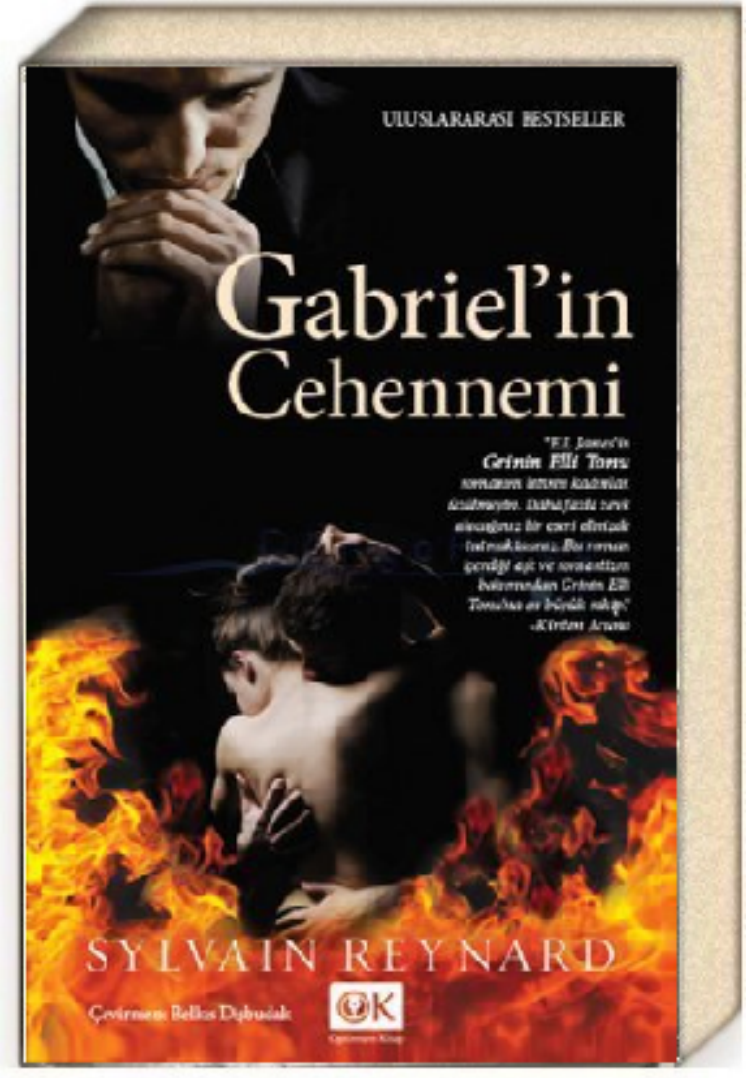
Sylvaın Reynard - Gabrielin Cehennemi



www.CepSitesi.Net



Dante ile Virgil, Siyu nehrini geçerken. Gustave Dore gravürü, 1870

Floransa, 1283

Genç kadın yaklaşırken şair köprünün kenarında durmuş, ona bakıyordu. Onun iri, koyu kahverengi gözlerini, özenle kıvrılmış saçlarını seyrederken dünya neredeyse durmuştu.

Başlangıçta onu tanıyamadı. Soluk kesecek kadar güzeldi. Hareketleri kendinden emin ve zarifti. Ama yüzünde ve vücudunda öyle bir şey vardı ki, ona uzun süre önce âşık olduğu kızı hatırlatıyordu. Sonradan yolları ayrılmıştı, ama meleksi ilham perisinin, sevgili Beatrice'inin acısı yüreğinden hiç çıkmamıştı. O olmayınca hayatı yapayalnız bir hâle gelmiş, küçülmüştü.

Şimdi yeniden kutsanıyordu sanki onun varlığıyla.

O yanındakilerle birlikte yaklaşırken şair eğildi, kibar bir reveransla selam verdi. Şair varlığının fark edileceğini hiç düşünmüyordu. Mükemmeldi ve dokunulmazdı o. Muhteşem beyaz elbisesiyle kahverengi gözlü bir melekti. Oysa kendisi yaşlı, yorgun ve özlem doluydu.

Şairin önünden geçiyordu ki, meleğin yere indirdiği gözleri onun ayakkabısına ilişti. Tam önünde tereddüt eden bir ayakkabı. Kalbi hızla çarparken soluksuz bekledi. Kız yumuşacık sesiyle ona hitap ettiğinde anıları yeniden uyandı. Şaşkın bakışları kızın yüzüne yükseldi. Yıllarca bu anı özlemiş, hatta rüyalarında görmüş, ama onunla böyle raslantı sonucu karşılaşacağını hayallerinde bile canlandıramamıştı. Hele böyle tatlı biçimde karşılanacağını ummaya asla cesaret edememişti.

Dengesi bozulur gibi oldu, ağzından birkaç nazik kelime çıkabildi, yüzünde bir gülümseme belirmesine izin verdi, ilham perisi de o gülümsemeyi on misliyle iade etti. Yüreğinde ona duyduğu sevgi kabarıp göğsünde cehennem alevi gibi tutuşurken kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Ne yazık ki konuşmaları çok kısa sürdü, kız gitmesi gerektiğini söyledi. O uzaklaşırken şair eğilip selam verdi, sonra doğruldu, arkasından baktı. Karşılaşmalarının sevinci aniden gelen bir hüzünle gölgelenmişti. Acaba bir daha görebilecek miydi onu?

1. Bölüm

"Bayan Mitchell?"

Profesör Gabriel Emerson'un sesi sınıfın içinde yükseldi, arkalarda bir yerde oturan kahverengi gözlü güzel kıza ulaştı. Kız düşüncelerinin içinde kaybolmuştu ya da belki çevirinin içinde kaybolmuş olabilirdi. Başını eğmiş, defterine harıl harıl bir şeyler yazıyordu.

On çift göz ona doğru döndü, o solgun yüze, uzun kirpiklere, kalemi kavrayan ince beyaz ele baktı. Sonra on çift göz, hareketsiz duran, kaşları çatılmaya başlayan profesöre döndü. Sert tavrı, hem hatlarının simetrisiyle, hem de iri, ifadeli gözleri ve dolgun dudaklarıyla çelişki oluşturuyor gibiydi. Aslında yakışıklı adamdı ama şu anda acımasız bir sertliğe bürünmüştü, bu da görünümünün o sevimli, uyumlu hâlini mahvediyordu.

"*Öhöm.*" Sağdan gelen hafif bir öksürük kızın dikkatini çekmeyi başardı. Yanında oturan geniş omuzlu adama şaşırarak baktı. Adam gülümsedi, gözleriyle sınıfın en önünde durmakta olan profesörü işaret etti.

Kız adamın bakışlarını izledi, karşısında mavi gözlerin delici bakışlarını buldu. Sesli biçimde yutkundu.

"Soruma bir cevap bekliyorum, Bayan Mitchell. *Bize katılmak isterseniz tabii.*" Sesi de gözleri gibiydi. Buz gibi.

Sınıftaki lisansüstü öğrencileri yerlerinde kıpırdandılar, kaçamak bakışlarla birbirlerine baktılar. Bakışlarında, "*Buna da ne oldu şimdi?*" sorusu okunuyordu. Ama hiçbir şey söylemediler.

(Çünkü lisansüstüne gelenlerin hiçbir konuda profesörlerine itiraz etme alışkanlıkları yoktu, nerede kaldı kaba davranışa itiraz etmek!)

Genç kız ağzını birazcık açtı, sonra kapadı. O mavi gözlere bakarken kızın gözleri ürkmüş bir tavşanı andırıyordu.

"İngilizce ana diliniz mi?" diye alay etti profesör.

Sağda oturan kuzguni siyah saçlı bir kadın gülmesini tutmaya, onu öksürüğe dönüştürmeye çalıştı, inandırıcı olamadı. Tüm gözler bir kere daha ürkek tavşana döndü. Kızın cildi al kırmızıya dönmüş, başı eğilmiş, böylece nihayet profesörün bakışlarından kurtulmuştu.

"Bayan Mitchell bir başka dilde kendi paralel semineriyle ilgilendiğine göre acaba soruma bir başkası cevap vermek ister mi?"

Adamın sağında oturan dilber pek hevesliydi. Yüzünü hocasına çevirdi, soruya ayrıntılı bir cevap verirken gülümsedi, Dante'den orijinal dilinde, İtalyanca alıntılar yaparak, el kol hareketleriyle olayı bir şova çevirerek konuştu. Bitirdiğinde sınıfın arkalarına bakarak yakıcı bir gülümseme sundu, ardından gözlerini profesöre çevirdi, içini çekti. Tek eksiği yere çöküp sırtını adamın bacaklarına sürtmek, ebediyen onun küçük kedisi olacağını göstermekti. (Ama adamın bundan pek hoşlanacağı söylenemezdi.)

Profesör kaşlarını belli belirsiz çatarken bu ifadeyi hiç kimseye yöneltmek için arkasını döndü, tahtaya yazmaya koyuldu. Ürkek tavşan gözlerini kırpıştırarak birikен yaşları yok etmeye çalıştı, karalamalarına devam etti, bereket versin ağlamadı.

Birkaç dakika sonra, profesör Guelf'lerle Ghibelline'ler arasındaki anlaşmazlıkları anlatmaya koyulduğunda, ürkek tavşanın İtalyanca sözlüğünün üzerinde katlanmış, dört köşe, küçük bir kâğıt belirdi. O önce farkına varmadı, ama yanında oturan yakışıklı adamdan yeni bir "dikkat" sesi gelince dönüp baktı. Adam bu sefer daha belirgin biçimde gülümsedi. Yüzünde heveslı bir ifadeyle, bakışlarıyla kâğıdı gösterdi.

Kız gördü, gözlerini kırpıştırdı. Tahtada sayısız İtalyanca kelimelerin etrafına halkalar çizip duran profesörün sırtından gözlerini ayırmadan kâğıdı kucağına çekti, açtı.

"Emerson eşeğim teki."

Kimse görmemişti çünkü kimse ona bakmıyordu. Bir tek yanındaki adam. Kâğıdı okuduğu anda, yüzünde başka bir pembelik belirdi, yanaklarına birer bulut gibi yükseldi, kız gülümsedi. Dişleri görünmedi, gamzeleri de belirginleşmedi, gülme çizgileri de oluşmadı, ama gülümsemeydi yine de.

Gözlerini yanındaki adama doğru kaldırdı, ona utangaç bakışlarla baktı. Adamın yüzüne dostça bir sırıtma ifadesi yayıldı.

"Komik bir şey mi var, Bayan Mitchell?"

Kahverengi gözler korkuyla irileşti. Yeni arkadaşının gülümsemesi çabucak kayboldu, o da dönüp profesore baktı.

Profesörün o soğuk mavi gözlerine bakmayacak kadar aklı vardı kızın. Başını eğdi, tombul alt dudağını kemirmeye koyuldu.

Yandaki adam " Suç benimdi, Profesör," diye söze karıştı. "Hangi sayfada olduğumuzu soruyordum."

"Bir doktora öğrencisinden beklenecek bir soru değil, Paul. Ama sorduğuna göre, birinci kanto'dan başladık. Herhâlde orayı Bayan Mitchell'in yardımı olmadan bulabilirsin. Ha, ayrıca Bayan Mitchell?.."

Ürkek tavşan başını yavaşça kaldırırken saçının at kuyruğu belli belirsiz titredi.

"Dersten sonra ofisime gelip beni görün."

2. Bölüm

Seminerin sonunda Julia Mitchell kucağındaki katlanmış kâğıdı çabucak İtalyanca sözlüğün arasına, '*asino*' kelimesinin olduğu sayfaya tıktı.

"Çok çok özür dilerim. Adım Paul Norris." Sevimli adam masanın üzerinden kocaman elini uzatıyordu. Julia onunla tokalaşırken kendi elinin o koca pençeye göre ne kadar küçük ve güçsüz kaldığına baktı. Adam avucunu kıpırdatsa çürütürdü o eli.

"Merhaba, Paul. Ben de Julia Mitchell."

"Tanıştığımıza sevindim, Julia. Profesör tam bir itoğlu. Derdi nedir, anlayamıyorum." Emerson'a o sıfatı yakıştırırken sesi alaycıydı.

Julia biraz kızardı, tekrar kitaplarına döndü.

"Yenisiniz, değil mi?" diye ısrar etti adam. Başını biraz eğmiş, sanki onun gözlerini görmeye çalışıyordu.

"Yeni geldim. Saint Joseph Üniversitesi'nden."

Paul bunu çok anlamlı bulmuş gibi başını salladı. "Master için mi geldiniz?"

"Evet." Başıyla sınıfın ön tarafını işaret ederek konuştu. "Belki pek belli olmuyor ama Dante uzmanı olmak için çalışıyorum."

Paul dişlerinin arasından bir ıslık sesi çıkardı. "Yani Emerson'la çalışmaya geldiniz."

Julia başını onaylar vaziyette salladı, Paul bu arada onun boynundaki bir damarın atmaya başladığını fark etti. Kalbi daha

hızlı çarpmaya başlamış gibiydi. Paul buna bir [illegible] için, üzerinde durmamayı seçti. Ama ilerde bunu hatırlayacaktı.

"Birlikte çalışması zor bir insandır, bu yüzden de öğrencisi pek fazla değil. Ben de doktora tezimi onunla yazıyorum. Christina Peterson da var. Onunla tanıştınız bile."

"Christina mı?" Paul'e soru sorar gibi baktı.

"Önde oturan o şıllık. O da onun öteki doktora öğrencisi. Ama asıl amacı, Bayan Emerson olmak. Daha yeni başladı, fakat şimdiden ona çörekler pişiriyor, ofisine uğruyor, telefon mesajları yolluyor. İnanılır gibi değil."

Julia tekrar başını evet anlamında salladı, hiçbir şey söylemedi.

"Toronto Üniversitesi çok ciddi bir 'mesafeli olma' politikası yürütür, ancak Christa bunun farkında değil." Paul gözlerini devirdi, karşılığında ödül olarak pek tatlı bir gülümseme geldi. Kendi kendine *Julia Mitchell'i daha sık gülümsetmeliyim*, diye düşündü ama bunu şimdilik ertelemek zorundaydı.

"Gitseniz iyi olacak. Dersten sonra sizi görmek istemişti. Bekliyordur."

Julia eşyalarını çabucak L.L. Bean marka sırt çantasına doldurdu. Bu çantayı üniversiteye ilk başladığı yıldan beri taşıyordu. "Şeyy, ofisinin yerini bilmiyorum."

"Sınıftan çıkınca sola dönün, sonra yine sola dönün. Odası koridorun sonunda, köşede. İyi şanslar. Daha önce rastlaşmazsak, en azından gelecek derse görüşürüz."

Julia minnetle gülümsedi, dönüp sınıftan çıktı.

Profesörün oda kapısının aralık olduğunu daha köşeyi dönerken gördü, oraya varınca kararsızlık içinde durdu. Kapıyı tıklatmalı mıydı yoksa aradan başını mı uzatmalıydı, bilemiyordu. Bir an düşünüp ilk seçenekte karar kıldı. Omuzlarını dikleştirdi, içine derin bir soluk çekti, tuttu, parmaklarını kıvırıp eklemlerini ahşaba yaklaştırdı. O anda profesörün sesini duydu.

"Hemen geri aramadığım için üzgünüm. Seminerim vardı!" Sesindeki öfke belirgindi. Tanıdık bir durumdu bu. Kısa bir sessizlik oldu, sonra Emerson devam etti. "Çünkü yılın ilk semineri, taş kafa, ayrıca onunla son konuştuğumda iyiyim demişti."

Julia hemen bir adım geriledi. Profesörün telefonda olduğu belliydi. Bağırıyordu. Julia onun kendisine de bağırmasını istemediğine göre, hemen oradan kaçıp sonuçlarına ilerde katlanmayı seçti. Ama o anda adamın boğazından acılı bir çığlık yükselip genç kızın kulaklarına saldırdı. Bundan kaçamazdı.

"Tabii isterdim orada olmayı! Onu seviyordum. Elbette yanında olmak isterdim!" Kapının arkasından bir hıçkırık daha geldi. "Oraya kaçta varabilirim, bilemiyorum! Geliyor de onlara! Hemen havaalanına gidip bir uçağa atlarım, fakat son anda nasıl uçak bulurum, bilemiyorum."

Durakladı. "Biliyorum. Üzgün olduğumu söyle onlara. Üzgünüm..." Sesi hafifledi, yumuşacık, titrek bir ağlamaya dönüştü, sonra da Julia telefonun kapandığını duydu.

Artık ne yapacağını düşünmeden kapıdan başını uzatıp baktı.

Otuzunu geçmiş olan adam, başını uzun parmaklı elleriyle kavramış, dirseklerini masaya dayamış, ağlıyordu. Julia geniş omuzların sarsılışını seyretti. Göğsünden acı ve üzüntünün yırtılırcasına çıktığını görünce içinde merhamet duygusu kabardı.

Yanına gitmek, taziyede bulunmak, onu teselli etmek, kollarını boynuna sarıp onu avutmak geldi içinden. Saçlarını okşayıp ona üzgün olduğunu söylemek istedi. Bir an için, *o ifadeli mavi gözlerden gözyaşlarını silsem, o gözler bana anlayışla baksa nasıl olurdu acaba*, diye geçirdi içinden. Hafifçe yanağını okşadığını, onu anladığını göstermeye çalıştığını hayal etti.

Ama Emerson'un yüreği yarılıyormuşcasına ağlayışını izlemek Julia'yı bir an için dondurmuştu. Bu düşündüklerinin hiçbirini yapmadı. Sonunda nerede olduğunu fark ettiği anda çabucak

kapıdan dışarıya sıyrıldı, sırt çantasından rastgele bir kâğıt çekip üstüne bir şeyler karaladı:

Çok üzgünüm. - Julia Stanford

Elindeki kâğıdı ne yapacağını da bilemedi, sonunda onu kapı tokmağının üzerine yerleştirdi, sıkıştırdı, kapıyı yavaşça çekip kapattı.

Julia'nın en çok öne çıkan özelliği utangaçlığı değildi. Onu asıl tanımlayan şey merhametiydi, onu da annesinden ya da babasından miras almamıştı. Babası dürüst adamdı, ama sertti, ödün vermeyen tiplerdendi. Şimdi ölmüş olan annesiyse, hiçbir şekilde merhametli sayılamazdı; kendi tek çocuğuna karşı bile.

Tom Mitchell az konuşan fakat iyi tanınan ve genelde sevilen biriydi. Susquehanna Üniversitesinde bakım onarım sorumlusu, aynı zamanda Pennsylvania'nın Selinsgrove kentinin İtfaiye Şefi'ydi. İtfaiye orada gönüllü kuruluş olduğundan, kendisi de, diğer itfaiyeciler de olmadık zamanlarda ve sık sık göreve çağrılırdı. Tom görevlerini gururla yerine getirir, o işe kendini adardı. Bu da tabii onu genellikle evden uzak tutardı, acil çağrıya gitmediği zamanlarda bile evden uzaktı çoğu zaman. Julia'nın ilk lisansüstü seminerinin akşamında, onu itfaiye merkezinden aramış, sonunda cep telefonuna cevap vermeyi seçtiği için sevindiğini söylemişti.

"Her şey nasıl gidiyor oralarda, Jules?" Sesi pek duygulu olmasa da rahatlatıcıydı, sıcacık bir battaniye gibi ısıtıyordu onu.

Julia içini çekti. "İyi her şey. İlk gün... ilginçti, ama iyiydi."

"O Kanadalılar sana iyi davranıyor mu?"

"Evet. Hepsi çok nazik." *Esas itoğulları Amerikalılar. Daha doğrusu, BİR Amerikalı.*

Tom hafif öksürüp iki kere boğazını temizledi. Julia yılların tecrübesinden, onun ciddi bir şey söylemeye hazırlandığını anlamıştı. Soluğunu tuttu. *Acaba ne diyecek*, diye düşünüyordu.

"Tatlım, Grace Clark bugün öldü."

Julia yatağında dimdik doğrulup boşluğa baktı.

"Ne dediğimi duydun mu?"

"Evet. Evet duydum."

"Kanseri nüksetti. İyileşti sanıyorlardı. Ama nüksetti. Farkına varılıncaya kadar, kemiklerine de karaciğerine de yayılmış. Richard'la çocuklar çok sarsılmış durumdalar."

Julia dudağını ısırdı, hıçkırığını engellemeye çalıştı.

"Senin çok üzüleceğini biliyordum. Bir anne gibiydi senin için. Rachel de lisede çok yakın arkadaşındı. Ondan haber alıyor musun?"

"Şey, hayır. Hayır, haber almadım. Neden beni aramadı?"

"Grace'in yeniden hastalandığını ne zaman öğrendiler, bilmiyorum. Biraz önce onları görmeye gittim, Gabriel orada yoktu bile. Bu sorun oldu tabii. Geldiğinde neyle karşılaşacak, bilemiyorum. Çok fazla kötü kan var o ailede."

"Çiçek gönderiyor musun?"

"Herhâlde. O çeşit işlerde pek iyi değilimdir, ama Deb'den yardım isteyebilirim."

Deb Lundy, Tom'un kız arkadaşıydı. Julia bu ismi duyunca gözlerini devirdi, ama kötü tepkisini kendine sakladı.

"Lütfen ondan rica et, benim için de bir şey yollasın. Grace gardenyaları çok severdi. Kartı da Deb imzalasın."

"Yaparım. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Yo, ben iyiyim."

"Para lazım mı?"

"Yok, baba. Bursum yeterli olacak... tabii eğer dikkatli davranabilirsem."

Tom durakladı. Daha o ağzını açamadan, Julia onun ne diyeceğini anlamıştı.

"Harvard için çok üzgünüm. Belki gelecek sene."

Julia omuzlarını dikleştirdi, kendini zorlayarak gülümsedi. Babası görmeyecek olsa bile. "Belki. Yine konuşuruz."

"Konuşuruz tatlım."

Ertesi sabah Julia üniversiteye doğru yürürken adımları her zamankinden biraz daha yavaştı. Kafasında Rachel'e yazacağı taziye mailini tasarlıyor, sonra yeniden tasarlıyordu.

Toronto'da eylül rüzgârı ılıktı. Bu hoşuna gidiyordu. Göle yakın olmaktan da hoşlanıyordu. Güneş ışığından ve dostluklardan da. Çöpsüz, temiz, derli toplu caddeleri severdi. Philadelphia'daki Selinsgrove yerine Toronto'da olmaktan memnundu. *Ondan* yüzlerce mil uzakta olmak güzel bir şeydi. Umarım böyle devam eder, diye geçirdi içinden.

Kafasında hâlâ Rachel'e yazacağı maili tasarlarken, posta kutusuna bakmak üzere İtalyan Dili ve Sanatı binasına girdi. Biri dirseğine tıp tıp vurup bir adım geri attı.

Julia kulaklıklarını çıkardı. "Paul... merhaba."

Paul başını epeyce eğip ona gülümsedi. Julia ufak tefekti. Hele de jimnastik ayakkabısı giymişse. Başı ancak Paul'ün göğsüne gelebiliyordu.

"Emerson'la görüşmen nasıl gitti?" Gülümsemesi soldu, Julia'ya kaygıyla baktı.

Kız dudağını ısırmıştı. Bu tikinden vazgeçmesi gerekiyor ama yapamıyordu, nedeni de en başta, farkında olmayışıydı. "Şey, gitmedim."

Paul gözlerini yumdu, başını arkaya attı. "Bu... iyi olmamış."

Julia durumu netleştirmeye çalıştı. "Kapısı kapalıydı. Sanıyorum telefonda konuşuyordu. Ben de not bıraktım."

Paul onun tedirginliğini hissetti, kalkık kaşlarının birbirine nasıl yaklaştığını gördü. Acımıştı kıza. İçinden Profesöre, bu kadar katı davrandığı için bir küfür savurdu. Kolaylıkla kırılacak bir hâli vardı kızın. Emerson da tavrının öğrencileri nasıl etkilediğinin farkında değildi. Sonunda Paul ona yardımcı olmaya karar verdi.

"Telefondaysa, rahatsız edilmek istemezdi. İnşallah öyle olmuştur. Ama değilse, herhâlde hayatını ortaya koydun." Dikleşti, pazuları gerildi. "Bir terslik olursa bana söyle, bakalım ne yapabilirim. Bana bağırırsadayanırım. Ama sana bağırmasını istemem." *Çünkü görünüşe bakılırsa o şok seni öldürebilir, ürkek Tavşan.*

Julia bir şey söyleyecek gibi göründü, vazgeçip sessiz kaldı. İncecik gülümsedi, minnetini ifade edercesine başını salladı. Sonra posta kutularının olduğu duvara ilerleyip kendi kutusundakileri aldı.

Çoğu önemsiz postalardı. Birkaç reklam ve okuldan bir duyuru: Profesör Gabriel O. Emerson, katılıma açık bir konferans verecekti, başlığı *Dante'nin Cehenneminde Şehvet: Benliğe Karşı Büyük Günah*. Julia başlığı birkaç kere okudu, beynine kazımaya çalıştı. Ama onu beynine yerleştirdikten sonra bir ezgi mırıldanmaya koyuldu.

İkinci duyuruyu okurken de mırıldanmayı sürdürüyordu. Bu seferkinde Profesör Emerson'un konferansının iptal edilip ilerdeki bir tarihe programlandığı bildiriliyordu. Mırıldanırken üçüncü duyuru geldi eline. Profesör Emerson'un bütün dersleri, seminerleri, randevuları ve toplantıları, yeni bir duyuruya kadar iptal edilmişti.

Hâlâ mırıldanarak kendi posta kutusuna uzanıp küçük, dört köşe bir kâğıt parçasını aldı, katını açıp okudu:

"Çok üzgünüm. – Julia Mitchell"

Kendi kâğıdını, Profesör Emerson'un kapısına bıraktıktan bir gün sonra bu kutuda bulmanın ne anlama gelebileceğini düşünürken, hâlâ aynı ezgiyi mırıldanıyordu. Ama kâğıdın tersini çevirip oradaki yazıyı okuduğu anda şarkıyı hemen kesti, kalbi duracak gibi oldu:

"Emerson eşeğin teki..."

3. Bölüm

Eskiden olsa, Julia bu kadar utanç verici bir olay karşısında belki yere yığılır, fetüs pozunda kıvrılır, herhâlde ebediyen de öyle kalırdı. Ama yirmi üç yaşına geldiğinde, kendini çok daha dayanıklı hissetmekteydi artık. O yüzden de posta kutusunun karşısına çakılmak, kısacık ömrünün sonunda akademik kariyerinin nasıl yanıp kül olduğunu düşünmek yerine, üniversitede yapacağı işleri bitirdi ve evine döndü.

Kariyeriyle ilgili her şeyi kafasından silen Julia evinde dört şey yaptı.

İlk önce, yatağının altındaki kutuya sakladığı acil durum fonundan biraz nakit para alıp cebine yerleştirdi.

İkinci olarak, en yakındaki içki bayiine gidip kocaman bir şişe ucuz tekila aldı.

Üçüncüsü, eve dönüp Rachel'e uzun, özür dileyen bir taziye mesajı yazdı. Kendisinin şu anda nerede yaşamakta olduğunu ve ne yaptığını, bilerek yazmadı, sonunda mail'i üniversite adresinden değil, kendi g-mail adresinden gönderdi.

Dördüncü olarak da vitrin alışverişine çıktı. Bu son adımı, Rachel'e ve Grace'e ithaf edilmiş acılı bir saygı niteliğindeydi, çünkü ikisi de pahalı şeyleri çok severlerdi; oysa Julia şu anda alışveriş edemeyecek kadar parasız durumdaydı.

Aslında Julia, Selinsgrove'a ilk geldiği, Rachel'le lise ikide tanıştığı zaman da alışverişe çıkabilecek durumda değildi. Şimdi de ucu ucuna yaşıyordu. Geliri lisansüstü bursundan ibaretti, o geliri

arttırmak için üniversite dışında bir işe girme izni de yoktu. Öğrenci vizesi almış, bursla geçinen bir Amerikalı olarak, Kanada'da çalışma olanakları sınırlıydı.

Bloor Caddesi'ndeki şahane vitrinlerin önünden ilerlerken, eski arkadaşını ve analığını düşünüyordu. Prada mağazasının önünde durdu. Rachel'in kendisini "özel tasarım" pabuçlar almak üzere bu mağazaya getirdiği o tek günü düşündü. O siyah Prada pabuçlar hâlâ Julia'nın dolabındaydı. Bir tek kere giyilmişlerdi. İhanete uğradığını anladığı akşam. Elbiseyi parçaladığı gibi pabuçları da parçalamak istemişti, ama yapamamıştı. Rachel onları ona eve dönüş hediyesi olarak almıştı. Tabii Julia'nın eve döndüğünde neyle karşılaşacağını bilmeden.

Sonra Julia, Chanel butiğin vitrini önünde uzun uzun durdu. Grace'i hatırlayarak ağladı. Ne zaman ziyarete gitse, Grace onu gülümseyerek karşılar, kucaklardı. Julia'nın annesi feci koşullarda öldüğü zaman, Grace onu çok sevdiğini söylemiş, *sen izin verirsen annen olmayı çok isterim*, demişti. Grace ona Sharon'dan çok daha iyi annelik etmişti. Sharon için kötü bir nottu bu; Julia için de utanç vericiydi.

Gözlerinden akan yaşlar tükenip dükkânların kapanma saati geldiğinde, Julia yavaşça evine doğru yürümeye başladı. Kendine kızıp duruyordu. Kötü bir üvey evlat, kötü bir arkadaş olmuştu. Üstelik üstüne not yazdığı kâğıdın boş kâğıt olup olmadığını kontrol edecek kadar bile aklı yoktu. Bunlar yetmiyormuş gibi o notu, sevgili annesi yeni olmuş birine bırakmıştı.

Notu bulduğunda aklından neler geçmiştir? Bir, iki, ya da üç tekiladan sonra Julia biraz cesaretlendi, kendine daha başka basit sorular sorabilmeye başladı. *Şimdi ne düşünüyor benim hakkımda acaba?*

Pılısını pırtısını toplayıp şehirlerarası otobüse atlamayı, Selinsgrove'a, evine dönmeyi, böylelikle bir daha onunla karşılaşmaktan kurtulmayı düşündü. O korkunç günde Profesör

Emerson'un telefonda Grace'den söz etmekte olduğunu anlamadığı için kendinden utanıyordu. Ama Grace'in kanserinin nüksetme ihtimalinden habersizdi. Sonunda öldüğünden de. Üstelik Profesörle her şeyin yanlış başladığına üzülmekteydi o sıra. Adamın o düşmanca davranışı şok yaratacak türdendi. Ama ağlarkenki durumu daha da büyük bir şok yaratmıştı. Julia o anda ancak onu avutma isteği duyabilmişti, büyük üzüntünün nedenlerine hiç inememişti.

Grace'in, kendisi ona veda edemeden, onu çok sevdiğini söyleme fırsatı bulamadan ölmesi yetmiyormuş gibi, kardeşi Scott'un (herhâlde telefondaki oydu) onu eve gelmedi diye azarlaması da yetmiyormuş gibi, hıçkıra hıçkıra çocuklar gibi ağladıktan sonra havaalanına gitmek üzere kapıyı açmaya çalıştığında, Julia'nın yazdığı notu bulmuş olmalıydı orada... ve de Paul'ün kâğıdın öbür yüzüne yazdıklarını.

Harika doğrusu.

Julia Profesörün kendisini hemen dersten atmayışına şaşıyordu. *Belki hatırlıyordur beni.* Bunu düşünebilmeyi, yuvarladığı yeni tekilaya borçluydu, ama daha ötesini düşünemeden devrilip sızdı.

İki hafta geçtiğinde Julia kendini biraz daha iyi hissetmeye başlamış, üniversitedeki posta kutusuna bakmaya gidebilmişti. Gerçi idam bekleyen mahkûm gibi geçirmişti o günleri, fakat üniversiteden ayrılıp evine dönmüş de değildi.

Çocuklar gibi kızarıyordu hâlâ. Son derece utangaç bir insandı. Ama bir inatçı yanı vardı Julia'nın. Azimliydi. Dante'yi çalışmayı da çok istiyordu. Bu uğurda, idamdan kurtulmak için bekliriz bir komplo ortağı gerekiyorsa, ona da hazırdı.

Tek eksiği, bunları Paul'a söylememiş olmasıydı. Henüz.

"Julianne? Bir dakika gelebilir misin?" Bayan Jenkins masasından seslenıyordu. Yaşlıca, sevimli bir idari sekreterdi.

Julia söz dinleyip o masaya ilerledi.

"Profesör Emerson'la bir tür problemin mi oldu?"

"Ben, şey, ben... bilemiyorum." Kızardı, farkında olmadan avurdunu kemirmeye başladı.

"Bu sabah iki acil e-posta aldım. Döner dönmez seni görmek istediğini söylüyor, randevuyu ayarlamamı istiyor. Ben profesörler için bu tür işleri yapmam. Kendi programlarını kendileri ayarlamayı tercih ederler. Ama nedense seninle randevusunu benim ayarlamamı, dosyana da kaydetmemi istedi."

Julia başını evet der gibi salladı, sırt çantasından takvimini çıkardı. Profesörün o mail'lerde kendisi hakkında neler yazdığını düşünmek bile istemiyordu.

Bayan Jenkins ona beklenti dolu bakışlarla bakmaktaydı. "Yarın olur mu öyleyse?"

Julia'nın yüz ifadesi sarkıverdi. "Yarın mı?"

"Bu gece dönüyor, yarın dörtte seni ofisinde görmek istiyor. Orada olabilir misin? Yazıp konfirme etmem gerek."

Julia başıyla evetledi, randevuyu takvimine not etti. Sanki kaydetmesi gerekliymiş gibi yapmaya çalışıyordu.

"Ne konuda olduğunu söylemedi, ama ciddi olduğunu söyledi. Ne demek bu acaba?"

Julia üniversitedeki işlerini bitirdi, eve, Senyorita Tekila'nın yardımıyla bavul hazırlamaya gitti.

Ertesi sabah Julia'nın tüm giysileri iki büyük bavula yerleşmişti. Yenilgisini kendine (ve tekilaya) itiraf etmek istemiyordu ama her şeyi koymuştu bavullara. Şimdi oturmuş, baş parmaklarını birbiri etrafında çeviriyor, kendini oyalayacak bir şey arıyordu. Bu yüzden de, kendine saygısı olan aylak bir öğrencinin böyle durumlarda yapabileceği (içki ve arkadaşlarla gırgır dışında) tek şeyi yapmayı seçti, oturduğu daireyi temizledi.

Farla uzun sürmedi. Ama bitirdiğinde her taraf tertemiz, evin içi limon kokuyordu. Julia bu marifetinden pek gurur duydu, başını dimdik tutarak sırt çantasını da hazırladı.

O sırada Profesör Emerson bölüm koridorlarında ilerlemekteydi. Lisansüstü öğrencileriyle meslektaşları peşinden yetişmeye çalışıyorlardı. Keyfi pek kaçıktı. Hiç kimse ona bir şey söylemeye cesaret edemedi.

Bugünlerde zaten huysuzluğu üstündeydi, ama üstüne stres ve uykusuzluk da binmişti. Philadelphia'dan Kanada Havayolları uçağıyla dönerken yanına bir babayla iki yaşındaki oğlu düşmüştü. Çocuk avaz avaz ağlamış, altını (ve Profesör Emerson'u) ıslatmış, babası bu arada horul horul uyumuştu. Uçağın loşluğunda Profesör Emerson üstündeki Armani takımdan çişleri silmeye çalışırken, çocuklarına bakamayan anne babalara devletin mecburi kısırlaştırma uygulaması konusunu ciddi ciddi düşünüp durmuştu.

Julia, Profesör Emerson'la olan randevusuna tam saat dörtte geldi, kapıyı kapalı bulunca da olağanüstü sevindi. Ama "Sayın Profesör"ün içerde Paul'ü haşlamakta olduğunu anlayınca sevinci çabucak yok oldu.

Paul on dakika sonra odadan çıktı. Boyu hâlâ bir doksan, duruşu hâlâ dikti ama gözle görülür şekilde sarsılmıştı. Julia'nın gözleri yangın merdivenlerinin kapısına doğru dönüverdi. Beş adım atsa, oynak menteşeli kapının ötesine geçebilir, hızla koşarak yangın alarmını nedensiz çalıdırdığı için peşine düşen polislerden de kurtulurdu.

Paul onun bu bakışını gördü, başını iki yana salladı, sessizce, dudak hareketleriyle 'Profesör'e birkaç olumsuz sıfat daha yakıştırdıktan sonra gülümsedi. "Bir ara benimle kahve içer misin?"

Julia ona şaşkın bakışlarla baktı. Bu randevudan ötürü zaten aklı başında değildi. Fazla düşünmeden kabul etti.

Paul gülümseyerek ona doğru eğildi. "Telefon numaranı bilsem daha kolay olurdu," dedi.

Julia utanarak hemen bir kâğıt parçası çıkardı, mevcut yüzünü kontrol edip boş olduğundan emin olunca telefon numarasını aceleyle yazdı.

Paul kâğıdı aldı, yazıya göz attı, sonra Julia'nın kolunu hafifçe okşadı. "Oku canımı, Tavşan."

Julia onun kendisi için neden bu ismi seçtiğini, neresinin tavşana benzediğini soracak vakit bulamadı, çünkü sabırsız ama çekici bir ses onu çağırmaktaydı.

"*Hemen*, Bayan Mitchell!"

Odaya girdi, kapının hemen yanında, kararsız, durdu.

Profesör Emerson yorgundu. Gözlerinin altında mor halkalar vardı, yüzü solgundu, zayıflamış gibi görünüyordu. Önündeki dosyayı okurken dili yavaşça alt dudağını yalamaktaydı.

Julia baktı. Bu duygulu ağız, yerine çakmıştı onu. Bir an sonra, büyük bir çabayla gözlerini oradan ayırdı, profesörün gözlüğüne bakttı. Daha önce onu gözlüklü görmemişti. Belki de yalnız gözleri yorgunken takıyordu. Ama bugün o safir gözler, Prada marka siyah çerçeveli gözlüğün arkasına saklanmıştı. Siyah çerçeve, kumral saçlarıyla, mavi gözleriyle kontras oluşturuyor, bütün yüzün odak noktası o gözlükmüş gibi görünüyordu. Daha önce hiç bu kadar çekici bir profesör görmediğini, üstelik de Emerson'un çok yakışıklı olduğunu o anda birdenbire fark etti. Prada reklamına çıkabilirdi. Herhâlde hiçbir profesör böyle bir şey de yapmamıştı.(Üniversite profesörlerinin genellikle moda zevkleriyle tanınmadıklarını da unutmamak gerekirdi.)

Zaman ziyan etmekten hoşlanmayan biri olduğunu bilecek kadar tanıyordu onu. Nezaket kurallarına (en azından son zamanlarda) fazla önem vermediğini bilecek kadar da tanıyordu. O otur demeden ilerleyip odadaki rahat deri koltuklardan birine oturmasında bir sakınca olamazdı herhâlde, hele de profesör onu hatırlıyorsa! Ama onun kendisine nasıl hitap ettiğini hatırlayınca, ayakta beklemeye karar verdi.

"Lütfen oturun, Bayan Mitchell." Sesi soğuk ve sertti. Eliyle rahatsız bir metal sandalyeyi işaret ediyordu.

Julia içini çekti, kocaman masif kitap raflarının önüne konmuş olan Ikea sandalyeye oturdu. *Keşke başka yere oturmama izin verseydi*, diye düşündü, ama tartışmamaya karar verdi.

"O sandalyeyi masamın önüne çekin. Sizi görmek için boynumu ağrıtamam."

Julia kalkıp söyleneni yaparken sırt çantasını yere düşürdü. Çantadan bir şeyler dökülünce, yüzünü buruşturdu, kıpkırmızı kesildi. Düşenler arasında bir de tampon vardı. Profesör Emerson'un masasının altından yuvarlanmış, evrak çantasının üç santim uzağında durmuştu.

Belki ben gidene kadar farkına varmaz.

Julia çömeldi, öbür eşyaları toplamaya başladı. Tam bu işi bitirdiğinde, eskimiş sırt çantasının sapı koptu, taşıdığı her şey büyük bir gürültüyle tekrar düştü. Julia yere diz çöktü, kâğıtları, kalemleri, iPod'unu, cep telefonunu topladı, bir yeşil elma profesörün güzelim Acem halısının üzerinden yuvarlandı.

Ah, lisansüstü öğrencilerin ve sarsaklıkların Tanrısı, öldür beni şu anda. Lütfen.

"Siz komedyen misiniz, Bayan Mitchell?"

Bu alaycı söz üzerine Julia'nın omurgası kasıldı, başını kaldırıp baktı. Gördüğü şey karşısında neredeyse gözyaşlarına gömülecekti.

Bir başmeleğin adını taşıyan bir insan nasıl bu kadar zalim olabiliyordu? Bu kadar çekici bir ses nasıl bu kadar sert çıkabiliyordu? Bir an o gözlerin buz gibi derinliklerinde kayboldu, o gözlerin kendisine anlayışla bakmasının özlemini duydu. Ama sonra umutsuzluk içinde, şu andaki duruma alışmam gerek, diye karar verdi. Büyük bir hayal kırıklığına sebep olsa bile.

Sessizce başını iki yana salladı, kopuk sırt çantasını doldurmayı sürdürdü.

"Soru sorduğum zaman cevap beklerim. Herhâlde şimdiye kadar bunu öğrenmişsinizdir." Onu çabucak süzdü, sonra yine önündeki dosyaya döndü. "Belki de o kadar zeki değilsiniz."

"Özür dilerim Dr. Emerson." Kendi sesi Julia'yı bile şaşırttı. Yumuşak ama çelik gibi bir sesti. Bu cesaretin nereden geldiğinden hiç emin olamıyordu, ama lisansüstü öğrencilerinin Tanrısına, her ihtimale karşı bir teşekkür yolladı.

"Profesör Emerson," diye düzeltti adam aksi bir sesle. "Doktorların bini bir para. El falı bakanlarla pedikürcüler bile kendine doktor diyor."

Dersini almış olan Julia, çantasının fermuarını kapatmaya çalıştı. Ama fermuar da bozulmuştu. Soluğunu tutup uğraştı, içinden sessiz lanetler okudu.

"O korkunç çantayla uğraşmayı bırakıp sandalyeye insan gibi oturur musunuz?"

Adamın artık öfkenin de ötesine geçtiğini görünce, korkunç çantayı yere koydu, rahatsız sandalyeye oturdu. Ellerini kucağına koydu ve bekledi.

"Kendinizi komedyen sanıyor olmalısınız. Herhâlde *bunun* da komik olduğunu düşündünüz." Fırlattığı kâğıt uçtu, Julia'nın jimnastik pabuçlarının yanına düştü.

Julia kâğıdı almak için eğildiğinde, onun Grace'in öldüğü gün kendi yazdığı notun fotokopisi olduğunu anladı.

"İzah edebilirim. Bir hataydı. İkinci yazı benim değil ..."

"İzahatlarınız beni ilgilendirmiyor! Sizi geçen sefer çağırdığımda gelmediniz, öyle değil mi?"

"Ama telefondaydınız. Kapı kapalıydı ve ..."

"Kapı kapalı değildi!" Kartvizite benzer bir şeyi fırlattı. Küçük bir taziye notuydu. Çiçek yollarken iliştirilenlerden:

Kaybınıza çok üzüldüm, acınıza katılıyorum.

Sevgiler, - Julia Mitchell

Gözlerini kaldırdığında adamın büyük bir öfke içinde olduğunu gördü. Gözlerini kırpıştırırken aklından durumu izah edecek kelimeleri arıyordu.

"Sandığınız gibi değil. Üzüldüğümü ifade etmek istedim ve..."

"Onu zaten bıraktığınız notla yapmamış mıydınız?"

"Ama bu aileniz içindi, onlar ..."

"Ailemi bu işe karıştırmayın!" Yan döndü, iki eliyle yüzünü ovalayabilmek için gözlüğünü çıkardı.

Julia şaşkınlar dünyasından çıkıp kendini afallayanlar dünyasında buldu. *Kimse ona anlatmamıştı.* Emerson kartını tümüyle yanlış yorumlamış, kimse de o yorumu düzeltmemişti. Midesinde bir yumruyla, bunun ne anlama gelebileceğini düşündü.

Profesör, onun kafasından geçenlerden habersiz, olağanüstü bir çabayla kendini sakinleştirmişe benziyordu. Dosyayı kapattı, onu tiksinmiş gibi bir hareketle masanın üzerine fırlattı. Julia'ya ateş saçan gözlerle baktı.

"Görüyorum ki Dante konusunda çalışmak üzere buraya bursla gelmişsiniz. Bu bölümde hâlen o alandaki tezleri değerlendiren tek profesör benim. Bu durum..." eliyle onu ve kendini gösterdi, "yürümeyeceğine göre, ya tez konunuzu değiştirmeniz, ya da başka bir değerlendirici bulmanız gerek. Belki de başka bir bölüme geçersiniz, hatta daha iyisi, başka bir üniversiteye. Kararımı program direktörünüze bildireceğim. Şu andan itibaren geçerli. Şimdi izninizle."

Koltuğunu döndürüp diz üstü bilgisayarına baktı, son hızla yazmaya koyuldu.

Julia donup kalmıştı. Orada oturmuş, hem deminki tiradı, hem de varılan sonucu sindirmeye çalışıyordu ki, Profesör konuştu. Başını ona çevirmeden, "Hepsi bu kadar, Bayan Mitchell," dedi.

Julia tartışmadı, çünkü aslında yararı yoktu. Kendini zorlayıp ayağa kalktığında başı hâlâ dönüyordu. Eğilip baş belası

çantayı aldı, göğsüne yasladı, kararını sözlerle pekiştirdikten sonra çıktı. Zombi gibiydi.

Binadan çıkıp Bloor Caddesi'nin karşı kaldırımına geçtiğinde, evden ceketsiz çıkmak için yanlış bir gün seçmiş olduğunu fark etti. Sıcaklık düşmüş, gökler yanılmıştı. Kapıdan çıkıp beş adım attığında, uzun kollu, incecik tişörtü sırılsıklam kesilmişti. Şemsiye almak da aklına gelmemişti. Evine varabilmek için bu rüzgârın, soğuğun, yağmurun altında, üç uzun blok boyunca yürümek zorundaydı.

Ah, kötü havaların ve kötü 'karma'ların Tanrısı, acı bana.

Yürürken farkına vardı; korkunç çantası, hemen hemen saydamlaşan tişörtünü ve koton sutyenini saklamaya yarıyordu. *Aldın mı, Profesör Emerson!*

Yürürken demin olanları düşünüyordu. Bir gece önce, ne olur ne olmaz diye iki bavul hazırlamıştı. Ama Emerson'un onu hatırlayacağına içtenlikle inanmıştı aslında. Kendisine iyi davranacağına inanmıştı. Ne var ki, öyle olmamıştı.

Not yazma konusundaki o fiyaskoyu izah etmesine izin vermemişti. Çiçeklerle kartı yanlış anlamıştı. Onu programdan çıkarmıştı. Hikâyenin sonu. Artık utanç içinde, Tom'un Selinsgrove'daki küçük evine dönmek zorundaydı. O da kendisinin döndüğünü anlayacak, alay edecekti onunla. Herkes gülecekti ona. Aptal Julia. Selinsgrove'dan ayrılıp kendini bir yerlere yükselteceğini sanmıştı. Lisansüstüne gidip profesör olacağını umdan bu ders yılı için.

Kopan, bozulan, şimdi de sırılsıklam ıslanan çantasına baktı, onu bebek gibi göğsüne bastırdı. O müthiş sarsaklık gösterisinden sonra, artık gururu bile yerle bir olmuştu. Geleceğindeki her şeyi kaybetmek, bunca yıldan sonra kaybetmek, dayanılacak gibi değildi.

O odada, masanın kenarında, yerde duran tamponu hatırladı. Saat beş olup Emerson evrak çantasını almak üzere eğildiğinde,

büsbütün rezil olacaktı. Neyse, en azından kendisi orada olmayacağı için adamın şok dolu tiksinti tepkisini görmeyecekti. Sanki odaya inek girmiş, o güzelim Acem halısının üzerinde buzağısını doğuruyormuş gibi bir tepkiyi.

Evine iki blok yolu kaldığında Julia'nın uzun kumral saçları kafasına tutam tutam yapışmıştı. Jimnastik pabuçları her adımda *fışık fışık* sesler çıkarıyordu. Her adımda üzerinden sular fışkırmaktaydı. Arabalar, otobüsler yanından geçerken, o artık üstüne saldıran kirli sulardan bile kaçmaya çalışmıyordu. Hayatın tüm hayal kırıklıkları gibi, buna da razı olmuş, bunu da kabullenmişti.

O sırada bir araba yaklaştı. Yavaşlıyor, ona su sıçratmamaya çalışıyordu. Yepyeni siyah bir Jaguar.

Sonunda durdu. Julia yanından geçerken yolcu kapısının açıldığını gördü, bir erkek sesi "Bin arabaya," dedi.

Julia kararsızdı. Herhâlde sürücünün seslendiği kişi kendisi olamazdı. Dönüp arkasına baktı, ama bu sağanakta kaldırımda yürüyen başka aptal yoktu. Merakla bir adım daha yaklaştı.

Bir yabancının arabasına binmeyecek kadar aklı vardı... Kanada'nın asayişi sağlam bir kentinde bile olsa. Ama sürücü koltuğuna baktığında, bir çift delici mavi gözün kendisine bakmakta olduğunu gördü, yavaşça ilerledi.

"Zatürre olup öleceksin. Bin. Seni evine götüreyim." Ses bu sefer daha yumuşaktı. Ateşi sönmüştü. Hemen hemen, hatırladığı sese benziyordu.

Başka hiçbir sebep olmasa bile, sırf anılar adına, arabaya binip kapıyı kapattı. İçin için Jaguar tanıtımlarından, o kusursuz siyah deri koltukları, nefis paspasları kirlettiği için özür diledi.

Chopin'in 9 numaralı *Nocturne*'ünün notalarını duyduğunda kendi kendine gülümsedi. Her zaman sevmişti o ezgiyi.

Dönüp sürücüye baktı. "Çok teşekkür ederim, Profesör Emerson," dedi.

4. Bölüm

Profesör Emerson yanlış köşeden sapmıştı. Belki de tüm hayatını, yanlış köşeden sapmalar dizisi olarak tarif etmek mümkündü, ama bu seferki rastlantıydı. Bir yandan o fırtınada, Toronto'nun kent merkezinde, Jaguar'ı akşam dönüş trafiğinde sürerken, iPhone'unda erkek kardeşinden gelen öfkeli bir mail'i okumaktaydı. Queen's Park'a geldiğinde, sağa döneceğine sola dönmüştü. Yani kendi evine doğru değil, ters yöne doğru gidiyordu.

Bu trafikte, Bloor Caddesinde 'U' dönüşü yapamazdı. Sağa dönüp kurtulmak için sağ şeride bile geçemiyordu. Sırılsıklam, sefil durumdaki Bayan Mitchell'i evsiz barksızlardan biriymiş gibi yürürken görmesi bu yüzdendi. Bir anlık bir suçluluk duygusuyla, onu bu kadar gurur duyduğu arabasına davet etmesi de bu yüzdendi.

Kız kararsız bir sesle "Koltuklarınızı mahvediyorum, üzgünüm," dedi.

Profesör Emerson'un parmakları direksiyon simidi üzerinde kasıldı. "Kirlendiği zaman temizleyecek adamım var." dedi.

Julia başını eğdi, çünkü bu cevap inciticiydi. Dolaylı olarak onu kirlilikle bir tutuyordu, ama tabii şu anda kirlilik tam Julia'ya göre bir sıfattı.

"Nerede oturuyorsun?" Emerson'un amacı, kısa süreceğini umduğu bu yolculuk sırasında onu terbiyeli ve güvenli konuşmalarla oyalamaktı.

"Madison'da. Şu ilerde, sağda." Eliyle gösterdi.

"Madison'un yerini biliyorum," dedi Emerson kısaca.

Julia yan gözle ona bakarak sağa kayıp pencerenin kenarına büzüldü, yavaşça başını çevirip dışarı baktı, alt dudağını dişleri arasına aldı.

Profesör Emerson sessiz bir küfür savurdu. Islak, dolaşık saçlarına rağmen güzeldi. Blucin ve jimnastik pabuçları giymiş kahverengi gözlü bir melek. İçinden geçirdiği bu tarif, zihnini bir an duraklattı. *Kahverengi gözlü melek* deyimi garip şekilde tanıdık gelmişti, ama nedenini hatırlayamadığından, o düşünceyi bir kenara bıraktı.

"Madison'da kaç numara?" Sesini yumuşatmıştı. O kadar ki, Julia onu zorlukla duyabildi.

"Kırk beş."

Emerson başını salladı, az sonra da arabayı üç katlı tuğla binanın önünde durdurdu. Eskiden evken şimdi apartman dairelerine bölünmüş bir binaydı.

Julia "Teşekkür ederim," diye mırıldandı, hemen kapı kulpuna yüklenip oradan kurtulmaya çalıştı.

"Bekle," diye emretti Emerson. Arka kanepeye uzanıp kocaman, siyah şemsiyeyi aldı.

Julia bekledi. Profesörün şemsiyeyi açıp arabanın çevresinden dolaşarak onu kapıyı açması, onun ve kucağındaki korkunç çantanın Jaguar'dan inmesini beklemesi, onu kaldırımdan yürütüp evin birkaç basamak merdivenini çıkartması karşısında şaşıp kaldı.

"Teşekkür ederim," dedi tekrar. Sonra anahtarlarını bulabilmek için çantasının fermuarını çekmeye çalıştı.

Profesör korkunç çantayı yeniden görünce tiksintisini zor sakladı, fakat bir şey söylemedi. Kızın fermuarla boğuşmasını, fermuar işlemeyince kıpkırmızı kesilişini seyretti. Acem halısına

çömelişini hatırladı birden. Şu andaki sorunun sebebi kendisiydi herhâlde.

Hiçbir şey söylemeden çantayı onun elinden kaptı, kapattığı şemsiyeyi ona uzattı. Fermuarı çekip açtı, sonra açık çantayı, anahtarları bulması için ona verdi.

Julia anahtarları buldu, ama çok ürkmüş durumda olduğu için elinden düşürdü. Yeniden bulduğunda elleri öyle titriyordu ki, anahtarlıktakiler arasında doğru anahtarı araması zor oluyordu.

Profesör tüm sabrını kaybetmişti. Sonunda anahtarlığı kaptı, anahtarları birer birer kilitte denemeye koyuldu. Doğru anahtarı bulup kapıyı açınca ona yol verdi, sonra da anahtarları uzattı.

Julia asi çantayı onun elinden aldı, mırıldanarak teşekkür etti.

Emerson onu izlerken "Seni dairene kadar götüreceğim," dedi. Bir zamanlar evsizlerden biri bana kendi binamın lobisinde saldırmıştı. Tedbirli olmakta yarar vardır."

Julia içinden stüdyo dairelerin tanrılarına dua etti, daire kapısının anahtarını çabuk bulabilmek için yakardı, onlar da duasına cevap verdiler. Tam içeri girip kapıyı (kabalık etmeksizin) onun yüzüne kapatacağı sırada durdu. Birden, onu yıllardır tanıyormuş gibi döndü, bir fincan çay isteyip istemediğini sordu.

Profesör bu davete şaşırsa bile, bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşünmeye vakit bulamadan kendini içerde buldu, daracık, sefil ortamı gözden geçirdiği anda, buranın pek de döküntü bir yer olmadığını anladı.

"Paltonuzu alabilir miyim, Profesör?" Julia'nın neşeli sesi onu kendine getirdi.

"Nereye koyacaksın?" Holde dolap olmadığı gibi, askılık diye bir yer de yoktu.

Julia gözlerini yere indirip başını eğdi.

Profesör onun dudağını kemirişine baktı, bir anda, kabalık ettiği için pişmanlık duydu.

"Özür dilerim," dedi, pek gurur duyduğu Burberry trençkotunu çıkarıp uzattı. "Ve teşekkür ederim."

Julia trençkotu kapının arkasındaki çengele dikkatle astı, [illegible] çantasını da çabucak yere koydu. "Girin de rahatınıza bakın. Ben çayı yapayım."

Profesör evin içindeki iki sandalyeye yürüyüp birine oturdu, hoşnutsuzluğunu göstermemeye çalıştı. Evin tümü, Emerson'un evindeki misafir yatak odasından bile küçüktü. Duvara itilmiş bir küçük yatak, bir masayla iki sandalye, bir de küçük Ikea kitaplık vardı burada. Bir de çekmece dolabı. Küçük bir gardırop bir de banyo. Ama mutfak yoktu.

Gözleri odada gezindi, mutfak işlerinin nerede yapıldığını aradı, sonunda bir mikrodalgayla, çekmece dolabının üzerinde dengesiz duran tek bir elektrik ocağı gördü. Yanda, yerde, küçük bir buzdolabı duruyordu.

Julia neşeli bir sesle "Elektrikli su ısıtıcım var," derken, sanki Tiffany'den almış pırlantası olduğunu ilan ediyordu.

Derken, kızın üzerinden hâlâ yükselmekte olan buharların farkına vardı. Giysileri ıslaklamıştı, içine ne giydiği belli oluyordu. Soğuktu hava. Emerson çabucak ona, çaydan vazgeçmesini, gidip kurulanmasını önerdi.

Julia'nın başı bir kere daha öne sarktı, kızararak kendini banyoya attı, bir havlu kaptı. Birkaç saniye sonra çıktığında, ıslak giysilerinin üstüne bir mor havlu sarmıştı, elinde de ikinci bir havlu taşıyordu. Yere çöküp kapıdan halıya kadar olan yere bıraktığı ıslak izleri silmek niyetindeymiş gibi bir hâli vardı.

"Bana ver," dedi Emerson. "Sen zatürre olmadan kuru bir şeyler giymelisin."

"Ve de ilaçlar," diye ekledi Julia. Kendine söylüyormuş gibiydi. Hemen gardırobun kapısının arkasına geçerken, bavullara takılıp düşmemeye çalıştı.

Profesörün aklından, *acaba neden bunca zamanda bavullarını açmamış*, diye bir düşünce geçti, ama bu soruyu önemsiz bulup bir kenara bıraktı.

Eskimiş parkelerden suları silerken kaşları çatıktı. Bitirdiğinde duvarlara baktı, bunlar herhâlde bir zamanlar beyazdı, diye düşündü. Şimdi tuhaf bir beje dönüşmüşlerdi, yüzeyleri yer yer kabarmış, soyulmuştu. Tavana baktığında, iri, ıslak lekelerle karşılaştı. Bir köşede küf başlangıcı gibi bir şey de vardı. Ürperdi, *Bayan Mitchell gibi cici bir kız, niye böyle berbat bir yerde yaşar*, diye merak etti. Gerçi evin içinin tertemiz, çok da derli toplu olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Hatta aşırı temiz ve topluydu.

Upuzun gövdesini, katlanabilir sandalye olmaya çalışan şeye yerleşmek için bükerken "Kirası ne kadar buranın?" diye sordu.

Julia yeniden banyoya dalarken "Ayda sekiz yüz, gaz ve su gibi giderler dâhil." diye seslendi.

Profesör Emerson, Pennsylvania'dan dönüş yolculuğundan sonra atmak zorunda kaldığı Armani pantolonunu hatırladı. Temizletse bile, çiş değmiş bir şeyi giyemezdi. Oysa Paulina'nın o pantolona verdiği para, Bayan Mitchell'in bir aylık kirasını ödemeye bol bol yeterdi, hatta artardı da.

Çevresine bakınırken, kızın burayı bir ev, bir yuva hâline getirebilmek için çok uğraştığını görüyordu. Dokunaklı bir durumdu. Henry Holiday'in tablosunun koskoca bir röprodüksyonu, yatağın yan tarafında asılıydı: *Dante, Santa Trinita Köprüsü'nde Beatrice ile karşılaşırken*. Profesör onu, yastığına yaslanmış, uzun, pırıltılı saçları omuzlarına dökülmüş durumda, uyumadan önce Dante'ye bakarken düşündü. Kendini ciddiyete davet edip o düşünceyi kafasından uzaklaştırdı, ikimizin de aynı resme sahip olmamız ne garip, diye geçirdi aklından. Resme tekrar baktığında, Julia'nın Beatrice'e ne kadar çok benzediğini fark edip şaşaladı. Daha önce buna dikkat etmemişti. Düşünce kafasında tirbuşon gibi döndü, ama o üzerinde durmamayı seçti.

Soyuk duvarlarda daha başka, daha küçük İtalya resimleri de vardı: Floransa'daki Duomo'nun bir çizimi, Venedik'teki San Marco, Roma'daki St. Pierre kubbesinin siyah beyaz bir fotoğrafı. Pencere kenarındaki saksılarda birkaç bitki duruyordu. Bir de tek devetabanı yaprağı. Belli ki onu sağlıklı bir bitki hâline getirmeye uğraşıyordu. Perdelerin güzel olduğuna dikkat etti. Yatak örtüsüne ve yastığa uyan bir leylak rengi. Kitaplıkta da cilt cilt İtalyanca ve İngilizce kitaplar duruyordu. Profesör hızla kitapların adlarına göz attığında, bu amatör koleksiyondan enikonu etkilendi. Ama genel anlamda bu stüdyo daire, eski, onarımsız ve mutfaksızdı. Profesör Emerson köpeğinin bile böyle bir yerde yaşamasına izin vermezdi... köpeği olsaydı tabii.

Julia tekrar ortaya çıktığında üzerinde eşofman gibi bir kıyafet vardı. Kapüşonlu siyah bir ceketle yoga pantolonu. Güzel saçlarını kıvırıp bir klipsle tepesine topuz gibi tutturmuştu. Böyle sıradan bir kılıkta bile çok çekici bir kız olduğunu kabul etmek gerekirdi, hatta, peri gibi olduğunu.

Omzunun üzerinden "English Breakfast çayıyla Lady Grey var," dedi, yere diz çöküp ısıtıcının fişini aşağıdaki prize takmaya hazırlandı.

Profesör onun yine, kendi ofisinde olduğu gibi diz çöküşünü seyrederken başını iki yana salladı. Küstahlıktan, bencil gururdan uzak bir kızdı, Emerson da bunun farkındaydı, ama onu sütrekli dizlerinin üzerinde görmek de acı veriyordu, nedenini anlayamasa da.

"English Breakfast. Neden burada yaşıyorsun?"

Julia bu sesteki sertliği duyunca hemen ayağa kalktı, hâlâ arkası dönük, kahverengi, büyük çaydanlıkla şaşılacak kadar güzel iki porselen çay fincanı ve tabaklarını çıkardı.

"Burası sakin bir sokak ve temiz bir muhit. Arabam yok, okula yürüyerek gidip gelmem gerek." Durakladı, fincan tabaklarına birer küçük gümüş kaşık koydu. "Ödeyebileceğim fiyattakiler

arasında en iyi daire buydu." Fincanları masaya bırakıp dönerken ona hiç bakmamıştı.

"Neden Charles Sokağı'ndaki öğrenci yurduna gitmedin?"

Julia bir şey düşürdü, Profesör ne olduğunu göremedi.

"Başka bir üniversiteye gitmeyi bekliyordum, ama olmadı. Buraya geleceğim zaman da yurt dolmuştu."

"Hangisine gidecektin?"

Yine alt duydağını kemirmeye başlamıştı.

"Bayan Mitchell?"

"Harvard."

Profesör Emerson neredeyse sandalyesinden düşecekti. "Harvard mı? Ne işin var öyleyse burada?"

Julia gülümsemesini saklamaya çalıştı. Sanki onun öfkesinin nedenini biliyormuş gibiydi. "Toronto için kuzeyin Harvard'ı denir."

"Saçmalamayın Bayan Mitchell. Size bir soru sordum."

"Evet, Profesör. Sorularınıza her zaman cevap beklediğinizi biliyorum." Tek kaşını kaldırdı, gözlerini kaçırdı. "Babam eğitimim için gereken katkıyı yapamadı, Harvard'ın verdiği burs da yetersiz kaldı. Hem Cambridge'de hayat Toronto'dakinden daha pahalı. Saint Joseph Üniversitesi'ndeki öğrenimimden zaten binlerce dolar öğrenci kredisi borcum var, daha da yükseltmek istemedim. O yüzden buradayım."

Su kaynamıştı. Tekrar diz çöktü, fişi prizden çekti. Profesör şok içinde başını iki yana sallayıp duruyordu.

"Bunlar Bayan Jenkins'in bana verdiği dosyada yoktu," diye yakındı. "Bir şeyler söylemeliydiniz."

Julia cevap vermedi, çaydanlığa kaşık kaşık çay koymaya başladı.

Emerson saldalyesinde öne eğildi, kollarını iki yana sallayarak "Burası yaşanamayacak bir yer," dedi. "Korkunç bir yer. Doğru dürüst bir mutfak bile yok. Ne yiyorsun burada?"

Julia masanın üstüne çaydanlıkla küçük gümüş bir süzgeç koydu, öbür sandalyeye oturdu. Ellerini ovuşturmaya başlamıştı.

"Bol bol sebze yiyorum. Şu ocakta çorba ya da kuskus pişirebiliyorum. Kuskus çok besleyici bir yiyecek." Sesi biraz titriyordu ama neşeli konuşmaya çalışmaktaydı.

"Öyle saçma sapan şeylerle yaşayamazsın, köpekler bile daha iyi besleniyor!"

Julia başını eğdi, fena halde kızardı, birdenbire yükselen gözyaşları akmasın diye gözlerini kırpıştırdı.

Profesör bir an ona baktı, sonunda gerçeği görebildi. Kızın güzel hatlarını gölgeleyen o acılı ifadeye bakarken, yavaş yavaş kendisinin, Profesör Gabriel Emerson'un, sırf kendiyle meşgul bir itoğlu olduğunu anlamaya başladı. Fakir olduğu için ayıplamıştı onu. Oysa fakirliğin utanılacak bir yanı yoktu. Kendisi de bir zamanlar tatmıştı fakirliği. Aşırı fakirliği. Bu kız akıllı, güzel bir kızdı, aynı zamanda da öğrenciydi. Bunun utanılacak bir yanı yoktu. Onun sıcak bir hava vermeye çalıştığı yoksul evine gelmişti bugün. Başka çaresi yoktu ki kızın. Kendisi kalkmış ona, köpek bile yaşamaz burada demişti. Kızın kendini değersiz ve aptal hissetmesine yol açmıştı. Oysa ne aptaldı, ne de değersiz. Grace bunları duysa, ne derdi şimdi ona?

Profesör Emerson eşeğin tekiydi. Ama en azından, şimdi bunun farkına varmıştı.

"Bağışla beni," dedi kekeleyerek. "Ne oldu bana, bilemiyorum." Gözlerini yumdu, sonra ovalamaya başladı.

"Annenizi yeni kaybetmiştiniz." Julia'nın yumuşak sesi, şaşılacak kadar bağışlayıcıydı.

Emerson'un içinde bir şey kopar gibi oldu. "Burada olmamalıyım." Çabucak ayağa kalktı. "Gitmem gerek."

Julia onu kapıya kadar izledi, şemsiyeyi eline aldı, trençkotu ona uzattı. Gözleri yerde, yanakları alev alev, onun ayrılmasını

bekledi. Evini ona gösterdiği için pişmandı. Besbelli onun standartlarının çok altındaydı bu ev. Daha birkaç saat önce, küçük ama temiz evinden gurur duyarken, şimdi dehşete kapılmıştı. Ayrıca onun karşısında küçük düşmek de işi daha beter ediyordu.

Emerson başını eğip selam verdi, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, evden çıktı.

Julia kapalı kapıya yaslandı, sonunda kendine ağlama izni verdi.

Tak. Tak.

Kim olduğunu biliyordu, ama içinden kapıyı açmak gelmiyordu.

Ah, köpeklerin yaşamayacağı pahalı dairelerin tanrıları, ne olur, beni rahat bıraksın. Julia'nın sessiz duası cevapsız kaldı.

Tak. Tak. Tak.

Yüzünü çabucak kuruladı, kapıyı birazcık araladı.

Emerson gözlerini yılbaşı ağacı gibi kırpıştırarak ona baktı, ne hikmetse Julia'nın, kendisi kapıdan çıktığından beri ağlamakta olduğunu kavrayamadı.

"En son ne zaman biftek yedin?"

Julia güldü, başını iki yana salladı. Hatırlayamıyordu.

"Eh, bu gece yiyeceksin. Karnım çok aç, sen de benimle yemeğe geliyorsun."

Julia yüzünde ufacık, yaramaz bir gülümseme belirmesi lüksüne izin verdi. "Emin misiniz, Profesör? Ben sanıyordum ki bu..." onun daha önceki jestini taklit etti "... bu yürümüyor."

Emerson hafif kızardı. "Onu unut şimdi. Yalnızca..." Gözleri onun kıyafetini süzerken belki göğüsleri üzerinde biraz duraklamış olabilirdi.

Julia gözlerini indirdi. "Değişebilirim."

"En iyisi o. Uygun bir kıyafet giy."

İncinmiş bir ifadeyle Emerson'un yüzüne baktı. "Fakir olabilirim ama birkaç güzel şeyim var. Hiçbiri açık saçık da değil, eğer bayağı görünümümle sizi utandıracağımdan korkuyorsanız."

Profesör bir daha kızardı, için için kendini azarladı. "Benim tek demek istediğim... ceket giyip kravat takmak zorunda olduğum bir lokantaya uygun bir şey olsun." Özür diler gibi hafifçe gülümsedi.

Julia'nın gözleri onun gömleği ve kazağı üzerinde gezindi, belki pazularında biraz fazla durakladı. "Bir şartla kabul."

"İtiraz edecek durumda değilsin."

"O halde güle güle, Profesör."

"Dur." Pahalı İtalyan ayakkabısını kapıyla pervaz arasına soktu, kapı kanadını itti. Bunu yaparken ayakkabının zarar göreceğini düşünmedi bile. "Neymiş, söyle."

Julia başını yana eğdi, konuşmadan önce ona bir an sessizce baktı. "Bütün o söylediklerinizden sonra, neden sizinle yemek yemem gerektiğini söyleyin bana."

Emerson boş boş baktı, sonra saç diplerine kadar kızardı, kekelemeye başladı. "Ben... şey ... yani, bence ... diyebilirsin ki biz ... ya da sen ..."

Julia tek kaşını kaldırdı, yavaşça kapıyı, ayakkabıyı sıkıştıracak şekilde kapamaya çalıştı.

"Dur." Emerson elini kaldırıp kapıyı tuttu, acıyan ayağını rahatlatmaya uğraştı. "Çünkü Paul'ün yanıldığı doğruydu," dedi. "Emerson aptalın teki. Ama en azından, artık bunun farkında."

O anda Julia ona gülümsedi, o da farkına varmadan ona gülümsedi. Çok güzel oluyordu Julia gülümsediği zaman. Onu daha çok gülümsetmeliydi, sırf estetik nedeniyle olsa bile.

"Ben burada bekliyorum." Ona reddetme fırsatı bırakmadan uzanıp kapıyı tuttu, çekip kapattı.

Julia içerde gözlerini yumdu ve inledi.

5. Bölüm

Profesör Emerson merdiven başında birkaç dakika dönüp dolaştı, sonra duvara yaslanıp avuçlarıyla yüzünü ovaladı. Nasıl olup da kendini burada bulduğunu, böyle davranmaya onu neyin ittiğini bilmiyordu, ama durum epik boyutlarda bir açmaza dönüşmek üzereydi. Ofisinde Bayan Mitchell'a hiç profesyonel olmayan bir biçimde davranmıştı. ÂÂdeta sözlü saldırıda bulunmasına ramak kalmıştı. Sonra onu arabasına almıştı, yanlarında durumu idare edecek olgun biri bulunmadan. Ardından onun evine girmişti. Bütün bu davranışlar hiç normal usullere uygun değildi.

Eğer arabasına aldığı Bayan Peterson olsaydı, herhalde o arabayı sürerken eğilir, fermuarını dişleriyle açardı. Bu düşünce karşısında Profesör ürperdi. Şimdi de Bayan Mitchell'ı yemeğe götürmek üzereydi, hem de öyle böyle değil, *biftek* yemeye. Eğer bu da üniversitenin mesafeli olma kuralını ihlal değilse, ihlal nasıl olurdu acaba?

İçine derin, arındırıcı bir soluk çekti. Bayan Mitchell tam bir "Calamity Jane'di". Öfkelendiren bir girdaptı. Harvard'a gidemeyişinden başlayarak bir dizi feci tecrübe yaşamıştı. Geçtiği yerde yıkım bırakıyordu. Emerson'un sakın ve kontrollü davranışlarını bile mahvetmişti. Evet, gerçi kızın bu kadar kötü koşullarda yaşamasına üzülüyordu, ama ona yardım etmek için kendi

* "Felaket Jane": Amerikan tarihinde, çok iyi ok atan, tüfek kullanan, âdeta folklorik efsane sayılacak bir kovboy kız.

kaçmasını tehlikeye atacak da değildi. Kız yarın kalkıp idareye taciz şikâyetinde bulunacak olsa, geçerli nedenleri kolayca bulabilirdi. Böyle bir şeyin olmasına izin veremezdi.

İki uzun adım atıp yürüdü, kapıyı vurmak üzere elini kaldırdı. Uydurma bir özür bulacaktı. Hiçbir şey söylemeden kaçmaktan nefret ederdi. Ama içeriden ayak sesleri geldiğini duyunca durakladı.

Bayan Mitchell kapıyı açıp orada durdu. Gözleri yerdeydi. Dizlerine kadar inen basit ama şık, siyah, 'V' yakalı bir elbise giymişti. Profesörün gözleri zarif kıvrımların, şaşılacak kadar uzun ve güzel bacakların üzerinden kaydı. Ve ayakkabılar... bunu onun bilmesine imkân yoktu ama profesörün yüksek topuklu, iyi kalite pabuçlara büyük zaafı vardı. Kızın marka olduğu açıkça belli pabuçlarına baktığında soluğu kesilir gibi oldu. İçinden o pabuçlara dokunmak geldi...

"Ohhh," dedi Julia hafif bir sesle. Emerson gözlerini pabuçlardan zorla ayırıp onun yüzüne baktı. Julia eğlenir gibi bir ifadeyle ona bakmaktaydı.

Saçlarını yukarı toplamıştı, ama birkaç bukle kurtulmuş, yüzünün çevresine düşmüştü. Makyajı çok hafifti, porselen cildi solgun olmasına rağmen ışıklıydı, yanaklarında hafif pembelik vardı. Kirpikleri Emerson'un hatırladığından daha koyu ve uzundu.

Bayan Julian Mitchell çekici bir kızdı.

Üstüne lacivert bir trençkot geçirdi, çabucak evinin kapısını kilitledi. Profesör ona koridoru işaret etti, sessizce peşinden yürüdü. Sokağa çıktıklarında Emerson şemsiyesini açtı, ne yapacağını bilemiyormuş gibi durdu.

Julia şaşkınlıkla ona baktı.

"Islanmamak için koluma girsen daha iyi olur." Şemsiyeyi tutan kolunun direğini ona uzattı. "Bir sakıncası yoksa," diye ekledi.

Julia onun koluna girdi, başını kaldırıp yumuşak bir ifadeyle yüzüne baktı.

Arabaya binip sessizce limana yöneldiler. Julia onayı duymuş, ama henüz görmemişti. Profesör anahtarları restoranın valesine vermeden önce Julia'dan torpido gözünü açıp kravatını uzatmasını istedi. Julia isteneni yaparken, arabada yepyeni, kutusunun içinde bekleyen bir ipek kravat bulundurmasına gülümsedi.

Bu hareket sırasında Emerson hafif bir parfüm kokusu hissetti, bir an için gözlerini yumdu. "Vanilya," diye mırıldandı.

"Efendim?" Duyamamıştı.

"Bir şey yok."

Kazağını çıkardı, Julia bir an için onun göğsünü ve açık yakasından görünen birkaç siyah tüyü gördü. Profesör Emerson seksi bir adamdı. Yakışıklı bir yüzü vardı. Julia vücudunun da iyi olduğunu tahmin etti. Ama kendi iyiliği için, bunu fazla düşünmemeye çalıştı.

Yine de böyle olması, onun kravatını aynasız ama kolayca bağlayışını seyretmesini engellemedi. Ne var ki sonunda kravatın düğümü yamuk oldu.

"Yapamadım... göremiyorum." diye titizlendi Emerson. Kravatı düzeltmeye çalışıyor, başaramıyordu.

"İzin verir misiniz?" dedi Julia utangaç bir sesle. İzni olmadan ona dokunmaya cesareti yoktu.

"Teşekkür ederim."

Julia'nın becerikli parmakları kravatı çabucak düzeltti, sonra da yakayı kravatın üstüne kıvırdı. Elini çektiğinde hızlı hızlı soluyordu, yüzü de kızarmıştı.

Profesör onun tepkilerini fark edemedi, çünkü o parmak uçlarının temasını düşünüyor, Paulina'nın parmakları neden böyle bir yakınlık duygusu yaratmıyor, diye merak ediyordu. Koltuğunun arkasına astığı askıdan ceketini aldı, çabucak giydi. Sonra gülümseyip başını salladı, arabadan indiler.

'Harbour Sixty Steakhouse', Toronto'nun en önemli lokantalarındandı. Çok ünlü ve çok pahalıydı. Oraya şirket 'CEO'ları, politikacılar, daha başka etkileyici kimseler gelirdi. Profesör Emerson'ın orada yiyişi, inanılmaz biftek servisi yaptıkları içindi. Başka hiçbir yerde böylesi yoktu, onun da sıradan şeylere tahammülü yoktu. Böyle olunca, Bayan Mitchell'i başka yere götürmek aklından bile geçmemişti.

Şef garson Antonio onları sıcak bir gülümseme ve tokalaşmayla karşıladı, şakır şakır İtalyanca döktürmeye koyuldu.

Profesör de sıcak bir sesle, İtalyanca olarak cevapladı.

Antonio, Julia'nın elini öperken, "Ya bu dünya güzeli kim?" dedi, sonra İtalyanca olarak onun gözlerini, saçlarını, cildini övmeye koyuldu.

Julia kızardı, ona teşekkür etti, çekingen bir tavırla, ama onun dilinde cevaplar verdi.

Bayan Mitchell'in sesi çok tatlıydı, bu gerçekti, ama *İtalyanca* konuşması inanılmayacak kadar harikaydı. Yakut dudaklarının açılıp kapanışı, kelimelerin ağzından şarkı gibi çıkışı, ara sıra dudakları arasından dilinin uçunun görünüşü... Profesör Emerson kendine, açık kalan ağzını kapatmayı hatırlatmak zorunda kaldı.

Onun bu yapıklarını sandalyesinin arkasına dayanmış olarak izliyordu. Daha önce de bu masada oturmuştu. Yakın geçmişte, bir başkasıyla. Bu bir hataydı. Düzeltmesi gereken bir hataydı. Ama açıklama yapmak için boğazını temizlerken, Antonio, Julia'ya, ailesinin Toscana'daki bağından getirttiği özel şarabı tatmak isteyip istemediğini sordu.

Julia ona minnetle teşekkür etti, ama *Il Professore*'nin daha başka tercihleri olabileceğini söyledi. Emerson çabucak oturdu, sonra kabalık etmemek için, Antonio'nun ikram edeceği şeyi hevesle tadacağını söyledi. Antonio memnuniyetle sırıttı, hızla uzaklaştı.

"Sosyal ortamda olduğumuza göre, bence bana Profesör Emerson demesen iyi olur."

Julia gülümseyip başını evet anlamında salladı.

"Bay Emerson de, yeter."

Bay Emerson menüyü incelemekle meşgul olduğundan, Julia'nın gözlerinin önce irileşip sonra menüye indiğini görmedi.

Emerson hâlâ ona bakmadan "Toscana aksanın var," dedi.

"Evet."

"Nasıl oluyor?"

"Üniversitenin üçüncü sınıfını Floransa'da okudum."

"İtalyancan bir yılda edinilebilecek düzeyden daha iyi."

"Lisedeyken öğrenmeye başlamıştım."

Emerson ona baktığında, onun özenle gözlerini kendisinden kaçırdığını gördü. Alt dudağını dişlerinin arasına almış, menüyü sınavdaki soru kâğıdıymış gibi dikkatle inceliyordu.

"Davetlisiniz, Bayan Mitchell."

Kızın soru soran bakışları ona döndü.

"Benim misafirimsiniz. Ne isterseniz ısmarlayın, ama lütfen et de ısmarlayın." Bunu eklemesi gerektiğini düşünüyordu, çünkü bu yemeğin esas amacı ona kuskustan daha besleyici bir şey yedirmekti.

"Ne seçeceğimi bilemiyorum."

"İstersen ben ısmarlarım senin için."

Julia başıyla onayladı, elindeki menüyü kapattı. Dudağı hâlâ dişleri arasındaydı.

O sırada Antonio döndü, el yazılı etiketi olan Chianti şişesini gururla gösterdi. Julia gülümseyince şişeyi açtı, onun küçük kadehine biraz koydu.

Bay Emerson bakıyordu. Hemen hemen soluğu kesilmişti. Julia kadehi ustaca, hafif çalkaladı, sonra havaya kaldırıp mumun ışığına tuttu, rengine baktı. Burnuna yaklaştırıp gözlerini

yumdu, kokladı. Sonra kadehi dolgun dudaklarına götürdü, şarabına baktı, bir süre ağzında tuttu, ancak ondan sonra yuttu. Gözlerini açıp daha da gülümsedi, Antonio'ya bu değerli armağanı için teşekkür etti.

Antonio sırıttı. Bay Emerson'a seçtiği sofra arkadaşı için heyecanla iltifat etti, kendi favorisi olan şarabı iki kadehe de servis yaptı.

Bu arada Bay Emerson masanın altında kendini yerleştirmeye çalışıyordu, çünkü Bayan Mitchell'in şarabı tadışı, ömründe gördüğü en erotik şey olmuştu. Yalnız çekici değil, çok güzel bir kızdı. Melekler kadar, 'müz'ler kadar güzel. O kadarla da kalmıyordu. Duyulara hitap eden, hipnotik, ama aynı zamanda masum biriydi. Güzel gözlerinde duygularının derinliğinin yanında çıplak bir saflık, berraklık vardı. Daha önce buna hiç dikkat etmemişti.

Gözlerini nasıl ondan ayırabildi, ne olur ne olmaz diye kendini bir daha kontrol etti. Kızın kendisinde yarattığı tepki nedeniyle kendini kirli hissediyor, hayli de utanıyordu. Tepkiyi daha sonra, akşam yalnız kaldığında halledecekti. Vanilya kokuları arasında.

Siparişleri verdi, koskoca bir pentyon file minyon ısmarlamaya onen gösterdi. Bayan Mitchell itiraz ettiğinde, elini havada salladı ve sordu, artanını ve götürebileceğini belirtti. Bundan sonra artık aralarında her şey kesinlikle profesyonel olacaktı. Bayan Mitchell de gelecekteki ihtiyaçlarını kendi başına halletmek üzere yalnız bırakılacaktı.

Julia'ya gelince, onunla olmaktan mutluydu. Konuşabilmek istiyordu onunla. Gerçek anlamda konuşabilmek, ona ailesini, çocuğunu sormak istiyordu. Annesinin kaybından ötürü onu rahatlatmak geliyordu içinden. Ona sıcak yaklaşmak, karşılığında onun da kendisine sıcak yaklaşmasını sağlamak istiyordu. Ama onun giderek karmaşıklaşan, hüzünlü ve mesafeli biçimde, kendisine davranışı, Julia'nın istediklerinin gerçekleşmeyeceği belliydi.

Çaresiz, gülümsedi, çatal bıçakla biraz oynadı, içinden, *inşallah bu heyecan belirtilerimi can sıkıcı bulmaz*, diye geçirdi.

"Neden İtalyancaya lisedeyken başladın?"

Julia'nın gözleri iri iri açıldı, ağzı açık kaldı.

Bu tepki karşısında Bay Emerson'un kaşları çatıldı. Sorduğu soru böyle bir tepkiyi nasıl yaratırdı? Sutyen numarasını sormuş değildi ki! Gözleri elinde olmadan kızın göğüslerine kaydı, sonra hemen onun gözlerini buldu. Sutyenin numarası zihninde şekillenirken yüzü kızardı.

"Şey, İtalyan edebiyatına ilgi duymaya başladım. Dante ve Beatrice'e." Peçetesini kucağında katladı, sonra tekrar katlarken saçlarının lüleleri oval yüzünün çevresinde kıpırdıyordu.

Emerson kendi evindeki tabloyu ve Julia'nın Beatrice'e ne kadar çok benzediğini düşündü. Düşünce bu sefer de zihnini burktu, bir kenara bırakıldı.

"Bir genç kız için dikkate değer bir ilgi alanı," diye karşılık verirken onun güzelliğini ezberlemeye çalışıyordu.

"Bir... arkadaşım vardı, onları bana o tanıttı." Acı içindeymiş gibiydi. Bir hüzün gelmişti haline.

Emerson eski bir yaraya dokunduğunu anladı, hemen geri bastı, daha tehlikesiz bir sohbet alanı aradı.

"Antonio sana bayıldı."

Julia başını kaldırdı, yeniden güzel gülümsemesi yüzünde belirdi. "Çok nazik bir adam."

"Nezaket karşısında hemen tomurcuklanıyorsun, değil mi? Tıpkı gül gibi." Bu söz düşünmeden ağzından fırlamıştı. Söylediği anda Julia ona öyle tatlı baktı ki, geri alması mümkün olmadı.

Bu kadarı yeterdi. Profesör Emerson dikkatini şarap kadehine yöneltti, tavrı hayli soğuklaştı. Julia bu değişimi fark etti, kabullendi, sohbet yaratmaya çalışmadı.

Yemek boyunca, cazibeye kapılmış olan Antonio onların masası etrafında normalden fazla zaman geçirdi, güzel Julianne'e çene çaldı, onu haftaya pazara, İtalyan Kanada Kulübüne, ailesiyle kendisine katılmaya davet etti. Julia bu daveti zarafetle kabul etti, ödülü de tiramisu, espresso, biscotti, grappa, sonunda da küçük bir Şokola Baci oldu. Bu ikramlar Profesör Emerson'a sunulmadı, o da düşünceli düşünceli oturup Bayan Mitchell'in eğlenişini seyretti.

Akşamın sonunda Antonio, Julia'nın eline, yiyecek torbasına benzer bir şey tutuşturdu, onun reddetmesine de asla izin vermedi. Mantosunu giymesine yardım ettikten sonra onu yanağından öptü, profesöre onu çok geçmeden yine getirmesi, sık sık getirmesi için ricada bulundu.

Profesör omuzlarını dikleştirdi, Antonio'ya taş gibi bakışlarla baktı. "Buna imkân yok," dedi, topukları üzerinde dönüp lokantadan çıktı, Julia'yı ağır yiyecek torbasını arkasından sürüklemek zorunda bıraktı.

Bu uyumsuz çiftin ayrılışına bakarken Antonio, profesörün bu kadar cici bir yaratığı neden romantik bir yere getirdiğini, sonra da neden taş gibi oturup bu kadar rahatsız göründüğünü anlamaya çalışıyordu.

Bayan Mitchell'in oturduğu apartmana vardıklarında profesör arabanın kapısını açtı, torbayı arabanın arka kanepesinden aldı, içindeki bir iki şeyi yerleştiriyormuş gibi yapıp torbada neler olduğuna göz attı.

"Şarap, zeytinyağı, balsamik sirke, biscotti, bir kavanoz ev yapımı marinara (bunu Antonio'nun eşi yapmıştı) ve bu akşamki yemekten artanlar. Bir süre iyi beslenceksin demektir."

"Sayenizde," diye gülümsedi Julia. Torbayı almak üzere elini uzattı.

"Bu torba ağır. Ben taşıyayım." Onunla ön kapıya yürüyüp anahtarıyla kapıyı açmasını bekledi, sonra torbayı uzattı.

Julia'nın gözü kendi pabuçlarındaydı. Ne söylemesi gerektiğini düşünürken yanakları kızardı.

"Güzel bir akşam için teşekkür ederim, Profesör Emerson. Gerçekten cömertlik gösterdiniz ..."

"Bayan Mitchell," diye onun sözünü kesti Emerson. "Durumu olduğundan fazla garipleştirmeyelim. Daha önceki... kabalığımdan ötürü özür dilerim. Tek izahı, şey, oldukça kişisel nedenler. Ek sıkışalım ve burada bırakalım."

Elini uzatıyordu. Julia uzanıp elini tuttu. Tokalaşırken Emerson onun elini çürütmemesi gerektiğini düşünüyor, o yumuşak tenin kendi tenine değmesiyle damarlarında dolaşan ürpertiyi görmezden geliyordu.

"İyi geceler, Bayan Mitchell."

"İyi geceler, Profesör Emerson."

Julia dönüp kapıdan girdiğinde, araları öğleden sonraki ayrılışlarına göre bir nebze daha iyiydi.

Bir saat kadar sonra, Julia yatağında oturmuş, yastığının altında sakladığı fotoğrafa bakıyordu. Uzun uzun baktı; *imha mı etsem, yastığın altına mı koysam, yoksa bir çekmeceye mi kaldırsam*, diye düşündü. Bu resmi her zaman sevmişti. Özellikle o yüzdeki gülümsemeyi. Ömründe gördüğü en güzel resimdi, ama bakmak da bir o kadar acı veriyordu.

Gözleri duvardaki resme döndü, ağlamamak için çaba gerekti. Dante'sinden ne beklediğini bilmiyordu, ama her ne ise, onu alamadığını biliyordu. Kırılan kalpten gelen bir bilgelikle, ondan artık vazgeçmek gerektiğini düşündü.

Getirdiği malzemeyle dopdolu görünen mutfak tezgâhına baktı, Antonio'nun gösterdiği yakınlığı hatırladı. Paul'ün bıraktığı sesli mesajları düşündü. Onu profesörle yalnız bıraktığı için kaygılanıyor, ilk fırsatta arayıp iyi olduğunu bildirmesini istiyordu. Tuvalet masası olarak kullandığı yere yürüdü, üst çekmeceyi açıp

resmi saygıyla masaya koydu, fakat geriye itti, hiç giymediği erkek çamaşırlarına alttan gömdü. Üç erkeğin arasındaki tezatları düşünerek yatağına yattı, gözlerini kapadı, rüyasında ihmal edilmiş bir elma bahçesi gördü.

6. Bölüm

Cuma günü Julia'ya resmî bir form geldi. Profesör Emerson'un tezini değerlendirmeye razı olduğunu bildiriyordu. Şaşkınlıkla kâğıda bakıp, *acaba kararını neden değiştirdi,* diye düşünürken, Paul arkadan yaklaştı.

"Hazır mısın?"

Julia onu gülümseyerek karşıladı, formu zorlukla onarılmış sırt çantasına koydu. Binadan çıktılar, Bloor Caddesi'nde, yarım blok ilerdeki en yakın kafeye doğru yürümeye başladılar.

"Sana Emerson'la görüşmeni sormak istiyorum ama daha önce bir şey söylemem gerek." Paul'ün sesi ciddiydi.

Julia ona kaygılı bakışlarla baktı.

"Korkma, Tavşan. Canın yanmaz." Kolunu okşadı. Paul'ün kalbi de belli ki kendisi kadar kocamandı, ayrıca başkalarının acısına karşı da çok duyarlıydı.

Julia gözlerini yumdu, içinden küfretti. "Paul, çok üzgünüm. Sersemlik ettiğimi, senin yazının tersine not yazdığımı söyleyecektim ama fırsat olmadı. Ona senin el yazın olduğunu söylemedim."

Paul eliyle onun kolunu tutup onu susturdu. "Biliyorum. *Ben* söyledim."

Julia şaşkınlıkla baktı. "Neden yaptın bunu?"

Paul, Tavşan'ın iri kahverengi gözlerine bakarken, kimsenin ona zarar vermesini önleme yolunda hiçbir şeyden kaçınmayacağından emindi. Kendi akademik kariyerini feda etmek pahasına bile olsa. Bedeli Emerson'u İtalyan Dili ve Sanatı binasının

arka kapısından çıkarıp kıçına ciddi bir tekme savurmak, ona kendisinin de, o kibirli gerisinin de unutmayacağı bir ders vermek olsa bile.

"Bayan Jenkins, Emerson'un seni çağırdığını söylediğimde, zılgıt çekeceğini tahmin ettim. Bana fotokopi çekmem için bıraktığı bir tomar evrakın arasından bizim notun kopyası da çıkmıştı." Omuzlarını hafif kaldırdı. "Eşeğin tekine araştırma asistanı olanın başına böyle şeyler gelebiliyor."

Paul, Julia'yı hafifçe çekiştirdi, yürümesini sağladı, ama hikâyesine devam etmek için iki büyük, şekersiz vanilya latte'yi masaya taşıyıncaya kadar bekledi. Julia mor kadife koltuğa kadiler gibi oturdu, Paul onun üşümediğinden, rahat olduğundan emin olduktan sonra sempatik bir gülümsemeyle yüzüne baktı.

"Biliyorum, kazaydı. O ilk seminerden sonra fena sarsılmıştın. Seni onun ofisine ben götürmeliydim. Bak, doğru söylüyorum, Julia, daha önce onun bu kadar sert davrandığını hiç görmemiştim. Bazen çok şımarık, çok alıngan olabiliyor, ancak hiçbir kız öğrenciye bu kadar saldırgan davranmamıştı. Seyretmek insana acı veriyordu."

Julia kahvesinden bir yudum aldı, onun sözlerine devam etmesini bekledi.

Paul gülümsedi. "Notu bana bıraktığı kâğıtların arasında bulunca, seni iyice haşlayacağını anladım. Randevuyu saat kaça verdiğini öğrendim, hemen öncesi için ben randevu aldım. Notu benim yazdığımı itiraf ettim, hatta altına senin imzanı taklit ettiğimi bile söyledim fakat buna inanmadı."

"Bütün bunları benim için mi yaptın?"

Paul gülümsedi, rahat bir hareketle kol kaslarını gerdi. "Sana bir 'insan-kalkan' olmaya çalıştım. Bana bağırıp çağırırsa deşarj olur, sana öfkesi kalmaz, diye düşündüm." Julia'nın yüzünü dikkatle inceledi. "Ama öyle olmadı, değil mi?"

Julia ona minnetle baktı. "Daha önce bana kimse böyle bir şey yapmamıştı. Sana borçlu sayılırım."

"Bir şey değil. Keşke öfkesini bana boşaltsaydı. Ne dedi sana?"

Julia bütün dikkatini kahveye yöneltti, soruyu işitmemiş gibi yaptı.

"O kadar kötü, ha?" Paul düşünceli bir tavırla çenesini ovuşturdu. "Ama artık geçmiş gitmiş olmalı, çünkü son seminerde sana karşı terbiyeliydi."

Julia güldü. "Tabii, ama hiçbir soruya cevap vermeme fırsat tanımadı. Elimi kaldırdığım zaman bile. Bütün sözü Christa Peterson'a bırakmayı seçti."

Paul onun ani alınganlığını eğlenerek izledi. "Christa'ya aldırma. Önerdiği tez konusu yüzünden başı Emerson'la derde girecek. Seçtiği yön Emerson'un hoşuna gitmiyor. Bana kendisi söyledi."

"Bu korkunç bir şey. Christa'nın haberi var mı?"

Paul omuz silkti. "Anlamış olması gerekir. Ama bilemem. Adamı baştan çıkarmaya öyle odaklanmış ki, derslerini ihmal ediyor. Utanç verici."

Julia bütün bunları dinledi, ilerde lazım olur diye belleğine kaydetti. Koltuğuna yaslandı, rahatladı, Paul'la geçirdiği zamanın tadını çıkardı. Paul iyi insandı, çekiciydi, düşünceliydi, onunlayken Julia, Toronto'ya geldiği için memnun hissediyordu kendini. Saat beşte karnı guruldadı, elini midesine götürdü.

Paul güldü, sonra gülümseyip onun utancını hafifletmeye çalıştı. Her şeyi öyle tatlıydı ki! Karnının guruldayışı bile. "Thai yemeklerini sever misin?"

"Severim. Philadelphia'da harika bir lokanta vardı, oraya sık sık..." birden sustu, kiminle gittiğini söylemedi. *Onunla* giderlerdi hep Thai lokantasına. *Acaba ikisi yine oraya gidiyorlar mı,*

diye düşündü. Benim masama mı oturuyorlar. Menüye bakıp gülüyorlar mı? Benimle dalga mı geçiyorlar?

Paul hafif öksürüp boğazını temizledi, onu düşüncelerinden çıkarmaya çalıştı.

"Özür dilerim." Başını eğdi, çantasında bir şeyler arıyormuş gibi yaptı.

"Sokağın ilerisinde harika bir Thai lokantası var. Birkaç blok ötede. Biraz yürümek gerekecek, ama yemekler gerçekten güzel. Başka planın yoksa seni yemeğe götüreyim."

Heyecanı ancak tek ayağıyla hafif hafif tempo tutmasından anlaşılıyordu. Julia bunu yan gözle gördü. Masanın kenarının hemen yanından. Onun sıcak kara gözlerine baktı, bir an düşündü, yaptığı iyiliklerin ateşli duygulardan çok daha değerli olduğuna karar verdi, 'hayır' cevabını değerlendirmeye vakit bulamadan 'evet' dedi.

Paul'ün gülümsemesi, çok sevindiğini belli ediyordu. Julia'nın çantasını alıp kolayca kendi omzuna attı. "Bu senin için ağır bir yük," dedi gözlerinin içine bakarak, "Bir süre ben taşıyayım," diye de sözün sonunu getirdi.

Julia ayak parmaklarına bakarak gülümsedi, onun peşinden sokağa adım attı.

Profesör Emerson işinden evine doğru yürüyordu. Yolu kısaydı. Fakat uzun çalışma günlerinde ya da akşama randevusu varken arabasını almaya alışmıştı.

Yürürken bir yandan, üniversitede "Dante'deki şehvet" konusunda verecekleri konferansta neler diyeceğini düşünmekteydi. Şehvet bir günahtı. Sık sık ve hoşlanarak düşündüğü bir günahtı. Hatta öyle etkiliydi ki, Profesör Emerson trençkotunun önünü çekip kapamaya çalıştı, pantolonunun durumunun gereksiz dikkatleri çekmemesini sağlamaya uğraştı.

O anda gördü onu. Durdu, karşı kaldırımdaki çekici kumrala baktı.

Calamity Julianne.

Ama yalnız değildi. Paul korkunç çantayı taşıyarak yanında yürüyordu. Konuşup gülüşüyorlar, birbirlerine tehlikeli şekilde yaklaşıp uzaklaşıyorlardı.

Kitaplarını taşımaya başladın, öyle mi, Paul? Ne kadar çocukça!

Profesör Emerson ikisinin ellerinin birbirine değişini, Bayan Mitchell'in gülümseyişini seyretti, boğazından bir homurtu yükseldi, dudakları dişlerinin üzerinden sıyrıldı.

Neydi o öyle? diye geçirdi içinden.

Kendini toparlamak için bir an bekledi, Louis Vuitton butiğin vitrinine dayandı, demin ne olup bittiğini anlamaya çalıştı. Aklı başında adamdı kendisi. Çıplaklığını örtmek için giyinir, araba kullanır, çatal bıçakla yemek yer, peçetesini kucağına koyardı. İyi kazanç getiren, entelektüel yetenek ve akıl isteyen bir işi vardı. Cinsel isteklerini türlü uygar yollarla kontrol eder, hiçbir zaman bir kadına, onun izni olmadan sahip olmaya kalkmazdı.

Bütün bunlara rağmen, Bayan Mitchell ile Paul'e bakarken bir hayvana dönüşmüştü. İlkel bir yaratık. Vahşi bir yaratık. İçinden bir şey onu, oraya koşup Bayan Mitchell'ı Paul'ün elinden almaya, kapıp götürmeye itmişti. Onu doyasıya öpmek, dudaklarını boynuna kaydırmak, kendine ait olmasını sağlamak istemişti.

Ne halt etmeye?

Bu düşünce profesörün ödünü kopardı. Eşek olmanın, kibirli bir it olmanın yanı sıra, bir anda homurdanan bir Neandertal kesilmiş, pek az tanıdığı, üstelik ondan nefret eden bir kadını sahiplenmeye kalkmıştı. Hem de öğrencisi olan birini.

Eve gitmesi, sırtüstü yatması, sakinleşene kadar beklemesi gerekiyordu. Daha başka şeylere de ihtiyacı vardı. İçgüdülerini sakinleştirecek daha güçlü bir şeylere. Profesör Emerson evine

doğru yürümeyi sürdürürken kendini zorlayarak gözlerini üç
gençten ayırdı. iPhone'unu çıkardı, hızla birkaç tuşa bastı.

Üçüncü bir kadın cevap verdi. "Alo?"

"Alo, benim. Bu gece görüşebilir miyiz?"

Ertesi çarşamba Julia, Emerson'un seminerinden sonra binanın kapısından çıkarken arkasından tanıdık bir sesin seslendiğini duydu.

"Julia? Julia Mitchell, bu gerçekten sen misin?"

Döndüğünde kendini kucaklanır buldu. Öylesine sıkı kucaklanıyordu ki boğulacağını sandı.

"Rachel," derken içine soluk çekmeye çalışıyordu.

İnce yapılı sarışın kız, bir çığlık atıp onu tekrar kucakladı. "Özledim seni. Bu kadar zaman geçtiğine inanamıyorum! Ne yapıyorsun burada?"

"Rachel, üzgünüm. Her şey için üzgünüm, annen için de, her şey için de."

İki arkadaş, paylaşılan bir acının içinde, sarılmış durumda sessiz kaldılar.

"Cenazeyi kaçırdığım için çok üzüldüm. Baban nasıl?"

"Onsuz çok yalnız. Hepimiz öyleyiz. Şu sıra Susquehanna'dan geldi, izinde, bir şeyleri ayarlamaya çalışıyor. Ben de izindeyim ama uzaklaşma ihtiyacını hissettim. Burada olduğunu neden söylemedin bana?" Rachel ona sitem ederken gözlerinde yaşlar vardı.

Julia'nın gözleri tedirginlik içinde, Rachel'den ayrılıp Profesör Emerson'a yöneldi. O da kapıdan çıkmıştı. Gözlerini balık gibi açmış, Julia'ya bakıyordu.

"Burada kalacağımdan emin değildim. İlk haftalar biraz... şey, zor geçti."

Aslında çok zeki bir kız olan Rachel, üvey ağabeyiyle arkadaşı arasında biraz garip, biraz çelişkili bir enerji akışı olduğunu sezmişti de, o an için üzerinde durmadı.

"Gabriel'a akşam yemeğini ben pişireceğim demiştim. Bize gel haydi."

Gabriel hafif öksürüp boğazını temizledi. "Ah, Rachel, eminim Bayan Mitchell meşguldür ve başka planları vardır."

Julia onun anlamlı bakışını gördü, başını evet der gibi salladı.

Rachel hemen döndü. "*Bayan Mitchell* mı? Lisede en iyi arkadaşımdı, her zaman arkadaş kaldık. Bilmiyor muydun?" Rachel'in gözleri ağabeyinin gözlerini aradı, orada pek bir şey göremedi. Bir tanıma pırıltısı bile. "İkinizin hiç karşılaşmadığını unutmuşum. Ne olursa olsun, bu tutumun biraz aşırı. Bana bir iyilik yap da inatçılıktan vazgeç."

Tekrar döndü, Julia'yı dilini yutmuş durumda buldu. Ya da yutmaya çalışıyormuş gibi bir hâli vardı. Rengi morarmış, öksürmeye başlamıştı.

"Öğle yemeğine buluşalım, daha iyi. Eminim ki Profes... ağabeyin seni kendine istiyordur." Julia zoraki gülümsedi. Gabriel'ın bakışlarını bir çift kılıç gibi kendisine yönelttiğini hissediyordu.

Rachel gözlerini kıstı. "Onun adı *Gabriel*, Julia. Neniz var ikinizin?"

"O benim öğrencim," dedi Gabriel. "Kurallar vardır." Sesi soğuklaşmış, içindeki dostluk kaybolmuştu.

"Benim de arkadaşım, *Gabriel*. Senin kuralların da cehennemin dibine!" Rachel bir ona, bir öbürüne baktı, Julia'nın başını eğmiş, kendi ayakkabılarına bakmakta olduğunu gördü, Gabriel ise her ikisine kaşlarını çatmıştı. "Biri bana söyler mi lütfen, neler oluyor burada?"

İkisi de cevap vermeyince Rachel kollarını göğsünde kavuşturup tekrar gözlerini kıstı. Julia'nın 'ilk haftalar zor geçti' deyişini hatırladı, hızla bir sonuca vardı.

"Gabriel Owen Emerson, Julia'ya bir eşeklik mi ettin?"

Julia gülmesini zor tuttu, Gabriel kaşlarını daha da çattı. Hiçbirinden ses çıkmıyordu. Bir tek tepki gelse, Rachel kuşkularının gerçek olduğunu anlayacaktı.

"Bakın, benim bu saçmalıklara vaktim yok. Siz ikiniz öpüşüp barışmak zorundasınız. Ben bir hafta kalıp gidiyorum, niyetim ikinizle de bol bol zaman geçirmek." Rachel ikisini kollarından yakaladı, Jaguar'a doğru sürükledi.

Rachel Clark, evlat edinilmiş ağabeyi gibi değildi. Philadelphia Belediye Başkanı'nın basın sekreterine asistan olarak çalışıyordu. Kulağa önemli bir şeymiş gibi gelen bu görev, aslında öyle bir şey değildi. Günlerinin çoğu, ya yerel gazeteleri tarayıp Başkan'ın adı nerede geçiyor diye bakmakla ya da basın bültenlerinin fotokopilerini çekmekle geçerdi. Çok önemli günlerde Başkanın 'blog'unu güncellemesine de izin verilirdi. Güzel yüzlü, söğüt gibi bir kızdı. Düz uzun saçlı, çilli, ela gözlüydü. Ayrıca çok dışa dönük bir insandı. Kendinden çok büyük ve çok da içe dönük ağabeyi, bu durum karşısında sık sık sabrını kaybeder, bezerdi.

Gabriel arabayı sürerken dudaklarını sımsıkı kapamıştı. İki kız arkada liseliler gibi çene çalıp kıkırdaşır, anılarını hatırlarken onun keyfi kaçıktı. İkisiyle bir arada bir akşam geçirme fikrinden hoşlanmamıştı, ama kız kardeşi ne de olsa yastaydı, kendisi de onun acısını daha fazla arttıracak bir şey yapamazdı.

Çok geçmeden üçü iki mutlu grup, Manulife binasının asansöründeydi. Burası Bloor Sokağı'nda, etkileyici, lüks bir binaydı. En üst katta asansörden indiklerinde Julia orada yalnızca dört dairenin kapısı olduğunu gördü.

Vay! Bu daireler çok büyük olmalı.

Evet girip Gabriel'in peşinden küçük hole adım attı, sonra kendini açık planlı, koskocaman bir salonda buldu. Kendi kaşık kadar dairesine geldiğinde adamın hassasiyetlerinin neden bu kadar önemli olduğunu o zaman anladı. Bu salonun yerden tavana kadar pencereleri vardı. Çarpıcı, buz mavisi tpek perdeler asılmıştı. Güneye

bakıyor, CN kulesiyle Ontario gölünü görüyordu. Yerler pahalı, koyu renk parkeydi. Oraya buraya Acem halıları atılmıştı. Duvarlar açık kahverengiydi.

Mobilyalar 'Restorasyon Nalburu'ndan seçilmiş havasındaydı. Kocaman, çikolata rengi bir deri kanepe, bir çift deri koltuk, şöminenin yanında da kırmızı kadife bir berjer.

Julia o güzelim kırmızı koltukla ona uygun küçük otomana imrenerek baktı. Yağmurlu bir günde orada oturup çay yudumlarken sevdiği bir kitabı okumak ne güzel olurdu! Hoş, öyle bir fırsat çıkacağı yoktu tabii.

Şöminede gaz tesisatı vardı. Gabriel onun üzerine, plazma televizyonu tablo gibi asmıştı. Sağda solda tablolar ve heykeller görünüyordu. Kaliteli Roma kristalleri ve Yunan seramikleri de salonu süslüyordu. Aralarında *Venus de Milo* ile Bernini'nin *Apollo ve Daphne*'si gibi müzelere layık parçalar da göze çarpıyordu. Julia içinden, aslında çok fazla heykel var, diye düşündü. Hepsi de çıplak kadınlar.

Ama hiç özel fotoğraf yoktu. Buna karşılık Paris, Roma, Floransa, Venedik ve Oxford'un siyah beyaz resimleri olması onu şaşırttı. Hiçbir yerde Clark'ların resmi olmadığı gibi, Grace'in resmi bile yoktu.

Bitişik odada, büyük ve resmî bir yemek masasının yanında abanoz büfe duruyordu. Julia bu zenginliğe hayran hayran baktı. Üzerinde bir tek büyük kristal vazoyla bir gümüş tepsi durmaktaydı. Tepsideki çeşitli şişe ve sürahilerde amber rengi sıvılar göze çarpıyordu. Bir buz kutusuyla eski tarz kristal kadehler de yanındaydı. Görünümü, gümüş buz maşaları ve kare keten peçeteler tamamlıyordu. Üstlerine *G.O.E.* harfleri işlenmişti. Julia kendi kendine kıkırdadı, acaba Gabriel'in soyadı *Davidson* olsaydı bu nakışlar nasıl görünürdü, diye düşündü*.

* GOD: Tanrı

Kısacası, Profesör Emerson'un evi estetik açıdan hoş, erkek döşenmiş, titiz denecek kadar temiz, amaçlı biçimde erkeksi ve çok da soğuk bir yerdi. Julia, *acaba bu frijid yere hiç kadın davet ediyor mu*, diye merak etti, ardından da, *davet etse onlarla ne yapıyor olabilir*, diye düşüncesini bir adım öteye taşıdı, cevabını bulamadı. Belki de o kadınlar için ayrı bir odası vardı, değerli eşyalarını kirletmesinler diye. Mutfaktaki tezgâhın siyah granit yüzeyi üzerinde elini kaydırdı, tüyleri ürperdi.

Rachel ilk iş olarak fırını yakmış, ellerini yıkamıştı. "Gabriel, ben yemek işine başlarken sen istersen Julia'ya 'büyük tur'u yaptır."

Julia sırt çantasını göğsüne yaslamıştı. Bu kadar yakışıksız bir çantayı bu mobilyaların üzerine koyamazdı. Gabriel çantayı onun elinden alıp yere, küçük bir masanın altına koydu. Julia ona minnetle gülümsediğinde, Gabriel kendinin de ona gülümsemekte olduğunun farkına vardı.

Bayan Mitchell'a daireyi gezdirme fikrinden hoşlanmamıştı. Hele ona yatak odasını, oranın duvarlarını süsleyen siyah beyaz fotoğrafları göstermeye hiç niyeti yoktu. Ama Rachel ona kibar ev sahibi olarak görevlerinin ne olduğunu hatırlatınca, en azından misafir odalarını göstermekten başka çare kalmamıştı.

Böylece Julia kendini onun çalışma odasında buldu. Burası aslında dairenin üçüncü yatak odasıydı, ama çalışma odası olarak düzenlenmişti. Yerden tavana kadar koyu renk ahşap kitap raflarıyla kaplı, rahat bir kütüphane. Julia kitaplara ağzı açık bakıyordu. Yeni ve nadir kitaplardı. Ciltliydiler. İtalyanca, Latince, Fransızca, İngilizce ve Almanca. Bu oda da, evin geri kalanı gibi, bilinçli olarak erkeksi döşenmişti. Aynı buz mavisi perdeler, aynı koyu renk ahşap, orta yerde de bir Acem halısı.

Gabriel oldukça büyük, oymalı çalışma masasının arkasında duruyordu. "Beğendin mi?" Eliyle kütüphaneyi gösteriyordu.

"Çok beğendim," dedi Julia. "Çok güzel."

Uzanıp kırmızı kadife berjere dokunmak istedi. Sözde onun yanındakinin eşiydi. Ama onun bu hareketten hoşlanmayacağını düşündü. Profesör Emerson, eşyalarına dokunulmasından hoşlanmayacak bir insandı. Julia kendini tuttu, dokunmadı. Herhâlde dokunsa, sakar parmaklarını değdirdi de kirletti diye azarlardı onu.

"O benim en sevdiğim koltuk. Çok rahat. İstersen dene."

Julia kendisine değerli bir hediye verilmiş gibi gülümsedi, hemen oturdu, bacaklarını altına alıp kediler gibi kıvrıldı.

Gabriel, onun kediler gibi mırladığına bile yemin edebilirdi. O da gülümsedi. Bir an için gevşemiş, bu kadar önemsiz bir olaydan ötürü hemen hemen mutlu olmuştu. Bir anlık hevesle, ona en değerli şeylerinden birini göstermeye karar verdi.

"İşte sana görmen gereken bir şeyi göstereyim." Elini sallayarak onu yanına çağırdı, Julia geldi, çalışma masasının yanında durdu.

Emerson bir çekmece açtı, iki çift beyaz koton eldiven çıkardı. "Şunları giy," diyerek bir çifti uzattı. Julia sessizce kabul etti, onu taklit ederek eldivenleri uzun parmaklarına geçirdi.

"Bu benim sahip olduğum en değerli şeylerden biri," diye açıklamada bulundu Emerson. Kilidini açtığı bir başka çekmeceden büyük bir tahta kutu çıkardı, masanın üstüne koydu. Julia bir an için, kutudan ne çıkabileceğini düşünüp korktu.

Küçülmüş bir kafatası mı? Daha eski öğrencilerinden birinin kafası mı?

Emerson kutuyu açtı, içinden kitaba benzer bir şey çıkardı. Açtığında, sert kâğıttan, akordeon gibi katlanmış bir dizi şömiz görüldü. Her birine İtalyanca etiketler yapıştırılmıştı. Emerson onları taradı, istediğini bulunca çekti, içinden çıkardığı şeyi iki eliyle, beşik taşır gibi tuttu.

Julia'nın bir anda soluğu kesildi. Gabriel gururla gülümsedi. "Tanıdın mı?"

"Elbette! Ama bu... bu *orijinal* olamaz, değil mi?"

O yavaşça güldü. "Maalesef değil. Öylesi benim küçük mü varlığımın ötesinde olurdu. Orijinalleri on beşinci yüzyılda kalma. Bunlar reprodüksiyon. On altıncı yüzyılda yapılmış şeyler."

Elindeki kopya, Dante ile Beatrice'i cennetin sabit yıldızları altında gösteren, Sandro Boticelli tarafından divit ve mürekkeple çizilmiş resmin kopyasıydı. On beş otuz sekiz santime kırk iki santim boyutlarındaydı, parşömen üzerine mürekkepten başka bir şeyle çizilmemiş olmasına rağmen, detaylar soluk kesiciydi.

"Nasıl buldunuz bunu? Kopyaları olduğunu hiç bilmiyordum."

"Kopyaları var, üstelik herhâlde Boticelli'nin eski bir öğrencisi tarafından yapılmış. Hem bu komple seri. Boticelli aslında *İlahi Komedi*'nin yüz tane illüstrasyonunu yapmış, ama yalnızca doksan ikisi sağlam kalmış. Bende komple seri var."

Julia'nın gözleri büyümüş, heyecanla parlıyordu. "Şaka yapıyorsunuz."

Gabriel güldü. "Hayır, yapmıyorum."

"Orijinalleri, Floransa'daki Uffizi Galerisi'nde sergilendikleri sırada görmeye gitmiştim. Vatikan'da sekiz tane var sanıyorum. Üstelik de Berlin'deki bir miktarın malı."

"Doğru. Beğenirsin diye düşündüm."

"Ama öteki sekiz taneyi hiç görmedim."

"Hiç görme yok. Bak, sana bunları göstereyim."

Gabriel hazinelerini Julia'ya gösterirken zaman su gibi akıyordu. Julia hayranlık içindeydi, sessizdi. Sonunda Rachel'in sesi holden duyuldu.

"Gabriel, Julia'ya bir içki ver, olur mu? Hem antik ıvır zıvırla onun canını sıkmaktan da vazgeç!"

Gabriel gözlerini devirdi, Julia kıkırdadı.

"Nasıl aldınız bunları? Neden müzede değiller?" Onun resimleri şömizlere yerleştirişini seyrediyordu.

Gabriel'ın dudakları gerildi. "Müzede değiller, çünkü onlardan vazgeçemiyorum. Bende olduklarını da tek bilen avukatım, sigorta acentem, şimdi de sen."

Çenesini kasmıştı. Daha fazla konuşmak istemediği belliydi. Julia da ısrar etmedi.

Muhtemelen resimler bir müzeden çalınmış, Gabriel de onları karaborsadan almış olmalıydı. Bunlara sahip olduğunu etrafa ilan etmeyişini açıklamaya yeterdi böyle olması. Julia dünyada en çok yarım düzine insanın görebilmiş olduğu bir şeyi kendisinin de görmüş olduğunu düşününce içinde bir ürperti dolaştı. Soluk kesecek kadar güzeldiler. Gerçek anlamda şaheser.

"Gabriel..." Rachel kapıda durmuş ona çıkışıyordu.

"Tamam, tamam. Ne içersiniz, Bayan Mitchell?" Çalışma odasından çıktılar, Gabriel mutfaktaki buzdolabına yürüdü.

"Gabriel!"

"Julianne?"

Kendi adını ondan duyunca Julia sarsıldı. Rachel bu garip tepkiyi gördü, hemen dolaba, ağabeyinin kap kacağına yumuldu.

"Fark etmez, teşekkür ederim Profe... Gabriel." Julia gözlerini yumdu. Nihayet ona adıyla hitap edebilmişti. Dönüp kahvaltı tezgâhının yüksek taburelerinden birine yerleşti.

Gabriel bir şişe Chianti çıkarıp tezgâhın üstüne koydu. "Beklesin de oda sıcaklığına gelsin," dedi. Sonra özür dileyip ortadan kayboldu. Herhâlde daha rahat bir şeyler giymeye gitmişti.

Rachel sebzeleri koyduğu tabağı eviyenin yanına bırakırken, "Julia," diye tısladı. "Nedir bu Gabriel'le aranızdaki?"

"Kendisine sorman gerekir."

"Soracağım tabii. Ama niye böyle garip davranıyor? Hem sen niye ona kim olduğunu söylemedin?"

Julia ağlamanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu. "Beni hatırlar sanmıştım. Ama hatırlamıyor." Sesi titredi, gözleri önüne indi

Rachel arkadaşının bu sözlerine de, aşırı heyecanlı hâline de pek güldü, hemen yanına koşup onu avutmaya çalıştı, kucaklad "Üzülme sen. Ben geldim artık, onu hizaya sokarım. Bütün bu şeyin altında, iyi bir yüreği vardır. Biliyorum bunu. Bir kere görebilmiştim. Şimdi yardım et de sebzeleri yıkayalım. Kuzu nasıl ten fırında."

Gabriel döndüğünde şarabı hevesle açtı. Kendi kendine hafif hafif gülümsüyordu. Bir şölen olacaktı bu şarap. Julianne'in şarabı tadarkenki hâlini biliyordu. Şimdi o geceki erotik performansı tekrar seyredecekti. Beklenti içinde ürperdi, keşke bir yerlerde gizli bir video kameram olsaydı, diye düşündü. Herhâlde uluorta kamerayı çıkarıp onun fotoğraflarını çekse, belli olurdu.

Önce ona şişeyi gösterdi, etiketi okuduğunda ne kadar etkilendiğini yüzünden okudu. Bu özel şarabı kendisi Toscana'dan getirmişti. Değerini bilmeyen birine ikram edip ziyan etmek acı verirdi ona. Julia'nın kadehine biraz koydu, geri çekildi, unutmamaya çalışarak onu seyretti.

Julia yine geçen seferki gibi kadehi çevirip şarabı içinde döndürdü, halojen lambanın ışığına tutup rengine baktı, gözlerini yumup kokladı. Sonra öpülesi dudaklarını kadehin kenarına sarıp yavaşça tattı, şarabı bir süre ağzında tuttu, ancak ondan sonra yuttu.

Şarap onun uzun ve zarif boğazından aşağı kayarken Gabriel içini çekti.

Julia gözlerini açtığında Gabriel'i karşısında gördü. Mavi gözleri koyulmuş, soluğu hızlanmış, gri pantolonunun önü de... Julia ona kaşlarını çattı. Sert bir bakış takındı. "İyi misiniz?" diye sordu.

Gabriel elini gözünün önünden geçirdi, iradesini kullanıp kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Evet. Özür dilerim." Julia'nın kadehini doldurdu, kendine de bir kadeh alıp keyifle yudumlamaya koyuldu. Kadehin üzerinden ona bakıyordu.

"Herhâlde açlıktan ölmüşsündür, Gabriel," dedi Rachel omzunun üzerinden. Bir yandan ocağın üzerinde sosu karıştırıyordu.

"Kuzunun yanında ne yiyoruz?" Julia kadehi tekrar ağzına götürüp kocaman bir yudum alırken Gabriel onu kartal gibi seyrediyordu.

Rachel kahvaltı tezgâhının üzerine bir kutu koydu. "Kuskus!"

Julia'nın şarabı ağzından fışkırdı, Gabriel'i de, beyaz gömleğini de sırılsıklam etti. Bu ani olayın şokuyla kadehini elinden düşürdü; kendini de, parkeleri de batırdı. Kristal kadeh bu arada barın dibinde parça parça olmuştu.

Gabriel pahalı gömleğinden şarap damlalarını silkelemeye çalışırken küfretti. Yüksek sesle. Julia dizüstü çöktü, cam kırıklarını çıplak elle toplamaya çalıştı.

"Dur," dedi Gabriel alçak sesle. Kahvaltı tezgâhının kenarından aşağıya, ona bakmaktaydı.

"*Dur!*" Bu sefer sesi daha yüksekti. Tezgâhın çevresinden dolaşıyordu.

Julia topladığı camları öbür avucuna geçirdi, yenilerini toplamaya girişti. Patisini incitmiş yaralı bir köpek yavrusu gibi emekleyip duruyordu orada.

"Dur. Tanrı aşkına, kadın, *dur*. Her yanını parçalayacaksın." Gabriel bir hışımla başına dikilmişti. Öfkesi Julia'nın üstüne Tanrı'nın gazabı gibi boşalıyordu.

Sonunda eğilip onu omuzlarından yakaladı, çekip kaldırdı, avuçlarındaki camları tezgâhın üzerine zorla boşalttırdı, sonra onu holden geçirip misafir banyosuna soktu.

"Otur," dedi.

Julia kapalı tuvaletin üstüne oturdu, ağzından hafif bir hıçkırık kurtuldu.

"Ellerini uzat."

Ellerinde kırmızı şarap lekeleri, damla damla da kanlar vardı. Kesik yerlerde birkaç kristal parçası parıldıyordu. "Söz dinlemiyorsun, değil mi?"

Julia gözyaşlarını gidermek için gözlerini kırpıştırmaya çalıştı. Onları eliyle silemediği için üzülüyordu.

"Söyleneni de yapmıyorsun." Gabriel ona baktığı anda, birden sustu.

Neden sustuğunu bilmiyordu. Sonradan ona sorsalar, omuz silker, ama cevap veremezdi. Fakat sesini kesip yaptığı işe ara verdiğinde, köşeye sinmiş ağlayan o zavallı küçük yaratığı görebildi ve... bir şey hissetti. Öfkeden de, cinsel tahrikten de farklı bir şey. *Merhamet*. Merhametti hissettiği. Onu ağlattığına pişmandı.

Eğildi, parmak uçlarıyla Julia'nın gözündeki yaşları sildi. Elini değdirdiği anda onun ağzından çıkan hafif iniltiyi duydu, teninin ne kadar tanıdık ve sıcak geldiğini bir kere daha fark etti. Yaşları sildikten sonra o solgun yüzü avuçlarına aldı, çenesini yukarı doğru kaldırdı... hemen durup yaraları temizlemeye döndü.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Julia. Camları avuçlarından nasıl dikkatle ayıkladığını görüyordu. Elinde cımbız, en küçük parçayı bile arayıp buluyor, çıkarıyordu.

"Bir şey değil."

Bütün camlar temizlenince Gabriel yaralara sürmek üzere pamuğa tentürdiyot döktü.

"Acıyacak," dedi.

Julia kendini onun dokunuşuna karşı güçlendirmeye çalışırken Gabriel yüzünü buruşturdu. Hoşuna gitmiyordu onun canını yakmak. Öyle yumuşak, öyle kırılgandı ki! Cesaretini toplayıp yaraları tentürdiyotlaması bir buçuk dakika sürdü. Julia bu süre zarfında orada, gözlerini iri iri açmış oturuyor, dudağını ısırıp duruyor, için bir an önce bitmesini bekliyordu.

Gabriel son kan damlasını silerken, "İşte," dedi. "Artık iyisin."

"Kadehinizi kırdığım için çok üzgünüm. Kristal olduğunu biliyorum." Yumuşak sesi, tedavi malzemesini ilaç dolabına kaldırmakta olan Gabriel'i durdurdu. Elini havada sallayıp "Bende düzinelerce var," dedi. "Altımızda da kristal mağazası var. İhtiyacım olursa yenisini alırım."

"Parasını ben ödemek isterim."

"Paran yetmez." Bu sözler farkında olmadan ağzından fırlayıvermişti. Julia'nın yüzü önce kızarıp sonra solarken Gabriel ona dehşet içinde baktı. Başını da eğmişti genç kız. Yanaklarının içini çiğnemeye başlamıştı.

"Bayan Mitchell, sizin paranızı almak aklımdan bile geçmez. Konukseverlik kurallarına aykırı olur."

Bu da bize yakışmaz, diye düşündü Julia.

"Ama gömleğinizi lekeledim. Bari kuru temizlemeyi ödeyeyim."

Gabriel lekelenen güzel beyaz gömleğine baktı, içinden kufretti. Seviyordu bu gömleği. Paulina bunu ona Londra'da almıştı. Julia'nın tükürüğünün karıştığı Chianti'yi o gömlekten çıkarmanın hiçbir yolu yoktu.

"Bunlardan da bende var," diye rahatça yalan söyledi. "Zaten leke de çıkar, eminim. Rachel yardım eder bana."

Julia üst dişlerini alt dudağının üzerinde bir sağa, bir sola kaydırmaktaydı.

Gabriel bu hareketi izlerken başı döner gibi oldu. Deniz tutmuş gibi. O dudaklar öyle kırmızı, öyle davetkârdı ki, gözlerini alamıyordu. Geminin güvertesinden otomobil enkazına bakıyormuş gibi bir duyguydu bu.

Eğildi, onun elinin üstünü okşadı. "Kazadır, olur. Kimsenin suçu değil." Gülümsedi, karşılığında ona çok tatlı bir gülümseme sunuldu, alt dudak eziyetten kurtuldu.

Şu hâline bakın. İyilik karşısında hemen tomurcuklanıyor. Taç yapraklarını açan bir gül gibi.

Bir anda yanında beliren Rachel "İyi mi durumu?" diye sordu.

Gabriel çabucak elini çekti, ardından da içini çekti. "Eve. Ama anlaşılan Julia kuskustan nefret ediyor." Gabriel, Julia'ya gizlice göz kırptı, pembeliğin yanaklarından yayılıp porselen cildinin tümünü kaplayışına baktı. Gerçekten kahverengi gözlü bir melekti o.

"Ziyanı yok, onun yerine pirinç pilavı yaparım." Rachel dönüp çıktı. Gabriel de onu izledi, Julia'yı yerinden fırlayan kalbini sakinleştirmek üzere yalnız bıraktılar.

Rachel istenmeyen yiyeceği buzdolabına kaldırırken Gabriel gömleğini değiştirmek üzere odasına yöneldi, eseflenerek onu çöp kutusuna attı. Sonra mutfağa, kız kardeşine yardım edip yerlerdeki şarapları silmeye gitti.

Rachel omzunun üzerinden "Julia hakkında sana söylemem gereken bazı şeyler var," diye söze başladı.

Gabriel cam kırıklarını çöp kovasına doğru süpürdü. "Duymasam daha iyi."

"Neyin var senin? Benim arkadaşım o, Tanrı aşkına!"

"Benim de öğrencim. Özel hayatıyla ilgili bir şey bilmek istemiyorum. Seninle arkadaşlığı zaten önceden bilmediğim bir çıkar çatışması yaratıyor."

Rachel omuzlarını dikleştirdi, başını inatla iki yana salladı. Ela gözleri koyulmaya başlıyordu. "Biliyor musun, umurumda değil! Onu çok seviyorum. Annem de çok seviyordu. Bir dahaki sefere içinden ona bağırmak geldiğinde bunu hatırla. *Kalbi kırılmışın, sersem.* Geçtiğimiz yıl bu yüzden beni aramadı. Tam şimdi kabuğundan yeni yeni çıkarken, hem de benim hiç çıkamayacak sandığım kabuğundan çıkarken, sen onu gerisin geri o kabuğun içine itiyorsun. Küstahlığınla, tepeden bakan tutumunla! Şimdi o Rochester-Mr.Darcy-Heathcliff İngiliz züppeliğini bırak, ona

hak ettiği gibi, değerli bir mücevher gibi davran! Yoksa kalkıp buraya gelir, sopayı alır, canına okurum!"

Gabriel eğildiği yerden doğruldu, ona solgun bir bakış yöneltti. "Sopa dediğin, bir kadın pabucu herhâlde!"

Rachel aldırmadı. Geri adım da atmadı. Daha bile heybetli göründü. Meydan okuyordu.

"Tamam, Rachel."

"İyi. Onun Dante'yi ne kadar sevdiğini sana defalarca anlattığım halde adını hatırlamamış olmana bir türlü inanamıyorum. Selinsgrove'da büyümüş kaç tane Dante hayranı tanıyorsun sen?"

Gabriel uzanıp onu çatık alnından öptü. "Bana çıkışma, Rach. Elimden geldiğince Selinsgrove'u hiç hatırlamamaya çalışıyorum."

Bu sözler üzerine Rachel'in öfkesi diner gibi oldu, ağabeyini sımsıkı kucakladı. "Biliyorum."

Aradan birkaç saat geçip ikinci bir pahalı Chianti şişesi boşaldığında, Julia gitmek üzere ayağa kalktı. "Yemek için teşekkürler. Artık eve dönmeliyim."

"Biz seni arabayla bırakırız," diye atıldı Rachel. Kalkıp paltosunu almaya koştu.

Gabriel kaşlarını çattı, izin isteyip o da kalktı, kardeşinin peşinden gitti.

Julia arkalarından "Ziyanı yok, ben yürürüm, uzak değil." diye seslendi.

Rachel içerden "Yağma yok," diye bağırdı. "Toronto istediği kadar güvenli olsun. Zaten yağmur yağıyor." Hemen ardından kendini Gabriel'le ateşli bir tartışmanın içinde buldu.

Julia bu arada kapıya yönelmişti. Onun arabayı çıkarıp misafiri evine götürmek istemediğini söyleyişini duymak istemiyordu. Ama kardeşler hemen döndü. Üçü birlikte asansöre doğru yürüdüler. Tam asansör gelirken Rachel'ın cep telefonu çaldı.

"Aaron arıyor." Julia'yı çabucak kucakladı. "Bütün gün ona ulaşmaya çalıştım, hep toplantıdaydı. Öğle yemeğine çıkalım. Keyiflenmeye başla, kocanın ağabeyim, evinin yedek anahtarı hende!"

Rachel eve geri döndü, çatık kaşlı Gabriel'le tedirgin Julia'yı asansöre binip garaja inmek üzere yalnız bıraktı.

"Kim olduğunu bana hiç söyleyecek miydin?" Sesinde biraz suçlama vardı.

Julia başını iki yana salladı, o gülünç çantasını daha sıkı kucakladı.

Gabriel onun çantasına baktı, bu çantadan kurtulmak gerektiğine bir anda karar verdi. Bu iğrenç şeyi bir kere daha görüşüne ilişmeden çıkacaktı. Hem Paul dokunmuştu bu çantaya. Artık kirlenmiş sayılırdı. Onu atmalıydı Julia.

Gabriel onu park ettiği yere götürdüğünde Julia doğrudan Jaguar'ın yolcu koltuğu tarafına yürüdü. Oysa Gabriel kumandanın düğmesine bastığı anda, Jaguar'ın yanında duran Range Rover cevap verdi. "Hım, bu sefer bunu alalım. Dörtçeker yağmurda daha iyidir. Böyle havalarda, eğer mecbur değilsem Jaguar'ı çıkarmam."

Julia, onun bu serveti karşısındaki şaşkınlığını saklamaya çalıştı. Özellikle de Gabriel kapıyı açıp onun binmesine yardım ederken. Koltuğa yerleştiğinde, *acaba koltuğa dokunduğunda tamamıyla yer alan şeyi fark etti mi*, diye merak etmekteydi. Elbette etmişti.

"Kendimi aptal durumuna düşürmeme seyirci kaldın." Gabriel kaşlarını çatmıştı, arabayı garajın kapısına sürdü.

Onu kendi kendine yaptın aslında. Julia'nın sessiz düşüncesi aklından itiraf etti, Julia içinden, *Profesör acaba sözsüz ipuçlarını anlamakta ne kadar becerikli*, diye düşündü.

"Daha farklı davranırdım. Daha iyi davranırdım bilseydim."

"Öyle mi? Sahi mi? Haşlayacak başka bir öğrenci mi bulurdunuz? Eğer durum buysa, iyi ki öfkeniz bana yöneldi. Başka hiç kimseye deşarj olamazdınız."

Gabriel ona soğuk bir bakış yöneltti. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Rachel'in arkadaşı olduğuna memnunum, ama yine de benim öğrencimsin, demek ki profesyonel davranmalıyız, Bayan Mitchell. Ve şimdi de, gelecekte de, benimle nasıl konuştuğunuza dikkat edin."

"Peki, Profesör Emerson."

Gabriel onun yüzünde alaycı bir ifade aradı, ama göremedi. Omuzları bükük, başı eğikti Julia'nın. Küçük gülünün solmasına yol açmıştı yine. Var olan tomurcuklar da tümüyle yok olmuştu.

Küçük gülün, ha? Ne halt etmeye Emerson!

"Rachel senin burada oluşuna çok sevindi. Onun nişanlandığını biliyor muydun?"

Julia başını iki yana salladı.

"Eskiden. Artık nişanlı değil. Aaron Webster ona evlenme teklif etti, o da kabul etti, ama bunlar Grace'ten evveldi..." Soluğunu yavaşça saldı. "Rachel şu ara kendini düğün falan planlayacak gibi hissetmiyor, bu yüzden iptal etti. O nedenle buraya geldi."

"Yo, olamaz, çok üzüldüm. Zavallı Rachel." Julia da soluğunu saldı. "Zavallı Aaron! Onu çok severdim."

Gabriel kaşlarını çattı. "Hâlâ beraberler. Aaron âşık ona besbelli. Bir süre yalnız kalması gerektiğini anlıyor. Uzaklaşabilmek için benim yanıma geldi. Bu da gülünç tabii, çünkü ben ailenin kötü çocuğuyum, Rachel ise herkesin en çok sevdiği, evin bebeği." Julia anlıyormuş gibi başıyla onayladı.

"Benim öfke sorunum var, Bayan Mitchell. Fena öfkeleniyorum. Öfkemi kontrol etme sorunum var, kızdığım zaman da çok kırıcı olabiliyorum."

Bu açıklama karşısında Julia'nın gözleri irileşti, ağzı hafif açıldı, fakat sesi çıkmadı.

"Sizin gibi birinin yanında öfkeye kapılmam iyi bir şey değil. Çok zararlı olabilir... her ikimiz için de." Açıklamaları öyle dürüst ve öyle korkutucuydu ki, kelimeleri Julia'yı alev gibi yakıp kavurdu.

"Gazap yedi ölümcül günahtan biri," diye cevap verdi, bakışını çevirip pencereden dışarıya baktı, içindeki bu yükü hafifletmeye çabaladı.

Gabriel acı acı güldü. "Ne hikmetse, bende yedisi de var; saymaya zahmet etme: Kibir, kıskançlık, gazap, tembellik, hasislik, oburluk, *şehvet*."

Julia tek kaşını kaldırdı, ama ona bakmadı. "Ne hikmetse, inanmıyorum."

"Anlamanı beklemiyorum. Sende yalnızca aksilikleri çeken bir miknatıs var, Bayan Mitchell, bende ise günahları çeken bir miknatıs var."

Julia bu sefer ona döndü. Gabriel ona, kaderine razı biri gibi gülümsedi, Julia da ona anlayışla baktı.

"Günah insanoğlunu seven bir şey değildir, Profesör. Tam tersinedir durum."

"Benim tecrübem öyle değil. Ben hiç aramazken günah gelip beni buluyor. Ben de kışkırtılmaya karşı fazla dayanıklı değilim."

Julia'ya baktı, sonra gözlerini yola çevirdi.

"Rachel'le arkadaşlığın, çiçekleri neden yolladığını açıklıyor. Kartı neden öyle yazdığını da."

"Grace'e çok üzüldüm. Onu ben de çok severdim."

Gabriel onun gözlerine baktı. Anlayışlı gözlerdi, ama içlerinde hüzün ve tarifsiz bir keder vardı. "Bunu şimdi anlıyorum," dedi.

"Arabanızda radyonuz var mı?" Julia eliyle ön paneli işaret ediyordu. Gabriel radyoyu açtı, ayarlı kanallardan birinin düğmesine bastı.

"Evet. Genelde caz yayınlarından birini dinlerim, ama ruh hâlime bağlı."

Julia parmağını kararsızlıkla radyoya uzatmıştı, ama geri çekti.

Gabriel onun bu hareketine gülümsedi. En sevdiği koltuğa oturmasına izin verdiğinde nasıl mırladığını hatırladı. Bir daha duymak istiyordu o sesi.

"Sakıncası yok. Sen bir yer seç."

Julia ayarlı kanalları denedi, onun seçimlerine gülümsedi. Fransız cbc istasyonu, bbc haber gibilerini geçti, sonuncusuna vardı. Ekranda 'Nine Inch Nails' yazısı belirmişti.

"Sırf onlara ait kanal mı var?" Julia inanamamış gibiydi.

"Var." Gabriel biraz tedirginleşmişti. Sanki Julia onun utanç verici bir sırrını keşfetmiş gibi hissediyordu.

"Ve siz de seviyorsunuz, öyle mi?"

"Belli bir ruhsal durumdayken."

Julia caz kanalının düğmesine bastı.

Gabriel onun duygusal reaksiyonunu gözlemlemekten çok, seziyordu. Nedenini anlayamıyordu ama, kurcalamamaya karar verdi.

Julia nefret ederdi Nine Inch Nails'den. Ne zaman radyoda onların sesini duysa hemen kanal değiştirirdi. Bir yerde onların şarkısı çalıyorsa, odadan ya da binadan çıkardı. Onların müziği, özellikle de Trent Reznor'un sesi tüylerini diken diken ederdi, ama nedenini hiç kimseye söylemiş değildi.

İlk, Philadelphia'dayken bir klüpte dinlemişti onları. *Onunla* dans ederken ve o her yanını sımsıkı kavrarken. Başlangıçta, zi- yanı yok, diye düşünmüştü. Huyuydu onun. Ama o sırada o şarkı başlamış. Julia biraz içinin bulandığını hissetmişti. Açılış akorla- rının sekansı, ardından o ses, üstüne de hayvanlar gibi sevişmekle ilgili o şarkı sözleri... *onun* başını eğip yüzünü Julia'nınkine yak- laştırışı, ruhunun içine bakarken o şarkı sözlerini ona fısıldayışı.

Julia'nın dini inançları, ilkide bir daha güçsüz [illegible] etmeye alıştırdıkları ne olursa olsun, o anda Şeytan'ın varlığını doğrudan onun olmuştu. Onu kollarında tutan, fısıltılarına [illegible] dayanan, Lucifer'di. Bu düşünce, onun kullandığı [illegible] birleşince, korkutmuştu onu.

Kendini onun elinden kurtarıp kadınlar tuvaletine koşmuş, aynadaki o solgun, titreyen kıza bakarken, neydi bu olup bitten diye şaşmıştı. Onun neden o anda kendisiyle öyle [illegible] neden ürkü etmek için o an seçtiğini bilmiyordu. Ama onu iyi tanıdığından, tükürüp duran o sözlerin bir itiraf olduğunu, en derin ve belki en karanlık isteklerinin itirafı olduğunu, sırdan bir tekrarlama olmadığını anlamıştı.

Julia hayvanlar gibi sevişmek istemiyordu, sevilmek istiyordu. Eğer romanlardaki, efsanelerdeki gibi bir aşkın yolunu garantileyeceğini bilse, yasa dışı sekse bile evet diyebilirdi. Onun özlediği, şiirlerdeki, efsanelerdeki aşktı, ama böyle bir şeyi hak etmediğine pek inanmıyordu. Birinin 'miz o olmak istiyordu, biri ona tapsın, hayranlık duysun istiyordu. Bedenine de, ruhuna da. Yakışıklı ve soylu bir Dante'nin, Beatrice'i olup onunla sonsuza kadar cennette yaşamak istiyordu. Botticelli'nin [illegible] resmiyle rekabet edebilecek bir hayat sürmekti hayali.

İşte o yüzden Julia Mitchell yirmi üç yaşında hâlâ bakireydi. Çekmecenin dibine, çamaşırların altına saklanmış bir mastürbatör edasıyla, onun gelecekteki planlarını yıkmıştı. Son altı yıldır o resmi yastığının altına koyup üzerinde uyumuştu. Hiçbir erkek onunla karşılaştırılabilecek bir yere gelememişti. Hiçbir sevgi, Julia'nın içinde onun yarattığı aşkı ve bağlılığı yaratamamıştı. Tüm ilişkileri o bir tek geceye dayalı kalmıştı... o gecenin anılarını belleğinde tekrar tekrar yaşayıp duruyordu.

7. Bölüm

Julia bisikletini Clark'ların büyük beyaz evinin yan tarafına park edip ön terasa çıkan kapıya yürüdü. Buraya geldiğinde hiç kapıyı çalmazdı. Hemen basamakları sıçrayarak çıktı, tel kapıyı kendine doğru çekip açtı. İçerde karşısına çıkan şey onu şoka soktu.

Salondaki küçük kahve sehpası parçalanmış, halıya kanlar sıçramıştı. Koltuklar, minderler her tarafa saçılmıştı. Rachel'le Aaron orta yerdeki kanepede birbirlerine sarılmış, büzülmüş, oturuyorlardı. Rachel hıçkırıklar içindeydi.

Julia durduğu yerde, dehşet içinde, ağzı açık kalakalmıştı. "Ne oldu?"

"Gabriel," dedi Aaron.

"Gabriel mi? Yaralandı mı?"

"Bir şeyi yok!" Rachel'den âdeta isterik bir gülme duyuldu. "Eve geleli daha yirmi dört saat olmadan babamla itişti, annemi iki kere ağlattı, Scott'u da hastanelik etti."

Aaron kız arkadaşını avutmak için sırtını ovup duruyordu. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Julia hayretler içindeydi. "Neden?"

"Kim bilebilir? Onunla ilgili kimse bir şey bilemez. Babamla tartışıyorlardı, annem araya girdi, Gabriel onu itti. Scott, ona bir daha elini sürerse Gabriel'i öldüreceğini söyledi, bunun üzerine Gabriel bir yumruk savurup onun burnunu kırdı."

Julia yerdeki kırık camların kanlar arasında parlayışına baktı. Camların çevresine bir düzine kadar bisküvi kırıkları saçılmıştı. İki kahve fincanının parçaları da oradaydı.

"Ya bunlar?" Eliyle yerdekileri gösteriyordu.

"Gabriel. Scott'u kahve masasına doğru itti. Scott'la babası hastanede, annem kendini odasına kilitledi, ben de bu gece Aaron'larda yatacağım."

Rachel erkek arkadaşını kapıya doğru sürüklüyordu.

Julia olduğu yerde donup kalmış gibi hareketsizdi. "Belki annemle konuşsam iyi olur."

"Ben artık bir dakika bu evde duramam. Ailem mahvoldu." Rachel bunu söyledikten sonra Aaron'la birlikte fırlayıp çıktı.

Julia merdivenlerden çıkıp Grace'i bulmak niyetindeydi, ama mutfak tarafından sesler duydu, sessizce evin arka tarafına yöneldi. Açık duran arka kapıdan, birinin oradaki balkonda oturmakta olduğunu görüyordu. Elindeki bira şişesini ağzına götürmekteydi. Solmakta olan güneş ışığında kumral saçları pırıl pırıldı. Julia onu Rachel'deki fotoğraflardan tanıyordu.

Düşünmeye fırsat bulamadan, ayakları kendiliğinden ilerleyip arka kapıdan çıktı. Julia kendini ondan biraz uzaktaki şezlongda oturur buldu. Dizlerini kırıp çenesinin altına çekmişti. Kollarını bacaklarının çevresine sarıp ona baktı.

O hiç oralı olmadı.

Julia gözleriyle onun görünümünü inceledi, onu belleğine nakşetmeyi umdu. Resimlerinden çok daha yakışıklıydı. Kan oturmuş mavi gözlere baktığında, kahverengi kaşlarının altında o gözlerin çok daha çarpıcı göründüğünü fark etti. Yüksek elmacık kemiklerinin, soylu burnunun, kare çenesinin çizgilerini izlerken tenini gölgeleyen iki üç günlük sakalı gördü. Gamzesini de gördü. Gözleri dolgun dudaklarda durakladı, alt dudağın

kıvrımına baktıktan sonra gözlerini istemeyerek çildindeki çürüklere çevirdi.

Gabriel'in yüzü çürük doluydu, sağ elinde kan vardı. Scott'un yumruğu sol yanağını morartmıştı, ama şaşılacak şey, Gabriel kendindeydi.

"Saat altı programını kaçırdın," dedi. "Yarım saat önce bitti." Sesi yumuşaktı, hemen hemen hatları kadar hoştu. Julia bir an için, o sesin kendi adını telaffuz etmesinin nasıl olabileceğini merak etti.

Ürperdi.

"Şurada bir battaniye var." Eliyle oturduğu yerin yan tarafındaki kocaman, kareli battaniyeyi gösteriyordu. Julia'ya hiç bakmadan, eliyle battaniyeye pat pat vurdu.

Julia ona kuşkuyla bakıyordu. Öfkesinin sona erdiğinden emin olunca oraya yürüdü, yakındaki tabureye oturdu. Arada yine de güvenli bir mesafe bırakmıştı.

Acaba ne kadar hızlı koşabiliyor, diye merak etti. Kendisini kovalıyor olsa, acaba o nasıl bir hızla kaçabilirdi?

Gabriel battaniyeyi ona uzattı.

Julia bir teşekkür mırıldandı, battaniyeyi alıp omzuna örttü.

Gözünün ucuyla onun vücudunu inceledi. Adirondack koltuğa oturabilmek için nasıl kıvrılmış olduğuna baktı. Siyah deri ceketi omuzlarını daha da geniş gösteriyordu. Dar siyah tişörtünün altında göğüs kasları belliydi. Uzun bacakları siyah jean pantolonunu iyi doldurmaktaydı. Kız kardeşindeki eski resimlere göre daha uzun boylu, daha dolgun gibiydi.

Bir şey söylemek geldi içinden. Tanıdığı en tatlı aileye karşı neden böyle delice davrandığını sormak istedi. Ama bunu yapamayacak kadar çekingendi, üstelik korkuyordu ondan. Onun yerine, şişe açacağı var mı, diye sordu.

O kaşlarını çattı, arka cebinden bir açacak çıkarıp uzattı. Julia teşekkür etti, orada oturmayı sürdürdü. O arkada duran yarı dolu bira kasasına döndü, bir şişe seçti, onu açtı.

"Ben açayım." Bu sefer onu görmüştü. Gülümsüyordu. Açacağı geri aldı, hızlı bir hareketle kapağı açtı, şişelerini tokuşturdular. "Şerefe."

Julia içkisini terbiyeli terbiyeli yudumladı, ağzına dolan o yabancı, mayalı tattan boğulmamaya çalıştı. Farkında olmadan mırıltılı bir ses çıkardı, bekledi.

"Daha önce hiç bira içtin mi?" diye sırıttı Gabriel.

Julia başını iki yana salladı.

"O halde, ilk ben olduğuma memnunum."

Julia kızardı, yüzünü uzun akaju saçlarının gerisine sakladı.

"Burada ne işin var?" Yüzünde meraklı bir ifade vardı.

Julia durakladı, söyleyeceğini en iyi nasıl ifade edebileceğini düşündü. "Yemeğe davet edilmiştim." *Sonunda sizinle tanışmayı umuyordum.*

Gabriel güldü. "Ben mahvettim galiba. Eh, Bayan Kahverengi Gözler, onu da benim hesaba ekleyiverin."

"Neler olduğunu söyler misiniz bana?" Julia'nın sesi hafifti, titrememesi için çaba harcıyordu.

"Siz bana neden hâlâ buradan kaçmadığınızı söyler misiniz?" Mavi gözleri onunkileri buldu, sonra Gabriel ona dikkatle baktı.

Julia yine başını eğdi, bu hareketin o ani öfkeyi soğutacağını umdu. Olup bitenlerden sonra burada Gabriel'le oturmak budalalıktı. Adam belli ki sarhoştu. Şiddet kullanmaya karar verirse Julia'ya yardım edecek kimse de yoktu. Gitmenin tam sırasıydı o an.

Ama Gabriel'in kolu izah edilemeyecek biçimde uzandı, aralarındaki mesafeyi aştı. Julia'nın saçlarını ensesine doğru iterken parmakları bir an o saçların dalgalarına takıldı, sonra yavaşça

geri çekildi. Parmak uçlarından o saçlara sanki bir tür bağlantı uçtu. Julia bunu sezdi, yavaşça bir mırıltı sesi çıkardı, soracağı soruyu tümüyle unuttu.

"Vanilya kokuyorsun," dedi Gabriel, koltuğunda kıpırdanıp ona daha dikkatle baktı.

"Şampuanım."

Gabriel birasını bitirdi, yenisini açtı, kocaman bir yudum aldı, sonra tekrar Julia'ya döndü.

"Böyle olmaması gerekiyordu."

"Sizi çok seviyorlar, biliyorsunuz. Hep sizden söz ediyorlar."

"Haylaz evlat. Ya da bir şeytan. *Şeytan Gabriel.*" Acı acı güldü, birasını neredeyse bir yudumda bitirdi. Hemen yenisini açtı.

"Eve geliyorsunuz diye öyle sevinmişlerdi ki! Anneniz beni yemeğe o yüzden davet etti."

"Öz annem değil. Belki Grace'in seni davet etmesi, beni koruyacak kahverengi gözlü bir meleğe ihtiyacım olduğunu bildiği içindir."

Gabriel tekrar yaklaştı, avucunu onun yanağına değdirdi. Julia bu temas üzerine hızlı bir soluk çekti. Dokunuş şaşırtmıştı onu. Gabriel'ın iri mavi gözleri sarhoş bir şaşkınlık içinde ona dikilmişti. Başparmağını onun kızaran yanağı üzerinde ileri geri kaydırdı, kararsız göründü. O tendeki sıcaklığı emiyormuş gibiydi. Elini çektiğinde Julia neredeyse bir kayba uğramış gibi haykıracaktı.

Gabriel elindeki küçük şişeyi yere bıraktı, çabucak ayağa kalktı. "Güneş batıyor. Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Julia dudağını ısırdı. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Ama karşısındaki insan, fotoğraftaki Gabriel'di ve bu da onu görmesi, onunla zaman geçirmesi için tek fırsat olabilirdi. Demin olup bitenlerden sonra onun bir daha bu eve gelip gelmeyeceğinden emin olamazdı. En azından, çok uzun bir süre.

Battaniyeyi kenara bırakıp ayağa kalktı.

"Yanına al o battaniyeyi," dedi Gabriel. Julia onu kıvırıp kolunun altına aldığında, Gabriel onun küçük elini kendi eline aldı.

Julia'nın soluğu kesildi. Parmaklarının ucundan başlayan sıcaklık yavaşça koluna yükseldi, omzuna varıp kalbine ulaştı, kalbinin çok daha hızlı atmasına yol açtı.

Gabriel başını onunkine yaklaştırdı. "Daha önce hiçbir erkek çocuğun elini tuttun mu?" Julia başını iki yana salladı, hafifçe güldü. "O halde elini tutan ilk kişi olduğuma memnunum."

Ormana doğru yavaşça yürüdüler, Clark'ların evinden görülemeyecek yerlere ulaştılar. Julia, elinin onun eline tam uyuşundan ve o uzun parmakların kendi parmakları çevresinde kıvrılmasından hoşlanmıştı. Gabriel onun elini yumuşak tutuyor, ara sıra biraz sıkıyordu. Belki orada olduğuna dair güvence vermek için. Julia, el tutuşmanın vermesi gereken duygunun bu olduğuna inanmaya başladı. Tecrübe sahibi olduğundan değildi tabii.

Daha önce bu ormana bir iki kere girmişti. Hep Rachel'le birlikte. Bir terslik olsa, eve dönüş yolunu bulamayacağını biliyordu. Bu tür düşünceleri aklından geriye itti, tüm dikkatini muammalı Gabriel'in sıcak, güçlü elini tutmanın yarattığı duyguya yöneltmeye çalıştı.

"Buraya çok sık gelirdim," dedi Gabriel. "Çok huzurlu yerdir. İlerde bir elmalık var. Rachel sana göstermiş miydi?"

Julia yine başını iki yana salladı.

Gabriel ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Çok sessizsin. Benimle konuşabilirsin. Söz veriyorum, ısırmam." Yüzünde Rachel'ın anılarından hatırladığı o sevimli gülümseme belirdi.

"Eve neden geldiniz?"

O, Julia'nın bu sorusuna aldırmadı, yürümeyi sürdürdü, ama Julia, elinin daha sıkı tutulduğunu hissetti. O da avucundaki eli sıktı. Korkmadığını göstermek için. Oysa korkuyordu.

"Eve gelmek istememiştim. Hele böyle bir gelişi! Bir şey kaybetmiştim ve haftalardır sarhoşum."

Gabriel'ın bu dürüstlüğü onu şaşırttı.

"Ama bir şey kaybettinizse, belki bulmaya çalışsanız iyi olur."

Gabriel gözlerini kıstı. "Kaybettiğim şeyi ebediyen kaybettim."

Daha hızlı yürümeye başlamıştı. Julia da ona yetişmek için adımlarını sıklaştırdı.

"Eve para için geldim. O kadar umutsuz, o kadar berbat durumdayım." Gabriel'ın sesi yumuşadı, Julia onun ürperdiğini hissetti. "Her şeyi ve herkesi mahvetmeden önce de aynı durumdaydım. Sen gelmeden önce."

"Çok üzüldüm."

Gabriel omuz silkti, onu çekip sola doğru götürmeye başladı. "Geldik neredeyse."

Ağaçların arasındaki açıklıktan, tabanı gür çimlerle kaplı küçük bir alana adım attılar. Yayılıp giden yeşillikte yaban çiçekleri, uzayan otlar, çürümekte olan ağaç kökleri görünüyordu. Hava sessizdi, huzur yaratan bir şekilde titriyordu. Alanın kenarında birkaç yaşlı ve yorgun elma ağacı göze çarpmaktaydı.

"İşte bu," dedi Gabriel kolunu sallayarak. "Burası cennet."

Julia'yı çekip alanın kenarında duran bir kayaya götürdü, belinden kavrayıp kaldırdı, kayaya oturttu. Sonra kendisi de onun yanına tırmandı. Julia ürperdi. Batan güneşin gölgesinde soğumuştu kaya. Blucininden soğuğunu hissediyordu.

Gabriel ceketini çıkardı, onun omuzlarına sardı. "Zatürre olup öleceksin," dedi dalgın bir sesle. Tek kolunu omzuna atıp onu kendine çekti. Vücut ısısı çıplak kollarından ve tişörtünden taşıp Julia'yı hemen ısıttı.

İçine derin, memnun bir soluk çekerken, o kolun kıvrımına ne güzel sığdığını düşündü. Sanki onu Gabriel için yaratmışlardı.

"Sen Beatrice'sin."

"Beatrice mi?"

"Dante'nin Beatrice'i."

Julia kızardı. "Onun kim olduğunu bilmiyorum."

Gabriel kıkırdadı, soluğu genç kızın yüzüne çarparken burnuyla kulağını gıdıkladı. "Söylemediler mi sana? Haylaz evladın Dante ile Beatrice hakkında kitap yazmakta olduğunu söylemediler mi?"

Julia cevap vermeyince dudaklarını onun saçlarının yakınlaştırdı, tepesine hafif bir öpücük kondurdu. "Dante bir şairdi, Beatrice de onun ilham perisi, müz'ü. İlk karşılaştıklarında o çok gençti. Dante onu ömrü boyunca hep uzaktan sevdi. Beatrice cennette onun rehberiydi."

Onun sesini dinlerken Julia'nın gözleri kapanmıştı. Gabriel'in tenine sinen kokuyu içine çekiyordu. Misk, ter ve bira karışımı bir koku. Ama Julia bu akıl dağıtıcı ayrıntıları görmezden gelip 'Gabriel' diye nitelediği kokuya konsantre oldu. Çok erkeksi ve potansiyel tehlikeler taşıyan bir kavramdı.

"Holiday adlı ressamın yaptığı bir tablo var. Sen Beatrice'e benziyorsun." Gabriel uzandı, onun solgun parmaklarını tutup kendi dudaklarına götürdü, tenini saygıyla öptü.

"Aileniz sizi çok seviyor. Onlarla barışmalısınız." Ağzından dökülen kelimeler Julia'nın kendisini de şaşırttı, ama Gabriel onu kendine daha da yasladı.

"Onlar benim ailem değil. Yani aslında değil. Zaten çok geç oldu, Beatrice."

Bu ismi duyunca Julia sarsıldı, bira kesinlikle tutunuş olmalı onu, diye düşündü. Ama başını onun omzundan kaldırmadı. Kısa bir süre sonra Gabriel elini onun kolunda yukarı aşağı gezdiriyor, onun dikkatini çekmeye çalışıyordu.

"Akşam yemeği yemedin."

Julia başını iki yana salladı. "Hayır, yemedim."

"Sana yemek ikram edeyim mi?"

Genç kız başını onun omzundan istemeyerek kaldırdı. Gabriel gülümsedi, kalkıp sağ kalmış elma ağaçlarından birine yürüdü. Bir süre inceledikten sonra oradaki en iri, en olgun elmayı seçti, sonra ondan küçük bir tane daha kopardı. Küçüğünü cebine koyup ona doğru yürüdü.

"Beatrice." Gülümseyip elmayı ona uzattı.

Julia trans hâlindeymiş gibi bakıyordu. Sanki uzatılan şey bir hazineydi.

Gabriel güldü, sağ avucundaki elmayı ona, çocukların ata şeker uzattığı gibi uzatıyordu. Julia elmayı aldı, hemen ağzına götürüp ısırdı.

Gabriel onun çiğneyişine baktı, yutuşunu seyretti. Sonra sessiz bir doygunluk içinde, eski yerine oturup eski pozisyonunu aldı, kolunu onun beline sardı, başını eliyle tutup kendi göğsüne yasladı, cebindeki küçük elmayı çıkarıp yemeye koyuldu.

Güneş batana kadar orada sessizce oturdular, elmalık karanlığa gömülmeden hemen önce Gabriel battaniyeyi Julia'dan aldı, çimenlerin üzerine serdi.

"Gel, Beatrice." Elini ona uzatıyordu.

Julia o eli tutup battaniyenin üzerinde onunla oturmanın çok aptalca bir şey olduğunu biliyordu. Ama aldırmadı. Rachel ona resmi ilk (Julia'nın daha sonra çaldığı resmi) gösterdiği andan itibaren tutkundu ona. Şimdi burada, etiyle, canıyla karşısında olduğuna göre, yapabileceği tek şey uzatılan eli tutmaktı.

"Hiçbir erkekle yan yana yatıp yıldızlara baktın mı?" Onu battaniyenin üstüne çekti, birlikte sırtüstü uzandılar.

"Hayır."

Gabriel parmaklarını onunkilere kilitledi, ikisine ait olan bu bağlantıyı kendi kalbinin üzerine koydu. Julia o kalbin atışını hissediyor, bu düzenli ritim onu rahatlatıyordu.

"Çok güzelsin, Beatrice. Kahverengi gözlü bir melek gibisin."

Julia onu görebilmek için başını çevirdi, gülümsedi. "Benden güzel olan sensin." Utangaç parmaklarını onun çenesinden kaydırdı, uzamış sakalların verdiği duyguya hayran kaldı.

Bu temas karşısında Gabriel gülümseyip gözlerini yumdu. Julia onun yüz hatlarını parmağıyla izlemeyi, kolu yoruluncaya kadar sürdürdü.

Gabriel gözlerini açtı. "Teşekkür ederim."

Julia gülümsedi, onun elini sıktı, kalbinin bu hareket karşısında yerinden fırlayacak gibi olduğunu duydu.

"Daha önce seni hiçbir erkek öptü mü?"

Julia fena halde kızardı, başını iki yana salladı.

"O halde ilk ben öpeceğim için memnunum." Yan döndü, eğildi. Gözlerinde yumuşak bir pırıltı vardı, gülümsüyordu.

O mükemmel dudaklar kendininkileri bulurken Julia gözlerini yummayı başardı. Havalarda uçuyordu.

Gabriel'in dudakları ılık ve davetkârdı, Julia'nın dudakları üzerine özenle yayılmıştı. Zarar vermekten korkuyormuş gibiydi. Nasıl öpüşüleceğini bilmeyen, hâlâ biraz kuşkulu olan Julia dudaklarını kapalı tutuyordu. Gabriel eliyle onun yanağını avuçladı, başparmağıyla tenini okşadı, dudakları onunkiler üzerinde kıpırdadı.

Öpüşmek Julia'nın sandığı, beklediği gibi değildi.

O Gabriel'in daha dikkatsiz, biraz sert davranacağını sanmıştı. Öpüşünün çarpıcılık, acilen ileri taşıyacağını beklemişti. Parmaklarının aşağılara ineceğini, kendisinin dokunulmamış hazır olmadığı yerlere kayacağını düşünmüştü. Ama o ellerini eski yerinden ayırmamıştı. Bir eli ensesini, diğeri yanağını okşuyordu. Öpüşü şefkatli ve tatlıydı, bir sevgiliye uzun bir ayrılıktan sonra sunulan bir öpücük gibiydi.

Gabriel, Julia'yı, sanki onu tanıyormuş gibi öpmekteydi. Sanki o kendisine âşıkmış gibi. Öpüşü ihtiraslı, duygu doluydu. Tüm benliği eriyip onun dudaklarına yayılmış, ona sunulmuş gibiydi. Bu düşünce Julia'nın kalp atışlarını tekletti. Böyle bir ilk öpüşmeyi asla beklememişti. Dudakların baskısı hafiflediğinde, Julia kendini ağlayacakmış gibi hissetti. Bir daha asla böyle öpülmeyeceğini düşünüyordu. Gelecekteki hayatını mahvetmişti Gabriel onun. Ebediyen.

Gabriel derin derin içini çekti, onu bıraktı, dudaklarını alnına yumuşacık dayadı.

"Aç gözlerini."

Julia son derece duru ve çok duygulu iki masmavi gözbebeğine baktı, ama içlerindeki duyguları çözemedi. Gabriel gülümsedi, dudaklarını tekrar onun alnına bastırdı, sonra sırtüstü yatıp yıldızlara baktı.

"Ne düşünüyorsun?" Julia kıpırdadı, onun yanına kıvrıldı. Yakınındaydı ama vücudu ona değmiyordu.

"Seni nasıl beklediğimi düşünüyordum. Bekledim, bekledim, ama sen gelmedin." Genç kıza hüzünle gülümsedi.

"Üzgünüm, Gabriel."

"Şimdi buradasın. *Apparuit iam beatitudo vestra.*"

"Ne demek olduğunu anlamadım." Julia'nın sesi utanıyor gibiydi.

"Anlamı, *şimdi kutsallığın görünür oldu*. Ama aslında görünen *benim mutluluğum*. Sen geldin diye." Elini ensesinin ve sırtının altına kaydırarak onu kendine çekti, bedenine yasladı. "Adem'in kaburgası gibi," diye fısıldadı saçlarına doğru.

"Gitmek zorunda mısın?" diye fısıldadı Julia. Elini kararsızlıkla onun göğsü üzerinde ileri geri kaydırıyordu.

"Evet, ama bu gece değil."

"Tekrar gelecek misin?" Zor duyulan sesi titriyor gibiydi.

Gabriel bir kez daha derin derin içini çekti. "Yarın cennetten kovuluyorum, Beatrice. Tek umudumuz, daha sonra senin beni bulman. Beni cehennemde ara."

Yavaşça onun üzerine doğru yuvarlandı, ellerini onun kalçalarının iki yanına dayadı. İri iri açılmış gözleri özlemle ve yoğun biçimde onun ruhunun içine bakıyordu.

Sonra dudaklarını onunkiler üzerine kapadı...

8. Bölüm

Perşembe sabahı Rachel, Gabriel'in evindeki kahvaltı tezgâhının başına oturmuş, late içerek Fransız Vogue dergisine bakıyordu. Normalde okuduğu bir şey değildi. Philadelphia'daki evinde Rachel'in başucu masası kitap doluydu. Politika, sosyal ilişkiler, sosyoloji gibi kitaplar. Günün birinde üst kademedekilerin ona fikrini soracaklarını umuyordu çünkü. Yalnızca fotokopi çekmesini isteyecek yerde. Şimdi izinde olduğuna göre, belediye politikalarının dışında bir şeyler okuyabilirdi.

Bu sabah kendini daha iyi hissetmekteydi. Çok daha iyi. Dün akşam Aaron'la yaptığı konuşma iyi gitmişti. Gerçi Aaron düğünün ertelenmesinden ötürü hâlâ üzgündü, fakat defalarca söylediği gibi, Rachel olsun da varsın düğün olmasın, diye bir sonuca varmıştı.

"*Hemen evlenmek zorunda değiliz. Matemin bitinceye kadar erteleyebiliriz düğünü. Ama seni çok istiyorum, Rachel. Her zaman isteyeceğim. Eşim olarak, sevgilim olarak... Her zaman. Başıma ne gelirse razıyım, çünkü seni seviyorum. Geri dön bana.*"

Aaron'un sözleri depresyonunun sisleri içinde alev alev yanmıştı hep. Birdenbire de her şey netleşivermişti. O aslında kendini Scott'tan, babasından, annesinin hayaletinden kaçıyor sanmıştı. Ama belki Aaron'dan da kaçıyordu. Ondan bu sözleri duyunca sanki onu terk edebilirmiş gibi bir durum çıkıyordu ortaya. Sanki ondan ayrı kalmaya dayanabilirmiş gibi.

Aaron'un sözleri Rachel'in kalbini kırmış, onun eşi olmayı ne kadar çok istediğini fark etmesine yol açmıştı. Kendini toplamaya çalışırken onu daha fazla bekletmemeye karar verdi. Hayat zaten çok kısa, çok mutsuz bir şeydi. Annesi öğretmişti bunu ona.

Gabriel mutfağa gözünde gözlüğüyle girdi, onu başının tepesinden öptü, önüne bir deste para koydu. Rachel paralara kuşkuyla baktı, eline alıp tarayınca gözleri açıldı.

"Bu ne için?"

Gabriel hafif öksürüp boğazını temizledi, onun yanına oturdu. "Julianne'la alışverişe çıkmıyor musunuz?"

Rachel gözlerini devirdi. "Adı Julia, Gabriel. Hem, hayır, çıkmıyoruz. Paul diye bir adamla bütün gün bir proje üzerinde çalışacak. Akşama da adam onu yemeğe çıkaracak."

Melekbozan, diye düşündü Gabriel. Bu garip küfür birden bire düşüvermişti aklına. Hiç davetsiz. Gerildi, göğsündeki homurtuyu hissetti.

Rachel parayı gerisin geri onun önüne itti, dergisine döndü.

Gabriel parayı tekrar onun önüne koydu.

"Neden?"

"Arkadaşına bir şey al bununla."

Rachel'in gözleri kısıldı. "Neden? Dünyanın parası bu."

"Biliyorum," diye cevap verdi alçak sesle.

"Burada beş yüz dolar var. Savuracak paran çok, biliyorum, ama Gabriel, bu çok fazla."

"Evini gördün mü?"

"Hayır. Sen?"

Gabriel bar taburesinin önünde kıpırdandı. "Bir anlığına. Yağmura yakalanmıştı, onu evine bıraktım ve..."

"Ve!" Rachel kolunu onun omzuna attı, tatlı bir sırıtışla ona doğru eğildi. "Anlat."

Gabriel onun kolunu omzundan itti, alaş saçan gözlerle baktı. "Öyle bir şey değil. Ama onu bırakırken evini söyle bir gördüm. Felaket bir yer. Mutfağı bile yok, Tanrı aşkına!"

"Mutfağı mı yok? Nasıl iş bu?"

"Kız çok fakir. Üstelik o iğrenç kitap çantasını her yere taşıyor. Paranın tümünü harca, ona doğru dürüst bir çanta al, umurunda değil. Ama bir şeyler yap. O sırt çantasını bir kere daha görürsem parçalayacağım."

Gabriel parmaklarını kestane rengi saçlarından geçirirken durdu, uzun boylu bedeniyle tezgâhın üstüne kapandı. Rachel ona ancak kız kardeşlere has bir sezgiyle, dikkatle baktı. Gabriel görünüşte ideal poker oyuncusu gibiydi. İfadesiz, heyecansız, soğuk. Hem de nasıl soğuk! Rüzgâr gibi, sonbaharda nehir suları gibi, çok soğuktu. Gölgede kalmış bir kayanın tene değmesi gibi. Rachel bu soğukluğu, onun en kötü kusuru sayıyordu. Başkalarının duygularına aldırmadan kendi istediğini yapmasını. Ailesi bile olsa.

Tüm kusurlarına rağmen, en çok Gabriel'i severdi. Rachel de onun favorisiydi, çünkü ailenin bebeğiydi. Ondan on yaş küçüktü. Scott'la ya da babasıyla kavga ettiği gibi kavga etmezdi onunla. Her zaman korumuştu onu, sevmişti. En kötü zamanlarında bile Gabriel'ın Rachel'i bilerek incitmesi asla söz konusu olamazdı. Rachel onun başkalarını incitişine üzülebilirdi olsa olsa. Özellikle kendi kendini.

Aslında yakından tanıyanlar tarafından Gabriel'ın poker oyuncusu falan olamayacağı biliniyordu. İçindeki fırtınaları pek çok yolla, pek çok küçük ayrıntıyla açığa vuruyordu. Öfkelendiğinde gözlerini yumardı. Çaresizlik hissettiğinde yüzünü ovalardı. Sıkıntıları varsa, korkuyorsa, volta atardı. Rachel onun volta atmaya başladığını görünce, acaba neden korkuyor, diye düşünürdü.

"Niye Julia için bu kadar kaygılanıyorsun. Yemeğe geldiğinde hiç de dostça davranmamıştın ona. Adını bile doğru söylemiyorsun."

"Benim öğrencim. Profesyonel olmak zorundayım."

Gabriel hareketsiz durdu, kaşlarını çattı.

"Peki. Parayı alırım, ona çanta da alırım. *Ama bir çift ayakkabı almayı tercih ederdim.*"

Gabriel dönüp taburesine oturdu. "Ayakkabı mı?"

"Evet. Giyecek bir şey alsak ne olur? Güzel şeyleri seviyor ama parası yetmiyor. Çok da güzel, öyle değil mi?"

Gabriel gri yün pantolonu içinde kıpırdandı, bir durumu kardeşinden saklamak için dizlerini birleştirdi.

"Parayı neye harcarsan harca, ama o çantanın yerine de yenisini al."

"İyi! Harika bir şey alacağım ona. Ama herhâlde daha fazla para gerek... hem onu çok özel bir yere de götürmeliyiz ki yeni kıyafetlerini giyebilsin." Rachel, ağabeyine gözlerini süzdü.

Gabriel itiraz da, pazarlık da etmeksizin cüzdanından bir kartvizit çıkardı, Montblanc dolmakalemini alıp kapağını yavaşça açtı.

"Normal insanlar da böyle kalemler mi kullanır, yoksa yalnız Orta Çağ uzmanları mı?" Rachel meraklı bir tavırla ona doğru eğildi. "Hokkayla divit kullanmayışına şaştım."

Gabriel kaşlarını çattı. "Bu kalem *Meisterstück* 149," dedi. Bunun bir anlam ifade edeceğini sanıyordu.

Rachel gözlerini devirirken o on sekiz ayar altın kalemiyle güvenli bir tavırla kartvizitin arkasına bir şeyler yazdı. Züppenin de üzerindeydi ağabeyi.

"İşte." Kartı tezgâhın üstüne bıraktı. "Holt Renfrew'da bir hesabım var. Kartı konsiyerje göster, seni Hilary'ye, benim özel satış görevlime yönlendirir. O her şeyi benim hesabıma kaydeder. Büsbütün uçma, Rachel. Nakit parayı da sen al. Doğum günün kutlu olsun, altı ay öncesinden."

Rachel eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim. Holt Renfrew nedir?"

"Beşinci Cadde'deki Saks'ın Kanada mağazası. Her şey var orada. Ama çantayı mutlaka yenilemelisin. Tek istediğim o. Geri kalanlar yalnızca önemsiz ayrıntılar." Sesi birden boğuklaşmıştı.

"Tamam. Ama açıklamanı istediğim bir şey var. L.L.Bean marka sırt çantasına hıncın ne? Her üniversite öğrencisinde bir tane var. Benim de vardı. Sonra büyüdüm, Longchamps'ı keşfettim."

"Bilmiyorum." Gabriel gözlüğünü çıkardı, gözlerini ovalamaya başladı.

"Hmmm. Alışveriş listesine iç çamaşırlarını da ekleyeyim mi? Hoşlanıyor musun ondan, yani... hoşlanıyor musun?" Rachel rahatsız edici biçimde sırıttı.

Gabriel homurdandı. "Kaç yaşındayız, Rachel? Unutma, o benim öğrencim. Bu iş romantizmle ilgili değil, bu bir kefaret."

"Kefaret mi?"

"Kefaret. Günaha karşı. Benim günahıma."

Bu sefer Rachel homurdandı. "Gerçekten Orta Çağ'dan kalmasın. Julia'ya karşı ne günah işledin ki? Eşeklik etmenin dışında! Onu tanımıyorsun bile..."

Gabriel gözlüğünü tekrar taktı, oturduğu taburede tedirgin kıpırdandı. Günahı ve Bayan Mitchell'ı *düşünmek* yetiyordu tüylerinin tutmasına. İkisini birlikte. Aynı odada. Kendisiyle. Boş bir oda. Yalnızca iki dikiş mankeni... sonunda eliyle dokunabildiği...

"Gabriel? Bekliyorum."

"Günahlarını sana itiraf etmek zorunda değilim, Rachel. Kefaretini ödemem yeter." Dergiyi onun elinden kaptı.

Rachel dişlerini kastı. "Fransızcan ne kadar iyi? Ya kadın modasıyla ilgili bilgilerin?"

Gabriel elindeki dergiye baktı. Kapağındaki model, *ufacık* beyaz bikini giymiş, saçları uçuşan bir kadındı. Gözleri iri iri açıldı.

Rachel sıkkın bir tavırla kollarını göğsünde çaprazlayıp ona ters ters baktı. "Hırlama bana. Ben senin öğrencilerinden biri değilim, böyle şeylere tahammül etmem."

Gabriel içini çekti, tekrar gözlerini ovaladı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, dergiyi geri verdi ama kapaktaki modele son bir kere bakmayı ihmal etmedi. *Araştırma amacıyla tabii!*

"Niye bu kadar gerginsin? Kız sorunları mı? Şu ara biri var mı? Son ne zaman vardı? Ha, aklıma gelmişken, o fotoğraflar neydi, hani şu ..."

Gabriel hemen onun sözünü kesti. "Seninle bu konuyu konuşmuyorum. Ben sana kiminle yattığını soruyor muyum?"

"Yalnızca Aaron'layım, biliyorsun. Hem senin dediğinin ötesine geçtiğimizi de biliyorsundur sanıyorum. Neyin var senin?"

Gabriel mırıldanarak bir özür diledi, onunla göz göze gelmekten kaçındı. Ama deminki çıkışı, onu amacına ulaştırmıştı. Niyeti onun soru sormasını önlemekti. Bu nedenle de, pişman değildi. Yani derin bir pişmanlık hissetmiyordu.

Rachel sakinleşmeye çalışırken onun kartvizitiyle oynayıp duruyordu.

"Julia'dan hoşlanmıyorsan, ona acıyorsun demektir. Neden? Yalnızca fakir olduğu için mi?"

"Bilmiyorum." İçini çekti, başını iki yana salladı.

"Julia insanlarda koruma isteği uyandırır. Her zaman biraz hüzünlü, biraz kaybolmuş gibiydi. Ama seni yanıltmayayım, kelimelerinin içinde çelik var gibidir. Alkolik bir anneden kurtulduğu gibi, erkek arkadaşı da..."

Gabriel'in mavi gözleri ilgiyle ona döndü. "Kim?" diye sordu.

"Özel hayatını bilmek istemiyorum demiştin. Çok kötü durumda. Aranızda profesyonel ilişki olmasa, hoşlanabilirdin ondan. Dost olabilirdiniz."

Ağabeyine gülümsedi, havayı yokladı, ama Gabriel gözlerini tezgâha indirmiş, dalgın dalgın çenesini ovmakla meşguldü.

Rachel parmaklarıyla tezgâhta tempo tutmaya koyuldu. "Cantayla ayakkabıların senden olduğunu söyleyeyim mi ona?"

"Ne münasebet! İşimden kovabilirler beni o yüzden. Birileri yanlış bir anlam çıkarır, beni hukuk komitesinin önüne sürüklerler."

"Asıl kadrodasın sanıyordum."

"Önemi yok," diye mırıldandı Gabriel.

"Demek bunca parayı Julia'ya harcamak istiyorsun, senden geldiğini bilmesini de istemiyorsun, öyle mi? Biraz *Cyrano de Bergerac*'a benzemiyor mu bu durum? Belki de Fransızcan benim sandığımdan daha iyidir."

Gabriel ayağa kalktı, ona aldırış etmeden ilerdeki espresso makinesine yürüdü. Orada, kardeşine arkası dönük olarak, mükemmel bir espresso kahve yapmanın zor ayrıntılarına daldı.

Rachel içini çekti. "Pekâlâ. Julia için hoş bir şey yapmak istiyorsun. Sen kefaret desen de, aslında belki iyi yüreklilikir. Üstelik iki kat değerli, çünkü bilmesini istemediğin gibi, kendini sana borçlu hissetmesini de istemiyorsun. Etkilendim. Biraz yani."

"Onun taç yapraklarının açılmasını istiyorum," diye belli belirsiz fısıldadı Gabriel.

Rachel bu sözü anlamsız sayıklamalar olarak aldı çünkü duyduğu şeye inanmasına olanak yoktu. Fazla garipti. "Sence Julia'ya yetişkin muamelesi etmek, hediyelerin senden geldiğini söylemek gerekmez mi? Kabul edip etmeme kararı ona bırakılmalı."

"Benden olduğunu bilirse kabul etmez. Nefret ediyor benden."

Rachel güldü. "Julia insanlardan nefret edebilecek tipte bir kız değildir. Çok fazla bağışlayıcıdır. Eğer senden nefret ediyorsa, herhâlde hak etmişsindir. Ama haklısın, sadaka kabul etmez. Benden de hediyeyi ancak çok özel durumlarda kabul eder."

"O zaman ona, bunlar yılbaşından artanlar, dersin. Ya da Grace'den olduğunu söylersin." İki kardeşin arasında anlamlı bakışlar gidip geldi.

Rachel'in gözleri doldu. "Annem Julia'nın yardım kabul ettiği tek insandı çünkü onu kendi annesi yerine koymuştu."

Gabriel bir anda onun yanına geldi, kardeşini kollarıyla kucakladı, elinden geldiği kadar avutmaya çalıştı.

Aslında Bayan Mitchell'a güzel, cici bici hediyeler alınması için kardeşini ikna ederken ne yaptığının son derece farkındaydı. Cehenneme giden yolu açıyordu harıl harıl. Günahlara karşı bir bağışlanma satın alıyordu. Daha önce hiçbir kadına böyle davranmamıştı. Ama hayır, Gabriel kafasından böyle düşünceler geçirmesine izin vermemeliydi. Hiçbir işe yaramazdı bunlar.

Cehennemde yaşamakta olduğunu biliyordu. Kabulleniyordu. Seyrek yakınırdı bundan. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, oradan kurtulmak için bir hamle yapmayı umutsuzca istiyordu. Ne yazık ki yardımına gelecek bir Virgil de, bir Beatrice de yoktu. Dualarına cevap gelmediği gibi, düzelme planları da şu veya bu nedenle hep yarım kalıyordu. Nedenler genellikle on santim topuklu ayakkabı giymiş, uzun sarı saçlı bir kadın oluyordu. Peş peşe onun adını haykırırken uzun sivri tırnaklarını sırtından aşağı kaydıran bir kadın...

Var olan bu duruma bakıldığında, kendini ıslah etmek için yapabileceği tek şey, pinti ihtiyarın kandan ve terden birikmiş parasını alıp kahverengi gözlü bir meleğe harcamak olabilirdi. Mutfağı olan bir daire tutmaya parası yetmeyen bir meleğe. En iyi arkadaşı ona bir elbiseyle bir çift ayakkabı verdiğinde hemen açan bir goncaya.

Gabriel ona kitap çantasından fazlasını vermek istemişti, ama aslında ne istediğini kendine itiraf etmekten kaçınıyordu; istediği Julianne'i gülümsetmekti.

İki kardeş kefaretten, bağışlanmaktan, iğrenç kitap çantalarından söz ederken, Paul de Julia'yı Robarts Kütüphanesinin kapısında bekliyordu. Orası Toronto Üniversitesinin kampüsündeki en büyük binaydı. Julia pek farkında olmasa bile, tanıştıkları kısa süre içinde Paul ona çok ısınmıştı.

Paul'un her zaman çok arkadaşı olmuştu, buna alışıktı. O arkadaşların birçoğu da kadındı. Hayatla uyumlu kadınlarla da, sorunlu kadınlarla da çıkmışlığı vardı. Son ilişkisi dönemini tamamlamış bulunuyordu. Allison, Vermont'ta kalmak, öğretmen olmak istemişti. Paul ise Toronto'ya taşınıp üniversiteye yeniden yazılmak, profesör olmak istiyordu. İki yıl süren 'uzaktan ilişki'nin sonunda, bu işin yürümeyeceği anlaşılmıştı. Ama arada kırgınlık yoktu. Kimse kimsenin oto lastiklerini bıçaklamamış, kimse kimsenin mektuplarını yakmamıştı. Arkadaştılar hatta. Paul de bu durumdan gurur duyuyordu.

Ama şimdi Paul, Tavşan'la karşılaştıktan sonra, aynı ilgi alanlarını, aynı kariyer amaçlarını paylaşan insanlar arasındaki bir ilişkinin ne kadar heyecan verici, ne kadar doyurucu olabileceğini keşfetmişe benziyordu.

Paul eski tarz bir insandı. Kadınlara kur yapmak gerektiğine inanırdı. Acele etmemek gerektiğine. Bu nedenle de, önce güzel ve utangaç Tavşan'la bir arkadaşlık kurup, onu duygularını açabilecek kadar tanımayı beklemeye razıydı. Tabii onun da kendisine olan duygularından emin olması gerekiyordu. Onunla birlikte vakit geçirmeye, saygılı muamele etmeye, ona büyük dikkat yöneltmeye karar vermişti. Böylece, aradan geçecek süre içinde bir başkası çıkar da devreye girmek isterse, yeterince yakında olabilir, adama defolup gitmesini söyleyebilirdi.

Julia, Rachel'le alışverişe çıkma fırsatını kaçırdığına üzülmüştü, ama günü Paul'le kütüphanede geçireceğine daha önceden söz vermişti. Profesör Emerson tezinin değerlendiricisi olmayı kabul ettiğine göre, tez önerisini bir an önce hazırlamak

zorundaydı. Sınıfta iyi performans verip tez önerisiyle onun gözünü kamaştırmak için güçlü bir motivasyona sahipti, fakat olup bitenlere bakınca, bunların ikisini de başarmasının hayli zor olduğunu görüyordu.

"Merhaba," Paul onu sıcak karşıladı, ağır sırt çantasını hemen çekip kendi omzuna attı. O koca omuzlar, çantanın ağırlığını hissetmiyordu bile.

Julia gülümsedi, yükten kurtulduğu için kısa süreli bir rahatlama hissetti. "Rehberim olmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim. Geçen gelişimde bu kütüphanede kaybolmuştum. Kendimi dördüncü kattaki loş bir girintide, haritalar arasında buldum." Ürperdi.

Paul güldü. "Çok büyük bir kütüphane burası. Sana dokuzuncu kattaki Dante koleksiyonunu göstereyim, sonra seni ofisime götüreyim."

Julia'ya kapıyı açtı, o da girerken kendini prenses gibi hissetti. Paul çok kibardı, üstelik bu kibarlığını silah olarak kullanmıyordu. Bazı kimselerin (adı lazım değil) kibarlıklarını korkutmak ve kontrol etmek için, oysa diğerlerinin, Paul gibi, insanları onurlandırmak, ona kendini özel hissettirmek için nasıl kullandıklarını düşündü. Çok özel hem de.

Asansörlerin yanındaki masada oturan güvenlik görevlisine öğrenci kimliklerini gösterirken "Ofisin mi var?" diye sordu.

"Sayılır." Asansörün kapısını Julia geçsin diye açık tutuyordu. "Çalışma odam Dante bölümünün hemen yanında."

"Ben de öyle bir oda için başvurabilir miyim?"

Paul yüzünü buruşturdu. "Odalar altın sanki. Arslan ağzında. Hele de master öğrencileri için."

Julia'nın gözündeki soruyu okuyup o sormadan cevapladı. "Bence master öğrencileri de doktora öğrencileri kadar önemli.

Ama yeterince oda yok. Benimki de tam benim sayılmaz. Aslında Emerson'un."

Paul eğer Julia'nın dokuzuncu kat düğmesine basmasına izin vermese, içine hızlı bir soluk çekerken onun teninin hafif yeşerdiğini görebilecekti. Ama göremedi.

Dokuzuncu kata geldiklerinde ona Dante koleksiyonunu sabırla gezdirdi, hem ilk, hem de ikinci derece kaynakları gösterdi. Julia parmaklarını ciltlerin üzerinden sevgiyle kaydırıp eski dostları selamlıyormuş gibi davranırken onu seyretmek bir zevkti.

"Julia, sana kişisel bir soru sormama izin verir misin?"

Julia hareketsiz durdu. Parmağı eskimiş, hırpalanmış bir *quatro* cildin üzerindeydi. Kitabın kokusunu derin derin içine çekti, sakin kalmaya çalışırken başını evet anlamında salladı.

"Emerson bana senin dosyanı Bayan Jenkins'den almamı söyledi ve..."

Julia yüzünü ona çevirdi. Gözleri iri iri açılmış, hiç kırpılmadan bakıyordu. *Yo, olamaz*, diye geçirmekteydi aklından.

Paul ona güvence vermek için elini havaya kaldırdı. "Ben okumadım, kaygılanma." Yavaşça güldü. "Zaten o dosyalarda fazla özel bilgi de yoktur. Her neyse, görünüşe göre, o dosyaya koyduğu bir şeyi geri almak istiyordu. Ama beni asıl şaşırtan, daha sonra yaptığı oldu."

Julia kaşlarını kaldırmış, onun devam etmesini bekliyordu.

"Harvard'daki Roman Dilleri ve Edebiyatı Bölümü Başkanı Greg Matthews'a telefon açtı.

Julia bu söyleneni düşünürken gözlerini yavaşça kırpıştırdı. "Nereden biliyorsun?"

"Fotokopileri odasına bırakıyordum, telefonda konuştuğunu duydum. Matthews'a seni soruyordu."

"Neden yapsın böyle bir şeyi?"

"Ben de sana onu sormak istemiştim. Adama master öğrencileri için neden yeterli fon ayırmadıklarını sordu. Kendisi de o bölümden mezun, biliyorsun. Doktorasını bitirdiği sırada bölüm başkanı Matthews'du."

Vay canına. Beni kontrol mü ediyor? Tabii. Harvard'a gönderdiğimde inanmadı. Tüm ona layık bir davranış. Julia gözlerini yummuş, eliyle kütüphane rafının kenarına tutunmuştu.

"Matthews'un dediklerini duyamadım, ama Emerson'u dinledim."

Julia gözlerini açmadan, öteki bakla da ağzından çıkun diye bekliyordu. Paul *bir an önce çıkarsa, ama benim ayağıma düşmese*, diyordu içinden.

"Senin Harvard'a girdiğini bilmiyordum, Julia. Oldukça şaşırtıcı bir şey. Emerson ona senin gerçekten programa kabul edilip edilmediğini, değerlendirme havuzunda nasıl bir puanla ne düzeyde yer aldığını sordu."

"Tabii," diye mırıldandı Julia. "Ben Pennsylvania'nın küçük bir kentindenim. Yedi bin öğrenciyle birlikte bir Cizvit Üniversitesine gittim. Nasıl girebilirdim ki Harvard'a?"

Paul'ün kaşları çatıldı. *Zavallı Tavşan. Hasta herif gerçekten fena kırdı onu. Hemen kıçını tekmelemem gerek. Sonra da onunla konuşup...*

"Katolik okullarının ne kusuru varmış? Ben de üniversiteyi Vermont'daki St. Mike'da okumuştum. Çok şey öğrendim orada. İngilizce bölümünde bir Dante uzmanı, Tarih'te de bir Floransa uzmanı vardı."

Julia onun dediklerini duymuş gibi başını salladı, ama aslında duymuş sayılmazdı.

"Bak, daha hikâyenin tümünü duymadın. Mesele aslı şu: Matthews seni doktoran için tekrar oraya göndermesi için ona ısrar etti. Çok yüksek puanı vardı, dedi. Bilginin kaynağını düşünürken

bu çok iyi. Ben o bölüme başvurduğumda hemen reddetmişlerdi." İsteksizce gülümsedi. Bu son söyleyeceğine onun nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. "Diyeceğim, fazla kişisel bir soru değilse, neden gitmedin Harvard'a?"

"Buraya gelmeyi istememiştim," diye fısıldadığında, Julia'nın sesinde biraz da suçluluk vardı. "Onun burada olduğunu biliyordum. Ama başka çarem yoktu. Saint Joseph'deyken aldığım öğrenci kredilerinden binlerce dolar borcum var... Ne yapsam, Harvard'a paramı yetmezdi. Mastırımı çabucak bitirip seneye doktora için Harvard'a gitmeyi umuyorum. Biraz daha bol bir burs alabilirsem, doktoram için kredi almama gerek kalmaz."

Paul ona güven verircesine başını salladı. Julia da aklını başka tarafa çelebilmek için yeniden kitapları incelemeye döndü. Paul ona bakarken, demin ağzından kaçırdığı ufacık bilgiyi duymamışa benziyordu. Harvard'a neden gitmediğinden çok daha önemli bir bilgi.

Onun tozlu ciltleri açıp kapayışını seyrediyordu. Julia'nın gözleri ara sıra iri iri açılıyor, dudaklarında gülümsemeler oynaşıyordu. Tavşan adının ona ilk sandığından daha da çok yakıştığını düşündü. Çünkü evet, kırlarda, çayırlarda insanın karşısına çıkabilecek bir tavşana pek benziyordu. Ama bir o kadar da *Kudife Tavşan*'a benziyordu.

Paul hiç bu tür şeyler söylemezdi, o kitabı bilip bilmediğini sorsanız, gözünüze baka baka yalan söylerdi. Ama Allison bayılmıştı o kitaba. İlişkilerinin erken aşamalarında ondan kitabı okumasını, böylelikle kendisini daha iyi anlamasını istemişti. Vermont çiftliklerinden gelme yüz kiloyu aşmış bir genç olarak Paul de, lanet olası kitabı baştan sona, sırf onu sevdiği için okumuştu.

Sorsalar itiraf etmezdi, ama o da çok sevmişti o kitabı.

Tavşan'a bakarken, onun *gerçek* olmayı umutsuzca bekliyor olduğunu hisseder gibiydi. Sevilmeyi bekliyor olduğunu. Ve bu bekleyiş onu ezmişti. Dış görünümünde değil, çünkü çok çekiciydi

(hoş, Paul'e kalsa fazla zayıf, fazla solgundu; Vermont'un bol süt ve mandra ürünleri bu durumu düzeltebilirdi). Ama ruhu etkilemişti aslında onu. Paul'e göre ruhu çok güzel ama hüzünlüydü.

Tavşan'la karşılaşıncaya kadar Paul ruhlara inandığının bile farkında değildi. Ama şimdi onu tanıyınca, inanmak zorunda olduğunu anlamıştı. Günün birinde, olmak istediği şeyi olsun diye umuyordu. Biri onu sever, ürkek tavşan olmaktan kurtarıp başka bir şeye çevirirdi belki. Daha girişken, daha mutlu bir şeye.

Paul kendini fazla edebî hayallere kaptırmak istemediği için, Tavşan'ı hemen bu hüzünlü hâlinden kurtarmak gerektiğine karar verdi, tekrar gülümsedi. Sonra onu, kapısındaki pirinç tabelada süslü harflerle bir ismin yazılı olduğu kapıya götürdü: **Professor Gabriel O. Emerson, İtalyan Araştırmaları Bölümü.**

Julia diğer kapılarda böyle pirinç tabelalar olmadığına dikkat etti. Ayrıca Paul'ün kendi adını da bir endeks kartına yazıp tabelanın altına takmış olduğunu gördü. Gözünün önünde Profesör Emerson'un gelişi, o ekleme kartı bir hışımla yırtıp atışı belirdi. Sonra Paul'ün tam adını okudu: Paul V. Norris, MA.

"V Harfi nedir?" diye sordu. Parmağıyla kartı gösteriyordu.

Paul tedirgin göründü. "Orta adımı kullanmaktan hoşlanmam."

"Ben de benimkini kullanmıyorum. Söylemek istemiyorsan anlayış gösteririm." Gülümsedi, beklenti dolu bakışlarını kilitli kapıya çevirdi.

"Gülersin."

"Sanmam. Benim soyadım da *Mitchell*. İftihar edilecek bir isim değil."

"Bence güzel isim."

Julia pek hafif kızardı.

Paul içini çekti. "Kimseye söylemeyeceğine söz ver."

"Tabii. Ben de sana kendi orta adımı söylerim: Helen."

"O da çok güzel." Derin bir soluk aldı, bekledi. Artık soluğunu tutamaz olunca, akciğerleri oksijen diye haykırmaya başlayınca, soluğunu salarak çabucak "Virgil" dedi.

Julia inanmaz bakışlarla kalakalmıştı. "Virgil mi?"

"Evet." Gözlerini açıp bir an onu incelerken, güleceğinden korktuğu belliydi.

"Dante uzmanı olmak için uğraşıyorsun ve orta adın da Virgil, ha? Şaka mı ediyorsun?"

"Aileden gelme. Büyük dedemin adı Virgil'miş... Dante'yi hiç okumamış, inan bana. Vermont'un Essex bölgesinde süt çiftliği varmış."

Julia hayranlıkla gülümsedi. "Bence Virgil çok güzel bir isim. Soylu bir şairin adını taşımak da şereftir."

"Truvalı Helen'in adını taşımak da öyle, *Julia Helen*. Tam da uyuyor." Ona hayranlıkla bakarken bakışları yumuşamıştı.

Julia utanarak gözlerini kaçırdı.

Paul aralarındaki gerilimi azaltmak için öksürüp boğazını temizledi. "Emerson burayı hiç kullanmaz, ara sıra benimle buraya bir şeyler yollar, o kadar. Ama onundur, parasını da o veriyor."

"Bedava değil mi odalar?"

Paul kilidi açarken başını iki yana sallıyordu. "Hayır. Ama her paraya değer. Kaloriferi var, kliması var, kablosuz interneti var, kitapları da kapıda kaydettirmeden getirip burada kullanabiliyorsun. Yani herhangi bir şeye ihtiyacın olursa -kütüphaneden çıkarılamayacak referans malzemesi bile olsa- burada tutabilirsin."

Julia bu küçük ama rahat mekânı, 'Vaadedilmiş Topraklar'mış gibi süzdü. Çalışma masasını, rahat koltukları, yerden tavana kadar kitap raflarını görünce gözleri büyümüştü. Küçük pencereden kentin güzel bir silueti ve CN kulesi görünüyordu. Köpeklerin bile yaşayamayacağı evinde yaşamaktansa, burada yaşamanın kaça patlayacağını düşündü.

Paul raflardan birindeki kâğıtları toplarken "Bu rafı sana ayı reyim," dedi. "Yedek anahtarım da sende dursun."

Biraz aranıp yedek anahtarı buldu, bir kâğıda bir numara yazdı. "Bu da kapıdaki numara. Belki geldiğinde bulamazsın diye. İşte anahtar."

Julia'nın ağzı açık kalmıştı. "Yapamam. Benden nefret ediyor. Bundan hoşlanmaz."

"S..tir et onu!"

Julia'nın gözleri irileşti.

"Özür dilerim. Genelde küfretmem. En azından, kızların yanında. Yani, kadınların."

Julia başını öne arkaya salladı, ama şaşırmasının nedeni küfür *de* o değildi.

"Emerson buraya hiç gelmez. Kitaplarını bırakırsan benim sanır. Seni yakalamasını istemiyorsan, burada çalışmak zorunda değilsin. Ben varken uğrarsın. Ben sık sık buradayım. Seni görürse, birlikte çalışıyoruz sanır. Ya da öyle bir şey."

Saf saf gülümsüyordu. Ona anahtar vermeyi *çok* istiyordu. Her an onun buraya uğrayabileceğini bilmek istiyordu. Rafındaki eşyalara bakmasını, çalışmasını, kendi yanında olmasını.

Oysa Julia'nın anahtarı almaya niyeti yoktu.

"Lütfen." Julia'nın elini aldı, parmaklarını açtı, onun karar sahibi olduğunu hissetti, güven vermek için başparmağıyla elinin üstünü hafif hafif okşadı, çürümesinden korkuyormuş gibi. Anahtarla kâğıdı onun avucuna koydu, parmakları tekrar kapadı. Emerson'un onu yeterince kırdığının farkındaydı.

"Gerçeklik insanın kendi değildir, başına gelendir. Ve şimdi de senin ihtiyacın, başına iyi bir şey gelmesi."

Bu sözler Julia'yı çok sarstı, çünkü söylediğinin ne kadar doğru olduğunu Paul bilemezdi.

Alıntı mı yapıyor... şeyden...? Mümkün değil.

Paul'ün gözlerine baktı. Sıcak ve dost gözler. Hesapçılık ve kabalık izi yoktu. Sinsilik de yoktu. *Belki gerçekten hoşlandı benden*, diye düşündü. Ya da belki acımıştı ona. Esrarengiz nedenleri ne olursa olsun, Julia evrenin karanlık ve hayal kırıcı bir yer olmadığına inanmayı seçti. Hâlâ iyilik ve fazilet alanları vardı. Anahtarı kabul edip başını eğdi.

"Ağlama, küçük Tavşan."

Paul onun gözünde beliren, henüz düşmemiş yaş damlasını silmek üzere uzandı, ama vazgeçip elini çekti.

Julia sergilediği ani duygu patlamasından utanıp başını çevirdi. Üstelik bir anahtarı mesele etmiş, onun kendisine çocuk edebiyatından alıntılar söylemesine yol açmıştı. Aklını çelecek bir şey, herhangi bir şey ararken, raflardan birinde tek başına duran bir Mozart cd'si gördü, eline aldı: *Mozart'ın Requiem*'i.

Kutuyu elinde mücevher gibi çevirerek "Mozart'ı seviyor musun?" dedi.

Paul gözlerini kaçırdı.

Julia şaşırmıştı. Cd'yi yerine koymak üzere uzandı. İzni olmadan kişisel eşyalarına dokunmaya hakkı yoktu. Ama Paul onu durdurdu.

"Ziyanı yok, bakabilirsin. Ama benim değil. Emerson'un."

Julia bir kere daha dondurucu bir soğukluk hissetti, midesi hafif bulanır gibi oldu.

Paul bu sefer onun tepkisini fark etti, hemen konuşmaya başladı. "Kimseye söyleme ama çaldım onu."

Julia'nın kaşları kalktı.

"Biliyorum, korkunç bir şey. Ama ben onun evindeki kütüphanesinde kataloglama yaparken bunun bir bölümünü tekrar tekrar çalıp duruyordu. *Lacrimosa, lacrimosa, lacri-lanet olsun* müzik. Artık dayanamadım! Çok depresif bir müzik. Bu yüzden oradan çaldım, getirip buraya sakladım. Sorun çözülmüş oldu."

Julia güldü. Gözlerini yumdu, daha da güldü.

Paul onun tepkisi karşısında rahatlamıştı.

"Pek de iyi saklamamışsın. Ben otuz saniyede buldum." Julia kırkadı, cd'yi ona vermeye çalıştı.

Paul onun yüzünü görebilmek için uzun saçlarını hafifçe arkaya itti. "Kendi evinde sakla istersen," dedi.

Julia içgüdüsel bir hareketle kasıldı, bir adım geriledi.

Paul onun başını eğişine, alt dudağını dişlerinin arasına alışına baktı. *Ne yaptım ki*, diye düşündü. Ona dokunmuş olduğu için miydi? Emerson cd'sinin onda olduğunu öğrenir diye mi korkmuştu?

"Julia?" Sesi hafifti. Ona yaklaşmaya çalışmıyordu. "Özür dilerim. Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır. Bir şey yok." Ona ürkek bakışlarla baktı, cd'yi gerisin geri rafa bıraktı. "Mozart'ın *Requiem*'ini çok severim, *Lacrimosa* da en sevdiğim bölümü. Onun da sevdiğini bilmiyordum. Yalnızca... şey... şaşırdım."

"Ödünç vereyim." Cd'yi onun avucuna koydu. "Emerson sorarsa, bende derim. Ama en azından iPod'una yüklersin. Pazartesi bana geri verirsin."

Julia cd'ye baktı. "Bilemiyorum..."

"Bir haftadır bende, o da hiç aramadı. Belki de ruhsal durumu değişti. Philadelphia'dan döndükten sonra dinlemeye başlamıştı bunu. Nedenini bilemiyorum..."

Julia içgüdüsel bir hareketle cd'yi sırt çantasına koydu. "Teşekkür ederim."

Paul gülümsedi. "Sen iste yeter ki, Julia."

Elini tutmak geliyordu Paul'un içinden. Bir anlığına o eli sıkmak geliyordu. Ama onun hâlini de görüyordu. Uzak durmaya karar verdi, onu koridora çıkardı, kütüphaneyi gezdirmeyi sürdürdü.

"Şey, Toronto Film Festivali bu hafta sonu. Cumartesi gösterilecek filmlere iki biletim var. Benimle gelmek ister misin?" Asansörlere doğru yürürken rahat davranmaya çalışıyordu.

"Hangi filmler?"

"Biri Fransız, öbürü Alman filmi. Ben Avrupa filmlerini tercih ediyorum." Yarım gülümsedi. "Biletleri değiştirip daha yerel bir şeylere de alabilirim..."

Julia başını hayır anlamında salladı. "Avrupa filmlerini ben de severim. Yeter ki alt yazılı olsun. Fransızcam hemen hemen hiç yok, Almancada da yalnız küfür biliyorum."

Paul asansörün düğmesine bastı, sonra dönüp ona uzun uzun, inceleyici bakışlarla baktı. "Almanca küfredebiliyor musun? Nasıl oldu bu?"

"Saint Joseph'deyken Uluslararası Yurt'ta kalıyordum. Değişim öğrencilerinden biri Frankfurt'tan gelmişti, çok da küfürbazdı. Sömestr biterken hepimiz Almanca küfrediyorduk. Alışmıştık." Rengi pembeleşti, ayaklarını kıpırdattı.

Julia, Paul'ün doktora öğrencisi olduğunu biliyordu. Demek büyük olasılıkla Fransızca ve Almanca derslerine girmişti. Kendi yabancı dil becerileriyle alay edebilirdi. Seminerlerin birinden sonra Christa'nın yaptığı gibi. Küçültücü bir söz ya da bir el hareketi bekledi.

Ama Paul yalnızca gülümsedi, ona asansörün kapısını açtı. "Benim Almancam felakettir," dedi. "Belki sen bana küfretmesini öğretebilirsin... O da bir iyileşme sayılır."

Julia ona gülümsedi. İfadesi bu sefer neşeliydi. "Belki. Cumartesi seninle sinemaya gelmek isterim. Davet ettiğin için teşekkürler."

"Sorun değil."

Paul kendinden memnundu. Güzel Julia, onunla Film Festivaline geliyordu. Sonra da yemek yerlerdi. En sevdiği Hint lokantasına

ona daha göstermemişti. Ya da belki onu oraya bu akşamı gü-
rür, sinemadan sonra Çin Mahallesi'ne giderlerdi. Gelecek hafta
sonu için de onu Ontario Sanat Galerisi'ne, Frank Gehry'nin mi-
mari çalışmalarını görmeye götürürdü.

Kütüphane turuna devam ederlerken Paul sabırlı olmaya ka-
rar verdi. Çook, çook sabırlı. Ve ihtiyatlı. Ona havuç uzatırken
de, yumuşak saçlarına dokunurken de. Yoksa korkutup kaç-
ırdı Tavşan'ı. O zaman onun *'gerçek'* olmasına yardım edemezdi.

Ertesi sabah Julia, kucağında eski diz üstü bilgisayarıyla daracık
yatağında oturuyor, bir yandan tez önerisi üzerinde çalışırken
bir yandan da Mozart dinliyordu. Profesör Emerson'un müzik
zevki onu şaşırtmıştı. Nine Inch Nails'i dinlemekten bu noktaya
nasıl sıçrayabilmişti? Acaba yalnızca Grace yüzünden mi dinle-
mişti bu müziği? Yoksa aynı depresif pasajı tekrar tekrar dinle-
yip kendine işkence edişinin başka bir nedeni mi vardı?

Julia gözlerini yumdu, *Lacrimosa*'nın sözlerine konsantre
oldu. Çok sesli koro onu Latince olarak, yüksek sesle ve etkili
şekilde söylüyordu.

*Ağlama Günü, günahkâr insan küllerden yükselip yargılan-
maya gidecek. Merhamet edin, ah Tanrım, o insana. Merhametli
İsa efendimiz, onlara huzur bahşedin. Amin.*

*Gabriel'in nesi var da bunu tekrar tekrar dinliyor? Ya benim
bunu dinlerken elimde olmadan kendimi ona yakın hissedişim ne
anlama geliyor? Tek yaptığım, fotoğrafının yerine cd'sini koymak
oluyor; bir tek, yastığımın altına koymuyorum, o kadar.*

Hasta bir köpek yavrusundan başka bir şey değilim ben.

Julia başını iki yana salladı, tez önerisine konsantre olmaya
çalıştı, aklını klasik ağlamaların sesinden çekip, Paul'ü ve dün
olanları düşündü.

Çok yardımcı olmuştu. Ona profesörün çalışma odasının
anahtarını vermenin ötesinde, tez önerisini nasıl yapılandıraca-
ğına dair tavsiyelerde de bulunmuş, onu defalarca güldürmüştü.
Sık sık ve bol bol. Bir centilmendi Paul. Ona kapıları açıyor, kor-
kunç çantasını taşıyordu. Şövalyeler gibi davranıyordu ve Julia
da elinde olmadan hoşlanıyordu ondan. Hem yakışıklı hem de
tatlı birinin yanında olmak güzeldi. Bu bileşim genellikle gör-
mezden gelinmekteydi. Kendisine tez konusunda rehberlik et-
tiği için de minnet duyuyordu ona. Dante'yi cehennemde dolaş-
tıran Virgil'den iyi kim yapabilirdi ki o işi?

Önerisinin Profesör Emerson'u etkilemesini istiyordu. Kendisi-
nin yetenekli bir öğrenci olduğunu, biraz da akıllı olduğunu anla-
masını istiyordu. Aslında Profesör Matthews'un ya da Harvard'ın
desteğine rağmen, onun bu iki noktaya da hiç katılmayacağından
emindi. Emerson'un bilinçaltını etkileyip kendisini hatırlamasını
sağlamaya çalıştığını inkâr etse yalancı sayılırdı.

Acaba hangisi daha kötü, diye merak etti. Gabriel'ın onu unut-
muş olması mı? Yoksa Gabriel'ın Profesör Emerson'a dönüşmüş
olması mı? İkinci ihtimal içini bulandırdığı için, onu hiç düşün-
memeye çalıştı. Ya da fazla düşünmemeye. Gabriel'ın kendisini
unuttuğu halde, elmalıkta öptüğü o tatlı ve şefkatli insan olma-
sını, kendisini hatırlayıp Profesör Emerson'a, tüm günahlarıyla
Emerson'a dönüşmesine tercih ederdi.

Julia'nın tez önerisi basitti. Dante ile Beatrice'in o narin, saray-
lara layık, şehvetten uzak aşkıyla, *Cehennem*'de Dante'nin şehvet
katına yerleştirdiği Paolo ile Francesca'nın ihtiraslı ve günahkâr
sevişmelerini birbiriyle karşılaştırmak istiyordu. Julia'nın niyeti,
bekâretin değerlerini ve sakıncalarını tartışmaktı; bu konuya çok
ilgi duyuyordu. Bunu, *İlâhî Komedi*'deki sübliminal erotizmle
karşılaştırmak hevesindeydi.

Önerinin üzerinde çalışırken, gözlerinin bir Holiday'in ya-
tağın yanında asılı tablosuna, bir Rodin'in *Öpüşme* heykelinin

kartpostalına gidip geldiğini fark etti. Rodin, Paolo ile Francesca'yı şekillendirirken dudaklarını birbirine değdirmemişti; ama heykel yine de duyumsal ve erotikti. Julia'nın Paris'teyken *Musée Rodin*'e gittiğinde o heykelin bir kopyasını satın almayışı, heykeli fazla tahrikkâr bulduğu içindi. Aynı zamanda da çok iç burkan bir heykeldi.

Onun yerine bir kartpostal almış, bantla duvara yapıştırmıştı. Fransızcada bildiği *boulangerie* ve *fromagerie* kelimelerine ek olarak, Rodin'in heykelinin adı olan *Le Baiser*'nin çift anlamlı olduğunu bilecek kadar da bilgi sahibiydi. Çünkü Fransızcada *le baiser*, hem öpüşmenin masumiyetini, hem de çiftleşmenin hayvansı niteliğini ifade ederdi. Biri *le baiser* dediği zaman öpüşmekten söz ediyor olabilirdi, ama *baise-moi* derse, kendisiyle yatmasını istiyor demekti. Dudakları değmeyen bu sevgililerin sarılmasında ise hem masumiyet, hem de o yakarış birlikte mevcuttu: birlikte donmuşlardı, ama onları bir ebediyet ayırıyor gibiydi. Julia onları o donmuş sarılıştan kurtarmak istedi. İçin için, tezinin bunu yapabilmesini sağlayacağını umuyordu.

Yıllar içinde Julia zaman zaman kendine, Clark'ların evinin arkasındaki o elmalığı düşünme, Gabriel'le o ilk öpüşmeyi ve sonra olanları hatırlama izni vermişti, ama bu daha çok rüyalarında olan bir şeydi. Ertesi sabahı, sabahla gelen gözyaşlarını ve histeriyi ise hemen hemen hiç düşünmezdi. Bir ihanet anısıydı o kısım. Ancak kâbuslara layıktı. Ne yazık ki o da çok sık oluyordu. O yüzden Gabriel'i hiçbir zaman bulmaya çalışmamıştı.

Tam o sırada cep telefonu çaldı, ödev çalışmalarını kesintiye uğrattı.

"Hey, Julia. Bugün için planların var mı?" Rachel'di. Julia arka planda Gabriel'ın bir şeyler söylediğini duyabiliyordu.

Hemen bilgisayarın "*mute*" düğmesine bastı, Mozart'ın telefondan duyulmasını engelledi. Bir an sustu, acaba duyulmuş mudur, diye bekledi.

"Julia? Orada mısın hâlâ?"

"Evet, buradayım."

Gabriel'ın mırıltılarından, kızgın mıydı, yoksa yakınıyor muydu, anlaşılmıyordu. Zaten hangisi olsa şaşırtmazdı Julia'yı.

"Neyin var? İyi misin?"

"İyiyim. Şey, planım yok. Bu gece boşum." Bir rahatlama duygusuyla Julia dudağını ısırdı. Gabriel cd'yi duymamıştı. Ya da öyle görünüyordu.

"İyi. Bir kulübe gidelim diyorum."

"Hadi canım! Öyle yerlerden nefret ederim, bilirsin. Dans edemem, gürültü de çok fazla."

Rachel neşeyle güldü. "Öyle demen çok garip. Gabriel de hemen hemen aynı şeyi söyledi. Dans kısmı hariç. Dans edebildiğini *sanıyor*. İnkârları oynuyor."

Julia yatağında doğrulup dimdik oturdu. "Gabriel de mi bizimle geliyor?"

"Ben iki güne kadar eve dönüyorum. Güzel bir yere, yemeğe götürecek beni. Sonra da bir kulübe gitmek istiyorum. Çok mutlu olmadı ama hayır da demedi. Yemekten sonra bize katılırsan eğlenceli olur diye düşündüm. Ne diyorsun?"

Julia gözlerini kapadı. "Çok isterdim, Rachel. Ama giyecek bir şeyim yok. Üzgünüm."

Rachel kıkırdadı. "Siyah bir elbise giy. Basit bir şey. Eminim öyle bir şeyin vardır."

O sırada kapı çalındı.

"Bir dakika Rachel, kapıda biri var." Julia kapıyı açıp hole çıktı, binanın dış kapısında duran kuryeyi gördü. "Evet?"

"Julia Mitchell'a kargo var. Siz misiniz?"

Başıyla onayladı, kocaman, dikdörtgen paketi alıp kâğıdı

"Teşekkürler," diye mırıldandı, paketi kolunun altına kıs rıp cep telefonunu kulağına götürdü. "Rachel, hâlâ orada mısın?"

Rachel gülüyordu. "Evet. Neydi o?"

"Bir kargo geldi. Bana."

"Eee? Neymiş?"

"Bilmiyorum. Büyük bir kutu."

"Açsana."

Julia evinin kapısını kapatıp kilitledi, paketi yatağının üs rine koydu. Telefonu omzuyla çenesinin arasına sıkıştırarak bi yandan kutuyu açmaya çalıştı.

"Üstünde marka etiketi var: Holt Renfrew. Bana hediye yo layacak birini hatırlamıyorum... Rachel, sen yapmış olamazsın!"

Telefonda kahkahaları dinledi.

Kutuyu açtığında, menekşe rengi, tek omuzlu, nefis bir kok teyl elbisesi gördü. Çapraz panelleri vardı. Julia etiketteki ismi tanıyamadı. *Badgley Mischka*. Ama herhâlde ömründe gördüğ en dişi elbise bu olmalıydı.

Elbisenin yanında bir ayakkabı kutusu, içinde de bir çift si yah deri Christian Louboutin vardı. Kırmızı tabanlara, aşırı yük sek topuklara, inanmaz bakışlarla baktı. Her parmağın üzerinde şirin kadife fiyonklar görünüyordu. Julia bunun en azından bir aylık kira bedeline denk bir fiyatı olması gerektiğini anlamıştı. Kutunun köşesinde, sonradan akıl edilmiş gibi, boncuklu küçük bir çanta da vardı.

Julia bir an için kendini Kül Kedisi gibi hissetti.

"Beğendin mi hepsini? Satış görevlisi buldu onları. Ben yal nızca mor elbiselere bakmıştım." Julia telefondan, Rachel'ın se sindeki kararsızlığı hissetmişti.

"Çok güzeller, Rachel. Hepsi öyle. Dur bir dakika, kaç nu mara alacağını nereden bildin?"

"Bilmiyordum. Ama üniversiteden beri seni değişmemiş gör düm. Yine de tahminen aldım. Giyip denemelisin, oluyor mu diye."

"Ama bunlar çok fazla. Bir tek pabuçlar bile... ben sana bun ları..."

"Julia, lütfen. Yeniden arkadaşız diye öyle mutluyum ki! An nem hastalandığından beri, sana rastlamaktan ve Gabriel'le ya kınlaşma fırsatı bulmaktan başka hiç iyi bir şey olmadı. Lütfen bunu da benden alma."

Rachel insanları manipüle etmeyi gerçekten iyi biliyordu.

Julia yavaşça soluk aldı. "Bilemiyorum..."

"Benim param değil. Aile parası. Annem öleli..." Sesi sondu. Arkadaşının bundan istediği yanlış anlamı çıkarmasını umuyordu.

Julia da tam öyle yaptı. "Annen o parayı kendine harcamanı isterdi."

"O herkesin mutlu olmasını isterdi, buna sen de dâhilsin. Seni şımartacak fazla fırsat da bulamıyordu... olup bitenden sonra. Eminim bir araya geldiğimizi görüyor, bize gülümsüyordur. Hatırım için onu mutlu et, Julia."

Gözleri yaşlardan yanmaya başladı. Rachel de bu kadar hilekâr davrandığı için kendini suçlu hissetmekteydi. Gabriel'a gelince, ne gözünde yaş vardı ne de bir suçluluk duygusu. Kızlar durumu bir an önce bağlasın da kendi telefonundan bir yeri arayabilsin, diye bekliyordu.

"Bir kısmını ben ödeyebilir miyim? Ayakkabıları? Taksit taksit?"

Gabriel bu sözleri duymuş olmalıydı. Telefondan küfürleri, itirazları geliyordu. Farelerle, collerle ilgili bir şeyler mırıldandığı duyuldu, o da her neydiyse!

"Gabriel, bu işi bana bırak," dedi Rachel.

Ardından kardeşler arasındaki tartışmanın bölük pörçük parçaları duyuldu.

"Öyle istiyorsan öyle olsun, kabul. *(Gabriel, kes artık.)* Ama birlikte olduğumuz son gece. Bizimle gelmeni istiyorum. Onları giy, bize katıl, para işini sonra hallederiz. Çok sonra. Yani ben

Philadelphia'ya döndükten sonra. Sosyal güvenliğime kavuştuk ma sonra."

Julia derin derin içini çekti. Grace'e sessiz bir duayla teşek kür etmiş. Her zaman kendisine iyi davranmıştı o. "Teşek kür ederim, Rachel. Sana borçlu say beni. Yine."

Rachel bir çığlık attı. "Gabriel! Julia da geliyor!"

Julia o çığlığı duyar duymaz telefonu kulağından uzaklaştırd "Yukarı civarında bir yer ol, seni evinden alırız. Gabriel yok kulübüne söylüyor."

"Hâlâ epey geç olacak. Emin misin?"

"Lütfen! Kulübü Gabriel seçti, dokuzdan önce açılmaz, ö yer. Dönerken bile gidiyor olacağız. Sen hazırlanmak için n bir sevi, bu gece görüşürüz. Bir afet olacaksın!"

Julia telefonu kapadı, yeni elbiseye hayran hayran bakt Rachel'da da annesinin o cömert, yardımsever ruhu vardı. Bu hu kem hürmüzün Gabriel'a da bulaşmamış olması ne kadar yazıktı.

Bu sabah ve tehlikeli ayakkabılarla acaba hiç dans edebilecek miydi! Kalasından belli bir profesörle dans etmek gibi heyecan verici ve korkutucu bir ihtimal bile geçti.

Ama Rachel, o dans etmiyor demişti. Normal.

Julia bir anlık bir ilhamla çekmece dolabına yürüdü, çamaşır çekmecesini ihtiyatla açtı. Arkada saklı fotoğrafa hiç bakmadan incecik, sekiz bir askısı olan ufacık bir sutyen çekti. Acaba bunu da çamaşır denebilir miydi? Giysilerin içine giyilen her şeye çamaşır deniyorsa, belki buna da denirdi.

Askılı sutyeni avucunda tutuyor (o kadar küçüktü), âdeta meditasyon yapıyordu. Buda heykeli tutuyormuş gibiydi. Ani bir kararla onu giymeyi seçti. Belki uğurlu gelir, tılsım işlevi görür, yapması gereken şeyi yapma cesaretini verirdi ona. Yapmak istediği şeyi. O da Dante'ye, kendisini terk ettiğinden beri neler kaybettiğini hatırlatmaktı.

Artık Beatrice için *lacrimosa* olmayacaktı.

9. Bölüm

Lobby denilen yer, Bloor Caddesi'nde lüks bir martini barı ve salonuydu. Gabriel, tam Dante'ye yakışacak şekilde, buraya hep *Vestibül* (Araf) derdi, çünkü buradaki insanların, Dante'nin Araf diye tarif ettiği yerdekiler gibi faziletli paganlar olduğuna kendini inandırmıştı. Ama aslında Lobby'nin de, müşterilerinin de, cehennemdeki kimselerle daha fazla benzerliği vardı.

Gabriel, Julianne'ı da, Rachel'i de buraya getirmek istememişti, çünkü Lobby onun kendi av sahasıydı. Duyduğu açlığı doyurmak için giderdi oraya. Karşılaşacakları insanların çoğu onu tanırdı, ya da adını duymuş olurdu. Ağızlarını açtılar mı, ne söyleyecekleri bilinmezdi. Kan kırmızısı dudaklardan ne sırlar kaçardı, kim bilir.

Ama rahat ettiği bir yerdi Lobby. Çevresini kontrol edebildiğinden emin oluyordu orada. Rachel ile Julianne'ı, kontrol edemeyeceği bir ortama asla götürmezdi. Bir tek gece için, Dante yerine Beowulf olması gerekiyordu. Şair yerine savaşçı olacaktı. Kılıcı kınında değil elinde olacak, değerli konuklarına yan bile baksalar Grendel'i de, soyunu sopunu da biçecekti. Bu tutumundaki ikiyüzlülüğün bal gibi farkındaydı, ama Rachel'i mutlu etmek için değerdi.

Rachel ile Julia taksiden inip Lobby'nin kapısına doğru onun adımlarını kuzu kuzu izlerken, kapıda içeriye girmek için oluşmuş uzun kuyrukta bekleyen insanları gördüler. Gabriel kuyruğa aldırmadan ilerledi, kapıdaki kel siyah adama yaklaştı. Adamın

kulaklarında pırlanta küpeler vardı. Hemen Gabriel'ın elini sıktı onu, "Bay Emerson," diyerek selamladı.

"Ethan, sana kız kardeşim Rachel'le arkadaşı Julia'yı tanıştırayım." Gabriel yanındaki hanımları işaret ediyordu. Ethan gülümseyip selam verdi, onları içeri buyur etmek için yana çekildi.

Julia, içeri girerlerken Rachel'e "O da neydi öyle?" diye fısıldadı. İçerisi modern, zevkli döşenmiş, siyah beyaz bir mekândı.

"Belli ki Gabriel bu kulübün VİP listesinde. Sorma bile." Rachel burnunu buruşturdu.

Gabriel onları kulübün arka tarafına doğru götürdü. Rezervasyon yaptığı özel salonun adı Beyaz Salon'du. Monokromatik dekorundan ötürü hayal güçlerini kullanarak bu ismi takmışlardı. İki arkadaş, alçak beyaz bir masaya oturdular, hermin koltuklara yaslanarak rahatça yerleştiler. Bulundukları yerden, özel salonların kapılarının açıldığı dans pistini görebiliyorlardı. Şu anda kimse dans etmiyordu.

Rachel arkadaşına beğeni dolu bakışlarla baktı. "Julia çok güzel bu akşam, değil mi, Gabriel? Gerçekten bir harika."

Julia anormal bir kırmızı renge dönüştü, elbisesinin eteğiyle oynamaya başladı. "Rachel, lütfen," diye fısıldadı.

"Ne yani? Güzel değil mi?" Rachel ağabeyine kaşlarını çattı. O sırada Gabriel bakışlarıyla onu uyarmaya çalışmaktaydı.

"İkiniz de çok şıksınız." Gabriel tuzağa düşmüyordu. Bacaklarını yerleştirmeye çalışırken acı içinde gibi bir hâli vardı.

Julia başını hafifçe iki yana salladı, soluğunun altından bir küfür savurdu, *neden onun fikrine bu kadar önem veriyorum... ve o da neden iyi davranmayı bu kadar zor buluyor*, diye merak etti. Yanında oturan Rachel omuz silkti. Zaten Gabriel'ın parasıyla gelmişlerdi. Eğer Julia güzel görünsün diye neredeyse iki bin doları havaya savurmakta bir sakınca görmüyorsa, ona neydi? Ama

Gabriel'ın bu aşikâr hevessizliği, kendisinin ondan tepki alma yeteneği açısından kötü bir nottu. Dolayısıyla üstüne gitmeyi seçti.

"Hey Julia..." diye başladı söze. Gabriel'ın dinlediğinden emindi, zaten gözünün ucuyla onu kolluyordu. "... Paul'le günün nasıl geçti?"

Julia'nın rengi biraz önceki kırmızılığını koruyordu. "Çok iyi geçti. Paul gerçek bir centilmen. Eski zaman insanı gibi."

Gabriel'ın dinleyip dinlemediğini kontrol etmek için ona dönüp bakma isteğini bastırdı. Gereği yoktu zaten. Rachel her ikisini de kartal gibi gözlüyordu.

"Sonra da yemeğe mi gitmiştiniz?"

"Evet. Natanaj'a. En sevdiği Hint lokantasıymış. Yarın da beni Film Festivalinin iki filmine, ardından Çin mahallesine götürecek."

"Yakışıklı mı?"

Julia bir mimik yaptı. "Rugby oyuncularına yakışıklı denilebilirse. Ama iyi görünüyor ve çok nazik. Bana prenses muamelesi ediyor."

"*Melekbozan*."

Rachel'la Julia birlikte Gabriel'a döndüler. Duyduklarından pek emin olamamışlardı. Julia'nın kaşları yukarı kalktı, çatıldı, sonra gözlerini kaçırdı.

Rachel ağabeyinden bir tür tepki alabildiği için memnun, dönüp arka duvardaki aynada makyajını kontrol etti. Chanel rujla kaplı pembe dudaklarını boyamayı bitirdi, birden durdu, onlara doğru yaklaşan birine baktı.

"Gabriel, şu kadın sana fazla anlamlı bakıyor! Neler oluyor?"

Rachel'in sorusuna cevap gibi, boyalı sarı saçlı garson kız yanlarına sokuldu. "Bay Emerson, sizi yine görmek ne güzel," deyip elini Gabriel'ın omzuna dayadı. Mercan rengi oje sürülmüş tırnakları loş ışıkta pırıl pırıldı.

Julia elinde olmadan kaşlarını çattı, acaba Gabriel'a bir iyilik mi yapacak, yoksa tırnaklarını sırf öbür kadınları uzaklaştırmak için mi kullanıyor, diye merak etti.

Kadın onlara baktı. "Benim adım Alicia, size ben servis yapacağım."

"Bana bir hesap açın. Üçümüzün içkileri benden, bir tane de Ethan'a. Bir de sana tabii." Gabriel sözünü bitirip kadının eline katlanmış bir para tutuşturdu, bu arada omzundaki koldan da kurtuldu.

"Hanımlar?" derken kadının gözleri hâlâ Gabriel'daydı, tahrik edici gülümsemesi de silinmemişti. Dilinin ucu, mercan rengi dudakları arasından görünüyordu.

Rachel "Bana bir Cosmo," dedi.

Julia donup kalmıştı.

Rachel "Ne içiyorsun?" diyerek dürttü onu.

"Ben... şey, bilmem," diye kekeledi Julia. Utanmayacağı bir şey ısmarlamak istiyordu. Lobby gibi bir yerde herhâlde bira ısmarlayamaz, tekilaları yuvarlamaya da başlayamazdı. Onun alışık olduğu zehirler, bu ikisiydi.

"İki Cosmo öyleyse." Rachel arkadaşına baktı. "Bayılacaksın, harikadır."

"Duble Laphroaig, yirmi beş yıllık, sek, lütfen. Barmenden küçük bir bardak da su iste." Ismarlarken garson kızla göz göze gelmemeye çalışmıştı.

Alicia gidince Rachel gülmeye başladı. "Kocaman ağabeyim, bir kadeh içki ısmarlamayı kibir gösterisine ancak sen çevirebilirdin."

Julia kıkırdadı. Gabriel'ın kardeşinden gelen taşlara duyduğu tedirginlik ilginçti.

"Laphroaig nedir?" diye sordu.

"Bir malt viskisi."

"Ya su?"

"Tadını açsın diye bir iki damla. Geldiğinde sana da tattırırım." Ona küçük bir gülümseme yöneltmeyi göze aldı. Julia başını eğip ayağındaki güzel ayakkabılara baktı.

Gabriel onun bakışlarını izleyince, o enfes topuklu pabuçlardan gözünü alamadı. Bunun ne değerli bir alışveriş olduğunu Rachel anlamış olamazdı. Bayan Mitchell'ın güzel bacaklarını bu pabuçlarla uzamış ve açılanmış olarak görmek, her kuruşuna değerdi. Oturduğu yerde tedirgin kıpırdandı, bu hareketin yaklaşan uyarışı başarıyla çelebileceğini umdu.

Ama öyle olamadı.

"Sen içkileri bekleyebilirsin herhâlde, Gabriel. Julia'yla ben dans etmeye gidiyoruz."

Julia itiraz edemeden Rachel onu dans pistine sürükledi. dj'e müziğin sesini yükseltmesi için bir işaret çaktı, hevesle dans etmeye koyuldu."

Beri yanda Julia rahatsızdı. Gabriel'ın pisti seyretmek üzere yerinde döndüğünü görüyordu. Arkasına yaslanmış, gözlerini hiç kırpmadan ona dikmişti. Yoksa elbisenin içine daha geleneksel bir külot giymediğini mi fark etmişti?

Erkekler görür mü böyle şeyleri? Külot çizgilerini?

Gabriel onu tepeden tırnağa süzüp bacaklarında ve kırmızı tabanlı pabuçlarında daha fazla oyalanırken Julia gözlerini ondan alamıyordu.

Arkadaşının kulağına "Bu ayakkabılarla dans edemem," diye fısıldadı.

"Saçma. Sen bedenini kıpırdat, ayakların bildiğini yapsın. Bu arada... harika görünüyorsun. Ağabeyim budalanın biri."

Julia, profesöre arkasını döndü, dans etmeye başladı. Gözlerini yummuş, geri kalanını ayaklarına bırakmıştı. Harikulade

bir duyguydu. Çok geçmeden Gabriel'i de, delici mavi gözlerini de unutmuş, eğlenmeye bile başlamıştı. Biraz.

Acaba elbisemin kumaşından tangamın şeritlerini görebiliyor mu? Boş ver. Bırak görsün. Umarım ona işkence olur. Manzaranın keyfini çıkar, Profesör, çünkü tek alacağın o kadar.

Şarkı bitince Rachel gülümseyerek dj'e yaklaştı, bundan sonra neler çalacağını sordu. Adamın dedikleri hoşuna gitmiş olmalıydı, çünkü yumruğunu kadınlara hiç yakışmayacak biçimde havaya savurdu, bir de çığlık attı.

"Harika!" diye bağırdı, pistin üstünde Julia'ya yürüdü, onu ellerinden yakaladı, sağa sola döndürmeye başladı.

Şimdi artık Rachel'le Julia dans ediyor olduklarından (öğlendikleri de belliydi), çeşitli salonlardan gelen başkaları da onlara katılmaya başlamıştı. Bunlar arasında, çok yakışıklı, sarışın bir adamı da vardı.

Müziğe uyan adımlarla Julia'ya yaklaştı, "Merhaba," dedi.

"Merhaba." Julia biraz kuşkuluydu. Eski bir söz vardı, kadınlar dans etmeyi seksle ilintilendirir diye. Bu adam her kimse, bunlardan ikincisinde kesinlikle ustaydı, çünkü birincisini harika beceriyordu. Soluk kesiciydi hatta.

"Sizi daha önce görmedim," diyerek gülümsedi.

Çok beyaz dişleri vardı, gözleri de parlak maviydi. Mısır çiçeği kadar mavi. Julia bir an cevap vermeyi unuttu, o gözlerin şaşırtıcı rengine odaklandı.

"Adım Brad. Sizin adınız?" Müziğin arasından onu duyabilmek için eğildiğinde kulağı neredeyse Julia'nın dudaklarına değecekti.

"Julia." Bu yakınlıktan biraz tedirgin, gözlerini kırpıştırmıştı.

"Tanıştığımıza sevindim, Julia. Çok güzel bir isim."

Julia duyduğunu belli ettikten sonra Rachel'e umutsuz bir bakış yöneltti, onun kendisini kurtarmaya geleceğini umdu. Ama

Rachel, gözlerini kapamış, kendini dansa vermişti, çünkü belli ki bu şarkıyı pek seviyordu.

"Size bir içki ısmarlayabilir miyim? Arkadaşlarım ön tarafta bir masada." Eliyle belli belirsiz gösterdi. Fakat Julia onun işaret ettiği tarafa bakmadı.

"Teşekkürler, ama arkadaşımla birlikteyim."

Brad gülümsedi. Cesaretini kaybetmemişti. Daha da yaklaştı. "Arkadaşını da getir. Çok güzel gözlerin var. Numaranı almadan seni elden kaçırırsam kendimi asla affetmem."

"Hmmm... bilemiyorum."

"Ben sana kendi numaramı vereyim."

Julia'nın bakışları Rachel'e doğru uçtu. Bu bir hata olmuştu, çünkü Brad'in kendisine yaklaştığını görememişti. Sonunda delikanlının ayağına bastı. Brad acıyla yüzünü buruşturdu, Julia'nın dengesini bozdu.

Tam düşerken yakaladı onu. Dengelemek için de kendi göğsüne yasladı. Göğsü çok adaleliydi. Julia onun hayli erkeksi bir göğsü olduğunu kabul etmek zorundaydı. Takım elbise giymiş biri için, kolları da pek güçlüydü.

"Dikkatli ol, güzel kız. Birden adım attığım için özür dilerim. İyi misin?" Sol eli hâlâ onun kolunu yakalamış durumda, sağ elini uzatıp buklelerini onun gözlerinden çekti, yüzüne bakıp gülümsedi.

"İyiyim. Düşmemi engellediğiniz için teşekkürler."

"Seni bırakırsam aptallık etmiş olurum, Julia."

Gülümsemesi yılışık değildi. Hoş biriydi. Giysilerine bakılırsa, iş çıkışı gelmiş olmalıydı kulübe. Herhâlde kentte, büyük şirketlerden birinde çalışıyordu. Elemanlardan takım giyip kravat takmalarını isteyen bir yerde. Ve de pırıl pırıl siyah pabuçlar.

Özgüveni tamdı, ama küstah değildi. Kelimelerini dikkatle seçen biri olduğu halde, hesapçı biri de değildi. Herhâlde bir süre

birlikte çıkarız diye düşünüyor olmalıydı, ancak Julia onunla pek de ortak yönü olacağına inanmıyordu. Şu yakınlarda bir daha dans etmeye niyeti olmadığı kesindi bir kere. Yine de, onunla dans etmek...

Düşünce zincirini fazla uzatamayacak kadar utangaçtı Julia. Üzüntüsünü bildirmek üzere ağzını açacağı sırada, birisi kolunu biri yakaladı, çekti. Brad'i hemen hemen devre dışı bırakan Julia'nın teninde bir titreşim dolaştı, kolunu kimin tuttuğunu hemen anladı.

"İyi misin?" diye sordu Gabriel. Yalnız Julia'ya bakıyor, sözlerini ona yöneltiyordu. Sakin, biraz kaygılı tavrı, gözlerinde beliren öfkeyle çelişki oluşturmaktaydı.

Bu öfke Julia'yı şaşırttı, cevap veremedi. Aptallaşmıştı. Brad bunun hemen farkına vardı.

"Bu serseri canını mı acıtıyor?" diye sordu. Omuzlarını dikleştirmiş, Gabriel'a kaşlarını çatmıştı. Öne doğru bir adım atarkenki duruşu tehlikeli görünüyordu.

Julia cevap olarak başını iki yana salladı. Hâlâ biraz şoktaydı.

"O benimle," diye hırladı Gabriel. Başını Brad'e doğru çevirmeye bile tenezzül etmemişti.

Brad biraz geriler gibi oldu, çünkü Gabriel'ın bırlaması öfke doluydu.

"Gel," diye emretti Gabriel. Onu dans pistinden, oturdukları masaya doğru yönlendirdi.

Julia omzunun üzerinden Brad'e özür dileyen bir bakış yolladı, ama istekli adımlarla masaya döndü.

Gabriel soluğunu sakinleştirmeye çalışırken ona bir içki uzattı. Önünü sonunu düşünmeden Julia'yı kurtarmaya koşmuş olması onu da biraz şaşırtmıştı.

Julia elindeki Cosmopolitan'ı yudumlayıp demin olup bitenleri kafasında işlemeye çalışırken, Gabriel ona döndü. Boşalmış

bardağını avuçlamıştı. "Daha dikkatli olman gerek. Böyle yerler senin gibi kızlar için tehlikeli olabilir çünkü zaten sen kendin de gerçekleşmeyi bekleyen bir facia gibisin."

Julia'nın dişleri kenetlendi. "Bir şey olmadı. Nasıl bileyim?"

"Elleri değdi sana."

"Ne olur? *Dans* ediyorduk, ben tökezleyince düşmeyeyim diye tuttu! Siz beni dansa falan kaldırmak istememiştiniz."

Gabriel bankete yaslandı, ona yavaş şekillenen buruk bir gülümsemeyle baktı. "Öyle bir şey, *seyretme* amacına ters düşmez miydi?"

Julia başının bir hareketiyle saçlarını arkaya attı, viskiden parlaklaşmış safir gözlere baktı. Dans pistinde Brad'in ona işaret etmeye çalıştığını gördü, vücut hareketiyle, kendisinin Gabriel'le birlikte olmadığını belli etmeye çalıştı. Brad'in gözlerinde bir anlayış ifadesi parıldadı, önce evet anlamında başını salladı, sonra gözden kayboldu.

Gabriel, Julia'ya biraz yaklaştı, "Sana tattırırım diye söz vermiştim," diyerek kadehini onun dudaklarına doğru uzattı.

"Hayır." Julia yan tarafa döndü.

"Israr ediyorum." Sesi kuvvetlenmişti.

Julia içini çekti, kadehi onun elinden almaya çalıştı, ama o bırakmadı. "Ben vereyim," diye fısıldadı. Sesi bu sefer boğuklaşmıştı.

Seks gibiydi sesi. Ya da en azından, Julia'nın kafasındaki hayale göre eğer seks, parlak mavi gözleri ve küstah çenesiyle yanı başında oturuyor olsa, soğuk bir kadehi onun dudaklarına bastırmaya çalışsa, sesi ancak böyle çıkardı.

Ah Tanrım, Gabriel. Ah Tanrım, Gabriel. Ah... Tanrım... Gabriel.

Kararsız bir sesle "Kendim tutup içebilirim," dedi.

"Elbette içebilirsin, ama niye yapasın? Mademki ben buradayım ve senin yerine yapıyorum?"

mükemmel dişlerini göstererek gülümsüyordu.

Julia, onun kıymetli viskisini yanlışlıkla düşürmek gibi bir şeyi göze almak istemiyordu; bu nedenle de, kadehin kenarının dudağına dayamasına izin verdi, o da bunu yavaşça ve tüm dikkatiyle yapacak biçimde yaptı. Sonra kadehin dibini yavaşça yükseltti, sıvının aralık dudaklar arasından, bekleyen ağza akmasını sağladı.

Julia onun kendisine davranışlarında bu kadar ileri gitmesini, bu kadar hissi bir harekete girişmesini beklememişti. Bir an için gözlerini yumdu, tenine değen soğuk bardağın verdiği duyguya konsantre oldu. Ama viski ağzında alevler yaratınca, yakıcı bir vurunca, daha da şaşırdı. Ağzındakini çabucak yuttu.

"Çok fena bir şey bu!" diye püskürdü. "Tadı kamp ateşi gibi."

Gabriel arkasına yaslanıp onun yüzünü inceledi. Julia hafif gerginmiş, telaşlanmıştı.

"O ilk çıra etkisi. Bu öğrenilen bir lezzettir. Birkaç kere denedikten sonra, öğrenmek isteyeceğin bir lezzet olduğuna karar verebilirsin." Gülümserken ağzının yarısı çarpılmıştı.

Julia öksürürken başını iki yana salladı. "Hiç sanmam. Hem ben koskoca kızım. Kendimi idare edebilirim. Yani, ben yardım istemedikçe, lütfen beni rahat bırakın."

"Saçma." Elini dans pistinin bulunduğu tarafa doğru salladı. "Ufacık bir fırsat versen Grendel'le yardakçıları seni bir lokmada yutar. Hem benimle tartışmaya kalkma."

"Efendim? Kendinizi kim sanıyorsunuz?"

"Saflığı ve masumiyeti, görünce tanıyan biri. Şimdi uslu bir çocuk ol, kendi içkini iç, böyle bir yerde rahatmışsın gibi davranmaya çalışmayı da bırak." Gabriel ona karanlık bakışlarla baktı, viskisini bir yudumda bitirdi. "*Calamity Jane.*"

"O ne demek oluyor? Hangi saflık ve masumiyet? Sen tam ne söylemeye çalışıyorsun, Gabriel?"

"Tane tane mi söylemeliyim?"

Yüzünü buruşturdu, sesini fısıltı düzeyine indirerek ona doğru eğildi. Julia onun sıcak soluğunu çıplak boynunda hissedince, elinde olmadan gözleri devrildi.

"Yeni yetmeler gibi kızarıyorsun, Julianne. Masumiyetini görebiliyorum. Bakire olduğun gün gibi açık. Başka türlü görünmeye çalışma."

"*Sen!* Sen..." Julia kulağını uzaklaştırdı, bildiği dilde yeterince kötü bir kelime bulmaya çalıştı. Bulamayınca... ne yazık ki İtalyancaya döndü. "*Stronzo!*"

Gabriel önce çok öfkeli göründü, sonra yüzü yumuşadı, gülmeye başladı. Hani şu, kafayı arkaya attıran, insanın gözlerini kapayıp göbeğini tutmasına yol açan kahkahalardan biriyle.

Julia çok öfkelenmişti. Tepesinden âdeta duman tütüyor, Cosmo'sunu fazla hızlı içiyor, Gabriel'ın kısacık yeniden tanışma süresi içinde kendisini nasıl bu kadar iyi tanıyabildiğine şaşıyordu. Rachel herhâlde ona... Başını iki yana salladı. Öyle bir şey yapmazdı Rachel. Bu bilgiler mahremdi, Rachel bunları yüksek sesle ancak Aaron'a söylerdi. Aaron da çok centilmen biri olduğundan, laf taşımazdı. Asla.

Gabriel sırıtırken, Julia onun kendisine fırsat kaçırttığını düşünmekteydi. Pek şeker biriymiş gibi görünen o gençle tanışma fırsatını kaçırtmıştı ona. Hoş, Julia herhâlde Brad'e telefonunu vermezdi, çünkü öyle şeyler yapacak biri değildi. Ama bu karar kendi kararı olmalıydı, 'Profesör'ün değil. Gerçekten tahammül edilmez biriydi Gabriel. Ve artık değişmesinin zamanı da gelmişti.

Birkaç dakika sonra, yapay sarışın garson kadın geri döndü, Julia'ya altın rengi küçük bir kutu uzattı. "Bu size," dedi.

"Üzgünüm, bir hata olmuş olmalı. Ben böyle bir şey ısmarlamadım."

"Tabii ki, hayatım. Şu masada oturan bankacılardan biri gönderdi. İade edersen kalp kırmış olacağını da söylememi istedi."

Garson kız bir yandan Gabriel'a baştan çıkarıcı gülümsemeler yolluyordu. "İçkinizi tazeleyeyim mi, Bay Emerson?"

"Yo, bence iyiyiz, teşekkür ederim." Gözlerini Julia'dan ayırmıyor, onun küçük kutuyu elinde evirip çevirişine bakıyordu. Julia kutuda bir kartvizitle, yaldıza sarılmış bir çikolata buldu. Kartı okudu:

Brad Curtis, MBA Genel Müdür Yardımcısı, Sermaye Piyasaları, Montreal Bankası, Batı Bloor Caddesi, Kat 5, Toronto, Ontario. Tel. 416-555-2525

Kartın tersini çevirip oraya elle yazılanları okudu:

Julia, üzgünüm, yanlış başladık. Çikolata bana senin güzel gözlerini hatırlatıyor. Brad. Lütfen beni ara: 416-555-1491

Julia kartı çevirdiğinde, oval yüzüne bir gülümseme yayıldı. Espri yapıyordu. Julia'nın sarsaklığını, ondan uzaklaşmak için bir sebep olarak görmemişti. Ona küfrediyormuş gibi *bakire* bile dememişti. Gözlerini beğenmiş, onu çekici bulmuştu.

Yaldızı dikkatle açtı, çikolatayı ağzına attı. *Enfes.* Onun pahalı çikolataları sevdiğini nereden bilmişti? *Kader herhâlde*, dedi kendi kendine. Gözlerini yumdu, o yoğun, karanlık tada konsantre oldu, bir şey kaybetmediğinden emin olabilmek için dudaklarını yaladı, keyifli bir mırıltı sesi çıkardı.

Neden St. Joseph'e ilk girdiğim yıl böyle biriyle tanışmadım ki?

Bu arada Gabriel, kudurmuş bir hayvan gibi sağ elinin eklemlerini ısırıp duruyordu. Bayan Mitchell'i hayatın küçük zevklerinden tat alırken seyretmek, bir kere daha ömründe gördüğü en erotik şeylerden biri olmaktaydı. Çikolatayı görünce gözlerinin irileşmesi, tadına bakmadan önce yanaklarının beklentiyle pembeleşmesi, aralık dudaklarının arasından o iniltinin çıkması, yahut dudaklarında kalan son lezzeti yalamak için dilinin o dudaklar üzerinden kayması... Bunlar gerçekten dayanılır gibi değildi.

Ve tabii ki kendisi de bu durumu mahvetmek zorundaydı.

"Yoksa yedin mi onu?"

Julia hızla başını ona çevirdi. Kendini çikolatadan gelen o yarı orgazmik transa kaptırınca, Gabriel'ın orada olduğunu unutmuştu.

"Çok lezzetliydi."

"Uyuşturuculu olabilir, seni uyutabilirdi. Yabancılardan şeker almamak gerektiğini bilmiyor musun, küçük kız?"

"Herhâlde *elma* almanın bir sakıncası yok, öyle mi, Gabriel?"

Bu ilgisiz söz karşısında Gabriel'ın gözleri kısıldı. Bir şey kaçırmış olmalıydı.

"Hem ben küçük kız değilim," diye devam etti Julia.

"O halde öyleymiş gibi davranmaktan vazgeç. Onu saklayacak değilsin herhâlde, değil mi?" Julia'nın minik gece çantasından ucu görünen kartvizitti işaret ediyordu.

"Neden saklamayayım? İyi bir insana benziyordu."

"Böyle bir şey yapar mısın? Bardan adam bulur musun?"

Julia'nın kaşları çatıldı, alt dudağı titremeye başladı. "Öyle bir şey yapmaya çalışmıyordum! Hehalde sen de hiç bardan bir kadın bulmamışsındır, onu eve götürmemişsindir, ki ben bunu *hiç* yapmadım. Hoş seni de hiç ilgilendirmez, *Profesör.*"

Gabriel'ın yüzü kıpkırmızı kesildi. İtiraz edemezdi; o kadar da riyakâr olamazdı. Ama Bayan Mitchell'le Grendel-sarışın-bankacı arasında demin geçen olay onu fena yaralamıştı, nedenini kendisi de bilemiyordu. Garsona çabucak elini sallayıp bir viski daha ısmarladı.

Julia'ya gelince, o da bir Cosmopolitan daha söyledi, meyve tadındaki kuvvetli içkinin ona yarı başında oturan, ama asla ekle edemeyeceği bu zalim ve çekici adamı unutturacağını umdu.

Rachel danstan yorgun döndüğünde, Julia ayağa kalkıp izin istedi, tuvaleti aramak için arka koridora girdi. Gabriel'ın küstahlığı ve tepeden bakışı gerçekten çok kızdırmıştı onu. Belli ki

onu istemiyordu Gabriel. Ama başkasıyla olmasını da tahmin mükü yoktu. Neydi derdi?

Gabriel'a o kadar odaklanmıştı ki, koridorda durmakta olan adamı göremedi, dosdoğru gidip çarptı, geriye sendeledi, yere devrilmesine ramak kaldı. Bereket versin, adam onu tuttu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanırken, karşısında Ethan'ın yüzünü buldu.

"Dert değil." Ethan onu hemen bıraktı.

"Kadınlar tuvaletini arıyordum."

Ethan cep telefonunu tuttuğu eliyle işaret etti. "Üçüncü uçu." Sonra mesaj yazmayı sürdürdü. "Lanet olsun."

"Bir şeyi mi bozdum?"

Ethan başını ikt yana salladı. "Yo, ben... mesaj sorunu yaşıyorum."

Julia anlayışlı bir sesle "Üzgünüm," dedi. Adam onu takdir dolu bakışlarla süzdü. "Etkilendim. Emerson genelde yanında bir bar bir bayanla gelmez."

"Neden öyle?"

Ethan homurdandı. "Ciddi misiniz? Etrafa bir baksanıza. Bu radaki çiftlerden kaçı birlikte gelmiştir sizce?"

"Ya," dedi Julia. "Sık mı gelir buraya?"

Ethan ona bu sefer dikkatle baktı, ne kadarını açık etmesi gerektiğini hesapladı. "Herhâlde onu kendisine sormanız gerekir."

Julia'nın midesi bulanır gibi oldu.

Adam yüz ifadesini görünce, onu avutmaya çalıştı. "Hey, bu akşam sizinle geldi işte. Bunun bir anlamı var herhâlde, değil mi?"

Julia iri kahverengi gözleri ve titreyen alt dudağıyla öyle üzgün görünüyordu ki, Ethan bu sefer onun aklını dağıtacak başka bir şey düşünmeye çalıştı.

"Julianne, İtalyanca biliyor olamazsın, değil mi?"

"Şey, adım Julia aslında. Evet, biliyorum. Üniversitede İtalyanca üzerine çalışıyorum."

Ethan'ın yüz ifadesi birden sevinç yansıttı. "Kız arkadaşıma mesaj yazmama yardım eder misin? Kendisi İtalyan. Onu etkilemek istiyorum."

"Gabriel'in İtalyancası benimkinden çok iyi. Ondan istemelisin."

Ethan ona bir tuhaf baktı. "Ciddi misin? Onu kendi kadınının yakınlarına uğratmak istemem. Burada kadınların ona nasıl tepki verdiğini çok gördüm. Üstüne başına sıvanıyorlar."

Julia'nın yine midesi bulandı, ama bu duyguyu bir tarafa itmeyi başardı. "Tabii, neyi istersen tercüme ederim."

Ethan telefonu ona uzattı, Julia İtalyanca kelimeler yazmaya koyuldu. Biraz fazla samimi sözler geçtikçe hafif kıkırdıyordu ama yine de etkilenmişti. Ethan'ın tüm o sert dış görünüşüne rağmen kız arkadaşına değer verdiğini, onu sevdiğini, buradaki kadınları kendinden uzak tuttuğunu söylemesi ilginçti.

Tam mesajı bitirmek üzereyken, arkasından birinin yaklaştığını hissetti.

"Öhöm."

Julia başını kaldırıp çok iyi tanıdığı öfkeli mavi gözlere baktı.

Ethan da "Bay Emerson," dedi.

Gabriel "Ethan," diye homurdandı.

Julia kulaklarında bir bozukluk var sandı bir an için. O ses sanki Gabriel'in göğsünden değil, bir hayvanın göğsünden çıkmıştı.

Gönder düğmesine basıp telefonu Ethan'a uzattı. "İşte oldu. İş bitti."

"Teşekkürler, Julia. Sana bir içki yollarım." Ethan, Gabriel'i başıyla selamlayıp uzaklaştı. Julia tuvalete doğru yürümeye başlamıştı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Gabriel arkasından gelmekteydi.

"Tuvalete. Seni niye ilgilendiriyor?"

Elini uzatıp onu bileğinden yakaladığında, başlarmağı tıp atan damarın üzerindeydi. Julia'nın soluğu kesildi.

Gabriel koridorun derinlerindeki karanlığa kadar çekti onu ve yara yaşladı. Bileğini hâlâ tutuyor, parmaklarının altında hızlanan nabzından haz duyuyordu. Öbür elini duvara, Julia'nın omzunun hemen yanına dayamıştı. Tuzağa kısılmıştı Julia.

Gabriel bir an için onun vanilya kokusunu içine çekti, sonra gözlerinde hiç mutluluk yoktu. "Ona numaranı neden verdin? Bir kadınla birlikte yaşıyor, biliyor musun? Şimdi de sana içkiye ısmarlıyor, Julia diye hitap ediyor."

"Benim adım Julia, Profesör! O adı tek kullanmayan sizsiniz. Zaten şu aşamada, kullanmak isteseniz bile izin vermem. Bundan böyle beni sonsuza kadar *Bayan Mitchell* diye çağırmanızı istiyorum."

"O telefona kendi numaranı girdin. Aynı anda birçok erkekle mi ilgilisin?"

Julia başını iki yana sallıyordu. Konuşamayacak kadar öfkeliydi. Onun dirseğinin altından sıyrılmaya çalıştı, ama Gabriel onu belinden yakaladı.

"Benimle dans et."

Julia alay edercesine "Zerre kadar bir şansın olamaz," dedi.

"Bu kadar zorlaştırma."

"Zorlaştırmaya daha yeni başlıyorum, Profesör."

"*Dikkatli ol.*" Sesi çok karanlıktı.

Julia o sesin tonunun yarattığı ürpertinin omurgasında yükselip sonra inmesini bekledi. "Kalbime bir bıçak saplayın da bitirin bari," diye fısıldadı. Dosdoğru mavi gözlere bakıyordu. "Beni yeterince incitmediniz mi?"

Gabriel hemen onu bırakıp bir adım geri bastı. "*Julianne.*" Kelime dilinden sitemle soru karışığı bir tonda çıkmıştı. Kaşları

çatıldı. Çok sinirli görünüyordu. Öfkeli değil, ama sinirli. Yaralanmış gibi belki de.

"O kadar kötü müyüm?" Alçak sesle konuşmuştu. Fısıltı gibi.

Julia başını hayır der gibi iki yana salladı, omuzları sarktı.

"Seni incitmek gibi bir niyetim yok. Hem de hiç yok." Onun bile bile pes etmişe benzeyen duruşuna baktı, gözleri onun duygularını aradı. Alt dudağın biraz sarkıp titreyişini gördü, gözleri kaygıyla çevreyi taradı.

Korktu, sersem. Yavaşla.

Daha önce seni hiç dansa kaldırmadığımı söylemiştin. İşte şimdi teklifim o." Sesini büyük ölçüde yumuşatmıştı. "Julianne, benimle dans etme şerefini bağışlar mısın? Lütfen?"

Çekici gülümsemesi parıldadı, başını hafif yana eğdi. Baştan çıkarıcı bir hareketti. Ama istediği etkiyi yapamadı, çünkü Julia başını kaldırmıyordu. Onun belindeki parmaklarını gevşetti. Sanki teninden özür diliyordu. (O tenin o özrü kabul edeceği yoktu tabii.)

Julia birdenbire onun kaprisinden gelen etkiyi bir kırbaç gibi hissetti, eli içgüdüsel olarak boynuna uçtu. Gabriel süt beyazı boğazın önünde titreyen ele baktı, oradaki mavi damarların her kalp atışıyla hareket edişini fark etti.

Saka kuşu gibi, diye düşündü. Ne kadar küçük. Ne kadar kırılgan. Dikkatli ol.

Julia sesli şekilde yutkundu, gözleri bir kaçış yolu aradı.

"Lütfen," diye tekrarladı Gabriel. Gözleri pırıl pırıldı.

"Dans bilmiyorum."

"Demin dans ediyordun."

"Slow dansı değildi. Ayağına basarım, bu topuklardan ötürü canın acır. Ya da tökezleyip yere serilirim, utanırsın. Zaten kızgınsın bana..." Alt dudağı daha da çok titremeye başladı.

Gabriel bir adım yaklaştı. Julia duvara daha da yaslandı. Sanki ondan kurtulabilmek için duvarın içine süzülmeye çalışıyordu. Gabriel onun elini tuttu, kraliçe eliymiş gibi saygıyla dudaklarına götürdü. Sonra kararlı bir gülümsemeyle biraz yaklaştı, ağzını dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı. Julia'nın derin, ama yakından gelen soluğuyla titredi.

"Julianne, bu kadar tatlı birine nasıl kızgın kalabilirim? Kızmayacağıma, utanmayacağıma söz veriyorum. Benimle dans edebilirsin." Fısıltısı güçlendirici, yumuşak, cinsel ve baştan çıkarıcıydı. Biberli viski gibi. "*Gel haydi.*"

Onu elinden tuttu, Julia'nın teninde yine aynı kıvılcım dolaştı. Gabriel onun cevabını beklerken bunu fark etti, *bana neden böyle garip bir tepki veriyor,* diye merak etti. Demin Julia titremeler içinde olsa bile, galiba Gabriel'in cazibesi işe yarıyordu.

"Lütfen, Profesör," diye soludu Julia. Gözlerini onun gömleğine dikmiş, göz göze gelmemeye çalışmaktaydı.

"Bu gece Gabriel'le Julianne'iz sanıyordum."

"Aslında benimle dans etmek istemiyorsunuz. Viski konuşuyor."

Gabriel'in kaşları bir anda havaya uçar gibi oldu, ağzından ten bir cevap çıkmasını zorlukla engelledi. Julia onu, hangi anda hangi düğmesine basmak gerektiğini biliyormuş gibi etkilemekteydi.

"Bir tek slow dans. Tek istediğim o kadar."

"Bir bakireyle dans etmeyi neden isteyesiniz ki?" diye fısıldadı Julia. Ayakkabılarının fiyonkları onu hipnotize etmiş gibi bir hâli vardı.

Gabriel'ın omurgası katılaştı. "Herhangi bir bakire değil, sen, Julianne. Sana dans pistinde bulaşmayacak, bir kulüp dolusu azgın/saldırgan erkeğin gözü önünde sana olmadık hareketlere kalkışmayacak biriyle dans etmek isteyebilirsin diye düşünmüştüm."

Julia kuşkulu görünüyor, ama bir şey söylemiyordu.

Gabriel alçak sesle "Ben kurtları uzak tutmaya çalışıyorum," dedi.

Julia içinden, *kurtları kontrol eden bir arslan,* diye düşündü. *Ne kadar güvenli.*

Gabriel şaka etmiyordu. Ona ciddi gözlerle bakıyor, mavi gözleri onun gözlerini deliyordu.

"Benimle bir tek dans edersen, seni rahat bırakmayı öğrenecekler. Şu anki durumu biraz iyiye götürmüş olacağız." Belli belirsiz gülümsedi. "Şansım varsa, akşam boyunca seni kimse rahatsız etmez, ben de seni bu kadar yakından korumak zorunda kalmam."

Onun tanımladığı karakteri gözden geçiren Julia sonunda, herhâlde bu yaşa kadar her şeyin, her zaman kendi istediği gibi olmasına alışmış olmalı, diye düşündü.

Ama her zaman böyle olmamıştı, değil mi Gabriel?

"Ne dansı yapacağız?" diye sordu. Gabriel nihayet Julia'yı ikna etmiş, onu salona götürmekteydi. Elini onun arka beline dayamıştı. "Nasıl bir müzik istersen, çaldırırım. Nine Inch Nails nasıl? Belki biraz daha *Yakın*?"

Şaka yaptığını belli etmek için sırıttı. Ama Julia onun yüzüne bakmıyordu. Takılıp düşmemek için gözleri yerdeydi. Kendini ve Profesörü utandırmaya niyeti yoktu. Ama yine de, o şarkının adı Gabriel'in ağzından çıktığı anda Julia dondu.

"Julianne, bak bana."

Julia soluk bile almıyordu.

"Lütfen," diye ekledi Gabriel.

Julia söz dinleyip iri kahverengi gözlerini kaldırdı, uzun kirpikleri arasından ona baktı. Gabriel o gözlerde korkuyu ve derin tedirginliği gördü, içinde bir şey burkuldu.

"Şakaydı. Tatsız bir şaka. Bağışla beni. Seninle dans edeb... o şarkıyı asla istemem. Bir tür münkirlik gibi bir şey olarak... nin gibi birini o tür sözlere maruz bırakmak."

Julia'nın kirpikleri titredi. Aklı karışmıştı.

"Biliyorum, bu akşam biraz... *stronzo* davrandım. Ama g... zel bir şey seçerim. Söz veriyorum."

Gabriel onu bırakmaktan korkuyordu, belki kaçar diye. D... kabinine birlikte yürüdüler, Gabriel adamın eline bir kâğıt par... tutuşturdu, isteğini kulağına fısıldadı. Dj başıyla onayladı, gü... lümsedi, istenen şarkıyı aramaya başlamadan önce Julia'yı da selamladı.

Gabriel onu piste yürüttü, tutup kendine çekti ama fazla de... ğil. Kendi ellerinden çok daha küçük olan o ellerin terlemeye ba... ladığını fark etmişti. Bu tepkinin, adını andığı o şarkıdan kay... naklanabileceği aklına gelmedi. Yo, onun tek düşüncesi, Julia'nın kendisine çok karşı olduğu, hakaretamiz ya da fazla tahakküm edici davranırsa işi daha berbat edeceğiydi; oysa tek istediği, etek lerini koklamak üzere buralara inmiş kurtlardan korumaktı onu.

Niye kaygılanıyorum ki? Çocuk değil ya! Arkadaş bile değil.

Kollarında titrediğini hissedince, ona sert davrandığı için pişmanlık duydu. Küçük, narin bir yaratıktı ve çok hassastı. Bu kırılganlığını gözlemlemiş olduğunu söylememeliydi ona. Kaba bir davranış olmuştu. Grace böyle davrandığını görse şaşar kalırdı, haklı da olurdu.

Belki de güzel Julia'yla efendi gibi dans eder, ona centilmen gibi davranırsa, durumu telafi edebilirdi. Gabriel elini onun belinin arkasına dayadı, bir anda Julia'nın soluklarının hızlandığını hissetti.

"Rahat ol," diye fısıldadığında, dudakları kazayla onun yanağına değdi.

Onu kendine biraz yaklaştırdı, göğsünün göğsüne yaslanmasını sağladı. Giysilerinin ötesinde, sert ve güçlü, yumuşak ve narin bedenler karşı karşıya geldi Gabriel en mükemmel davranışlarına bürünmüştü.

Julia onun çaldırdığı şarkıyı tanımıyordu. İspanyolca bir şarkıydı, kelimeleri yabancıydı. Bir tek, *besame mucho* sözünü tanıdı. *Beni çok çok öp* anlamına geldiğini anlamıştı. Aranjman slow Latin caz türündeydi, yavaşça müziğe uyarak sallandılar. Gabriel onu piste ustaca dolaştırıyordu. Bu kadar romantik bir parça seçmesi de Julia'nın kızarmasına yol açmaktaydı.

Ben seni çok çok öptüm, Gabriel, harika bir akşam boyunca. Ama sen hatırlamıyorsun. Acaba seni yine öpsem hatırlar mısın?

Onun parmağının, külot lastiğinin üzerinden kaydığını hissetti, parmağının altında ne olduğunu biliyor mudur, diye merak etti. Bu düşünce, cildine ateş basmasına yol açtı. Bakışlarını saklamak için gözlerini kararlı bir şekilde onun gömlek düğmelerine dikmişti.

"Gözüme baksan daha iyi olacak. Adımlarımı daha iyi izleyebilirsin o zaman."

Julia onu kendisine gülümser buldu. Geniş, samimi, gerçek bir gülümseme. Yıllardır görmediği türden. Yüreği hızlandı, o da ona gülümsedi. Gardını bir an için indirmişti (ama özel tanışını değil).

Gabriel'ın gülümsemesi sarsılır gibi oldu. "Yüzün tanıdık geliyor. Eve geldiğin zamanların birinde Rachel'in bizi tanıştırmadığından emin misin?"

Julia'nın gözleri, umuda benzer bir şeyle parladı. "Bizi tanıştırmadı, hayır, ama biz..."

"Daha önce karşılaştığımıza yemin edebilirim." Alnı kırışmıştı.

"Gabriel?" Julia gerçeği ona gözleriyle ifade etmeye çalışıyordu.

O soluğunu saldı, başını iki yana salladı. "Yo, herhâlde bu anlaşmadık. Ama sen bana Beatrice'i hatırlatıyorsun. Holiday'a tablosundaki. Sende o resmin bulunması tuhaf, değil mi?"

Eğer Gabriel neyi araması gerektiğini bilse ya da Julia'nın o fırçadan geçenleri daha iyi okuyabilse, onun birdenbire kendini bana gibi hissettiğini anlar, yüzündeki umudun silindiğini fark ederdi.

Julia dalgın bir tavırla alt dudağını ısırdı. "Bir... arkadaşım söylemişti o tabloyu bana. O yüzden satın aldım."

"Arkadaşın zevk sahibiymiş."

Aldığı bu cevabın bir yönü Gabriel'i tedirgin etmişti, ama bunu sakladı. Kollarında çok gergin olduğu içindir, diye geçiştirdi. İçini çekti, alnını onunkine dayadı, sıcak soluğu Julia'nın yüzüne değdi. Laphroaig kokuyordu. Ve bir de, Gabriel'in özgü, tehlikeli bir şey daha.

"Julianne, söz veriyorum, ısıracak değilim. Gerilmene neden yok."

Julia, onun kendisini rahatlatmaya çalıştığını bildiği hâlde kasıldı. Gabriel onu defalarca sinirlendirmişti ve Julia artık unutmuştu bundan. İp ucunda kukla değildi ki! Onun her kaprisine göre, her eğlence hevesine göre davranamazdı. Sarışın bir barkacı ona çikolata yolladı diye bile... Görünüşe göre bu dans da, üstünlüğünü ilan etmek istediği için yer almaktaydı.

"Bence bu pek profesyonel bir şey değil," deyiverdi. Gözleri ateş saçıyordu.

Gabriel'in gülümsemesi yüzünden silindi, gözleri alevlendi. "Hayır, değil, Bayan Mitchell. Size karşı hiç profesyonel davranmıyorum. Buradaki en güzel kızla dans etmek istemiştim desem de, yeterli bir özür sayılmaz herhâlde."

Güzel kırmızı dudaklar biraz aralandı, sonra Gabriel dudakların tekrar kapanışını seyretti.

"Size inanmıyorum."

"Neye? Buradaki en güzel kadının kesinlikle sen olduğuna mı? Kız kardeşime saygıma ve sevgime rağmen! Yoksa soğuk nezaketin tek olduğum için tatlı bir müzik eşliğinde seninle dans etmek isteyebileceğime mi?"

"Benimle alay etmeyin," diye terslendi Julia.

"Etmiyorum, *Julianne*."

Elini onun omurgasının aşağısına kaydırdı, Julia içindeki duyguyla soluksuz kaldı. Gabriel biliyordu tabii. Bu tepkiye de hazırdı. Bilmediği, o noktaya daha önce de dokunmuş olduğuydu. Oraya dokunan ilk erkek olduğuydu. Ve o tenin o günden beri o temasın yokluğunu hissettiğiydi.

Julia'nın bunu izleyen tedirginliğini keyifle seyretti. "Bana kaş çatmadığın zaman, gözlerin iri ve yumuşakken, çok güzel görünüyorsun. Her zaman çekicisin, ama öyle anlarda bir melek kesiliyorsun. Sanki sen ... bu benzerlik ..."

Yüzünden ani bir tanıma ifadesi geçti, Julia dans etmeyi kesti.

Gabriel'in elini sıkıp gözlerine baktı, hatırlaması için onu cesaretlendirmeye çalıştı. "Ne var, Gabriel? Birine mi benziyorum?"

Yüzdeki o ifade, geldiği gibi bir anda kayboldu, Gabriel başını iki yana salladı, sevimli sevimli gülümsedi. "Gelip geçen bir hayal. Kaygılanmayın, Bayan Mitchell, dans neredeyse bitiyor. Benden kurtulacaksınız."

"Keşke," diye mırıldandı Julia.

"Efendim?" Alnını tekrar onunkine yaklaştırmıştı.

Hareketinin ne kadar samimi olduğunu düşünmeden, Julia'nın saçının bir lülesini yana doğru itti, parmakları onun boynunda gereğinden biraz fazla oyalandı.

"Çok tatlısın," diye mırıldandı.

"Kendimi Külkedisi gibi hissediyorum. Elbisemle ayakkabılarımı Rachel aldı," Julia konuyu çabucak değiştirmişti.

Gabriel elini çekti. "Gerçekten Külkedisi gibi mi hissediyorsun?"

"Lise son sınıftayken. O sırada zaten Selinsgrove'da, babamla yaşıyordum. Annem St. Louis'deydi."

"Üzgünüm."

"Teşekkür ederim." Dudakları bir şey daha söyleyecekmiş gibi kıpırdadı, sonra vazgeçti.

Gabriel "Ziyanı yok," diye fısıldadı. "Söyleyebilirsin." Gözlerine cesaret vermek ister gibi bakıyordu. Julia bir an için ne söyleyeceğini unuttu, sonra kendini toparladı.

"Şey, diyecektim ki, sen de bir gün konuşabileceğin birini arasan... Grace hakkında yani... Biliyorum, Rachel Philadelphia'ya dönüyor. Ama ben buradayım, elbette. Gerçi pek profesyonel olmaz ama... Buralardayım. Şey, hepsi bu."

Bakışlarını kaçırdı, Gabriel onun tüm vücudunun gerildiğini hissetti. Kendini feci bir şeye hazırlıyormuş gibiydi.

Ne yaptım ben bu zavallı kıza? Tokat falan atacağımdır sanki.

Aslında Gabriel onun kuşkularına kendisinin yol açtığını biliyordu. Bu nedenle de, onu iyilikle rahatlatmayı seçti. En azından şarkı bitip de tekrar profesyonel rollerine bürüneceklerdakikaya kadar. Ondan sonra, mesafeli davranırdı. Mesafeli, ama nazik.

"Julianne, bak bana. İnsanların gözüme bakmasına yasak falan koymuş değilim."

Julia kararsız gözlerini onunkilere doğru yükseltti.

"Bu çok anlayışlı bir teklif. Teşekkür ederim. Bazı şeylerden hiç söz etmem, ama seni aklımda tutacağım." Tekrar gülümsedi, bu seferki gülümseme silinmedi. "İyi yürekli ve anlayışlısın. En değerli iki nitelik. Eminim sende yedisi de vardır."

Özellikle bekâret, diye düşündüler ikisi de ayrı ayrı. Julia da olarak, *ama o, bekâretin alay edilecek bir şey olduğunu düşünüyor*, diye de eklemede bulundu.

"Daha önce hiç böyle dans etmemiştim," dedi Julia.

Gabriel onun elini hafifçe sıktı. "O halde ilk benle dans ettiğin için memnunum."

Julia donuverdi.

"Julianne? Ne oldu?"

Julia'nın gözleri bulutlandı, cildi buz kesildi. Gabriel daha iki dakika önce yanaklarına yayılmış olan koyu pembe rengin tümüyle soluşunu seyretti. Teni artık yarı saydam beyazdı. Mumlu kâğıt gibiydi. Gabriel'a hiç bakmıyordu. Elini arka belinde kıpırdattığında da sanki hiç hissetmiyordu.

Julia girdiği o transtan ya da şoktan çıktığında, Gabriel onu konuşturmaya çalıştı, ama kız konuşamayacak kadar sarsılmıştı. Bu durumun nedenini hiç anlayamayan Gabriel, eliyle işaret edip Rachel'i çağırdı, ondan Julia'yı tuvalete götürmesini istedi. Sonra hara yürüdü, bir duble söyleyip bir nefeste dikti, onlar dönmeden de bitirdi.

Gabriel bu noktada artık idari bir adım attı, eve dönme vaktinin geldiğine karar verdi. Bayan Mitchell besbelli iyi değildi, *Vestibül* de zaten normal koşullarda bile ona göre bir yer değildi. Gecenin ilerleyen saatlerinde erkeklerin çok sarhoş ve saldırgan olacağını, kadınların da sarhoş olup kontrolü kaçıracağını, enikonu azacağını biliyordu. Bebek kardeşini ve güzel bakire Bayan Mitchell'i o tür davranışların hiçbirine maruz bırakmak istemezdi. Hesabı ödedi, Ethan'dan iki taksi istedi. Niyeti Bayan Mitchell'in taksisini peşin peşin ödemek, şoföre kapıda beklemesini, onun güven içinde içeriye girdiğinden emin olmasını tembih etmekti.

Ama zavallı Gabriel ne düşünmüş olursa olsun, Rachel'in bambaşka bir planı vardı.

"İyi geceler, Julia! Seninle de eve döndüğünde görüşürüz, Gabriel. Onu evine bizzat kendin götüreceğin için teşekkür ederim!" Rachel kendini taksilerden birine atıp kapıyı kapadı, şoföre beşten yirmi dolar uzattı, böylece Gabriel kıpırdayamadan ocaktan uzaklaşmayı başardı.

utanılacak bir şey değil, hele beni ilgilendiren bir şey hiç değil. Tek istediğim sizi gülümsetmek ve..."

Gabriel'in eli Julia'nın çenesini bulurken sesi söndü. Yavaşça onun yüzünü kaldırdı, göz göze geldiler.

Gabriel yavaşça ona doğru eğilmekte olduğunu fark etti, yüzleri birbirine yaklaşıyordu. Dudakları arasında birkaç santim mesafe kalmıştı. Julia onun soluğunu yüzünde hissedebiliyordu.

Viski ve biber.

İkisi de derin birer soluk aldılar, birbirlerinden gelen kokuyu kokladılar. Julia gözlerini yumdu, dili çabucak alt dudağını yalattı. Bekliyordu.

"Facilis descensus Averni," diye fısıldadı Gabriel. Onun bu karanlık, garip sözleri Julia'nın ruhunun merkezine dokundu. "Cehenneme iniş kolaydır."

Gabriel dikleşti, onun çenesini bıraktı, yürüyüp taksiye bindi, kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Julia gözlerini açtığında taksinin uzaklaşmakta olduğunu gördü, destek bulmak için kapının kenarına dayandı. Bacakları pelte kesilmişti.

10. Bölüm

Lobby'de otururlarken Julia, bazı anlarda Gabriel'in kendisini tanıdığına inanmıştı. Ama o anlar, uçup geçen, ruh gibi bir şeylerdi ve rüzgârla dağılan örümcek ağları gibi yok oluvermişlerdi. Julia da bunun üzerine, dürüst bir genç kadın olduğu için, kendinden kuşku duymaya başlamıştı.

Belki de Gabriel'le o ilk karşılaşması bir rüyaydı. Belki kendisi ilk başta o fotoğrafa âşık olmuş, Rachel'le Aaron'un kaçışından sonraki olayları hayalinde uydurmuştu. Belki elmalıkta kendi başına uykuya dalmıştı. Dağılmış bir aileden gelen, daha önce hiç sevilmemiş genç bir kız olarak, çaresizlik ve yalnızlık sonucu öyle bir hayal kurmuş olabilirdi.

Mümkündü.

Dünyadaki herkes belli bir şeye inanıyorsa, bir tek sen farklı bir şeye inanıyorsan, böyle olması tabii ki mümkündü. Şimdi Julia'nın yapabileceği tek şey, unutmak, inkâr etmek, bastırmaktı. O zaman o da herkes gibi olurdu.

Ama Julia daha güçlü bir kızdı. Hayır, Gabriel'a ulu orta meydan okumayacak, bekâretini ortaya getirdiği için onunla dalaşmayacaktı. Böyle yapmak, biraz utanç duyduğu o gerçeğe daha da çok dikkat çekerdi. Ayrıca onu, paylaştıkları o geceyi kabullenmeye zorlamaktan da kurtulurdu. Julia çok temiz bir yüreğe sahipti. Kimseyi hiçbir şeye zorlamak istemezdi.

Dans ederlerken Gabriel'in yüzündeki o kafa karışıklığını görünce, zihninin ona hatırlama izni vermediğini anlamış, geri

çekilmişti. Gerçeği kavramanın onu nasıl etkileyeceğini d
nünce, birdenbire korkmuştu. O zihnin bir anda, Grace'in
sehpası gibi parçalanabileceğinden korkmuştu. O yüzden
bir şey yapmamayı seçti.

İyi bir insandı Julia. İyilik bazen, her bildiğini söylemeyi
geller. Bazen uygun zamanı bekletir, elindekiyle yapabilece
iyi şeyi yapmaya yöneltir.

Profesör Emerson, onun elmalıkta âşık olduğu kişi değil
Aslında Julia, profesörün ciddi bir kusuru olmadığı sonucu
varmaktaydı. Karanlık ve depresyonlu biri değildi, yalnızca
dirgindi. İçki eğilimi olduğundan da kuşkulanıyordu, çünkü
nesi nedeniyle alkolizmi iyi tanırdı. Ama iyi bir insan olduğ
göre, kendi kırıldığı gibi onu da kırmak niyetinde değildi. G
mek istemediği bir şeye bakmaya zorlamayacaktı onu.

Gabriel için, elmalıkta o geceyi birlikte geçirdiği insan için
her şeyi yapmaya hazırdı, yeter ki onun kendisini istediğine d
bir işaret gelsin. Gerekirse cehenneme iner, bulana kadar
arardı. Kapıları yıkar, onu geri getirirdi. Onun Frodo'suna Sam
olur, onu Yıkım Dağı'nın derinliklerine kadar izlerdi.

Ama bu adam, onun Gabriel'i değildi. Onun Gabriel'i ö
muştü. Gitmişti. Geriye yalnızca kendi kalıntılarını bırakmış
onları da sert, işkence içinde yaşayan bir insanın bedenine gö
müştü. Bir kere kırmıştı Julia'nın kalbini Gabriel. Julia ikinci kere
kırmasına izin vermemekte kararlıydı.

Rachel, Toronto'dan ayrılıp Aaron'a, ailesi saydığı o çöküntüye dönmeden önce Julia'nın evini görmekte direniyordu. Julia bunu günlerce ertelemiş, Gabriel de oraya habersiz gitmemesi için kardeşini etkilemeye çalışmıştı. Arkadaşının nerede yaşadığını görür görmez, hemen sıvanıp onun eşyalarını toplayacağından, onun daha güzel bir yere taşınmasını ayarlayacağından emindi. Büyük olasılıkla da Gabriel'in evindeki misafir yatak odasına

(Gabriel'in böyle bir şeye vereceği tepki ancak tahmin edilebilirdi, ama aşağı yukarı "*ne bok yemek bu*" tarzında bir şey olacaktı.)

Böylece Pazar günü öğleden sonra Rachel, Gabriel kendisini havaalanına götürmeden önce, Julia'nın evine, birlikte çay içmeye ve ona veda etmeye geldi.

Julia heyecanlıydı. Ama onda Orta Çağ azizleri gibi bir azim, bir kararlılık vardı. Başına gelecek türlü tatsızlıklara ya da hakaretlere aldırmayacaktı. Zaten bu ufacık yerle ilgili kontratı imzalarken, daireyi pek de kötü bulmamıştı. Güvenli ve temizdi bir kere. Parası da buna yetiyordu. Ama inanmak başka, burayı Rachel'e göstermek de başkaydı.

Apartmanın kapısından girerlerken "Bak, seni uyarıyorum, evim küçük. Ama unutma ki öğrenci parasıyla yaşıyorum ve o para da sabit. Burada işe falan giremem, çünkü çalışma iznim yok. Gabriel'in dairesi gibi, ya da oranın yarısı kadar güzel bir yerde yaşayamam." diyordu arkadaşına. Rachel ise başını sallıyor, bunları kabul ediyordu. Elindeki kocaman, kare biçimindeki kutuyu yatağın üzerine koydu.

Gabriel onu zaten uyarmış, buranın çok küçük olduğunu söylemişti. Ona mesele çıkarmamasını öğütlemişti, çünkü kendisi buraya o tek gelişinde çok kötü davrandığı için hâlâ pişmanlık duyuyordu.

Ama yine de, ağabeyinin ya da arkadaşının söylediği hiçbir şey Rachel'i, Julia'nın kapalı kapısının arkasında göreceği manzaraya hazırlayamamıştı. Burası ufacıktı, eskiydi, içindeki her şey de elden düşme alınmıştı. Ucuz şeylerdi. Yalnızca perdeler, yatak çarşaf ve örtüleri, yani Julia'nın evden getirdiği şeyler hariç. Rachel önce çalışma odasından geçti, bu iş beş adım sürdü, garıroba baktı, banyoyu teftiş etti, mutfak olduğu söylenen yerde durdu, ufacık elektrik ocağıyla eski püskü mikrodalga fırına baktı. Sonra iki avucunu yüzüne kapayıp ağlamaya başladı.

Julia olduğu yere çakılmıştı. Ne yapacağını bilemiyordu. Rachel çirkinliklerden çok rahatsız olurdu, onu biliyordu. Ama daha demin çalışma odasını süslemeye çalışmış, bunun için de en sevdiği mor rengi seçmişti. Herhâlde Rachel bunun değerini bilir diye düşünmüştü.

Rachel birkaç saniye sonra kendine geldi, gözyaşlarını sildi, kıkır kıkır güldü.

"Özür dilerim. Hormonlarımdan ve uykusuzluktan. Hem annem nedeniyle de hâlâ duygusal bir yıkıntı hâlindeyim. Bir de üstüne babamla olan tüm sorunlar bindi. Sonra Aaron, sonra düğün. Ah, Julia, keşke seni eve götürebilsem, bizimle Philadelphia'da yaşasan. O kadar geniş yerimiz var ki! Mutfağımız da senin bu dairenin tümünden daha büyük."

Julia arkadaşını sımsıkı kucakladı, ona gülümsedi

"Gabriel senin çay konusunda çok titiz olduğunu söyledi. Çay hazırlayışın onu çok etkilemiş. Ben şimdi şu senin leylak rengi yatağına uzanıp, nasıl çay yapıldığını öğrenmek istiyorum." Rachel kendini Julia'nın yatağının üzerine attı, büyük kare kutuyu kucağına çekti, arkadaşının hatırı için neşeli görünmeye çalıştı.

Julia, Gabriel'in çayı hatırladığına bile şaşırıyordu. Buraya geldiğinde tek yaptığı, Julia'nın yemek yeme alışkanlıklarını eleştirmek olmuştu. Ama bu düşünceleri bir kenara itti, Rachel'i rahatlatmaya, sıkıntılarını unutmasına yardımcı olmaya çalıştı. Çok geçmeden ikisi de yatağa tünemiş, çay fincanlarını ellerine almış, Julia'nın acil durum fonundaki parayla arkadaşını ağırlamak için satın aldığı çikolataları yiyorlardı.

Rachel tek parmağını fincanın ağzında kaydırarak "Sana Gabriel hakkında söylemek istediğim bir şey var," dedi.

"Duymak istemiyorum."

Rachel ona bakıp kaşlarını çattı. "Niyeymiş?"

"Çünkü o benim profesörüm. Birbirimizi tanımıyormuş gibi yapmak çok daha... Güvenli olur."

Rachel başını iki yana sallıyordu. "O da buna benzer bir şey söyledi. Ama ona ne dediğimi sana da söyleyeyim. *Umurumda değil.* O benim ağabeyim ve ben de onu çok seviyorum. Bilmen gereken birkaç şey var."

Julia içini çekip razı oldu.

"Bunları sana söylediğimi bilse beni öldürür, ama sanıyorum bundan sonra onun davranışlarını daha iyi anlayacaksın. Annem onu nasıl evlat edindiğini hiç anlatmış mıydı?"

"O hep mutlu olaylardan söz ederdi. Ondan ne kadar gurur duyduğunu, Princeton ve Oxford'da ne kadar başarılı olduğunu anlatmıştı. Çocukluk döneminden hiç söz etmedi."

"Annem onu bulduğunda dokuz yaşındaymış. Sunbury Hastanesi'nin etrafında dolaşıp duruyormuş. Annesiyle yolculuk yaparlarken annesi hastalanmış. Zaten deli bir alkolikmiş. Sunbury'ye getirilmişler. Annesi ölmüş. Zatürreden sanıyorum. Her neyse, Gabriel'i annem bulmuş. Cebinde tek kuruşu yokmuş. Makineden bir içecek bile alamıyormuş. Annesinin akrabalarını aradığında, çocuk sizde kalsın demişler. O zaman daha da sinirlenmiş. Ailenin onu istemediğini biliyormuş artık. Annemle babam ne yapsalar, sanıyorum bizim yanımızdayken kendini hiçbir zaman tam evinde gibi hissetmemiş. Hiçbir zaman bir 'Clark' olmamış."

Julia, Gabriel'i korku içinde, aç bir çocuk olarak düşündüğünde gözyaşlarını zorlukla önledi. Hayalinde onun solgun meleksi yüzü, o iri mavi gözleri canlandı. Kumral saçları dağınık, kir pas içinde giysiler ve çılgın bir anne. Alkolik bir annenin ne demek olduğunu Julia da bilirdi. Geceleri ağladığını, kim olursa olsun, birisi beni sevse, diye düşündüğünü de hatırlayabiliyordu. Gabriel ile ortak yönleri, kabullenebileceğinden de fazlaydı. Çok, çok daha fazla.

"Üzüldüm, Rachel. Bilmiyordum."

"Onun kaba davranışlarını affettirmeye çalışmıyorum. Yalnızca sana onun kim olduğunu söylüyorum. Biliyor muydun, Scott'a ettiği o korkunç kavgadan sonra annem her akşam bir mum yakıp pencerelerden birine koyuyordu. Gabriel eğer Selim gelirse, o mumu görürse, kendisinin onu beklediğini anlayacak diye düşünüyordu. Onu sevdiğimi anlar, diyordu. O zaman o merdivenleri çıkıp eve gelir."

Julia başını iki yana salladı. Bunu daha önce duymamıştı, ama inanıyordu. Öyleydi Grace... Sonuna kadar yardımsever.

"Sağlammış gibi görünmeye çalışıyor, ama kırılmış bir insan o. Ve için için de kendinden nefret ediyor. Onunla konuştum, sana iyi davranmasını söyledim. Sanırım davranışları düzelecektir. Düzelmezse bana bildir, ben onun hesabını görürüm."

Julia homurdandı. "Genelde beni görmezden geliyor. Beni önemsiz bir lisansüstü öğrencisiyim. Bunu unutmama asla izin vermiyor."

"Bak, işte buna inanmakta zorluk çekiyorum. Sıradan bir lisansüstü öğrencisine o kadar yoğun bakışlarla bakacağından kuşku duyuyorum."

Julia çikolatasıyla meşguldü. "Bana mı bakıyor?" Sesini sakinmiş gibi çıkarabilmek için savaş veriyordu, ama hiç doğal çıkaramıyordu sesini. Hatta titriyor gibiydi.

"Durmadan sana bakıyor. Fark etmedin mi? Geçen akşam yemekte gördüm sana baktığını. Sonra kulüpte de gördüm. Ne zaman bir şey içsen bakıyor aslında. Sonra ben ona göz kırpınca kaşlarını çattı." Rachel arkadaşına düşünceli gözlerle baktı. "İkinizi bir arada gördüğümde, bilmediğim bir şey varmış gibi hissediyorum... Bu hafta alışverişe çıkacağımı biliyordu. Yalnız beni teşvik etmekle kalmadı, para da verdi."

"Eh, güzel bir şey. Ağabeyler başka neye yarar? Sen neler aldın?"

"Para senin içindi, benim için değil."

Julia kaşlarını çattı, yatağın üzerinde, bağdaş kurmuş durumda yan döndü, arkadaşına baktı. "Ne halt etmeye yapsın böyle bir şeyi?"

"Hiç bilemiyorum." Rachel başını bir yana eğdi.

"Anlamıyorum. Ben geleli hep kaba davrandı bana."

"Eh, bana para verdi, senin için bir hediye almamı söyledi. Çok da net konuştu. İşte burada." Rachel kutuyu Julia'nın kucağına koydu.

"İstemiyorum." Paketi geri vermeye çalışıyordu, ama Rachel almadı.

"En azından aç da ne olduğunu gör."

Julia başını iki yana salladı, Rachel ısrar etti. Bunun üzerine Julia kutuyu açtı. İçinden çikolata rengi, İtalyan deri, çok güzel bir çanta çıktı. Julia onu askılarından tutup havaya kaldırdı, baktı. Etiketinde *Fendi* yazıyordu.

Vay canına, diye düşündü.

"Eee? Ne diyorsun?"

"Bilemiyorum..." O güzelim, klasik çantaya bakarken şaşkınlıkla kekeliyordu.

Rachel çantayı ondan aldı, incelemeye koyuldu. Bir yandan iç dikişlerini, genel işçilik kalitesini kontrol ediyordu. "Baksana, ne kadar mükemmel! Hem işlevsel, hem kadınsı. Ulak çantası bu, evrak çantası değil. Hem de İtalyan. Hem biliyoruz ki senin de, Gabriel'ın de, İtalya'ya bir... Tutkunuz var," diye ekledi sonunda. Durakladığında, tepki arıyor gibiydi.

Julia'nın anlamlı kızarışı ve aşırı heyecanı, Rachel'e aradığı işareti vermişti, ama arkadaşını daha fazla utandırmaya niyeti yoktu. "Hediyenin ondan geldiğini sana söylememem gerekiyordu. Bunu açık açık tembihledi. Tabii ben aldırmadım." Sesli sesli güldü.

"Ağabeyin bunu kullanmamı istiyor, çünkü eskimiş sert çan tamı görmekten hoşlanmıyor. O çantanın varlığı, onun [illegible] duyarlılığını rahatsız ediyor. Seni kullanarak, o çantayı atmanı sağlamak istiyor. Ama yapmayacağım. Benim çantam L.L. Bean lanet olsun. Ömür boyu garantili mal satıyor onlar. Maine'e gen yollarım, yerine yenisini verirler. O da ulak çantasını alsın, ama dan eşyalara dayanamayan yerine tıksın."

Rachel bir an için afallamıştı. "Parasına yanacak değil ki! Tonla parası var."

"Profesörler o kadar da kazanmaz."

"Doğru. Onunki ona miras kaldı."

"Grace'den mi?"

"Hayır. Asıl babasından. Birkaç yıl önce bir avukat, Gabriel'in izini bulmuş, babasının öldüğünü, ona bir sürü para bıraktığını bildirmiş. Ondan önce babasının adını bile bildiğini sanmıyorum. Gabriel önce mirası reddetti, ama daha sonra fikrini değiştirdi."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Scott'la kavgasından sonraydı. O olaydan sonra uzun süre Gabriel'le konuşmadım. Ama duruma para açısından bakarsak, sanıyorum gelen faizden daha hızlı harcamaya çalışıyor. Sen de bunu Gabriel'dan hediye diye düşünme, babasından öç alıyor diye düşün. Kurtulmak istiyor o paradan. Senin de güzel bir şeye sahip olmanı istiyor. Öyle dedi bana."

Julia başını yine iki yana salladı. "Kabul edemem. Nereden geldiği de, neden geldiği de umurumda değil."

Rachel arkadaşına acılı bir bakış yöneltti. "Lütfen, Julia. Gabriel hepimizle o kadar uzun süredir mesafeli ki! Hayatına girmeme daha yeni yeni izin veriyor. Bunca şeyden sonra onu tekrar kaybedemem..." Yüzü kırıştı. Çok mutsuz görünüyordu.

"Üzgünüm ama bu çok fazla. O benim hocam... Başı derde girer."

Rachel, Julia'nın eline sarıldı. "Onu şikâyet mi edeceksin!"

"Ne münasebet!"

"İyi. Çünkü senin bunu annemden ya da benden gelen gecik miş bir doğum günü hediyesi diye bilmeni istiyor."

Julia bir süre dişlerini kenetledi. "Artık pek kutlamıyorum doğum günümü. Çok zor... Yapamıyorum."

"*Ondan* hiç haber alıyor musun?"

Julia birden midesinin bulandığını hissetti. "Yalnızca sarhoş olduğum ya da bir şeylere bozuk çaldığım zamanlar. Ama buraya taşınırken, arayamasın diye cep telefonumun numarasını değiştirdim."

"Piçoğlu piç," dedi Rachel. "Neyse, yani ulak çantasının Gabriel'dan olduğunu sana söylememem gerekiyordu, ama ben sana yalan söyleyemem. İnsanların yalan söylemesi seni ne kadar kırıyor, biliyorum. Öyle bir şey yapmam."

Aralarında anlamlı bakışlar gidip geldi. Julia, Gabriel'dan gelen bu hediyenin açık veya gizli anlamının ne olduğunu düşünmekteydi. Ondan bir hediye kabul etmek istemiyordu. Kendisini reddetmişti o, bu kadar basit. Bu fare deliği evde, böyle bir çantası olabilir miydi Julia'nın? Onu kullanabilir, okula taşıyabilir, ondan geldiğini bile bile bunların hepsini yapabilir miydi? Onun kendisine kibirle bakışına, bir hizmet yapmış gibi hissedişine dayanabilir miydi? Çin'deki tüm çayları verseler, olacak şey değildi.

Rachel, Julia'nın ne yapacağını, daha düşünceler onun aklından geçerken anlamıştı. "Eğer çantayı kabul etmezsen, bir şeylerin ters gittiğini anlar. Beni suçlamaya kalkar."

Julia içinden Gabriel'a lanetler okuyordu. *Ah, dünyadaki tüm kibirli Dante uzmanlarının tanrıları, ona bir kaşıntı derdi gönderin. Lütfen. Çok kaşındıran bir şey.*

Ama Rachel'in hatırı için her şeyi yapardı Julia. "Peki, onun için razı olacağım. Ama Gabriel'a lütfen başka bir şeyler

almamasını söyler misin? Cadılar bayramında UNICEF'ten bi diye kutusu almış çocuklar gibi hissediyorum kendimi."

Rachel arkadaşına gülümsedi, başını *evet* anlamında salladı sonra çikolatasını ısırdı. Dudaklarında kalanları yalayıp gideri ni yumdu. Çok lezzetliydi.

Julia çantayı göğsüne yasladı, kalkan gibi tuttu, o ezber der kokusunu içine çekti. *Gabriel bana hediye vermek istemiş. Benim için bir şeyler hissediyor olmalı... Sadece acıma olsa bile. Şimdi artık fotoğraftan başka bir şeyim daha oldu. Sonsuza kadar hatırlanacak bir şey daha.*

Birkaç saniye bekledi, sonra konuyu değiştirdi. "Cenazede ne olduğunu anlatır mısın bana? Bir kartla çiçek yollamıştım. Gabriel görmüş, fakat neden yolladığımı hiç anlamamış."

"Bunu duymuştum. Gardenyaları da gördüm. Scott senden geldiğini söyledi, ama ben daha Gabriel'a izah edemeden kart ortadan kayboldu. Berbat haldeydim. İki kardeşim birbiriyle kavga ediyordu, ben de birinden biri camdan uçmadan onları ayırmaya çabalıyordum. Ya da kahve sehpası uçmadan."

Julia halının üzerindeki kanları ve kırık camları hatırladı, ürperdi. "Neden habire kavga ediyorlar?"

Rachel içini çekti. "Eskiden öyle değildi. Gabriel, Harvard'a gittikten sonra değişti..." Sesi esrarengiz şekilde sönüp kayboldu.

Julia onu konuşturmak için baskı yapmaktan hoşlanmıyordu. Sesini çıkarmadı.

"Biliyorsun, Scott'la kavga ettikten sonra Gabriel yıllarca eve gelmedi, geldiği zamanlarda da birkaç günden fazla kalmadı. Otelde kalmakta direniyor, annemin kalbini kırıyordu. Scott, Gabriel'ın bunu unutmasına asla izin vermiyor. Anneme çok çektirdi çünkü." Rachel bir çikolata daha alıp çiğnemeye koyuldu.

"Scott, Gabriel'ı sayardı. Araları bozulunca çok incindi. Artık birbirleriyle hiç konuşmuyorlar, konuştukları zaman da..." Rachel ürperdi. "Aaron olmasa ne yapardım, bilmiyorum. Herhalde kaçar, bir daha da dönmezdim."

"İşe yaramayan bir aile bile, hiç ailen olmamasından iyidir," dedi Julia yumuşacık bir sesle.

Rachel üzgün görünüyordu. "İşte şu ara durum böyle. Eskiden 'Clark'lardık, şimdi *işlerliksiz aile* olduk. Ölü bir anne, yeni gelme bir baba, kafası kızgın bir kara koyun, bir de domuz kafalı kardeş: Scott. Bu armut ağacında tek keklik benim."

"Scott'un kız arkadaşı var mı?"

"Ofisindeki bir kadınla çıkıyordu, ama annemin hastalanmasından hemen önce ayrıldılar."

"Üzüldüm."

Rachel içini çekti. "Ailem Dickens romanlarındaki gibi, Julia Yo, daha da beter. Arthur Miller'la John Steinbeck'in manyak bir karışımı gibiyiz. İçine birer tutam da Dostoyevski ve Tolstoy atılmış."

"Gerçekten o kadar kötü mü?"

"Evet, çünkü bence Thomas Hardy'den bir şeyler de yüzeyin altında kıpırdanıyor. Ondan ne kadar nefret ederim, bilirsin. İnsanın aklını oynatan manyak."

Julia düşündü, arkadaşının hatırı için, inşallah Rachel Clark'ın yaşayacakları daha çok *Mayor of Casterbridge* gibi olur, *Tess of the D'Urbervilles* ya da, Tanrı korusun, *Jude the Obscure* gibi olmaz, diye umdu. (Ne yazık ki Julia hangi Hardy romanının kendi hayatını daha iyi tarif ettiğini düşünmedi.)

"Annem ölünce her şey ters yüz oldu. Babam emekli olmaktan, evi satmaktan söz ediyor. Bana ve Scott'a daha yakın olmak için Philadelphia'ya taşınmak istiyor. Gabriel'a, evi satmasına bir itirazı olup olmayacağını sorduğunda, Gabriel fırtırdı, evden çıkıp ormana doğru gitti. Saatlerce goremedik onu."

Julia sesli bir soluk çekti, ulak çantasıyla oynamaya koyuldu.

almamasını söyler misin? Cadılar bayramında UNİCEF'ten hediye kutusu almış çocuklar gibi hissediyorum kendimi."

Rachel arkadaşına gülümsedi, başını *evet* anlamında salladı, sonra çikolatasını ısırdı. Dudaklarında kalanları yalayıp gözlerini yumdu. Çok lezzetliydi.

Julia çantayı göğsüne yasladı, kalkan gibi tuttu, o enfes deri kokusunu içine çekti. *Gabriel bana hediye vermek istemiş. Benim için bir şeyler hissediyor olmalı... Sadece acıma olsa bile. Şimdi artık fotoğraftan başka bir şeyim daha oldu. Sonsuza kadar benim olacak bir şey daha.*

Birkaç saniye bekledi, sonra konuyu değiştirdi. "Cenazede ne olduğunu anlatır mısın bana? Bir kartla çiçek yollamıştım, Gabriel görmüş, fakat neden yolladığımı hiç anlamamış."

"Bunu duymuştum. Gardenyaları da gördüm. Scott senden geldiğini söyledi, ama ben daha Gabriel'a izah edemeden kart ortadan kayboldu. Berbat haldeydim. İki kardeşim birbiriyle kavga ediyordu, ben de birinden biri camdan uçmadan onları ayırmaya çabalıyordum. Ya da kahve sehpası uçmadan."

Julia halının üzerindeki kanları ve kırık camları hatırladı, ürperdi. "Neden habire kavga ediyorlar?"

Rachel içini çekti. "Eskiden öyle değildi. Gabriel, Harvard'a gittikten sonra değişti..." Sesi esrarengiz şekilde sönüp kayboldu.

Julia onu konuşturmak için baskı yapmaktan hoşlanmıyordu. Sesini çıkarmadı.

"Biliyorsun, Scott'la kavga ettikten sonra Gabriel yıllarca eve gelmedi, geldiği zamanlarda da birkaç günden fazla kalmadı. Otelde kalmakta direniyor, annemin kalbini kırıyordu. Scott, Gabriel'ın bunu unutmasına asla izin vermiyor. Anneme çok çektirdi çünkü." Rachel bir çikolata daha alıp çiğnemeye koyuldu.

"Scott, Gabriel'i sayardı. Araları bozulunca çok incindi. Artık birbirleriyle hiç konuşmuyorlar, konuştukları zaman da..." Rachel

ürperdi. "Aaron olmasa ne yapardım, bilmiyorum. Herhâlde kaçar, bir daha da dönmezdim."

"İşe yaramayan bir aile bile, hiç ailen olmamasından iyidir," dedi Julia yumuşacık bir sesle.

Rachel üzgün görünüyordu. "İşte şu ara durum böyle. Eskiden 'Clark'lardık, şimdi *işlerliksiz aile* olduk. Ölü bir anne, yetişkinde bir baba, kafası kızgın bir kara koyun, bir de domuz kafalı kardeş: Scott. Bu armut ağacında tek keklik benim."

"Scott'un kız arkadaşı var mı?"

"Ofisindeki bir kadınla çıkıyordu, ama annemin hastalanmasından hemen önce ayrıldılar."

"Üzüldüm."

Rachel içini çekti. "Ailem Dickens romanlarındaki gibi, Julia. Yo, daha da beter. Arthur Miller'la John Steinbeck'in manyak bir karışımı gibiyiz. İçine birer tutam da Dostoyevski ve Tolstoy atılmış."

"Gerçekten o kadar kötü mü?"

"Evet, çünkü bence Thomas Hardy'den bir şeyler de yüzeyin altında kıpırdanıyor. Ondan ne kadar nefret ederim, bilirsin. İnsanın aklını oynatan manyak."

Julia düşündü, arkadaşının hatırı için, inşallah Rachel Clark'ın yaşayacakları daha çok *Mayor of Casterbridge* gibi olur, *Tess of the D'Urbervilles* ya da, Tanrı korusun, *Jude the Obscure* gibi olmaz, diye umdu. (Ne yazık ki Julia hangi Hardy romanının kendi hayatını daha iyi tarif ettiğini düşünmedi.)

"Annem ölünce her şey ters yüz oldu. Babam emekli olmaktan, evi satmaktan söz ediyor. Bana ve Scott'a daha yakın olmak için Philadelphia'ya taşınmak istiyor. Gabriel'a, evi satmasına hiç itirazı olup olmayacağını sorduğunda, Gabriel fırtırdı, evden çıkıp ormana doğru gitti. Saatlerce göremedik onu."

Julia sesli bir soluk çekti, ulak çantasıyla oynamaya koyuldu.

Rachel fincanı masaya bırakmış, tuvalete doğru gidiyordu. Julia'nın hâlini fark etmedi. Ama içinden bir ses, Julia'yı bu hâlde üzdüğünü söylüyordu. O dönene kadar Julia büyük bir ihtiyla sakinleşmiş, çaydanlığa yeniden su eklemekteydi.

Rachel ona kaygıyla baktı. "Gabriel'le dansa kalktığında sana dedi de seni o kadar rahatsız etti? Ha, bu arada, benim İspanyolcamda iş yoktur ama *Besame Muço* çok ateşli bir şarkıdır! Sözlerine hiç kulak kabarttın mı?"

Julia dikkatini çaya yöneltmeye çalıştı, soluk alış verişi hızlanmasın diye de uğraştı. Rachel'e yalan söylemek zorunda olduğunu biliyor, bu da ağırına gidiyordu. "Tek konuştuğumuz, benim bakire olduğumu biliyor olmasıydı."

"Piç! Neden yapıyor böyle bir şeyi?" Rachel başını iki yana sallayıp duruyordu. "Bekle sen, ben onun hakkından gelirim. Yatak odasında birtakım resimler var, ben de gidip..."

"Zahmet etme. Doğru söylüyor. Neden saklayayım ki?" Dudağını ısırdı. "Nereden bildiğini anlayamadım, o kadar. Nazik konuşmalar arasında böyle bilgiler verecek değilim herhâlde. *İyi günler, Profesör Emerson. Adım Bayan Mitchell ve Selinsgrove'dan gelmiş bir bakireyim. Tanıştığımıza memnun oldum.*"

Rachel elini havada sallayıp bu sözleri kenara iter gibi yaptı. "Bir duşun ama. Kadınların yakınlığından hiçbir zaman yoksun kalmadı. Eminim ona farklı görünmüşsündür. O gece o kulüpte herhâlde, ben hariç, aznamış tek dişi yaratık sendin."

Julia tüksünmiş görünüyordu. Haklıydı da. Ama bir şey söylemedi.

"Ders pistinden döndüğünde hayalet görmüş gibiydin. Herhâlde şeyde de öyle olmuşsundur... Hani Si ..."

"Lütfen, Rachel. Yapamam. O geceden söz edemem. Düşünemem bile."

"Sana o yaptıkları için arabamla ezebilirim bile onu. Bugün bile yapabilirim. Philadelphia'da mı? Adresini ver bana."

"Lütfen," diye yalvardı Julia. Kollarını kendini korurcasına göğsüne sarmıştı.

Rachel onu kendine çekip sıcacık kucakladı. "Kaygılanma sen. Günün birinde mutlu olacaksın. Dünya güzeli bir delikanlıya âşık olacaksın, o da seni öyle çok sevecek ki bundan acı duyacak. Evleneceksiniz, küçük bir kızınız olacak, sonuna kadar mutlu yaşayacaksınız. New England'da olacak bunların hepsi bence. En azından, benim sizinle ilgili yazacağım hikâye böyle olurdu, tabii eğer yazı yazabilseydim."

"Umarım hikâyen gerçek olur. Böyle bir şeyin benim için gerçekleşebileceğine inanmak isterdim. Ama beri yandan... Bilemiyorum."

Rachel gülümsedi. "Kimse hak etmese bile sen hak ediyorsun mutlu bir sona ulaşmayı. Başına gelen onca şeye rağmen, sen küskün biri değilsin. Soğuk değilsin. Yalnız biraz çekingensin, biraz utangaçsın, bunların da bir sakıncası yok. Ben senin koruyucu perin olsaydım, sana hemen arzuladığın şeyi verirdim. Gözlerindeki yaşları siler, artık ağlamamanı söylerdim. Keşke Gabriel de senin kitabından bir sayfa alabilseydi, Bayan Julia. Kalp kırılmasına karşı neler yapılabileceğine dair bir iki şey öğrenirdi o da."

Rachel arkadaşını bıraktı, onun gözlerinin içine bakarak konuştu. "Fazla şey mi istiyorum, bilmiyorum ama senden Gabriel'a biraz göz kulak olmanı rica edebilir miyim?"

Julia çay demliğinin üzerine eğildi, böylelikle ona yüzünü göstermemeyi başardı, fincanlara çay doldurmaya koyuldu. "Gabriel'in bana yönelik tek duygusu hor görmek. Sırf senin hatırın için tahammül ediyor bana."

"Bu doğru değil. İnan bana, doğru değil, işte o kadar. Sana nasıl baktığını gördüm. Tamam, soğuk biri olabilir, ama öz anne-babası hariç, hiç kimseden gerçek anlamda nefret ettiğini

sanmıyorum, tabii kendisi hariç. Scott'tan da, en kötü kavgaları sırasında bile, nefret etmezdi."

Julia omuz silkti. "Benim yapabileceğimi bir şey yok."

"Aslında senden bir şey yapmanı bekliyor değilim. Yalnız gözlerini açık tut, yeter. Onun... Garip bir şeyler yapmaya başladığını görürsen ya da başı derde girerse beni aramanı istiyorum. Gece ya da gündüz olsun!"

Julia'nın yüzüne inanmaz bir ifade gelmişti.

"Ciddiyim, Julia. Annem ölünce, onun yine karanlıklara gömüleceğinden korktum. Bazen bana, sanki Gabriel bir uçurumun tepesindeki kayanın üzerinde duruyormuş gibi geliyor. En ufak bir hareketle, en hafif bir rüzgârla düşüverecekmiş gibi. Böyle bir şey olmasına izin veremem."

Julia kaşlarını çattı, başını evet anlamında salladı. "Elimden geleni yaparım."

Rachel gözlerini yumdu, soluğunu saldı. "Senin burada olduğunu bilince kendimi o kadar rahat hissediyorum ki! Sen onun koruyucu meleği olabilirsin." Yavaşça güldü. "Belki senin güzel şansının birazı ona da bulaşır."

"Benim şansım hep kötü, bunu da en iyi sen bilebilirsin."

"Ama Paul'le tanışmışsın. İyi bir çocuğa benziyor."

Julia gülümsedi.

Rachel arkadaşının gülümsemesine sevindi. "Bence Paul senin... *Şey* olmandan ürkecek biri değil, anladın işte. Hoş, bir eksiklik de değil zaten."

Julia güldü. "Söylemek yasak değil, küfür değil ki! Yo, Paul'ün ben bakireyim diye uzaklaşacağını sanmam. Ama onunla bu tür şeyler konuşmuyoruz."

Kısa bir süre sonra Rachel, Julia'yı tekrar kucakladı, onunla vedalaştı, ağabeyinin evine dönmek üzere taksiye bindi.

"Yapmam gereken bir yığın işi bitirir bitirmez düğünü planlamaya başlayacağını, senin de nedimem olmanı istiyorum."

Julia gözlerinin köşelerine yaşların süzülmeye başladığını hissetti. "Elbette. Sen tarihini belirle, yeter. Planlamana da yardımcı olurum, eğer gerek duyarsan."

Rachel ona taksinin açık penceresinden bir öpücük yolladı. "Bu gezimden ödüm kopuyordu, ama şimdi artık geldiğime çok memnunum. En azından, hayatımın iki kırık parçası bir araya geliyor. Gabriel sana bir terslik yaparsa, en ufak bir terslik yaparsa, hemen bana telefon aç, uçağa atlar gelirim!"

Rachel'in ayrılması, Julia ile Gabriel'in sağlam koruyucuları Aziz Lucy'yi kaybetmeleri gibi bir şeydi. Ama en azından, çok geçmeden beklenmedik şekilde tomurcuklanacak tohumları ekmişti gitmeden önce.

11. Bölüm

Salı akşama doğru Julia ile Paul, Bloor Caddesi'ndeki bir kafede, iki kişilik mor kanepeye oturmuş, keyifle kahvelerini içiyor, çene çalıyorlardı. Birbirlerine yakın olurmaktaydılar ama fazla yakın da sayılmazlardı. Paul'ün Julia'yı hayran hayran seyredebileceği kadar yakındılar, ama Julia'nın o iri, anlaşılır gözlere baktığında ürkeceği kadar da yakın değildiler.

Julia kahve fincanını iki avucuyla tutmuş, içerken "Nine Inch Nails'i sever misin?" diye sordu.

Paul bu soruya şaşırdı. "Şey, yo, sevmem." Omuz silkti. "Tori Reznor kafamı sersem ediyor... Eğer ki Tori Amos'a vokal yapıyor olsun. Neden? Sen sever misin?"

Julia ürperdi. "Kesinlikle hayır."

Paul evrak çantasından bir cd çekip ona uzattı. "Ben bu tür şeyleri severim. Tezimi yazarken çalabileceğim müzik."

"'HEM' diye bir şey hiç duymamıştım," diye gülümsedi Julia. Mücevher kutusuna benzer kutuyu elinde evirip çeviriyordu.

"Beğeneceğini sandığım bir şarkıları var. Adı *Half Acre*. Bir ara bir sigorta şirketinin televizyon reklamında çaldılar, duymuş olabilirsin. Çok güzel. Kimse sana bağırmıyor, haykırmıyor, kimse istediği şeyin seni s..." Paul birden sustu, kızardı. Julia'yla birlikteyken böyle kelimeler kullanmamaya çalışıyor, fakat ancak bir dereceye kadar başarılı olabiliyordu.

Julia cd'yi ona geri vermeye çalıştı, ama o reddetti. "Bunu sana aldım. Tavşan'a, *Rabbit Songs*."

"Bağ ol sana kabul edemem."

Gözlerinin yerinden oynuyordu. Kırılmıştı da. "Neden o?"

"Yapamam. Ama yine de teşekkürler."

Paul, Julia'nın ayaklarının dibinde duran yeşil çantasına baktı. Gözleri kısıldı.

"Birinin hediye ettiği güzel çantayı kabul etmişsin. Bir erkek arkadaştan erken Noel hediyesi mi?"

Julia sadırgın bir sesle "Erkek arkadaşım yok," diye itiraf etti. "En yakın arkadaşımın annesi, çantanın benim olmasını istemiş, geçenlerde de vefat etti."

"Çok üzüldüm, Tavşan. Bilmiyordum."

Paul uzanıp Julia'nın elini okşadı, cd'yi kanepeye, ikisinin arasına bıraktı. Bu hareket sırasında Julia'nın kaçırdanıp uzaklaşmasına dikkat etti. Julia aslında çantasında Profesör Emerson'ın cd'sini arıyordu. Bulup öteki eliyle Paul'e uzattı... tek eli hâlâ Paul'ün elindeydi.

"Hediyemi kabul etmen için ne yapmalıyım?" Emerson'ın Mozart'ını kitabının arasına koyarken yüzünü Julia'dan saklıyordu.

"Hiçbir şey. Son zamanlarda çok fazla hediye kabul ettim. Yoğum tamam."

Paul doğrulup gülümsedi. "O halde izin ver de seni ikna etmeye çalışayım. Oyle küçük ellerin var ki! Yağmurun ellerinden bile küçük." Kenetlenmiş ellerini ileri geri salladı, havaya kaldırıp balonun ışığına tuttu. Onun avucunda Julia'nın eli gerçekten ufacıktı.

Julia ona merakla baktı. "Çok güzel bir dize. Şimdi mi uydurdun?"

Paul başını kanepenin arkasına yasladı, onun elini biraz daha sıkı tuttu. Sanki parmak uçlarıyla onun el falını okuyordu.

"Hayır, E.E. Cummings'in *Hiç Görmediğim Diyar* şiirinden. Duymamış mıydın?"

"Havır, ama okumak isterim." Julia'nın sesine [illegible] utangaçlık gelmişti.

"O halde bir ara ben sana okurum." Paul onun gözlerine [illegible] bir gülümsemeyle bakıyordu.

"İyi olur."

"Dante değil ama çok güzel." Baş parmağı Julia'nın [illegible] gösterinin tam ortasını buldu, hafifçe bastırdı. "O şiir bana seni hatırlatıyor. Hiç görmediğim diyar sensin: senin karanlığının ve ufacık ellerin."

Julia başını eğip aniden kızaran yüzünü sakladı, kahvesini yudumladı, ama elini çekmedi. Paul onun avucunu okşamayı sürdürüyordu. Julia kahvesini ağzına götürürken mor kazağı omzundan kaymış, beyaz sutyen askısının beş santim kadarını mermerimsi tenini açıkta bırakmıştı.

Paul onun elini hemen bıraktı, kayan kazağı çekip düzeltti, sonra yeniden kaymasın diye elini onun omzuna bastırdı.

"İşte oldu," dedi yavaşça. "Düzeldi işte." Sonra konuşmaya ara vermekten kaçınıyormuş gibi hemen geri çekildi, parmakları yeniden Julia'nın elini tuttu. Elini çeker diye hâlâ kaygılıydı.

Julia onun hareketlerini soluksuz izlemekteydi. Sanki yavaşlatılmış film izliyormuş gibi. Bu hareketlerdeki bir şey derinden dokunmuştu ona. Yakınlık ifade eden hareketlerdi, ama kirli değildi. *Ürkmüştü* onu. Bedeninin özel ve masum bir kısmını, kimi niyetli yabancı gözlerden saklamış, böylelikle saygısını ifade etmişti. Virgil onurlandırıyordu onu.

Bir tek şövalyece davranışıyla onun kalbine yönelmeyi başarmıştı Paul. Oraya tam varamamışsa bile, en azından antreye. Vestibül'e ulaşmıştı. Hareketi eğer ruhunun içindekileri temsil ediyorsa, Julia onun, bakireliğini kusur saymayacağına inanabilirdi. Onun bunu kabullenmesi Julia'yı korur, güzelce örterdi.

Alay etmez, gülmez, bu sırrı ortalığa açıklamazdı. Takdirle [illegible] her nevse, onlara saygı gösterirdi. Ona asla gıcık çıkıp dalga edilecek bir hayvanmış gibi davranmazdı. Onu başka türlü parlamak da istemezdi.

Julia bunları düşünürken taşkın bir hareket yaptı, uzanıp onu çevirdi. Utangaç, temiz bir öpücük verdi ona. Cildi kıpırdamadı, titreşimler başlamadı, ateşler basmadı. Paul'un dudakları rahatsız etmeyen. Ona kararsız cevap veriyordu. Julia onun tereddüt ettiğini hissedince şaşırdı. Gerilivermişti Paul. Kuvvetli, 'aba'nın bu atak kararı onu şoka sürüklemiş olmalıydı. Bunları pişmanlık duydu.

Bu dudaklar Gabriel'in dudakları olmadığı için üzgündü. Bu öyle, o öpüşlere benzemiyordu.

Yanan kalp atışlık bir süre içinde Julia'yı kocaman bir hüzün kaplayan sardı, uzun süre önce tattığı, bir daha tekrarlanamayacak bir alışın ona böyle tüm geleceği boyunca eksiklik duygusu getirmesine izin verdiği için kendine küfretti. O ilk tattan sonra hep, sonsuz kalmamıştı Julia için. Hayatı mahvolmuştu artık. Elveda tatmak, bilgi demekti ve şimdi biliyordu artık.

Paul'un onu reddetme fırsatı bulamaması için Julia hemen geri çekildi, kendi kendine, nasıl bu kadar girişken bir hareket yapabilmiş şaştı. Benim hakkımda ne düşünür şimdi, diye merak etti. *Tek Toronto arkadaşıma veda öpücüğümü verdim, kanet olsun!*

"Küçük Tavşan." Paul ona şefkatle baktı, yanağını okşamak üzere hemen parmaklarını uzattı. Dokunuşunda elektrik yoktu, sıcak hafif ve yatıştırıcı bir dokunuştu. Teni bile iyilik doluydu.

Kollarını ona sardı, onu çekip göğsüne yasladı, böylelikle kulağına tatlı bir şeyler fısıldamaya, ona güven verecek bir şeyler söylemeye hazırlandı. Yüzünde okuduğu o kafa karışıklığını ve soru işaretlerini giderecek bir şey. Ama yumuşacık fısıldamaları birdenbire kuşların kanatlı, on santim topuklu, kıpkırmızı dudaklı, elinde bir kâğıt havlak taşıyan bir cadının gelişiyle kesildi.

"Aman, ne samimi!" Çelik gibi soğuk bir sesti. Julia başını kal dırdığında, Christa Peterson'un sert kahverengi gözleriyle karşıla

Hemen doğruldu. Paul'den uzaklaşmaya çalıştı, ama Paul onu bırakmadı. "Christa," diye selamladı yeni geleni, rahat bir sesle. "Master öğrencileriyle mi oynaşıyorsun, Paul? Ne kadar de mokratiksin!" Julia'yı bilerek görmezden geliyordu.

"Dikkatli ol, Christa." Paul'ün sesinde uyarı sezilmiyordu. Ko zun taşıdığı iki bardağı işaret ederek "Bugün iki yumruk hazır ha?" dedi.

Christa "Hem de nasıl!" diye karşılık verdi. "Biri bana, bir de Gabriel'a tabii. Ah, üzgünüm, seni görmemiştim, Julia. Se nin için o hâlâ *Profesör Emerson* herhâlde." Christa kocaman yumruklar gibi gıdaklıyordu.

Julia tek kaşını kaldırdı, ama Christa'nın yanlış kanısını dü zeltme ya da o kibirli ifadeyi suratından bir vuruşta silme isteğini frenledi. Çünkü Julia hanımefendi bir insandı. Ayrıca Paul'un omzuna attığı kolu onu rahatlatıyordu. Yerinden kıpırdamaya niyeti yoktu. En azından şimdilik.

Paul dayanamadı. "Yüzüne karşı ona Gabriel diye hitap et tiğini hiç duymadım, Christa. Bir daha karşılaştığınızda yap da görelim."

Christa'nın gözleri daha da sertleşti, ateş saçan bakışları Paul'e dikildi. "*Bana meydan mı okuyorsun?* Çok komik. Vermont'ta öyle mi yapıyorlar? Çiftçiler gübreyi kürelerken birbirine öyle mi di yor? Gabriel'le buluştuğumda, herhâlde Lobby'ye, bir şeyler iç meye gideriz. İşten çıkınca oraya gitmekten hoşlanıyor. Eminim bu akşam... *İsim* düzeyini aşarız." Dili dudaklarının arasından uzandı, ağzının kıvrımını yaladı.

Julia'nın midesi ağzına gelmek üzereydi.

Paul kuşkulu bir sesle "Seni oraya mı götürecek?" dedi.

"Götürecek. Evet, ggötürecek."

Julia midesine ait içeriği sessizce, ama güçlükle yeniden yuttu. Gabriel'i bu '*Emerson şıllığı*'yla düşünmek gerçekten çok mide bulandırıcıydı. Lobby'deki garson kadın bile Christa'dan iyiydi.

"Tipi değilsin," diye mırıldandı Julia.

"Pardon?"

Julia kuşkuyla kısılmış gözlere baktı, bir an için seçeneklerini değerlendirdi, sonunda tedbirli olmaya karar verdi.

"Dedim ki... inanırsan delisin."

"Neye?"

"Lobby hakkındaki palavralara. O kadar da harika bir yer değil."

Christa ona buz gibi bir gülümseme sundu. "Sanki kapıdaki adam seni içeriye bırakırmış gibi. Lobby çok seçkin bir kuluptür."

Julia'yı tepeden tırnağa, ikinci derece bir hayvanı süzer gibi süzdü. Sanki hayvanat bahçesindeki yaşlı, yarı kör, unutulmuş bir hayvana bakıyordu. Julia birdenbire kendini çok çirkin ve çok utangaç hissetti. Yaşlar gözlerine yükseldi, ama o, cesaretle onları yok etti.

Paul bu arada, Christa'nın Julia'yı beğenmez bakışlarla süzerken ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Onun tırnaklarını çıkarmış kedi davranışı karşısında Julia'nın ürperdiğini de görüyordu. Kolunu Julia'nın omzundan çekti, oturduğu yerde doğruldu, pazularındaki kasları gerdi.

Beni ayağa kaldırma, kahpe, diye geçirdi aklından.

"Julia'yı neden içeri almasınlar, Christa? Artık yalnızca çalışan kadınları mı alıyorlar?"

Christa kıpkırmızı kesildi. "Sen nereden bileceksin, Paul? Zaten rahip gibi bir şeysin! Belki de rahipler öyle yapıyordur... Para ödüyorlardır." Julia'nın yeni ulak çantasına anlamlı bakışlarla baktı.

"Christa, hemen çeneni kapa, yoksa ayağa kalkacağım. O zaman tüm kibarlıklar pencereden uçup gider." Bakışları alev

saçarken içinden de bir kadına el kaldıramayacağını düşünüyordu. Christa da bir kadındı. Azgın bir anoreksik inek değildi. Aslında Paul hiçbir zaman Christa'yı bir inekle kıyaslamazdı. Onun gözünde inekler soylu yaratıklardı. (Hele de Holstein olurlarsa.)

"Kuyruğu kaldırma," diye terslendi Christa. "Ertesinin bir sürü açıklaması vardır. Belki de Lobby onu, zekâsı fazla yüksek değil diye almaz. Gabriel senin pek de parlak olmadığını söylüyor, Julianne."

Christa zafer dolu gülümsemesini sunarken Julia başını eğdi. Kendini gerçekten pek küçük hissediyordu. Paul ağırlığını bir tabanından öbürüne kaydırıp durmaktaydı. Christa'ya vuracak değildi. Yalnızca susmasını sağlayacaktı. Belki onu sürükleyip kapıya kadar götürürdü. Ama zahmet etmesine gerek kalmadı.

"Yaa, öyle mi? Başka neler söylüyormuş *Gabriel*?"

Üç lisansüstü öğrencisi hep birlikte yavaşça dönüp başlarını kaldırdılar, sessizce yanlarına yanaşmış olan mavi gözlü Tanrı uzmanına baktılar. Onun ne zamandan beri oracıkta durmakta olduğunu hiçbiri bilmiyordu. Ama gözleri pırıl pırıldı. Julia o öfkenin Christa'ya yönelik olduğunu hissetti. Öfke bulut gibi oraya akıyordu çünkü. Neyse, kendisine doğru akmıyordu bari. Bu seferlik.

Paul, "*başparmak uçlarımın ürpertisinden belli, kötü bir şey buraya doğru geliyor,*"* diye geçirdi içinden. Gabriel, "Paul," diyerek ona bir baş selamı verdi. Gözleri Paul ile Julianne arasındaki şimdi genişlemiş mesafeyi ölçtü. *Melekbozan. Tamam, böyle... Çek ellerini melekten, aşağılık herif!*

"Bayan Mitchell, sizi yeniden görmek ne güzel." Gabriel biraz kasıntı biçimde gülümsedi. "Yine çok şıksınız, her zamanki gibi."

Evet, kahverengi gözlü melek. O kadının sana dediklerini duydum. Kaygılanma, ben haddini bildiririm ona.

* W. Shakespeare : Macbeth'den

"Bayan Peterson." Bu sefer Gabriel'in sesi çok soğuktu. Ona ziyle kendisini izlemesini işaret etti... Köpeğiymiş gibi. *Julianne'in yapmam tiksinir gibi baktın. Bir daha öyle bir şey yapmayacaksın. Yapmamanı sağlayacağım.*

Julia onun, Christa'nın hazır ettiği kahveyi reddedişini, kendisine başka bir şey ısmarlayışını seyretti. Christa'nın omuzlarının öfkeyle sarsıldığını da gördü.

Paul, Julia'ya dönüp içini çekti. "Eveet, nerede kalmıştık?"

Julia içine derin bir soluk çekti, yapması gereken şeye odaklanabilmek için hazırlandı. "Seni öpmemem gerekirdi. Üzgünüm." Gözleri yeni ulak çantasındaydı ve kendini çok rahatsız hissediyordu.

"Ben üzgün değilim, yalnızca senin üzgün olmana üzgünüm." Paul yüzünü onunkine yaklaştırıp gülümsedi. "Ama zararı yok. Kızmış falan değilim."

"Ne oldu, bilemiyorum. Ben genelde böyle değilimdir... Birini öylece öpmem."

"Ben herhangi biri değilim ama, değil mi?" Ona soru soran bakışlarla bakıyordu. "Ben ne zamandan beri seni öpmek istiyordum. İlk seminerden beri sanırım. Ama o zaman da çok erken olurdu."

Onu kendisine bakması için ikna etmeye çalışıyordu, ama Julia yine gözlerini kaçırdı. İlerdeki bir masaya, orada kavga hâlindeki çifte doğru baktı. İçini çekti.

"Julia, öpücüğün herhangi bir şeyi değiştirmesi şart değil. Onu iki dost arasındaki bir an olarak düşün. Bir daha tekrarlanmak zorunda değil... Tabii sen istemedikçe." Kaygılı bakışlarla onun yüzünü araştırıyordu.

Julia başıyla evetledi, yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, Paul. Sen bana her zaman iyi davrandın."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Ben karşılık bekliyor değilim. Sana karşı iyi davranıyorum, çünkü iyi davranmak istiyorum.

Sana cd'yi o yüzden aldım. Şiir bana o yüzden seni hatırlatıyor. İlham veriyorsun bana." Kulağına fısıldayabilmek için ona doğru eğildiğinde, bir çift öfkeli safir gözün kendisine odaklandığını hemen saplanır gibi hissetti. "Lütfen yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda hissetme kendini. Ben ne olursa olsun senin arkadaşınım." Durakladı. "Dostça bir küçük öpücüktü, kucaklaşma gibi bir şeydi. Ama şu andan itibaren, kucaklaşmalarla yetiniriz, eğer istersen. Ve günün birinde de, daha fazlasını istersen..."

"Hazır değilim," diye soludu Julia. Söyleyecek dürüst bir tek bu kadar çabuk bulabildiğine şaşıyordu.

"Onu biliyorum. O yüzden öpüşüne karşılık vermedim, oysa istemiştim. Ama yine de çok güzeldi. Teşekkür ederim. İnsanların yaklaşma konusunda çok dikkatli olduğunu biliyorum. Beni üptüğün için şeref duydum."

Julia'nın elini okşadı, ona tekrar gülümsedi. Julia bir şey söylemek üzere ağzını açtı, ama Paul daha çabuk davrandı.

"Sana o sözleri söylediği için Christa'nın boynunu kırabilirdim. Bir dahaki sefere onunla konuşmakla vakit ziyan etmeyeceğim." Gözleri Profesörün masasına kaydı, öfkeli gözlerin şimdi Christa'ya odaklanmış olduğunu görünce biraz rahatladı. Christa'nın başı eğikti. Neredeyse ağlayacak haldeydi.

Julia omuz silkti. "Ben aldırmıyorum."

"Ama ben aldırıyorum. Sana nasıl baktığını gördüm. Senin tepkini de hissettim: büzülüverdin. Resmen *büzüldün*, Julia. Neden ona cehennemin dibine gitmesini söylemedin?"

"Elimden geldiğince, öyle şeyler yapmamaya çalışırım. Onun seviyesine inmek istemem. Birinin bana kaba davranmasına o kadar şaşırıyorum ki, düşünemez oluyorum. Nutkum tutuluyor."

"İnsanlar sana... Kötü mü davranıyor?" Paul öfkelenmeye başlıyordu.

"Bazen."

"Emerson mu?" diye fısıldadı Paul.

"O düzeliyor. Demin gördün, nazikti."

Paul isteksiz bir tavırla başını salladı. *Profesör Bok-erson.* Julia'nın elleri kıpırdanıp duruyordu. "Ben öyle, Aziz Francis gibi meleksi olmaya çalışıyor değilim, ama küfretmeyi herkes yapabilir. Ben neden onun gibi olayım? Neden bazen -en azından yalnızca bazen- tüm kötülüklerin üstesinden sessizce gelmek mümkün olmasın? Belki de bazen iyilik, kötülüğün ne menem bir şey olduğunu göstermek için gereklidir. Ben iyiyim demek istemiyorum. O kadar iyi olduğuma da inanmıyorum zaten." Sustu, Paul'e baktı. "Anlamsız kaçtı, değil mi?"

Paul gülümsemekle yetindi. "Tersine, çok anlamlı. Bunu kavramış Aquinas seminerinde de konuşmuştuk... Kötülük kendi kendinin cezasıdır. Christa'ya baksana. Sence mutlu mudur? Böyle davranan biri nasıl mutlu olabilir? Bazı insanlar öyle kendine dönük, öyle hayal peşinde ki, ne kadar bağırsan yine de kendi kuşkularını görmezler."

"Ya da belleklerini diriltemezsin," diye mırıldandı Julia. Gözleri öbür masaya kaymış, başını iki yana sallıyordu.

Ertesi gün Dante seminerinden hemen önce, İtalyanca Bölümünün posta kutuları önündeydi. Bir yandan da, Paul'ün verdiği cd'yi dinliyordu. Sonunda onu kabul etmeye razı olmuş, iPod'una yüklemişti. Haklıydı Paul. Julia ilk dinlediği anda vurulmuştu bu albüme. Tezini yazarken de, Mozart'ı dinlemekten çok, bunu dinleyerek çalışmak daha kolaydı. *Lacrimosa* çok fazla depresifti.

Posta kutusunda günlerdir hiçbir şey bulamadıktan sonra, bu sefer bir şeyler gelmişti. Üç zarf gelmişti aslında.

Birincisi Profesör Emerson'un konferansıyla ilgili tarih değişikliğini bildiren bir notu. *Dante'nin Cehenneminde Şehvet Kişisel Kötülüğüne Karşı Ölümcül Günahı.* Julia yeni tarihi not etti, Paul'la konuşmayı, konferansa birlikte gitmek isteyip istemediğini sormayı planladı.

İkincisi küçük, krem rengi bir zarftı. Julia onu açtığında, içinden bir kafede geçerli hediye kartı çıkınca şaşırdı. Kişiye özel yazılmış olduğunu görüyordu, üzerindeki resmi de kocaman bir emoji pulduğu. Altına el yazısıyla bir not eklenmişti: *Sen çok zekisin, Julianne.*

Çevirip kartın tersine baktı, yüz dolarlık hediye kartı olduğunu gördü. *Dünya kadar kahve.* Bunu kimin yolladığı da, neden yolladığı da belliydi. Yine de, şaşkınlığı geçmiyordu. Tâ ki üçüncü zarfı açana kadar.

Bu seferki uzun, zarif bir zarftı. İtalyan Dili ve Sanatı Bölümünden geliyor, burs kazandığı için onu tebrik ediyordu. Rakamı kaç kadar okudu, durdu. Her sömestr için beş bin dolar. Normal öğrenci ödeneğinin üstüne verilecekti.

Ah, köpeklerin bile yaşayamayacağı ufacık dairelerde oturan fakir lisansüstü öğrencilerinin tanrıları, teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler!

"Julianne, iyi misin?" Bayan Jenkins'in avutucu ve yumuşak sesi, Julia'nın şok içindeki bedeni üzerinden kaydı.

Kararsız adımlarla Bayan Jenkins'in masasına ilerledi, hiçbir şey söylemeden zarfı uzattı.

"Ha, evet, bunu duymuştum," diye dostça sırıttı Bayan Jenkins. "Şaşılacak bir şey, öyle değil mi? Bu burslar çok nadirdir, pek seyrek gelir. Pazartesi günü birdenbire telefon çaldı, bir vakıf bu bursa binlerce dolar bağışladı."

Julia başını evet anlamında salladı. Hâlâ şoktaydı.

Bayan Jenkins mektuba baktı, "Kim acaba?" dedi.

"Kim acaba mı?"

"Bursa adı verilen. Bu kim acaba?"

"Ben oralara kadar okumadım."

Bayan Jenkins mektubu kaldırıp koyu renk yazılmış kısmı gösterdi. " Burada sana *M.P. Emerson Bursu* verileceği yazılı. M. P. Emerson'un kim olduğunu merak ettim. Acaba Profesör Emerson'un akrabası falan mı? Ama zaten Emerson sık rastlanan bir isim. Herhâlde bir raslantı olmalı."

12. Bölüm

Gabriel kütüphanedeki odasının kapısı altından ışık sızdığını görüyordu, ama Paul kapının daracık camına kalın bir kâğıt yapıştırdığı için içeriyi göremiyordu. Perşembe akşamı Paul'ün hafta sonu geç saatlere kadar çalışıyor olmasına şaşıyordu biraz. Saat neredeyse on buçuğuydu. Kütüphane otuz dakika sonra kapanacaktı.

Gabriel cebinde anahtarları arayıp buldu, kapıyı vurmadan açtı. Gördüğü şey karşısında neredeyse sırtüstü düşecekti. Sandalyelerden birine Bayan Mitchell oturmuş, başını masada çaprazladığı kollarının üzerine dayamıştı. Gözleri kapalı, dudakları biraz aralıktı, ama gülümsüyor sayılmazdı. Yanakları uykudan kızarmış, göğsü yavaşça inip kalkıyor, sessiz bir kumsaldaki dalgaları hatırlatıyordu. Kapının eşiğinde, transa girmiş gibi durdu, soluma sesinin mükemmel bir dinlenme cd'sine doldurulabileceğini düşündü. İnsan uykuya dalmayı tekrar tekrar hayal edebilirdi.

Diz üstü bilgisayarı açıktı, ekranda koruyucu resmi görünüyordu. Bir çocuk masalına benzer şekiller. Hayvanlar da vardı. Bir de komik beyaz tavşan. Uzun kulakları düşmüş, ayaklarına değen bir tavşan. Odada müzik sesi de vardı. Gabriel bu sesin bilgisayardan geldiğini anladı. Masada üzeri tavşan resimli bir cd duruyordu. Gabriel, Bayan Mitchell'in neden tavşanlara bu kadar takmış olduğunu merak etti.

Belki de Paskalya fetişi vardır. Gabriel Paskalya fetişinin nasıl bir şey olabileceğini hayal ederken birdenbire kendine geldi.

İkincisi küçük, krem rengi bir zarftı. Julia onu açtığında, üzerinden bir kafede geçerli hediye kartı çıkınca şaşırdı. Kişiye özel yazılmış olduğunu görüyordu, üzerindeki resim de kocaman bir [illegible] puldü. Altına el yazısıyla bir not eklenmişti: *Sen çok nefessin, Julianne.*

Çevirip kartın tersine baktı, yüz dolarlık hediye kartı olduğunu gördü. *Dünya kadar kahve.* Bunu kimin yolladığı da, nedenini yolladığı da belliydi. Yine de, şaşkınlığı geçmiyordu. Tâki üçüncü zarfı açana kadar.

Bu seferki uzun, zarif bir zarftı. İtalyan Dili ve Sanatı Bölümünden geliyor, burs kazandığı için onu tebrik ediyordu. Rakamı kadar okudu, durdu. Her sömestr için beş bin dolar. Normal öğrenci ödeneğinin üstüne verilecekti.

Ah, köpeklerin bile yaşayamayacağı ufacık dairelerde oturan fakir lisansüstü öğrencilerinin tanrıları, teşekkürler. teşekkürler. teşekkürler!

"Julianne, iyi misin?" Bayan Jenkins'in avutucu ve yumuşak sesi, Julia'mn şok içindeki bedeni üzerinden kaydı.

Kararsız adımlarla Bayan Jenkins'in masasına ilerledi, hiçbir şey söylemeden zarfı uzattı.

"Ha, evet, bunu duymuştum," diye dostça sırıttı Bayan Jenkins. "Şaşılacak bir şey, öyle değil mi? Bu burslar çok nadirdir, pek seyrek gelir. Pazartesi günü birdenbire telefon çaldı, bir vakıf bu bursa binlerce dolar bağışladı."

Julia başını evet anlamında salladı. Hâlâ şoktaydı.

Bayan Jenkins mektuba baktı, "Kim acaba?" dedi.

"Kim acaba mı?"

"Bursa adı verilen. Bu kim acaba?"

"Ben oralara kadar okumadım."

Bayan Jenkins mektubu kaldırıp koyu renk yazılmış kısmı gösterdi. " Burada sana *M.P. Emerson Bursu* verileceği yazılı. M. P. Emerson'un kim olduğunu merak ettim. Acaba Profesör Emerson'un akrabası falan mı? Ama zaten Emerson sık rastlanan bir isim. Herhâlde bir rastlantı olmalı."

12. Bölüm

Gabriel kütüphanedeki odasının kapısı altından ışık sızdığını görüyordu, ama Paul kapının daracık camına kalın bir kâğıt yapıştırdığı için içeriyi göremiyordu. Perşembe akşamı Paul'ün böyle geç saatlere kadar çalışıyor olmasına şaşıyordu biraz. Saat gecenin on buçuğuydu. Kütüphane otuz dakika sonra kapanacaktı.

Gabriel cebinde anahtarları arayıp buldu, kapıyı vurmadan açtı. Gördüğü şey karşısında neredeyse sırtüstü düşecekti. Sandalyelerden birine Bayan Mitchell oturmuş, başını masada çaprazladığı kollarının üzerine dayamıştı. Gözleri kapalı, dudakları biraz aralıktı, ama gülümsüyor sayılmazdı. Yanakları uykudan kızarmış, göğsü yavaşça inip kalkıyor, sessiz bir kumsaldaki dalgaları hatırlatıyordu. Kapının eşiğinde, transa girmiş gibi durdu, soluma sesinin mükemmel bir dinlenme cd'sine doldurulabileceğini düşündü. İnsan uykuya dalmayı tekrar tekrar hayal edebilirdi.

Diz üstü bilgisayarı açıktı, ekranda koruyucu resim görünüyordu. Bir çocuk masalına benzer şekiller. Hayvanlar da vardı. Bir de komik beyaz tavşan. Uzun kulakları düşmüş, ayaklarına değen bir tavşan. Odada müzik sesi de vardı. Gabriel bu sesin bilgisayardan geldiğini anladı. Masada üzeri tavşan resimli bir cd duruyordu. Gabriel, Bayan Mitchell'in neden tavşanlara bu kadar takmış olduğunu merak etti.

Belki de Paskalya fetişi vardır. Gabriel Paskalya fetişinin nasıl bir şey olabileceğini hayal ederken birdenbire kendine geldi.

Hemen odaya girip kapıyı arkasından kapattı, dikkatle kilitledi. Birlikte burada yakalanırlarsa hoş bir şey olmazdı.

Julia'nın o huzurlu görünümüne baktı, gördüğü güzel rüya her neyse, onu kesmemeye özen gösterdi. Julia gülümsemeye başlamıştı. Gabriel raflarda istediği kitabı arayıp buldu, sessizce çıkmaya hazırlanırken gözü masada, Julia'nın elinin biraz ötesinde duran deftere ilişti.

Gabriel, diye okudu defterde. Benim Gabriel'im.

Kendi adının böyle sevgiyle, rastgele olsa bile sevgiyle yazılmış olması, üzerinde bir Siren'in yumuşacık çağırışı gibi bir etki yaptı, omurgasında ürpertiler dolaştı. Bir an için, eli öylece havada, donup kalmıştı.

Tabii belki de başka bir Gabriel ile ilgili olabilirdi o yazılar. Kendisini düşünerek yazmış olması, ondan 'benim Gabriel'im' diye söz etmesi, inanılacak bir şey gibi görünmüyordu.

Tekrar Julia'ya baktığında, burada kalmayı sürdürürse her şeyin değişeceğini anladı. Ona bir dokunsa, artık içgüdülerini engelleyemezdi, o dayanılmaz ilkel içgüdüler, saf ve güzel Bayan Mitchell'i sahiplenme isteğine dönüşürdü. İşte oradaydı, onu çağırıyordu, vanilya kokusu ufacık odayı doldurmaktaydı.

Benim Gabriel'im. Bunu onun sesinin söylediğini, bir sevgilinin teninde dolaşan dili gibi hissetti. Zihni ışık hızıyla harekete geçti, kendini Julia'yı kollarına alırken düşündü. Onu öperken, kucaklarken. Masanın üzerine yatırırken, kendini onun dizleri arasına kaydırırken, onun elleri kendisinin saçlarını, kazağını, gömleğini kavrar, papyon kravatını çözerek fırlatıp yere atarken...

Parmakları onun dalgalı saçlarında dolaşacak, yanağının kırmızımı izleyecek, kulağını, süt beyazı boynunu yoklayacaktı. Boynundaki damarın atışını hissedecek, o yumuşak, tekdüze tempo, kendisini garip şekilde sakinleştirecek, kendi kalbinin atışıyla arada bir bağlantı kurduğunu bilecekti. Özellikle de o kalp atışları kendi dokunuşuyla hızlanmaya başlarken. Acaba yeterince

yakın mıyız, kalplerimiz aynı tempoda mı atıyor, yoksa bu bir yalnızın hayali mi, diye merak edecekti.

Başlangıçta utangaç davranacaktı, ama o, tatlı bir ısrarla dönecek, saçlarına tatlı, baştan çıkarıcı sözler fısıldayacaktı. Neler duymak istiyorsa, onları söyleyecekti ona ve o da inanacaktı. Elleri onun omuzlarından aşağıya kayacak o güzel, masum kıvrımlara inecek, o bu dokunuşların altında tomurcuklanırken, kendisi bu kabule şaşacaktı.

Çünkü daha önce hiçbir erkek ona böyle dokunmamıştı. Sonunda o da istekli cevaplar vermeye başlayacaktı. Çok istekli. Öpüştüklerinde elektriklenecekleri– yoğun şekilde– patlarcasına. Dilleri birbirine dolanıp umutsuz bir tangoya başlayacaktı. Sanki daha önce hiç öpüşmemişler gibi.

Üzerinde çok fazla giysi olacaktı. Kendisi onları yavaşça çıkarmak, o porselen tenin her santimine öpücükler kondurmak isteyecekti. Hele o güzel boynuna ve dolaşık mavi damarlara. O Havva gibi kızaracaktı, ama Gabriel bunu öperek giderecek, ondaki ürkekliği yok edecekti. Çok geçmeden karşısında çıplak ve apaçık bulacaktı onu. Yalnız onu düşünüyor olacaktı, ona hayranlık duyacaktı, açık pembe tenine bu daracık odanın hiçbir şeyi değmeyecekti.

Ona yeminler edecek, vaatler sunacak, hafif mırıltılarla sevgi sözcükleri söyleyecekti... Ve o da utanmayacaktı. *Tatlım, balım, güzelim, sevgilim...* Ona nasıl taptığına inandıracaktı onu. O inanç da sahte olmayacaktı.

Sonunda bu okşamalar ve oynaşmalar sınırına varacak, kendisi yavaşça arkasına yaslanacak, avucunu onun yanağına dayayacaktı. Hiç çekmeyecekti elini oradan, çünkü onun canını acıtacağından korkacaktı. Sevilmeyen bir oyuncak gibi başını şu masaya çarpmasını istemeyecekti.

Zalim bir sevgili değildi Gabriel. Kaba ve kayıtsız davranmayacaktı. Erotik ve ihtiraslı olacak, ama yumuşak davranacaktı.

Çünkü onun ne olduğunu biliyordu. İlk seferinde onun da kendisi kadar zevk almasını isterdi. Onun serilip yatmasını, soluk soluğa ve davetkâr, gözleri açık, hiç kırpılmadan, arzularla tutuşarak...

Öbür eli onun sırtının aşağılarına kayıp bel oyuğundan geçerken o, soluğu tutuk inleyecek, kendisi o iri, sıvı gözlere bakacaktı. İnletecekti onu. Yalnız ben, diye düşündü.

O, alt dudağını ısıracak, kendisi ona doğru kayarken gözleri yarı açık olacak, kendini sunarken Gabriel ona rahatlatıcı sözler fısıldayacaktı. Daha kolay olurdu böylesi... İlk seferde. Yatıştırıcı olacak, acele etmeyecekti. Duraklayacak, ataklaşmayacaktı. Belki de büsbütün duracak mıydı bazen?

Mükemmel kahverengi gözlü meleği onun... Göğsü hızla inip kalkarken, yanaklarındaki kızarıklık tüm vücuduna yayılacaktı. Bir güldü o Gabriel'ın gözünde... Ve o sırada o gül açacaktı. Çünkü kendisi iyi davranacak, o da açılacaktı. Transa girmiş gibi bakacaktı Gabriel. Her şey ağır çekim gibi akacaktı: görüntüler, kokular, lezzetler, dokunuşlar... O bakirelikten kadınlığa geçerken, Gabriel de bunun kendisi için olduğunu bilecekti. Hep kendisi için.

Bakirelikten mi? Bu, kan olacak demekti. Çünkü günahın bedeli her zaman kandı. Biraz da ölümdü.

Gabriel'ın kalbi durur gibi oldu, yarım vuruş atladı, sonra yeni bir bilinçle iki kat hızlı atmaya koyuldu. Magdalen Kolejindeki günlerinden beri unutulmuş metafizik bir şiirin mısraları dudaklarından döküldü. Çünkü o anda kendisinin, Profesör Gabriel O. Emerson'un, masum güzel Julianne'i baştan çıkaracak kişinin, aslında bir pireden başka bir şey olmadığını görmüştü.

John Donne'in kelimeleri kulaklarında çınlıyordu:

Bir tek o pireye dikkat et ve anla... Benden esirgediğin şey ne kadar küçük

Önce beni emdi, sonra seni... Ve o pirenin içinde kanlarımız birleşti

Biliyorsun ki bu ne bir günah, ne bir ayıp, ne de bekâretin kaybı

Ama kur yapmadan o zevke ulaşıyor, iki kandan oluşan kanla şişiyor

İşte bu, bizim yapabileceğimizden çok daha fazla.

Bilinçaltının neden John Donne'un mısralarını o anda üst beleğe fırlattığını biliyordu. O şiir, baştan çıkarma konusunda bir tezdi. Donne bakire sevgilisiyle konuşuyor, ona bekâret kaybının, bir pireyi ezmek kadar bile önemli bir şey olmadığını anlatıyordu. Kendini çabucak teslim etmeliydi ona; hiç tereddüt etmemeliydi. Hiç düşünmemeliydi. Hiç pişmanlık duymamalıydı.

O mısralar zihninde belirdiği anda, Gabriel bu sözlerin kendisine tam uyduğunu fark etmişti. Yapmayı düşündüğü şeye tıpatıp uyuyordu. Kendini haklı görmesi için mükemmel mısralardı bunlar.

Tatmak. Almak. Emmek. Günah işlemek. Tüketmek. Terk etmek.

O tertemizdi. Masumdu. Ama istiyordu onu.

Facilis descensus Averni.

Ama onu kanatacak kişi kendisi olmayacaktı. Hayatında bir daha hiç kimsenin kanını akıtmayacaktı. Baştan çıkarmayla, masalarda, sandalyelerde, raflara ve duvarlara yaslanarak yer alacak çılgın birleşmelerle ilgili tüm düşünceler birdenbire geri çekildi. Onu almayacaktı. Onu hedeflemeyecek, almaya hakkı olmayan şeyi ondan almayacaktı.

Gabriel Emerson pişman, en azından yarı pişman bir günahkârdı. Sürekli olarak zarif cinsi ve kendi fiziksel zevkini düşünmesinin aslında şehvetten geldiğini biliyordu. O susamışlık hiçbir zaman daha fazla bir şeye dönüşmez, aşk denilen şeyin seviyesine yükselmezdi. Ama buna ve tüm diğer fani zaaflara, koşullanmaya dayanamayan yapısına rağmen, Gabriel'ın davranışını yönetecek bir ahlaki ilkesi vardı. Asla aşmayacağı bir çizgisi vardı onun.

Profesör Emerson bakireleri baştan çıkarmazdı. Asla bekâreti ihlal etmezdi, kendisine serbestçe sunulsa bile. Kendi susamışlığını, masumiyetten yararlanarak gidermeye kalkmazdı. Ancak daha önce de tadılmış olanlardan, daha fazlasını isteyenlerden alırdı alacağını.

Namusuna dokunmayacaktı onun Gabriel. Bulduğu gibi bırakacaktı onu. Utanan, pembeleşen, kahverengi gözlü melek, çevresinde tavşanlarla, sandalyesinde kedi yavruları gibi kıvrılmış durumda. El değmemiş, öpülmemiş, bozulmamış durumda. Eli kapının kulpunu kavradı, tam kilidi açacağı sırada, arkasında kıpırdanmalar duydu.

İçini çekip başını eğdi. Onunla bir zevk gecesi yaşamaktan vazgeçmesi, nefretten değil, sevgiden kaynaklanıyordu; özlediği ve hayatının parçası olmasını istediği iyilik yüzündendi. Ve belki de eski benliğinin anılarına duyduğu sevgidendi. Bunca günahın kök salıp büyümesinden, sevaplarını boğan dikenlere dönüşmesinden önceki benliğinin. Gabriel'in eli, kapı kulpunu bıraktı, içine çok derin bir soluk çekti. Omuzlarını dikleştirdi, gözlerini yumdu, ona şimdi ne diyebileceğini düşündü.

Yavaşça döndüğünde Bayan Mitchell'in hafifçe inleyip gerindiğini gördü. Göz kapakları titredi, esnemesini eliyle gizler gibi bir hareket yaptı.

Ama Profesör Emerson'u kapının yanında dikilir gördüğünde gözleri fincan gibi açıldı. Şaşkınlığından, sandalyeden geriye doğru fırladı, sırtı duvara dayandı. Aklının karmakarışık olduğu belliydi. Bu durum Gabriel'in yüreğini parçalıyordu. (Bu da en azından, bir yüreği olduğunu kanıtlamaya yarardı.)

"Şşşşş, Julianne, benim yalnızca." Ellerini teslimiyet belirtircesine havaya kaldırmıştı. Yatıştırıcı bir ifadeyle gülümsemeye çalıştı.

Julia afallanmış durumdaydı. Daha birkaç dakika önce rüyasında onu görüyordu, ama şimdi kendisi karşısındaydı. Gözlerini

ovaladı. Hâlâ oradaydı, bakıyordu. Julia iki parmağıyla kolunu çimdikledi. Hâlâ oradaydı.

Allah kahretsin. Yakaladı beni.

"Benim, Julianne. İyi misin?"

Julia hızla gözlerini kırpıştırdı, sonra onları yeniden ovaladı. "Ben... Bilmiyorum."

"Ne zamandır buradasın?" Gabriel ellerini indirdi.

"Şey, bilmiyorum." Uyanmaya, hatırlamaya çabalıyordu.

"Paul seninle mi?"

"Hayır."

Gabriel nedense rahatladığını hissetti. "İçeriye nasıl girdin? Burası benim çalışma odam."

Julia'nın gözleri onunkilere döndü, onun tepkisini ölçmeye çalıştı. *Başım büyük dertte. Paul'unki de dertte. Emerson onu fırlatır atar artık.*

Hızla ilerledi, bu arada sandalyeye çarpıp devirdi, masanın üzerindeki kitap yığınını da devirdi. Bir tomar defter kâğıdı her yana uçtu, çizgili kar taneleri gibi yayıldı. Gabriel onun meleğe benzediğini düşünüyordu– kar yağdıran kürelerin içindeki meleklerden biri– çevresi kar taneleriyle kaplı.

Çok güzel, diye düşündü.

Julia telaşla her şeyi toplayıp yerleştirmeye uğraşıyor, bir yandan da özür diliyor, aynı kelimeleri tespih çeker gibi habire tekrarlıyordu. Paul'den anahtarı ödünç aldığına dair bir şeyler mırıldanmaktaydı. Üzgündü, özür diliyordu, çok, çok özür diliyordu.

Gabriel bir adımda onun yanına geldi, omzunu yumuşak, ama sağlam şekilde tuttu. "Ziyanı yok. Buraya her zaman gelebilirsin. Rahat ol."

Julia gözlerini kapadı, kalp atışlarını yavaşlatmaya uğraştı. Kolay iş değildi. Onun öfkeye kapılacağından, Paul'ü kıymetli odasından atacağından korkmuştu. Sonsuza kadar.

Gabriel içine sert bir soluk çekti, Julia'nın gözleri açıldı. Onun temasıyla bakışları bulanıklaştı.

Gabriel onun yüzüne doğru eğildi, onu yakından incelemeye çalıştı. "Julianne? Benzin soldu. Hasta mısın?"

Ne yapacağını bilemiyordu. Neden bu kadar garip davranıyordu bu kız? Açlıktan zayıf düşmüş ya da henüz tam uyanmamış olabilir miydi? Oda çok sıcaktı. Aşırı sıcaktı. Kaloriferi söndürmemişti. Julia tam dönecekken onu yakaladı, çekti, kendi göğsüne yasladı. Yo, kendinden geçmiş değildi. En azından, şimdilik.

"Julianne?" Saçlarını yüzünden çekti, elini yanağından kaydırdı.

Julianne bir şey mırıldanınca, onun baygın olmadığını anladı, ama göğsüne yaslanıyordu. Ayaklarının üzerinde duracak gücü yoktu. Gabriel onu, devrik sandalyeye çarpmaması ya da yere yuvarlanmaması için öylece tuttu.

"İyi misin?"

Onu oturtmak amacıyla harekete geçti, ama Julia ona yaslanıyor, kollarını tereddüt etmeden onun boynuna sarıyordu. Gabriel onun yaslanışından hoşlandı, daha sıkı sarılıp eğildi, saçlarını hafifçe kokladı. *Vanilya.* Küçük bedeni kendininkine mükemmel uymaktaydı. Sanki biçimleri birbirini tamamlıyormuş gibiydi. Şaşılacak bir durumdu.

Julia yüzünü onun yemyeşil kazağına dayayarak, "Ne oldu?" diye mırıldandı.

"Emin değilim. Sanırım birdenbire ayağa kalktığın için başın döndü. Hem burası da çok sıcak."

Julia hafifçe gülümsedi, Gabriel'in yüreği erir gibi oldu.

Julia onu öpmek için can atıyordu. Yakınındaydı. Öyle yakınındaydı ki! Beş santimlik mesafeyi aşsa, o dudaklar onun olabilirdi... Yine. Gözleri de yumuşak ve sıcak bakıyordu... Ona iyi davranmaktaydı...

Gabriel hafifçe geri çekildi, onun düşüp düşmeyeceğini kontrol etmiş gibiydi. Düşmeyince, onu yavaşça masaya oturttu, eğildi, sandalyeyi kaldırdı. Sonra kapıya doğru geriledi, kravatını düzeltti.

"Bu odayı kullanmanda sakınca yok. Hiç yok. Ben seni bulduğuma şaşırdım, o kadar. Aslında Paul'ün sana odayı kullanabileceğini söylediğine sevindim. Sorun yok." Onu rahatlatmak için gülümserken, o da kendini dengelemek için masanın kenarından destek alıyordu. "Paul'ün ödünç aldığı bir kitabı arıyordum. Kitabı alıp havaya kaldırdı, tekrar dönüp Julia'ya baktı. "Bulmuştum."

Julia çok yavaş ve dikkatli hareketlerle ayağa kalktı, masadaki kâğıtları toplayıp üst üste koydu, yerdeki beyaz kâğıtları topladı.

"Bu gece Paul'le mi buluşacaktın?"

"O Princeton'daki lisansüstü konferansına gitti. Yarın bir sunum yapacak." Dönüp Gabriel'a baktı, onun başını yana eğmiş, hafifçe gülümsemekte olduğunu görünce rahatladı... Biraz.

"Princeton. Ha, tabii. Unutmuşum. Çantan çok güzel." Duvar dibindeki çantayı işaret ederken yüzünde bilgiç bir gülümseme vardı.

Julia kızardı, gizli bilgilerini gizli tutmak için çaba gösterdi.

"Ama içinde canlı bir şey varmış gibi görünüyor. Fermuardan bir çift kulak çıkıyormuş gibi."

Julia olduğu yerde dönüp baktı. Gabriel haklıydı. Gerçekten de kahverengi kulak uzanıyordu çantadan dışarı. Sanki kütüphaneye gizli gizli bir hayvan sokmuş gibiydi. Julia daha da kızardı.

"İzin verir misin?" Gabriel çantayı işaret ediyordu, ama hareket geçmiyor, ondan izin bekliyordu.

Julia kararsızlık içinde çantayı alıp içindeki oyuncak hayvanı çekti, ona uzatırken utanç içinde dudağını ısırmaya koyuldu. *Aspen Mitchell'da kesinlikle tavşan fetişi var.*

Gabriel oyuncak tavşanı iki parmağı arasında tutmuş, ne olduğunu bile bilmiyormuş gibi bakmaktaydı. Ya da bir anda tavşan

öfkeye kapılıp, *Monty Python ve Kutsal Kâse* filmindeki gibi, gırtlağına saldıracakmış gibi. Eli kendini korurcasına boğazına yükseldi. "Hi" demek için kendini güç tuttu.

Oyuncak tavşan kahverengiydi, yumuşacıktı. Kadifeye benzer bir kumaştandı. Uzun kulakları, kısa bacakları, sevimli bıyıkları vardı. Dimdik duruyor, biraz gergin görünüyordu. Garip ama Gabriel'a biraz tanıdık da geliyordu. Grace'in sahip olacağı, severeği bir şeye benziyordu. Gabriel'in hiç sahip olmadığı çocukluğundan kalma bir şey gibiydi.

Boynuna biri pembe kurdeleyle yalapşap bir fiyonk bağlamıştı. Gabriel fiyonga inceledi, sonuca vardı. Bunu hediyeyi sakat biri bağlamıştı (saygısızlık anlamında değil tabii ya da kocaman elleri olan, el becerileri eksik olan biri. Yani Gabriel'in becerileri o kişide yoktu besbelli. Ucuna da bir kart takılmıştı.

Julia'yı daha fazla utandırmamak için gülümsedi, gözleri bir an kartı döndü:

R, ben yokken sana arkadaşlık edecek bir şey.
Dönüşte görüşürüz. Paul.

Gabriel için için, *melekbozan yine harekete geçiyor*, diye homurdandı.

Tavşanı Julia'ya uzatırken, "Çok... Hoş," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Ama 'R' kim?"

Julia arkasını dönüp Paul'ün bu son hediyesini çantaya yerleştirdi, kulakların fermuara sıkışmaması için özen gösterdi. "Benim takma adlarımdan biri."

"Ama neden o harf? Niye örneğin G'ile başlayan bir şey değil?"

Julia ona kaşlarını çattı. *Nasıl yani? Gerzek mi? Garip mi? Cerbon mu?*

"Güzel," dedi Gabriel. Bunu söyler söylemez de kızardı. Kelimeyi ağzından kaçırmıştı. "Demek burada saatlerdir uyuyakaldın.

Tavşan Sarkıları'yla oyuncak tavşan da sana eşlik etti, öyle mi? Tanımadığım biri olduğunu bilmiyordum."

Julia utanarak gülümsüyordu. Gabriel kendini tutamamıştı. Karakterlendirme pek belirgindi, biraz flörtçü bir havası olsa bile.

"Müzik seçimini beğendim."

"Teşekkür ederim." Diz üstü bilgisayarını hemen kapatıp cd ile birlikte çantasına özenle yerleştirdi.

"Kütüphane neredeyse kapanacak. Ben gelmesem ne yapacaktın?"

Julia kafası karışmış gibi çevresine baktı. "Bilmiyorum."

"Koridoru son kontrol eden kişi kapının altından sızan ışığı görmese, bütün gece burada kilitli kalırdın. Yiyeceksiz." Gabriel'in gülümsemesi, bu düşünce üzerine silinir gibi oldu. "Bunun yine olmaması için ne önlem düşünüyorsun?"

Julia hızla çevresine bakındı. "Paul'ün çalar saatini kursam?"

Gabriel bu cevaptan tatmin olmuş gibi başını salladı, ama olmamıştı. "Aç mısın?"

"Gitmem gerek, Profesör. Kişisel alanınıza izinsiz girdiğim için özür dilerim."

Bu sözlerinin ne kadar doğru olduğunu bir bilsen, Julianne.

"Bayan Mitchell, durun." Bir adım yaklaştı, bir eliyle yeni çantayı alıp, ötekiyle masanın üstündeki ıvır zıvırı temizledi. "Akşam yemeği yedin mi?"

"Hayır."

Gabriel'in kaşları fırtına bulutları gibi çatıldı.

"Öğle yemeğini ne zaman yedin?"

"On ikide."

Kaşlar daha da çatıldı. "Neredeyse on bir saat oluyor. Ne yedin?"

"Kütüphanenin önündeki arabadan bir sosisli sandviç."

Gabriel bir lafür savurdu. "O çer çöple yaşayamazsın. Ar kalırsan bana haber vereceğine söz vermiştin... Şimdi de kaçmana bayılıyorsun."

Kolundaki beyaz altın Rolex Day-Date saate göz attı. "Sen biftek yemeye gidecek için çok geç. Harbour Sixty kapanıyor. Başka yerde yemek yerken bana katılır mısın? Konferansım üzerinde çalışmaktan, ben de yemek yiyemedim."

Julia ona bakakaldı. "Emin misiniz?"

Gabriel'ın ifadesi sertleşti. "Bayan Mitchell, ben rastgele davetlerde bulunan biri değilim. Eğer sizi yemeğe davet etmişsem, emindim demektir. Şimdi, geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?"

"Yemeğe çıkacak gibi giyinmiş değilim, teşekkür ederim." Sesi çeliğin üstüne saten örtülmüş gibiydi, üstelik ona tek kaşını kaldırarak bakıyordu. İlk şoku atlatmıştı ve artık adamdaki uyanmıştı. Karşıdan gelen ses tonu da onu çok tedirgin etmişti.

Gabriel'in gözleri yavaşça onu inceledi, bir an o güzel vücut hatlarında duraladı, sonunda ayağındaki jimnastik ayakkabılarında fren yaptı. Kadınlarda bu tür ayakkabı görmekten hoşlanmazdı. Bunu harikulade bir pediatrik fırsatın ziyan edilmesi olarak görürdü. Hafifçe öksürüp boğazını temizledi. "İyi görünüyorsun. Bluzunun rengi tenindeki pembeleşmeyi destekliyor, gözlerindeki hareleri de vurguluyor. Aslında enikonu iyi görünüyorsun." Ona biraz abartılı bir gülümseme sundu, sonra gözlerini başka tarafa çevirdi.

Gözlerimde hareler mi var? Ne zamandan beri? Hem, ne zamandan beri onları görecek kadar uzun süre baktı ki gözlerime?

"Benim binaya yakın küçük bir yer var. Hafta içi akşamları sık sık orada yerim. Özellikle de geç saatlerde olursa. Sana yemek ısmarlayayım, o arada tez önerini konuşuruz. Gayriresmî olarak tabii. Ne dersin?"

"Teşekkür ederim, Profesör."

Bakışları kısa bir süre için karşılaştı, yüzlerinde sıcak, biraz da kararsız gülümsemeler oluştu.

Gabriel onun ortalığı düzenleyip çantasının sapını yakalamasını sabırla bekledi, sonra elini hole doğru sallayarak "Bayanlar önden," dedi.

Julia teşekkür etti, kapıdan geçerken Gabriel uzanıp ulak çantasının sapını tuttu, bu arada parmakları birbirine dokundu. Julia içgüdüsel bir hareketle geri çekildi, çanta elinden düştü.

Bereket versin Gabriel çantayı yakaladı. "Bu çok güzel bir çanta. Sanırım bir süre ben taşısam hoşuma gider. Sence bir sakıncası yoksa." Gabriel sırıttı, Julia kızardı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Ben de çok seviyorum. Kusursuz bir çanta."

Restorana ulaşana kadar Gabriel sohbet çabalarına ara verdi. Yonge Sokağında Caffè Volo diye bir yerdi. Sessiz ama sevimli bir kafeydi, ayrıca Toronto'nun en uzun ve en kaliteli bira menüsünü sunuyordu. Harika bir İtalyan aşçısı vardı, o nedenle de buralarda bulunabilecek en güzel İtalyan yemeklerini bulunduruyordu. Küçüktü aslında. Yalnızca on masası vardı. Yaz geldiğinde terasa da ek masalar koyabiliyorlardı. Dekoru rustikti, arada antikalar da vardı. Onarılmış eski kilise sıraları, eski harman masaları. Alman şaraphanelerini andırıyor olması Julia'yı etkilemişti. Frankfurt'tayken arkadaşlarıyla gittiği Vinum gibiydi.

Gabriel'in burayı sevmesi, kendi hoşlandığı Trappist Ale türü bir birayı bulundurmasındandı. Chimay Première. Napoliten pizzanın yanına çok yakışıyordu. (Bu açıdan da, yine kalitesizlikten nefret ettiği açıktı.) Gabriel'in Caffè Volo'nun müdavimlerinden olduğu, biraz ayrıntıcı ve huysuz olduğu da bilindiği için, onlara en iyi masayı verdiler. İki kişilik bir köşe masaydı ve yanı başındaki pencere, Yonge Sokağının gece çılgınlığına bakıyordu.

Travestiler, üniversite öğrencileri, polisler, mutlu eşcinsel çiftler, ünlüler, sevgili hayvanlarını yürüyüşe çıkarmış zuppeler,

doğa dostu aktivistler, evsizler, çeşitli çetelerin üyeleri, Rus mafyası, gezintiye çıkmış bir Profesör, yerel parlamentoların milletvekilleri vs. İlginç insan davranışlarının sergilendiği cepheden özgün bir yerdi.

Julia, eski kilise sırasından yapılma sandalyesine oturdu, gazetenin sandalyenin arkalığına yerleştirdiği kuzu postunu çekip omuzlarına sımsıkı sardı.

"Üşüyor musun, Christopher bizi şömine yakınında bir masaya alsın mı?" Gabriel garsona işaret edecekken Julia onu durdurdu.

"Ben gelip geçenleri seyretmekten hoşlanırım," dedi utana sıkıla.

"Ben de," diye itiraf etti Gabriel. "Ama o postla Yeti'ye benzedin."

Julia kızardı.

Gabriel telaşla. "Bağışla beni," dedi. "Ama herhâlde nereden geldiği belli olmayan bir posttan iyisini bulabiliriz. Allah bilir bu Christoper'ın evinde yere bile serilmiştir. Üzerinde ne edepsizlikler yapıldığı da ayrı bir bulmaca."

Edepsizlik sözünü cümlede mi kullanmıştı?

Bunun ardından Profesör Emerson zarif bir hareketle, İngiliz yarışlarına özgü parlak yeşil, kaşmir kazağını papyon kravatının üzerinden çekip çıkardı, Julia'ya uzattı. Julia kabul ederek aldı, Yeti postunu bir kenara bıraktı, bol kazağı giydi.

"Daha iyi mi?" diye gülümsedi Gabriel. Bir yandan kazağı çıkarırken dağılan saçlarını yatırmaya çalışıyordu.

"Daha iyi," diye gülümsedi Julia. Gabriel'in sıcaklığını ve kokusunu kaybetmemiş kazakla kendini çok daha sıcak ve rahat hissediyordu. Kollarının uçlarını birkaç kere kıvırdı. Gabriel'in kolları onunkilerden çok daha uzundu.

"Salı akşamı Lobby'ye gittiniz mi?" diye sordu.

"Hayır. Şimdi... Neden bana tez önerinden söz etmiyorsun?" Sesi derhal profesyonelleşmişti.

Bereket versin Christopher o anda sipariş almaya geldi, Julia da düşüncelerini toparlayabileceği birkaç dakikaya kavuştu.

"Burada Sezar salataları çok iyidir. Napoliten pizzalar da. Ama her ikisi de, tek kişi için biraz fazla. Paylaşmayı seven tiplerden misindir?"

Julia'nın ağzı açık kaldı.

"Demek istiyorum ki, benimle paylaşır mısın lütfen? Ya da ne istersen onu sipariş edebilirsin. Belki de salatayla pizza istemiyorsundur," Gabriel kaşlarını çattı, en azından beş dakika için başka bir profesör olmamaya çalıştı.

Christopher ayağının burnunu tıp tıp yere vuruyor, ama sabırsızlığını Profesöre belli etmek istemiyordu. Onun sinirli hâline daha önce tanık olmuştu. Şimdi yeni bir performans seyretmeye niyeti yoktu. Hoş, belki bu sefer yanında bir kadın arkadaşı olduğuna göre farklı davranırdı (bu da Christoper'a göre, ciddi ya da hafif kişilik bozukluklarının şaşmaz işaretiydi).

"Sizinle pizza ve salatayı paylaşmak isterim, teşekkür ederim." Julia'nın yumuşak sesi, uzayan sahneye son verdi.

Gabriel siparişi verdikten az sonra Christopher, Chimay'leri getirdi, Gabriel de birayı Julia'nın tatmasında ısrar etti.

"Şerefe," diyerek kendi kadehini ona doğru uzattı.

"*Prost*," diye karşılık verdi Julia.

Birayı yavaşça yudumlarken, ilk içtiği birayı ve onu kiminle içtiğini hatırlamadan edemiyordu. O birada ev yapımı bir doku vardı. Bu bira ise kızıl kahverengi ve hem tatlı hem malt niteliğine sahipti. Çok beğendi, bunu da *hmmmm* sesiyle belli etti.

Ardından "Şişesi on doların üstünde," diye fısıldadı. Bu şaşkınlığıyla onu da, kendini de utandırmak istemiyordu.

"Ama en iyisi. Bundan tek şişe içmek, Budweiser'den iki şişe içmekten daha iyi değil mi? Budweiser kötü kaynaktan gelen banyo suyunu içer gibi."

Herhâlde her banyo suyunun tadı kötüdür, Profesör Emerson, ama size inanmayı yeğliyorum. Manyak.

"Eee? Duyalım hadi. Ne düşünüyorsun? Küçük kafanda çarkların dönmekte olduğunu görüyorum. Çıkar baklayı ağzından." Kollarını göğsünde çaprazladı, sırıttı. Julia'nın kafasından geçenler sır doluymuş gibiydi. Tepeden bakan, anlayışlı bir tavrı vardı.

Julia için için köpürüyordu. Kafasına *küçük* demesinden hoşlanmamıştı. Zekâsından söz ediliyor gibi gelmişti ona. Karşılığa geçmeye karar verdi.

"Sizinle yalnız konuşma fırsatı bulduğum için memnunum," diyerek ulak çantasından iki zarf çıkardı. "Bunları kabul edemem," deyip kafenin hediye kartıyla burs mektubunu masaya, onun önüne koydu.

Gabriel zarflara baktı, bir anda onları tanıdı, kaşları çatıldı. "Bunların benden geldiğini düşünmenin bir nedeni var mı?" Zarfları masanın üstünde ona doğru itiyordu.

"Basit akıl yürütme. Beni *Julianne* diye çağıran bir tek siz varsınız. Burs verecek kadar dolgun banka hesabına sahip olan da." Zarfları geri itti.

Gabriel bir an durakladı. Julianne'i doğru adıyla çağıran tek kişi kendisi miydi gerçekten? Başkaları ne diyordu ona?

Julia.

"Kabul etmen gerekir." Zarflar yine Julia'ya doğru itildi.

"Hayır, etmemem gerekir. Hediyeler beni çok rahatsız eder, bu kartlar da çok fazla. Bursu bir kenara bıraksak bile, onu asla geri ödeyemem, ailenize zaten çok fazla borçluyum. Kabul edemem." Zarfları tekrar itti.

"Kabul edebilirsin ve *edeceksin*. Hediye kartının önemi yok. Her ay kahveye ondan fazla para harcıyorum. Zekâna saygı duyduğumu sana somut bir biçimde göstermem gerek. Boş bulunduğum bir anda söylediğim bir sözü Bayan Peterson alıp başka şeye dönüştürdü. Yani hediye bile değil... Kefaret gibi bir şey. Hakkında

...lumsuz bir şey söyledim, şimdi de seni onurlandırıyor, övüyorum. Kabul etmek zorundasın, yoksa bu haksızlık aramızda çözümsüz kalır, zaten sınıf arkadaşlarının önünde sana davranışını için. Seni bağışladığına da inanmıyorum." Zarfları tekrar iterken, bağışlama almak için de ona ateş saçan bakışlarla baktı.

...ulia o delici mavi bakışlardan kurtulmak için onun elle bağlanmış papyonuna odaklandı. Kravatı nasıl bu kadar düzenli bağlayabildiğine şaşıyordu.

Belki de kendine profesyonel kravat bağlayıcısı tutuyordur. Bir sürü saçlı, yüksek topuklu biri. Upuzun tırnakları olan.

İndirim kartını meydan okurcasına tekrar itti, sonra şaşkınlık içinde onun yüzünün asılışını, kartı alıp cebine koyuşunu izledi.

"Bütün gece hediye kartıyla pingpong oynayamam," diye tersledi Gabriel. "Ama burs iade edilemez. Para benden gelmiyor. Ben yalnızca Yardım Derneği Müdürü Bay Randall'ı, senin başarıların konusunda uyardım, o kadar."

"Ve yoksulluğum konusunda," diye mırıldandı Julia.

"Bana söyleyecek bir şeyiniz varsa, Bayan Mitchell, lütfen söyleyebileceğim tonda söyleme nezaketini gösterin." Gözleri yine Julia'ya ateş saçıyordu.

Julia'nın gözlerinden de ateşler fışkırdı. "Sanırım bu pek *profesyonelce* değil, Profesör Emerson. Nasıl yapmış olursanız olun, sonuçta bana burs olarak binlerce dolar aktarıyorsunuz. Beni satın alıyormuşsunuz gibi geliyor."

Gabriel içine sesli bir soluk çekti, patlamamak için sessizce saymaya başladı ondan ona kadar saydı. "Satın almak mı? İnanın bana, Bayan Mitchell, böyle bir şey aklımdan bile geçmez! Böyle bir hakarete uğradığım için son derece alındım. Eğer sizi istiyor olsaydım, kesinlikle satın almak zorunda kalmazdım."

Julia'nın kaşları yukarı kalktı, gözlerinden yeni alevler fışkırdı. Sert bir sesle, "*Dikkatli olun!*" dedi.

Gabriel bu bakış karşısında ezildi. Bu yeni bir tecrübe sayılırdı. Julia son derece keyifliydi.

"Ben onu demek istemedim. Sana asla bir meta gibi muamele etmem, demek istedim. Zaten sen de satın alınabilecek bir kız değilsin, değil mi?"

Julia ona buz gibi baktı, sonra gözlerini başka tarafa çevirdi. Başını iki yana sallayıp kapıya doğru baktı, *acaba kaçabilir miyim*, diye hesapladı.

Birkaç dakika sonra Gabriel "Bunu neden yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Neyi?"

"Beni neden kışkırtıyorsun?"

"Ben hiç... Ben sizi kışkırtmıyorum. Bir gerçeği ortaya koyuyorum."

"Ne olursa olsun, çok kışkırtıcı. Ne zaman seninle normal insanlar gibi konuşuyor olsak, beni kışkırtıyorsun."

"Siz benim profesörümsünüz."

"Evet. En iyi arkadaşının da ağabeyiyim. Bir akşam için bile, yalnızca Gabriel'le Julianne olamaz mıyız? Hoş bir sohbetle, daha hoş bir yemek yiyemez miyiz? Belki sana öyle gelmiyordur ama ben burada insan gibi davranmaya çalışıyorum." Gözlerini yumdu. Çaresizlik içindeydi.

"Öyle mi?" Aslında iyi niyetle sorulmuş, masum bir soruydu. Ama Julia lafın ağzından çıktığında ne gibi anlamlar taşıyabileceğini fark edince, elini ağzına kapadı.

Gabriel'in mavi gözleri yavaşça açıldı. Tolkien hikâyelerindeki ejderha gibi. Ama sunulan küstah yemi kapmaya kalkışmadı. Ateş de püskürmedi. Henüz.

"Profesyonel olmak istiyorsan, öyle davran. Normal bir lisansüstü öğrencisi, burs müjdesi alınca bu şansına sevinir, parayı da kabul eder. Sen de *profesyonel* davran, Bayan Mitchell.

Bana kahvemiyle ilişkimi senden saklayabilirdim, ama sana yalan gibi davranmayı seçtim. Zekâna saygı göstermeyi, seni küçümsemeye çalışmamayı seçtim. Ama yine de, burs kurumuyla görüşmeye başlarsan bölüme açıklamadım. Kurum belgelerinde benim adım geçmiyor, demek ki izi sürülse de bana ulaşamaz. Zaten Emerson çok kullanılan bir isim. Yani bu işin arkasında benim olduğumu sen söylersen bile, kimse inanmayacaktır."

Cebinden iPhone'unu çıkardı, notlar tuşuna bastı, hızla bir şeyler yazmaya koyuldu.

"Şikâyette bulunacak değildim..." diye söze başladı Julia.

"*Teşekkür ederim* diyebilirdin."

"Teşekkür ederim, Profesör Emerson. Ama olaya bir de benim açımdan bakın. Sizin Abelard'ınızın karşısında Héloïse rolü oynamak istemem." Önündeki çatal bıçaklara baktı, onları simetrik ve hizalı hâle getirinceye kadar kaydırıp oynattı.

Gabriel onun bunu daha önce de yapmış olduğunu hatırladı. Harbour Sixty'de yemek yerlerken. Telefonunu masaya koydu, ona acı duyuyormuş gibi bir ifadeyle baktı. Kütüphanedeki odada, olmasına ramak kalan şeyler nedeniyle o acı iki katına çıkıyordu. Evet, Bayan Mitchell'in hayli güçlü cazibesine teslim olmanın, Abelard'in kaderini paylaşmanın eşiğinden dönmüştü. Rachel eğer arkadaşını baştan çıkardığını duysa, herhâlde hadım ederdi onu. Bereket versin öz-kontrolü Abelard'inkinden güçlü çıkmıştı. "Bir öğrenciyi *asla* baştan çıkarmam."

"O hâlde teşekkür ederim," diye mırıldandı Julia. "Burs jesti için de teşekkür ederim, her ne kadar kabul edeceğim konusunda söz vermemiş olsam da. Biliyorum, sizin için küçük bir para olabilir ama Şükran Bayramı'nda, yılbaşında ve Paskalya'da eve gidip gelmeme yetecek bir para. Ayrıca bugün için paramın yetmediği bir sürü şeyi almama da yeter... Ara sıra bir biftek de dâhil."

"Neden parayı uçak biletlerine harcayacaksın ki? Daha iyi bir yere [illegible] sanıyordum."

"Kuzeyi içtal edebileceğimi sanmıyorum. Hem eve, babamı görmeye gitmek benim için önemli. Ailemden bir tek o kaldı. Richard'ı da, evi satıp Philadelphia'ya taşınmasından önce görmek istiyorum."

Alında bana kabul edip Richard'ı ve o olmalığı ziyaret etmeye de değer. Acaba en sevdiğim elma ağacı hâlâ orada mıdır? Acaba gömdüğüm adımı kazıdığımı kimse fark etmiş midir?

Gabriel kaşlarını çattı. Bunun çeşitli nedenleri vardı. "Öyle olmasa eve gitmek istemeyecek miydin?

Julia başını iki yana salladı. "Babam Noel'de eve otobüsle gitmemin yerine, bana uçak bileti yollamak istedi. Ama Air Canada'nın bilet fiyatları korkunç. Ondan öyle bir bileti kabul edemezdim."

"Karşılıksız gelen hediyeleri kabul etmekten utanmak, hiç bir zaman gerekmez."

"Grace gibi konuştunuz. O da böyle konuşurdu."

Gabriel sandalyesinde kıpırdandı, içgüdüsel olarak ensesini kaşıdı. "Ben cömertliği nereden öğrendim sanıyorsun? Öz annemden değil herhâlde."

Julia, Gabriel'a baktı, onun bakışlarına kızarmadan, gözlerini kırpmadan karşılık verdi. Sonra içini çekti, mektubu tekrar çantasına koydu. Bu konuyu, Profesörün manyetik alanından çıktıktan sonra, rahat bir zamanda düşünmeye karar vermişti. Onunla tartışmakla bir yere varamayacağı belliydi. Bu açıdan da, birkaç başka bakımdan da, tıpkı Peter Abelard gibiydi o da. Seksi, zeki, baştan çıkarıcı.

Gabriel ona baktı. "Yani ben ne kadar çaba gösterirsem göstereyim, ki fazla bir şey değil, o kesin, yine de aç kalacaksın, öyle mi?"

"Gabriel, benim midemle aramdaki ilişki hayli garipti. Meşgulken yemek yemeyi unuturum... Mutsuzken de unuturum. Mesele parada değil... Durumun akışı öyle. Lütfen zahmete girme." Çatal bıçağını bir kere daha yerleştirdi.

"Yani demek ki mutsuz musun?"

Julia birasını yavaşça yudumladı, onun sorusunu cevapsız bıraktı.

"Dante seni mutlu ediyor mu?"

"Bazen," diye fısıltılı bir cevap geldi.

"Ya diğer zamanlarda?"

Başını kaldırıp onun yüzüne baktı, yüzüne tatlı bir gülümseme yayıldı. "Elimde değil... Beni delirtecek kadar mutlu ediyor. Bazen *İlahi Komedi*'yi çalışırken, hayata gelişimin amacı olan şeyi yapıyormuşum gibi hissediyorum. İhtirasıma, meşleğime kavuşmuşum gibi. Artık Selinsgrove'dan gelen o küçük, utangaç kız olmaktan çıkıyorum. Ben bunu yapabiliyorum, diyorum, bunda iyiyim, kendimi... Önemli hissetmemi sağlıyor."

Fazlaya kaçmıştı. Çok fazla bilgi! Birayı hızlı içmesi, kanının başına çıkması, onun yeşil kazaktan gelen kokusu... Böyle şeyleri kimseye söylememeliydi. Hele de ona.

Ama o, sıcacık bakışlarla bakıyordu, Julia da buna şaşırıyordu. "Utangaçsın, doğru," diye mırıldandı Gabriel. "Ama bu... Günah sayılacak bir şey değil." Hafif öksürüp boğazını temizledi. "Dante konusundaki hevesine imreniyorum. Ben de öyle hissetmiştim. Ama benimki çok gerilerde kaldı. Çok fazla gerilerde." Tekrar gülümsedi, sonra gözlerini kaçırdı.

Julia masanın üstüne doğru eğildi, sesini kıstı. "M.P. Emerson kim?"

Şaşkınlık dolu mavi gözler ona döndü. Bakışlar lazer yoğunluğundaydı. "Bunu konuşmamayı tercih ederim."

Sesinin tonu sert değildi ama çok, pek çok soğuktu. Julia çok yaralı, hâlâ acı veren bir sinir noktasına dokunduğunu anladı. Kendini toparlaması biraz vakit aldı, sonra, nereye varacağını pek düşünmeden konuştu. "Benimle arkadaş olmaya mı çalışıyorsunuz? Burs için bana bunu anlatmak için miydi?"

Gabriel kaşlarını çattı. "Rachel mi söyletiyor bunları sana?"

"Hayır. Neden?"

"Benim arkadaş olmamın gerektiğini düşünüyor. Ama onu söylediğimi sana da söyleyeyim. Bu imkânsız."

Julia boğazında bir yumru hissetti, sesli sesli yutkundu. "Neden?"

"Biz varlığımızı profesyonelliğin kırmızı bayrağı altında sürdürüyoruz. Profesörler öğrencileriyle arkadaş olamazlar. Hem yalnızca bir pizzayı paylaşan Julianne ve Gabriel olsaydık bile, benimle arkadaş olmak istemezdin. Ben günahları çeken bir mahlûkatım, sen değilsin." Hüzünlü hüzünlü gülümsedi. "Görüyorsun ki umut yok. *Bunuya girenler tüm umutlarından vaz geçin.*"

Julia çatal bıçağa bakarak "Ben hiçbir şeyi umutsuzca olarak düşünmeyi sevmem," diye fısıldadı.

"Aristo der ki, arkadaşlık ancak *iki* sevapkâr insan arasında mümkündür. Bu nedenle de, ikimiz arasında arkadaşlık imkânsızdır."

"Kimse tam sevapkâr olamaz."

"Sen öylesin." Gabriel'in mavi gözleri, ihtirasa ve hayrete çok benzer bir ifadeyle onun gözlerine dikildi.

"Rachel sizin Lobby'de VIP listesinde olduğunuzu söyledi." Julia konuyu hızla değiştirmiş, ama ağzından çıkanların nereye varacağını yine tam düşünmemişti.

"Doğru."

"Sır söyler gibi söyledi. Neden?"

Gabriel'in kaşları bir kere daha çatıldı. "Sence neden?"

"Bilmiyorum. O yüzden sordum."

Gabriel gözlerini ona dikti, sesini alçalttı. "Oraya düzenli olarak gidiyorum, o yüzden VIP statüsü verdiler. Ama son zamanlarda pek gitmedim."

"Neden gidiyorsunuz? Dans etmeyi sevmiyorsunuz. Yalnız içmek için mi?" Julia çevresine bakıp küçük, sevimli kafeyi gördü

geçildi. "Burası da içki içmeye her yer kadar uygun. Çok... gemütlich samımı bir yer. *Görünürde de hiçbir Emerson fahişesi yok.*"

"Hayır, Bayan Mitchell, genelde *Vestibul*'e içmek için gitmiyorum."

"O halde niçin gidiyorsunuz?"

"Besbelli değil mi?" Kaşlar yine çatıldı, sonra Gabriel başını iki yana salladı. "Belki sizin gibi biri için, değil."

"Bu ne demek? *Benim gibi biri?*"

"Bana ne sarduğunun farkında değilsin demek," diye tersledi, ikili bakışlarla baktı. "Öyle olmasa, bana söyletmezdin! Oraya neden gittiğimi mi bilmek istiyorsun? Birlikte yatabileceğim kadınlar bulmaya gidiyorum, Bayan Mitchell." Çok bozulmuştu. Bakışları başındı. "Şimdi mutlu oldun mu?" diye homurdandı.

Julia bir soluk çekti, içinde tuttu. Tutamaz hâle gelince başını iki yana sallayıp soluğu saldı. "Hayır," dedi yavaşça. Gözleri kucağındaki ellerindeydi. "Bu beni neden mutlu etsin? Aslında midemi bulandırıyor. Gerçek anlamda. Düşüneməyeceğiniz kadar."

Gabriel derin derin içini çekti, sonra iki elini ensesine götürdü. Julia'ya kızgın değildi, kendine kızıyordu. Utanıyordu da. Şenliğinin yarısı, onu bilerek kendinden uzaklaştırmak istiyordu, onun önünde çırılçıplak durmak, hiçbir şey saklamamak, gerçek Gabriel'i görsün diye; karanlık, kötü bir yaratık: onun iyiliğiyle dünyaya afişe olan biri. O zaman uzaklaşır giderdi.

Belki de bilinçaltı zaten bunu yapmaya çalışıyordu. Bu gülünç, profesyonellikten uzak patlamalar belki bu yüzdendi. Öyle olmasa, demin söylediği şeyi asla bir lisansüstü öğrencisine söylemezdi. Hele bir kız öğrenciye. Doğru olsa bile. Julia onu katman katman çözmekteydi, o da onun bunu nasıl başardığını anlayamıyordu.

Gabriel'in mavi gözleri onunkileri buldu. Julia o solgun, yakışıklı yüzde bir pişmanlık okudu.

"Bağışla beni. Seni tiksindirdiğimi biliyorum." Gabriel yüksek alçak sesle konuşuyordu. "Ama inan bana, bu tepkim çok iyi bir tepki. Benden *tiksinmen* gerekir zaten. Ne zaman yanına yaklaşsam, seni kötülüğe itiyorum."

"Ben öyle bir şey hissetmiyorum."

Gabriel ona üzgün üzgün baktı. "Anlamını bilmiyorsun da ondan. Farkına vardığın zaman da... Çok geç olacak. Adem'le Havva da, ne kaybettiklerini ta cennetten kovulana kadar fark edememişlerdi."

Julia "O konuda bilgim var," diye mırıldandı. "Hem Milton'ı okuyarak da öğrenmedim."

O sırada Christopher pizzayı getirdi, bu yersiz konuşmalar sona erdi. Gabriel ev sahipliğini üstlenip salatadan Julia'ya servis yaptı, rende peynirlerle krutonların daha çoğunu ona vermeye de özen gösterdi. Kendisi bunları sevmediği için değil, aslında ikisini de çok severdi.

Yemeğe başladıklarında Julia, birlikte yedikleri ilk sessiz yemeği düşünüyordu. Derken stereo sisteminde öyle tatlı bir şarkı başladı ki, Julia çatalını bırakıp dinlemeye koyuldu.

Şarkıyı Gabriel de duymuştu. Ezgiyi yavaşça mırıldanmaya başladı. Cennet ve cehennemle, sevap ve günahla ilgili bir şeydi.

Julia şarkının sözlerinin böyle çıkması karşısında sarsılmıştı. Ama Gabriel birden sustu, kendinden emin değilmiş gibi gözündü, dikkatini pizzaya odakladı. Julia ona ağzı açık, bakıyordu. Şarkı söyleyebildiğinden haberi yoktu... Hele o kusursuz duyguların ve o sesin bu kelimeleri söylemesi...

"Çok güzel bir şarkı. Kiminmiş?"

"Adı *You and Me*, Mathew Barber adlı yerel bir müzisyenin. O satırı fark ettin mi? *Sevap* ve *günah*'la ilgili olanı? Herhalde hangi sözün hangimize ait olduğunun farkındayız."

"Çok güzel ama hazin."

"Güzel ve hazin şeylere her zaman korkunç bir zaafım olmuştur." Ona dikkatle baktı, sonra başını çevirdi. "Herhalde artık tez önerinizi konuşmamız gerek, Bayan Mitchell."

Julia profesyonel maskenin yeniden yerine yerleştiğini gördü. Derin bir soluk aldı, projesini tarif etmeye başladı. Paolo ve Francesca'yı, Dante ve Beatrice'i anlatırken. Gabriel'in telefonu çalınca konuşma kesildi.

"Bunu açmam gerek, özür dilerim." Gabriel ayağa kalkarken telefonu da açtı. "Paulina?"

Bitişik salona geçti, ama Julia onun sesini hâlâ duyabiliyordu. "Ne oldu? Neredesin?" Ses uzaklaşmaya başladı.

Julia birasıyla, yemeğiyle meşgul oldu, ama Paulina'nın kim olduğunu da merak ediyordu. Daha önce bu adı hiç duymamıştı. Gabriel telefonun ekranını okuduğu anda çok kaygılı görünmeye başlamıştı.

M. P. Emerson yoksa Paulina mı? Eski karısı mı? Yoksa M.P. kambaşka bir şeyin şifresiydi de, Gabriel onunla dalga mı geçmişti?

Gabriel on beş dakika sonra geri döndü. Oturmadı. Son derece telaşlı bir hâli vardı. Yüzü solmuş, vücudu neredeyse titremelerin eşiğindeydi.

"Gitmem gerek. Üzgünüm. Hesabı ödedim, Christopher'a da, yemeğin bittiğinde sana bir taksi çağırmasını söyledim."

"Yürüyebilirim." Çantasını almak üzere eğildi.

Gabriel elini uzatıp onu durdurdu. "Kesinlikle olmaz. Gecenin geç saatinde, Yonge Sokağı'nda, tek başına yürüyemezsin. İşte." Katlanmış bir kâğıt parayı masaya koyup ona doğru itti. "Taksiye ver, başka bir şey yemek istiyorsan da, ısmarla. Artanı da paket yaptırıp eve götür, olur mu?"

"Paranızı alamam." Parayı geri itmeye yelteniyordu. Gabriel ona huşmla baktı.

"Lütfen Julianne. Şimdi olmaz." Tek eliyle gözünü ovalıyordu.

Julia ona acıdı, tartışmaktan vazgeçti.

"Seni yalnız bıraktığım için üzgünüm. Ben..."

Üzgün olduğu doğruydu. Bir şeye üzülüyorsa. Acı içindeydi, isteyerek homurdanıyordu. Julia düşünmeden elini onun avucuna kaydırdı. Bu bir merhamet ve dayanışma hareketiydi. O irkilmeyince, elini çekmeyince de, ısrarcılık doğru.

Gabriel hemen Julia'nın parmaklarını sıktı. Bu temasa minnet duymuş gibiydi. Gözlerini açtı, başını eğip Julia'ya baktı, sonra avuçça elini kaydırıp onun elinin üstünü hafifçe okşadı. Ne kadar rahat, ne kadar tatlıydı. Daha önce bin kere yapmış gibiydi. Julia kendisine aitmiş gibi. Julia'nın elini kaldırdı, dudaklarına doğru götürdü, aralarındaki bağlantıya baktı.

"Kan kokusu hâlâ burada; Arabistan'ın tüm parfümleri bu küçük eli arındıramaz,"[*] diye fısıldadı. Tuttuğu eli sargıyla sıktı, ama aslında gözleri kendi elindeydi. "İyi geceler, Julianne. Seninle Çarşamba günü görüşürüz .. Hâlâ buradaysam."

Julia başıyla evetledi, onun kapıya doğru yürüyüşüne, sonra kaldırıma çıktığı anda koşmaya başlayışına baktı. Değerli kaşmir kazağın hâlâ kendi üstünde olduğunu da, masadaki katlanmış paranın içine kafenin hediye kartının sıkıştırılmış olduğunu da, ancak o gittikten sonra fark etti. Zarfın arkasına da bir not yazılmıştı:

O kadar çabuk pes edeceğimi sanmıyordun herhâlde. Karşılık beklemeyen hediyeleri kabul etmekten asla utanma. Burada karşılık yok.

Sevgiler,

Gabriel

[*] Macbeth

13. Bölüm

Ertesi sabah Julia hâlâ burs konusunda bir karara varamamıştı. Acele bir adım atıp da Gabriel'in cömertliğini üniversite yönetimindeki kuşkucu zihinlere açık etmek istemiyordu, çünkü bunun ona tehlike yaratabileceğini biliyordu.

Kendini de, ciddi bir lisansüstü öğrencisi olmanın dışında etiketlemek istemediğinden, bölüme gidip de bursa ilgi duymadığını söyleme konusunda bir acelesi yoktu. Aslında burs almak, cv'sinde etkileyici bir artı olurdu. Ciddi lisansüstü öğrencilerinin böyle şeylere, kişisel gurur gibi saçmalıklardan daha fazla değer vermesi beklenirdi.

Klasik açıdan bakıldığında Bayan Mitchell, Gabriel'i (ve kendisini) korumanın Scylla'sıyla, gururuna sarılmanın Charybdis'i arasında kalmış gibi hissetmekteydi.[*] Ama gururu açısından ne yazık ki asıl tehlike, bursu reddetmekten gelebilirdi. Parayı alırsa, bundan kurtulması mümkündü. Bu durumdan da hiç hoşlanmıyordu. Hem de hiç. Hele de Rachel'in cömertlik edip ona elbise ve ayakkabıları alması, Gabriel'in de (artık pek de sır sayılmayan) çantayı yenileme çabası dikkate alınırsa.

L.L. Bean çantayı dükkâna iade ettiğini, yenisinin verilmesini heyecanla beklediğini Gabriel'a söylemeyi ihmal etmişti. Geldiğinde onu kullanmaya niyetliydi... Bağımsızlığını kanıtlamak için!

[*] Odysseus (İki tehlikeli deniz canavarı)

Cuma öğleden sonra sabrı tükenen Julia, Rachel'e kısa bir mail yolladı, burstan söz etti, M.P. Emerson'un kim olduğunu bilip bilmediğini sordu.

Rachel'in cevabı hemen geldi:

G. ne yaptı dedin? Öyle bir vakfı hiç duymadım. MPE'yi de duymadım. MP, G'nin öz annesi olabilir mi? Ya da büyükannesi?

Sevgiler, RPS. A selam söylüyor ve teşekkür ediyor.

Julia, Rachel'in mesajını şaşkınlıkla okudu, ama önerdiği fikir olabilir buldu. MP herhâlde Gabriel'in büyükannesi olmalıydı, çünkü vakfa nefret ettiği birinin adını vermezdi. Öz annesinden nefret ettiğinden de oldukça emindi.

Julia'ya göre, eğer Gabriel, Rachel'den bile bir takım sırlar saklıyorsa, kendisinden de kim bilir neler saklıyordu. Bir ya da iki tekila yuvarladıktan sonra kazandığı bir ataklıkla, Rachel'e bir mesaj daha çekti, Gabriel'in Toronto'da bir kız arkadaşı olup olmadığını sordu. Belki gidip burs konusunu ona sorabilirdi. Aradığı cevap çarçabuk 'inbox'una düştü:

Julia!

Okey, sms'leri boşver, tuşlar fazla küçük.

Bildiğim kadarıyla Gabriel'in hiçbir zaman kız arkadaşı olmadı. Lisedeyken bile eve kimseyi getirip annemle babama tanıştırmadı. Scott bir keresinde onu 'gay' olmakla suçlamıştı, ama tabii Scott'ta 'gay' detektörü falan yok.

Gabriel oturduğu daireyi nasıl dekore etmiş, gördün değil mi? Ya yatak odasındaki resimleri? Dur bir dakika, sen gördün mü onları? O kentte bir kız arkadaşı olamayacak kesin. Sanırım yalnızca seks ilişkileri var. Ben sorduğumda tuhaf tepki verdi. 33 yaşına geldi. Tanrı aşkına! Oyun oynamakta ısrar etmek artık sevimli olmuyor.

M. P. Emerson'u kendisinin uydurmadığından emin misin? Scott'a sorup sana geri dönerim. Babama sorup zamanı sıkmak istemiyorum. Zaten üzüntüsü çok, ayrıca Biliyorsun.

Aaron'la ikimiz iki haftalığına Queen Charlotte Adalarına gidip bir kütük evde kalacağız. İnternet yok. Cep telefonu da yok. Yalnızca biz. Sakin, sessiz. Bir de açık havada jakuzi.

Lütfen ben gelene kadar Gabriel'in o kayadan uçuruma yuvarlanmasını engelle.

Sevgiler, R.

Not: A şahsen selam yollamak istiyor. Devrediyorum tatlım.

Merhaba Julia, ben Aaron.

Nişanlıma Kanada'da çok iyi baktığın için teşekkürler. Eve döndüğünde bambaşka biri olmuştu. Bunu Gabriel'in sağlamadığından eminim.

Cenazede hepimiz aradık seni. Şükran Bayramı'nda gelsen çok seviniriz. Tabii eve kesin dönüş yapmaya karar vermezsen. Bir daha düşünmek ister misin? Grace olmayınca hayat çok zor... hem Richard, hem de Rachel için. Çevrelerinde allelerini görmeye ihtiyaçları var ve ona sen de dâhilsin.

Benim uçuş millerim var, sana bedelsiz bilet gönderebilirim.

Bir düşün.

Çok sevgiler, tatlım.

Aaron

Julia, Aaron'un bu şekerliği karşısında, gözündeki yaş damlasını silmek zorunda kaldı. Nişanlısıyla ikisinin hâlâ birbirine bu

kadar âşık olması onu mutlu etmiş, rahatlatmıştı. Böyle sevilmekten için neler vermezdi…

Aaron'un puanla alınmış bilet teklifinin neden sadaka hissi yaratmadığını merak etti. Neden onu bir çırpıda çok nazik bir ikram olarak algılamıştı acaba? Sonra farkına vardı… Grace'in hakkı vardı. Eğer ucunda takıntı yoksa, karşılık beklenmiyorsa, sevgi ve dostlukla verilen bir hediyeyi kabul etmenin ayıp bir yanı yoktu. Eğer Aaron'un biletini kabul ederse, Richard'in Grace olmadan, tek başına vereceği ilk Şükran Günü yemeğine katılabilir, Emerson bursunu da geri verebilirdi.

Grace'i hatırlayınca, *acaba ona kendim ve Gabriel için bir küçük dua yollasam etkili olur mu*, diye geçirdi aklından. Grace bir azizeydi çünkü. Tam bir anneydi. Herhâlde çocuklarına yardım etmeyi isterdi. Yalnız geçireceği bir cuma gecesi, uzaklarda Aziz Lucy sevgili nişanlısıyla tatil yoluna koyulurken, Julia dikkatini göklere çevirdi, 'hepimiz için' diyerek gökteki anneye dua etti, bir mum yakıp Grace'in anısına pencereye koydu. Kadife tavşanıyla tek kişilik yatağına süzülmeden önce, Aaron'un hediyesini minnetle kabul etmeye karar verdi. Bu da kendisinin, yeri geldiğinde gururunu yutup hediyeler kabul edecek kadar değiştiğinin göstergesiydi herhâlde. Demek ölümcül günahı, o kadar da ölümcül değildi.

Paul'ün yokluğunda Julia upuzun bir Cumartesi gününü kütüphanede geçirdi, Profesör Emerson'un odasında tezi üzerinde çalıştı. Benliğinin yarısı, profesörün yine gelip kendisini şaşırtmasını umuyordu, ama o gelmedi. Julia onun sözlerini hatırladı, "*Seninle Çarşamba'ya görüşürüz. Eğer hâlâ buralardaysam.*"

Rachel'in tüm söylediklerine rağmen, Gabriel'in Paulina adında bir kız arkadaşı olmasını büyük bir olasılık olarak görüyordu. Gabriel'in Big Ben çanlarını da Paulina'nın telefon zilinde kullandığını hatırladı. Acaba Paulina Londra'da mıydı? İngiliz miydi?

Yoksa Gabriel, Big Ben çanlarını başka nedenle mi önemli buluyordu? Wikipedia'ya girip Big Ben hakkında yazılanları okudu, ama düşüncelerine aydınlık getirecek bir şey bulamadı.

(Wikipedia öyle olabiliyordu bazen.)

Gabriel onun hakkında ne düşünüyor olursa olsun, Julia saf değildi. Onun bakire olmadığını biliyor, hatta daha ilk karşılaşmasında bile olmadığını da biliyordu. Tüm de, bunları bilmek başka şey, gözüne sokulması ise başka şeydi.

Aklı Gabriel ile Paulina'ya kaydı… Ya da ismi olmayan, yüzü olmayan bir başka kız… Tenleri birbirine sarılmış, vücutları birbirine dolanmış durumda. Gabriel'i kızın dudaklarını öperken, dudaklarıyla, elleriyle, gözleriyle vücudunu keşfederken görüyordu. Onu upuzun boylu, kusursuz bir sarışınla, fiziksel zevk verirken görüyordu. Ekstaz hâlinde canlandırdı onu gözünde… Bedenî doyuma ulaşırken kızın adını haykırışını, gözlerine derin derin bakışını gördü. Gabriel'i bir başka ruhla bir olurken, böylelikle bir başka kıza ait olurken düşündü. *Ben sevecek miyim Gabriel'i*, diye geçirdi içinden. Ona anlayışlı davranacak mıydı? Onun daha iyi bir insan olmasını isteyecek miydi? Yoksa onu sırf bedeni için, ihtirası için, hayvansı yaratılışı için mi isteyecekti? O güzel gözlerin ardında çoktan yok olmuş bir erkeğin yaralı, onarılmaya muhtaç ruhunun bulunması, umurunda olacak mıydı? Yoksa onu daha da aşağılara mı çekecek, kendi vücuduyla ve tırnaklarıyla onu daha mı çok yaralayacaktı?

Gabriel'in bir başka kızı, herhangi bir kızı ruhuna yoldaş alması düşüncesi onu derinden yaralıyordu. Ama öte yandan, yaşamı her geceden fazla ıstıran bir kızın bulunmasını düşünmek de tümüyle yıkıyordu Julia'yı. Sonsuza kadar onun sevgilisi olmek istiyordu.

Hayalleri ne kadar karanlık ve hüzünlü olsa da, bu durum yeni kazağı kütüphaneye giderken giymesini, kollarını göğsünde çaprazlayarak kendi bedenini kucaklamasını, kazağın

kokusunu içine çekip durmasını engelleyemiyordu. Onun için bu nine en çok yaklaşabileceği buydu herhâlde.

Profesör Emerson'un çalışma odasında Julia, Paul'ün ofisine bir kenara kaldırdı, Yael Naim'i dinlemeye koyuldu. *Far Far away* şarkıyı çok seviyordu; ama kelimelerini anladığı yokta. Onun boyunca iyi bir şeyler olmasını beklemiş, umutlarını, hayallerini hep kendine saklamıştı. Ama yakında günü gelecek, kendisine bir şeyleri oldurması gerekecekti.

Müziği yatıştırıcı, iyimserlik verici buluyordu. Kütüphane kapanıncaya kadar tezinde epey ilerleme kaydetti.

Binadan çıkınca kulaklıklarını kulaklarına iyice tıktı, kapıdaki sosisçinin arabasını pas geçip, akşam yemeğini sevdiği almayı yeğledi. Koskoca bir *mango-smoothie* satın aldı, evine doğru yürümeye koyuldu. Bir yandan içeceği yudumluyor, bir yandan düşünüyordu. Gabriel'ın nerede olduğuna, ne yapmakta olduğuna dair derin düşüncelerine öylesine dalmıştı ki, Ethan'ı neredeyse görmeyecekti. Lobby'nin önünde bekleyen uzun kuyruğun dışından geçtiği sırada, adam ona el salladı.

"Hey, Ethan," diye gülümseyerek selamladı Julia onu. Kulaklıkları kulaklarından çekti.

Ethan ona yaklaşması için işaret etti. "Merhaba, Julia. Raphaela'ya sms çekmeme yardım ettiğin için sana teşekkür ederim. Çok hoşuna gitmiş." Eğer Ethan kızarabilse, o anda kızarırdı. Kara gözleri pırıl pırıl, gülümsemesi çok neşeliydi. "Ama bana İtalyanca öğretmeye başladı."

Julia sarıldı. Kız arkadaşıyla ikisinin mutlu olmaları sevindirmişti onu. "Bu gece durumlar nasıl? Kalabalık mı?" Uzayan kuyruğa bakıyordu.

"Birilerini daha içeriye almam gerek, ama daha önce birini dışarı çıkarmak zorundayım."

"Sahi mi? Kulağa pek karanlık bir iş gibi geliyor."

Julia başını iki yana salladı. "Arkadaşın içerde, sünger gibi içiyor. Barmen ona daha fazla servis yapmayı reddediyor. Bu da demektir ki, onu bir taksiye koyup evine yollamam gerek."

Julia'nın kaşları havaya kalktı. "*Gabriel burada mı? Ya Paulina?*"

"Geçen sefer onu bardan çıkarmaya çalıştığımda bana yumruk savurmuştu. Şimdi fedailerden birinin gelip burada benden hesap devralmasını bekliyorum. Girip onu zorla çıkaracağını, hatta de destek olarak yanıma birini daha alacağını," Julia'ya göz ucuyla bakıp biçen bakışlarla baktı. "Belki sen onu kendi rızasıyla çıkmaya razı edersin ..."

Julia başını telaşla iki yana salladı. "Şaka mı ediyorsun? Beni izlemez. Arkadaşı bile değilim."

"Sen geldiğinde benim aldığım izlenim pek öyle değildi, ama anlıyorum. Güzel." Aldırmaz bir tavırla omuz silkti, kolundaki saate baktı.

Julia içeceğinden bir yudum aldı, Rachel'e verdiği sözü düşündü. Acaba bu durum, kendisinin Gabriel'a göz kulak olmasını gerektirecek bir durum muydu? *Ya ben çekip gidersem, sonra o kendini kodeste bulursa? Bu hafta bana iyi davranmaya çalıştı. Bunu görmezden gelemem... Kötü karma yaratırım.*

"Şey... Onunla konuşmaya çalışabilirim belki. Bakalım kendiliğinden çıkar mı," diye önerdi kararsız bir sesle. "Tutuklanmasını falan istemem."

"Ben de istemem. VIP'lerimizi mutlu tutmak isteriz. Ama ben geldiğimden beri dubleler yuvarlayıp duruyor. Servise devam edemezler. Belki mantığın sesini dinler, evine gitmeye razı olur, yatağına yatıp uyur, geçiştirir." Ethan onun geçebilmesi için kadife kordonu çekti.

"Kaydettim buraya göre değil." Julia ayağındaki jimnastik ayakkabılarına, yırtık blucinine, Gabriel'in kokusunu taşıyan yırtık kapüşonlu hırkasına baktı.

"İyisin. Ama dinle beni, eğer kontrolü kaçırmışsa ya da bu şaramayacağını görüyorsan, hemen geri dön. Sarhoşken onunla başa çıkmak çok zor olabiliyor."

Julia, Gabriel'in sarhoşken nasıl olduğunu çok iyi biliyordu ama çok gerilerde kalan o gece bile kendisine pek tatlı davran dığını da biliyordu.

Kulübe girdiğinde, kendisini tanıyan kimseyle karşılaşmaya cağını umuyordu. Saçlarının atkuyruğunu açtı, yüzünün iki ta nına sarkmalarını sağladı, onların bir tür peçe gibi onu meraklı gözlerden saklayacağını umdu. Manhattan tipi martini barları nın tanrılarına, Brad Curtis'i bu gecelik buradan uzak tutmaları için yakardı. Bu haldeyken onunla karşılaşmak istemiyordu. La civert denizci yağmurluğunu çekip önündeki bütün düğmeleri ilikledi. Gabriel de kazağı hâlâ giymekte olduğunu görmemeliydi.

Onu bulması uzun sürmedi. Barda oturuyor, Julia'ya arkası dönük güzel bir esmerle konuşuyordu. Gözleri, saçlarına sarılan onu kravatından yakalayıp kendine çeken esmer güzelinde değil, önündeki boş viski kadehindeydi. Mutlu görünmüyordu, ama bu muhtemelen birlikte içtiği bar arkadaşından kaynaklanıyordu.

Julia birkaç metre gerideki yerinden baktığında, Emerson'ın neredeyse kucağına tırmanan, açık yakasından görünen göğsünü onun yüzüne yaklaştırmaya uğraşan Emerson fahişesinin Christa Peterson'dan başkası olmadığını görebildi. *Vay canına. Onu eve götürmeyi mi planlıyor?*

Julia şu anın, Gabriel'i kollaması gereken bir an olduğunu kesinlikle anlamıştı. Eğer Christa'yla yatarsa, yalnız üniversitenin mesafeli olma politikasını ihlal edip kendi akademik kariyerini riske atmakla kalmaz, büyük olasılıkla ilerde Bayan Emerson olmayı uman bu kişiyle tatsız bir kişisel sorun da yaşardı. Christa herhalde daha önce kafede olup bitenlerin öcünü alma amacıyla onu sarhoş etmeye çalışıyor olabilirdi... Gabriel'ın Julia adına takındığı tutum yüzünden.

Ne olursa olsun, Julia bu baştan çıkarma çabasının devam etmesine izin veremezdi. Bir dakika bile bekleyemezdi.

Çok elini Kıymetli'den. Vahşi.

Topukları üzerinde dönüp kulübün kapısından çıktı, Ethan'a yaklaşan yaklaştı, kulağına fısıldadı. "Yardıma ihtiyacım var. Eve götürmemesi gereken bir kızla birlikte. Kız onun öğrencilerinden biri. Sen onu taksiye bindirmeden, ikisini ayırmak zorundayım."

Etan omuzlarını kaldırdı. "Bu konuda ne yapabilirim, bilemiyorum. O kendi kararı."

"Garsonlardan biri kızın üstüne içki dökse, onu bayanlar tuvaletine yollasa? O zaman belki Gabriel'i dışarıya çıkmaya razı edebilirim."

"Onu ikna edebilir misin sence?"

Julia gözlerini kırpıştırdı, düşünmek için bir süre sustu. "Bilmiyorum. Onları ayırırsak, şansım artar. O plastik memeler suratına değerken aklıyla düşünebileceğini sanmıyorum."

Ah, eski dostuna yardımcı olmak için uğraşan lisansüstü öğrencilerinin tanrıları, yardım edin, o Emerson fahişesini ondan uzaklaştırabileyim. Lütfen.

Ethan güldü. "Heyecan romanlarına biraz fazla benziyor, ha? Ama peki, eminim barmen bize yardımcı olur. Şakadan anlayan adamdır. Emerson sana direnirse, barmene söyle, beni çağırsın. Tamam mı?"

"Tamam."

Ethan telefonunu çıkarıp barmeni aradı, iki dakika içinde de Julia'ya, Gabriel'in yanına gitmesi için işaret ediyordu. Julia derin bir soluk alıp tekrar kulübe girdi. Gabriel gülüyordu. Komiğine giden bir şey olmuştu. Kahkahalar atıyordu. Kafasını arkaya atmış, avuçlarını karnına dayamıştı.

Julia onun gülerken daha yakışıklı olduğunu kabullenmek durumundaydı. Açık yeşil, resmî bir gömlek giymiş, yakasının

en üst iki düğmesini açmıştı. Göğsündeki tüyler görünüyordu. Atletinin yakasından, karlar arasından baş vermiş çimenler gibi uzanıyorlardı. Neyse ki 1950'lerin havasından sıyrılmış, papyon kravatından kurtulmuştu. Taktığı ipek kravat siyah üstüne siyah çizgiliydi, gevşetilmiş, yakasının çevresine düşmüştü. Smokin pantolonu vücuduna tam oturuyordu, pırıl pırıl siyah pabuçlarının burnu fazlaca sivriydi.

Kısacası sarhoştu, ama yine de mükemmeldi.

"Profesör?"

Gülmeyi kesti, Julia'ya döndü, yüzüne koskoca bir gülümseme yayıldı. Onu gördüğüne çok sevinmiş gibiydi. *Aşırı* sevinmiş gibi.

"Bayan Mitchell! Bu beklenmedik güzel sürprizi neye borçluyum?" Elini tutup dudaklarına götürdü, birkaç saniye orada tuttu.

Julia kaşlarını çatmadan edemedi. Sarhoş gibi görünmüyordu, ama dostça davrandığı kesindi. Flörtçü davranıyordu hatta. Demek ki sarhoştu.

(Ya da belki çok cazip birinden kişilik nakli yaptırmıştı. Mesela Daniel Craig gibi birinden.)

"Bana taksi çevirmem için yardım edebilir misiniz? Eve dönmek zorundayım." Julia elini çekerken, bulduğu bahanenin ne kadar yutulmaz olduğunu düşünüp yüzünü buruşturdu.

"Sizin için, ne olsa yaparım, Bayan Mitchell. Ciddiyim, *ne olsa* yaparım. Önce size bir içki ısmarlayabilir miyim?" Birkaç kâğıt para çekip barmene verirken gülümsüyordu.

"Şey, hayır, benim içkim var." *Smoothie*'yi onun burnuna doğru uzattı.

Barmen, kâğıt bardağa öfkeyle baktı, ama Gabriel'in hesabını alıp kendi işine döndü.

Gabriel "Onu niye içiyorsun?" diye kıkırdadı. "Kuskusla iyi mi gidiyor?"

Julia dudağını ısırdı.

Gabriel kıkırdamayı birdenbire kesip kaşlarını çattı, parmaklarını uzatıp o dudağı dişlerin arasından çekti. "Kes şunu. Kanının akmasını istemem." Parmaklarını geri çekti, yüzünü onunkine yaklaştırdı. Çok fazla yaklaştırdı aslında. "Kuskus konusunda şaka yaptım."

Onun parmaklarını dudağında hissedince ateş basmıştı Julia'yı. Kendini toparlamaya çalışıyordu.

"Komik bir şaka değildi, değil mi? İnsanların fakirliğiyle dalga geçmek kabalıktır. Sen de çok tatlı bir küçük kızsın."

Julia'nın dişleri kenetlendi. Bu aşağılamalara ne kadar dayanabilirdi acaba... Yani... Onu da, (*organını* da) Christa'nın pençelerine terk edip buradan kaçmadan önce?

"Profesör, ben..."

"Demin biriyle konuşuyordum. Tanırsın... Tam bir tilki." Gabriel'in şarhoş bakışları çevrede tembel tembel dolaştı, sonunda Julia'ya döndü. "Gitmiş. Sevindim. Kötü bir cadı."

Julia başıyla onayladı. Gülümsedi.

"Sana çöpmüşsün gibi bakıyordu, ama onu yerine oturttum. Bir daha sana sataşırsa, sınıfımdan atacağım. Artık rahat olacaksın."

Yüzünü yine ona yaklaştırdı, kırmızı dudaklarını yavaşça yaladı... Çok yavaşça. "Sen böyle bir yerde bulunmamalısın. Yatma saatin geçmedi mi? Mor yatağında, kedi yavruları gibi kıvrılıp uyumuş olmalıydın. Kocaman kahverengi gözlü güzel bir minik kedi gibi. Seni okşamak istiyorum."

Julia'nın kaşları havaya kalktı. *Nereden buluyor bütün bunları?*

"Şey, gerçekten eve gitmem gerek. Şimdi. Dışarıya gelip bana taksi çevirir misiniz? Lütfen, Profesör?" Julia kolunu çıkış kapısına doğru salladı, onların ikisi arasına bir an önce mesafe koymaya çalıştı.

Gabriel hemen trençkotunu kaptı. "Üzgünüm. Perşembe günü seni evine yalnız dönmek zorunda bırakmıştım. Bir daha yapmam. Haydi, seni evine götürelim, küçük kedi."

Kolunu ona, eski centilmenler gibi uzattı. Julia da onun kolunu tuttu. *Kim kimi yönlendiriyor*, diye merak ediyordu. Kapıdan çıktıklarında, Ethan'ı taksinin yanında, arka kapıyı açmış bekler buldular.

"Bayan Mitchell," diye soludu Gabriel. Elini onun belinin arkasına dayayıp onu taksiye doğru götürdü.

"Aslında ben yürüyerek de giderim," deyiverdi Julia. Yana çekilmeye çalıştı.

Ama Gabriel ısrarcıydı. Ethan da ısrarcıydı. Belki de Gabriel vazgeçer de kulübe döner, başına bela olur diye korkuyor, ölümden de kurtulmak istiyordu. Her an ortaya çıkıp *Kıymetli*'yi kapmaya çalışabilecek olan Christa'dan kurtulmak uğruna, Julia taksiye bindi, ta uzağa geçip oturdu.

Gabriel de arkasından bindi. Julia burnunu tutmuş, viski kokusundan kurtulmaya çalışıyordu. Ethan şoföre para uzattı, kapıyı arkalarından kapattı, uzaklaşırlarken Julia'ya elini salladı.

Gabriel şoföre "Manulife Binası," dedi.

Julia yanlışı düzeltip kendi adresini söyleyecekken Gabriel onu durdurdu. "Sen *Vestibül*'e içki içmeye gelmedin," dedi. Julia'nın kıyafetini süzüyordu. Aç bakışları, yırtık bluzinden gözüken çıplak dizlerde biraz oyalandı.

"Şanssızlık. Yanlış zamanda yanlış yerdeydim."

"Pek sayılmaz," diye soludu Gabriel. Dudaklarının köşelerinde bir gülümseme oynaşıyordu. "Bana kalırsa şanslılık. Şimdi seni gördüğüme göre, ben de şanslıyım."

Julia içini çekti. Taksiyi geri döndürmek için geç kalmıştı. Tera yöne gidiyorlardı. Önce profesörü sağ salim evine sokup, sonra kendi evine kadar yürümek zorundaydı. Başını iki yana sallayıp *smoothie*'sinden bir yudum aldı.

"Beni mi göz etliyordun?" Gözleri kuşkuluydu, Julia'nın gözlerine bakıyordu. "Rachel hesabına casusluk mu yapıyordun?"

"Ne münasebet! Eve gidiyordum, onundan sizi gördüm."

"Beni gördün, gelip konuşmaya karar verdin, öyle mi?" Şaşırmış gibiydi.

"Evet," diye yalan söyledi Julia.

"Neden?"

"Toronto'da yalnızca iki insan tanıyorum, Profesör. Biri sizsiniz."

"Yanlış. Hechâkkle Paul de öteki."

Julia onu ihtiyatlı bakışlarla süzdü, bir şey söylemedi.

"*Melekbozan*."

Julia'nın kaşları çatıldı. "Neden ona hep öyle diyorsunuz?"

"Öyle de ondan. Bayan Mitchell. Daha doğrusu, öyle olmayı umuyor. Ölürüm de izin vermem. Söyle bunu ona... Meleğe bulaşmakla kendini tehlikeye atar."

Bu Orta Çağ'dan kalma bayağılık karşısında Julia tek kaşını kaldırdı. Onu daha önce de sarhoş görmüştü. Öyle anlarında belirgin mantıkla tam bir delilik arasında gidip geldiğini biliyordu.

İnsan bir melekle nasıl yatar? Melekler cisimi değildir, manevi varlıklardır. Üreme organları yoktur. Gabriel, sen adamakıllı hasta bir ruhsal uzmanısın.

Çok geçmeden Gabriel'ın oturduğu apartmana vardılar, birlikte taksiden indiler. Julia'nın yürüyeceği yol o kadar da uzak değildi. Dört blok kadar bir şeydi. Taksiye verecek fazla parası da yoktu zaten. Gabriel'a gülümsedi, iyi geceler diledi, Rachel'e bir nyilikte bulunduğu için kendi kendini kutladı, ondan sonra da *smoothie* ile ikisi dönüp ilk adımlarını attılar.

"Arabalarımı kaybettim," diye seslendi Gabriel arkasından. Gözleri yoklayıp duruyor, sakso içindeki yapay palmiyeye doğru tehlikeli şekilde eğiliyordu. "Ama gözlüğümü buldum." Pudra gözlüğü çıkarıp gösterdi.

Julia gözlerini yumup içine bir soluk çekti. Onu burada bırakmayı planlamıştı. Yardımseverlik sorumluluğunu oradan geçecek bir başkasına yıkmak istemişti. Tercihen bir evsize. Ama Gabriel'in şaşkın yüzüne baktığında, onun yapay palmiyenin üstüne devrilmek üzere olduğunu görünce (kime ne zarar verdiği ki o palmiye), yardıma gerçekten ihtiyacı olduğunu anladı. Grace'in küçücük oğluydu o bir zamanlar. Julia onu nasıl terk edebilir, ortada bırakabilirdi! Zaten yapılan iyiliklerin, ne kadar küçük şeyler olurlarsa olsunlar, hiçbir zaman boşa gitmediğini de bilen biriydi.

Anahtarlarını bile bulamıyormuş, Dante aşkına! İçini çekip yarı boş smoothie'sini yakındaki çöp kutusuna attı.

"Haydi." Kolunu onun beline sardı, ama o da kolunu onun omzuna atıp dostça sıktığında irkildi.

Birlikte kapıya yürüdüler, gece nöbetçisine el salladılar, adam Gabriel'i tanıyıp bir zile bastı, binaya girebilmelerini sağladı. Asansöre ulaştıklarında, viski sanki Gabriel'i daha da fena çarpmış gibiydi. Gözlerini kapamış, kafası boynunun üzerinde geriye bükülürken, ara sıra inlemeye başlamıştı. Julia bu fırsattan yararlanıp onun ceplerinde anahtarı aradı, Burberry trençkotun eteğini kaldırınca da çabucak buldu.

"Beni bardan arakladın, yaramaz küçük kedi. Barda bulduğun adamlarla eve gitmezsin sanıyordum."

Profesör Emerson sarhoşken bile eşeğin tekiydi.

"Sizi *arakl*ıyor değilim, Profesör. "Yalnızca *bırakıyorum*. Bunu böyle sürdürürseniz, düşmenizi engellemem." Julia'nın sesi sinirli çıkıyordu.

Daire kapısının anahtarını bulması zaman aldı, sonunda bulduğunda, onu kapıdan içeri soktu, anahtarı da kilitten çekti. Amacı onu orada bırakmaktı. Kendi kendine idare eder artık, diye düşünüyordu. Ama o, bu sefer de midesinin bulandığına dair bir şeyler mırıldanmaya başlamıştı. Onu banyoda yere devrilmiş

modası geçen *rock* starları gibi kendi kusmuğuyla boğulurken bırakmayı teklif etti. Yapayalnız, hiç dostu olmaksızın, orada ölürken! Onu yatak odasına kadar götürmeye, kusup ölmemesini sağlamaya karar verdi. Anahtarlarla trençkotu, holdeki masaya bıraktı, hızla kendi apartmanını çıkarıp çantasının üstüne koydu.

Gabriel gözlerini kapamış, duvara yaslanmıştı. Demek ki Julia'nın gönlünü kaptırmış gencecik kızlar gibi hâlâ kendi kazağını giymekte olduğunu fark etmeyecekti.

"Haydi, gelin, Profesör." Julia onun kolunu tutup kendi omzuna attı, tekrar onu belinden yakaladı, koridordan ileri yürümeye çalıştı.

"Nereye götürüyorsun beni?" Gözlerini açmış, etrafına bakınıyordu.

"Yatağa."

Gabriel gülmeye başladı. Yürümemekte direndi, duvara yaslandı, ona baktı.

"Komik olan ne?"

"Sen, Bayan Mitchell," diye soludu Gabriel. Sesi birden boğuklaşmıştı. "Beni yatağa götürüyorsun, oysa beni henüz öpmüş bile değilsin. Sence birkaç gece kanepede öpüşüp okşamayla başlasak daha uygun olmaz mı? Yatağa ondan sonra geçmek daha iyi değil mi? Seni okşamaya fırsat bile bulamadım, yaramaz küçük kedi. Hem sen bakiresin, değil mi?"

Julia köpürdü, özellikle bu son söz, patlamasını sağlamaya yetti. "Sen ömründe okşaşmamışsındır. Hem seni *yatağa* götürüyor değilim, koca budala, uyuyup ayılasın diye *yatak odana* götürüyorum. Çeneyi de kes."

"Öp beni, Julia. Öp ve iyi geceler de." Gabriel'in gözleri iri iri açılmış, bakışları Julia'ya saplanmıştı. Sesini kısıp saten bir hışıltı düzeyine indirdi. "O zaman uslu çocuklar gibi yatarını yatağıma. Hem eğer sen de uslu olursan, bana katılmana izin de veririm."

Julia'nın soluğu boğazına tıkandı. Şu anda hiç sarhoş görünmüyordu. Çok aklı başında görünüyor, gözleri onu okşuyor, elleri ona dokunuyor, göğsüne yakın alanda gereğinden fazla oyalanıyordu. Dudaklarını yalamaya başlamıştı.

İşte geliyor baştan çıkarıcı gülümseme… Beş, dört, üç, iki, bir. Tamam. (Bereket versin kendisi baştan çıkacak havada değildi.)

Julia onu bir anda bırakıp geri çekildi, gözlerini kaçırdı, çünkü aslında o gözlere, o gülümsemeye bakmak, güneşe bakmak gibi bir şeydi. Gabriel kendini duvardan ayırıp ona doğru bir adım attı. Julia o anda tuzağa kısılmıştı. Gabriel öbür duvara yalpalamış, kendisine doğru bir adım daha atıyordu.

Julia'nın gözleri iri iri açıldı. Asılıyordu ona resmen. Gözlerinde aç bakışlar vardı.

"Lütfen, yapma. Lütfen, canımı yakma," diye titredi.

Gabriel'in kaşları arasında bir çizgi belirdi. Uzandı, yumuşak elleri onun yüzünü yavaşça avuçladı, çenesini kaldırdı; gözlerinin kendi pırıltılı gözlerine bakmasını sağladı.

"Asla." Ve ardından dudaklarını onunkilere değdirdi.

Tenleri birleştiğinde Julia'nın bütün düşünme yeteneği yok oldu, tüm benliği duygulara boğuldu. Ömründe kendini bu kadar vücuttan ibaret hissetmemiş, kafasının içindeki yaşamından bu kadar uzaklaşmamıştı. Gabriel'in dudakları onunkiler üzerinde hemen hemen hiç kıpırdamıyordu. Sıcak dudakları nemli, şaşılacak kadar yumuşaktı. Kendisini böyle öpmesinin sarhoşluktan mı, yoksa başka bir nedenden mi olduğunu anlayamıyordu, ama ikisinin dudakları bir arada donmuş gibiydi. Bu kadar yoğun ve gerçek olan birleşmeleri bir an bile ayrılamazmış gibiydi. Julia dudaklarını hiç kıpırdatmıyor, onun kendisini bırakıp çekileceğinden, bir daha onu asla öpmeyeceğinden korkuyordu.

Gabriel bedeniyle onu duvara dayadı, elleri yanaklarının üzerinde kaydı. Ağzını açmamıştı, ama aralarında kabaran duygu hiç olmadığı kadar güçlüydü. Julia'nın kalbi kulaklarında atıyor, şarkılar söylüyordu. Kızardığını, benliğini ateş bastığını hissetti, göğsünü ona yasladı, aralarındaki mesafeyi yok edip kollarını onun boynuna sardı.

Gömleğinin altındaki kaslarını hissedebiliyordu. Kalbinin atışlarını neredeyse kendi göğsünde duyabiliyordu. Ama öyle içli, öyle şefkatliydi ki! Dudakları ona çok daha fazla şeyler isteyordu. Çok daha fazla şeyler.

Öpüşmelerinin ne kadar sürdüğünü bilemiyordu, ama ayrıldıklarında Julia'nın başı dönüyordu. İnsan bilincinin sınırını aşan bir andı. Duygusaldı. Kalbinin en derinlerindeki özlemlerin bir anlığına doyuma erişmesiydi. Elmalığın anıları ve hayalleri akıp geri geldi. Bunlar hayal ürünleri değildi… O kıvılcım, o çekim gücü, gerçekti. Ruhundaki kıpırtı da öyle. Hayalinden uydurmamıştı hepsini. *Acaba o da hissediyor mu*, diye merak etti. Ya da belki o artık bu tür duygulara bağışıktı. Gabriel arkaya doğru sendelerken "Güzel Julianne," diye mırıldandı. "Şeker kadar tatlı."

Onun tadını alıyormuş gibi dudaklarını yaladı, zihninde ne kadar bir ayıklık varsa, birdenbire kaybolmuştu. Gözlerini kapayıp duvara doğru devrildi, kendinden geçiyordu.

Julia sonunda kendine geldiğinde (bir dakikadan fazla sürmüştü), onu sürükleyerek yatak odasına götürmeyi başardı. Her şey iyiye gidiyordu. Her şey iyiye gidecekti, o anda ağzını açıp Julia'nın üstüne başına kusmasaydı! Kendi pahalı İngiliz kaşmir kazağı da batmıştı. Artık yeşil bile değildi.

Julia bu görüntü ve koku karşısında solumayı kesti, midesi kalktı. Zaten dengesizdi midesi. *Saçlarımda bile var. Ah, iyilikseverlerin tanrıları, bana yardım etmek için acele edin!*

"Üzgünüm, Julianne. Yaramaz çocuk olduğum için üzgünüm." Gabriel'in sesi çocuk sesi gibiydi.

Julia soluğunu tuttu, başını iki yana salladı. "Ziyanı yok. Gel haydi." Onu büyük banyoya doğru çekti, ikinci volkanik patlamadan önce tuvaletin önüne diz çöktürmeyi başardı.

O kusarken Julia elini burnuna kapattı, kendini mümkün olduğu kadar uzağa atmak için geniş ve zarif banyoyu inceledi. Kocaman, iki kişilik, hatta daha bile geniş bir küvet vardı burada. *Uyar.* İki kişilik, hatta daha geniş bir de duş... tepesinde dekadan, tropik yağmur duş başlıkları. *Uyar.* Kocaman, puf puf beyaz havlular... kusmuk silmeye uygun. *Uyar, uyar* ve *uyar.*

Gabriel kusmayı bitirince Julia ona ağzını silmesi için küçük, ama emici bir el havlusu uzattı. O yüksek sesle inledi, havluyu görmezden geldi. Julia eğilip onun yüzünü sildi, sonra ağzını çalkalaması için bir yudum su verdi.

Yüzüne baktı. Kendi ailesinde süregelen aksiliklere ve evlilik konusundaki kişisel kuşkularına rağmen, yine de zaman zaman, bir bebeği olmasının nasıl bir şey olabileceğini düşünmüştü. Julia'ya ve kocasına benzeyecek küçük bir kız veya oğlan. Çok hasta durumdaki Gabriel'a bakarken, bir annenin hasta çocuğuna bakmasının nasıl bir şey olabileceğini düşündü. Gabriel'in bu aciz hâli yüreğine dokunuyordu. Daha önce bir tek kere görmüştü onun bu hâlini. Ofisinde Grace'e ağladığı zaman.

Grace oğluna baktığım için memnun olmalı.

Onun yumuşak saçlarını alnından geri iterken, "Bir dakikalığına bekleyebilir misin?" diye sordu.

O yine inledi, gözlerini kapadı. Julia bunu, onun evet demek istediğine yorumladı. Ama yine de onu öyle bırakmak zor geliyordu. O inleyip dururken Julia onu okşadı, saçlarını yatırdı, bebekle konuşur gibi konuştu onunla.

"Ziyanı yok, Gabriel. Ziyanı yok. Tek istediğim sana iyi davranmaktı... Biraz bakmak istemiştim sana ... Sen beni hiç umursamasan bile."

Onu kısa bir süre bırakabileceğine inancı sağlamlaşınca kalkıp hızla yatak odasına geçti, çekmecelerde giyecek bir şeyler aradı. Herhangi bir şey. Çamaşırlarını karıştırıp anı diye eve götürebileceği (ya da eBay'de satabileceği) bir şey bulma arzusunu

yenileyip ilk bulduğu boxer külotu kaptı. Siyahtı. Üzerinde Magdalen College'ın arması görünüyordu. Gabriel'ın biçimli poposuna göre de biraz küçük gibi görünüyordu.

İç çamaşırları bile özenti, diye düşünerek bir tişört aradı.

Müzafer banyosuna daldı, kendi kirli giysilerini çıkardı, saçlarındaki kusmukları akıtmak, vücudunu kokudan arındırmak için duşa girdi, sonra onun kıyafetlerine büründü.

Duştan bitince, Gabriel'ın kaşmir kazağını kurtarma işine yöneldi. Musluğa su doldurup kazağı bastırdı, elinden geldiği kadar temizledi, kuruması için mermer tezgâha serdi. Onu kuru temizleyiciye vermek (ya da yakmak) zorunda kalacaktı besbelli. Julia diğer giysilerini çamaşır makinesine soktu, büyük banyoya geri döndü.

Gabriel sırtını duvara dayamış, oturuyordu. Dizlerini karnına çekmiş, yüzünü ellerine gömmüştü. Hâlâ inliyordu.

Julia tuvaleti çabucak temizledi, onun yanına diz çöktü. Onu kusmuklu giysiler içinde bırakmak istemiyordu ama soyup giydirme fikrinden de hoşlanmıyordu. Herhâlde kendisini cinsel tacizle falan suçlardı. Hem sarhoş hem de öfkeli bir Profesör Emerson'a dayanamazdı doğrusu. Tıpkı bir ejderha gibiydi çünkü. Kuyruğunun çekilmekte olduğunu hissederse bir anda öfkesi ona dönerdi.

'Gabriel, üstüne başına kustun. Anlıyor musun? Böyle mi kalmak istersin, yoksa..." Sesi kayboldu.

Anlıyormuş gibi kafasını salladı, kravatını çekip çıkarmaya çalıştı. Gözleri kapalıyken, tabii pek başaramadı. Julia yavaşça kravatı gevşetti, başından çıkardı, suyla biraz çalkaladı, tezgâha bıraktı. Bunu da kuru temizleyiciye vermek zorundaydı.

Onun arkası dönükken Gabriel gömleğinin düğmelerini açmaya uğraştı. Bu iş beklediğinden zor geldi. Bir küfür savurup düğmelere asıldı, koparmasına ramak kaldı.

Julia içini çekti. "Dur, bana bırak." Tekrar yanına diz çöktü, onun uzun parmaklarını kenara itti, düğmeleri çabucak açtı.

Gabriel resmi gömleğinden kurtuldu, hemen tişörtü kafasından yukarı çekti. Ama sersem durumda olduğu için, kafasını yakadan kurtaramadı. Tişört kafasında türban gibi sarılı, öylece oturakaldı.

Çok komikti aslında. Julia gülmesini zaptetti, keşke cep telefonum yanımda olsaydı da bir resmini çekebilseydim, diye geçirdi içinden. O resmi ekran koruyucu olarak kullanmak pek hoşuna giderdi. Ya da 'avatar'ı olarak... Eğer ihtiyaç duyarsa. Yavaşça yakayı kurtardı, soluk soluğa, topukları üzerine oturdu.

Gabriel'in çıplak göğsü inanılacak gibi değildi. Vücudunun tümü bir mükemmellik projesi gibiydi. İri, kaslı kolları, geniş omuzları, sağlam göğüs kasları kusursuzdu. Oysa narin yapılı görünüyordu, diye düşündü Julia. Yani kazaklarla, ceketlerle örtülü olduğu zamanlarda. Ama şu anda hiçbir narin yanı yoktu Gabriel'in. Hiç.

Ve bir de dövmesi vardı. Bu Julia'yı şaşırttı. Scott'la ikisinin gömleksiz resimlerini çok görmüştü. Tatil resimleri. Kendisi Selinsgrove'a taşınmadan önce çekilmiş resimler. O resimlerde dövme falan olmadığına yemin edebilirdi. Demek ki bunu son altı yedi yıl içinde yaptırmıştı.

Sol göğüs kasındaydı dövme, ortaya, göğüs kemiğine kadar da yayılıyordu. Kanatlı bir Orta Çağ ejderhası, kocaman bir kalbe sarılmış, o kalbi iki ön ayağıyla eziyordu. Kalp çok gerçekçi yapılmıştı. Stilize değildi. Ejderhanın pençeleri de öyle derine batmıştı ki, yaralardan kanlar akmaya başlamıştı.

Julia bu karanlık ve tedirgin edici imaja ağzı açık bakıyordu. Ejderha yeşilli siyahlıydı, dikenli kuyruğu kıvrık, kanatları da kocamandı. Açık duran ağzından alevler püskürüyordu. Anın esas dikkatini çeken, üzerindeki harflerdi: m a i a. Maia. Ya da belki m.a.i.a. Bu bir kısaltma olabilirdi.

Julia, Maia'nın kim olduğunu da, m.a.i.a.nın ne olduğunu da bilmiyordu. Rachel'den de, Clark'ların hiçbirinden de bu adı duymamıştı. Gabriel'in karakterine hiç uymayan bir durumdu bu. Bir zamanlar pek az tanıdığı, şimdi yeni yeni tanımaya başladığı Gabriel, dövme yaptıracak adam değildi... Nerede kaldı, bu kadar kocaman, bu kadar iddialısını yaptırmak?

Gömleğinin altında böyle bir dövmesi var, ama kravat takıp kazak giyiyor, ha?

Julia bu cildin altında daha ne sırlar olabileceğini merak etti, gözleri biraz daha aşağıya doğru kaydı. Oturur durumda olduğu halde karnının belirgin kasları, kalçalarından ortaya doğru inen V biçimi oyuklar, pantolon kayışının altında göze çarpıyordu.

"Vay canına. Profesör Emerson egzersiz yapıyor bol bol. Karnının ve 'V'sinin bir resmini çekip ekran koruyucuma koyabilir miydim?

Julia kızardı, başını çevirdi. Sayın Profesörü böyle gözetlemekle yaramazlık etmişti. Biri kendisine bunu yapsa, hiç hoşuna gitmezdi... Hele de zayıf bir anında. Kendini suçlu hissederek kirli giysileri ve havluyu toparladı, yatak odasındaki acem halısına damlayan pisliği de silip çamaşır odasına daldı. Her şeyi hızla makineye tıktı, deterjanı koydu, yıkama düğmesine bastı. Sonra mutfağa, bir bardakla, buz dolabından su almaya gitti.

Gabriel onun yokluğunda, odanın ortasındaki ipek örtülü kocaman yatağa kadar ulaşmayı başarmıştı. Julia döndüğünde onu yatağın kenarına oturmuş buldu. Yalınayaktı ve üstünde yalnızca boxer külotu vardı. Saçları darmadağınıktı, her yana açı vermiş durumdaydı.

Vay canına.

Şu koca evrende belki yarı çıplak Gabriel'in yatağın kenarındaki oturuşu kadar alevlendirici bir manzara olamazdı, gümüşün yüzeyi hariç! Ama Julia yine de gözlerini kaçırdı, elindeki suyu onun başucu masasına koydu. Ona nasıl olduğunu sormak

istiyordu ama biraz beklemeye karar verdi. Bir adım geri kaydı, gözlerini odada gezdirdi. Gördüğü şey onu afallatacak türdendi.

Gabriel'in siyah beyaz fotoğraflara olan zaafı burada daha da belirgindi. Dört duvarın üçüne etkileyici siyah çerçeveler içinde çift çift resimler asılmıştı. Ama Julia'yı asıl şaşırtan, resimlerin içeriğiydi.

Erotik resimlerdi bunlar. Çoğu çıplak kadın resimleriydi, ara sıra kadınla erkeğin birlikte görüldüğü pozlar da vardı. Yüzler ve üreme organları ya görünmüyordu ya da gölgede kalıyordu. Çok zarif resimlerdi, aslında çok güzeldiler. Julia bunları "kötü" resimler olarak tanımlayamazdı. Ama son derece romantik ve sevgi yüklü oldukları kesindi. Sıradan pornografinin çok yukarısında, çok daha fazla tahrik edici resimlerdi.

Bunlardan birinde, yandan görünen bir çift, bir tür koltukta oturmuşlardı. Göğüsleri birbirine yaslanmış, erkeğin elleri kadının uzun sarı saçlarına sarılmıştı. Julia kızardı, bu resmin o güzel çift sevişmeden önce mi, sevişme esnasında mı, yoksa sonra mı çekildiğini merak etti. Anlaşılmıyordu.

Bir başkası, bir kadının sırtını gösteriyordu. İki erkek elinden biri kadının sırtının ortasındayken, diğeri kalçasını tutuyordu. Kadının sağ kalçasında dövme vardı, ama üzerindeki yazı Julia'ya göre Arapçaydı, o yüzden de okunamıyordu.

Asıl dikkatini çeken, yatağın başına asılmış iki fotoğraftı.

Birinde bir kadın yüzüstü yatıyordu. Erkeğin vücudu onun üzerinde, havadaydı. Hemen hemen karanlık bir melek gibiydi. Sol elini onun beline dayamış, kürek kemiğine bir öpücük konduruyordu. Julia'ya Rodin'in *Meleğin öpüşü* heykelini hatırlatıyordu. *Acaba o eserden mi ilham alındı*, diye merak etti.

Başucundaki diğer resim Julia'nın soluğunu kesti. Erotizmi en açıkça belirgin edeni buydu. Bu resimdeki kabalık ve saldırganlık Julia'ya itici geldi. Yüzüstü yatan bir kadın, yandan çekilmişti. Yalnızca göğsüyle dizi arasındaki kısım görünüyordu. Üst

kısımda, bir erkek bedeninin bir bölümü görülmekteydi. Adamın elbirliği, hembeyaz parmak eklemleriyle, kadının sol kalçasına dayanmış, kalçaları kadının bel oyuğuna bastırıyordu. Elin parmakları aşağı ve zarifti. Julia bu resimden rahatsız oldu, utanarak başını çevirdi.

Insan niye böyle bir resmi duvarına asar? Başını iki yana salladı. Resimlere bakılırsa, kesin olan bir tek şey vardı: *Profesör Emerson sırtta ve arkaya düşkündü.*

Bu dekorun ve bu sanat eserlerinin seçilmesindeki mesaj, bu odanın tek amacının bir şehvet kazanı görevi görüyor olmasıydı. Çamaşırlıklarına bakılırsa, zaten o niyetle döşenmişti burası, tüm soğukluğuna rağmen. Dairenin genel havasına uygun bir soğukluk. Fotoğraflardan odaya bir ürperti yayılıyordu. Yatağın buz mavisi ipek örtüleriyle perdeler, siyah mobilyalar, o koskoca yatak, aynalı başucu panosu, yerdeki basamak... Hepsi.

Orta Çağ, diye düşündü Julia. *Ne kadar uygun.*

Ama fotoğrafların etkisi, bilincine başka bir şeyin girmesiyle uçuverdi. Bu siyah-beyaz erotika'ya hiç uymayan bir şey! Yatağın karşısındaki duvara, parlak renklerle dolu, Pre-Raphaelite, yağlıboya bir tablo asılmıştı. Henry Holiday'in Dante ile Beatrice tablosunun orijinal boyutta bir röprodüksiyonu. Julia'nın yatağının yanına asılmış olanın aynısı.

Julia'nın gözleri o tablodan Gabriel'a, sonra yine tabloya döndü. Yattığı yerden görebilecekti tabloyu. Onun her gece uyumadan önce Beatrice'in yüzüne bakışını düşündü. Gece en son, sabah ilk önce gördüğü şey o olmalıydı. Bu resmin onda da olduğunu Julia bilmiyordu. Kendisinde olmasının nedeni, Gabriel'di. Acaba... Herhangi bir şekilde... Onda oluşunun nedeni de kendisi olabilir miydi?

Bunu düşününce titremeye başladı. Bu yatak odasına kimi girmiş olursa olsun, Gabriel yatağını ısıtmak amacıyla buraya kimi

getirmiş olursa olsun, Beatrice her zaman oradaydı. Beatrice her an oranın bir parçasıydı.

Ama Gabriel, Beatrice'in o olduğunu hatırlamıyordu.

Bu düşünceleri yatıştırmak için başını iki yana salladı, yavaşça Gabriel'i yatmaya zorladı, çarşafı ve ipek duvarı üzerine örttü, kenarlarını onun kollarının altına sıkıştırdı, sonra yatağın kenarına oturup onun kendisine bakışını seyretti.

Gabriel önceden başlanmış bir konuşmayı sürdürüyormuş gibi "Müziği dinliyordum," diye fısıldadı.

Julia'nın kafası karışmıştı. Kaşlarını çattı. "Ne tür müzik?"

"*Hurt*. Johnny Cash. Tekrar tekrar."

"Neden onu dinliyorsun?"

"Hatırlamak için."

"Ah, Gabriel, neden?" Julia gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını geri itmeye çalıştı. O şarkı, kendisinin de içi bulanmadan dinleyebileceği tek Trent Reznor şarkısıydı, ama onu her seferinde ağlatırdı.

O cevap vermedi.

Julia onun üzerine eğildi. "Gabriel? Hayatım, artık o tür müzikleri dinleme, e mi? Artık ne *Lacrimosa* var ne de Nine Inch Nails. Karanlıktan çık ve ışığa doğru yürü."

"Işık nerede?" diye mırıldandı o.

Julia soluğunu sesli biçimde saldı. "Neden bu kadar çok içiyorsun?"

"Unutmak için." Gözlerini kapadı, başını tekrar yastığa bıraktı.

Gözleri kapalıyken onu hayran hayran seyredebiliyordu. İlk gençlik yıllarında kim bilir ne kadar tatlı bir çocuktu, diye düşündü. Koca koca safir gözler, öpülesi dudaklar, seksi kumral saçlar. Öfkeli ya da üzgün olmaktan çok, utangaçtı herhâlde. Belki soylu ve iyi bir çocuktu. Eğer Julia ile yaşları daha yakın olsa, belki onu babasının evinin kapısı önünde öper, okulun dansına

gitmeyip yıldızlar altındaki battaniyenin üzerinde ilk defa olarak sevişirdi... Ailesinin evinin arkasındaki ağaçlıkta. Julia da onun için *bir ilk* olurdu. Daha mükemmel bir evrende olsalardı...

Julia insan ruhunun, kendi ruhunun parçalanmadan önce ne kadar acıya dayanabileceğini düşündü, gitmek üzere kalktı. Sırtında bir el uzanıp onu yakalamaya çalıştı.

"Beni bırakma," diye soludu Gabriel. Gözleri yarı aralıktı. Ona yalvaran gözlerdi. "Lütfen, Julianne."

Kim olduğunu biliyor, yine de kalması için yalvarıyordu. Ses ve gözleri bu kadar çaresizlik içindeyken onu bırakamazdı.

Uzanıp Gabriel'in elini avucuna aldı, yatağın kenarına tekrar oturdu. "Seni bırakacak değilim. Şimdi uyu artık. Etrafın ışıklarla dolu. Apaydınlık."

Mükemmel dudakların çevresinde bir gülümseme dolaştı, Julia onun içini çektiğini duydu. Eline yapışan pençe gevşemişti. Julia içine derin bir soluk çekip tuttu, tek parmağını onun kaşlarının üzerinden kaydırdı. O irkilmeyip gözlerini de açmayınca, kaşlarını birer birer okşadı. Çocukluğunda Julia uyuyamadığı zaman annesi ona böyle yapardı. Ama bu çok önceydi. Annesi çok daha önemli ilgileri uğruna onu terk etmeden çok önce.

Gabriel hâlâ gülümsüyordu. Julia cesaretlenerek elini onun saçlarına götürdü. Parmakları arasındaki dik saçlar ona, yurt dışında kaldığı yıl, Toskana'daki bir çiftlikte geçirdiği günü hatırlattı. İtalyan bir genç onu kırlara götürmüştü. Orada el ele yürümüşlerdi gür çimenlerin üzerinde. Gabriel'in saçları avucunda tüy gibi hafif ve yumuşaktı. Fısıldayan İtalyan çimenleri gibi.

O saçları okşamaya başladı. Bir zamanlar Grace'in de herhâlde yaptığı gibi. Parmak uçlarının yanağa doğru kaymasına izin verdi. İşleri çeneden kaydırdı, çıkmaya başlayan sakalları hissetti. Çenesindeki belli belirsiz gamzeye dokundu, sonra tekrar o soylu alnıcık kemiklerine yükseldi. Bir daha ona asla bu kadar yakın

olamayacaktı. Uyanık olsa, şimdi de izin vermezdi. Elini uzat onu boğmaya kalkışırdı.

Kusursuz göğsü düzenli solumasıyla inip kalkıyordu. Uyu muş gibiydi.

Julia onun boynuna baktı. Omuzlarının ve üst kollarının kas larını, göğüs kaslarının üstlerini inceledi. Rengi daha açık olsa soğuk beyaz mermerlerden oyulmuş Roma heykellerine benzeye cekti. Ama yazdan kalma belli belirsiz güneş yanığı, tenini lamba ışığında neredeyse altın gibi gösteriyordu.

Julia kendi iki parmağının ucunu öptü, o parmakları onun dudaklarına değdirdi. "*Ti amo, Dante. Eccomi Beatrice.* Seni se viyorum, Dante. Ben buradayım, Beatrice."

O sırada Gabriel'ın telefonu çaldı.

Julia şaşkınlık içinde yerinden sıçradı. Çok yüksek sesle çalıyordu. Bu korkunç ses istirahatini bozunca Gabriel kıpırdan maya başlamıştı. Julia telefonu hemen açtı.

"Alo?"

"Sen de kimsin?" diye bağırdı şoka kapılmış, çınlayan bir kadın sesi.

"Burası Gabriel Emerson'un evi. Arayan kim?"

"Ben Paulina. Telefonu Gabriel'a ver!"

Julia'nın yüreği tekledi, bir vuruş atladı, sonra hızlı hızlı at maya koyuldu. Ayağa kalktı, kablosuz ahizeyi eline alıp banyoya yürüdü, kapıyı arkasından kapadı.

"Şu anda telefona gelemez. Acil bir durum mu var?"

"*Ne demek* gelemez? Paulina arıyor, konuşmak istiyor de sana."

"Şey, kendisi pek iyi değil."

"İyi değil mi? Dinle beni, küçük şırfıntı. Gabriel'a dön, tele fonu eline sıkıştır. Ben burada..."

"Şu anda konuşamaz. Lütfen yarın yine arayın." Julia ka pama düğmesine bastı, Paulina'nın öfkeli sözlerini yarıda kesti, ama büyük bir tiksinti hissetmeye başlamıştı.

Normal bir sevgiliden daha ısrarcı. Metresi olmalı... Telefona benim cevap verdiğime de kızacak. Belki çok kızar da onu terk eder.

Julia sürüp giden şanssızlığına üzülerek başındaki havluyu çıkardı, kurusun diye astı. Yatak odasına dönüp telefonu ye rine koydu. Gabriel'ı rüyalarıyla baş başa bırakıp misafir ola sında uyumaya karar vermişti. Onu terk etmeyeceğine dair ver diği sözden dönemezdi.

Birdenbire bir çift mavi göz açıldı, Julia'ya içini görürcesine baktı.

"Beatrice," diye fısıldadı, elini uzattı.

Julia tir tir titriyordu.

"*Beatrice,*" diye tekrar fısıldadı. Gözlerini kırpmadan, tanı yarak bakıyordu ona.

"Gabriel?" Julia hıçkırmamaya çalıştı.

14. Bölüm

Gözleri bir an için kapandı, sonra yüzüne yavaşça tatlı bir gülümseme yayıldı. Yeniden açtığı gözlerine çok yumuşak, çok sıcak bir ifade geldi. "Beni buldun."

Julia avurdunun içini çiğniyor, onun sesini dinlerken gözyaşlarına boğulmamaya çalışıyordu. Hatırladığı ses buydu işte. Duymak için de ne kadar beklemişti. Onun kendisine geri dönmesini o kadar uzun süre beklemişti ki!

"Beatrice." Julia'nın bileğine sarıldı, onu kendine doğru çekti. Ona yer açmak için yatağında kıpırdandı, o başını çıplak göğsüne dayayınca da kollarıyla onu sardı. "Beni unuttuğunu sanmıştım."

"Asla." Julia su gibi boşalan yaşlardan boğulur gibiydi. "Seni her gün düşündüm."

"Ağlama. Buldun beni."

Gabriel gözlerini kapadı, başını çevirdi, soluması yine düzenli temposuna döndü. Julia hiç kıpırdamıyor, hıçkırıklarının onu rahatsız etmesini istemiyor, üzüntüleri ve rahatlığı üzerinden akarken yatağı sarsmamaya çaba gösteriyordu. Gözyaşları yanaklarından akıp onun yanık ve dövmeli göğsüne düşmekteydi.

Onun Gabriel'i, hatırlamıştı onu. Onun Gabriel'i nihayet geri dönmüştü.

"Beatrice." Kolları Julia'nın belini sıkıştırdı, Gabriel onun hâlâ ulak saçlarına doğru fısıldadı. "Ağlama." Mavi gözleri kapalı, dudaklarını onun alnına değdirdi. Bir kere, iki kere, üç kere.

"Seni öyle özledim ki," diye fısıldadı Julia. Dudakları onun dövmesine değiyordu.

"Beni buldun," diye mırıldandı Gabriel. "Beklemeliydim. *Seni seviyorum.*"

Julia daha da çok ağlamaya başladı, boğuluyormuş da kendisini o kurtaracakmış gibi sarıldı ona. Göğsünün tenini hafifçe öptü, parmaklarını karnında yukarı aşağı kaydırdı.

Buna cevap olarak Gabriel'in parmak uçları onun kollarının ürperen tenini izledi, tişörtünün gevşek kumaşının altına kaydı. Tüy gibi kayıyordu parmak uçları teninde. Sonunda belinin arkasında durdu. Gabriel derin derin içini çekti, yeniden rüyalar ülkesine geri kaymış gibi göründü.

"Seni seviyorum, Gabriel. O kadar seviyorum ki, acı duyuyorum." Eli kaymış, onun atıp duran kalbi üzerinde durmuştu. Ona Dante'nin sözlerini biraz değiştirerek fısıldadı:

Aşk beni kendine esir aldı, tahakkümünü öyle tamdık kıldı ki, önce beni sarsarken, artık yüreğime, en derin sırlarımın olduğu yere ulaştı. Bu burkucu etkisiyle hayatımı öyle etkiledi ki, artık hayatım tüm gücünü kaybetti. İç benliğim kendini bıraktı, tüm acılar, tüm kötülükler uzaklara itildi. Aşk içimde öyle apayrı bir güç kazandı ki, her iç çekişim hüzünlerle kendini ifade ediyor. Sürekli olarak Gabriel'imin selamını umutsuzca arıyor. O bana sarıldıkça, hep böyle bu. Kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha tatlı.

Gözyaşları kuruyunca Julia, Gabriel'in hareketsiz, yumuşak dudaklarına birkaç yumuşak öpücük kondurdu, sonra sevgilisinin kollarında derin, rüyasız bir uykuya daldı.

Uyandığında sabah olmuş, saat yediyi biraz geçmişti. Gabriel hâlâ derin uykudaydı. Horluyordu, görünüşe bakılırsa, ikisi de gece hiç kıpırdamamışlardı. Belki de Julia'nın ömründe uyuduğu en rahat uykuydu... Biri hariç.

Canı kıpırdamak istemedi. Ondan ayrılmayı, bir santim bile uzaklaşmayı istemiyordu. Sonsuza kadar onun kollarında yatmak, hiç ayrılmamışlar gibi yapmak istiyordu.

Beni tanıdı. Beni seviyor. Sonunda.

Daha önce hiç sevildiğini hissetmemişti. Yani gerçek anlamda. Mırıldanarak söylenmişliği vardı tabii arada. Annesi de sarhoşken bağırarak söylemişti. Ama o sözlerin hiçbiri Julia'nın bilincine girmemişti. İnanmamıştı o sözlere, çünkü onların davranışları tersini gösteriyordu. Ama Gabriel'a inanıyordu.

Sabah olunca, ömrünün bu ilk sabahında, Julia sevildiğini hissetmekteydi. Gülümsemesi öyle genişledi ki, yüzü ikiye ayrılacak sandı. Dudaklarını Gabriel'ın boynuna değdirdi, onun uzayan sakalına sürttü. Gabriel hafifçe inledi, kolu Julia'nın çevresinde sıkıştı, ama derin ve düzenli solukları Julia'ya onun hâlâ uyumakta olduğunu anlatmaya yetti.

Julia'nın sarhoşlarla olan tecrübesi, Gabriel'ın herhâlde uyandığında akşamdan kalma ve aksi bir davranış içinde olacağını gösteriyordu. Bu nedenle de, onu hemen uyandırmak gibi bir niyeti yoktu. En azından dün gece zararsız, flörtçü bir sarhoşluk içinde geçti diye için için şükrediyordu. O tür sarhoşluğu idare edebilirdi kendisi. Onu korkutan, öbür türlüsüydü.

Onun kokusunu ve sıcaklığını içine çekerek yaklaşık bir saat oyalandı, yakınlıklarının tadını çıkardı, ellerini sık sık onun üst bedeninde kaydırıp durdu. Onunla korulukta geçirdiği akşam olmuştu, şu saniyeler onun en mutlu olduğu saniyelerdi. Ama sonunda kalkmak zorundaydı.

Yavaşça onun kolunun altından süzüldü, ayak uçlarına basa basa büyük banyoya gidip kapıyı kapadı. Tezgâhta bir şişe Aramis gördü, açtı, kokladı. Elmalıktan hatırladığı koku bu değildi. O günlerde daha doğal, hatta vahşi bir koku kullanıyordu.

Bu da Gabriel'in yeni kokusu. Tıpkı kendisi gibi bu da sofistike... Ve şimdi artık o benim...

Dişlerini fırçaladı, kendiliğinden kıvrılmış saçlarını dağınık bir topuz hâlinde topladı, tutturacak bir lastik ya da kalem bulmak üzere mutfağa yürüdü. Sonra çamaşır odasına uçtu, temizlenmiş olan ıslak çamaşırları kurutma makinesine aldı. Giysiler kurumadan evine gidemezdi. Zaten şimdi artık o kendisini hatırladığına göre, hemen gitmeye niyeti de *yoktu*.

Ya Paulina? Ya da m.a.i.a.? Julia bu soruları kafasında bir kenara itti. Önemi yoktu onların artık. Gabriel onu seviyordu. Elbette bırakacaktı Paulina'yı.

Ya Profesörüm olması? Hem... ya alkolikse?

Bir alkolikle asla yakınlaşmayacağına uzun yıllar önce karar vermişti. Ama olasılıklarla düpedüz yüzleşmek yerine, o küçük kuşkuları bile bile bir kenara itti. Çünkü aslında aşklarının her şeyin üstesinden gelebileceğine inanmak istiyordu.

"Gerçek zihinlerin birleşmesine, kusurların bulaşmasını engellemeliyim," diye düşündü. Bu Shakespeare'in tüm korkulara karşı tılsımıydı. Gabriel'ın günahlarının yalnızlıktan ve umutsuzluktan kaynaklandığına inanıyordu. Şimdi artık birbirlerini yeniden bulduklarına göre, aşkları ikisini de kendi özel karanlıklarından kurtarmaya yeterli olacaktı. Birlikte, ayrıyken olduklarından çok daha güçlü, çok daha sağlıklı olacaklardı.

Julia içinden bunları düşünürken, Gabriel'ın mutfağındaki dopdolu dolapları tarıyordu. Kahvaltıda ne yemek isteyeceğini bilmiyordu tabii. Hele de akşamdan kalma olacağına göre. Sharon böyle günlerinde kahvaltı etmez, *Seabreeze* türünden, kahvaltı yerine geçebilecek bir şeylere yönelirdi. Julia da bunları hazırlamayı daha sekiz yaşındayken öğrenmek zorunda kalmıştı. Yine de, kendisi karışık yumurta, beykon ve kahveden oluşan kahvaltısını yiyip bitirdikten sonra, Gabriel'a de aynısını hazırladı.

Huysuzluğu tutarsa diye, ona seçenek tanımak için, bir de akşamdan kalmalık kokteyli hazırladı. Tarifini oradaki barmenlik kitabından buldu, rafta duran viskilerden, onun en sevmediğine

karar verdiğini seçti. Birinci sınıf malt viskilerini sulandırmak istemezdi herhâlde.

Özetle Julia, Gabriel'i biraz şımartma fırsatı bulduğu için çok mutluydu. Gabriel'in ise kahvaltı tepsisini kusursuz düzenlemek için çaba gösteriyordu. Garnitür olsun diye tezgâhın üstündeki sakızdan birkaç dal maydanoz koparttı, beykınların yanına dizdiği portakal dilimlerinin kenarına koydu. Çatal bıçağı bile keten bir peçeteye sardı, ama peçeteyi becerikszce, cep gibi katladı. *Keşke cepten farklı bir şekil verebilseydim*, diye hayıflandı. *Tavus kuşu ya da yelpaze falan.* Bir daha sefere bilgisayarını açtığında, bunların nasıl yapılacağını araştırmaya karar verdi. Martha Stewart bilirdi, onun sitesine bakmalıydı. O her şeyi bilirdi.

Julia cesaretle Gabriel'in çalışma odasına yürüdü, bir blok notla bir dolmakalem buldu, notunu yazdı:

Ekim 2009

Sevgili Gabriel, umudum artık kesilmişti ki, dün gece gözlerime baktın ve sonunda beni gördün. *Apparuit iam beatitudo vestra.* Kutsallığın şimdi görünür oldu. Senin, Beatrice'in.

Julia notu onun portakal suyu içmek için kullandığı bardağa dayadı. Henüz onu uyandırmak istemiyordu. Tepsinin tümünü, kokteyl de dâhil olmak üzere, kocaman, yarı boş buzdolabına koydu. Sonra dolabın kapısına dayandı, mutlu mutlu içini çekti.

Tak. Tak. Tak.

Julia'nın *yuvalar tanrıçası* programı, kapıya birinin vurmasıyla keşfetmeye uğramıştı.

Ulu Tanrım, diye düşündü. *Sakın bu...?*

Önce ne yapacağını bilemedi. Bekleyip Paulina'nın kapıyı kendi anahtarıyla açıp açamayacağını mı görmeliydi? Yoksa gerçekten

Gabriel'in kollarına koşup saklanmalı mıydı? Bir dakika kadar bekledikten sonra merakı baskın çıktı. Ayaklarının ucuna basa basa kapıya yaklaştı.

Ah, altı acılı yıldan sonra sevgilisine kavuşan insanüstü öğrencilerinin tanrıları, ne olur, ruhdaşımın (yakında eski) metresi olacak kadının işleri berbat etmesine izin verme. Lütfen.

Julia derin bir soluk aldı, gözetleme deliğinden baktı. Hol boştu. Göz ucuyla yerde bir şey görür gibi oldu. Tereddüt içinde kapıyı birazcık araladı, elini korka korka yerdeki o şeye uzattı, avucunda Cumartesi *Globe and Mail* nüshasını bulunca rahatlayarak soluğunu saldı.

Gülümüyordu. Gabriel'le mutlu birleşimi, onun cadı metresi tarafından bozulmuş değildi. Julia gazeteyi alıp kapıyı hızla kilitledi. Hâlâ gülümseyerek kendine bir bardak portakal suyu doldurdu, şöminenin yanındaki kanatlı kırmızı koltuğa kurulup çıplak ayaklarını otoman kanepeye dayadı, mutlu mutlu içini çekti.

İki hafta önce, buraya Rachel'le birlikte ilk gelişinde sorsalar, *bir pazar sabahı bu koltukta rahat rahat oturabilecek misin* deseler, *hayır* derdi. Grace'in meleklere özgü yardımı bile sağlayamazdı böyle bir şeyi. Ama şimdi burnı yapmış olduğu için, çok, ama çok mutluydu.

Rahat bir sabah geçirmek üzere gazeteyi açarken, buna Küba müziği yakışır, diye düşündü. Özellikle de *Buena Vista Social Club*. iPod'unda *Pueblo Nuevo*'yu dinlerken, Gabriel'in gazetesinin sanat sayfasını okudu. Ontario Kraliyet Müzesine bir Floransa sanatı sergisi geliyordu. Uffizi Galerisinden getirtiliyordu eserler. Belki Gabriel onu götürürdü sergiye. Birlikte çıktıklarında.

Gerçi gidebilecekleri lise dansılarını, türlü gençlik partilerini kaçırmışlardı ama... Julia kaybettikleri tüm fırsatları Gabriel'le birlikte on katıyla telafi edebileceklerinden emindi. Kulaklığından trompetin *Stormy Weather*'ı çalmaya başladığını duyunca ayağa fırladı, elinde portakal suyuyla dans ederken şarkı söylemeye

koyuldu. Üzerinde Gabriel'in o özenti çamaşırlarıyla, mutluluklar içinde kıvırıp dururken, arkasından yaklaşmakta olan adamın farkında değildi.

"Ne halt ediyorsun?"

"Aaaaaggghhhhh!"

Julia bu sert ve öfkeli sesi duyunca bir çığlık atıp birkaç adım öteye sıçramıştı. Kulaklıkları hemen kulaklarından çekip kapıya döndü. Gördüğü manzara onu yıktı.

"Sana bir soru sordum!" diye terslendi Gabriel. Gözleri siyahımsı mavi havuzlar gibiydi. "Benim salonumda, benim çamaşırlarımla, zıplayıp ne halt ediyorsun?"

Çatırrr!

Bu ses, Julia'nın kalbinin ikiye yarılma sesi miydi? Yoksa ölü aşkının tabutuna çakılan son çivinin sesi mi?

Belki sesin tonundan, öfkeli ve emredici olmasındandı. Belki de o tek soruda, onun kendisini artık Beatrice olarak görmediğini anlamasındandı. Tüm umutları ve hayalleri bebekliklerinde ölmüş bulunuyordu. Ama gerçek sebep ne olursa olsun, Julia'nın iPod'uyla portakal suyu parmaklarından kayıvermişti. Bardak hemen çatlamış, iPod da ayaklarının dibindeki giderek genişleyen güneş rengi havuzda boğulmuştu.

Julia bir an, ayaklarının dibindeki felakete baktı, aklını oraya odaklamaya çalıştı. Çatlayan bir bardağın nasıl bu kadar kocaman bir pislik yaratacağını anlayamıyor gibiydi. Sonunda çömelip camları toplamaya başlarken, kafasında iki soru dönüp duruyordu.

Neden bana bu kadar kızgın? Neden hatırlamıyor?

Uzun boylu, gömleksiz bir Gabriel, başını eğmiş, ona bakıyordu. Üstünde yalnız külotu vardı, bu da onu biraz seksi, biraz da gülünç gösteriyordu. Yumrukları sıkılıydı. Julia o harikulade kollarda tendonların kabarmış olduğunu gördü.

"Dün gece neler olduğunu hatırlamıyor musun, Gabriel?"

"Hayır, bereket versin hatırlamıyorum. Hem, ayağa kalk! Saradan bir yosmadan daha uzun süre diz üstünde kalıyorsun." Sıkılı dişleri arasından konuşuyor, gözleri onun yerlerde sürünüşüne alev püskürüyordu.

Julia'nın kafası bir anda kalktı. Gabriel'in gözlerini aradı, orada belleğin hiç belirtisi olmadığını, yalnızca öfke olduğunu gördü. Neredeyse kılıç saplayacaktı Julia'ya. Kılıcın kalbine girişini, kalbinin yavaş yavaş kanamaya başlayışını hissetti.

Tıpkı dövmesi gibi, diye düşündü. *Bir ejderha o. Kanayan kalp de benim.*

İşte o sessiz anda bir şey oldu. Şaşılacak bir şey. Altı yıldır içinde oluşup duran bir şey, nihayet... *nihayet* çatladı.

"Yosmalar konusunda senin sözüne inanmak durumundayım, Emerson. En iyi sen bilirsin."

Sonra, bu ironik söz de kalbinde genişlemekte olan çatlağı onarmaya yetmeyince, yerdeki pisliği unuttu, ayağa fırladı. Fırladığı anda da çileden çıktı.

"Ne cesaretle bana bunları söylüyorsun, pis sarhoş!" diye hırladı. "Sen kendini kim sanıyorsun? Dün gece senin için yaptığım onca şeyden sonra? Cadının seni kapmasına izin vermeliydim! Lobby'nin barındaki herkesin gözü önünde onu ditmen için tek başına bırakmalıydım seni!"

"Neden söz ediyorsun?"

Gabriel'a doğru eğildiğinde, gözlerinden şimşekler çakıyor, yanakları alev alev yanıyor, dudakları titriyordu. Damarlarında adrenalin dolaşırken öfkesi deprem yaratıyordu. Vurmak istiyordu Gabriel'a. Yumruklarıyla onun suratındaki ifadeyi silmek istiyordu. Saçlarını tutam tutam yolmak, onu kel bırakmak istiyordu. Sonsuza kadar.

Gabriel içine onun kokusunu çekti. Erotik, davetkâr. Elinde olmadan dudaklarını yaladı. Ama bu da, Bayan Mitchell kadar öfkeli birinin karşısında yapılabilecek en yanlış hareketti.

Julia başını arkaya attı, dönüp koridorda ayaklarını pat pat vurarak uzaklaşırken ağzından olmadık İngilizce ve İtalyanca küfürler dökülmeye başladı. O küfürleri bitirince Almancaya döndü. Öfkesinin doruğa vardığının işareti.

"*Hau ab! Verpiss dich!*" Çamaşır odasından sesi tükürür gibi geliyordu.

Gabriel yavaşça gözlerini ovaladı. Ömrünün en berbat akşamdan kalmalık baş ağrılarından birini yaşarken, bir yandan da Bayan Mitchell'in boxer şortlu, tişörtlü hâlinden, türlü Batı Avrupa dillerinde küfredip durmasından biraz zevk alıyordu. Bu da ömründe gördüğü ikinci en erotik şey olmuştu. Ama bunların konuyla ilgisi yoktu tabii.

"Almanca küfretmeyi nereden öğrendin?" Sesi izleyerek çamaşır odasına yürüdüğünde, onun yarı kurumuş giysileri kurutma makinesinden çıkarmakta olduğunu gördü.

"Çekil git, Gabriel!"

Bir an için, kurutma makinesinin üzerinde yatmakta olan siyah sutyen aklını dağıttı. Göz attığında, Harbour Sixty'ye gittikleri gece tahmin ettiği numaranın doğru olduğunu gördü. İçin için kendini kutladı.

Zorlanarak gözlerini onunkilere çevirdi. Hareler koyulmuştu o gözlerde. Kıvılcımlar tutuşuyordu. Işıl ışıl bir çikolatalı kup gibi.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyora benziyorum? Lanet olası papyon kravatlarından birini kapıp seni boğmadan önce buradan defolmaya çalışıyorum!"

Gabriel kaşlarını çattı. O kravatları her zaman çok şık bulmuştu. "Cadı kim?"

"Christa-dittirici-Peterson."

Gabriel'in kaşları birden havaya fırladı. *Christa mı? Evet, benziyor cadıya. Gözlerini kısıp bakarsan.*

"Unut Christa'yı. Ondan hoşlanmıyorum. Benimle seks yaptın mı?" Kollarını göğsünde kavuşturdu. Sesi ciddileşmişti.

"Rüyanda görürsün, Gabriel!"

"Bu inkâr değil, Bayan Mitchell." Elini onun koluna koydu, yapmakta olduğu işi bıraktırmaya çalıştı. "Hem bana bunun, senin rüyalarının da bir parçası olmadığını söylemeye kalkışma."

"Çek elini üstümden, küstah hergele!" Julia öyle bir hırsla çekildi ki, neredeyse sırtüstü düşecekti. "*Beni* ditmek için elbette zil zurna sarhoş olman gerekirdi."

Gabriel kızardı. "Kes artık. Ditmekten kim söz etti ki?"

"Başka ne yapabilirsin ki? Ben deli bir yosmayım, beş saniyede bir dizlerimin üstündeyim. Ne olup bittiyse, hatırlamadığın için şansına dua et! Eminim unutulmaya layıktır."

Gabriel'ın eli onun çenesini yakalayıp sımsıkı tuttu, yüzünü yukarı kaldırdı. Kendi yüzüyle arası birkaç santimdi. "*Kes artık dedim.*" Öfkeyle bakan gözlerde Julia gerçek bir uyarı okudu. "Sen yosma değilsin. Bir daha kendinden asla öyle söz etme." Sesi Julia'nın teni üzerinden buzlar gibi kaydı.

Onu bıraktı, bir adım geri çekildi. Göğsü inip kalkıyor, gözleri tutuşuyordu. Sonra gözlerini yumdu, peş peşe çok derin soluklar almaya başladı. O sersem hâlinde bile, işlerin boşu boşuna çığırından çıktığını anlamıştı. Çabucak sakinleşmek zorundaydı. Sonra da onu, bir çılgınlık yapmadan önce, yatıştırmak zorundaydı.

Julia'nın gözlerindeki bakışlar her şeyi anlatmaya yetiyordu. Kendisi onu köşeye sıkıştırmış durumdaydı. Kızmış, incinmiş, korkmuş, üzülmüştü; öfkeli, yaralı bir kedi gibi, pençelerini çekmiş, gözlerinin köşelerinde yaşlar birikmişti. Kendisiydi bütün bunları yapan. Ona bunları yapmıştı. Kahverengi gözlü meleğe. Onu yosmalarla kıyaslamış, dün gece aralarında geçenleri de hatırlamamıştı.

Böyle davrandığıma göre, onu başına yıkarmış olmalıyım. Emerson, sen birinci sınıf bir eziksin. Ve şu anda kariyerine de veda edebilirsin.

Gabriel düşünürken Julia bir fırsat yakalarak ve bundan yararlanarak, Ona yüksek sesle küfürler savurarak giysilerini kurtarma maksimalinden çıktı, müsaffı odasına koşup girdi, kapıyı arkasından çarpıp kilitledi.

Bunun üzerine Gabriel de tükürüğüyle yere fırlattığı, nemli çamaşırlarla ıslanmış olduğunu sezeleyip giydi. Sütyenini kurutma maksimalinin üstünde bıraktığını fark edince, onsuz gitmeye karar verdi. *Onu da kaybetmeyeceğim kadın. Ezek oğlu ezek.* Üstünden onun üşütünü çıkarıp kendisininkini giymek yanlış olurdu. Onunki içini daha iyi gösteriyordu. Üşütü geri istese, gözlerini oymaya hazırdı onun.

Eşikağın kapıya dayanıp dinledi. Koridorda ses yoktu. Bu arada düşünmek için de biraz zaman bulmuş oldu.

Ölçeden çıkmış, aptallık etmişti. Gabriel'in ne hallere gelebileceğini zaten bilmesi gerekirdi. Devrik kahve sehpasının da, Grace'in bahsettiği kan lekelerini de görmüştü. Gerçi kendi Gabriel'ime asla zarar vermeyeceğinden emindi, ama Profesör Emerson'ın tehrik edildiğinde neler yapabileceğini bilemezdi.

Çok fazla bozdurmuştu onu. Daha önce hiç ona öfkelenmemiş gibi bulamamıştı. Birlikte hüblet, fışkırmaya hazır hâle gelmişti. Şimdi artık yapılması gereken yapmacık, onu kesinlikle sinirden çıkarması gerekiyordu. Gerçek olmayan bir uğruna hayatını onca yılını heba etmişti. Geçici bir alkolik hayal uğruna. Bugün bu işe son noktayı koymak gerekiyordu artık.

Ona bağımlı, kahretsin. İç kaba kuvvete dönüşmeden hemen kaç.

Julia giyinirken, Gabriel mutfağa girmiş, kafasının içindeki örümcek ağlarını yok edecek bir şey arıyordu. Buzdolabını açıp yudumlarken, dolabın içinden gelen ışığın altında öylece durdu.

Mavi gözleri rafları tarad, sonunda kocaman, beyaz tepsiyi gördü. Çok güzel, çok şık bir beyaz tepsi. İçinde yiyecekler, portakal suyu, bir de... kokteyle benzer bir şey vardı.

Peki bunlar...? Tabağı bile süslemiş. Tanrı aşkına!

Gabriel bakakalmıştı. Bayan Mitchell iyi bir insana benziyordu, ama eğer kendini onu yatağa atmamışsa, başka hangi nedenle ona kahvaltı hazırlardı ki? Bu süslü püslü tepsi, onu başına çıkardığının kanıtı gibiydi. Birden midesi bulanır gibi oldu.

Yine de, kokteyl hazırlamasına rahmet duymadan edemedi, onu alıp lokur lokur içti. Tam ağrıyan başının ihtiyaç duyduğu şeydi. Birkaç saniye sonra da kendini bir nebze daha iyi hissetmeye başladı.

Tembel bakışları, portakal suyuna dayalı nota döndü, yazıları yavaşça okudu. Bayan Mitchell'in kendisine neden öyle hitap etmeyi seçtiğini hiç anlayamadı. Notu alıp tekrar tekrar okudu, gözleri son sözlere takılıp kaldı.

Apparuit iam beatitudo vestra. Kutsallığın şimdi görünür oldu. Senin, Beatrice'in.

Notu usulca bir hareketle yana fırlattı. Eğer bu, gerekli gönlünü kanıtı değilse, o zaman kızın ona zaafı var demekti. Tevekkeli değil, o kadar kolay olmuştu onu bekâretinden vazgeçirmek. Çocuklar olarak ilgilendiğine ilişkin duyar, uygunsuz ilişkiler haline edecekti. Julianne'in durumuna gelince, yaptığı araştırmanın karakterlerini kullanıyor, kendisine o meleklerden bakıyordu. Onun Dante'sine, Beatrice oluyordu. Basit, ama yasak bir tutku. Sorbeliğinin sislerî ve benzerliği içinde, o da olup bitenlere çanak tutmuştu. Birden ışıltı kaçtı. *Rachel duyduğunda ne diyecekti?*

Öz kontrolüne lanetler okuyarak kendi yatak odasına yürüdü, kapalı müsaffı odasının önünden geçti. Kafasında dün gece olan bazı sahneler çaktı. Bu koridorda Julianne'i öpüyordu. Teninin ellerine nasıl bir duygu verdiğini hatırladı. Onu gerçekten istediği dün gece. Dudaklarının tadını, yüzüne çarpan soluğunu,

dokunduğunda onun nasıl titrediğini. Gerçi esas olayı da, onun çıplaklığını da hiç hatırlamıyordu, ama yatağında yatarken onun yüzüne bakmakta olduğu anı hatırlıyordu. Onun elini kendi yanağında hissetti, o tatlı sesin kendisine, ışığa doğru yürümesini söyleyişini hatırladı. Melek gibiydi yüzü. Çok güzel, kahverengi gözlü bir melek.

O beni kurtarmaya geldi, aysu benim ona nasıl davrandığıma bak! Bekâretini aldım, ama hatırlamıyorum bile. Daha iyisini hak ederdi. Çok daha iyisini.

İşkence altındaki ruhundan bir acı inlişi daha çıktı, bir bluzünle eski bir tişörtü çekip giydi, gözlüğünü aramaya başladı. Yatak odasından çıkacağı sırada durdu, gözleri anlaşılmaz bir nedenle ön duvardaki yağlıboya tabloya takıldı.

Beatrice.

Oraya yürüdü, o yüze birkaç santim uzaklıktan baktı. Beyaz figür tanıdık ve rahatlatıcıydı. Kahverengi gözlü melek. Gözünün önünden imkânsız bir hayal geçti, sonra duman gibi kaybolup gitti. Akşamdan kalmaydı ve net düşünemiyordu.

Julia kapının kilidini yavaşça açtı, koridoru gözden geçirdi. Boştu. Ayaklarının ucuna basa basa mutfağa yürüdü, jimnastik pabuçlarını giydi, eşyalarını kaptı, ön kapıya doğru koştu.

Scheisse.

"Ben bazı cevapları öğrenmeden gidemezsin."

Julia yutkundu. "Bırak gideyim. Yoksa polis çağırırım."

"Polislere ne istersen söyle. Buraya zorla girdi dersin."

"De bakalım. Ben de beni burada zorla tuttuğunu, canımı acıttığını söylerim." Yine düşünmeden konuşuyordu. Bu aklına bir şey değildi. Bu sefer de onu bir yalanla tehdit etmişti. Bir ikisi yapmıkları her şey, iktidarın isteğiyle yer almıştı. Namussuz ve tatlı hareketlerdi... Ama sonunda hepsi mahvolmuştu. Ne var ki Gabriel bunu bilmiyordu.

"Lütfen, Julianne. Bana dün gece..." Gözleri irileşmiş, yuvarlaklaşmıştı, yüzünde acı ifadesi vardı. "Lütfen bana... Seni davranmadığımı söyle." Gabriel'in yüzü, duyduğu tiksintiden neredeyse yeşile dönüşmüştü, gözlüğüne götürdüğü eli titriyordu. "Ne kadar incittim seni?"

Julia önce onu ne kadar bir süre acı içinde kıvrandırmak istediğini sorgulad, ama sonra çabucak, onu bu tuzaktan kurtarmaya karar verdi. Gözlerini yumup inledi. "Canımı yakmadın. Fiziksel olarak yakmadın, en azından. Yalnızca birinin seni yatağına yatırmasını ve sana arkadaşlık etmesini istedin. Kal diye rica ettin benden, ama yalnızca dost olarak. Dün geceki davranışın, bu sabahkine göre çok daha centilmen bir davranıştı. Bu da anlamlı. Sanırım sarhoş olduğun zaman daha iyisin."

"Asla öyle düşünme, Julianne." Başını iki yana sallayıp içini çekti. "Ayrıca, hâlâ sarhoşum. Senin için ilk olmadığıma da çok rahatladım."

Julia içine keskin bir soluk çekti, Gabriel onun yüzünde beliren acı ifadesine baktı.

"Ama giysilerin..." Gabriel onun tişörtüne baktı. Meme başları tişörtün altından çok şeker görünüyordu. Gözünü dikmemeye çalışıyor, başaramıyordu.

"Bu bir şaka mı?" diye terslendi Julia. "Sahiden hatırlamıyor musun?"

"Belleğimde boşluklar var... İçtiğim zaman bazen..." Tutarsız şekilde mırıldanıyordu.

Julia sabrının sonuna geliverdi. "Üstüme kustun. O yüzden senin çamaşırlarını giydim. Başka nedeni yok, inan bana."

Gabriel'in yüzünden rahatlama, acı ve kabullenme ifadeleri bir anda geçti. "Özür dilerim," dedi. "Sana hakaret ettiğim için de özür dilerim. Demin söylediğim şey, aslında demek istediğim şey değildi. Seni burada bulunca, ne kılıkta olduğunu da görünce, sanmıştım ki ikimiz..." Bilyle muğlak bir işaret yapmakla yetindi.

"Devenin nalı!"

Gabriel yine ateş saçtı, kendini sakin olmaya zorladı. "Eğer senin gece burada kaldığını üniversiteden duyan olursa, başım büyük derde girebilir. İkimizin başı da."

"Ben kimseye söylemem, Gabriel. Aptal değilim... Sen öyle düşünüyor olsan bile."

Gabriel kaşlarını çattı. "Aptal olmadığını biliyorum. Ama Paul ya da Christa duyarsa, o zaman ben..."

"Tek derdin o mu? Kendi kıçını kurtarmak mı? Eh, kaygılanma, ben kurtardım kıçını. Tam sen profesör-öğrenci kuralını ihlal edeceğin sırada, Christa'yı senden uzaklaştırdım. Bana teşekkür etmen gerekir."

Gabriel'ın yüzü sertleşti, dudaklarını sıktığı belli oldu. "*Teşekkür ederim*, Bayan Mitchell. Ama kimse seni buradan çıkarken görürse ..."

Julia bir çaresizlik duygusuyla iki elini havaya kaldırdı. Gerçekten çok salaktı.

"Beni gören olursa, senin komşuna geldiğimi, orada dizlerimin üstüne çöktüğümü söylerim. Kuskus almak için para kazanmak amacıyla. Eminim inanırlar."

Gabriel'in eli bir çırpıda yine onun çenesine sarıldı. Bu sefer daha sıkı tutmuştu. "Yeter artık. Böyle şeyler söyleme diye uyarmıştım seni."

Julia donduı, ama yalnızca bir saniyeliğine. Sonra kendini onun pençesinden kurtardı. "Çek elini benden," diye tısladı. Onun yanından geçmeye çalışırken, inşallah bu hareketime karşılık vurmaz bana, diye düşünüyordu. Ama Gabriel elini kapının tokmağına attı, kendisi de geçip yolu tıkadı.

"Allah kahretsin! *Kes artık.*" Onu yatıştırmak umuduyla elini havaya kaldırmıştı.

Julia içgüdüsel bir hareketle eğilip geriye sıçradı. Gabriel bu hareketin anlamını kavrayınca gerçekten bir anda hastalanmış gibi oldu.

"Julianne, lütfen." Sesini kısık bir fısıltı düzeyine indirdi, gözleriyle yalvardı. "Sana vuracak değilim. Yalnızca konuşmak istiyorum."

Tek elini başına götürdü, değdirdiği anda yüzünü buruşturdu. "Aklım başımda değilken çok kötü şeyler yaptım. Dün gece sana kötü davrandığımdan korktum. Köpürüyorum, ama aslında kendime kızgınım. Sana çok büyük saygım var. Çok büyük. Sen... Güzelsin, masumsun ve tatlısın. Hayvanlar gibi, köleler gibi yerlerde görmek istemiyorum seni. Bırak lanet olası camları yerde... Umurumda değil. *Vestibül*'den seni eve götürdüğümde bana söylediğin o korkunç sözleri hatırlıyor musun? O sözler kâbuslarıma girdi. Bana acı da, artık kendini küçümseme. Dayanamıyorum."

İki kere öksürüp boğazını temizledi. "Bayan Peterson'la olan her şeyi hatırlamıyorum, ama özür dilerim. Ben aptalın biriyim ve sen beni kurtarmaya geldin. *Teşekkür ederim.*"

Yavaşça gözlüğünü düzeltti. "Dün gece olanlar bir daha olmayacak. Seni öptüğüm için özür dilerim. Eminim, senin için çok tiksindirici bir tecrübe olmuştur. Salyası akan bir sarhoş, ağzını sana değdiriyor. Bağışla beni."

Julia'nın soluğu bedeninden sesli biçimde çıktı. Gabriel'in özür dilemesi inciticiydi. Söylediklerine bakılırsa, o öpücüğü kendisinin hatırladığı biçimde değil, farklı biçimde hatırlıyordu. Bu Julia'yı son derece kızdırdı.

"Ha, o mu?" dedi soğuk bir sesle. "Ben hepten unuttum. Önemsizdi."

Gabriel kaşlarını kaldırdı. Her nedense, ifadesi kararmış, kaşları çatılmıştı. "Önemsiz miydi? Önemsizden çok fazlaydı." Bir iki dakika ona baktı, tepsiyle nota değinip değinmeme konusunda karar vermeye çalıştı.

"Öfkelisin. Ben de hâlâ sarhoşum. Daha fazla büyütmeden buna bir son verelim." Sesi birdenbire soğuklaşmıştı. "Güle güle, Bayan Mitchell."

Kilidi çevirdi, kapıyı açıp ona yol verdi.

"Gabriel?" Julia hole adımını attığı anda duraklamıştı. Dönmüş, ona bakıyordu.

"Evet?"

"Sana bir şey söylemem gerek."

"Söyle." Sesi ciddi çıkıyordu.

"Paulina aradı. Dün gece... Sen konuşamıyorken. Telefona ben cevap verdim."

Gözlüğünü çıkarmış, gözlerini ovalamaya başlamıştı. "Allah kahretsin. Ne dedi?"

"Bana şıllık dedi, yatakta dön de telefonu ona ver, dedi. Senin rahatsız olduğunu söyledim."

"Neden aradığını söyledi mi?"

"Hayır."

"Sen ona kim olduğunu söyledin mi? Adını verdin mi?"

Julia başını hayır anlamında iki yana salladı.

Gabriel "*Tanrıya şükür*," diye mırıldandı.

Julia kaşlarını çattı. Onun Paulina adına özür dilemesini beklemişti. Ama dilemiyordu. Hatta kadının davranışından rahatsız bile olmamıştı. Tersine, sanki Julia'nın onu kızdırmasına daha fazla kaygılanıyormuş gibi.

Metresi olmalı.

Julia ona taş gibi bakışlarla baktı, vücudu tekrar öfkeyle titremeye başladı. "Bana seni cehennemde aramamı söylemiştin. Ben de seni tam orada buldum. Sonsuza kadar da orada kalabilirsin. Bana vız gelir."

Gabriel bir adım geri çekildi, gözlüğünü yeniden gözüne taktı. Gözleri daralmış, çizgi gibi olmuştu. "Neden söz ediyorsun?"

"Hiçbir şeyden. Söyleyeceklerim bitti, Profesör Emerson." Topukları üzerinde döndü, asansöre yürüdü.

Gabriel, kafası karmakarışık durumda, onun gidişine baktı. Düşünceleri bulanık ve odaksızdı. Bir an sonra fırlayıp onun peşinden koştu. "O gülünç notu neden yazdın?"

Julia kalbine bir hançer saplandığını hissetti. Omuzlarını dikleştirdi, dengeli bir sesle "Hangi not?" diye sordu.

"Hangi not olduğunu bal gibi biliyorsun. Buzdolabına bıraktığın notu."

Julia abartılı biçimde omuz silkti.

Gabriel onu dirseğinden yakalayıp kendine çevirdi. "Bu senin için bir oyun mu?"

"Tabii ki değil! Bırak kolumu!" Kolunu çekip kurtardı, asansörü çağırmak için düğmeye bastı, çabuk gelsin diye dua etti. Kızmış ve utanmıştı. Kendini budala gibi hissediyor, çok küçük görüyordu. Merdivenlerden koşarak inse, ondan yine kurtulamazdı.

Gabriel bir adım yaklaştı. "Notu niye öyle imzaladın?"

"Senin umurunda mı?"

Gabriel asansörün gelmekte olduğunu duyuyor, sorularına cevap almak için ancak birkaç saniyesi kaldığını anlıyordu. Gözlerini kapadı, kulağında Julia'nın demin söylediği sözler uğuldadı. *Onu cehennemde aramıştı.* Kendisi kahverengi gözlü meleğe, gelip onu araması, bulması için yalvarmıştı. Olamazdı elbette. Hayaletler yakarışlara cevap vermezdi.

Ya Beatrice bir hayal değilse? Ya... Teninde korkuya benzer bir şeyin kıpırdandığını hissetti. İmkânsız şey bir kere daha gözlerinin önünden geçti. Odaklanırsa onu belleğinde görebilecekti, ama yüzü bulanıktı.

Bir "çın" sesi asansörün geldiğini belli etti.

Gabriel'in gözleri bir anda açıldı.

Julia açılan kapıdan geçip asansöre bindi, gözlerinde hâlâ sarhoşluk bulutları dolaşan Gabriel'a bakıp başını iki yana salladı. Her şey buna bağlıydı. Aralarında ne geçtiğini ona söyleyebilir, ya da her zamanki gibi saklayabilirdi. Altı yıldan beri yaptığı gibi.

Kapı kapanmaya başlarken, Gabriel'ın yüzünde bir bilinçlenme ifadesi gördü.

"*Beatrice?*" diye fısıldıyordu.

"Evet?" dedi, son ana kadar göz temasını kaybetmemek için bir adım yaklaştı. "Beatrice benim. Sen benim ilk öptüğümsün. Sevgili elmalığında senin kollarında uyumuştum."

Gabriel kapanmakta olan kapıyı tutmak üzere fırladı. "Beatrice! Dur!"

Geç kalmıştı. İsim ağzından çıkarken kapı da kapandı. Telaşla düğmelere basıp kapıyı açmayı umdu.

"Ben artık Beatrice değilim." Asansör durdurulmaz inişine başlarken Julia gözyaşlarına gömüldü.

Gabriel alnını ve avuçlarını asansör kapısının soğuk çeliğine dayamıştı. *Ne yaptım ben?*

15. Bölüm

Yaşlı Bay Krangel, gözetleme deliğinden hole baktı, normalin dışında bir şey göremedi. Sesler duymuştu. Bir kadınla bir erkek tartışıyordu. Ama görünürlerde kimse yoktu. Bir isim bile duymuştu: *Beatrice*. Ama bu katta adı Beatrice olan bir kiracı bilmiyordu. Zaten hol de boş gibiydi.

O sabah cesaretini toplayıp bir kere dışarı çıkmıştı zaten. İsimsiz komşusunun cumartesi gazetesini iade etmek zorundaydı. Gazete yanlışlıkla onun kapısına bırakılmıştı. Krangel'ler cumartesi gazetesini almazdı. Ama Bayan Krangel artık bunadığından, gazeteyi bir gün önce bilmeden almış, evde saklamıştı.

Pazar sabahı istirahatini bölen *kemfn* seslerinden hayli rahatsız olan Bay Krangel, kapıyı açıp kafasını dışarı uzattı. On beş metre kadar ilerde, bir adamı asansörün kapısına yaslanmış durumda gördü. Omuzları sarsılıp duruyordu.

Birden utanç duygusuna kapıldı, ama yine de, hipnotize olmuş gibi kalakalmıştı.

Adamı tanıyamamıştı. Kendini ona tanıtacak da değildi. Hezhâlde apartmanın on üçüncü katında yalınayak, yarı giyinik dolaşan biri, onun tanımak isteyeceği biri olamazdı. Onun kendi kuşağından erkekler, *asla* ağlamazdı. Tabii apartman hollerinde çorapsız da gezmezlerdi. Eğer... *Tuhaf* değillerse. Ya da California'da oturmuyorlarsa.

Bay Krangel çabucak geri çekildi, dairesinin kapısını kapayıp kilitledi, apartman görevlisini arayıp holde yalınayak ağlayan

bir adamı bulunduğunu, o adamın birkaç dakika önce de Beatrice adlı bir kadınla *kemfn* rapor etti. *Kemfn* lafının kavga demek olduğunu adama anlatabilmesi, beş dakikasını aldı. Bay Krangel bunun suçunu Toronto Bölge Okul Eğitim Kurumuna yükledi, dar görüşlü, ırkçı eğitim sisteminden dolayı onları ayıpladı.

Ekim ayının sonlarıydı. Toronto'da hava serinlemişti. Julia yavaş adımlarla, sefil duygular içinde evine doğru yürürken, anorağının içinde hiçbir sıcak giysisi yoktu, çünkü Profesör Emerson'un kirlenen yeşil kazağını orada bırakmıştı. Kollarını göğsünde sımsıkı kavuşturdu, öfkeli, gözyaşlarını ikide bir sile sile ilerledi.

Yoldan geçenler ona anlayışlı bakışlarla bakıyordu. Kanadalılar öyleydi. Sessiz, anlayışlı ama terbiyeli ve mesafeli. Julia onların anlayışına minnet duyuyordu. Kimsenin onu durdurup neden ağladığını sormayışına ise, daha bile çok minnet duyuyordu. Çünkü anlatabileceği hikâye hem çok uzun, hem de adamakıllı manyak bir hikâyeydi.

Julia hiçbir zaman kendine, neden iyi insanların başına kötü şeyler geliyor, diye sormamıştı. Cevabını zaten biliyordu çünkü. Kötü şeyler herkesin başına geliyordu. Tabii bu, başkalarına kötü davranmanın özrü olamazdı. Ama yine de, tüm insanlar paylaşıyordu tatsızlıkları, acıları. Şu dünyada hiç gözyaşı dökmemiş, acı duymamış, üzüntülere gömülmemiş kimse yoktu. Kendi hayatı neden farklı olsundu ki? Özel muamele beklemeye hakkı mı vardı? Anne Teresa bile acı çekiyordu, oysa o bir azizeydi.

Profesöre sarhoşken iyi baktığı için pişman değildi... Çabaları ortamı kalmamış olsa bile. İnsan iyiliğin asla boşa gitmeyeceğine gerçek anlamda inanırsa, yaptığı iyilik nankörlükle karşılansa bile o inançla sarılmalıydı.

Bu kadar budalaca davrandığı için kendinden utanıyordu. Ne kadar serseri, ne kadar saftı! Bir sarhoşluk dalgası içinden onu hatırlayacağına, artık eskisi gibi olacaklarına, elmalıkta

tek gece gibi yaşayıp gideceklerine, nasıl olup da inanabilmişti? Gerçek dünyanın -ve de gerçek Gabriel'in- ne olduğunu hiç düşünmeden, nasıl kendini bir peri masalının romantik hayaline kaptırmıştı?

Ama o gerçekti, eski kıvılcım hâlâ canlıydı. Beni öptüğünde, bana dokunduğunda, o elektrik yine yerli yerindeydi. O da hissetmiş olmak zorunda. Kafamdan uydurmadım onu. Julia bu düşünceleri çabucak kafasından uzaklaştırdı, kendini yeni '*Emerson rejimi*'ne bağlı kalmaya zorladı. *Artık büyümek zorundaydı. Artık peri masalları yok*, dedi kendine. *Eylülde seni hatırlayacak kadar önem vermemişti, şimdi de Paulina'sı var.*

Evine varınca uzun bir duş aldı, en eski ve en yumuşak pazen pijamalarını giydi. Açık pembe, üzerinde lastik ördek desenleri olan bir pijama. Gabriel'in tişörtünü dolabın en arkasında bir yere fırlattı, inşallah orada unuturum, diye düşündü. Kadife tavşanını kucağına alıp yatağına kıvrıldı, uykuya daldı. Hem fiziksel, hem duygusal açıdan tükenmişti.

Julia uyurken Gabriel akşamdan kalmalığıyla savaşıyor, viski şişesine dalıp bir daha hiç çıkmama dürtülerini savma çabası veriyordu. Onun peşinden gitmemişti. Merdivenlere koşup tökezleye tökezleye, ona kapı girişinde yetişmeye de kalkışmamıştı. Asansörü tekrar çağırıp ona sokakta yetişmeye de yönelmemişti.

Hayır, evine girmiş, bir koltuğa yığılmış, kendine duyduğu nefretin ve iç bulantısının derinliklerinde boğulmayı seçmişti. Ona davranışındaki sertliğe küfürler savurdu. Yalnız bu sabah değil, Eylüldeki ilk seminerden beri. Davranışını daha beter eden şey de, bütün bunların sessizce, azizeler gibi kabullenilmiş olmayıdı... Onun gözünde kendisinin kim ve ne olduğunu bildiği halde kabullenmişti hepsini.

Nasıl bu kadar kör olabildim?

Onu ilk gördüğü zamanı düşündü. Depresyon ve umutsuzluk içinde Selinsgrove'a dönmüştü. Ama Tanrı bu duruma el

koymuştu. *Deus ex machina*. Tanrı onu cehennemden kurtarmak için bir melek göndermişti. İpek gibi, kahverengi gözlü, blucin ve jimnastik pabucu giymiş, güzel yüzlü, temiz ruhlu bir melek. O melek, karanlık anında onu rahatlatmış, ona umut vermişti. Tüm kusurlarına rağmen ona samimi bir sevgi duyuyormuş gibiydi.

Beni kurtardı.

Kurtarması da yetmemiş, melek ona ikinci kere görünmüştü. Hayatındaki ikinci iyilik gücünü, sevgili Grace'i, kaybettiği gün. O melek, verdiği Dante seminerinde oturmuş, ona gerçekliği, güzelliği ve iyiliği hatırlatmıştı. Kendisi de cevap olarak onu terslemiş, programdan atmakla tehdit etmişti. Sonra bu sabah... Çok zalim davranmış, onu yosmalarla kıyaslamıştı.

Melekbozan benim şimdi. Kahverengi gözlü melek konusunu berbat ettim. Gabriel mutfağa, onun bıraktığı notu bulmaya giderken, taşıdığı ismin ironisine küfürler yağdırıp duruyordu.*

O güzel, kırılgan mesajı eline aldığı anda kendi çirkinliğini gördü. Bedeninin değil, ruhunun çirkinliğini. Julianne'in notu da, hatta kahvaltı tepsisi de, Gabriel'ın günahını açıkça, salt biçimde mahkûm eder nitelikteydi.

Julianne bilemezdi tabii, ama bir hafta önce söylediği sözler şimdi gerçekliklerini kanıtlamaktaydı. Bazen insanlar, yalnız kaldıklarında, kendilerine dönük nefretlerini dinleyebiliyorlar. Bazen iyilik, kötülüğün aslında ne olduğunu ortaya çıkarmaya yetiyor.

Gabriel notu tezgâhın üzerine attı, yüzünü ellerine gömdü.

Julia sonunda uyandığında, saatin gece 10'u gösterdiğini gördü. Esnedi, gerindi, bir kâseye kahvaltı gevreği koydu, ancak üçte birini yiyebildi, sonunda, gelen sesli mesajlarını dinlemeye karar verdi.

Dün gece Gabriel'ın evine girdiklerinde cep telefonunu kapamıştı. Çünkü Paul'den telefon bekliyordu. Onunla konuşacak

* Gabriel = Cebrail

hâli yoktu. Ne o zaman, ne de şimdi... Konuşsa, Paul'ün kendisini neşelendireceğini biliyor olsa bile. İnsanların onu, yaralarını yalamak üzere rahat bırakmasını istiyordu. Tekrar tekrar tekmeler yemiş köpek yavruları gibiydi.

"Merhaba, Julia, benim. Cumartesi gecesi arıyorum ve konferans iyi gitti. Princeton'dan sana bir şey getiriyorum. Küçük bir şey; kaygılanma. Sen herhâlde kütüphanede, çalışıyorsundur. Daha sonra ara beni. [Anlamlı sessizlik] Seni özledim."

Julia içini çekti, Paul'ün ilk mesajını silip ikincisine geçti.

"Hey, Julia. Yine ben. Bugün pazar sabahı, ben de bu gece eve dönmüş olacağım. Geç saatte yemek yemek üzere benimle buluşmak ister misin? Senin eve yakın harika bir suşi yeri var. Ara beni. Özledim, Tavşan."

Julia ikinci mesajı da silip ona bir sms çekti, grip olduğunu, uyuyarak geçiştirmeye çalıştığını, daha iyi hissedince arayacağını bildirdi, ona dönüşte iyi yolculuklar diledi. Özlediğini falan söylemedi.

Bir sonraki mesaj, tanımadığı bir yerel numaradan geliyordu.

"Julianne... şey, Julia. Ben Gabriel. Ben... Lütfen kapatma. Biliyorum, en son aramasını isteyeceğin insan benim, ama ayaklarıma kapanmak için arıyorum. Aslında yağmurun altında, senin apartmanın kapısındayım. Senin için çok kaygılandım, sağ salim eve vardığından emin olmak istedim.

Keşke zamanı bu sabaha geri alabilsem, sana ömrümde gördüğüm en güzel şeyin, salonumda mutlu mutlu dans edişin olduğunu söyleyebilsem. Beni kurtardığın ve bütün gece yanımda kaldığın için ne kadar şanslı olduğumu anlatabilsem. Budalanın biri olduğumu, her şeyimin ters olduğunu, senin iyiliğini hak etmediğimi söyleyebilsem. Hiç hak etmiyorum hem de. Seni incittiğimin farkındayım, Julia, çok üzgünüm."

[Derin soluk alıp verme sesleri] "Bu sabah seni asla yollamamalıydım, hele de öyle. Peşinden koşup sana kal diye yalvarmamalıydım. Berbat ettim, Julia. Berbat ettim.

Kendimi küçültüp alçaltmalıydım... Şimdi onu yapıyorum. Lütfen dışarıya çık ki özür dileyebileyim. Aslında çıkma, zatürre olursun. Kapıya kadar in, beni camın gerisinden dinle. Burada kalıp seni bekleyeceğim. Cep numaram şöyle..."

Julia kaşlarını çatıp mesajı sildi. Numarayı kaydetme zahmetine bile kalkışmadı. Üstünde hâlâ ördekli pijamasıyla dairenin kapısını açtı, holü geçti. Gabriel'i dinlemek gibi bir niyeti yoktu. Hâlâ dışarıda, karanlıkta, soğuk yağmurun altında bekliyor mu diye bakmak istemişti.

Burnunu apartmanın kapı camına dayayıp camı soluğuyla lekeledi, dışarıdaki mürekkep rengi karanlığa baktı. Yağmur kesilmişti. Ortalıkta Profesör falan da yoktu. Acaba ne kadar bekledi, diye merak etti. Acaba buraya kadar şemsiyesiz mi yürümüştü? Omurgası kazık kesildi, kendi kendine, hiç aldırmadığını söyledi.

Varsın zatürre olsun. Hak etti.

Geri döneceği sırada, ön kapının sütunlarından birine dayanmış kocaman bir buket mor sümbül gördü. Üzerine koskoca pembe bir fiyonk bağlanmıştı, ortasında da bir Hallmark kartı vardı. Zarfta bir yazı. Julia.

Ya, öyle mi Profesör Emerson? Hallmark'taki kartlar arasında, lisansüstü kız öğrencilere onu okşamak istediğini söyleyip üstüne kustuktan sonra kapı dışarı ettiğinde gönderecek kartlar da bulunduğunu bilmiyordum. Julia topukları üzerinde döndü, Başını iki yana sallayarak, mırıldana mırıldana kendi dairesine girdi.

Bilgisayarıyla yatağın üzerine yerleşti, mor sümbüllerle ilgili bir internet araştırması yapmaya koyuldu... belki Gabriel (ya da çiçekçisi) ona bir de gizli mesaj yollamaya çalışıyor olabilir diye. Hortikültür sitesinde şunları okudu: *Mor sümbül hüznü, bağışlanma dileğini, yu da özür dilemeyi ifade eder.*

Eh, bana öyle piçlik etmeseydin, Gabriel, bağışlamamı dilemek için şimdi bu sümbülleri almak zorunda kalmazdın. Eşek. Hâlâ başını sinirli sinirli sallayarak diz üstü bilgisayarını kenara koydu, son sesli mesajı dinlemek üzere telefona döndü. Gabriel'dan geliyordu ve birkaç dakika önce yollanmıştı.

"Julia, şahsen söylemek istemiştim ama bekleyemem. Bekleyemem.

Sana bu sabah orospu demek istemedim. Yemin ederim. Korkunç bir sözdü, asla söylememeliydim, ama sana yosma demiyordum. Seni dizlerinin üstünde görmeye itiraz ediyordum. Bu beni gerçekten... Çok rahatsız ediyor. Her seferinde. Sen tapılacak, hayranlık duyulacak, saygıyla davranılacak birisin. Asla diz üstünde olmamalısın. Asla diz üstüne çökmemelisin, Julia, hiç kimse için. Benim hakkımda ne düşünüyor olursan ol, doğrusu bu.

Paulina'nın sana söyledikleri için hemen özür dilemem gerekirdi. Şimdi onunla konuşup durumu anlattım, onun özürlerini de sana aktarmak istiyorum. Çok üzüldü. Onunla ben... Şey... (öksürdü) Bu çok karmaşık. Neden o sonuca vardığını herhâlde tahmin edersin. Bu yalnızca benim daha önceki... Hmm... Davranışlarımdan, seninle hiçbir alakası yok. Sana hakaret ettiği için çok üzgünüm. Bir daha olmayacak. Söz veriyorum.

Bu sabah bana kahvaltı hazırladığın için teşekkür ederim. Şey... (upuzun bir sessizlik). Hazırladığın tepsiyi görmek gerçekten bende bir fark yarattı, Julia, daha önce hiç kimse bana böyle bir şey yapmamıştı. Hiç kimse. Ne Grace, ne bir arkadaş, ne bir sevgili, hiç kimse. Ben... Sen yalnızca iyi, anlayışlı ve vericiydin. Ben ise yalnızca bencil ve zalim oldum." [Boğazını temizledi...]

[Bu sefer sesi boğuklaşmıştı.] "Lütfen, Julia, yazdığın notu konuşmalıyız. Notun şimdi avucumda, asla da bırakmayacağım. Ama sana izah etmem gereken bazı şeyler var. Ciddi şeyler. Bunu telefonda yapmak beni çok rahatsız eder. Bu sabah olanlardan ötürü

çok üzgünüm. Hepsi benim suçum. Lütfen bana bunları nasıl düzeltebileceğimi söyle. Ara beni."

Julia bu mesajı da sildi, telefon numarasını yine kaydetmedi. Telefonunu kapattı, diz üstü bilgisayarıyla birlikte kartı masasının üstüne koydu, tekrar yatağına yattı, Gabriel'in üzgün, içkence içindeymiş gibi sesini kafasından uzaklaştırmaya çalıştı.

Ertesi gün de, ondan sonraki gün de, evinden çıkmadı. Her dakikasını, çeşitli pijamaları içinde geçirdi, yüksek sesli müzikle, Alexander McCall Smith'in eskimiş cep kitaplarıyla oyalanmaya çalıştı. Edinburg Hikâyeleri, yazarın en sevdiği kitabıydı, çünkü hikâyeler neşeli, esrarengiz ve zekiceydi. Üslubunu rahatlatıcı buluyordu. Ruhunu dinlendiren bir kitaptı. Bunları okudukça, iskoçların tutkularına karşı bir açık duymaya başladı. Yulaf ezmesine, Walker's bisküvilerine, Isle of Mull çedar peynirlerine (ama o sıraya göre değil).

Gabriel'le geceyi kucak kucağa geçirdikten sonra gerçekten yaralayıcı bir tecrübe yaşamış olmasına rağmen, onun kendisini yıkertmesine izin vermeme konusunda giderek daha kararlı hâle geliyordu. Daha önce de kırılmıştı. O kırmıştı yine. Ama şimdi, bir daha ruhunun kırılmasına asla izin vermeyeceğine dair kendi kendine ahdediyordu. Hiç kimseye o fırsatı vermeyecekti.

Üç karar verdi.

Birincisi, Emerson'un sınıfından çıkmayacaktı, çünkü Dante uzmanlığı için bir Dante seminerine ihtiyacı vardı.

İkincisi, okuldan ayrılıp da Selinsgrove'a bir korkak olarak dönmeyecekti.

Üçüncüsü, kendine başka bir tez direktörü bulacak, ödevini elinden geldiği kadar çabuk, Emerson'dan gizli olarak, ona verecekti.

Salı gece yarısına doğru telefonunu tekrar açıp mesajlara baktı. Inbox'ı yine doluydu. İlk mesajın Gabriel'dan olduğunu görünce gideni devirdi. Pazartesi sabahı gelmişti.

"Julianne, dün gece ön kapına bir şey bıraktım. Gördün mü? Kartı okudun mu? Lütfen oku.

Bu arada, senin cep telefonunu öğrenmek için Paul Norris'i aramak zorunda kaldım. Tezin hakkında konuşmam gerektiğine dair bir şeyler uydurdum, belki sana sorar diye söylüyorum.

iPod'unu burada unuttuğunu biliyor muydun? Dinleyip duruyorum. Arcade Fire'ı çok sevdiğine şaşırdım. Intervention'ı dinliyordum. Ama senin kadar hayatla uyumlu ve mutlu birinin bu kadar trajik bir şarkıyı dinlemesine şaştım. iPod'unu sana şahsen vermek isterim.

Benimle konuşmanı istiyorum. Bana bağırmanı. Küfretmeni. Suratıma onu bunu fırlatmanı. Julianne, Lütfen." (Kocaman bir iç çekişi…)"Hayatımdan yalnızca birkaç dakikayı istiyorum, o kadar. Ara beni."

Julia bu mesajı hemen sildi, İskoç pijamalarıyla kalkıp ön kapıya kadar yürüdü. Bukete takılmış kartı aldı, yırtıp yüz parçaya böldü, trabzanın üzerinden çimenlere fırlattı. Artık solmuş olan mor sümbülleri kapıp onları da bahçeye savurdu. Sonra soğuk gece havasını içine çekti, koşarak içeriye girdi, kapıyı arkasından çarptı.

Sakinleştiğinde bir sonraki mesajı dinledi. O da Gabriel'dandı. Onu bugün öğleden sonra aramıştı.

"Julianne, Rachel'in Tanrının bile unuttuğu bir Kanada adasında olduğunu biliyor muydun? Ne cep telefonuyla, ne de e-posta ile ulaşılabiliyor. Ondan cevap alamayınca Richard'ı aramak zorunda kaldım. Tanrı aşkına! Benim mesajlarıma cevap vermediğine göre, sana o ulaşsın diye uğraşıyordum.

Senin için kaygılanıyorum. Biraz sondaj yaptım, hiç kimse… Paul bile… seni günlerdir görmemiş. Sana bir e-posta yollayacağım, ama resmi olmak zorunda, çünkü üniversite benim e-posta hesabıma girebiliyor. Onu okumadan bunu dinlersin diye umuyorum, yoksa yine eşeklik etmekte olduğumu sanacaksın. Ama

değil. Yalnızca ifadem resmî yazışma gibi olmak zorunda. Bana cevap verirsen, unutma ki yönetim de o mail'leri okuyabilecek. O nedenle, ne diyeceğine dikkat et.

Seni yarınki seminerde göreceğim. Gelmemişsen, babana telefon açıp seni bulmasını isteyeceğim. Belki Selinsgrove'a dönmek üzere otobüse binmiş bile olabilirsin. Lütfen beni ara. Pazardan beri her gün sana gelmemek için kendimi zor tutuyorum."

[Uzun bir ara ...] "Yalnızca iyi olduğunu bilmek istiyorum. İki kelime, Julia. Bana yalnızca iki kelime yaz, 'ben iyiyim' de. Tek istediğim o."

Julia hemen bilgisayarını açıp üniversiteden aldığı e-posta adresine girdi. Inbox'ta Profesör Gabriel O. Emerson'dan gelen mesaj kirli bir bomba gibi duruyordu:

Sevgili Bayan Mitchell,
Sizinle acil bir konuda görüşmek zorundayım.
Lütfen mümkün olduğu kadar çabuk benimle temas edin. Beni aşağıdaki numaradan arayabilirsiniz: 416-555-0739 (cep).
Selamlar,
Prof. Gabriel O. Emerson,
İtalyanca Araştırmaları Bölümü/
Orta Çağ Araştırmaları Merkezi
Toronto Üniversitesi

Julia e-postayı da, sesli mesajı da hiç düşünmeden sildi, sonra Paul'e hızla bir mesaj yazdı, Profesör Emerson'un yarınki seminerine gelemeyecek kadar hasta olduğunu, Paul'ün lütfen bunu Profesöre söylemesini rica etti. Paul'e birçok mesajı için teşekkür etti, daha önce cevaplayamadığı için özür diledi, sonra, Ontario Kraliyet Müzesi'ndeki Floransa sergisine kendisiyle birlikte gitmek isteyip isteyemeyeceğini sordu... Tabii kendisi iyileşince.

Ertesi gün, öğleden sonranın büyük bölümünü, Felsefe Bölümünden Profesör Leaming'e bir sondaj mesajı oluşturmaya harcadı. Leaming aslında Aquinas uzmanıydı, ama Dante'yle de ilgilenen biriydi. Julia gerçi o kadını şahsen tanımıyordu, ama Paul onun sınıfına girmiş, çok beğenmişti. Gençti, komikti, öğrencileri de ona bayılıyordu... Yani Profesör Emerson'un taban tabana zıttıydı. Julia, Profesör Leaming'in kendi master tezini yönetmeyi kabul edebileceğini umuyordu, bunu da e-postasında bir ihtimal olarak belirtti.

Paul'e danışıp bu değişiklik konusunda ondan öğüt almayı istiyordu, ama yapamadı. Sonunda e-postayı Profesör Leaming'e yolladı, inşallah kötüye almaz, çabucak da cevap verir, diye umdu.

O akşam Julia e-postalarına baktı, Gabriel'dan gelen yeni bir mesajın orada beklemekte olduğunu gördü.

"Julianne, Çarşamba akşamı oldu. Seminerimde gözlerim seni aradı. Varlığınla bir odayı aydınlatıyorsun, farkında mısın? Bunu sana daha önce hiç söylemediğim için üzgünüm.

Paul senin hasta olduğunu söyledi. Sana tavuk çorbası getirsem olur mu? Dondurma? Portakal suyu? Bunların hepsini yollatabilirim de istersen. Beni görmek zorunda kalmazsın. Lütfen sana yardımcı olmama izin ver. Evinde yalnız ve hasta olduğunu, yapabileceğim hiçbir şey olmadığını düşünmeye dayanamıyorum.

Neyse, en azından güvende olduğunu, bir yerlere giden bir otobüste olmadığını biliyorum." [Sessizlikler, hafif öksürmeler.]

"Seni öptüğümü hatırlıyorum. Sen de beni öptün, Julia. Bunu iyice biliyorum. Hissetmedin mi? Aramızda bir şeyler var. Ya da en azından, vardı.

Lütfen, konuşmamız gerek. Senin gerçek kimliğini anlayıp da, bunu konuşmamamızı bekleyemezsin benden. Birkaç şeyi sana açıklamalıyım. Peki, birkaç şeyden fazlasını. Yalnızca bana telefon aç. Tek istediğim bir kere konuşmak. Sanırım bunu bana borçlusun."

Gabriel'in mesajlarındaki ses giderek daha çok umutsuzluk taşıyordu. Julia telefonunu kapadı, içindeki doğal empatiyi bastırmaya çalıştı. Üniversitenin aslında Gabriel'in e-postasına gireBileceğini biliyor, ama aldırmıyordu. Bu gelen mesajlara bir son vermek şarttı; o kendisini böyle rahatsız etmeyi sürdürürse, hiç bir zaman bir adım atamayacaktı. O da... Kısa zamanda vazgeçeceğe benzemiyordu.

Böylece Julia bir mesaj yazdı, onun Üniversite adresine yolladı. Tüm incinmişliğini ve öfkesini her kelimesine boşaltığı bir mesaj:

Profesör Emerson,

Beni rahatsız etmekten vazgeçin.

Sizi artık istemiyorum. Sizi tanımak da istemiyorum. Beni rahat bırakmazsanız, taciz şikâyetinde bulunmak zorunda kalacağım. Babamı ararsanız, yapacağım budur. Derhâl.

Bu kadar önemsiz bir şeyin beni programından uzaklaştıracağına inanıyorsanız, çok yanılıyorsunuz. Yeni bir tez direktörüne ihtiyacım var, eve dönmek için otobüs biletine değil.

Selamlar,

Bayan Julia H. Mitchell, Mütevazı Lisansüstü Öğrencisi.

Sıradan bir yusmadan daha sık diz çöken.

P.S. M.P. Emerson bursunu haftaya iade ediyorum. Teşekkürler, Profesör Abelard. Hiç kimse kendimi, sizin Pazar sabahı söylediğiniz söz kadar boş hissetmeme yol açmamıştı.

Julia mesajı ikinci kere okumadan 'gönder' tuşuna bastı, o yarı hâlinde, iki tekila yuvarladı. The Killers'ın *All the Pretty Faces* şarkısını dinlemeye koyuldu. Avaz avaz. Tekrar tekrar.

Tam bir Bridget Jones anı yaşamaktaydı.

Banyodan bir saç fırçası kaptı, onu mikrofon gibi ağzına tuttu, bu sefer giydiği penguen desenli pazen pijamalarıyla odanın içinde şarkı söyleyip dans etti. Çok gülünç görünüyor, kendini çok garip hissediyordu. Tehlikeli, cesur, meydan okuyan biri gibi.

Julia'nın öfkeli mesajını yollamasından sonraki günlerde, Profesör Emerson'la tüm temaslar kesildi. Her gün ondan bir haber çıkmasını bekliyordu, ama bir şey gelmiyordu. Bir sonraki Salı gününe kadar. O gün yeni bir sesli mesaj geldi.

"Julianne, kızgın ve yaralısın, bunu anlıyorum. Ama bu öfkenin, yılın en iyi başvuruyu yapan öğrencisi olmakla kazandığın şeyleri engellemesine izin verme.

Lütfen, sırf ben eşeğin biriyim diye, eve gidip babanı ziyaret etmek için kullanabileceğin paradan kendini yoksun bırakma.

Bayağı hissetmene neden olduğum için özür diliyorum. Eminim, bana Abelard dediğin zaman niyetin iltifat etmek değildi. Ama Abelard gerçekten Héloise'ı çok seviyordu. Ben de öyle. Yani bu bakımdan, bir benzerlik var. Sonra onu incitti, ben de seni incittim. Ama onu incittiği için derin bir üzüntü duyuyordu. Ona yazdığı mektupları okumuş muydun? Altıncı mektubu oku, bak bakalım onu nasıl gördüğün konusunda bir değişiklik olacak mı. Beni de...

Bursun daha önce verilmemiş olması, onu hak edecek bir öğrenci hiç bulamamış olmamalıdır. Seni bulana kadar, iade edersen, para vakfın kasasında durup duracak, kimseye bir yararı olmayacak. Kimsenin o paraya el sürmesine izin vermem, çünkü o senin.

Kendilikten iyilik yaratmaya çalışıyordum. Ama her şeyde başarısız olduğum gibi, bunda da başarısız oldum. Neye elimi sürsem, kirleniyor ya da parçalanıyor..." [Uzun sessizlik ...]

"Senin için yapabileceğim bir tek şey kaldı, o da sana yeni bir tez danışmanı bulmak. Profesör Katherine Picton dostumdur, emekli olmuş olmasına rağmen, seninle buluşmayı, projeni yönetme konusunda görüşmeyi kabul etti. Bu çok değerli bir fırsat olur; birçok

bakımdan. En kısa zamanda doğrudan kendisine e-posta yollamanı rica etti benden. K Picton @ U Toronto nokta CA.

Biliyorum, seminerimden çıkman için süre bitti, ama eminim ki istediğin budur. İş arkadaşlarımla herhâlde konuşabilirim, sana bir okuma kursu ararlar, mezuniyetine yetecek kredileri sağlarsın. Benim sınıfımdan çıksan bile... Ben çıkma formunu imzalar, Lisansüstü masasında sorunları çözerim. Ne yapmak istediğini Paul'e söylesen, yeter. Mesajı bana o verir. Benimle konuşmak istemediğini biliyorum."

[Boğazını temizleme sesi.] "Paul iyi bir adam."

[Mırıltı] "Audentes fortuna iuvat."

[Sessizlik – sonra ses, hemen hemen fısıltı düzeyine düştü.] "Beni artık tanımak istemediğine üzgünüm. Ömrümün geri kalanını, seni tanımak için elime geçen ikinci fırsatı ziyan ettiğime yanmakla geçireceğim. Ve senin yokluğunu her zaman hissedeceğim.

Ama seni bir daha rahatsız edecek değilim." [İki kere boğazını temizledi.]

"Allah'ın ismarladık, Julianne." [Upuzun sessizlikten sonra Gabriel telefonu kapadı.]

Julia afallamıştı. Telefon elinde, ağzı açık, öylece oturup duruyor, mesajı anlamaya çalışıyordu. Onu tekrar tekrar dinledi, her kelimeyi analiz etti, ama gerçekten inandığı tek yeri, Virgil'den o alıntı oldu: *Talih cesurlara yardım eder.*

Özür dileyen bir sesli mesaja kendi akademik bilgilerini soluşturmak, durup dururken ona Peter Abelard hakkında nutuk atmak da, ancak Profesörün yapabileceği bir şeydi. Julia tedirginliğini aştı, onun sözünü dinlememeye, Abelard'ın mektuplarını okumamaya karar verdi. Onun yerine dikkatini, mesajın daha ilginç tarafına çevirdi. Katherine Picton meselesine...

Profesör Picton yetmiş yaşındaydı. Oxford mezunu bir Dante uzmanıydı, yüksek fonlara sahip bir Toronto Üniversitesi kürsüsü onu İtalyanca Araştırmaları bölümüne gelmesi için ayartmadan

önce, Cambridge'de ve Yale'de ders vermişti. Sert, çok şey bekleyen, pırıl pırıl bir hoca olarak tanınırdı, bilgisi de Mark Musa'yla rekabet edebilecek düzeydeydi. Eğer Profesör Picot'un gözetiminde başarılı bir tez yazabilirse, Julia'nın kariyeri çok ilerlerdi. Bundan emindi. Profesör Picton onu doktorası için her yere gönderebilirdi: Oxford'a da, Cambridge'e de, Harvard'a da...

Gabriel tek başına ona, hayatının en büyük kariyer fırsatını, hediye paketine sarılmış, üzerinde koskoca, pırıl pırıl bir fiyonkla sunuyordu. Bu fırsat, ulak çantasından da, M.P. Emerson bursundan da daha büyüktü. Ama bu hediyenin ucunda ne vardı?

Pişmanlık, diye düşündü Julia. *Bana yaptığı her kötülüğü telafi etmeye çalışıyor.*

Gabriel, Katherine Picton'dan, kendisine bir iyilikte bulunmasını istemekteydi. Ordinaryüs profesörler, doktora tezlerine bile pek yöneticilik yapmazlardı, nerede kaldı bir master tezine! Bu dev bir iyilikti ve Gabriel'in Katherine'le olan ilişkisinin her noktasını riske atması anlamına geliyordu.

Hepsi benim için.

Bu yeni haberi her yönden inceledikten sonra, Julia hepsini bir kenara itti, yüreğini utanç verici bir korkuyla dolduran tek noktaya odaklandı.

Gabriel bana veda mı ediyor?

Mesajı üç kere daha dinledi, her defasında kendini biraz daha fazla eleştirdi, sonunda ağlaya ağlaya uyudu. Çünkü tüm meydan okumalarına rağmen, kendi içinde, Gabriel'dakinin ikizi olan bir alevin var olduğunu biliyordu. O alev söndürülemezdi. Julia, onunla birlikte kendi benliğinin bir parçasını da yok etmeyi göze almadıkça...

Ertesi sabah erkenden Paul'e telefon açtı, bahane olarak, onunla Emerson seminerinden önce buluşmak istediğini söyledi. Ondan Emerson'un hastalandığını ya da birdenbire uçağa atlayıp İngiltere'ye uçtuğunu, domuz gribine yakalandığını, sömestr

sonuna kadar tüm seminerlerini iptal ettiğini duymayı umuyordu. Ne yazık ki bunların hiçbiri olmamıştı.

Julia, belki Gabriel okuma kursu bulamaz diye, yine de Dante seminerlerine devam etmeye karar verdi. Eğer Profesör Picton onun tez danışmanı olursa, geri kalan beş hafta boyunca Emerson'un seminerlerine dayanabileceğini hesaplıyordu. Öğleden sonra okula, Paul'le buluşmadan önce posta kutusuna bakmaya gitti.

Kutuda iri, etli bir zarf bulunca merakı kabardı. Eline aldığında, üzerinde isim bulunmadığını gördü. Kendisine yollanmış değildi, gönderen adresi bulunmadığı gibi, zarfın üzerinde başka işaret falan da yoktu.

Yapışkan bandın arasına parmağını soktu, çabucak açtı. Etli zarfın içinde siyah dantel bir sutyen vardı. Kendi siyah dantel sutyeni. İstemeyerek Gabriel'in kurutma makinesinin üzerinde bıraktığı siyah dantel sutyeni.

Piçoğlu piç.

Öyle kızmıştı ki, tüm vücudu titremeye başladı. Ne cesaretle onu *posta kutusuna* koyuyordu? Açtığında yanında herhangi biri kimse olabilirdi. *Beni küçük düşürmeye mi çalışıyor? Yoksa bunun komik olduğunu mu sanıyor?* (Julia iPod'unun da zarfta olduğunu fark etmemişti bile.)

"Hey, güzeller güzeli!"

Olduğu yerde otuz santim yukarıya sıçradı, bir de çığlık koparttı.

"Ağh, seni korkutmak istememiştim."

Paul'ün iyilik dolu gözlerine baktığında, onun kendisine biraz şaşkın baktığını gördü.

"Bugün sinirlisin. Nedir o?"

"Reklam ve fasarya." Zarfı yeni L.L. Bean çantasına soktu, kendini zorlayarak gülümsedi. "Emerson'un seminerine hazır mısın? Bence iyi bir seminer olacak."

"Sanmıyorum. Yine tüm aksiliği üstünde. Bugün dikkatli olman konusunda seni uyarmak isterim, iki haftadır keyfi kaçık." Paul'ün yüzüne çok ciddi bir ifade yerleşti. "Son sefer böyle olduğunda neler neler oldu, anlatmak bile istemiyorum."

Julia saçlarını arkaya savurup sırıttı. *Aslına bakarsan bence sen Emerson'u dikkatli olması için uyarsan daha iyi olur. Çok öfkeliyim, siyah sutyen dövüşçüsüyüm, üstelik de tanga giyip geldim. Başı dertte olan o, ben değilim.*

"İyileştiğine çok sevindim. Senin için çok kaygılanmıştım." Paul onun elini tutmak üzere uzandı, Julia'nın avucunu açıp oraya soğuk bir şey bıraktı, sonra parmakları kıvırıp avucunda biraz sıktı. Julia elini çekip parmaklarını açtı. Avucunda çok güzel, gümüş bir anahtarlık vardı, ucundan çizgili bir *P* harfi sarkıyordu.

"Şimdi lütfen kabul etmem deme. Güzel bir anahtarlığın yok, biliyorum. Uzaktayken seni düşündüğümü bilmeni istedim. Lütfen geri verme."

Julia'nın yanakları pembe pembe oldu. "Geri verecek değilim," dedi. "İyilikler saçan nazik birine öyle yapacak bir insan değilim. Ne gibi bir duygu verdiğini iyi bilirim." Hızla çevresine bakındı, yalnız olduklarından emin olmaya çalıştı. "Teşekkür ederim, Paul. Ben de seni özledim."

Adım atıp ona yaklaştı, kollarını onun fışı göğsüne sardı. Anahtarlık parmaklarının arasındaydı. Yanağını onun gömlek düğmelerine bastırarak onu kucakladı.

Onun kolları kendi ince bedenini sararken "Teşekkür ederim," diye içini çekti tekrar.

Paul dudaklarını onun saçlarının tepesine değdirdi, ihtiyatla saçlara bastırdı. "Bir şey değil, Tavşan."

Onlar farkında olmadan, karmaşık psikolojiye sahip mavi gözlü bir Dante uzmanı o anda kapıdan girmişti. Niyeti, bıraktığı bir şeyin sahibi tarafından alınıp alınmadığını kontrol etmekti.

Önündeki çifti kucaklaşıp birbirlerine bir şeyler fısıldarken görünce donuverdi.

Ve Melekbozan hamlesini yapıyor.

Paul "Senin iyiliğini kim suratına geri fırlattı ki?" diye sordu. Arkasında durmakta olan, sessizce alev püskürten canavardan habersizdi.

Julia sessiz kaldı, onu daha sıkı kucakladı.

"Söyle bana, Tavşan. Hemen canına okurum. Her kimse" Paul'ün dudakları Julia'nın saçları üzerinde kayıyordu. "Benim için çok özel olduğunu biliyorsun, değil mi? Ne zaman bir şeye ihtiyacın olursa, söyle, yeter. Ne olursa olsun. Tamam mı?"

Julia onun göğsünde, içini çekti. "Biliyorum."

Mavi gözlü canavar topukları üzerinde döndü, kapıdan çıktı için için Tavşanbozan'a küfürler savuruyordu.

İlk ayrılan Julia oldu. "Teşekkür ederim, Paul. Bunun için de ayrıca teşekkürler." Anahtarlığı kaldırıp gülümsedi.

Ölene kadar bu gülümsemeyi seyredebilirim, diye düşündü Paul. "Bir şey değil. O zevk bana ait."

Kısa süre sonra seminer salonuna girdiler. Julia çaba gösterip Gabriel'le göz temasından kaçındı, Paul'ün esprilerine gülmeyi sürdürdü. Paul'ün eli yine, alıştığı şekilde, onun belindeydi. Onu oturacakları yere doğru götürüyordu. Salonun ön tarafında Gabriel köpürmekteydi. Uzun beyaz parmakları kürsünün kenarına sarılmış, kürsüyü hiç bırakmıyordu.

Çek elini onun belinden, Tavşanbozan.

Profesör, Paul'e düşmanca bakmayı sürdürürken, birden Julia'nın çantasına ilişti. Onu nasıl bu kadar iyi tamir ettirdiğini, ayrıca neden kendi hediyesi olan çantayı kullanmadığını merak etti. Bu düşünce bir işkence gibi etkiledi onu.

Rachel ona çantanın benden geldiğini söylemiş olabilir mi?

Elleri papyon karavatıyla oynadı, bilerek dikkati oraya çekmeye çalıştı. Kendini daha da aşağı hissetmek amacıyla takmıştı bunu. Onun dikkatini çeksin diye. Ama o, farkına varmışa benzemiyordu. Ona bakmadığı kesindi. Paul'le fısıldaşıp konuşmaktaydı. Koyu renk saçları dalgalı, yanakları biraz pembe, dudakları da... Julia hatırladığından daha güzeldi.

"Bayan Mitchell, dersten sonra sizinle konuşmam gerek, lütfen." Gabriel ona doğru dönmüş, gülümsüyordu. Bir yandan da ayakları kıpır kıpırdı. Tam derse başlayacağı sırada, sınıfın arka tarafından kararlı bir ses yükseldi.

"Üzgünüm, Profesör, gelemem. Dersten sonra geciktiremeyeceğim önemli bir randevum var." Julia, Paul'e doğru bakıp göz kırptı.

Gabriel başını yavaşça kaldırıp ona baktı. On lisansüstü öğrencisi birden, içlerine sesli soluklar çektiler, oturdukları yerde arkalarına yaslandılar. Onun patlayacağından korkuyorlardı. Ya da belki gözlerindeki hançerler fırlayıverir de karınlarını deler diyeydi korkuları. Julia yem uzatıyordu ona. O da bunun farkındaydı. Sesinin tonu, Paul'e yakın oturuşu, tek eliyle saçlarını ensesinden çekişi...

Gabriel onun boynunun kavisine bakarken bir an için aklı dağıldı. O vanilya tenin kokusu burnuna gelir gibi oldu, ama aslında anılarından geliyordu. Bir şey söylemek, mutlaka kendisiyle konuşmasını talep etmek istiyordu ama bunu yapamayacağını da biliyordu. Şu anda öfkesi patlarsa, Julia daha da fazla uzaklaşacaktı... O zaman büsbütün kaybederdi onu. Buna izin veremezdi.

Gabriel gözlerini kırpıştırdı. Hızlı hızlı.

"Elbette, Bayan Mitchell. Olur böyle şeyler. Lütfen randevulaşmak için bana bir e-posta geçin." Gülümsemeye çalıştı, onu da yapamadı. Ağzının yalnız bir yarısı kıvrılabilmiş, bu onu felçli gibi göstermişti.

Julia yine ona baktı. Gözleri bomboştu. Kızarmıyordu. Gözlerini hiç kırpmıyordu. Yalnızca... Boş bakıyordu.

Gabriel onun yüzünde daha önce hiç görmediği bu ifadeyi görünce paniğe kapılmaya başladı. *Ben ona iyi davranmaya çalışıyorum, o sanki burada yokmuşum gibi bakıyor. Nazik davranıyor olmam o kadar mı şaşırtıcı? Öfkemi tutabilmem?*

Paul elini sıranın altına indirdi, onun dirseğini tutup hafifçe sıktı. Bu dokunuş üzerine Julia boş bulunup ona baktı, o başını iki yana salladı, gözleriyle sınıfın ön tarafını işaret edip tekrar onun gözlerine döndü.

Julia bir rüyadan uyanmış gibi oldu. "Elbette, *Profesör.* Bir başka zamana." Sağlama almak için gözlerini kaçırdı, ifadesiz yüzüyle dersin başlamasını bekledi.

Gabriel'in zihni şimşek gibi işliyordu. Bugün onunla konuşamazsa, durumu izah edebilmek için günler, hatta haftalar boyunca beklemesi gerekebilirdi. O kadar bekleyemezdi. Ayrılıklar yiyip bitiriyordu onu. Ne kadar gecikirse, anlatacaklarını o kadar mesafeli algılayacaktı. Bir şeyler yapmak zorundaydı. Onunla iletişim kurmanın bir yolunu bulmalıydı. Hemen.

"Şey, ben bir karar verdim, bugün normal seminer yerine size bir konferans vereceğim. Dante ile Beatrice arasındaki ilişkiyi inceleyen bir konferans. Özellikle de, Dante'nin Beatrice ile ikinci karşılaşmasında Beatrice'in onu reddetmesi sonucunda olanlarla ilgili."

Julia soluğunu zorla tuttu, başını kaldırıp ona dehşet dolu bakışlarla baktı.

"Bunu yapmak zorunda olduğum için özür diliyorum." Gabriel'in sesi barış sağlamaya çalışan bir tona bürünmüştü. "Ama başka çarem kalmadı. Bir yanlış anlama oldu ve iş işten geçmeden çözümlenmesi gerekiyor." Gözleri bir saniye için onunkilerle karşılaştı, sonra Gabriel başını eğip notlarına baktı.

Tabii ki elindeki notlar vereceği konferansa yardımcı olacak hiçbir şey içermiyordu.

Julia'nın kalbi son hızla çarpmaya başlamıştı. *Yo, olamaz. Yapamaz...*

Gabriel içine derin bir soluk çekti ve başladı. "Beatrice, Dante için pek çok şeyi temsil ediyor. En önemlisi, ideal kadınlığı ve dişiliği. Beatrice çok güzel. Zeki ve çekici. Dante'nin ideal kadında şart gördüğü tüm karakter özelliklerine sahip.

İlk karşılaşmaları, ikisi de çok gençken gerçekleşmiişti. Herhangi bir ilişki için çok gençtiler. Aşklarını sıradan ya da yakışıksız yakınlıklarla kirletmek yerine, Dante onu uzaktan, saygıyla sevmeyi seçti. Yaşına ve tecrübesine dayanarak.

Zaman geçti. Beatrice ile tekrar karşılaştı. O artık yetenekli genç bir hanım olarak olgunlaşmıştı. Dante'nin duyguları da çok daha güçlenmişti. Başkasıyla evli olduğu halde... Sevgisini şiir yazmaya yöneltti. Beatrice için birkaç sone yazdı, ama kendi eşi için hiçbir şey yazmadı.

Dante, Beatrice'i tanımıyordu. Onunla az teması olmuştu. Ama buna rağmen, ona uzaktan tapmaktan geri durmuyordu. Beatrice yirmi dört yaşında öldükten sonra da, yazılarında hep onu kutlamayı sürdürdü.

Dante'nin en ünlü eseri olan *'İlahi Komedi'*de, Beatrice, Virgil'i, cehennemde Dante'ye kılavuzluk etmeye ikna ediyor, çünkü kendisi, cennetlik bir ruh olarak, cehenneme inip onu kendisi kurtaramıyor. Bir kere Virgil, Dante'yi cehennemden sağ salim geçip geri döndürdükten sonra, kendisi devreye giriyor, onu arafta ve cennette o dolaştırıyor.

Bugünkü konferansımda şu soruyu ele alacağım: Dante ile iki buluşması arasında Beatrice neredeydi ve ne yapıyordu?

Onu yıllarca bekledi. Beatrice onun nerede oturduğunu biliyordu. Ailesini tanıyordu. Onlarla çok dosttu, çok yakın dosttu. Onu seviyorsa, neden hiç yazmamıştı ona? Neden onunla karşılaşmak

için bir girişimde bulunmamıştı? Bence bunun cevabı çok açık. İlişkileri yalnızca tek taraflıydı. Dante, Beatrice'i seviyordu, ama Beatrice'in Dante'ye önem verdiği yoktu."

Julia neredeyse oturduğu yerden düşecekti.

Lisansüstü öğrencilerinin tümü konferansı dikkatle dinliyor, notlar alıyorlardı, ama Dante'yi çok iyi tanıyan Paul, Julia ve Christa, bu konferansta bir yenilik bulamamışlardı. Bir tek, bu son paragraf hariç. Bu sözlerin Dante Alighieri ile de, Beatrice Portinari ile de uzaktan yakından hiçbir ilgisi yoktu.

Gabriel'in gözleri Julia'ya doğru kaydı, orada bir an fazla durdu, sonra flörtçü bir gülümsemeyle Christa'ya döndü. Julia son derece öfkelendi. Mahsus yapıyordu bunu: Önce kendisine bakıyor, sonra bütün dikkatini Christa Cadısına çeviriyor, onun boş kalan yerini ne kadar çabuk doldurabileceğini göstermeye çalışıyordu.

Güzel! Eğer kıskandırma oyununu oynamak istiyorsa, buyursun.

Julia kalemiyle defterinin üstüne tıp tıp vurmaya başladı. Bu ses akıl dağıtacak kadar yüksekti. Gabriel'in kısılan gözleri sesin kaynağını aramak için dönüp de onun sol elinde durakladıkça, Julia sağ elini Paul'e uzattı, onun elini tutup sıktı. Paul yürek eriten bir gülümsemeyle ona döndü, o da kirpiklerinin arasından onun gözlerine baktı. Dudaklarını aralayıp dişlerini gösterdi. Paul'e dünyanın, elinden gelen en güzel, en tatlı gülümsemesini sundu.

Salonun ön taraflarından yarı homurtu, yarı öksürük gibi bir ses yükselince Paul hemen oraya baktı, Profesör Emerson'un öfkeli yüzünü gördü. Hemen elini Julia'nın elinden ayırıp geri çekti.

Gabriel'in yüzünde küstah ve aşağılayıcı bir gülümseme belirmişti. Konferansına kelime sektirmeden devam ederken, birdenbire dönüp beyaz tahtaya bir şeyler yazmaya koyuldu. Yazdıklarını görünce sınıfta öğrencilerin birden fazlası şoka kapıldı.

Gerçek hayatta Beatrice hiç istifini bozmadan Dante'yi cehennemde bırakabilirdi, çünkü verdiği sözü tutmak umurunda değildi.

Julia tahtaya son bakan kişi olmuştu, çünkü demin olup bitenden ötürü hâlâ kızgındı. O yazıyı gördüğünde, Gabriel sınıfa yüzünü dönmüş, kollarını çaprazlayarak tahtaya yaslamış, sınıfa gururlu bakışlarla bakıyordu. Julia kararını o anda verdi. Okuldan atılma pahasına bile olsa o ifadeyi o yüzden silecekti. Hemen.

Elini kaldırdı, onun kendisine söz vermesini bekledi. "Bu gerçekten küstahça ve kendini kayıran bir yorum, Profesör."

Paul parmaklarını onun koluna dayadı, çeker gibi bir hareket yaptı. "Delirdin mi?" diye fısıldadı.

Julia ona aldırmadan konuşmayı sürdürdü. "Neden Beatrice'i suçluyorsunuz? Bütün bu olanlarda, mağdur durumda olan o. Dante onu ilk gördüğünde, daha on sekiz yaşına gelmemişti. Eğer pedofil değilse, birlikte olmaları mümkün değildi. Şimdi bir de Dante'nin pedofil olduğunu mu söylüyorsunuz, Profesör?"

Kız öğrencilerden biri soluğunu sesli biçimde içine çekti.

Gabriel kaşlarını çattı. "Elbette ki hayır! Ona gerçek bir aşkla bağlı, hem bu aşk ayrılık sürelerinde bile solmuyor. Eğer Beatrice'te ona soracak cesaret olsaydı, söylerdi ona. Açıkça."

Julia başını yana eğip gözlerini kıstı. "Buna inanmak biraz zor. Dante'nin daha sonraki hayatında her şey seks çevresinde dönüp duruyor gibi gözüküyor. Kadınlarla başka hiçbir tür ilişki kuramıyor. Cuma ve cumartesi geceleri evde tek başına oturup Beatrice'i beklemediği kesin. Belli ki onu sevmiyor."

Gabriel'in yüzü kıpkırmızı kesildi, çaprazladığı kollarını indirdi, ona doğru bir adım attı. Paul hemen elini kaldırdı, Profesör'ün aklını çelmeye çalıştı, ama Gabriel ona aldırmadan bir adım daha yaklaştı.

"O bir erkek ne de olsa... Ve yalnız kalmamaya ihtiyaç duyuyor. Ayrıca, eğer daha da açarsak, o *arkadaşlar, yardımcı* olan arkadaşlar. Daha fazla bir şey değiller. Beatrice'e olan özlemi azalmıyor. Yalnızca onu bekleye bekleye umutsuzluğa düşüyor, çünkü

belli ki Beatrice bir daha onu hiç görmeyecek. Bu da onun hatası, Dante'nin değil."

Julia saplayacağı bıçağı hazırlarken tatlı tatlı gülümsedi. "Eğer aşk buysa, ben nefreti tercih ederim. Hem, bu *arkadaşlar* ne konuda yardımcı oluyorlar, Profesör? Hmmmm? Aslında arkadaş değiller, yalnızca *kalça tanıdıkları*. Bir arkadaş, diğerinin iyi bir hayat sürmesini istemez mi? Mutlu bir hayat? Çıldırmış bir seks bağımlısı gibi hazı uğruna sağlı sollu tırmalamasını mı ister?"

Julia onun yüzünü fena halde buruşturduğunu gördü, ama aldırmadan sözünü sürdürdü. "Herkes biliyor ki Dante'nin çapkınlıkları ancaımdı, lekeliydi. *Et pazarından* kadın buluyordu sanırım. İşi bitince de onları fırlatıp atıyordu. Bu tür biri, Beatrice'in hoşuna gidecek birine benzemiyor. Ayrıca bir de Paulina adlı metresi vardı."

On çift göz bir anda, soru sorar gibi Julia'ya döndü. Julia kızardı, ama kekeleyerek devam etti. "Ben... bir zamanlar Philadelphia'da bir kadının, o ilişkiyi belgelediğini duymuştum. Eğer Beatrice, Dante'ye soğuksa, ileriki yıllarda onu reddediyorsa, son derece haklı. Dante sırf kendini düşünen, zalim, küstah bir erkek tahrip kadınlara kendi keyfi için oyuncak muamelesi ediyor."

Bu noktada Christa da, Paul de, 'Dante seminerimize ne oldu?' diye merak etmeye başlamışlardı. İkisinin de, ne Philadelphia'daki kadından, ne de Paulina adlı metresten haberi vardı. İçlerinden, kütüphanede bundan sonra daha çok okuma yapmaları gerektiğine karar verdiler.

Gabriel sınıfa öfkeyle baktı. "Sanırım dediğiniz *kadını* biliyorum, ama o Philadelphia'lı değil. Pennsylvania kırsalında küçük bir kasabada. Ne dediğini de bilmiyor. O nedenle, yargılara varmaktan kaçınsa iyi olur."

Julia'nın yanakları al al oldu. "Bu çok *ad hominem* bir itiraz. Nerede oturduğu, iddiasını zayıflatmaz. Dante ile ailesi de zaten

çok dökümlü bir kasabadan gelme. Hoş, tabii Dante bunu asla kabullenmez ama..."

Gabriel kendini kontrol etmeye çalışırken omuzları hafifçe sarsıldı. "On dördüncü yüzyıl Floransa'sına pek dökümlü kasaba diyemem. Metres konusuna gelince, o dayanaksız bir araştırma. Daha fazla konuşmaya değmez. O kadının kafası fasafisoyla dolu, varlığı sonuçlara ilişkin hiçbir kanıt da gösteremiyor."

"Ben kadının kanıtlarını bir çırpıda teddedemezdim, Profesör. Ayrıntılı tartışmaya hazırsanız, o başka. Hem bize bir karşıt ter de getirmediniz, yalnızca hakaretamiz ısnatlarda bulundunuz." Tek kaşını kaldırmış, hafif titreyerek Gabriel'a bakıyordu.

Gabriel'in yüzü tekrar kızardı, soluklarını ağzından alıp vermeye başladı. "Eğer o kadın, Dante'nin Beatrice için neler hissettiğini bilmek istiyorsa, cevaplarını nerede bulacağını biliyor. O zaman, bilmediği konularda boşboğazlık etmekten kurtulur. Kendini de, Dante'yi de, gülünç duruma düşürmez. *Ulverta*."

Christa, bir Profesör Emerson'a, bir Julia'ya baktı. Bir tersilik vardı. Kesinlikle vardı. Ama ne olduğunu tam kavrayamıyordu. Bunun aslını öğrenmeye karar verdi.

Gabriel tekrar tahtaya döndü, kendini sakinleştirmek için yazmaya koyuldu:

Dante onu bir rüya sanıyordu.

"Dante'nin Beatrice ile ilk karşılaşmasını anlatışında, dilinde türe benzeri nitelikler vardır. Çeşitli *kişisel nedenlerle*, duyularına güvenemiyordu. Onun kim olduğundan emin değildi. Hatta bir noktaya göre Dante, Beatrice'in bir melek olduğunu düşünüyordu.

Bu nedenle Beatrice'in, daha sonraki hayatında, onun ilk buluşmalarındaki her şeyi hatırladığını varsayması da, buna dayanarak ona açıklama fırsatı tanımaması da, üstelik bütün bunları onu suçlamakta kullanması da, yerinde bir şey değildi. Eğer Beatrice'in melek olduğunu düşünüyorsa, onun geri dönüşü konusunda hiçbir umut beslememesi doğaldı.

Dante bunların hepsini ona anlatabilirdi. Eğer o, hiç fırsat tanımadan onu reddetmeseydi... Böylece yine, olayın netliğe kavuşmaması Beatrice'in yüzündendi, Dante'nin yüzünden değil."

Christa'nın eli havaya kalktı, Gabriel ister istemez başını eğerek sözü ona verdi. Konuşmasını beklerken son derece gergindi.

Ama Julia daha önce konuşmaya başladı. "İlk buluşmalarını tartışmanın konuyla hiç ilgisi yok, çünkü ister rüya olsun, ister olmasın, Dante onu ikinci kere gördüğünde tanımalıydı. Neden tanımıyormuş gibi yaptı?"

"'Mış gibi' yapmadı. Baktığında ona tanıdık geliyordu, ama Beatrice bu arada büyümüştü, bu yüzden Dante'nin kafası karışıyordu. Ayrıca, hayatındaki başka şeyler yüzünden de tedirgindi." Gabriel'in sesi acı doluydu.

"Eminim gece rahat uyuyabilmek için kendi kendine öyle diyordu, Floransa lobilerinde alkolik komalara girmediği zamanlarda..."

"Julia, bu kadarı yeter." Paul'ün sesi, fısıltı düzeyinin üzerine yükselmişti.

Christa tam bir şey söyleyecekken, Gabriel elini havaya kaldırıp onu durdurdu.

"Bunun konuyla hiç ilgisi yok!" Soluk alıp verdi, duygularını kontrol altına almaya çalıştı. Sesini kısıp yalnızca Julia'ya bakarak konuşurken, Paul'ün ne olur ne olmaz diye Julia'yla Profesörün arasına girmek üzere yerinde biraz kayışını görmezden geldi.

"Siz hiç yalnızlık çekmediniz mi, Bayan Mitchell? Hiç arkadaş aramadınız mı yalnızca cinsel ve geçici olsa bile? Bazen tek bulabileceğiniz odur. Onu alırsınız ve minnet duyarsınız, ama bunun önemsizliğini de bilirsiniz, *çünkü başka çareniz yoktur*. Dante'nin hayat biçimini değerlendirirken bu kadar tepeden bakan, yargılayan bir tavır takınmak yerine, biraz merhamet duymaya çalışmalısınız." Gabriel ağzını kapadığında, niyet etmiştiden çok fazla şey açıklamış olduğunu fark etmişti. Julia ona soğuk soğuk baktı, devam etmesini bekledi.

"Dante, Beatrice'in anısını hep hayallerinde taşıyordu. Bu da, durumu iyiye değil, daha kötüye götürüyordu. Hiç kimse yeterince güzel değildi, hiç kimse yeterince temiz değildi, hiç kimse ona Beatrice'in verdiği duyguyu veremiyordu. Her zaman onu istiyordu; yalnızca, artık onu bulmaktan umudunu kesmişti. İnanın bana, eğer Beatrice daha erken ortaya çıksaydı ve ona kim olduğunu söyleseydi, her şeyi ve herkesi fırlatıp atardı onun uğruna. Hemen." Gabriel'in gözleri, Julia'nın kahverengi gözlerine bakarken umutsuzluk yansıtmaktaydı.

"Ne yapsaydı, Bayan Mitchell? Hmmmm? Aydınlatın bizi. Beatrice onu reddediyordu. Hayatında bir tek değerli şey kalmıştı, o da kariyeriydi. Beatrice onu da tehdit edince, başka ne yapabilirdi? Gitmesine izin vermek zorundaydı, ama o Beatrice'in seçimiydi, Dante'nin değil."

Julia bu tiradı dinlerken gülümsüyor, onun belayı davet ettiğini düşünüyordu.

"Konferansınız çok aydınlatıcı oldu, Profesör. Ama hâlâ bir sorum var. Siz şimdi, Paulina, Dante'nin metresi değildi mi diyorsunuz? Yalnızca ditme arkadaşı mıydı diyorsunuz?"

Seminer salonunda yüksek bir patlama sesi yankılandı. Profesör Emerson'un beyaz tahtaya yazı yazmak için kullandığı kalemi kırıp ikiye bölmüş olduğunu gören lisansüstü öğrencilerinin hepsi müthiş bir şoka kapıldılar. Parmaklarından siyah mürekkepler akıyor, yıldızsız gecelerin gökleri gibi her şeyi karartıyordu. Gözleri öfkeli mavi alevler gibi ateş saçmaktaydı.

Tamam. Bu bitirdi artık, diye düşündü.

Paul, Julia'yı korurcasına kanara doğru çekti, Profesörün omzunun öfkeyle sarsılışına bakarken, kendi bedenini ona siper etti.

"Seminer iptal. Ofisime, Bayan Mitchell. Hemen!" Profesör Emerson notlarıyla kitaplarını öfkeyle evrak çantasına tıktı, seminer odasından çıkıp kapıyı arkasından çarptı.

16. Bölüm

Lisansüstü öğrencileri seminer odasında sessiz ve şaşkın oturuyorlardı. Çoğu Dante uzmanı olduğundan, olup biteni çoktan, sıra dışı olsa bile ilginç, sert bir tartışma olarak değerlendirip bir kenara koymuşlardı. Akademisyenler kendi konularında pek ihtiraslı olabiliyorlardı. Bunu bilmeyen yoktu. Bazıları da (Julia ve Profesör gibi), herkesten fazla ihtiras geliştirebiliyorlardı. Bugünkü seminer, tren kazası gibi bir şeydi tabii, ama pek de şaşırtıcı sayılmazdı. Paul içinden, *geçen sömestr Profesör Singer'in Orta Çağ İşkence Metotları seminerinde olanlardan daha acayip değil*, diye düşünüyordu. Sonunda o metotlar şaşılacak kadar gerçeğe dönüşmüştü...

Öğrenciler demin tanık oldukları ölüm düellosunun sona ermiş olduğunu, ikinci raund da olmayacağını öğrenince, salondan çıkmaya başladılar. Geriye yalnızca Christa, Paul ve Julia kaldı

Christa gözlerini kısarak Julia'yı süzdü, döndü, anasına bağlı ördek yavrusu gibi Profesörü izledi.

Paul gözlerini yumup homurdandı. "İntihar heveslisi falan mısın?"

Julia bir rüyadan uyanır gibiydi. "Ne?"

"Onu niye öyle kışkırttın? Zaten senden kurtulmak için bahane arıyor!"

Julia durumunun ne kadar tehlikeli olduğunu yeni yeni idrak etmeye başlıyordu. Sanki demin başka biriydi de, zehir ve öfke saçmış, etrafta kimler olduğunu unutmuş gitmişti. Şimdi kendini

boşalmış, havası sönmüş bir balon gibi hissediyordu. Bir çocuğun doğum günü partisi bittikten sonra, köşede kalmış bir balon. Profesörün ofisine, çok tatsız geçeceğini bildiği görüşmeye gitmek üzere eşyalarını toplarken kendini çelikleştirmeye çalıştı.

Paul, "Bence gitmesen daha iyi," dedi.

"Gitmek istemiyorum."

"Gitme o halde. Ona e-posta yolla. Hastaydım de, özür dile."

Julia bir an bu öneriyi düşündü. Çok cazip bir öneriydi. Ama kariyerini kurtarmak için mutlaka kendini toplaması, yaptığının cezası neyse çekmesi gerektiğini biliyordu. Özel hayatını yoluna koymaya ondan sonra uğraşırdı. Eğer öyle bir şey mümkünse.

"Ofisine gitmezsem daha da çok kızar. Beni atabilir. Oysa bu derse ihtiyacım var. Aksi halde Mayıs'ta mezun olamam."

"O halde ben de seninle geliyorum. Daha iyisi, onunla önce ben konuşayım." Paul dikleşti, boyu sanki daha uzadı, kasları da şişti.

"Yo, sen bu işin dışında kalmalısın. Ben gidip özür dilerim, bana bağırmasına izin veririm. Bir '*pound*' etini alınca, gitmeme izin verir."*

Paul "*Merhametin niteliği zoraki değildir,*" diye mırıldandı. "Hoş, bu onun bilebileceği bir şey değil ya! Neyin kavgasını ediyorduk? Tanrı aşkına? Dante'nin Paulina diye bir metresi yoktu ki!"

Julia gözlerini hızla kırpıştırdı. "Ben Pia de' Tolomei hakkında bir makale buldum. Paulina onun takma adlarından biriydi."

"Pia de' Tolomei, Dante'nin metreslerinden biri değildi. Gerçi metresler ve gayrimeşru çocuklar konusunda çok dedikodu var, o nedenle büsbütün haksız sayılmazsın. Julia, üzgünüm ama Emerson haklı: Pia'nın Dante'nin metresi olduğuna hiç kimse inanmıyor. Hiç kimse."

Julia düşünceli bir tavırla avurdunun içini kemirmeye koyuldu. "Ama izah etmeme izin vermedi. Ben de sanki... Çileden çıktım."

* W. Shakespeare: Venedik Taciri

"Çıktığın doğru. Başkası olsa, seni teşvik eder, hak etti derdim. *Küstah it.* Ama bu durumda, eminim aşırı tepki gösterecektir." Paul başını iki yana sallıyordu. "Bırak onunla ben konuşayım."

"Sen ona tez yazıyorsun. Sana kızması iyi olmaz. Fazla çıkışırsa, odadan çıkarım. Sonra da hakkında şikâyet yazarım."

Paul ona çok kaygılı bir ifadeyle baktı. "Bu konuda içim rahat değil. Çok öfkeli."

"Ne yapabilir? O büyük kötü Profesör, ben ise küçük öğrenci kızım. Tüm güç onun elinde."

"Güç insana garip şeyler yaptırır."

"Bu da ne anlama geliyor?"

Paul kafasını odanın kapısından dışarı uzattı, koridoru kontrol etti.

"Emerson manyak bir it. Profesör Singer'la da olaylar olmuştu, demek ki belki..." Paul birden sustu, yine başını iki yana salladı.

"Demek ki, ne?"

"Seni rahatsız ediyorsa ya da sana *istemediğin şeyler yaptırmaya çalışıyorsa*, bana söyle, yardımcı olurum. Şikâyet yazarız."

Julia ona bomboş gözlerle baktı. "Burada karanlık bir şeyler döndüğü yok. O kasıntı bir Profesör, kendisine itiraz edilmesinden hoşlanmıyor. Ofisinde boynumu bükerim, umarım beni dersten atmaya kalkışmaz."

"İnşallah haklısındır. Öğrencilerine karşı her zaman profesyonel davranır. Ama seninle... İşler farklı."

Paul, Profesörün kapısına kadar Julia ile birlikte yürüdü, sonra birdenbire kapıyı o vurdu.

Profesör Emerson kapıyı çabucak açtı. Gözleri hâlâ kızgın bakıyor, kıvılcımlar saçıyordu. Paul'e "Ne istiyorsun?" diye hırladı, Julia'ya delici bakışlarla baktı.

Paul yumuşak bir sesle "Yalnızca bir dakikanızı," dedi.

"Şimdi olmaz. Yarın."

"Ama Profesör, ben..."

"Yarın, Bay Norris. Beni zorlama."

Paul, Julia'ya kaygıyla baktı, dudak hareketiyle "Üzgünüm," demeye çalıştı.

Profesör onun köşeyi dönüp gözden kaybolmasını bekledi, sonra yana bir adım atıp Julia'nın girmesine izin verdi. Kapıyı kapayıp dosdoğru pencereye yürüdü.

Buraya girenler tüm umutlarından vazgeçsin...

Profesörün odası karanlıktı. Yalnızca masanın üstündeki lambanın ışığıyla aydınlanıyordu. Perdeleri kapamıştı. Şimdi Julia'dan uzakta durmuş, mürekkepli elleriyle gözlerini ovuyordu.

Julia sırt çantasını öne alıp göğsünde iki eliyle kalkan gibi tuttu. O konuşmayınca, odayı gözden geçirmekle oyalanmaya çalıştı. Gözleri bir sandalyeye takıldı. Eylül'de bu odaya geldiğinde, o rahatsız Ikea sandalyesine oturmak zorunda kalmıştı. Sandalye şu anda parçalanmıştı. Kırıkları yerdeydi. Acem halısının üstüne saçılmıştı.

Julia'nın gözleri o parçalardan Profesöre, sonra yine o parçalara döndü. *Sandalyeyi kırmış. Metal sandalyeyi kırmış.*

Mavi gözler açıldı, Julia o gözlerin derinliklerinde tehlikeli bir sakinlik gördü. İşte canavar kendi inindeydi. Kendisi ise silahsızdı.

"Başka biri olsan, seni attırırdım."

Julia o sesin tonunu duyduğu anda titredi. Kandırıcı bir sakinliği ve yumuşaklığı vardı. Tene değen ipek gibi. Ama altında çelik ve buz vardı.

"Ömrümde gördüğüm en iğrenç çocuksu davranış bu oldu. Üstelik Paulina için söylediklerine ne kadar kızdığımı ifade bile edemem. Bir daha onun adını *asla* ağzına almayacaksın. Yeterince açık anlatabildim mi?"

Julia yutkundu, ama cevap veremeyecek kadar kızgındı.

"Yeterince *açık anlatabildim mi*, dedim."

"Evet."

"Öz-kontrolüm en iyi zamanımda bile oynaktır. Zorlamasan iyi edersin. Ayrıca, kendi savaşlarını kendi başına vermeni, aptallıklarının sonuçlarından seni kurtarsın diye Paul'ü öne sürmemeni bekliyorum."

Julia yerdeki halıya bakıyor, onun gözlerinden kaçınıyordu. Karanlıkta parlıyor gibiydi gözleri.

"Sanırım çileden çıkmamı *istedin!* Öfkelenip bir sahne yaratmamı istedin ki, kendi kaçışını haklı gösterebilesin. Daha önce tanıdığın her istismarcı it gibi davranmamı istedin. Ben istismarcı bir it değilim, öyle bir şey de yapmayacağım."

Julia sandalyenin parçalarına baktı (güzelim, İsveç yapımı sandalye, kısacık ömründe kimseye kötülük etmemiş bir sandalye) sonra gözleri yine Profesöre döndü. Ama ağzını açmadı.

Gabriel dudaklarını yaladı. "Bu bir oyun mu senin için? Hmmmm? Bizi birbirimize karşı oynamak mı istiyorsun? Prokofiev'den alıntı gibi? O Peter, ben Kurt. Sen ne oluyorsun o zaman? Ördek mi?"

Julia başını iki yana salladı.

"Bugün seminerimde olan şey bir daha asla olmayacak. Anlıyor musun?"

"Evet, Profesör."

Eli arkasındaki kapı tokmağını yokladı, ama kapı kilitliydi. "Sınıfta kalkar, özür dilerim."

"İkimizi daha çok dedikoduya hedef yapmak için mi? Öyle bir şey yapmayacaksın. Benimle neden konuşmadın? Bir tek telefon görüşmesi. Bir tek buluşma. Sana kapının dışından bile anlatmaya razıydım. Tanrı aşkına! Sonunda benimle lanet olası bi sansüstü seminerimin ortasında konuşmaya karar verdin!"

"Posta kutuma sutyen koydunuz. Sandım ki..."

"Kafanı kullan," diye terslendi Gabriel. "Postalasam, izi sürülebilirdi. O çok daha suçlayıcı bir şey olurdu. Zaten iPod'unu yağmur fırtınasında, kapının dışına da bırakamazdım."

Julia onun bu *ince* düşünceleri karşısında kafasının karıştığını hissetti, ama soru sormamaya karar verdi.

"Ben bu kriz durumunu, konferansımı değiştirmekle başlattım, ama bitiren sen oldun, Julianne. Üstelik bir hidrojen bombasıyla bitirdin. Sınıfımdan çıkmayacaksın. Anladın mı? Programdan da çıkmayacaksın. Bu çatışma hiç olmamış gibi numara yapacağız, öteki öğrencilerin kendi hayatlarıyla meşgul olduğunu, bir şey fark etmeyeceğini umacağız."

Gabriel ona pasif bir bakış yöneltti. "Gel." Halının üzerindeki bir noktayı işaret ediyordu.

Julia birkaç adım ilerledi.

"Bursu iade ettin mi?"

"Henüz etmedim. İtalyanca Araştırmaları müdürü domuz gribine yakalanmış."

"Ama randevuyu aldın, öyle mi?"

"Evet."

"Demek ondan randevu aldın, ama ben seni o kadar merak ederken bana iki kelimelik bir mesaj çekme nezaketini göstermedin," diye homurdandı.

Julia gözlerini kırpıştırdı.

"O randevuyu iptal edeceksin."

"Ama parayı istemiyorum, hem..."

"Randevuyu iptal edeceksin, parayı alacaksın, çeneni de kapatacaksın. Her şeyi berbat ettin; şimdi benim temizlemem gerek." Ona karanlık bakışlarla baktı. "Anladın mı?"

Julia soluğunu tuttu, isteksizce başıyla evetledi.

"Bana yolladığın e-posta çok kabaydı. Bıraktığım onca mesajdan sonra, surata atılmış bir tokat gibiydi. O e-posta'da *lanet* sözünü kullanmışsın. Bundan ne bok yarar sağlamayı umuyordun?"

"Şey... Bilmiyorum."

Gabriel aralarındaki mesafeyi kapattı, gelip onun birkaç santim önünde durdu. "Büyük olasılıkla, şimdiye kadar o mail'ini birileri çoktan kırmızı bayrakla işaretlemiştir. Ben onu silsem bile, ki yaptım, biri onu hâlâ bulabilir. E-posta'lar ölümsüzdür, Julianne. Bana bir daha hiç e-posta çekmeyeceksin. İyi anladın mı?"

"Evet."

"Görünüşe göre, benim tüm düğmelerime basabilen tek kişisin. Hepsine."

Julia kapıya doğru baktı, *keşke açıp buradan kaçabilsem*, diye düşündü.

"Yüzüme bak," diye soludu o.

Gözleri karşılaşınca sözlerini sürdürdü. "Şimdi ben hasar kontrolü yapmak zorundayım. Christa'yı demin hallettim, şimdi de Paul meselesiyle uğraşmak zorundayım... Sayende. Christa bir baş belası, ama Paul iyi bir araştırma asistanıydı."

İyi bir lisans asistanıydı!..

"Lütfen Paul'ü kovmayın. Size gelişi benim yüzümden. Kimseye bir şey söylememesini sağlarım." diye yalvardı Julia.

"İstediğin Paul mü?" Gabriel'in sesi buzullara dönmüştü.

Julia çantasıyla uğraşıyordu.

"*Cevap ver bana.*"

"Denedim."

"Ve?"

"Hiç."

"Posta kutularının önünde seni onun kollarında gördüğüme göre, seni korumaya hazır şövalyeler gibi gelip kapımı vurduğuna göre, pek de 'hiç'e benzemiyor. Ne istediğini bana neden

söylemiyorsun, Julianne? Yoksa ancak *Tavşan* denince mi cevap veriyorsun?" Gabriel'in sesi alaycı bir tona dönüşme eğilimindeydi.

Julia'nın gözleri iri iri açıldı, ama yine bir şey söylemedi. Ne diyeceğini bilemiyordu.

"Peki. Pes ediyorum." Elini bezmiş gibi sallayarak kapıyı işaret etti. "Paul seni kazansın."

Julia'nın beyninin ayaklarına kapıya yürüme emri vermesi biraz zaman aldı, ama sonunda bunu başardı. Başını eğmişti, omuzları da büküktü. Kanatları koparılmış bir kelebeğe benziyordu. Ama sınıftan atılmadığı gibi, programdan da çıkarılmamıştı. Kaybettiği diğer şeylere karşılık, zügürt teselliisi.

O kapının kulpuyla uğraşırken Gabriel taş gibi duruyordu. Julia çabalarken dudaklarından bir inilti kurtuldu. Gabriel arkasından yaklaştı, kolunu onun belinin arkasından uzatıp kilidi açmaya çalışırken, onun sol kalçasına değdi. Julia irkilmeyince, biraz daha eğildi, dudakları onun kulağına yaklaşmış doldu.

"Demek bunca acı hiç uğrunaydı, öyle mi?"

Arkasında onun sıcaklığını hissediyordu. Onun göğsünden kendi sırtına yayılan bir sıcaklık. İpek papyonu saçlarına değiyor, aralara giriyordu. Sonunda onun ensesine değdi, derisinde tüylerinin kabarmasına yol açtı.

"Bizi kötü niyetli dedikodulara maruz bırakman, hiç uğrunaydı, öyle mi?"

"Zalim davrandınız."

"Sen de öyle."

"Beni incittiniz."

"Sen de beni incittin. Tek olabilecek şeyin intikam olduğunu mu düşündün?" Gabriel fısıldamaya devam ediyor, sıcak soluğu onun yanağına geliyordu. "Tavşanken, kızgın bir kediye dönüştün. Bugün beni fena tırmaladın, kedi yavrusu. Her kelimenle kan çıkardın derimden. Artık mutlu musun? Tüm gizli günahlarımı

öğrencilerimin önünde sıralayıp beni küçük düşürdükten sonra? Tam bir gurur çatışmasıydı, ateşi de sen tutuşturdun."

Dudaklarını onun kulağına daha da yaklaştırdı, ağzından çıkan soluklar onu ürpertmeye başladı. "*Sen bir korkaksın.*"

"Korkak değilim."

"Terk eden sensin."

"Siz beni ona gönderiyorsunuz."

"Çok yapardım! İnsanların sana her söylediğine inanır mısın sen? Ne oldu öfkeli kedime şimdi?"

"Ben yalnızca bir öğrenciyim, Profesör Emerson. Gücü elinde tutan sizsiniz. Beni... Mahvetme gücünüz var."

"Zırva! Öyle mi sanıyorsun? Bu bir güç mücadelesi mi?" Gabriel kitap çantasını onun gergin parmaklarından çekti, yan tarafa attı. "Seni mahveder miyim? Tüm yaşadıklarımızdan sonra?"

"Bellek sorunu olan ben değilim. Mutlu olduğumu mu sanıyorsunuz? İstediğim bu mu sanıyorsunuz? *Sefil durumdayım.* Bunca yıldan sonra sizi görmek... Ve böyle görmek mi? Tanıyamıyorum bile sizi!"

"Bana hiç şans tanımadın. Senin ne istediğini nereden bilecektim, Julianne? Benimle hiç konuşmadığına göre? Hiçbir şey söylemiyorsun ki!"

"Bana bağırmak, sizinle konuşmamı sağlamaz."

Gabriel'in dudakları bir anlığına onun dudaklarına değdi. Gabriel hemen gerileyip yine onun kulağına fısıldadı. "Konuş benimle." Alt dudağı onun kulak memesine tahrik edici biçimde değiyordu.

Aralarındaki enerjinin değiştiğini hissedince Julia sessizleşmişti. Sırtında bir yılan dolanıyormuş, kendi kuyruğunu yutmaya çalışıyormuş, öfkeyle ihtiras birbirinden beslenyormuş gibi bir durum vardı.

"Ya beni istediğini söyle ya da hemen git."

O cevap vermeyince Gabriel yavaşça çekildi. Julia o temasın yok olmasından hastalanır gibi oldu, ağzından kontrolsüz dökülen kelimelerin ne olduğunu bile fark edemedi. "Hiçbir zaman başka kimseyi istemedim."

Gabriel onu öpmeden önce gözlerinin içine baktı. Dudaklar sımsıkı birleşti, sıcak soluk, sıcak soluğa karıştı, ağızlar ıslak ve kaygandı. Gabriel'in sağ eli Julia'nın yanağında kaydı, yavaşça kulağından geçti, ensesine indi. Dudakları onunkileri kaplarken, başparmaklarını onun tenine sürmeye başlamış, bu Julia'yı rahatlatmıştı. Dudakları birbirini okşadı, bir iki dakika sonra da Gabriel onun başını hafifçe geriye büktü: sessiz bir yakarış.

Açıl bana.

Julia soluk almıyordu. Duygu bu kadar yoğunken, nasıl alabilirdi? O biberli sakız tadı, o Aramis kokusu, solukların onu sarmalayışı. Julia yakarıya cevap vermeyince, Gabriel'in dili uzandı, onun alt dudak çizgisini izledi, sonra kıvrıldı, o dudağı yavaşça kendi ağzına çekti. Julia bu garip ve ani duygu karşısında içine keskin bir soluk çekti.

Gabriel alt dudağa dokunuyor, onu çekiyor, onunla oynuyordu. Bunların hepsi öyle yeni, ama garip bir şekilde öyle tanıdık geliyordu ki! Dudaklar, dişler, dilin yumuşak oyunculuğu. İhtiras yok olmuyordu, ama öfkenin yerine çevrelerini çıtırdayan bir elektrik sarmıştı. Sonunda Julia yakarıya cevap verdi, ona açıldı.

Çenesinin kasılmış olduğunu hissedebiliyordu Gabriel. Sol elini onun elmacık kemiğinden çene kıvrımına indirdi, okşayarak, rahatlamasını sağlamaya çalıştı. O bu dokunuşlarla rahatlarken, kendisi daha bir cesaret kazandı. Dilinin ucu alt dudakta dolaştı, onu daha içeriye çekti, sonunda da dilleri birbirine dokundu. İlk dokunuşlarında çekingen bir tanışma süresi yaşandı. İki dost olarak, utangaç ve yumuşaktılar. Daha sonra iki sevgili, sonra duyumsal ve erotik oldular, ağızlarının içinde bir ateş patladı, ikisinin dansı tek bir tangoya dönüştü.

Gabriel'in hayal ettiğinden daha bile iyiydi. Rüyalarından da, hayallerinden de iyiydi. Gerçekti o. *Beatrice* gerçekti. Dudaklarını onunkilere bastırıp ağzını yokladığında, o dakikalar boyunca onun beden ve ruh olarak kendisine ait olduğunu anlamıştı. Yalnız o dakikalar için olsa bile.

Öyle tatlı ki, diye düşündü Julia. *Öyle sıcak ki!*

Gabriel'i daha yakına çekti. Tereddütlü elleri onun saçlarına sarılmıştı. Sonunda kendini Gabriel'le kapı arasında sandviç olmuş buldu. Ufak tefek bedeni, uzun boylu ve kaslı olanla karşı karşıyaydı. Gabriel sağ elini onun ensesine uzatıp başını avucuna aldı, parmak eklemleriyle korurken yüksek sesle homurdandı.

Benim yüzümden homurdandı.

Homurtu yüksek sesli, vahşileşmenin eşiğinde ve erotikti. Julia o sesi ve o sesin kendi dudakları çevresindeki titreşimini, ağzında yankılanmasını, ömrünün sonuna kadar unutmayacaktı. Teni onun dokunuşuyla ürperirken, kanının damarlarında akışını hissediyordu. Hayatında hiçbir şeyi, onun kollarını kendi çevresinde, onun dudaklarını kendi dudaklarında hissetmekten daha çok istememişti.

Ne Paul vardı, ne Christa, ne Üniversite. Yalnızca ikisi.

Gabriel'in dudakları onu sardı, sahiplendi. Vücutları birlikte hareket eder, yumuşak kıvrımlar sert çelikle birleşirken, her ikisinin içinde bir ateş tutuştu. Julia telaşla içine bir soluk çekti, ama yetmedi. Başı dönmeye başlamıştı.

Gabriel onun kalp atışlarını kendi gömleğinden hissettiğine yemin edebilirdi. Sol eli Julia'nın bluzunu kaldırıp onun çıplak sırtına kaydı. Parmakları açılıp oradaki vadiyi fethedince yeniden inledi. O vadinin ne kadar güzel ve değerli olduğunu bilmek için, görmesine ihtiyaç kalmamıştı.

Ta ki Julia'nın solukları temposunu kaybedip zorlanmaya başlayana kadar, Gabriel durmak istemedi. Devam etmek, onu çalışma masasına yatırıp başladıkları şeyi bitirmek istiyordu.

Vücudu tüm sırlarını verirken, onun her santimini araştırmak, o koyu renk gözlere bakmak istiyordu. Ama içindeki mücadelede zaferi ihtiyat kazandı, tüm bedeni ayrılışın acısından sızlasa bile, yine de hareketlerini yavaşlattı.

Hâlâ sımsıkı sarılmış, onu koruyordu. Başı avucundaydı. Açık dudaklarına üç temiz öpücük kondurdu. Meleksi bir yumuşaklığa bürünmüş dudaklarını aşağıya, boynuyla omzunun birleştiği yere kaydırdı. Kulağın altına bir öpücük daha kondururken, bu bir vedadan çok, bir vaattı. Sonunda Gabriel durdu.

Ellerini onun kollarından aşağıya kaydırdı, kalçalarında durdu. Başparmakları oradaki ayrıntıları yokladı, onun gözlerini açmasını diledi. Ofisin sessizliği içinde, kalplerinin telaşla, ama aynı ritimle attığını duyabildiğine yemin edebilirdi. Julia yapıyordu bunu ona. Etini, kanını büyülüyordu. Ona hayranlıkla baktı, dudaklarını bir kere daha onun aralık dudaklarından kaydırdı. O karşılık vermedi. Gabriel ona dikkatle baktı. Hafiften paniğe kapılıyordu.

"Julia? Sevgilim? İyi misin?"

Julia kollarında yığılınca kalbi durdu.

Bayılmamıştı. Yani... gerçek anlamda bayılmış değildi. Yalnızca duygular, duyular, bir de sağlam beslenmeden yoksunluk, fazla gelmişti. "Beatrice?"

Julia'nın gözleri açıldı. "Beni niye öyle çağırıyorsun?"

"Çünkü adın öyle," diye mırıldandı Gabriel. Eliyle onun saçlarını okşuyordu.

Julia derin bir soluk çekip saldı. "Sanmıyorum."

Gabriel onu alnından öptü.

Julia birdenbire, Gabriel'in öfkesini ve garip pırıltılar saçan mavi gözlerini hatırladı. "Yanlış bu. Sen benim profesörümsün. Başım büyük dertte." Kendini onun kollarından kurtarmaya çalıştı, ama o bırakmadı. Julia kapıya yaslandı.

Gabriel kaşlarını çattı, onu bıraktı. "Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun, Julia. Ben arkadan konuşacak insan değilim. Seni koruyacağım, söz veriyorum." Eğilip onun çantasını aldı, kendi omzuna attı, kendi evrak çantasını da öbür eline alıp, kolunu onun beline sardı, onu kendine çekti. "Gel benimle."

"Paul bekliyor."

"Boş ver Paul'ü."

Julia'nın göz kapakları titredi.

"Sen onun için yalnızca bir oyuncaksın."

"Ben oyuncak değilim, onun arkadaşıyım. Toronto'daki tek arkadaşım o."

"Ben senin arkadaşın olmak istiyorum," dedi Gabriel. Onun gözlerine bakıyordu. "Ve küçük arkadaşımı hep yakınımda tutacağım, bir daha kaçmamasını sağlayacağım."

"Bu biraz... Karmaşık. Hem de tehlikeli." Julia kendini zorlayarak onun dudakları üzerinde yarattığı duyguları unutmaya, dikkatini aşılmaz sorunlarına odaklamaya çalışıyordu.

Ama mümkün değildi. Hele onu öperken çıkardığı sesler hâlâ kulaklarında yankılanırken.

İnledi.

"Benim evimde, benim çamaşırlarımla dans ederken pek de tehlikeli bulduğun gibi değildin. Kahvaltı tepsisini, içinde ancak aşk mektubu diye tanımlanabilecek bir şeyle buzdolabıma bırakırken de bir karmaşıklık görmüyordun. Şimdi ben seni öpünce neden her şey birdenbire karmaşık oldu?"

"Çünkü biz... Afişe olduk."

Gabriel'in ifadesi sertleşti. "Hayır, olmadık. O e-postanın dışında tek somut kanıt, bir tartışma, o da yoruma bağlı. Kanıt hâlâ sorumluluğu da düşmanlarımıza düşüyor. Her şeyi inkâr edeceğiz."

"Yapmak istediğin bu mu?"

"Başka ne seçeneğimiz var? Hem o seminer sırasında henüz bir ilişkimiz yoktu."

Yerdeki anahtarlığı almak üzere eğildi. "Bunlar senin mi?"

Julia elini uzattı. "Evet."

"Princeton'un *P*'si mi? Yoksa Paul'ün *P*'si mi?" diye takıldı ona Gabriel. Anahtarları ona doğru sallıyordu.

Julia yüzünü buruşturarak anahtarlarını onun elinden kaptı, yine onun elindeki sırt çantasına tıktı.

Gabriel onun bu tepkisine gülümsedi. "Çabuk ol. Merdivenlerden ineriz." Julia'yı hızla kapıdan çıkardıktan sonra, dönüp kapıyı kilitledi.

"Yürüyecek kadar iyi misin? Victoria Koleje girip kestirmeden Charles Sokağı'na çıkarız. Ya da taksi çağırırım," diye fısıldarken, merdivenlerin kapısını açıyordu.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Eve."

Julia biraz rahatladı.

"Eve... *benimle*," diye açıkladı Gabriel. Yüzünü onunkine yaklaştırmıştı.

"Tüm düğmelerine dokunuyorum sanmıştım."

Gabriel yüzünü geri çekti, dikleşti.

"Dokunuyorsun. Hepsine. Ama saat altı, sen de açlıktan bayılıyorsun. Bu olup bitenden sonra seni asla halka açık bir yere götürmem. Senin evinde de sana doğru dürüst bir yemek pişiremem."

"Ama hâlâ kızgınsın. Gözlerinden okuyabiliyorum."

"Tanrım sen de bana kızgınsın. Ama umarım bunları aşarız. Şu anda sana ne zaman baksam, içimden öpmek geliyor." Gabriel onun elini bıraktı, merdivenleri inerken öne geçti.

"Paul beni eve götürebilirdi."

"Dedim sana, s..tir et Paul'ü. Sen benim Beatrice'imsin. Beni yasama aitsin."

"Gabriel, ben hiç kimsenin Beatrice'i değilim. Hayallere bir son vermek gerekir."

Gabriel onu durdurmak için elini onun koluna dayadı. "Hayaller üzerinde hiçbirimizin tekeli yok. Tek umudumuz, gerçekte kim olduğumuzu keşfedene kadar vakit kazanmak, bunun ikimizin de yaşamamıza uygun bir gerçek olup olmadığına karar vermek."

Seninle bir ömre yetecek kadar problemim oldu, bu akşam bunlara son veriyorum. Oturup konuşacağız. Seninle on gün önce yapmak istediğim konuşmayı yapacağız. Bu gerçekleşene kadar seni gözümün önünden ayırmayacağım. Tartışma bitmişti."

Julia onun yüzündeki kararlı ifadeyi görünce, tartışmaktan bir yarar gelmeyeceğini anladı. Gabriel onu yan kapıdan çıkarıp binanın arkasına yürütürken cebinden telefonunu çekti, suçlu suçlu, Paul'e bir mesaj yolladı. Kendisinin iyi olduğunu, konuyu konuşmayacak kadar utanç duyduğunu, eve doğru yola koyulduğunu bildirdi.

Paul asansörlerin alt kapısında bekliyor, pek göze çarpmamaya çalışıyordu. Bir iki kere profesörün ofisinin önünden geçmiş, bir şey duyamamıştı. O kapıda bekleyip Emerson'ın kendine düşman etmek de istememişti.

Mesajı alır almaz yukarı, ofise koştu. Emerson'ın kapısını vurdu, kimse cevap vermedi. Kendini merdivenlere attı, ona yetişebileceğini umarak koşmaya başladı.

Gabriel önce Julia'yı eve sokup sonra kendisi girdi. "Öğle yemeği yedin mi?"

"Hatırlamıyorum."

"Julianne! Ya sabah kahvaltısı?"

"Kahve içmiştim..."

Gabriel kısık sesle bir küfür savurdu. "Kendine daha iyi bakmalısın. Bu soğunluğun başına değil. Gel haydi."

Onu salondaki kanepeye kadife koltuğa götürüp oturttu, ayaklarını yavaşça kaldırıp otomana dayadı.

"Burada oturmak zorunda değilim. Mutfakta otururum. Senin yanında."

Gabriel gazla çalışan şömineyi yakarken ona yumuşak bir ifadeyle kaşlarını çattı, elini uzatıp onun saçlarını arkaya aldı.

"Kedi yavruları böyle havalarda ateşin yanındaki bir koltuğa layıkmalı. Bir talimatlerine oturmaktansa, burada daha güvendesin. Ben yemek pişireceğim. Arada çıkıp birkaç şey almak zorundayım. Kendi başına kalabilirsin, değil mi?"

"Elbette, Gabriel. Engelli değilim ya!"

"Fazla sıcak olursa, şu şaltere kadar, cehennem yok olur."

Eğilip onun tepesine bir öpücük kondurduktan sonra kapıya yürüdü. "Ben gelmeden çıkıp gitmeyeceğine söz ver," diye seslendi.

"Söz veriyorum." Julia içinden, *acaba gerçekten bent kaybedeceğimden korkuyor mu*, diye merak etti.

Seminer odasında olanları, sonra ofiste yaşananları düşündü. Başını döndüren şeyin gerçekten açlık olup olmadığını sorguladı. Yoksa Gabriel'in öpücükleri miydi? Onu böyle etkileyişi ilk defa değildi zaten...

Julia gözlerini kapadı, ateşin kükremesi bir an kulaklarında oğuldadı, sonra çalmacak uykuya daldı.

İhtiraslı, tutkulu bir kadın sesi dalgalanıyordu odada. Julia irkildi, daha gözlerini açmadan tanıdı. Gabriel ona Edith Piaf çalıyordu: *Non, je ne regrette rien*. Olağanüstü bir seçim.

Sonunda gözlerini açtığında, Gabriel'i karşısında durmuş, ona gülümserken buldu. Sıkıntılı bir meleğe benziyordu: siyah saçlı, güneşlikte dudaklı, delici mavi gözlü bir melek. Kıyafetini değiştirmiş, siyahi bir pantolonla siyah gömlek giymişti. Kolları sıvalıydı. Ön kol kasları görünüyordu.

"Julianne!" Gülümseyip elini uzattı.

Julia tuttu, Gabriel onu yemek odasına götürdü. Resmî bir sofra kurmuştu. Beyaz keten sofra örtüsü örtmüş, gümüş şamdandaki mumları yakmıştı. İki kişilik servis, porselenler, kristaller, bir şişe de şampanya vardı.

Etiketinde, *Veuve Clicquot Ponsardin vintage* 2002, diye yazıyordu.

"Mutlu musun?" Arkasında durmuş, elleriyle onun kollarını ovmaya başlamıştı.

Julia pahalı şampanyaya kuşkuyla bakarken "Çok güzel," demeyi başardı.

"O halde, izninle." Sandalyesini çekip onu oturttu, eline keten peçeteyi verdi. "Çiçekleri ikinci kere deniyorum. Lütfen geçen seferkiler gibi bunları da mahvetme."

Gabriel buruk buruk gülümsedi, içinde mor sümbüllerden bir aranjman bulunan uzun cam vazoyu gösterdi.

"Uslu durursan, kartı okumana izin veririm," diye fısıldadı. Bir yandan şampanyayı bardaklara dolduruyordu. Onu tadarken seyretmeyi beklemeden, mutfağa doğru gözden kayboldu.

Julia gözetlenmediğinden emin olmak için omzunun üstünden arkaya baktı, hemen çiçeklerin arasından kartı çekti, okudu.

Sevgili Julianne. Hakkında neler hissettiğimi bilmek istiyorsan, sor bana.

Senin, Gabriel'in

Küstah pislik, diye düşünerek kartı aceleyle yerine bıraktı.

Orada sıkkın bir halde otururken, dikkatini çeken birkaç şeyi düşünüyordu. Gabriel *'mood music'* olarak Edith Piaf'ı seçmişti. Şimdi de *La Vie en Rose*'u söylüyordu. Masa örtüsü, tabaklar, şampanya, çiçekler... Rachel için bu kadar zahmete girmemişti.

Ofisteki onca tartışma, vücutlarını ateşlendirmişti. Hele onu öpüş şekli... Julia daha önce hiç böyle öpülmemişti. Gabriel

tarafından bile. Hatırlayınca, aynı zevk yine tüylerini kaldırdı. Yepyeni bir duyguydu, ama hoştu da.

Ön sevişme.

Öpüşmelere son verebilmek için onun kendiyle mücadele ettiğini biliyordu. Sanki kendi içinde bir savaş veriyordu. Aralarındaki gerilim elle tutulacak kadar somutlaşmıştı. Onun çok seksi bir erkek olduğunu, kadınların dostluğundan hiç yoksun kalmadığını da biliyordu; zaten kendisi de kabullenmişti bunu. Şimdi Julia'yı ayıkken tattığına göre, *onu* istiyordu. Bu kadar kışkırtıcı ve duyusal biri tarafından istenmek müthiş bir şeydi. Cupid'in Psyche'yi arzulaması gibi bir şeydi. Cazibesinin kendisini ne kadar etkilediğini, öpüşürlerken özlemle titrediğini de inkâr edemezdi.

Ama Julia... Paylaşmıyordu. Bu da tüm diğer romantik ya da cinsel unsurları anlamsız kılıyordu. Bunu ona söylemek için en azından salatalarını bitirmelerini beklemeye karar verdi.

Gabriel masanın başına, onun yanına oturup su bardağını eline aldı, akşamın şerefine içtiler. Bardaklarını tokuştururken Julia onun şampanya içmediğini gözlemliyordu.

"*Veuve Clicquot*'ya hayır mı diyorsun?" derken, inanamamış gibiydi.

O gülümseyip başını iki yana salladı. *"Non, seulement de beau ce soir, Mon ange."*

Julia, Gabriel'in Fransızcasını duyunca gözlerini devirdi, ama bu, telaffuzunda bir kusur olduğundan değildi.

"Belki sen inanmakta zorluk çekeceksin, ama ben her zaman idareliyim. Hem zaten bu şişeyi tek başına içmeni de beklemiyorum. Kahvaltıdaki Mimosas'a saklarız."

Julia'nın kaşları havaya uçtu. *Kahvaltı? Kendinden amma da emin musun, Casanova.*

"Koleksiyonumu tarayıp 2003 şampanyası aradım ama sonunda 2002 ile yetinmek zorunda kaldım."

Julia'nın o tarihte bir anlam araması epey sürdü, sonunda aklı başına gelince kızardı, bakışlarını kucağındaki ellerine indirdi. Gabriel salatasını yerken onu gözlüyordu, ama o bir şey söylemedi. Aslında Gabriel daha sesli bir takdir bekliyordu. İçinden, günün heyecanı onu etkilemiş olmalı, diye karara vardı.

Heyecanlı; titriyor, yüzü de kızardı.

Gabriel ara sıra onun masa üzerinde duran eline uzanıp bileğini okşuyor, ona güven vermeye çalışıyordu. Ne zaman gözleri karşılaşsa, hareketsiz kalıyor, ona cesaret verircesine gülümsüyor, sonunda onu bir sohbet başlatmaya yöneltebileceğini umuyordu. Ama o, başını eğip tabağına bakmakla yetinmekteydi, ta ki o şarkı başlayıncaya kadar.

Besame, besame mucho...

Gabriel dikkatle Julia'ya baktı. Müziğe tepki gösterdiğini, daha da kızardığını görünce, ona göz kırptı.

"Bu şarkıyı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"İspanyolcan nasıldır?" Ona umutla bakıyordu.

"Yok gibi."

"Yazık. Sözleri çok güzel." Ona biraz hüzünle gülümsedi, Julia gözlerini kaçırdı.

Gabriel şarkı söylemediği zamanlarda hep onu izliyor, gözlerinin nereye baktığını, ellerinin nasıl kıpırdadığını, teninin ne derece kızardığını kontrol ediyordu. Şarkı bitince gülümsedi, ayağa kalktı, onun başının tepesine uzun bir öpücük kondurdu.

Tabakları topladı, onun kadehine yeniden şampanya doldurdu, antreleri getirip servis yaptı. *Spaghetti con limone*, içinde kaparı ve koca koca karidesle. Çok istisnai bir yemekti. Julia'nın en sevdiklerinden de biriydi. Bunu Gabriel'ın pişirmesi onu şaşırmıştı. Belki de Rachel ona...

Başını iki yana salladı. Bu yalnızca kendisiyle Gabriel arasındaydı. Nokta. Bir tek... Paulina'nın hayaleti hariç. Her ikisini de amansızca izleyen o hayalet ...

Julia yarıyassı bir sesle "Elmalıktaki o adam değilsin," dedi. Şampanya cesaretini arttırmıştı.

Gabriel çatalını tabağına bıraktı, kaşları birbirine yaklaştı. "Hakkın var... Çok daha iyiyim."

Julia acı acı güldü. "Mümkün değil! O bana karşı nazikti, çok yumuşaktı. Asla senin kadar soğuk ve kayıtsız olamazdı."

"Ne dediğini bilmiyorsun." Gözleri onunkileri buldu. "Sana hiçbir zaman yalan söylemedim. Neden şimdi yalan söylemeye başlayayım?"

Julia'nın yanaklarına yayılan öfke kırmızısı yüzünün tümüne yayıldı. "Senin karanlığının beni yutmasına izin vermeyeceğim."

Bu ani düşmanlık Gabriel'i şaşırtmıştı. Neredeyse ondan, bu sözlerini izah etmesini isteyecekti. Ama Julia'yı şaşırtarak başını yana eğdi, tek parmağını Perrier'ye sokup ıslattı, su bardağının kenarında dolaştırmaya başladı, sonunda kristal kadeh onlara güzel bir şarkı söylemeye koyuldu.

Gabriel birdenbire durdu. "Sence karanlık, aydınlığı yutabilir mi? Bu ilginç bir teori. Bakalım, olabiliyor mu?" Elini şamdana doğru salladı. "İşte. Kendi karanlığımın birazını o mumlara fırlattım. Ne kadar başarılı oldular?"

Sonra alaycı bir tavırla gülümseyip yeniden yemeğine döndü.

"Ne demek istediğimi biliyorsun! Bu kadar tepeden bakmana gerek yok."

Gabriel'in gözleri koyulaştı. "Seni yutmak gibi bir niyetim yok, ama ışığına çok hayran olduğumu saklayıp sana yalan söylemem. Eğer ben karanlıksam, o zaman sen yıldızlarsın. Aslında *'la luce della tua umilitate'* beni çok etkiliyor."

"Beni elde etmene izin vermem."

Bu sefer Gabriel, yüzünde bir şok ve tiksinti ifadesiyle sandalyesinde arkasına yaslandı. İçinden, ona daha fazla şampanya vermeme kararı aldı.

"Özür dilerim, böyle bir talepte bulundum mu?" Sesi dengeli ve sakindi. Julia buna daha da öfkelendi.

Yalancı. Yalancı. Güzel mavi gözlerin alev alev.

Gabriel onun yüzünü bardağının kenarı üzerinden inceleyerek ona küstah küstah sırıttı. Peçetesiyle dudaklarını sildi, yüzünü ona yaklaştırdı. "Eğer sizden bir şey yapmanızı istersem, Bayan Mitchell, o olur." Gülümsedi, arkasına yaslandı, yemeğinin geri kalanını hemen hemen neşe içinde bitirdi.

Julia kuduruyordu. Onun kendisine ikide bir baktığını biliyor, o bakışları yüzünde hissediyordu. Hiçbir şey kurtulmuyordu o delici mavi bakışlardan. Sanki ruhunu okuyormuş gibi geliyordu. Ama o, gözlerini bir türlü çekmiyordu yüzünden.

"Julianne," dedi sonunda. Masanın altından uzanıp onun bileğini tutmaya, kucağından yukarıya çekmeye çalıştı, bu arada eli onun oyluğuna değdi.

Sesi yumuşak ve dengeliydi. Julia o temasın sıcaklığının ta ayak parmaklarına kadar ulaştığını hissetti.

"Yüzüme bak."

Julia elini çekmeye çalıştı, ama o çok sıkı tutuyordu.

"*Sana bir şey söylediğimde yüzüme bak.*"

Julia gözlerini yavaşça onunkilere doğru kaldırdı. Gözler, o sesten daha yumuşak, daha az tehlikeliydi, ama bakışlar çok yoğundu.

"Sana hiç ve de asla sahip olmam. Tamam mı? İnsanlar nesnelere sahip olmazlar."

"O zaman senin gibi biri bir meleği ne yapar?" Sesi biraz titriyordu.

"Benim gibi biri, ona tapar. Onu anlamaya, gizlerini çözmeye çalışır. Arkadaş olmakla başlayabilir... Belki."

Julia onun kıskacında kıvrandı. "Yararlı arkadaş mı?"

"Julianne..." Gabriel'in sesinde uyarı vardı. Elini bırakıp bir an yüzüne baktı. "Seni tanımak isteyişim çok mu büyük bir dilek? Buna zaman tanımak isteyişim?"

"Evet."

Gabriel ağzından fırlamak üzere olan küfrü zor yuttu. "Bu beni şaşırttı, Julianne. Önyargıların bir dereceye kadar haklı, ama sabrımı bile bile patlatmaya çalışma."

"Profesörlerin öğrencileriyle arkadaş olmadıklarını ikimiz de biliyoruz."

"Olabiliriz," diye fısıldadı o. Uzanıp saçlarını omuzlarının arkasına doğru itti, parmaklarının onun boynuna değmesine izin verdi. "Eğer istediğin oysa."

Julia bu şaşırtıcı söze ne cevap vereceğini bilemiyordu. Kıpırdayıp ondan biraz uzaklaştı.

"Ben bakireleri baştan çıkarmam, Julia. Namusun benimle güvende." Bunu söyledikten sonra tabakları aldı, mutfağa doğru gidip gözden kayboldu.

Julia şampanyasını iki büyük yudumda bitirdi

Yalan söylüyor. Hayır demeseydim, imzası olan o gülümsemeyi sunar, daha külotum yere değmeden beni yatağın üstüne yatırırdı. Herhalde siyah-beyaz fotoğraflarındaki pozlardan birini önerirdi. Tam o sırada da Paulina arardı.

Gabriel geri döndü, şampanya şişesiyle onun kadehini çabucak kaldırdı. Birkaç dakika sonra ona, içinde limon kabuğuyla servis yapılmış bir espresso kahve getirdi. Julia şaşırmıştı. Onu elinde bıçak, limonun kabuğunu sıyırırken düşünmek çok zordu, ama yine de yapmıştı işte. Mükemmel taze limon kabuğu.

"Teşekkür ederim, Gabriel. Espresso Roma benim favorimdir."

Gabriel ona gururla baktı. "Sen üstüme konmadan, elimden bir şeye dönsek iyi olur diye düşündüm."

Julia kaşlarını çattı. Kendini iyi hissediyordu. Gerçi çektiğini biliyordu, ama kendini kontrol altında tutabiliyordu. *Öyle de yapıyordu.* "Karta ne yazmıştın? Kapıya bıraktığına?"

Gabriel kaşladı. "Yani okumadın mı?"

"Kızmıştım."

Omuzlarını kaldırdı. "O zaman belki de, okumadığın iyi olmuş." Topukları üzerinde dönüp odadan çıktı.

Julia espresso'sunu yavaşça yudumladı, onun ne yazmış olabileceğini tahmin etmeye çalıştı. Bu kadar bozulduğuna göre, çok içten bir şey yazmış olmalıydı. Acaba kartın parçaları hâlâ o çöplükte mi? Acaba toplasam birleştirebilir miyim, diye düşündü.

Birkaç dakika sonra Gabriel, elinde tek bir dilim çikolatalı pasta ve bir çatalla döndü. "Tatlı?" Sandalyesini çekti, ona daha yakın oturdu, aşırı yakın.

"Julianne." Sesi Julia'nın kulağında şarkı gibiydi. "Çikolatayı sevdiğini biliyorum. Bunu sen memnun olasın diye aldım."

Çatalı onun burnunun altına uzattı, ona koklatmaya çalıştı. Julia elinde olmadan dudaklarını yaladı. Harika kokuyordu. Çatalı ondan almak üzere uzandı, ama o geri kaptı. "Hayır. Benim yediremem izin vermelisin."

"Çocuk değilim."

"O zaman çocuk gibi davranmaktan vazgeç. *Güven bana.* Lütfen."

Julia yürümü çevirdi, başını bir yana salladı, o bir anda çatalı kendi ağzına götürüp çikolatasından akmaya çalışan dondurmayı biraz tatmaya çalışırken, bakmamak için kendini zor tuttu.

"*Mmmmmm.* Bilıyorum, birine bir şey yedirmek, sevginin ve muhabbetin en son düzeyidir... Kendini, yiyecek yahut biriyle paylaşıyor gibi olursun." Gabriel pastadan bir lokma aldı,

onun burnunun altında tuttu. "Bir düşün. Komünyonda, kilisede bize parça verilir, annemiz bizi bebekken besler, çocukken hem annemiz, hem babamız yemek yedirir, partilerde arkadaşlarımız, birbirimizin vücudunu tanırken sevgilimiz... Bazen de talebelerimizin ruhundan besleniriz. Sana yedirmemi istemiyor musun? Bedenimle beslenmek istemiyorsan, bari pastamla besle."

Gabriel kıkır kıkır güldü. Julia karşılık vermeyince, tüm dikkatini elindeki tatlıya çevirdi. Julia kaşlarını çattı. Eğer bu iğrenç bedenine pornonunun onu etkileyeceğini, ateş bastıracağını, o elinde oyuncak hâline getireceğini düşünüyorsa...

...*Haklıydı.*

Gabriel'in çikolatalı pasta yiyişi, belki dünyada gördüğü en erotik şeydi. Her lokmanın tadını çıkarıyor, dudaklarını yalıyor, her lokmadan sonra dilliyle çatalda kalanları yalıyordu. Zaman zaman gözlerini yumup inliyor, gırtlağından (ona çok tanıdık gelen) homurtulu sesler çıkarıyordu. Kollarındaki kasları gerecek tabağa doğru eğiliyor, sonra arkaya bükülüyor, bu yumuşak hareketlerin her ritminde bakışları Julia'nın gözlerini buluyordu.

O daha son lokmaya gelmeden, Julia odanın çok fazla ısındığını düşünmeye başladı. Yanakları alev alevdi, hızlı soluyordu, üstelik altında ter damlalarının oluşmaya başladığından bıkkınlıyordu. Daha aşağılarda da...

Ne yapıyor bana? Bu bir sınav...

"Son yarım, Julia." Çatalı onun gözünün önünde dans ettirmekteydi.

Julia karşı koymaya çalıştı. Başını çevirmeye uğraştı, ama reddetmek için ağzını açtığı anda çatal dudaklarının arasından ağzına kaydı.

"Mmmmmm," diye gülümsedi Gabriel. Kusursuz beyaz dişleri görünüyordu. "Aferin benim uslu küçük kedime."

Julia daha da kızardı, parmaklarını dudaklarına götürdü, ama Gabriel onları aldı. Hakkı vardı, pasta çok lezzetliydi.

"Pek de kötü değilmiş, değil mi? Bak, sevilmek ne kadar güzel, gördün mü?" diye fısıldadı Gabriel. "Benim tarafımdan sevilmek ne hoş... Gördün mü?"

Baştan çıkarılmaya karşı direnebileceğinden bile kuşku duymaya başlamıştı Julia. Namusla ilgili söyledikleri çoktan kafasından uçup gitmişti.

Gabriel uzanıp onun bileğini yakaladı, parmaklarını tekrar dudaklarına götürdü. "Şurada bir kırıntı bırakmışsın," diye mırıldandı, kirpiklerinin arasından onun gözlerine baktı. "İzin verir misin?"

Julia içine sesli bir soluk çekti. Onun ne yapacağını bilmediği için, hiç cevap vermedi.

Gabriel onun sessiz onayı karşısında hınzırca gülümseyerek onun parmaklarını kendi dudaklarına götürdü, her parmak ucunu birer birer yaladı, dilini her birinin çevresinde dolaştırdı.

Vücudunu ateş basarken Julia inlememek için dudağını ısırdı. *Daha neler, Gabriel.* Parmak yalama işi bitince gözlerini yumdu, alnındaki terleri sildi.

Gabriel ona uzun süre sessizce baktı. "Çok yorgunsun," dedi birdenbire. Dönüp mumları üfledi. "Yatma vaktin geldi."

O ona doğru eğilirken Julia gözlerini açtı. "Ya yapacağımız konuşma?"

"Bugün yeterince konuştuk. O konuşmamız uzun sürer. Onu ikimizin de kafası netleşince yaparız."

"Lütfen, Gabriel. Bunu yapma." Sesi kısık ve umutsuzdu.

"Bir tek gece. Eğer yarın gitmek istiyorsan, bu geceyi benimle geçir. Seni engellemem."

Onu dikkatle kucaklayıp kaldırdı, göğsüne yasladı.

Julia sesini çıkarmadı. Tüm öz kontrolü yok olmuştu. Tükenmişti. Gabriel onu yormuş, direnişini kırmıştı. Belki de şampanya yüzündendi. Belki ofisteki patlamalardandı. Nedeni ne olursa olsun,

ona artık direnemezdi. Kalbi şimdiden fazla hızlı atıyor, ondan gelen sıcaklıkla vücudu eriyordu. Daha aşağılarda, kasıklarına yakın yerde, arzunun belirgin titreşimleri de hissediliyordu.

Beni tüketecek... Bedenen ve ruhen.

Rüyalarında bekâretini verdiği kişi hep Gabriel'di. Ama böyle değil. Midesinde bunca umutsuzlukla değil. Mavi gözlerde tutuşan anlaşılmaz duygu her neyse, onunla değil.

Gabriel onu koridordan kendi yatak odasına kadar taşıdı, kocaman Orta Çağ yatağının tam orta yerine şefkatle yatırdı. Birkaç mum yakıp odanın çeşitli yerlerine yerleştirdi. Kimi komodinde, kimi çekmecelerin üzerinde, biri de Dante ile Beatrice tablosunun önündeydi. Sonra tüm ışıkları söndürüp döndü, banyoya gitti.

Julia bu fırsattan yararlanarak siyah-beyaz fotoğrafları incelemek istedi, ama hiçbiri yoktu. Duvarlar çırılçıplaktı. Bir tek Holiday tablosu vardı, o kadar. Duvarlarda, eskiden resimlerin asılı olduğu yerlerde, kanca çivilerle teller göze çarpıyordu.

Neden kaldırdı onları? Ve ne zaman?

Resimlerin kalktığına sevinmişti Julia. Titrek mum ışığında nasıl görüneceklerinden korkuyordu, çünkü o şeytansı loşlukta, resimlerin o ilkel görünümü, kendi kaderini yansıtır gibi olacaktı. Çıplak, isimsiz, ruhsuz. En saldırgan resmi, altıncı resmi düşündü, inşallah benim ilk seferim için kafasında onu kurmuyordur, diye geçirdi içinden.

O muydu isteyeceği? Onu mu talep edecekti? Giysilerini yırtarak onu yüzüstü çevirecek, arkasından bastıracak mıydı... Gözlerine bile bakmadan... Öyle mi alacaktı bekâretini? Ne öpücük, ne sevişme, yalnızca saldırganlık ve hâkimiyet. Julia onun cinsel tercihlerini ancak o fotoğraflar kadar biliyordu. Bir de... kadınlara ne yaptığından söz ederken ditmek lafını kullandığını biliyordu.

Benliğini bir panik kaplarken soluması hızlanmaya başladı. Belleğinden tanıdık bir ses yükseldi... O ses de hayvanlar gibi düzekten söz ediyordu.

Gabriel, üzerinde yeşil bir tişört ve ayağında kareli pijamayla döndü. Başucuna, mumlardan birinin yanına bir bardak su bırakıp, yatağın örtülerini çekti, Julia'yı çarşafların altına yatırabilmek için yeniden kucaklayıp kaldırdı.

Julia irkildiğinde, bunu fark etmemiş gibi yaptı, yatağın kendi tarafına geçip oturdu, Julia'nın bacaklarını kaldırdı, spor pabuçlarının bağlarını çözdü, pabuçlarla çorapları çıkarırken tabanlarını ve ayak parmaklarını şefkatle okşadı, Julia elinde olmadan yine inledi.

"Rahatla, Julianne. Mücadele etme. Bunlar tatlı şeyler." Ara sıra mırıldanıyordu ama ona değil, kendine bir şeyler söylüyormuş gibiydi. Bir noktada Julia onun, *'la sua immagine'* dediğim duyar gibi oldu, ama emin değildi. Sesi kısıktı Gabriel'ın. Fısıltı gibi ya da dua gibiydi.

Acaba benden mi, yoksa Beatrice'ten mi söz ediyor, diye merak etti. Hangi azgın tanrılara dua ediyordu? O da içinden sessizce aynı tanrılara, kaçmasına yardımcı olmaları için yalvardı.

Lütfen beni tüketmesin.

"Hatırladığıma göre Magdalen Kolej şortlarını seviyordun. Ödünç almak istersen, en üst çekmecedeler. Bana olmuyorlar artık."

Julia burnunu çekti. "Resimlerin... duvardakiler. İstediğin o mu?"

Gabriel'in elleri, onun ayakları üzerinde hareketsiz kaldı. "Neden söz ediyorsun?"

Julia'nın gözleri önce altıncı fotoğrafın yerine, sonra Gabriel'e döndü. Gabriel'in yüz ifadesi hızla şaşkınlıktan dehşete dönüştü.

"Ne münasebet! Beni ne sanıyorsun?" Sesinde trajedi vardı. Gücenik bir fısıltı. "Buradasın, yorgunsun. Konuşamadan seni kaybetmeyi göze alamam." Azıcık gülümsedi. "İstediğim sana kahvaltı tepsisi hazırlamak. Maydonozlarla, portakal dilimleriyle. Bekâretini almak değil. Hele öyle... Hiç değil." Tiksinmiş bir hâli vardı. "Barbar değilim ben."

Julia cevap vermeyince Gabriel onun ayaklarını çarşafın altına yerleştirdi, sonra çocuk yatırır gibi üstünü örttü, alnına bir öpücük kondurup saçlarını alnından çekti.

"Birbirimizi affetmeye çalışalım, olur mu? İkimiz de incindik, ikimiz de çok uzun yıllar kaybettik. Şimdi olmadık sonuçlara atlayarak daha fazla zaman kaybetmeyelim."

Ayağa kalktı, elleriyle gözlerini ovaladı. "Büyük olasılıkla yanın beni istemeyeceksin," diye mırıldandı. Sonra hazır ol durdu, ona hafifçe gülümsedi. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana seslen."

Julia tek başına yatakta dönerken, onun içerde stereo çalmakta olduğunu duydu. Alçak sesle. Müziği tanıyamadı, ama çağlayanları hatırlatan arpejlerin sesiyle çok geçmeden uykuya daldı.

Gecenin daha geç saatlerinde, Gabriel misafir odasındaki yatakta, sırtüstü yatıyordu. Kolunu yüzünün üstüne doğru kıvırmıştı. Uykuyla uyanıklık arasında gidip gelirken, sol tarafında hafif bir hareket hissetti. Sıcak bir vücut ona doğru kaydı, örtüleri yavaşça çekti.

O sıcak vücut yakınına süzüldü, onun yanına yaslandı. Gabriel yumuşacık buklelerin çıplak göğsünde fısıldadığını hissetti. Bir kol karın kaslarının üzerinde kayarken, küçük, memnun bir iç çekişi duydu. Dövmesine dayalı alına yumuşak bir öpücük kondurdu, kolunu omuzların çevresinden sırta doğru indirdi, parmaklarını kararsızlıkla tişörtün altına kaydırdı, sonunda yumuşak, düzgün tene dokundu. Boxer şortun hemen üzerindeki iki dövmeyi keşfetti. Çok derin gamzelerdi.

Tekrar bir iç çekişi duyuldu, yumuşak dudaklar Gabriel'ın boynuna dayandı. "Uzak durmaya çalıştım..." Julia'nın sesi kararsızdı. "... ama yapamadım."

"Parmaklarından çikolataları yalamamaya çalıştım... ama yapamadım." Gabriel'ın sesi oyun oynar gibi olsa da, altında bir hüzün sezilmekteydi.

Julia onun sözüne karşı farkında olmadan inledi. "Yatak odasındaki resimleri neden kaldırdın?"

Gabriel onun kollarında büzüldü. "Utandığım için."

"Daha önce utanmıyordun."

"O yatağıma bir melek getirmeye karar vermeden önceydi."

Tembel, ama meraklı eller çıplak tende dolaştı, yumuşacık, temiz dokunuşlarla keşif gezisine çıktı. İki ruh karanlıkta tekmiş gibi soluk alıp verirken iç çekişleri birbirine karıştı. Sonunda iki sıkıntılı, karmaşık zihin, dinlenme moduna geçebildi.

Gabriel uykuya dalacağı sırada, onun uykusunda konuşmakta olduğunu duydu. Kelimeler değildi ağzından çıkanlar. Seslerdi. Ama giderek daha çok panik yansıtmaya başlıyorlardı. Sonunda da, daha önce hiç duymadığı bir isim, soluk gibi çıktı ağzından. "Simon."

17. Bölüm

Julia uyanınca esnedi, gerindi, kolunu sağa uzattı, boştu. Gabriel gitmişti; yatağın o tarafı soğuktu. İçini bir tedirginlik kapladı. Eski bir duygu. Daha önce de hissettiği bir şey. Birden, midesi bulanır gibi oldu.

Ayaklarını yataktan indirdiğinde, başucundaki, içine limon dilimli su konmuş şarap kadehine dayalı notu gördü. Dolmakalemle yazılmış bir nottu:

Güzel Julianne, kahvaltıya özel bir şey almak üzere çıkıyorum. Lütfen büyük yatak odasının banyosunu kullan; o daha iyi. Oraya senin için bazı kişisel eşyalar da bıraktım. Çekmecemden ve dolabımdan istediklerini de seçebilirsin. Lütfen bekle. Senin Gabriel'in.

Not: Bu cesaretimi bağışla ama, bu sabah seni kollarımda uyuyor bulmak ömrümde gördüğüm en güzel şeydi.

Tanrı, *Nasıl yapabiliyor bunları?* diye düşündü. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Kelimeleri kullanmayı Profesörün çok iyi bildiği tartışma götürmezdi... Çiçekleri de, müziği de, çikolatalı pastayı da... Elini alnına dayayıp kendini toparlamaya çalıştı. Çikolatalı pasta onun en sevdiği tatlıydı. Parmaklarını onun ağzında hayal etmek, dilinin ustaca...

Kendini topla, Julia. Duş yapman gerek. Tercihen, soğuk duş.

Onun bıraktığı suyu çabucak içti, notun kâğıdıyla dişlerine tıp tıp vurdu. Geçen sefer bu yatakta uyuduğunda, sabah

salonda çok kabaca kendine getirildiğini hatırlıyordu. Geçen gece ona şefkatli davranmıştı, ama bu sabah tersinin döneceğinden korkuyordu.

Misafir odasının kapısını açtı, kafasını uzattı, hayat işareti var mı diye baktı. Evde yalnız olduğundan emin olunca yavaşça büyük yatak odasına yürüdü, kapıyı arkasından kapadı. Elbiselerini alıp Gabriel'in büyük banyosuna girdi, kapıyı dikkatle kilitledi.

Gabriel oraya koyduğu portakal suyu bardağına da bir not dayamıştı. Portakal suyunun kenarına bir dilim de portakal takıldığını görüyordu. *Belli ki Gabriel süslemelere meraklı*, diye geçirdi içinden.

Notu okudu:

Julianne, umarım ihtiyacın olan her şeyi burada bulursun. Bulamazsan, Rachel misafir odasının banyosundaki dolabı da çeşitli ihtiyaç maddeleriyle doldurmuştu. Lütfen istediğini kullan. Giysilerim emrinde. Lütfen bir de kazak seç; hava bugün adamakıllı soğuk.

Senin Gabriel'in.

Julia önündeki malzemeyi incelerken portakal suyunu yudumladı. Banyonun tuvalet tezgâhında, asker gibi yan yana dizilmiş malzemeler; kutusundan çıkmamış bir diş fırçası, diş macunu, yeni bir traş bıçağı (Julia bunu, tek kaşını kaldırarak incelemekteydi), Bliss adlı bir şirketin türlü kadınsı tuvalet ürünleri (vanilya ve bergamot kokulu), lila bir sabunlanma süngeriydi; bunlar daha çok *puf* diye bilinmekteydi.

Gabriel konukları için bunları Rachel'e mi aldırmıştı? Yoksa Gabriel, çeşitli durumlarda lazım olur diye kullanılmamış duş pufları bulunduran tip erkeklerden miydi? Belki bir renk kodu da uyguluyordu: lavanta rengi bakirelere, kırmızı Paulina'ya, siyah Profesör Singer'e, yeşil Emerson fahişelerine... Julia bu lila pufun kullanılmamış olduğu kanısındaydı.

Bakireye bakir puf... Ne kadar uygun.

Julia iradesini kullanıp kendini durdurdu. Gabriel ondan kendisini bağışlamasını istemiş, onu kırmaksızın, kendisiyle ilgili olmadık sonuçlara varmamasını nezaketle rica etmişti. Oysa şimdi o, duş pufuna bakıp olmadık sonuçlara varıyordu.

Çevresine bakınıp Türk havlusundan yapılmış beyaz bir bornoz buldu. Kapının arkasına asılmıştı. Küvetin yanında da, yine havludan, kadınlar için bir çift banyo terliği duruyordu. Onun ayağına büyüktü bunlar. Büyük olasılıkla, Rachel'in ayağına da büyüktü. Julia bu sefer olumsuz tepkilerini frenledi, gözlerini devirmekle yetindi.

Bu lüks duşu nasıl çalıştıracağını keşfetmek için birkaç dakika uğraştı. Vücut spreyi, basınçlı su, çeşitli sıcaklıklar için ayarları vardı ve hayli karmaşık bir şeydi. Julia yalnızca ortaya yerleştirilmiş tropik yağmur duşuyla ilgileniyordu. Tabii o da, en son denediği düğmeye cevap verdi.

Julia vanilya ve bergamot kokuları arasında yüzer, Cream Earl kokusunu kafasından uzaklaştırmaya çalışırken, kendine birtakım ciddi sorular sormaktaydı. Herhâlde Gabriel o konuşmayı mümkün olduğu kadar çabuk yapmak isteyecekti. Acılı bir süreç olacaktı. Ondan sonra ne yapacaktı kendisi? Onunla arkadaş olmaya mı çalışacaktı? Hangi amaçla?

Eğer geleceğe odaklanırsa, geçmişi asla hakkıyla ele alamazdı. Bu nedenle, yalnızca geçmişteki ilişkilerine odaklanmaya karar verdi. Bu sömestr boyunca Gabriel'in kabalıkları ve tepeden bakan tavrı dâhil. Bunlara bir açıklama getirmek zorunluluğunu hissediyordu, kendisi de o açıklamayı sonuçlara varmaya çalışmadan, can kulağıyla dinlemeliydi. Ondan sonra, artık ona... Hakkında ne düşündüğünü söyleyebilirdi.

Evet, ikisi için de acılı bir süreç olacaktı. Ömründe hiç sağlıklı bir romantik ilişki yaşamamış olması ona hüzün veriyordu. Oysa hayatta en çok istediği şeylerden biri, sevginin ve aşkın tadına varmaktı. Gabriel'a gelince, her ne kadar (evlat edinilmiş

bile olsa) iyi bir aileye mensupsa da, zeki, yakışıklı, varlıklı bir insansa da, büyük olasılıkla sağlıklı romantik ilişkiye sahip olabilecek biri değildi.

Kendi annesinin ilişkileri hiç sağlıklı ya da normal değildi. Julia erken yaşlarından itibaren bunun çok örneğini görmüştü. Bir sürü işlerliksizlikler. Buna karşılık babasının Deb Lundy ile ilişkisi yeterince... Normaldi. Biraz gayriresmî olsa bile. Birbirlerini seviyorlar gibi geliyordu Julia'ya, ama o sevgileri soğuk ve küçüktü, uzaklardaki bir yıldız gibi.

Gabriel'in aşkı güneşler gibi yakıcı olacaktı (eğer birini sevme yeteneği varsa). Seksi aşka tercih ettiği açıkça ortadaydı, ya da belki ikisini ayırt edemiyordu. Daha da beteri, seksi aşk olarak düşünüyor olabilir, hatta farklı olduklarını bildiği halde seksi tercih ediyor olabilirdi.

Julia duşun sıcak suyunun üzerinden akmasına izin verdi, ona doğru çekilmekte olduğu gerçeğini aklından uzak tutmaya çahştı. *Grace'le Richard'ın ilişkilerinin birazına sahip olmak için neler vermezdim! Onlarınki ideal evlilikti. Birbirleriyle hep sevgi dolu, anlayışlı konuşurlardı. Öyle aşıktılar ki birbirlerine...*

Julia duştan çıktı, çabucak Gabriel'in beyaz bornozuna sarındı, saçlarını da beyaz bir havluyla sardı. Belki de o Gabriel'in sanıyordu bu bornozu. Onun kokusu yoktu bu bornozda. Terlikleri de giyip yatak odasına geçti, giyecek bir şeyler aradı. Çekmecelerde bir çift çorap, beyaz bir tanila, bir Princeton boxer şortu buldu. Bunlar üstüne olur gibi gelmişti. Sonra Gabriel'in gardırop olarak kullandığı kocaman bölüme girdi, ışığı yaktı. Üç yandaki raflarda sıra sıra, özenle yerleştirilmiş giysiler vardı burada.

Karşı duvara yürüdü, kazak ve hırkalara baktı. Hemen hepsi Loro Piana marka kaşmirdi. Raflara derli toplu konmuşlardı. İnce gilet yarı kazağını, o yeşil kazağı hemen gördü. Eski terlemiş hâline dönmüş olduğuna sevindi. Alıp burnuna tuttu. Aramış

ve Gabriel'in kokusunu alınca keyifle gülümsedi. Kuru temizlemeden geldikten sonra giymiş olmalıydı bunu.

O sırada görüne parlak bir şey ilişti. Spor ceketlerin ve paltoların askıları arkasına yarı saklanmış durumda, Gabriel'in çerçeveli siyah-beyaz fotoğrafları duruyordu. En üstteki beşincisiydi. Yatağın başucundakilerden biri.

Bundan utanması gerekmezdi, diye düşündü. Keşke kendi sırtı da bu kadar güzel olsaydı. Keşke Gabriel bir kerecik ona, resimdeki adamın kadına baktığı gibi baksaydı. Bir kerecik.

Aceleyle banyoya döndü, aynada yüzüne baktı. Yorgun görünüyordu. Her zamanki gibi solgundu yine. Gözlerinin altında mor halkalar vardı. Cam gibi bakıyordu gözleri. Boynunda da damarları belli oluyordu. Hasta gibiydi görünüşü aslında. İki haftanın olayları ve uykusuzluğu vardı. Koyu renk saçlarının beyaz teniyle kontrast yapması da pek yardımcı olmuyordu. Ne yazık ki Rachel buraya Gabriel'in yatılı misafirleri için makyaj malzemesi bırakmayı akıl etmemişti. İhmalkârlık etmişti besbelli.

Julia giyindikten sonra mutfağa yöneldi. Gabriel görünürlerde yoktu. Kirli giysilerini sırt çantasına tıktı, cep telefonuyla etli zarfı çekip çıkardı. Taburelerden birine oturup hızla sesli mesajlarını kontrol etti. Paul'den beş mesaj hazır bekliyordu. Her biri, bir öncekinden daha acildi, son mesajda ise, Madison Caddesi'ndeki binanın kapısında beklediğini, kapıyı çalıp durduğunu söylemekteydi.

Scheisse. Olup biteni izah etmenin hiçbir yolu yoktu. Ama Paul'ü görmezden de gelemezdi. Acele bir mazeret uydurup Paul'e mesaj attı:

Paul, merhaba. Özür dilerim. Kapıyı duymadım. Zil bozuktu belki! Emerson beni azarladı, ama dersten çıkmak zorunda kalmıyorum (şükür). Yeni danışman bulmalıyım. Üzerinde çalışıyorum. Sonra konuşuruz & teşekkürler, Julia

Daha iyi bir bahane bulana kadar bu mesaj onu oyalar diye umduktaydı. Bunu Gabriel'le de konuşup, hikâyeyi bir şekilde biçime sokmaları gerekiyordu herhâlde.

Gabriel'in dün söylediği bir şey, posta kutusundaki zarfın neler içerdiği konusunda merakını uyandırmıştı. Açtığında, siyah dantel sutyenine ek olarak iPod'unu da buldu. Çıkardı, kulaklıkları kulağına yerleştirdi, listeyi tarayıp *Son eklenenler* bölümüne geldi, orada Gabriel'ın eklediği iki şarkıyı buldu.

Birincisi, Loreena McKennitt'ten, *Prospero'nun Konuşması*'ydı. Shakespeare'in *'Fırtına'* oyunundan:

Ama beni bu bağlardan kurtar, o iyilik dolu ellerinle: Senin yumuşak soluğun yelkenlerime üflesin, onları doldursun, yoksa projem başarısız olur. İyi amaçlı bir projeydi. Şimdi istediğim, ruhların devreye girmesi, sanatın sihrini göstermesi. Sonum felaket olur eğer duam kabul olmazsa. Ancak o, saldırıların önünü keser, tüm kusurları düzeltir. Senin suçlarının affolduğu gibi. İyiliğin beni kurtarıp serbest bıraksın.

Julia şarkıyı iki kere daha dinledi, diline de, müziğine de pek şaştı. Gabriel'ın çok yoğun, çok güçlü olduğunu çoktan beri biliyordu; Grace söylemişti ona. Julia da buna ilk karşılaşmalarında, onun kendisine ömründe gördüğü ilk kadınmış gibi bakmasında tanık olmuştu.

"Julianne?"

Küçük bir çığlık attı, eli ağzına uçtu. Gabriel tek elinde üç küçük torba, öbür elinde bir buket mor irisle karşısında duruyordu. Ona bakarken kulaklıkları kulağından çıkardı. O, iPod'a merakla bakıp gülümsedi.

Julia da gülümsedi. O buna karşılık gözlerini onunkilere dikti, yavaşça dudaklarını onun önce sol, sonra sağ yanağına değdirdi. Julia onu, dudaklarına yöneliyor sanmıştı, yanağına dokununca hayal kırıklığı hissetti. Ama o dudaklardan yine kıvılcımlar çıktı, Julia'nın kalbini hızlandırdı. Julia kızardı, onun ellerine baktı.

"Günaydın, Julianne. Beklediğine sevindim. İyi uyudun mu?" Sesi çok yumuşaktı.

"İyi uyudum. Sonunda."

Gabriel arkaya uzandı, alışverişlerini ve buketi tezgâha bıraktı.

"Ben de öyle." Ona dokunmak üzere uzanırken, onun gözünün kendi parmaklarında olduğunu gördü.

Julia onun dün gece o parmaklara ne yaptığını hatırlayınca hafif ürperdi.

"Üşüdün mü?"

"Hayır."

"Titriyorsun." Gabriel'ın kaşları çatıldı, alnında bir çizgi oluştu. "Seni heyecanlandırıyor muyum?"

"Biraz."

Geri çekildi, alışverişleri açmaya koyuldu.

"Neler aldın?" Julia torbaları işaret ediyordu.

"Pastalar ve bir de baget. Şu köşede bir Fransız fırını var, bu kentteki en güzel çikolatalı ekmekleri onlar yapıyor. Aşağıdaki peynirciden de biraz peynir aldım. Sonra meyve, bir de sürpriz."

"Sürpriz mi?"

"Evet." Gülümsedi, bekledi.

Julia burnunu buruşturdu. "Sürprizin ne olduğunu bana söyler misin?"

"Söylersem sürpriz olmaktan çıkar.

Julia gözlerini devirdi, Gabriel ona güldü.

"*Baci*," dedi.

Julia durakladı. *Öpücükler?*

Gabriel onun tepkisini görünce, çift anlamlı kelimeyi çözemediğini fark etmişti. Alışveriş torbalarının birinden bir şey çekip sağ avucuna koydu, ona uzattı. Bir ata elma uzatır gibi.

Bu ima, Julia'nın gözünden kaçmadı. Burnunu havaya kaldırmış, yaldıza sarılı çikolataya bakıyordu.

Gabriel sesinde belli belirsiz bir kırgınlıkla "Bunları seviyorsun sanıyordum," dedi. "Antonio sana bir tane verdiğinde, en sevdiğim şey demiştin."

"Öyle. Ama erkeklerden çikolata kabul etmemem gerekiyor, unuttun mu? Rachel'le birlikte Lobby'deyken bana öyle bir emir vermiştin." Julia uzatılan çikolatayı aldı, yaldızını açıp ağzına attı.

"Ben sana emir falan vermiyorum."

Çikolatayı çiğneyip yutarken ona şaşkın bir bakış yöneltti. "Şaka mı ediyorsun?"

"Hayır.

"Sen hangi gezegendensin? *Merhaba, benim adım Gabriel, farkında olmadan emredenler gezegenindenim.*"

Gabriel kaşlarını çattı. "Çok komik, Julianne." Öksürüp boğazını temizledi, onun gözlerine baktı. "Bir dakika ciddi ol. Sana emirler verdiğimi mi düşünüyorsun?"

"Gabriel, emir vermekten başka hiçbir şey yapmıyorsun ki! Doğrudan hitap konusunda bir tek alışkanlığın var, o da emir kipi: *şunu yap, bunu yap, buraya gel.* Üstelik, tıpkı Paul gibi sen de benim yerimin hayvanat bahçesi olduğuna inanıyor gibisin. Ya da bir çocuk kitabı."

Paul'ün adı geçer geçmez Gabriel'in kaşlarındaki çatıklık derinleşti. "Dünkü duruma birinin müdahale etmesi şarttı. Her ikimizi korumaya çalışıyordum. Senden benimle konuşmanı rica ettim, Julianne. Günlerce uğraştım seninle konuşmaya. Ama sen dinlemedin."

"Ne yapmam gerekiyordu? Sen duygusal açıdan, inişli çıkışlı bir lunapark oyuncağı gibisin. Ben oyuncaktan inmek istedim. Soluğumu kesecek tatlı bir şey mi fısıldayacaksın, zalim bir şey söyleyip kalbimi..." Birden, kendine hâkim olup sustu.

Gabriel yine boğazını temizledi. "Zalim davrandığım için özür dilerim. Bağışlanacak bir şey değil."

Julia soluğunun içinde bir şeyler geveledi. Gabriel ona bakmayı sürdürüyordu.

"Bazen... Seninle konuşmayı zor buluyorum. Ne düşündüğünü hiç bilemiyorum, ancak çok öfkeli olduğun zaman bir şeyler söylüyorsun. Şimdi olduğun gibi."

Julia burnunu çekti. "Öfkeli değilim."

"O halde benimle biraz konuşmana ihtiyacım var." Sesi yine yumuşaktı.

Riski göze aldı, parmaklarıyla onun uzun, ıslak buklelerine dokundu. "Vanilya kokuyorsun," diye fısıldadı.

"Senin şampuanın."

"Demek emir verdiğimi düşünüyorsun!"

"Evet."

Gabriel içini çekti. "Alışkanlık. Yıllarca yalnız yaşamak beni nasırlaştırdı. Düşünceli davranma konusunda pratiğim yok. Ama bundan sonra seninle konuşurken dikkat ederim. Paul'e ve sana taktığı isimlere gelince, sana tavşan demesi hakaret. Tavşanlar ordövr'den öteye gitmez. Buna son vermek şart. Ama *kedi yavrusu*? Bence o... Hayli tatlıydı."

"Yirmi üç yaşındaysan, ufak tefeksen, akademik dünyada ciddiye alınmak istiyorsan pek sayılmaz."

"Ya yirmi üç yaşındaysan, çok güzelsen ve otuz üç yaşında profesyonel bir akademisyen seni sırf çok *seksi* olduğunu düşündüğü için öyle çağırıyorsa?

Julia kendini geri çekti. "Benimle alay etme, Gabriel. Bu çok zalim bir hareket."

"Seninle asla alay etmem." Ona ciddi ciddi baktı. "Julianne, yüzüme bak."

O gözlerini yerden kaldırmamakta direndi.

Gabriel sabırsızlık içinde, onun kendisine bakmasını bekledi. "Seninle asla alay etmem. Hele böyle bir konuda."

Julia yüzünü buruşturup başını çevirdi.

"Ama belki de *kedi yavrusu*, bir âşığın lafıdır."

O alışverişleri torbadan çıkarırken Julia kızardı. Sonunda Gabriel ona döndü. "Dün gece sen kollarımdayken uyumak benim için çok anlamlıydı. Teşekkür ederim."

Julia gözlerini kaçırmakta ısrar ediyordu.

"Yüzüme bak, lütfen," diye soludu Gabriel.

Gözleri karşılaştığında, Julia, Gabriel'in yüz ifadesine çok şaşırdı. *Kaygılıydı.* "Yatağıma geldiğin için utanıyor musun?"

Julia başını iki yana salladı.

"Bana birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi hatırlattı."

"Bana da," diye fısıldadı Julia.

"Bu sabah uyandığında yanında olmadığım için pişmanım. Şafak sökerken uyanmıştım. Uyurkenki hâlin bana, da Vinci'nin *La Scapigliata*'sını hatırlattı. Başını omzuma dayamışken çok huzurlu görünüyordun. Çok, çok da güzel." Tezgâhın üzerinden uzanıp onun alnına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Demek... İyi uyudun, öyle mi?"

"Fazla iyi. Yatak odanda neden mumları yaktın?"

Gabriel başparmağını kaşlarının üzerinden kaydırdı. "Karanlık hakkında ne düşündüğünü bana daha önce söylemiştin. Holiday tablosunu ve beni görmeni istedim. Geceyi burada geçirme konusunda ne hissedeceğini bilmiyordum. Kaçarsın diye korkuyordum."

"Bu çok... Şey, düşünceli bir davranış. Teşekkür ederim."

Eli onun yanağında durakladı, mavi gözleri onun gözlerine dalıp gözlerini yaktı, kavurdu. "Ben iyi bir sevgiliyim, Julianne. Her anlamda."

O çekilince Julia, büyük bir çabayla tekrar soluk almaya çalıştı. Bunu zorlukla başardı. "Beni neden hiç sevmediğini söyle bana."

"Sevmemek değildi. İlk seminerde aklım dağınıktı ve sinirliydim. Bana tanıdık geliyordun. Yüzünü görebilmek için sana bir soru sordum. Sen aldırış etmeyince çileden çıktım. Görmezden gelinmeye alışık değilim."

Julia hafifçe dudağını çiğnedi.

"Bu özür değil, biliyorum... Yalnızca izah etmeye çalışıyorum. Sana yalnızca bakmak bile çok güçlü duygular yaratıyordu. O duyguların nereden geldiğini bilmiyordum, hoşuma da gitmiyordu. O duygu sonra tırmandı, hain bir şeye dönüştü. Ama sana yönelik kabalığım kesinlikle affedilmez bir şeydi." Gabriel onun dudağını dişleri arasından kurtarmak üzere uzandı. "Sonra cezasını çektim. Scott beni telefonla aradı, Grace'in öldüğünü söyledi. Ölürken benim adımı fısıldıyormuş, çünkü orada değildim. Ölüm yatağında benim yüzümden mutsuz olduğunu söyledi."

Julia onun elini avuçlarına aldı, farkında olmadan öptü. "Çok üzüldüm."

Gabriel o zaman dudaklarını onunkilere yaklaştırdı, sımsıkı bastırdı. Birkaç saniye öylece kaldılar. Sonunda Gabriel ağırlığını bir ayağından ötekine kaydırmaya başladı.

Julia onun bu işaretini yorumlayarak,"Acıktım," dedi.

"Seni besleyeyim mi?"

Julia başıyla onayladı. Geceki besleme olayını hatırlayınca vücudu birden ısınmıştı.

"Sütlü kahve mi, espresso mu?"

"Sütlü kahve lütfen."

Julia bir an onu seyretti, sonra getirdiği irislere daha bir dikkatle baktı.

"Onları suya koyabilir misin, lütfen? Yemek odasında, büfenin üstünde bir kristal vazo var. Dün geceki sümbülleri ister bir yana çek, ister oldukları yerde bırak."

Julia büfeye yürüdü, abanozun güzel rengine bir kere daha hayranlıkla baktı, boş vazoyu eline aldı. "Dün gece müzik çaldığımı duydum. Çok güzeldi."

"Klasik müziği sakinleştirici buluyorum. Umarım seni rahatsız etmemiştir."

"Etmedi. Neden iris seçtin?"

"*Fleurs-de-lis*," demekle yetindi Gabriel. Acem usulü kaseye koyduğu sütlü kahveyi getirip onun önüne bıraktı. "En sevdiğin rengin mor olduğunu biliyorum."

Julia utangaç bir sesle "İris en sevdiğim çiçek," diye mırıldanırken, sanki ona değil de kendine söylüyordu.

"Benim de. Belki Floransa'yı temsil eden çiçek olduğu için. Ama senin açından anlamı belli ki daha derin." Ona göz kırptı, kahvaltıyı hazırlamaya başladı.

Julia hafif bozuldu. Ne demek istediğini anlamıştı. İris, Meryem Ana'nın simgesiydi, dolayısıyla da bekâretle ilintilendiriliyordu. Ona iris vermekle, Gabriel ondaki saflığı ve temizliği selamlıyordu. Bu da, ilerde sevgili olmayı uman biri için, oldukça garipti. Kesinlikle.

Belki de arkadaş olma konusunda ciddidir.

Çiçekleri ve kahvesini alıp yemek odasına geçti, oturup kahveyi yudumlamaya koyuldu. Bir yandan da ona ne diyeceğini planlamaya niyetlenmişti.

Az sonra Gabriel de ona katıldı. Kahvaltıları getirmiş, masanın başına, onun yanına oturmuştu.

"*Buon appetito.*"

Julia çok geçmeden, Gabriel'in evinde, ömründe hiç yemediği kadar güzel şeyler yediğine karar verdi. İtalya dışında yani. Önünde bir tabak taze meyve, çikolatalı ekmek, dilimlenmiş bir baget ve peynirler vardı. Brie, Mimolette ve Gorgonzola. O da tabağı maydanozla ve portakal dilimleriyle süslemişti.

Şampanya kadehini kaldırdı, onun da kendininkini kaldırmasını bekledi. "Bu Mimoza değil, Bellini. Bunu tercih edersin diye düşündüm."

Kadehleri tokuşturdular, Julia bir yudum aldı. *Kabarcıklı şeftali gibi*, diye düşündü. Portakal suyundan o kadar iyiydi ki... *Şöyle yeniden içmeye karar verdi acaba*, diye de merak ediyordu.

"Bu konuda çok iyisin," dedi.

"Ne konuda?"

"Baştan çıkarıcı yiyecek sevişmelerinde. Eminim yatılı misafirlerin hiç buradan gitmek istemiyordur."

Gabriel çatalını biraz sert biçimde tabağına koydu, keten peçetesiyle dudaklarını sildi. "Yatılı misafirler ağırlamak gibi bir huyum yok. Hele böyle ağırlamak!" Julia'ya baktığında, bakışları birer hançerdi. "Senin çok özel olduğun açıkça bellidir sanıyordum, sana farklı davrandığım." Başını iki yana salladı. "Demek değilmiş."

"Konuşacağız demiştin." Julia konuyu değiştirmişti.

"Evet." Gabriel bir an ona baktı. "Sormak istediğim bazı sorular var, söylemek istediğim bazı şeyler."

"Ben bir sorgulama seansını kabul etmiş değilim."

"Bu sorgulama değil. Birkaç soru yalnızca. Nedeni de, ilk karşılaşmamızda pek aklımın başımda olmayışı. Dolayısıyla, aslında ne olup bittiğini bilmek istediğim için beni affet." Gabriel'in ses tonunda hafif bir alaycılık vardı.

Julia çatalını bir çileğe saplayıp yedi. *İyi. Sorsun sorularını. Benim de soracağım birkaç soru var, ama pek cici sorular değil.*

"Başlamadan önce, sanırım bazı temel kurallar koysak iyi olur. Bugünü ve geleceği konuşmadan önce, seninle geçmişi konuşmak istiyorum. Sakıncası var mı?"

"Tamam."

"Bana söyleyeceklerinin kesinlikle aramızda kalacağına dair de söz veriyorum. Umarım sen de bana aynı nezaketi gösterirsin."

"Elbette."

"Senin koymak istediğin başka kurallar var mı?"

"Şey, yalnızca birbirimize her şeyin doğrusunu söylemek."

"Kesinlikle. Şimdi... İlk karşılaştığımızda kaç yaşındaydın?"

"Rachel'le yaşıtım," diye başladı Julia. Bu kaçamak bir cevaptı. Gabriel yüzüne keskin bir bakış yöneltince "On yedi," diye ekledi.

"*On yedi mi?*"

Gabriel birkaç küfür savurdu. Bellini'sinden üst üste birkaç yudum içti. Bu açıklama belli ki onu şaşırtmıştı. Onun şaşırması ise Julia'yı büsbütün şaşırtıyordu. "Neden o akşam beni görmeye geldin?"

"Seni görmeye gelmedim. Yemeğe davet edilmiştim. Ama geldiğimde, Rachel'le Aaron'u kapıdan fırlamak üzere buldum. Sonra bir ses duydum, gelip seni arka balkonda buldum."

Gabriel bir an bunu düşünür gibi sessiz kaldı. "Kim olduğumu biliyor muydun?"

"Her zaman senden söz ederlerdi."

"Ne tür fırtınalar içinde olduğumdan haberin var mıydı?"

"Hayır. Kimse senin hakkında kötü bir şey söylemezdi. En azından, ben duymadım. Daha sonra da duymadım. Hep iyi şeyler söylerlerdi."

"Ertesi sabah ne oldu?"

Bu bölüm, Julia'nın konuşmak istemediği bölümdü. Soruya aldırmayıp pastasını yemeye başladı. Ağzı doluyken konuşmasını beklemeyeceğinden emindi.

"Bu önemli, Julianne. Ne olduğunu bilmek istiyorum. Ertesi sabahla ilgili belleğim biraz sisli."

Julia'nın gözleri ateş saçarak ona döndü.

"Sahi mi? Eh, seni aydınlatayım. Gün ağarmadan uyandım. Yalnızdım. Ormanın ortasında. *Beni orada bıraktın.* Çok korktum. Battaniyeyi kapıp koşmaya başladım. Ama hangi yoldan geldiğimizi bulamadım. Ortalık da hâlâ karanlıktı. İsteri hâlinde, karanlıkta *iki saat* kadar dolaştıktan sonra, nihayet sizin evi bulabildim." Julia titremeye başlamıştı. "Yolu hiç bulamayacağımı sanmaya başlamıştım."

"Oraya gittin demek..." diye soludu Gabriel.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben seni bırakmadım."

"Neydi yaptığın o halde?"

"Herhâlde senden hemen önce de ben uyandım. Kollarımda uyuyordun, seni uyandırmak istemedim, ama... Tuvalete gitmeliydim. Biraz uzaklaştım. Ardından bir sigara içtim, kahvaltı ederiz diye birkaç elma kopardım. Döndüğümde sen gitmiştin. Eve döndüm, ama orada da yoktun. Büsbütün gittiğini varsaydım, eski yatak odama çıkıp oraya yıkıldım."

"Gittiğimi mi varsaydın?"

"Evet." Julia'nın gözlerine, dengeli bakışlarla bakıyordu.

"Sana seslendim, Gabriel! Adını haykırıp durdum."

"Duymadım. Akşamdan kalmaydım. Belki de biraz fazla uzaklaşmış olabilirim."

"Benimleyken sigara içmemiştin." Sesinde kuşku vardı.

"Hayır, içmedim. Daha sonra da, çok geçmeden bıraktım sigarayı."

"Neden beni bulmaya çalışmadın?"

Gabriel'in gözlerine bir suçluluk ifadesi geldi, hemen gözlerini kaçırdı.

"Ailem beni uyandırdı, gece olup bitenlerin hesabını sordular. Onlara Beatrice nerede dediğimde, Richard hayaller gördüğümü söyledi."

"Ya Rachel?"

"O gelmeden ben ayrıldım. Aylarca benimle konuşmadı."

"Bana yalan söyleme, Gabriel. Ceketini eve getirdim, balkonda katlayıp battaniyenin üstüne bıraktım. O yeterince ipucuydu. Kimse bisikletimi de mi görmedi?"

"Neyi görüp görmediklerini bilmiyorum. Bana ceketimi Grace verdi. Kimse senden, senin adından söz etmedi. Etse de tanıyamazdım. Sanki hayaletmişsin gibiydi."

"Beni nasıl hayalet sanabilirsin? O kadar da sarhoş değildin."

O gözlerini yumdu, yumruklarını sıktı. Julia o kollardaki tendonların kasıldığını, kımıldadığını gördü.

Gabriel gözlerini açtı, ama bakışlarını masadan ayırmadı. "Akşamdan kalmaydım, kafam karışıktı, ayrıca da kokain geriliminde*y*dim."

Gümmm.

Bu ses, Julia'nın peri masalının sonunda gerçeklik duvarına çarpmasının sesiydi. Gözleri iri iri açıldı, içine derin bir soluk çekti.

"Rachel sana kavganın neden çıktığını söylemedi mi? Richard beni Harrisburg havaalanında karşıladığı anda, bir şey çekmiş olduğumu anlamıştı. Yemekten önce odamı aradı, zulamı buldu. Beni yüzlediği zaman da... Fıttırdım."

Julia gözlerini yumdu, yüzünü avuçlarına gömdü.

Gabriel sessiz oturuyor, onun bir şey söylemesini bekliyordu.

"Kokain," diye fısıldadı Julia.

Gabriel sandalyesinde büzüldü. "Evet."

"Geceyi ormanda, yirmi yedi yaşında, kendinden geçmiş bir kokain bağımlısıyla yapayalnız geçirmişim. Ne aptal, ne ahmak bir kızım!"

Gabriel'in dişleri kenetlendi. "Julianne, *sen* aptal değilsin. Serseri olan benim. O durumumda seni oralara asla götürmemeliydim."

Julia soluğunu yavaşça saldı, omuzları sarsılmaya başladı.

"Yüzüme bak, Julianne."

O başını iki yana salladı.

"O sabah babanı gördüm."

Julia ona baktı. "Öyle mi?"

"Küçük kasaba yaşamı nasıldır, bilirsin. Richard, Scott'u hastaneye götürdüğünde dedikodular başlamış. İkisi de nasıl yaralandığını söylememişler. Baban durumu sezmiş, Kalkıp eve geldi, yardım edebileceği bir şey var mı diye."

"Hiç anlatmadı."

"Richard'la Grace çok utanmışlardı. Eminim baban onları kasabanın dedikodusundan korumak istemiştir. Seninle ikimizin arasında geçenleri hiç kimse bilmediğine göre..." Sesi söndü, başını iki yana salladı. "Sen neden Rachel'a anlatmadın?"

"Travma hâlindeydim. Kendimi küçük düşmüş hissediyordum."

Gabriel bir kere daha büzüldü. Onun elini kendi avucuna almak üzere tekrar uzandığında, gözleri alevlerini onun gözlerine boşaltıyordu. "Aramızda neler olduğunu hatırlamıyor musun?"

Julia onun elini tutup geri fırlattı.

"Tabii hatırlıyorum! O yüzden o kadar bozuğum. Bazen o geceyi düşündüğümde, dediğine inanıyordum. Gitmen için bir nedenin olduğuna kendimi inandırmaya çalışıyordum.

Bazen de, tek düşünebildiğim, beni nasıl yalnız bıraktığın oluyordu. Ormanda kaybolmakla ilgili kâbuslar görüyordum. Ama en kötü yanı neydi, biliyor musun? Hep geri döneceğini umuyordum. Yıllarca ben, seni kapımda göreceğimi, beni istediğini söyleyeceğini umdum. Söylediklerinin ciddi olduğunu, beni bulduğuna mutlu olduğunu söyleyeceğini. Ne kadar patetik bir durum, değil mi?"

"Patetik olan o değil. Evet, gerçi seni terk etmişim gibi görünüyor, ama yemin ederim, terk etmedim. Hem inan bana, eğer

"Ya Rachel?"

"O gelmeden ben ayrıldım. Aylarca benimle konuşmadı."

"Bana yalan söyleme, Gabriel. Ceketini eve getirdim, balkonda katlayıp battaniyenin üstüne bıraktım. O yeterince spu cuydu. Kimse bisikletimi de mi görmedi?"

"Neyi görüp görmediklerini bilmiyorum. Bana ceketimi Grace verdi. Kimse senden, senin adından söz etmedi. Etse de taniya mazdım. Sanki hayaletmişsin gibiydi."

"Beni nasıl hayalet sanabilirsin? O kadar da sarhoş değildin."

O gözlerini yumdu, yumruklarını sıktı. Julia o kollardaki tendonların kasıldığını, kımıldadığını gördü.

Gabriel gözlerini açtı, ama bakışlarını masadan ayırmadı. "Akşamdan kalmaydım, kafam karışıktı, ayrıca da kokain geri limindeydim."

Gümmm.

Bu ses, Julia'nın peri masalının sonunda gerçeklik duvarına çarpmasının sesiydi. Gözleri iri iri açıldı, içine derin bir soluk çekti.

"Rachel sana kavganın neden çıktığını söylemedi mi? Richard beni Harrisburg havaalanında karşıladığı anda, bir şey çekmiş olduğumu anlamıştı. Yemekten önce odamı aradı, zulamı buldu. Beni yüzlediği zaman da... Fıttırdım."

Julia gözlerini yumdu, yüzünü avuçlarına gömdü.

Gabriel sessiz oturuyor, onun bir şey söylemesini bekliyordu.

"Kokain," diye fısıldadı Julia.

Gabriel sandalyesinde büzüldü. "Evet."

"Geceyi ormanda, yirmi yedi yaşında, kendinden geçmiş bir kokain bağımlısıyla yapayalnız geçirmişim. Ne aptal, ne ahmak bir kızım!"

Gabriel'in dişleri kenetlendi. "Julianne, *sen* aptal değilsin. Serseri olan benim. O durumumda seni oralara asla götürmemeliydim."

Julia soluğunu yavaşça saldı, omuzları sarsılmaya başladı.

"Yüzüme bak, Julianne."

O başını iki yana salladı.

"O sabah babanı gördüm."

Julia ona baktı. "Öyle mi?"

"Küçük kasaba yaşamı nasıldır, bilirsin. Richard, Scott'u hastaneye götürdüğünde dedikodular başlamış. İkisi de nasıl yaralandığını söylememişler. Baban durumu sezmiş. Kalkıp eve geldi, yardım edebileceği bir şey var mı diye."

"Hiç anlatmadı."

"Richard'la Grace çok utanmışlardı. Eminim baban onları kasabanın dedikodusundan korumak istemiştir. Seninle ikimizin arasında geçenleri hiç kimse bilmediğine göre..." Sesi söndü, başını iki yana salladı. "Sen neden Rachel'a anlatmadın?"

"Travma hâlindeydim. Kendimi küçük düşmüş hissediyordum."

Gabriel bir kere daha büzüldü. Onun elini kendi avucuna almak üzere tekrar uzandığında, gözleri alevlerini onun gözlerine boşaltıyordu. "Aramızda neler olduğunu hatırlamıyor musun?"

Julia onun elini tutup geri fırlattı.

"Tabii hatırlıyorum! O yüzden o kadar bozuğum. Bazen o geceyi düşündüğümde, dediğine inanıyordum. Gitmen için bir nedenin olduğuna kendimi inandırmaya çalışıyordum.

Bazen de, tek düşünebildiğim, beni nasıl yalnız bıraktığın oluyordu. Ormanda kaybolmakla ilgili kâbuslar görüyordum. Ama en kötü yanı neydi, biliyor musun? Hep geri döneceğini umuyordum. Yıllarca ben, seni kapımda göreceğimi, beni istediğini söyleyeceğini umdum. Söylediklerinin ciddi olduğunu, beni bulduğuna mutlu olduğunu söyleyeceğini. Ne kadar patetik bir durum, değil mi?"

"Patetik olan o değil. Evet, gerçi seni terk etmişim gibi görünüyor, ama yemin ederim, terk etmedim. Hem inan bana, eğer

senin gerçek olduğunu, Selinsgrove'da yaşamakta olduğunu bir an düşünsem, hemen kapında biterdim." Boğazını temizledi. Julia masanın altında onun bacağının titreyip durduğunu hissediyordu. "Ben bir bağımlıyım. İşin aslı bu. Olayları ve insanları kontrol etme bağımlısıyım. Ve o ihtiyacım hiçbir zaman geçmeyecek."

"Şimdi de bir şey çekiyor musun?"

"Ne münasebet! Sana böyle bir şey yapar mıydım sanıyorsun?"

"Bağımlıysan bağımlısındır. Benim burada olup olmamam bir şeyi değiştirmez."

"Benim için değiştirir."

"Bağımlı tipler herhangi bir şeye takılabilir: uyuşturucu, alkol, seks, türlü insanlar... Ya bana bağımlı olursan?

"Sana zaten bağımlıyım, Beatrice. Ama sen, kokainden çok daha tehlikelisin."

Julia'nın kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı.

Gabriel onun elini tutmak üzere tekrar uzandı, bileğinin soluk teninde belirginleşen damarlarını okşadı. "Sana itiraf ediyorum. Yıkıcıyım. Huysuzum. Öfkeye kapılma huyum var. Bunların bazıları bağımlılığımla, bazıları da benim ... geçmişimle ilgili.

Sana bu kadar hayran olmam, seni ancak umarsız bir zihnin yarattığı hayal ya da Tanrı'nın yaratıklarının en yücesi olarak düşünmem, bir kusur mu?"

Sözleri ve yüz ifadesi o kadar yoğundu ki, Julia geri çekilmek zorunda kaldı. Sesinin ve damarlarını okşayan uzun parmaklarının verdiği duygu... Teninin alev alacağından, tüm varlığının bir kül yığınına döneceğinden korkmaya başlamıştı. "Hâlâ uyuşturucu alıyor musun?"

"Hayır."

"Eğlence olsun diye?"

"Hayır. Selinsgrove'daki o iğrenç davranışımdan sonra, Grace beni tedavi aramaya ikna etti. Kendimi öldürmeyi planlıyordum.

Yalnızca işlerimi yoluna koyacak kadar paraya ihtiyacım vardı. Seninle geçirdiğim gece, bunların hepsini değiştirdi. Bana Beatrice diye biri olmadığını söyledikleri zaman, senin bir hayal ya da bir melek olduğun varsayımına sığındım. Hangisi olursan ol, birinin, belki Tanrı'nın, bana acıdığına, beni kurtarman için seni gönderdiğine inandım. *Lo seme di felicità messo de Dio nell' anima ben posta.*"

Julia, Dante'nin *Convivio*'sundan alıntı sözleri duyunca gözlerini yumdu. *Tükenmiş bir ruha Tanrı'nın yolladığı mutluluk tohumu.*

Gabriel boğazını temizledi. "Scott, derhal tedaviye girersem hukuk yollarına başvurmamayı kabul etti. Aynı gün Richard beni arabaya koyup Philadelphia'ya götürdü, bir hastaneye yatırdı. İlk detoksu uygulamalarından sonra beni Boston'a götürdü, rehabilitasyon sırasında tedavim... İşime yakın yerde sürduruldü." Sandalyesinde biraz kıpırdandı.

Julia gözlerini açtı. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

"Kendini neden öldürmek istedin, Gabriel?"

"Sana söyleyemem."

"Neden?"

"O eski şeytanları tekrar ortaya getirirsem neler olabileceğini bilmiyorum, Beatrice."

"Hâlâ intihar eğilimin var mı?"

O yine boğazını temizledi. "Yok. Depresyonumun bir kısmı uyuşturucularındandı. Bir kısmı da... Hayatımda başa çıkmaya uğraştığım başka şeylerden. Sen de benim kadar bilirsin ki, intihar eğilimli kişi, tüm umutlarını kaybetmiş kişidir. Ben seni bulduğum zaman umutlarımı da buldum."

Julia'nın gözleri pırıl pırıldı. Konuyu değiştirmeye karar verdi. "Annen alkolik miydi?"

"Evet."

"Ya baban?"

"Ondan hiç söz etmem."

"Rachel bana para konusunu anlattı."

"O da ondan gelen tek iyi şeydi," diye homurdandı Gabriel.

"Bu doğru değil," dedi Julia alçak sesle.

"Neden değil?"

"Çünkü seni yarattı da ondan."

Gabriel'ın yüzü hemen yumuşadı, dudaklarını onun elinin üstüne değdirdi.

Julia "Baban alkolik miydi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. New York'taki bir şirketin 'ceo'suydu, kalp krizinden öldü. Hakkında başka şeyler öğrenmeye heves etmedim."

"Sen alkolik misin?"

"Hayır."

Julia keten peçeteyi titreyen parmaklarıyla katladı, sandalyesini masadan geriye itti. "Uyuşturucu almadığına da, iyileşme sürecinde olduğuna da memnun oldum. Ama ben bir alkolikle ilişki kuramam. Hayat çok kısa... Böyle acılar yaşamak için."

Gabriel ona dengeli bakışlarla baktı. "Katılıyorum. Ama benimle vakit geçirirsen, alkolik olmadığımı anlayacaksın. Bir daha sarhoş olmamaya söz veriyorum. Son altı ayda bir tek kere sarhoş olmuşken, senin de ona tanık olman büyük bahtsızlık."

"Annem birkaç kere tedavi sürecine girip çıktı, ama hiç ayılabilmedi. Ya yeniden uyuşturucu almaya başlarsan ne olacak? Beatrice konusundaki hayali takıntıların da ayrı. Ben o değilim, Gabriel. Senin istediğin, bir ideal, uyuşturucu etkilerinin yarattığı bir hayal, ben değil."

"Altı yıldır temizim. Yeni bitirmiş değilim. Yine de, çok kuşkulu olduğumu biliyorum. Ama ben seni, olduğun gibi istiyorum. Kendin olmanı istiyorum. Hem, evet, Julianne, senin yanınızca bir rüya olmadığını biliyorum. Ne zaman olsa seni rüyaya tercih ederim."

Julia'nın yanağından aşağıya bir yaş damlası yuvarlandı, onu aceleyle sildi. "Beni tanımıyorsun. Hiçbir zaman tanımadın. O gece kollarında, Dante'nin Beatrice'ini tutuyordun. Onun yazılarının ve Holiday tablosunun getirdiği bir hayali. Beni değil."

Gabriel başını iki yana salladı. "Hissettiklerim gerçekti. Yaptıklarım gerçekti."

"Sana gerçek gibi geldi, ama onlar da hayalin parçası."

"Gerçekti, Julia. Her şeydi. Sana dokunduğum anda anladım. Ve sonra tekrar dokunduğumda... *hatırladım seni*. Vücudum hatırladı. Unutan yalnızca üst bilincimdi."

"Ben artık o küçük kız değilim. Nasıl bir kadın olduğumu gördüğün anda hoşlanmadın benden. "

"Bu doğru değil. Büyüdün ve çok güzel bir kadın oldun."

"Sen kendine bir kedi yavrusu istiyorsun."

"Hayır, Beatrice."

Julia sıkılı dişlerinin arasından "Beni öyle çağırmaktan vazgeç," dedi.

"Özür dilerim, Julianne. Seni incittiğimi biliyorum. Bir karanlık yanım olduğunu biliyorum. İyi de olabileceğimi sana göstermeme izin verecek misin? Çok, çok iyi?"

"Geç kaldın. Veremem." Acı duymasına rağmen ön kapıya doğru yürüdü, yolda paltosunu ve sırt çantasını kaptı.

"Ya dün gece?" Gabriel onun peşinden gidiyordu. "Onun hiçbir anlamı yok muydu?"

"Ne anlamı olacaktı? Söyle bana!" Çantayı göğsüne bastırdı, devura doğru geriledi.

Gabriel iki elini onun omuzlarının iki yanına dayayıp eğildi. "Açıklamam mı gerekiyor? Sen hissetmedin mi?"

Yüzünü onunkine yaklaştırdı. Dudaklarıyla onunkiler arasında birkaç santim uzaklık ancak vardı. Julia onun sıcak solunu teninde hissedebiliyordu. Ürperdi.

"Neyi hissetmedim mi?"

"Bir araya gelen vücutlarımızı. Dün gece sen *bana* geldin, Julianne. Yatağıma geldin. Neden yaptın onu? Neden uzak durmadığını söyledin? Çünkü biz ruh ikizleriyiz. Tıpkı Aristophanes'in tarif ettiği gibi: iki bedende tek ruh. Sen benim kayıp yarımsın. Benim *başert*'imsin."

"*Başert* mi? Onun anlamını biliyor musun acaba? *Başert, başert*'tir, Gabriel; kısmet de kısmettir. Ne istersen ona çekebilirsin, ben olması şart değil."

Gabriel ona gülümsedi. "Dillerle ilgili bilgilerin beni sürekli şaşırtıyor."

"O kelimeyi biliyorum."

"Elbette, tatlım. Çünkü akıllısın." Parmaklarını onun boynuna hafifçe değdirdi, bir yukarı, bir aşağı kaydırıp okşadı.

"Gabriel, kes şunu." Dikkatini toplayıp düşünebilmek için onu itti. "Temizsin, tamam, ama yine de bir bağımlısın. Ben bir alkoliğin çocuğuyum. Bunun olmasına izin vermem."

"Seni hak etmiyorum. Onun farkındayım. *Conosco i segni dell'antica fiamma*. Elini ilk tuttuğum zaman hissetim bunu. İlk öptüğüm zaman. Hepsi dün gece hâlâ yerli yerindeydi; her duygu, her anı, her duyum. Eskiden ne varsa, hepsi oradaydı. Gerçekti. Yüzüme bak, bunların senin gözünde hiçbir anlamı ifade etmediğini söyle, o zaman gitmene izin veririm."

Julia onun yakarışlarını durdurmak için gözlerini yumdu. *Eski alevin işaretlerini* tanıyor olması, çok fazlaydı.

"Yapamıyorsun, değil mi? Tenin hatırlıyor beni. Kalbin de. Onlara unut diye emir veriyorsun, ama yapamıyorlar. Hatırla beni, Beatrice, hayatının ilkini hatırla."

Dudakları onun boynuna değdi, Julia o dokunuş altında kalbinin hızlandığını hissetti. Vücudu ihanet ediyordu ona. Yalan söylemeye yanaşmıyordu. Şu anda ondan ne istese, kabullenirdi. Bu düşünce onu umutsuzluğa itti.

"Lütfen, Gabriel."

"Lütfen, ne?" diye fısıldadı o. Boynunda öpücükler yukarı aşağı geziniyordu, sonunda durdular, Julia tüm kanını onun dudakları altında hissetti.

"Lütfen bırak beni."

"Yapamam." Çantayla mantoyu onun elinden alıp yere bıraktı.

"Sana güvenmiyorum."

"Biliyorum."

"Beni kıracaksın, Gabriel; o da benim sonum olacak."

"Asla."

Elleriyle onun yüzünü avuçladığı sırada Julia da gözlerini kapadı. Gabriel durdu. Julia bekliyor, onun nemli dudaklarını kendininkilerin üzerinde hissetmeye hazırlanıyordu. Ama olmadı. Julia yine bekledi. Sonunda gözlerini açtı.

Gabriel'in gözleri iri, yumuşak ve sıcaktı. Ona bakıyordu. Gülümsedi. Yüzünü okşamaya başladı. Her yanını yumuşacık okşarken, her kıvrımı, her çizgiyi, ezberliyormuş gibi yokluyordu. Boynuna indi, yalnızca sağ elinin tek parmak ucunu orada kaydırdı. Julia ürperdi.

Gabriel dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı. "Sakin ol, sevgilim." Kulak memesini kıpırdattı, boynuna burnunu değdirdi. "Yavaş gidince neler yapabileceğimi göstereyim sana."

Yüzünü avucunda tutarak dudaklarını onun alnına değdirdi, burnuna, yanaklarına, çenesine kaydırdı. Ancak o gözlerini tekrar yumunca dudaklarına indi. O zamana kadar Julia'nın çoktan soluğu kesilmişti.

Dudakları birleştiği anda, bir kan, sıcaklık ve enerji toplanması yer aldı. Ama Gabriel dikkatliydi, hızlanmıyordu. Dudaklarını onunkiler üzerinde ileri geri kaydı, derileri yumuşak sürtünmeyle izledi. Ama o ağzını açmadı. Elleri Julia'nın saçlarına doğru kaydı, yavaşça tuttu, baş derisine masaj yaptı, sonra aşağıya kaydı.

Julia onun başının arkasını yakalarken o kadar yumuşak değildi ki. Parmaklarına doladığı saçları çekiyor, kıvırıyordu. Dudakları hâlâ birleşmiş durumdaydı. Gabriel'in dili yavaşça onun üst dudağında gezdi, alt dudağı kendi dudakları arasına almadan önce üst dudağı tattı.

Kışkırtıcıydı. Bir oyundu. Ömründe denediği en yavaş öpüştü. Kendi kalbi de hızlanmıştı. Julia inleyince, Gabriel onun başını arkaya itti, kendisine açılmasını bekledi. Ama acele ettirmeyecekti. Çenedeki kasılmanın geçmesini bekledi. Julia daha çok bekleyemeyince, diliyle onun diline dokununca... Gabriel ancak o zaman sunulan daveti kabul etti.

Julia bunu ateşli biçimde cevaplayabilirdi, ama Gabriel onu kontrol etti. Yavaşça. Usulca. Ellerinin onun yüzünden boynunun iki yanına inmesi yarım asır sürdü, sonra omuzlarını ovmaya başladı. Sonra aynı ellerin, giysinin içinden sırtına, çıplak tenine inmesi de bir yarım çağ sürdü. Bu arada hâlâ onun ağzının içini araştırıyor, bir daha bu fırsatı bulamayacakmış gibi davranıyordu.

Eller dün gece keşfettiği gamzelere kadar inince Gabriel'in soluğu kesildi, inledi. Oraları haritalanmamış bölge olarak tanımlamıştı. Keşifleri sırasında rastladığı, ulaşmaya hakkı olmayan yerlerdi onlar.

Parmakları tenin üzerinden kayarken Julia titredi, ona sarıldı. Çıkardığı çaresizlik sesleri, Gabriel'in şimdiye kadar duyduğu her tecrübeli inilti den daha erotikti. Gabriel'in yüreğini deldi, onu ateşlendirdi. Artık kendini ona yaslıyor, narin kıvrımları kendi çelik kaslarıyla dolduruyordu. Julia'nın sırtı duvara dayanmak üzereyken, yavaşça onunla yer değiştirdi, duvara dayanan kendi sırtı oldu. Onun kendini tuzağa kasılmış gibi hissetmesini istemiyordu. Bunun yerine, onun kendisini tuzağa kıstırmasına izin veriyordu.

Julia onun soluklarını soluyordu. Ağzının içi sıcak ve nemliydi. Gabriel oksijensiydi onun. Öpmeye ara veremediğim için.

doğru dürüst bir soluk da alamıyordu. Başı dönmeye başlamıştı. Onun dudaklarını daha yoğun hissetmeye başladı, bununla mücadele etmekten vazgeçti. Teslim oldu, yalamalara, emmelere, hareketlere...

Gabriel bir an geriledi, öpüşe ara verdi.

Başparmaklarının onun belindeki çıplak teni izlemesine izin verdi. Julia çabucak bir soluk çekti, Gabriel onu sıkıca kucakladı, kollarını ona sardı, göğüslerinin kendisine yaslanışını hissetti.

"Dudaklarıma alışmalısın, Julia, çünkü seni çok çok öpmek niyetindeyim." Saçlarını öptü, ona gülümsedi. Çok mutlu görünüyordu.

Sonunda Julia sesine kavuşunca, o sesin titremekte olduğunu duydu. "Gabriel, hiçbir söz vermiyorum. Hiçbir şeye razı olmuş değilim. Bir öpüşme, her şeyi değiştiremez."

Gülümsemesi kayboldu, ama onu sımsıkı tutmayı sürdürdü. Parmağını uzatıp onun saçlarını yüzünden kaldırdı.

"Bana bir şans tam, yeter. Yavaş ilerleriz, birbirimizi iyileştirmeye çalışırız."

"Dün gece arkadaş olmaktan söz etmiştin. Arkadaşlar böyle öpüşmez."

Gabriel güldü. "Arkadaş olabiliriz. İstersen, saraylardaki aşkların yolunu izleyebiliriz. Bir daha seni öpüştüğümde bunu hatırlatırım. Sen de hatırlarsın."

Julia gözlerini kaçırdı. "Başka bir şey olucak kadar güvenmiyorum sana. Güvenseydim bile, yanlış kızı seçtin. Ben seni hayal kırıklığına uğratırım."

"Neden söz ediyorsun?"

"Hiçbir zaman yalnız benimle tatmin olmazsın, bunu fark edince de, bırakır gidersin. Şimdi bana acı da, birimizden birimiz incinmeden kendine cinsel açıdan daha uygun birini seç."

Gabriel'ın yüzünün rengi koyulup gözleri ışıklar saçmaya başlarken Julia onu seyrediyordu. Patlamasını bekledi.

"Ne yaptı sana?"

Bu soruyu hiç beklemiyordu. "Neden söz ettiğini bilmiyorum."

Gabriel ona dikkatle baktı, ifadesini ölçmeye çalıştı. Duvardan ayrılıp dikleşti, omuzlarını gerdi. "Kendini bu kadar küçük hissetmen için ne yaptı, bilmiyorum, ama ben *o* değilim. Elmalıktaki gecemiz, ilişkimizin sekse dayalı olmadığını ortaya koymadı mı?" Bir an onun saçlarını şefkatle okşadı. Bu şefkat, sesindeki keskinlikle çelişki oluşturuyordu. "Öldürebilirim onu sana böyle bir şey yaptığı için," diye fısıldadı. "Ruhunu ezdiği için.

İstediğim her şeyi yaptığımı, tek eşli yaşamadığımı inkâr edecek değilim. Ama daha fazla, daha gerçek bir şey istiyorum. Sen de istiyorsun ve bunu biliyorsun. Bir sonraki erkek arkadaşının bakire olma ihtimali yüzde kaç? Hemen hemen sıfır. Öz-saygı sorunun, çıktığın her erkekle sorun olacak, yalnız benimle değil. Seni cinsel tecrüben yok diye terk eden erkek, zaten özlenmeye değmez. İnancın olmalı, Julia, umudun olmalı. İkimiz için umudun olmasa bile, kendin için olmalı. Yoksa kimsenin seni sevmesine izin vermezsin."

"Beni tanımıyorsun bile."

"Senin hakkında sandığından çok daha fazla şey biliyorum, geri kalanını da öğrenmek istiyorum. Öğret bana, Beatrice. Senin üniversitene, öğrencin olarak yazılıyorum. Seni nasıl sevdiğimi öğret bana."

"Lütfen, Gabriel. Ciddi ol!"

"Ben ciddiyim. Birbirimiz hakkında bilmediğimiz çok şey var. Benim öğrenmeye heves ettiğim şeyler."

"Ben paylaşılmam."

Gabriel homurdandı. "Benim için değerli olan şeyleri paylaşma âdetim yoktur. Hiçbir erkeğin sana elini sürmesine izin

vermeyeceğim. Buna Paul de dâhil, başka ne kadar Melekbozan varsa, onlar da dâhil."

"Seni de paylaşmam."

"Beni mi?"

"Evet."

"Bunu söylemeye bile gerek yok."

"Hayır, var."

"Bu ne anlama geliyor?" diye pufladı Gabriel.

"Benim... Karar verme süremde bile, başka hiçbir kadınla yatmaman gerekir. İyi niyet belirtisi olarak."

"Tamam."

Julia güldü. "Kolaymış gibi söylüyorsun! Sırf benimle bir ilişki *olasılığı* için tüm kadın arkadaşlarından vaz mı geçeceksin? Sana inanmıyorum."

"Kaybettiğimden çok daha fazlasını kazanıyorum, inan bana. Sana bunu tekrar tekrar göstermek istiyorum." Eğilip onu yanağından öptü.

"Paulina..." diye fısıldadı Julia.

Gabriel onu öpmeyi sürdürdü, boynunun omzuyla birleştiği yere kadar indi. "Ona kaygılanma."

"Seni onunla paylaşmam."

"Öyle bir şey gerekmeyecek." Sesi sabırsız çıkıyordu.

"Paulina senin karın mı?

Geri çekildi, ona taş gibi bir bakış yöneltti. "Ne münasebet. Beni ne sanıyorsun?"

"Eski karın mı?"

"Julianne, kes şunu. Hayır, eski karım değil. Tartışmanın sonu."

"Bunu öğrenmek istiyorum."

"Olmaz."

"Neden olmaz?"

"Konuşmak istemediğim nedenlerden ötürü. Sana onunla yatmadığımı söyledim, yatmam da. Bu kadarı sana yetmeli."

"Ya peki m.a.i.a?

Yüzü sertleşti. "Hayır."

"Göğsündeki dövmeyi gördüm, Gabriel. Harfleri gördüm."

Gabriel kollarını göğsünde çaprazladı. "Yapamam."

"O zaman, ben de yapamam." Çantasıyla paltosunu almak üzere eğildi.

Gabriel onu durdurdu. "Julianne, söyle bana, seni kendinden ve cinsel yeteneklerinden bu kadar kuşku duymaya iten kimdi? Simon mu?"

Julia büzüldü.

"Söyle bana."

"Benim yanında onun adını ağzına alma."

"Sen kendin söyledin. Uykunda söyledin o adı. Sıkıntılı görünüyordun. Söyle bana."

"Olmaz."

"Neden olmaz?"

"Çünkü içimi bulandırıyor," diye fısıldadı Julia. İçinden onun artık konuyu değiştirmesi için yalvarıyordu.

Gabriel'in zihnini karanlık, tedirgin edici bir içgörü kapladı. Bir kere kaplayınca da, kendini ondan kurtaramadı.

"Julianne, seni... Zorlamadı, değil mi?"

Julia başını eğdi. "Hayır, Gabriel, ben bakireyim."

O bir an durakladı, soluğunu yavaşça saldı. "Seni incelediğimde de bakire olurdun. Benim için bakire olurdun."

Sesi öyle acılı, öyle içtendi ki, bu ağırlık altında Julia'nın kalbi yarılır gibi oldu.

"Bu çok soylu bir söz. Ama benim ırzıma geçilmedi."

Gabriel bir an için gözlerini yumdu, derin derin içini çekti. "İkimizin de söylemek istemediğimiz sırlarımız var. Sana yalan

söylemem, ama her şeyi de anlatamam. Bugün olmaz. Gözlerindeki bakışlara bakılırsa, senin de benden bazı çok acılı sırları saklamakta olduğunu görüyorum. Ama ben bunu kabul ediyorum. Seni anlat diye zorlamayacağım." Kollarını onun beline sardı, onu kendine çekti.

"Demek ki birbirimizden sırlar saklayacağız?" Julia şaşırmış gibiydi.

"Şimdilik öyle."

"Ama hâlâ senin öğrencin olduğum gerçeği de var."

Gabriel onu, daha fazla bir şey söylemesini önlemek istercesine öptü. "O da saklamak zorunda olduğumuz bir başka sır. Ama, sevgilim, konuşmamızın geri kalanını bu lanet olası koridorda yapmak istemiyorum. Lütfen masaya geri dön, kahvaltını bitir. Kahve içerken konuşuruz ya da sessizce yer içeriz. Ama lütfen gitme. Lütfen."

Julia'nın gözleri kapıya döndü. "Benim için ne hissettiğini bilmeye ihtiyacım var, Gabriel," diye başladı kararsız bir sesle. "Bunun senin için bir oyun olmadığını bilmeye ihtiyacım var. Benden biraz olsun hoşlanıyor musun bari? Gerçek benden?"

Gabriel ona şaşırmış bir bakış yöneltti. "Elbette hoşlanıyorum. Senin sevgini kazanmak istiyorum. Ondan sonrası sana kalmış."

Julia onun saçlarını okşamak üzere kararsız parmaklarını uzattı. Gabriel gözlerini kapadı, onun dokunuşuyla rahatladı, derin soluklar alıp verdi. Julia elini çekince gözlerini açtı, Julia o gözlerde açlık okudu.

Gabriel gülümsedi, açlığın yerine başka bir şey geldi.

Umut. Gabriel'in yüzünde gördüğü umut, Julia'nın gözlerini yaşarttı.

"Ben böyle hayal etmemiştim," diye ağladı, elinin tersiyle yanaklarını sildi. "Seni yeniden bulmak, benim beklediğimden öyle farklı oldu ki... Ve sen, benim sandığım kişi değilsin."

"Biliyorum." Ona sarıldı, yavaşça alnından öptü.

"On yedi yaşındayken sana tutkundum, Gabriel. İlk defa hayatımda. Ama o sen bile değildin. Tüm hayatımı bir hayal uğruna ziyan ettim."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm. Keşke ejderha değil de, şövalye olsaydım. Ama değilim." Geri çekilip onun gözlerine derin derin baktı. "Her şey sana bağlı. Tek sözünle beni kurtarabilirsin de, mahvedebilirsin de."

Julia yüzünü onun göğsüne bastırdı, *acaba hiç seçme şansım oldu mu*, diye merak etti.

18. Bölüm

Paul, merhaba. Özür dilerim. Kapıyı duymadım. Zil bozuldu belki! Emerson beni azarladı, ama dersten ayrılmak zorunda kalmıyorum (şükür). Yeni danışman bulmalıyım. Üzerinde çalışıyorum. Sonra konuşuruz & teşekkürler,

Julia

Paul, Julia'dan yeni gelen sms'e, anlamını çözememiş gibi bakıyordu. Bozuk bir zil? İyi bir *uydurma*. Ondan uzak durması, Emerson'la geçen atışmadan utandığı için mi, yoksa başka bir nedenden ötürü mü, anlayamıyordu. Ne olursa olsun, onun peşine düşüp durumu anlamaya vakti yoktu; Emerson ona e-posta çekmiş, kütüphaneden alıp saat birden önce ofisine getirmesini istediği kitapların listesini vermişti.

Julia'ya kısa bir mesaj çekti, iyi olduğuna sevindiğini söyledi, sonra hızla evinden Robarts Kütüphanesine doğru yürümeye koyuldu. Başını iki yana sallayıp duruyordu.

Julia deri kanepeye ters oturmuş, çenesini kıvırdığı kollarına dayamıştı. Gabriel'in yerden tavana kadar yükselen pencerelerinden görünen manzara müthişti. Oturduğu yerden kent merkezinin büyük bir bölümüyle Ontario gölünün bir parçasını görüyordu. Kentin ağaçları renk değiştirmiş, altın sarılara, parlak turunculara bürünmüşlerdi. Julia'ya, Paul'ün kendisini götürdüğü Ontario Sanat Galerisindeki Kanada manzaralarını hatırlatıyordu.

Kahvaltıdan sonra Gabriel'a sofrayı toplama konusunda yardım etmeye gönüllü olmuştu, ama o bunu duymak bile istememişti. Ona dinlenmesini söylemişti. Sanki dinlenmek gibi bir şeymiş gibi. Toronto'nun ufuk çizgisine bakarken, deminki konuşmalarını kafasında kelime kelime tekrarlıyor, olup biteni daha önceki konuşmalarıyla karşılaştırıyordu.

Nasıl bu kadar kör olabilmişti? Hem... Clark'lar Gabriel'in bağımlılığını ondan niye saklamışlardı? Julia'ya her zaman ailenin bir üyesi gibi davranmıştı onlar. Ama Rachel bile bu konuda tek kelime etmemişti. Son buluşmalarında Gabriel'daki 'karanlık' niteliğe değinmesi hariç. Yoksa Clark'lar, metafizik şairler gibi hep böyle genişletilmiş metaforlarla mı konuşuyorlardı? Onların bu atıflarını anlayabilmek için Julia'nın bir edebi eleştiri kursuna ihtiyacı vardı herhâlde.

Gabriel şömineye dayanmış, onu seyretmekteydi. Kanepeye oturmuş, dışarıyı kediler gibi seyrederken çok rahat görünüyordu Julia. Ama gergin omuzlarından kaygı okunmaktaydı. Gabriel onun yanına oturdu, aralarına epey mesafe koymaya dikkat etti. O kendisine yaklaşmayınca, hatta hiç bakmayınca, elini uzattı.

"Lütfen." Gülümsedi.

Julia uzatılan eli isteksizce tuttuğunda, ona doğru çekilmekte olduğunu gördü. Gabriel onu iki koluyla kucaklayıp saçlarından öptü. "Böylesi daha iyi."

Julia içini çekti, gözlerini yumdu.

"Rahat mısın?" diye sordu Gabriel.

"Evet."

Vücudunun gevşemeye başladığı Gabriel'in gözünden kaçmadı. Bütün o konuştuklarından sonra, yanında rahat edebilmesine biraz şaşıyordu. "En son ne zaman biri sana böyle sarıldı?" Saçlarını dalgın bir tavırla okşamaya koyulmuştu. Aslında bir de dalgın değildi.

"Dün gece."

Gabriel güldü. "Onu hatırlıyor gibiyim. Daha önce?"

"Hatırlamıyorum." Julia'nın sesinde, savunmaya geçtiğinin işareti vardı. Gabriel onu zorlamaktan vazgeçti.

Herhâlde fiziksel sevilmeye aç. Alkolik anneler çocuklarına iyi bakamıyor. O Simon denilen tip de herhâlde ona pek sarılmadı... Elbiselerini çıkarmaya niyetlenirken sarıldıklarının dışında.

Bunu düşünmek bile öfkeden kudurtuyordu Gabriel'i. Birinin ona bu kadar az sevgi göstermesi... Fiziksel temaslarının onu rahatlattığının farkındaydı. Kendini de rahatlatıyordu. Buradan da, Julia'nın olumlu fiziksel temas tecrübesinin az olduğu sonucunu çıkarıyordu.

"Böyle iyi mi? Seni böyle tutuyor olmam?"

"Evet."

"Güzel." Sonra parmağıyla onun alın çizgisini izledi, bir tutam saçı yanağından uzaklaştırdı, "Ne kadar güzel," diye fısıldadı. "Ne kadar hoş."

Bir süre öylece oturdular. Sonunda Julia, merak ettiği bir soruyu sormaya karar verdi. "Yatağın üstündeki o fotoğraf... Hani adam kadının omzunu öpüyordu... Nereden buldun onu?"

Gabriel'in dudakları kısıldı. "Bulmadım."

"O halde nereden..."

"Önemi var mı?"

"Söylemek istemiyorsan, pekâlâ. Kazak ararken rafta görmüştüm. Çok güzel bir fotoğraf." Julia ondan uzaklaşmak istedi, ama o bırakmadı.

"Gerçekten çok güzel mi buldun?" Sesi yumuşamıştı. Julia'nın cesaretini kaldırmış, gözlerine bakıyordu.

"Evet," diye soludu Julia.

"Ya ötekiler?"

"Bunun kadar değil."

Gabriel gururlanmış görünüyordu. "Ben yaptım onları."

"Sen mi yaptın?" Julia şaşırarak geri çekildi.

"Evet."

"Ama onlar..."

"Erotik mi?

"Evet."

Gabriel buruk buruk gülümsedi. "Benim çok güzel ve erotik bir fotoğraf çekebileceğime inanmak bu kadar mı güç, Bayan Mitchell?"

"Senin fotoğrafçı olduğunu bilmiyordum. Hem onlar sıradan fotoğraflar değil."

"Çok iyi bir fotoğrafçı sayılmam. Ama bunlar iyi çıktı. Bence. Başka fotoğraflar da var."

Julia'nın ağzı açık kalmıştı. *Başka fotoğraflar.* "Ya kadınlar?"

Gabriel ona doğru kaydı.

"Kadınlar, eskiden, benim arkadaşlarımdı."

"Manken miydiler?"

"Hayır."

Julia'nın yüzü bir süre kafasındaki karışıklığı yansıttı, sonunda cevap netleşebildi. Kaşlarını kaldırıp Gabriel'a çok şaşkın bakışlarla baktı.

Gabriel içini çekti, gözlerini ovalamaya başladı. "Evet, eminim onları böyle sergilemek hoş bir şey değildi. Çok kişisel oldukları halde senin onları görmene izin vermek de hoş bir şey değildi. O nedenle de, seni yatak odama getirmeden önce onları kaldırdım. Ama fotoğraflar o insanların izniyle çekilmişti. Hatta yalvararak çektirenler oldu. Birden fazlasında benim de olduğumu görebilirsin. Yani dışarıdan seyirci sayılmazdım."

Resimlerden hangisinin Paulina olduğunu sormayı unuttu, tam bir şaşkınlık içinde geri çekildi. "O sen miydin?"

"Evet."

"Sorduğum resimdeki, sen misin?"

Gabriel'in kaşları birbirine yaklaştı. "O kadar şaşırmana gerek yok. Beni çekici buluyorsun sanıyordum."

"Ama o resimde çıplaksın." Kafası karmakarışık olan Julia, elini yüzünün önünde hızla yelpaze gibi sallayarak birden basan sıcaklığı hafifletmeye çalışıyordu.

Gabriel içtenlikle güldü, onu kendine çekti. "*Bütün* resimlerde çıplağım." Kulağına fısıldarken sesi buram buram seks tütüyordu. "O resim benim de en sevdiğim. Sonunda o kadını pek sevmemiş olsam da." Yavaşça sırıttı, Julia'nın saçlarını öptü. "Senin resmini çekmeyi çok isterdim."

"Hiç sanmıyorum."

"Çok güzelsin, Julia. Senin bir resmin... Gülümseyişinin ya da profilinin... Belki o zarif boynunun bir fotoğrafı, sahip olduğum tüm sanat eserlerinden daha güzel olabilir. Holiday'in tablosu da dâhil."

Julia başını iki yana salladı.

"Başka bir zaman, tekrar sorarım. Şimdi... Bu akşam için Scaramouche'da rezervasyon yaptırmaya ne dersin? En sevdiğim restoranlardan biridir."

"Dışarda yemek iyi bir fikir değil gibi geliyor." Julia hâlâ soluk alış verişini düzenlemeye uğraşıyordu.

"Neden değil?"

"Ortalıkta birlikte görünmemeliyiz dememiş miydin?"

Gabriel kaşlarını çattı. "Ama oranın sahibini tanıyorum. Şefin masasını tutabilirim, gözlerden korunmuş oluruz. Tabi Harbour Sixty'ye, Antoine'ı görmeye gitmek istemiyorsan. Seni geri getirmem için başımın etini yiyor."

"Sahi mi?"

"Sahi. Seninle ve ailesiyle birlikte İtalyan-Kanada Kulübünde yediği yemeği anlata anlata bitiremedi."

"Antonio bana çok nazik davrandı."

Gabriel başıyla evetledi, onu öpmek üzere eğildi, ama Julia elini onun göğsüne dayadı.

"Bu akşam seninle yemeğe gidemem. Yarın Katherine Picton'la randevum var ve hazır değilim."

"Yarın mı?"

"Beni evinde çaya davet etti. Biraz ürkütüyor beni."

"Onu gör de bak. Büyükanneler gibi duruyor, ama bunun seni kandırmasına asla izin vermemelisin. Aklı şimşek gibi işler, zırvalığa da dayanamaz. Kendisine Profesör Picton diye hitap etmeni ister, havadan sudan konuşmaz, kişisel hiçbir konuya girmez."

Julia "Ancak ukala Oxford'lular kendine Profesör denilmesinde direnir," diye mırıldandı.

Gabriel'in kaş çatıklığı, Julia ona göz kırpıncaya kadar sürdü.

"Çok normal bir İnsandır, ama yaman bir akademisyendir. Onunla çalışırsan, sana çok yararı olur. Tüm terbiyeni takın, eminim seni sevecektir. Herhangi bir insanı sevebileceği kadar."

Julia ürperdi, Gabriel bunun üzerine onu saran kollarını daha da sıkıştırdı.

"Kaygılanma, önerini ilginç bulacaktır. Eminim bazı değişiklikler de önerecektir. Senin yerinde olsam, yaptığı düzeltmelere itiraz etmezdim. Ne yaptığını bilen insandır."

"Eminim emekliliğinde, lisansüstü öğrencilerin tezlerine danışmanlık etmekten daha önemli işler de yapabilir."

"Bana bir iyilik borçluydu. Ona çok parlak bir öğrencim olduğunu, ailemin dostu olduğu için tezine benim danışmanlık etmemden tedirginlik duyduğunu söyledim. Katherine de seninle görüşmeyi kabul etti. Günümüz gençleri hakkında gerçekten kuşkuları var. Kendi dönemindekiler gibi yetenekli ve çalışkan olduklarına pek inanmıyor. Bu nedenle de, hiçbir konuda söz vermedi."

"Benim için bunu yapmak zorunda değildin."

Gabriel onun saçlarının bir lülesini tek parmağına doladı. "İyi bir şey yapmak istedim. Harvard'a gidemediğin için üzgünüm."

Julia başını eğip kendi ellerine baktı. "Ama beni yeniden sana getiren bu oldu, öyle değil mi?"

Gabriel gülümsedi; bu gülümsemesi gözlerine bile yansıdı. "Evet, öyle oldu."

Yoğun bir anın sonunda, vücudunu hafif kıpırdatıp Rolex'ine baktı, inledi.

"Ne oldu," diye sordu Julia.

"Gitmem gerek. Bir görüşmem var."

"Ben de gitsem iyi olur."

Kanepeden kalktı, çabucak sırt çantasına yürüdü, onu omuzlayıp paltosunu aradı.

Gabriel üç adımda salondan çıktı, kolunu onun omzuna koydu. "Kal. İşim uzun sürmez. Hemen dönerim."

Julia dudağını dişleri arasına alıp bunu düşündü.

Gabriel başparmağını onun dişleri arasına sokarak dudağı kurtardı. "Yapma. Bunu yaptığında rahatsız oluyorum."

Hareketinin yanlış anlaşılmasından korktuğu için parmağını hemen geri çekti, ama bu arada yanlışlıkla Julia'nın diline değdi. Bunun kimin hatası olduğunu anlamak güçtü.

"Görüşmen neyle ilgili?"

Gabriel yine gözlerini ovuşturmaya başladı. "Christa'yla. Tatsız bir görüşme olacak. Ama senin burada bekliyor olduğunu bilirsem, çok daha kolay geçebilir."

"Çok işim var. Paul'ü aramalıyım. Dün akşam beni yoklamak üzere evime gitmiş." Julia'nın konuşması hızlanmıştı. "Ona mesaj çekip iyi olduğumu söyledim. Senin dersinden ayrılmayacağımı bildirdim, yeni bir danışman bulmam gerek dedim. Danışmanımın Katherine Picton olduğunu nasıl açıklarım, onu bilmiyorum."

Gabriel kızdı. "Ona hiçbir açıklama borçlu değiliz. Üstüne vazife olmayan şeylere karışmamasını söyle."

"O bir arkadaş."

"O zaman, yaptığın Harvard başvurusuyla Katherine arasında bir ilişki uydur. Katherine, Greg Matthews'un da arkadaşıdır."

Julia başıyla onayladı, paltosunun düğmelerini iliklemeye başladı.

"Dur." Gabriel çalışma odasına yöneldi, birkaç saniye gözden kayboldu. Döndüğünde, elindeki eski, ciltli bir kitabı onun eline tutuşturdu.

Julia kitabın adını okudu: *Beatrice Figürü: Charles Williams'in bir Dante Araştırması.*

"Bu senin olsun istiyorum."

"Gabriel, bana bir şeyler vermeyi kes." Kitabı geri uzatıyordu.

"Bu kitabı biliyor olman, Katherine'i daha çok etkiler. Dorothy L. Sayers'in hayranıdır, Sayers da *İlahi Komedi*'yle ilgili içgörülerinin çoğunu Williams'dan almıştır." Boğazını temizledi. "Burada karşılık falan yok, Julianne. Ayıp da değil."

Julia kitaba baktı, eskimiş ciltin üzerinden elini kaydırdı.

"En azından, sana danışmanlık yapmayı kabul edinceye kadar sende kalsın."

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Şimdi... Başka bir şeyi konuşmak zorundayız."

Julia tedirgin gözlerle ona baktı.

"Benim öğrencim olmasaydın çok daha kolay olurdu, ama öğrencimsin. En azından şimdilik."

Julia içine sesli bir soluk çekti.

Gabriel gözlerini ovaladı. "Üzgünüm. İyi ifade edemedim. Demek istediğim, tezine ben danışman olamam, bu açık. Ama Dante semineri hâlâ bir sorun."

"Dersinden ayrılırsam Mayıs'ta mezun olamam. Sesli mesajında, bana bir okuma kursu arayacağını söylemiştin, ama onun bana yararı olmaz. İhtisasım ve tezim için bir Dante dersine ihtiyacım var."

"Mesafeli olma kuralı, bir eğitmenin sınıfındaki öğrencileri için de geçerli. Yalnız tez danışmanlığında değil. Bu da, benim öğrencim olduğun sürece seninle bir ilişkim olamayacağını gösteriyor. Gelecek sömestr farklı tabii. Artık benim öğrencim olmayacaksın."

Bunu o da biliyordu. Lisansüstü Öğrencilerinin Hakları ve Sorumlulukları Bildirgesi bunu açık açık söylüyordu. Öğretmen kadrosundakiler, hâlihazır öğrencileriyle yatamazlardı, bu ortadaydı. Ayrıca lisansüstü öğrencilerinin, danışmanlık yapan akademi üyeleriyle yatmasına da izin yoktu. Yaparlarsa...

Tabii aslında Julia'nın, Gabriel'le yatmak gibi bir niyeti yoktu. Acaba bunu hatırlıyor mu, diye merak etti.

"Seni bir daha kaybedemem," diye fısıldadı Gabriel. "Buraya gelme nedenin olan şeyi yapmanı da engellemek istemem. Demek ki buna bir çözüm bulmalıyız. Bu arada, ben de avukatımla bir konuşacağım."

"Avukatın mı?"

"Tedbir niteliğinde, gizli bir konuşma. Bir öğrenciyle, o benim sınıf öğrencimken çıkarsam, üniversitenin ne yapabileceği konusunda."

Julia titreyen elini onun kazağının koluna dayadı. "İşini kaybetmeye mi niyetlisin?"

"Tabii ki hayır," dedi Gabriel sert bir sesle.

"Daha şimdiden kariyerini bir kere zora soktum. Bir daha yapmam. Birbirimizden uzak durmalıyız. Sömestr bitince bunu yine konuşuruz. Fikrini değiştirebilirsin tabii. Beni istemediğine karar verebilirsin." Julia ayakkabılarına baktı, ayak parmaklarını tedirgin tedirgin kıpırdattı.

"Öyle bir şey olmayacak, Julianne."

"Daha birbirimizi tanımaya yeni başlıyoruz. Belki de beş haftalık arkadaşlık, tam ihtiyacımız olan şeydir."

"Arkadaşlar akşam yemeğine çıkabilir. Yarın akşama ne dersin?"

Julia başını hızla iki yana salladı. "Bana telefon et. Cevap vereceğime söz veriyorum."

Gabriel kaşlarını çattı. "Öyleyse seni ilk ne zaman göreceğim?"

"Gelecek Çarşamba, seminerinde."

"O çok geç."

"Öyle olmak zorunda, Profesör." Julia ona yarım bir gülümseme sundu, kapıya doğru yürüdü.

"Bir şey unutmuyor musun?"

Julia hızla sırt çantasını yokladı, anahtarlarının orada olduğundan emin oldu. "Sanmıyorum."

Gabriel ona doğru yürüdü. Gözleri bir anlığına koyulmuştu. "Zavallı yalnız Gabriel'a bir veda öpücüğü yok mu?" diye fısıldadı. Sesi bile bile baştan çıkarıcı bir tona bürünmüştü.

Julia yutkundu. "Arkadaşlar senin gibi öpüşmez."

Gabriel daha yaklaştı, Julia'nın sırtı kapıya yaslandı. "Yalnızca arkadaşça bir öpüş. İzci sözü."

"Sen çocukken hiç izcilik yaptın mı?"

"Hayır."

Gabriel elini, onu korkutmamak için yavaşça kaldırdı, yanağını hafifçe okşadı. Barışçı bir gülümseme sundu ona. Julia kendisinin de gülümsediğini fark etti. Gabriel dudaklarını onunkilere bastırdı, öylece durdu.

Julia onun bir şey yapmasını bekliyordu. Ağzını açmasını, hareket etmesini, herhangi bir şey yapmasını. Ama o yapmadı. Olduğu yerde donmuştu. Dudaklarına yumuşak bir basınç uyguluyordu. Sonunda geri çekildi, azıcık gülümsedi.

"Pek de kötü değildi, değil mi?" diye güldü, parmağının ucu Julia'nın çene hattını izledi.

Julia başını iki yana salladı. "Allah'a ısmarladık, Gabriel."

Kapı Julia'nın arkasından kapanırken Gabriel duvara dayandı, gözlerini ovaladı. Kimseye yönelik olmayan bir şeyler mırıldanıp duruyordu.

Gabriel, Christa'yla yaptığı pek tatsız ve oldukça renkli bir görüşmeden evine döndüğünde, buzdolabından Perrier suyunu kaptı, avukatı John Green'in numarasını tuşladı. Ne zamandır John'ın hizmetlerine gerek duymamıştı, durumu öyle sürdürmeyi de çok istiyordu. John'ın bazı kuşkulu müvekkilleri vardı, ama yine de, en iyisi oydu. Gabriel de bunu biliyordu. Hele de Kanada Ceza Yasaları söz konusu olduğunda. Ama John aslında istihdam hukukunda uzman değildi. Otuz dakika süren konuşmalarında bunu Gabriel'a birkaç kere söyledi.

"Seni uyarmak isterim. Eğer sıkı ilişki politikası senin iş aktinde varsa, bunun sana zararı olur, hatta işini de kaybettirir. Bu durumda, sana bir soru sormam gerek... Onunla yatıyor musun?"

"Hayır," dedi Gabriel aksi aksi.

"İyi. Şimdi de yatmaya başlama. Profesyonel fikrim, benden haber alana kadar bu kızdan uzak durmanı tavsiye etmek olur. Kaç yaşında?"

"Efendim?"

"Kız, Gabriel, yavruyu soruyorum."

"Ona bir daha öyle dersen başka avukat ararım."

John durakladı. Gabriel sıkı bir itoğluydu, kendisi de bunu biliyordu. Kavgacıydı da. John'ın şu ara telefonda kavga edecek enerjisi yoktu.

"Farklı ifade kullanayım. Söz konusu genç hanım kaç yaşında?"

"Yirmi üç."

John rahatlamış gibi soluk aldı. "İyi. En azından reşit olmama sorunu yok."

"Bir kere daha söylüyorum, bu sözünü duymamış gibi yapacağım."

"Dinle beni, Emerson. Ben senin avukatınım. Bırak da işimi yapayım. Durumu tüm ayrıntılarıyla incelemeden sana profesyonel fikrimi söyleyemem. Ortaklarımdan biri geçen yıl Toronto Üniversitesini mahkemeye vermişti. Ondan bana brifing vermesini isteyeceğim. Şimdilik öğüdüm, bu kızdan uzak durman. Ama ne yaparsan yap, onunla yatma. Anlıyor musun?"

"Evet."

"İzninle, daha açık konuşayım. Onunla hiçbir tür cinsel ilişkiye girme. Cinsel ilişkinin ne olup olmadığına dair bir Clinton tartışmasına gerek yok. Hiçbir şey yapma onunla. Onun rıza göstermesi de kurtarmaz."

"İlişkimiz romantik olsa, cinsel olmasa?"

John bir an durakladı, sonra küçük parmağının ucuyla kulağını temizlemeye çalıştı. "Tam anlayamadım."

"Diyorum ki, onunla sosyal olarak buluşsak, ama hiçbir cinsel temas olmasa?"

John yüksek sesle güldü. "Benimle dalga mı geçiyorsun, Emerson? Sana inanmıyorum, oysa inanmak için paranı alıyorum Başka kimse de inanmaz zaten."

"Mesele orada değil. Mesele şu: Eğer öğrencimle cinsel ilişkim yoksa, yine de üniversitenin politikasını ihlal etmiş oluyor muyum?"

"Öğrenciyle seks içermeyen bir ilişkin olduğuna hiç kimse inanmaz, hele de şöhretin dikkate alınırsa! Tabii ilişkiye dair kanıt gösterme yükümlülüğü işverene ait, meğerki senin çıkıta kalkıp seni şikâyet etsin ya da biri ikinizi kötü durumda yakalasın. Ya da hamile kalsın."

"Öyle bir şey olmayacak."

"Herkes öyle der, Emerson."

Gabriel boğazını temizledi. "Evet, ama bu durumda olanak dışı. Sebebi de tek değil."

John gözlerini devirdi, Profesöre biyoloji dersi vermemek için kendini tuttu. "Ne olursa olsun, yakalanırsan, ama seks ilişkisi yoksa, yalnızca uygunsuz ilişkiden ihtar alırsın. Ama politikanın metnini okumadan kesin bir şey söyleyemem. Ayrıca ortağımdan, üniversitenin şimdiye kadar bu konuda ne gibi içtihatlar biriktirdiğini de öğrenmem gerek."

"Teşekkür ederim."

"Bu konuda bir şeyler patlarsa, tutuşan benim değil, senin kıçın olur, o yüzden dikkatli ol. Ben paramı nasıl olsa alırım." John boğazını temizledi. "Hem, Gabriel?"

"Evet?"

"Ben olsam bir süre sorunlardan uzak dururdum. Ne kızlar, ne yumruk kavgaları, ne uluorta sarhoş olmalar, her türlüsünden. Üniversiteyle herhangi bir dava, geçmişini ortaya serecektir, unutma. Biz geçmişi geçmişte tutalım, tamam mı?"

"Peki, John."

Gabriel telefonu kapatıp anahtarlarını kaptı. Niyeti bu gerilimi eskrim kulübünde atmaktı.

Julia evine dönerken önce kış uykusuna yatmış olan bahçeye baktı, Gabriel'in kartından parçalar kalmış olabilir mi diye kontrol etti. Ne yazık ki yalnızca birkaç yırtık parça bulabildi. Bunlar notu bir araya getirip okumasına yetmeyecekti.

Günün büyük bölümünü, Charles Williams'ın kitabını tarayıp notlar almakla geçirdi. Bunlar Katherine'yle görüşmesinde işe yarayabilirdi. Gabriel'in bu konudaki ileri görüşlülüğünü takdir

etmemek imkânsızdı. Williams'ın Dante konusunda yüksek lisansı vardı. Kitapları kendi tezine yönelik pek çok öneri çıkarabilirdi.

Uyumadan önce, yatağında oturup iPod'unu dinleyerek Gabriel'i düşündü. Buraya Julia için iki şarkı yüklemişti. İkincisi, *Dante'nin Duası*'ydı. Bu da Loreena McKennitt'tendi. Çok duygulu bir parçaydı. Julia dinlerken gözyaşlarına engel olmadı. O gece bir kere daha yastığının altına koyduğu, çekmecedeki fotoğrafla uyudu. Uykuya dalmadan önce birkaç konuyu düşünmeye vakit ayırdı.

Gabriel uyuşturucu bağımlısıydı. Eğer bu bağımlılığı nüksederse, kendisine de bulaşacağını, onu istemediği düzeylere indireceğini kesinlikle biliyordu.

Ayrıca, Gabriel ile herhangi bir ilişki her ikisinin de kariyerlerini tehdit etme tehlikesi taşıyordu. Aralarındaki bağlantı bir kere ortaya çıktı mı, o hemen 'seminerlerinden birinde bulduğu genç şırfıntıyı araklayan yetenekli profesör' olarak damgalanacak, fakülte kokteyllerinde alay konusu olacak, kendisi de diplomayı başka türlü alacak aklı olmadığından hemen bacaklarını açan genç şırfıntı olacaktı. Sömestr sonrasına kadar beklemişler ya da beklememişler, hiç önemi yoktu. Dedikodular ikisini de lekeleyecekti.

Ayrıca, kendisi zaten Gabriel'a on yedi yaşındayken âşık olmuştu. Bunu belki aralarındaki yoğun bağla, belki onun kendisine bakışıyla, belki onun kollarındayken duyduğu hislerle ortaya koymak mümkündü. Aşkının kökleri nerede olursa olsun, bir kere âşık olmuştu, hem de müthiş âşık olmuştu. O eve gelmeyince duygularını bastırmayı başarmıştı. O duyguları öldürmek için bir başkasına âşık olmaya bile kalkmıştı. Ama dün gece onun kollarındayken benliğini bir duygu dalgası kaplamış, tüm savunma mekanizmalarını yerle bir etmiş, sahildeki kum şatolarının yıkılışı gibi, onları yok etmişti. Gabriel'a duyduğu aşk

hâlâ yerli yerindeydi. O küçük alevi tüm okyanusların suyu bile söndüremezdi.

Bu durumda, artık hiçbir seçme şansı kalmamış oluyordu, çünkü seçimini ta o zamandan yapmıştı. O elini ilk uzattığı zaman, o eli tutmakla yapmıştı. Bir kere onun tenine dokununca, artık ona ait olduğunu anlamıştı. Daha sonraki dönem boyunca o hep gölgeler arasında varlığını sürdürmüş, gitmek bilmeyen bir hayalete dönüşmüştü. Şimdi de... O hayalet kendisini istediğine karar vermişti.

Ama Julia, onun kendisini hiçbir zaman sevmeyeceğine inanmaktaydı.

Ertesi sabah cep telefonunu kontrol ettiğinde, Gabriel'dan mesaj gelmiş olduğunu görünce şaşırdı. Kendisi uyuduktan sonra aramıştı.

"Julianne, telefonuna cevap vereceğine söz vermiştin." [İç çekişi.] "Her şeyin yolunda olduğunu, senin dışta falan olduğunu varsayıyorum. Bu mesajı alınca beni ara.

Bu akşam seni yemeğe götüremediğim için üzgünüm, ama yarın yemeği seninle yemek istiyorum. En azından, konuşabilir miyiz bunu?" [Duraklama...] "Ara beni principessa. *Lütfen."*

Julia hemen onun cep numarasını telefonuna kaydetti, ama adını "Dante Alighieri" olarak girdi. Geri aradığında, ona telesekreter cevap verdi.

"Alo, benim. Şey, dün gece mesajını okuyamadığım için üzgünüm. Uyuyakalmışım. Tabii seni görmek iyi olurdu, ama bence yemek fazla riskli. Seni daha çok tanımak istiyorum, Gabriel, ama bunu yapmanın daha güvenli bir yolunu buluruz diye umuyorum. Telefonuna cevap veremediğime üzüldüm. Sonra konuşuruz."

Cuma gününün çoğunu, tez önerisi üzerinde çalışarak geçirdi. Telefonunu, ne olur ne olmaz diye açık tutuyordu. Ama

Gabriel aramadı. Bu arada, Paul'den bir telefon geldi. Konuşmaları kısa sürdü, çünkü kütüphanedeki odaya Profesör Emerson girivermişti. Emerson'un ruhsal durumu çok daha iyi görünüyordu. Güne göre, Paul onun Julia'ya da iyi davranmış olma olasılığına inanmayı seçti. Julia da o inancı destekler gibi davranmıştı. Kriz atlatılmıştı.

Katherine'le olan çok ilginç buluşmasından sonra Julia evine döndü, hazır domates çorbasından oluşan mütevazı yemeğini yedi. Yemekten sonra duş yaptı, göğsünden poposunun altına ancak inen mor bir havluya sarındı, yatarken giymek için pazen pijama aramak üzere dolaba yöneldi. Ekim sonlarının soğuğunda, Cadılar Bayramı yaklaşırken, herhâlde cin ve fener desenli pijamalar uygun olurdu.

Tık, tık, tık.

Julia şaşırıp bir çığlık attı. Pencere camının dışından boğuk bir ses, bağırarak cevap verdi, ama tıklama sesi devam etti. Julia pencereye koşup perdeyi çekti, karşısında Gabriel'in kaygılı yüzünü gördü.

"Ödümü kopardın!" diye haykırdı, eski model pencerenin kilidini açtı, tek eliyle çerçeveyi yukarı itmeye uğraşırken, öbür eliyle havluyu yerinde tutmaya çabalıyordu.

"Telefonuna cevap vermedin. Kapıya da. Bir terslik var sandım. Binanın arkasına yürüyünce, ışıklarının yanıyor olduğunu gördüm."

Gabriel onun nasıl bir mücadele verdiğini görünce, parmaklarını pencere çerçevesinin altına soktu. "Bırak, ben yapayım." Tek hareketle camı kaldırdı, elindeki kesekâğıtlarını ona bir bir vermeye başladı.

"Ne bu?"

"Akşam yemeği. Geri çekil. Burası çok soğuk." Ellerini pervaza dayadı, tırmanmaya çalıştı.

"Ne yapıyorsun?"

"Pencereden içeri giriyorum. Ne yapıyor gibi görünüyorum ki?"

"Normal insan gibi ön kapıdan alabilirim seni," diye itiraz etti Julia. Kese kâğıtlarını yandaki küçük masaya bırakmıştı.

Gabriel onu aç bakışlarla süzdü, bacağını pencereden içeri attı. "Bu kılıkta, öyle bir şey yapamazsın." Arkasından pencereyi sımsıkı kapattı, kilitledi, perdeyi de kapattı. "Giyinmen gerek."

Parmağını uzatıp onun omzunu okşadığında, Julia ürperdi.

Düzgün, yumuşak, ıslak ve sıcak, diye düşünüyordu Gabriel.

Havluya daha sıkı sarınıp gözlerini kaçırdı. Kılı kılına örtülü sayılırdı. Üstelik duşun ıslaklığı vardı. İkisi birlikte bu halde... Gabriel bir tik geliştiriverdi. Bir kereden de fazla.

"Lütfen hemen giyin, Julianne." Sesi kısık ve boğuktu.

Julia onun utandığını düşünerek tepki verdi, banyoya doğru geri geri gitti.

"Banyoda giyinirim," diye kekeledi, telaşla yoga kıyafetini ve terliklerini aradı.

Tam o banyoya dalarken, "Neden kaloriferi açmıyorsun?" diye seslendi Gabriel.

"Yanıyor."

"İşe yaramıyor. Burası da hemen hemen dışarısı kadar soğuk. Havluyla dolanırsan hasta olursun."

Julia kapıyı arkasından kapadı, konuşmalara son verdi.

Gabriel kendini toparladı, termostatı aradı, ama tabii burada termostat yoktu. Çok geçmeden elleri ve dizleri üzerinde, kaloriferi peteğinin altını yokluyordu. Tek bir petek vardı zaten. *Nasıl böyle yaşayabiliyor? Buz gibi burası.*

Julia banyodan çıktığında, Gabriel'i hâlâ paltosu üzerinde buldu. Kaloriferin önüne dua eder gibi diz çökmüştü. Kıkır kıkır güldü. "Sıradan bir profesörden çok diz üstündesin."

Gabriel ona bir bakış fırlattı. "Çok komik, Julianne. Radyatör işe yaramıyor. Elektrikli ısıtıcın var mı?"

"Banyoda bir ısıtıcı var ama kullanmıyorum."

O başını iki yana salladı, kalkıp Julia'nın yanından geçerek ilerledi. Isıtıcının düğmesini açtı, banyonun kapısını ardına kadar açık bıraktı.

"Burayı biraz ısıtayım. Saçın ıslak, soğuk alacaksın. Sana biraz çay yapsam iyi olur." Paltosunu ön kapının arkasına astı.

Julia yavaşça "Onu ben de yapabilirdim," dedi.

"İzin ver." Alnına bir öpücük kondurup 'kettle'ı aldı, banyodaki musluktan su doldurdu, onu masanın altındaki prize takmak üzere tekrar diz çöktü.

Fiş takılırken Julia, onun siyah yünlü pantolonunun biçimli poposunda ne kadar iyi durduğuna bakıyordu. Aklını oradan çelmek için, onun şimdiki davranışını, daha önce buraya geldiğindeki davranışıyla karşılaştırdı. Sanki iki ayrı Gabriel vardı da, bu sefer iyi olanı gelmişti. *Bu yeni modeli de öteki kadar yakışıklı ve çok daha çekici.*

"Şimdi," dedi Gabriel çevresine bakınarak. "Seni ısıtmam gerek."

Gözlerini ona dikti, onu çekip kucakladı, elleriyle sırtını uzun süre masajladı. "İyi misin?"

"Evet."

"Telefonunu neden açmıyorsun?"

"Açıyorum. Ama uyurken ve duştayken değil."

"Kaygılandırdın beni. Dün gece cevap vermedin, bir saat önce yine cevap vermedin."

"Saçımı yıkıyordum."

Gabriel yüzünü onun boynuna gömdü, kokusunu içine çekti. *Vanilya.*

"Julianne," diye söze başladı, sol eli onun yüzüne dokunmak üzere yükseldi.

Julia hızla gözlerini kırpıştırdı. "Evet?"

Gabriel sessizleşti.

Julia ona şaşkınlıkla bakıyordu. Gözleri yine koyulmuştu Gabriel'in. Yüzüne diktiği bakışları çok yoğundu.

Eğildi, dudaklarını onun boynunun sol tarafında, yukarı aşağı gezdirdi. Kulak memesinin hemen altından başlıyor, köprücük kemiğinin başına gelince geri dönüyordu. Julia'nın karnında ve daha aşağısında bir arzu alevi parladı. O dudaklar cildine çok hafif değiyor, yine de damarlarındaki her damla kan o noktaya erişmeye çalışıyordu. Dokunuşu hiçbir zaman bu kadar erotik, bu kadar şefkatli olmamıştı.

Bir yukarı, bir aşağı, boynunun kavisine taptı, ikide bir tadını almak için de diliyle dokundu. Arada dudaklarını çekiyor, onun burnunu kendi burnuna ya da çenesine değdirmesine izin veriyordu. Sakalları herhâlde o narin teni çiziyordu. Derken Gabriel onun boynunun ortasındaki yere dudaklarını bastırdı, ardından boynunun sağ tarafına geçti. Julia inleyip gözlerini yumdu, kollarını onun sırtından yukarı kaydırıp saçlarına ulaşmayı denedi. Parmakları bilinç dışında hareket ediyor, gömlek yakasının üzerindeki saç çizgisini yokluyordu.

"Mmmmmmmm," diye soludu Julia.

Gabriel onu öpmeyi sürdürürken "Hoşuna gidiyor mu?" diye fısıldadı.

Julia mırıltıyla cevap verdi.

"Seni mutlu etmek istiyorum, Julianne. Tahmin edeceğinden fazla istiyorum bunu."

Kulağına yakın yere ve çene altına özel bir itina gösteriyordu. "Şöyle eğer hoşuna gidiyorsa."

Julia soruyu zor duyabildi. Dikkati algıladığı çeşitli duygularda ve tenine yayılan sıcaklıktaydı. Soğuğu artık hissetmiyordu. Tek hissettiği Gabriel'di.

Gözleri kamaşmış durumda, "Hoşuma gidiyor, Gabriel," diye fısıldadı.

"Bu bir arzu belirtisi," diye soludu Gabriel onun kulağına. Julia titredi. "Sevgili olsaydık, seni yatağıma götürmek için böyle öperdim. Orada seni bekleyen zevkleri ancak hayalinde canlandırabilirsin. Ama şu anda tek yapabileceğim, senin için yanıp tutuştuğumu söylemek. Dudaklarına dokunmuyorum, çünkü kendimi durduramam diye korkuyorum."

Julia daha yüksek sesle inledi, Gabriel devam etti, onun saçlarını omuzlarından kaydırıp, kendine yeni keşif alanları açtı. En hafif öpücükleri yağdırıyor, boynunda dolaşıyordu. Sonunda kulak memesini ağzına aldı, hafif çekti, ucuna diliyle dokundu.

"Şu anda dudaklarına dokunsam, nereye varır, bilemem. O yüzden, yalnız bu güzel boyuna tapıyorum. Birkaç saniye sonra, ipin ucunu kaçırmadan geri çekilmem gerektiğini biliyorum. Şimdi bile çok fazla. Seni ne kadar istediğimi bilemezsin." Gabriel'in sesi hışırtılıydı. Soluk alış verişi hızlanmışa benziyordu.

Julia bacaklarının pelte gibi olduğunu hissetti, sallanmaya başladı... Tam o sırada da kettle'ın ıslığı yükseldi. Gabriel onun yanaklarına birer temiz öpücük kondurduktan sonra, çayı yapmaya yönekli, Julia da titreyerek sandalyelerden birine oturdu. Gümbürdeyen kalbinin sesini duyunca, kalp krizi geçirmekte olduğunu sandı. Başını eğip avuçlarının içine aldı.

Eğer beni öptüğü zaman bile böyle çözülüyorsam, acaba beni...

"Hangi çay olsun, sevgilim?" Gabriel onun kendine gelme çabasını seyrederken sesinde ufacık bir eğlenme belirtisi vardı.

Tabii, onun soluğunu bu kadar çabuk toparlayabilmesi, alıştığı yürüdüğü içindi. Hem onun duygularını saklama becerisi çok daha fazlaydı... Gözle inceleme durumu hariç.

"Lady Grey. Çaydanlığın yanındaki teneke kutuda."

"Ben çay tiryakisi değilim, o yüzden, senin yaptığın çaylar kadar iyi olmayabilir. Ama umarım içilebilecek bir çay olur."

Julia bu sıfat seçimlerine karşılık kaşını kaldırdı, ama o, çaydanlığı, fincanları ve tabaklarını getirip önüne koyduğunda, terbiyeli terbiyeli teşekkür etmeyi başardı.

"Yemek için biraz bir şeyler aldım. Sen akşam yemeği yedin mi?"

"Çorba içtim."

"Julianne." Yanına oturup yüzüne azarlayan bir bakış yöneltti. "Çorba yemek değildir."

"Evet, bunu daha önce de duymuştum sanıyorum."

Julia'nın gözlerini devirmesine güldü.

Kese kâğıtlarından ilk çıkardıkları, bir şişe şarapla, tavşanlı bir mantar açacağı oldu.

"Şarap kadehlerin var mı?"

"Evet." Julia kadehleri almak üzere sendeleyerek kalktı. Gabriel'in alkolle ilişkisi konusunda hâlâ kuşkuları vardı. Özellikle de geçmişini düşününce... Ama şimdilik ona kararsızlığın avantajını tanımaya karar verdi.

Masaya döndüğünde şarabın etiketini okudu: *Serego Alighieri Vaio Armaron Amarone* 2000.

"Bu benim düşündüğüm şey mi?" Parmağıyla şişeyi gösteriyordu.

Gabriel onun elini tuttu, dudaklarını avucuna değdirdi. "Evet. Dante'nin oğlu o bağı on dördüncü yüzyılda satın almıştı. Masi ailesi hâlâ orada şarap üretiyor." Katlanan sandalyeye oturdu, sessizce ona baktı. Julia dehşete kapılmış gibiydi.

"Ailesinin bağı olduğunu bilmiyordum."

"Çok iyi bir şaraptır. Ama geçmişimizin ışığında, belki bu seçimimi aşırı duygusal bulabilirsin."

Julia başını iki yana salladı. "Yoo, öyle bulmuyorum."

"Geç saate kadar çalıştım, ama yemeği seninle yemek istiyordum. Pusateri'ye uğrayıp hazır yemek aldım. Manicotti var, Sezar salatası var, bir de ekmek aldım. Nasıl?"

Julia önüne dizilen yiyeceklere bakınca birdenbire kendini çok aç hissetti. "Bunlar ne?" Üzerinde ren geyiği resmi olan selofan paketleri işaret ediyordu.

Gabriel sırıttı. "Dancing Deer fırınından limonlu bisküviler. Bunlar benim en sevdiklerim. Ben bu işe bakarken sen saçını kurutup çayını içsen?"

Uzanıp Julia'nın uzun ve ıslak lülelerine dokundu.

"Neden beni besleyip duruyorsun?"

Gabriel'in eli havada dondu. "Söyledim sana, seni mutlu etmek istiyorum." Elini çekti, ama yüzündeki ifade soru sorar gibiydi. "Bir erkek, bir kadına ilgi duyduğunda, böyle davranır, Julianne. İçi özenle ve beklentiyle dolu olur." Ona muzip gülümsemesini sundu. "Belki de senin mutfak özlemlerine bu kadar dikkatli davranmakla, daha başka özlemlerinin doyurulmasında da daha dikkatli olabileceğimi göstermeye çalışıyorumdur."

Julia hemen kızardı, Gabriel eliyle onun yanağına dokundu. "Tenin çok güzel," diye soludu. "Yeni açan bir gül gibi." Hayran hayran baktı. "Rachel, Aaron'la yatmaya başladığında kızarmaları da kesilmişti."

"Nereden biliyorsun?"

"Hatırladığıma göre hepimiz farkına varmıştık. Daha dünün *Küçük Prens*'i okurken, bir de baktık, kendine seksi çamaşırlar satın alıyor."

Julia düşünceli bir tavırla dudağını çiğnedi. "Çok sevmiştim o kitabı."

Gabriel, "Kalplerimizle görmeliyiz, gözlerimizle değil," diye mırıldandı.

"Tam öyle işte," diye mırıldandı Julia da. "Tilkinin prense evcilleştirmeyi anlattığı yeri sevmiştim. Tilki evcilleşmeye karar veriyor, prensin tilkisi olmak istiyor, bu onu daha kırılgan bir hâle getirecek olsa bile."

"Julianne, sanırım saçlarını kurutman gerek."

Elini onun yüzünden çekti, ayağa kalktı, yemek hazırlama bahanesiyle ona arkasını döndü, Julia'yı 'ona ne oldu' diye merak etmek üzere yalnız bıraktı.

Yemekten sonra yatağın üzerine, kanepeye oturur gibi oturdular. Gabriel birkaç yastığı duvara dayadı, onlara yaslandı, kolunu onun beline sardı.

Julia çekingen bir sesle "Burası bu kadar rahatsız olduğu için üzgünüm," dedi.

"Rahatsız değil."

"Buradan nefret ettiğini biliyorum. Hem küçük, hem soğuk, hem..." Elini odaya doğru salladı.

"Beni ilk defa içeriye davet etme nezaketini gösterdiğinde sana söylediklerim için ömrüm boyunca pişmanlık duyacağım. Buradan nefret etmiyorum. Nasıl edebilirim?" Parmaklarını onunkilerin arasına geçirdi. "Sen buradasın."

"Teşekkür ederim."

"Varlığınla her şeyi güzelleştirdiğin için ben teşekkür ederim."

Gabriel kenetlenmiş ellerini kaldırıp onun her parmağını ayrı ayrı öperken Julia gülümsedi.

"Şimdi bana Katherine'le görüşmeni anlat."

Julia söze başlamadan önce parmaklarındaki ürpertilerin geçmesini bekledi. "Tam senin tarif ettiğin gibi biriydi. Ama Charles Williams'ı okuduğuma çok sevindi. Sanırım bu onu biraz daha çok davranmaya itti. Danışmanım olmayı kabul etti."

"Önerin hakkında ne dedi?"

"Şey, onu bir türev olarak gördü, zarif aşkla şehveti karşılaştırmak yerine. Virgil'le Dante arasındaki arkadaşlığı zarif aşk teması altında incelememi önerdi. Yani aşkla şehveti tartışmak yerine, aşkla arkadaşlığı tartışacağım."

"Bu senin içine sindi mi?"

"Sanırım. Gelecek sömestr'de Profesör Leaming'in Aquinas dersini almamı önerdi, çünkü konusu aşk ve arkadaşlık üzerine olacak."

Gabriel başıyla onayladı. "Jennifer Leaming'i tanırım. Eni konu iyidir."

Julia yorganın kenarıyla oynuyordu.

Gabriel elini onunkinin üzerine koydu. "Ne?"

"Hiç."

"Saklamak yok, Julianne. Ne oldu?"

"Bir hafta önce Profesör Leaming'e e-posta yollayıp ondan danışmanım olmasını istemiştim. Bu bizim... Şey... konuşmamızdan önceydi."

Gabriel'in gözleri bir an için soğuklaştı. "O ne dedi?"

"Cevap vermedi."

"Jennifer çok meşgul. Kadroda değil ve Felsefe Bölümü dışında lisansüstü tezlerine bakacak zamanı olduğunu sanmam." Durakladı. "Ben sana başka danışman bulurum dediğimde, bana inanmadım mı?"

Julia büzüldü. "Inandım."

"O halde arkamdan iş çevirmeye neden ihtiyaç duydun?"

"Kendi başıma yapabilir miyim diye görmek istedim."

Gabriel'in dudakları gerilmişti. "Ne sonuç aldın?"

"Almadım."

"Er geç bana güvenmeyi öğreneceksin. Hele üniversiteyle ilgili konularda. Yoksa yürümez."

Julia başıyla evetlerken avurdunun içini çiğniyordu. "Sen Christa'yla görüşmeni anlat."

"Anlatmamayı tercih ederim. O bir baş belası."

Julia gülümsemesini tutmak için çaba gösterdi.

"Kendi tez önerisiyle çok meşgul, bizi rahatsız edemez. Projesini olduğu şekliyle kabul edemem, demek ki başka bir danışman bulmak zorunda. Ama bildiğin gibi, şu sıra Dante konusundaki tezlere danışmanlık eden tek profesör benim."

"Yani Christa kendini kapının dışında mı buluyor?"

"Yeni ve kabul edilebilir bir öneri getirmesi için ona 18 Aralık tarihine kadar süre tanıdığımı söyledim. Bu bir armağan sayılır. Yani artık ona kaygılanma. Akademik geleceği pamuk ipliğine bağlı, ipliğin ucu da benim elimde."

İyi, diye düşündü Julia.

"Bugün avukatımla ilginç bir konuşma yaptım."

Julia şaraptan bir yudum daha içti, onun devam etmesini bekledi.

"Sıkı ilişki politikasını inceleyeceğini söyledi, ama sen benim sınıfımdayken hiçbir türlü romantik ilişkiye girişmememizi kuvvetle önerdi."

Julia kızardı. "Buna öpüşmek dâhil mi?"

"Kesinlikle, ama üniversitenin esas olarak cinsel ilişkilerle ilgilendiğine işaret etti. Yani bu sömestr uslu durur, tedbirli davranırsak, bir sorunumuz olacağını sanmıyorum."

Julia daha da kızardı, gözlerini şarap kadehine indirdi.

"Dolayısıyla, ellerinize hâkim olmanız gerekiyor, Bayan Mitchell... Notlar verilene kadar. Ondan sonra, eh..." Yüzüne çağrıştırıcı bir gülümseme yayıldı.

"Bir an beni öpüp sonra yazıma not veremezsin."

"Şu aşamada, ne kadar çaba göstersem de senin çalışmaların konusunda tarafsız olamam. Notu Katherine'e veririm."

"Bunu biraz garip karşılamaz mı?"

Gabriel gülümsedi. "Bir bahane bulurum. Ona bir şişe en altı yıllık Lagavulin götürürüm. Ölüleri bile diriltecek bir şey o."

"Yine de, bir tür sıkı fıkılık öneriyorsun. Bir tür..."

Gabriel onun yüzünü avuçları arasına aldı. "Ama bir aşk ilişkisinden daha az ciddi ve yönetimle başımızı daha az belaya sokacak bir şey. Avukatım tüm yasal boşlukları inceliyor."

"Ben yasal boşluk olmak istemiyorum."

"Ben de seni öyle görmüyorum. Beş hafta uzak kalıp seni hiç görmememi mi tercih ederdin? İstediğin bu mu?"

Julia bir an düşündü, bu fikrin içini bulandırdığını fark etti. Başını iki yana salladı.

"Seni görmeyi sürdürmek istiyorum. Arkadaş olarak tabii. Sen hâlâ bana güvenip güvenemeyeceğine karar verme aşamasındasın, ayrıca ikimiz birbirimizi daha iyi tanıma sürecindeyiz. Üniversitenin bilmediği şeyler bize zarar veremez." Gabriel şarap kadehini onun elinden aldı, küçük masaya koydu. Döndüğünde onu kendine çekip neredeyse kucağına oturttu.

"Hâlâ lisedeymişiz, Selinsgrove'da yaşıyormuşuz gibi yapabiliriz. Birlikte çıkmaya yeni başlamışız. İyi gençler olduğumuzdan, biraz da eski tarz insanlar olduğumuzdan, bekâret yemini etmişiz."

"Sen bu işi enine boyuna düşünmüşsün."

"Çok canlı ve ayrıntıcı bir hayal gücüm vardır, konu seninle ilgiliyse..." diye fısıldadı Gabriel. "Belki de ikimizin o yaşlarda olmasını çok istiyorumdur."

"Yani bu bir aşk ilişkisine doğru mu gidiyor?"

Gabriel bir an sessiz kaldı.

"Benim kafamda daha edepli bir şekil vardı. Ama Julianne, ilişkimizin ne olup olmayacağı tümüyle senin kararına bağlı."

Julia başıyla evetledi, duyduğunu belli etti, sonra ikisi de sessizleştiler. Neden sonra Julia gözlerini kapadı. Onun kokusunu içine çekerken, kalp atışlarını dinlerken, kendini çok sakin hissetmekteydi. Gabriel onun saçlarını okşadı, kulağına İtalyanca fısıldadı.

"Julianne."

Sessizlik.

"Julia?" Eğilip baktığında onun uyumuş olduğunu gördü. Uyandırmak istemiyordu. Ama veda etmeden gitmek de istemiyordu. Zaten onun da uyanıp, kapıyı arkasından kilitlemesi gerekiyordu.

Onu yavaşça kaldırdı, yorganın altına yatırdı, bu arada uyanacağını umdu. Ama Julia uyanmadı. Gabriel onun yataktaki küçücük bedenine baktı, yumuşak soluklarıyla göğsünün kalkıp inişini seyretti. Dudakları yarı aralıktı. Çok güzeldi. Çok tatlıydı.

Akrabası olmayan güzel bir kadınla en son ne zaman seksiz bir gece geçirdiğini hatırlamaya çalıştı. Arzularla, ihtiraslarla, ihtiyaçlarla dolu, sekssiz bir gece... İstiyordu onu.

Ama eski iç çelişkiler zihninde çok büyük yer tutmaktaydı. Onu yozlaştırmak, kendine benzetmek istemiyordu. Onu daha da kırılganlaştırmak, herhangi bir anlamda kanatmak istemiyordu. Onunla fiziksel yakınlık içindeyken kendini tutabileceğinden emin değildi. Havlular içinde karşısına çıktığında neredeyse tüm kararlılığını kaybetmenin eşiğine gelmişti.

Yıllar boyunca kontrolsüz şehvetin sonunda, olacağı budur. Şimdi artık ona bir centilmen gibi kur yapma yeteneğin bile kalmadı. Bu kızla sevişmek, ditmeye kaymaksızın sevişmek istiyorum, ama yapabilecek misin? Sırf senin cinsel zevkin için yaratılmış güzel bir oyuncak muamelesi etmeden onunla cinsel ilişki kurabilecek misin? Onu günahsız sevebilecek misin?

Gabriel'in düşünceleri, yüreğini çok rahatsız ediyordu. Onu kollarında uykuya dalacak kadar güvenen bu pembe yanaklı kuzucuğa bakarken, damarlarında alevlenen ihtirası onun hiç fark

etmediğini düşündü. Ceplerini boşalttı, iPhone'unu kapattı, banyoya yöneldi. Isıtıcıyı kıstı, tişörtüyle boxer şortunu çabucak çıkardı, yıkanırken Julia'nın şampuanına ve banyo ürünlerine göz attı, bir daha evine geldiğinde bunları bulundurmak üzere adlarını ezberledi. Vanilyayı kesinlikle başka kokulara tercih ediyordu. *Ama vanilya ve çikolata...*

Işıkları kapattı, yatağa uzandı. İki kişiye çok dardı yatak. Gabriel'in Princeton'da, Magdalen Kolej'deki yatakları bile özlemesine yol açıyordu... Neredeyse. Bu tür yataklar tek kişinin uyumasına ancak yeterdi, ama seks faaliyetleri için ideal değildi.

Gabriel yan dönmeye çalışırken, eli yastığın altına sokulmuş bir kâğıda değdi. Onu çekip perdeden sızan ay ışığına tuttu. Gördüğü şey onu şaşkınlığın ötesine taşıdı. Elinde kendisinin Princeton günlerinden kalma eski bir fotoğrafı vardı. Üstündeki de kürek takımının tişörtüydü.

Bunu nereden bulmuş? Ne zamandır saklıyor? Resmi tekrar yastığın altına doğru kaydırdı. Ağzının köşeleri keyifle yukarıya kıvrılmıştı. Umuda benzer bir şeyin içini ısıtmaya başladığını hissetti.

Kaşık pozisyonunda uyumayı pek sevmezdi. Ona göre, fazla yakın bir pozdu. Ama bu gece tek istediği oydu. Vücudunu onunkine sardı, sol kolunu onun beline attı, sağını karnının üzerine koydu. Birbirlerine çok iyi uyuyorlardı. Gabriel kollarındaki bu hazineye bakıp memnun memnun içini çekti, burnunu uzun, yumuşak, vanilya kokulu saçlara gömdü.

Gecenin saat üç dolaylarında Julia gözünü açtı. Güçlü bir kol sarılmıştı ona. Koku da Gabriel'in kokusuydu. Onun kollarındaydı, sırtı da onun göğsüne dayanmıştı. Gabriel de gerçi onun beyecanına cevap olarak biraz hareket etmişti ama düzgün soluklarına bakılırsa uyanmamıştı.

Julia karanlıkta ona baktı. Onun yanında uyumayı kaç yıl beklemişti? Yavaşça sırtüstü döndü. Gözleri kapalı, yüzü huzur içindeyken Gabriel çok daha genç görünüyordu. Çocuk gibiydi. Uykusunda tatlı tatlı gülümseyen, kumral saçlı, pembe dudaklı bir çocuk. Julia bu estetik hayranlığın etkisi altında içini çekti.

Gabriel'in gözleri açıldı. Karanlıkta Julia'ya odaklanması biraz zaman aldı, ama odaklanınca, dudaklarını onunkilere dokundurmak üzere eğildi.

"İyi misin?" diye fısıldadı onun dudaklarına doğru.

"Hâlâ buradasın."

"Bir daha veda etmeden ayrılmayacağım senden. Uyuyamıyor musun?"

"Bunu rüya sanıyordum."

Gabriel karanlıkta gülümsedi. "Yalnız benim için öyle."

"Harikasın, Gabriel. Her zaman öyleydin, biliyorsun."

"Doğa zalimdir... Düşmüş melek, eski güzelliğini korur. Ama içim çirkin."

Julia onu doya doya öptü, söyleyeceği sözlerin anlamını güçlendirmeye çalıştı. "İçi çirkin olan biri bana ulak çantası alıp bu cömertliğini sır gibi saklar mıydı?"

Gabriel ona uzun uzun baktı. "Ne zamandan beri biliyorsun?"

"Rachel söyledi."

"Söylemesi kabul etmeni kolaylaştırdı mı, zorlaştırdı mı?"

"O sıralarda, yarı yarıya."

"Artık kullanmıyorsun, farkındayım." Uzanıp saçlarını onun yüzünden geriye itti.

"Yine kullanacağım."

"Demek beğendin..."

"Çok hem de. Teşekkür ederim."

Gabriel burnunu yavaşça onunkine sürüp gülümsedi. "On yedi yaşındayken yalnızca güzeldin, Julianne. Şimdi insanın aklını başından alacak gibisin."

Julia "Karanlıkta herkes güzeldir," diye fısıldadı.

"Hayır, değildir." Onu öptü, sonra birden durdu, iradesini kullanıp geri çekildi.

Julia başını onun göğsüne yasladı, gözlerini kapadı, kalp atışlarını dinledi, aralarındaki bu enerjiyi çok fazla içine çekmemeye çalıştı.

"Düşünüyorum da, Julia. Senden doğru cevapları ancak yatağı paylaştığımız zaman alabiliyorum."

Julia kızardı, oda karanlık olmasına rağmen Gabriel bunu sezdi, yavaşça güldü. "Neden sence?"

"Yataktayken bana karşı yumuşaksın. Kendimi... Güvende hissediyorum."

"Benimle olmak ne kadar güvenli, bilemiyorum, Julianne. Ama sana karşı her zaman yumuşak olacağıma söz veriyorum. Özellikle yatakta."

Julia ona sımsıkı sarıldı, göğsüne yaslanıp başını evet der gibi salladı. Sanki söylediklerini anlamış gibi. Ama anlamamıştı. Nasıl anlayabilirdi?

"Şükran Bayramı'nda eve gidiyor musun?"

"Evet. Babamı arayıp ona müjdeyi vermeliyim."

"Ben de Richard'a, geleceğimi haber verdim. Acaba... Benimle birlikte uçar mısın?"

"Bu hoşuma gider."

"İyi."

Gabriel içini çekti, gözlerini ovaladı. "Güzel bir tatil olacak."

"Şükran Bayramı'nı sevmem. Ama Grace her zaman güzel geçiştirirdi o bayramı."

"Senin ailen de güzel değil miydi?"

Julia büzüldü. "Biz aslında kutlamazdık."

"Neden?"

"Annem tedavide değilse, yemeklerin hepsini ben yapardım. Özel bir şey yapmaya çalıştığım zamanlardaysa..." Başını iki yana salladı.

Gabriel onu daha sıkı kucakladı. "Anlat bana," diye fısıldadı.

"Bunları duymak istemezsin."

Yüzünü Gabriel'dan kaçırmaya çalışıyordu ama o daha sıkı sarıldı. "Canını sıkmak istemedim. Yalnızca seni tanımaya çalışıyorum."

Sesinin tonu Julia'yı kendine doğru çeker gibiydi. Sözlerinden de, kollarından da daha etkili bir çekim. Julia içine derin bir soluk çekti.

"St. Louis'deki son Şükran Bayramı'nda, Sharon erkek arkadaşlarından biriyle ilgilenmeyi bırakıp, doldurulmuş tavuk, çifte fırınlanmış patates ve sebzelerden oluşan bir Martha Stewart tarifi uygulamaya heves ettim." Sustu.

"Eminim çok lezzetliydi," diye teşvik etti onu Gabriel.

"Tadına bakamadım."

"Neden?"

"Bir çeşit kazaya uğradım."

"Julianne?" Gabriel onun yüzüne bakabilmek için çenesini kaldırmaya çalıştı, ama o gözlerini ona çevirmedi. "Ne oldu?"

"Mutfak masamız yoktu. İskambil masasını salona getirdim, üç kişilik sofra hazırladım. Aptallıktı tabii, hiç zahmet etmemeliydim. Tüm yemekleri tepsiye koydum, sofraya taşımaya kalktım, erkek arkadaşı ayağını uzatıp bana çelme taktı, düştüm."

"Bilerek mi?"

"Geldiğimi görmüştü."

Gabriel'in içini büyük bir öfke kapladı, yumrukları sıkıldı. "Yerimden uçtum. Tabaklar kırıldı, yemekler her yere saçıldı."

Gabriel sıkılı dişlerinin arasından "Ne kadar acıdı?" diye sordu.

"Hatırlamıyorum." Julia'nın sesi birden soğumuştu.

"Annen sana yardım etti mi?"

Başını iki yana sallayarak karşılık verdi.

Gabriel'in boğazından bir hırıltı çıktı.

"Güldüler. Ellerimle dizlerimin üstünde, soslarla kaplı halde ağlarken herhâlde çok feci görünüyordum. Tavuk fayansların üstünde, sandalyelerden birinin altına kaydı." Bir an düşünceli bir tavırla sessiz kaldı. "Uzun süre dizlerimin üstünde kaldım. O sıra beni görsen kalp krizi geçirirdin."

Gabriel yumruğunu arkasındaki duvara geçirmemek için kendini güç tutuyordu. "Geçirmezdim. Adamı fena halde döverdim, ötekini de kırbaçlamamak için kendimi güç tutardım."

Julia parmaklarından biriyle onun yumruğunu inceledi. "Sonra sıkıldılar, yatak odasına, sevişmeye gittiler. Kapıyı kapama zahmetine bile kalkışmadılar. Sharon'la geçirdiğim son Şükran Bayramı o oldu."

"Senin annen Anne Sexton gibi bir şeydi galiba."

"Sharon hiçbir zaman şiir yazmadı."

"Ulu Tanrım, Julia." Gabriel yumruklarını açtı, onu kucaklayıp bağrına bastı.

"Bana kızmasınlar diye ortalığı temizledim, bir otobüse atladım. Amaçsızca dolaştım, sonunda misyonerlerin yerine geldim. Evsizler için Şükran Bayramı verdiklerine dair ilanlar vardı. Mutfakta gönüllü çalışabilir miyim diye sordum, beni işe koştular."

"Şükran Bayramı'nı öyle mi geçirdin?"

Julia omuzlarını kaldırdı. "Eve gidemezdim, misyonerlerle de çok dostça davranıyordu. Misafirlere yemek verdik, ben de gönüllülerle birlikte bir hindi yemeği yedim. Eve giderken de artıkları bana verdiler. Tart da verdiler." Julia düşünceli duraksadı. "Ömrümde kimse bana tart pişirmedi."

Gabriel boğazını temizledi. "Julianne, baban seni neden annenden almadı?

"Her zaman o kadar kötü değildi." Gabriel'in tişörtüyle oynuyor, yumuşak pamuklu kumaşı parmaklarına dolayıp çekiyordu.

"Ayy, dikkatli ol," diye güldü Gabriel. "Göğsümde azıcık kalmış tüyleri çekiyorsun."

"Özür dilerim." Julia tişörtü ürkek parmaklarıyla düzeltti. "Şey... Babam ben dört yaşıma gelene kadar bizimleydi, sonra annem onu kovdu. O da Selinsgrove'a döndü. Orada büyümüştü. Pazarları bana telefon açardı. Bir seferinde onunla konuşurken, annemin erkek arkadaşlarından birinin önceki gece benim odama çıplak girdiğini ağzımdan kaçırdım. Orayı banyo sanmıştı." Boğazını temizleyip hızlı hızlı konuşmaya başladı, Gabriel *o soruyu* soramasın diye.

"Babam çıldırdı, erkek arkadaşın bana dokunup dokunmadığını bilmek istedi. Dokunmamıştı. O zaman, annemle konuşmak istedi. Erkek arkadaşlarından biri evdeyken onu rahatsız etmemem gerektiğini söyledim. Bana odama gidip kapıyı kilitlememi söyledi. Tabii odamın kilidi yoktu. Ertesi sabah erkenden babam, beni Selinsgrove'a götürmek üzere kapıdaydı. İyi ki o gelmeden erkek arkadaş gitmişti. Sanırım babam öldürürdü onu."

"Yani oradan ayrıldın mı?"

"Evet, babam Sharon'a, erkek arkadaşlara son verip alkolü bırakmazsa beni temelli kendi yanına alacağını söyledi. Annem terapiye girdi, ben de babama gittim."

"Kaç yaşındaydın?"

"Sekiz."

"Neden babanla kalmadın?"

"Hiç evde değildi. Çalıştığı iş çok yoğundu, bazen hafta sonları da çalışıyordu. Ayrıca, itfaiyede de gönüllüydü. Yaz gelip okul tatil olduğunda beni gerisin geri St. Louis'ye yolladı. O zamana

kadar Sharon terapiden çıkmış, bir manikür salonunda çalışıyordu. İyi bakılırım diye düşünüyordu."

"Ama yine geri geldin, değil mi?"

Julia kararsızdı.

"Bana anlatabilirsin, Julianne." Onu sımsıkı tutup bekledi. Saçlarını okşayıp duruyordu. "Sakıncası yok."

Julia zorlukla yutkundu. "On yedi yaşıma basmadan bir yıl önce babam beni geri aldı."

"Neden?"

"Şey... Sharon bana kötü bir tokat attı. Mutfak tezgâhına çarpıp düştüm, kafamı fena vurdum. Hastaneden babamı aradım, gelip beni almazsa kaçacağımı söyledim. O oldu. Bir daha annemi hiç görmedim."

"Yara izin var mı?"

Julia onun elini tutup kafasının arkasına götürdü, parmaklarını kabarık bir çizgiye değdirdi. Orada artık saç çıkmıyordu.

"Buna çok üzüldüm." Gabriel yarayı birkaç kere sıvazladı, sonra dudaklarını oraya değdirdi. "Başına böyle şeylerin gelmesine çok üzüldüm. Elimden gelse, hepsini sersemletene kadar döverdim... Baban olacak piçten başlayarak."

"Aslında oldukça şanslıydım. Sharon bana yalnız bir kere vurdu."

"Anlattıklarının hiçbirinde birazcık bile şanslılık yok."

"Şimdi şanslıyım. Burada bana kimse vurmuyor. Beni besleyen bir de arkadaşım var."

Gabriel başını iki yana sallayıp küfretti. "Sen kucaklanmalı, sevilmeli, prenses muamelesi görmeliydin. Rachel'e öyle yapıldı."

Julia "Ben peri masallarına inanmam," diye soludu.

"Seni inandırabilmek isterdim." Eğilip onu alnından öptü. "Gerçeklik, hayalden iyidir, Gabriel."

"Gerçeklik de hayalse, o zaman değildir."

Julia yine başını salladı, ama bu sefer gülümsedi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

Julia'nın gülümsemesi soldu. "Senin hiç yara izin var mı?"

Gabriel'in yüzü ifadesizleşti. "Orada olduğunu bilmediğin bir şeye vuramazsın," dedi.

Julia yaklaştı, yanağını onun boynunun oyuğuna dayadı. "Üzgünüm."

"Hangisinin daha beter olduğunu anlamak güç. Sana vurulması mı, yoksa seni görmezden gelmeleri mi? Herhâlde ne tür acıyı tercih ettiğine bağlı."

"Çok üzgünüm, Gabriel. Bilmiyordum."

Gabriel'in elini avucuna aldı, parmaklarını birbirine kenetledi. Derin bir soluk çekip sordu. "Şimdi kalkıp eve gidecek misin?"

"Sen gitmemi istemedikçe, hayır." Yine saçlarını okşadı, yara izine yaklaşmaktan özenle kaçındı.

Julia başını onun omzuna dayayıp içini çekti. "Benimle kalmanı istiyorum."

"O hâlde kalırım."

Gabriel onun derin kendisine gösterdiği yaraları düşünürken Julia yine uyuyakalmıştı. Gabriel bir yandan da tedirginlik ve öfke içinde, kendisinin ona gösteremediği yaralarını düşünmekteydi.

"Julia," diye fısıldadı. Düzenli soluklar, cevap gelmemesiyle birleşince, onun uyumakta olduğunu anladı.

"Seni kimsenin incitmesine izin vermeyeceğim." Eğilip yanağını öptü. "Hele kendimin, hiç."

19. Bölüm

Julia ertesi sabah duşun sesiyle uyandı. Nasıl olup da kendinden başka birinin içerde duş yapıyor olabileceğini düşünmeye çalışırken, banyo kapısından odaya uzun boylu, kumral saçlı, ufak mor havluyu sarınmış bir adam girdi. Julia'nın gözleri şaşkınlıkla iri iri açıldı, tek eli açık kalan ağzına doğru uçtu.

"Günaydın," dedi Gabriel. Bir eliyle kalçalarında duran havluyu tutuyor, diğeriyle giysilerini alıyordu.

Julia bakakalmıştı. Baktığı yer de onun yüzü değildi.

Nereye bakıyor olursa olsun, Gabriel'in saçlarının dağınık uçları havada olduğunun farkındaydı. Omuzlarında ve göğsünde su damlaları ışıldıyor, dövmesinin üstünde parlıyordu. Kas ve damarların gölgeleri, simetri ve denge, ideal oranlar, sıradan bir kan birinin bile soluğunu kesmeye yeterdi. Üstelik Julia sıradan bakan biri değildi. Bütün geceyi bu vücutla yatakta geçirmişti. Bu vücut onu kaşık gibi kucaklamış, saçlarının bukleleriyle oynayıp durmuştu. Dahası da, bu vücut yaman bir akılla ve dehşetli ihtirasla bir ruhla da donatılmıştı.

Ama ne olursa olsun, Julia onun fiziksel biçimine bakmaktaydı, dolayısıyla da, *aquatic yarı tanrı* kafasındaki tek tanrıydı.

Gabriel sırıttı. "Günaydın dedim, Juliane."

Ağzını kapadı. "Şey, günaydın."

Yürüdü, eğildi, onun dudaklarına sağlam ama yumuşak bir öpücük kondurdu. Çarşaflara birkaç damla su düşmüştü. "Sen uyudun mu?"

Julia başıyla yavaşça evet'ledi. Oda çok sıcak gelmeye başlamıştı.

"Fazla konuşmuyorsun." Doğrulup ona yarım bir gülümseme sundu.

"Yarı çıplaksın."

"Doğru. Sen tam çıplak mı tercih ediyorsun?" Havluyu kalçalarında tehlikeli bir hareketle kıpırdattı, sırıttı.

Julia neredeyse şok geçirecekti.

"Şaka ediyorum, tatlım." Onu tekrar öptü, ama alnı kırışmıştı. Rahatsız edici bir şey gelmişti aklına. Ciddi bir ifadeyle geri çekildi. "St. Louis'de başına gelen'i unutmuşum... Küçükken. Böyle geri daldığım için üzgünüm. Düşünmeden yaptım."

Julia sessiz bir beğeni ifadesiyle ona baktı, yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi. "Ziyanı yok. Yalnızca, aklımı dağıtıyorsun. Bu sabah pek mutlu gibisin."

O yine sırıttı. "Seninle yatak paylaşmak bana iyi geliyor. Sana kahvaltı hazırlayayım mı?"

"Şey, tabii. Ama biliyorsun, benim mutfağım yok."

"Ben akıllı adamımdır." Gabriel samimiyetle gülümsedi, bu sıcak ifadeyle, onun mutfaksız olışından utanmasının önüne geçti.

Banyoya girip kapıyı arkasından kapatırken, Julia mor havlunun düşmesine yakın, ömründe gördüğü en güzel gluteus maximus kaslarını bir anlığına görebildi.

Balık gibi bakıp duruyordu.

Önceki akşam Rachel, Aaron'la gittiği romantik tatilden Philadelphia'ya döndüğünde, iş olarak sesli mesajlarına bakmıştı. Telaşla babasını aradıktan sonra Gabriel'i çevirdi, ona bir mesaj bıraktı.

"Neler oluyor orada, Gabriel? Julia'ya ne yaptın? Daha önce onunla bir kere ortalıktan kaybolmuştu, o da eski sevgilisi onu öldürdüğü zamandı! Şimdi sen ne yaptın? Yemin ederim, hemen polise arıyorum. Ara beni..."

Bu arada, babanı selam söylüyor, aradığına sevinmiş. Onu hafta tada bir arasan ölür müsün? İşine geri dönmeye karar verdi, çünkü evde yalnız yaşamaya dayanamıyor. Ha, evi de satışa çıkardı."

Sonra kaygılar içinde, en iyi arkadaşına, Julia'ya telefon açıp bir mesaj da ona bıraktı:

"Julia, Gabriel ne yaptı? Bıraktığı sesli mesajda deli gibi ağlıyordu. Telefonuna cevap vermiyor, o yüzden hikâyeyi onun bakış açısından dinleyemedim. Hoş, ondan doğrusunu dinlemeyi de beklemiyorum. Her neyse, umarım iyisindir. Çok üzgünüm. Her ne yaptıysa, lütfen benden yine kaçma. Hele evimizde son Şükran Bayramı yemeğini yemeye hazırlanırken! Babam evi satışa çıkardı. Aaron hâlâ sana uçak bileti almak istiyor, o yüzden, beni ara, tamam mı? Sevgiler."

Bunun ardından Rachel, Philadelphia'daki normal hayatına döndü, ağabeyinden ve en iyi arkadaşından bir haber gelmesini beklemeye koyuldu. Bir yandan da sessizce, yaklaşan düğünü planlamaya çalışıyordu.

Gabriel kız kardeşini Toronto'ya uçup kendisine çatmaktan vazgeçirmeyi başardıktan ve Richard'la da evi satmaktan vazgeçmesi konusunu konuştuktan sonra, hemen Julia'nın telefonuna bir sesli mesaj bıraktı, çünkü Julia o sırada babasıyla konuşmaktaydı.

"Telefonuna hiç cevap vermiyorsun." [Hafif homurdanma] "Çağrıyı beklemeye alma servisine aboneliğin var mı? Lütfen bana men abone olur musun? Kaç para olduğu umurumda değil. Ben öderim. Ama habire mesaj bırakmaktan yoruldum." [Derin nefes] "Herhâlde Rachel aramıştır. Bana ateş püskürüyor, ama umarım olayın yalnızca aramızdaki akademik bir yanlış anlama olduğu yolunda onu ikna edebildim, çoktan öpüşüp barıştığımızı söyledim." [Guldu.] "Öpüşme kısmını söylemedim tabii.

Belki sen de onu bir arar, ona güvence verir, uçağa atlamasını önlemeye katkıda bulunursun." [İçini çekti... Derin bir nefes aldı.] "Julianne, dün senin yanında uyunmaktan büyük zevk aldım.

Mesajda anlatabileceğimden çok daha fazla. Yakında yine yanında uyanabileceğimi söyle bana." [Kısık ses.] "Şöminenin yanında oturup senin de burada olmanı diliyorum. Ara beni, principessa."

Bu arada Julia, babasıyla konuşuyordu.

"Eve geleceğine sevindim, Jules. Ben işte olacağım, ama sen buradayken birlikte olmaya da zamanımız olacak..." Boğazını temizlemeye çalışırken Tom'un sesi öksürüğe dönüştü.

"İyi. Rachel onu da ziyaret etmemi istiyor. Evleniyor ve sanırım hazırlıklar için ona yardım etmemi istiyor... Artık Grace olmadığına göre."

"Deb beni Şükran Bayramı yemeğine davet etti. Çocukları da orada olacak. Eminim sofraya senin için de bir sandalye koyacaklardır."

"Dünyada..." diye mırıldandı Julia.

"Ne dedin?"

"Üzgünüm, baba. Deb'i tekrar görmek hoşuma gider, ama oraya dünyada gitmem. Asla."

Tom tedirginlikle durakladı. "Benim de gitmem şart değil. Ben... Şey... Deb'i nasılsa her zaman görüyorum."

Julia gözlerini devirdi.

"Seni havaalanında kaçta karşılayayım?"

"Aslında Gabriel Emerson da Toronto'da yaşıyor. O hafta sonu eve gitmekten söz ediyordu. Philadelphia'dan Clark'ların arabasıyla gelebilir miyim diye bir bakacağım, eğer aynı saatlerde uçuyorsak..."

Tom bir an sessiz kaldı. "Gabriel orada mı?"

"Üniversitede ders veriyor. Benim bir dersim de onun semineri."

"Bunu bana hiç söylememiştin, Jules, ondan uzak durmalısın."

"Neden?"

"Çünkü o baş belası."

"Neden öyle diyorsun?"

Tüm yine boğazını tıkadı. "Annesi ölüm yatağındayken hiç onu görmeye gelmedi. Ailesine hiç zaman ayırmıyor. Ona güvenmiyorum, hele kızımı ona hiç emanet edemem."

"Baba, Rachel'in ağabeyi o. Bayram için eve geleceğini Rachel biliyor. Herhâlde bizi havaalanından zaten alır."

"Ne olursa olsun, onun verdiği hiçbir şeyi üstünde taşıma ondan hiçbir kuşkulu şey kabul etme. Gümrükten geçeceksiniz."

"O da ne demek?"

"Seni koruyorum demek. Tek kızımı koruyamaz mıyım?"

Julia buna kaba ya da zalim bir cevap vermemek için kendini zor tuttu. "Biletimi alayım, sana bilgi veririm."

"Güzel. Konuşuruz."

Bu noktada, Julia'nın Selinsgrove'lu Thomas Mitchell'le yaptığı haber ve bilgi dolu konuşma sona erdi.

Bundan sonra Julia bir saat boyunca Rachel'i yatıştırmaya çalıştı. Evet, kendisi iyiydi, hayır, Gabriel (belki şaşılacak şeyi ama) artık eşeklik etmiyordu. Bu arada Aaron'u da, bura parasının bilet almaya yeteceği, puana ihtiyacı olmadığı konusunda ikna etti. Babasının programlama sorunlarını özetledi. Perşembe akşamı Şükran Bayramı yemeğini Clark'larla yemeye söz verdi.

Çok yorulmuştu ama bir saat de Gabriel'le konuşup, her gece yatak paylaşamayacaklarını söylediği için kendini suçlu hissedeceğinden, bir de Gabriel'in onları birbirlerinin evine girerken ya da çıkarken görmesi olasılığı varken, Gabriel, homurdanarak da olsa, bunu kabul etti, bu arada, aradaki yedi gün geçmeden bir kere daha yatıp misafirlik sürünü kopardı.

Julia onun işini kaybetmesine sebep olmak istemiyordu. Bu nedenle, bir arada görülme olanaklarını sınırlamakta kararlıydı. Her geceyi onun yatağında geçirmeye de niyeti yoktu, çünkü bunun sonunun neye varacağını biliyordu. Hâlâ ona güvenebilme

cevap vermekteydi. Zaten o da Julia'ya davranışını daha yeni değiştirmişti. Ünlülük ona olan ihtirasının, kontrol edilebilecek noktanın eşiğinde olduğunu da kendisi söylemişti.

Julia hazır olmadığı şeyleri yapmaya yönlendirilmek istemiyordu. Ona kendinden bir parça verip, sonra evine dönerken kendini kullanılmış ve yalnız hissetmek de istemiyordu. Onunla birlikteyken kaç kere yaşamıştı bunu! Hayır, Gabriel o değildi. Ona güvenmeyi çok istemesine rağmen, tedbirli davranmayı ekleni bırakmaya niyeti yoktu.

Tüm korunma kaygılarına rağmen, Gabriel'le uyurken, onun uyuduğu zamanlara göre daha huzurlu olduğunu da kabul etmek zorundaydı. Ayrıca, onu görmediği her gün yüreğinin sızladığının da farkındaydı.

Pazartesi öğleden sonra Julia, kapı zilini duyup açtı, baktı. Kapısındaki kuryede, elinde büyük beyaz bir kutu taşıyordu. Formu imzalayıp kutuyu aldı. Önce kutuya takılmış kartı açtı. Tepede kabartmalı G.O.E. harfleri vardı, altıtaki yazılar da el yazısıyla:

> Sevgili Julianne, Cuma gecesini benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Sende arslan yüreği var. Seni yavaş yavaş ewilleştirmeyi çok isterim, ama arada gözyaşı ve vedalar olmadan. Senin Gabriel'in P.S. Yeni bir özel email hesabım var, emrimdedir: goe717@gmail.com

Julia kutuyu açarken ortalığa yayılan güzel kokuya hayran kaldı. Kutuda içi su dolu kocaman bir kâse vardı ve suyun yüzünde yedi tane gardenya yüzüyordu. Kâseyi dikkatle kutudan çıkardı, küçük masaya koydu, odayı dolduran kokuyu doya doya içine çekti.

Gabriel'in notunu tekrar okudu, bevsele bilgisayarını açtı, onun yeni email adresine mesaj yazdı:

Sevgili Gabriel,

Gardenyalar için teşekkür ederim, çok güzeller.

Kartına da teşekkür ederim.

Beni dinlediğin için de ayrıca teşekkürler.

Seni yine görmeyi hevesle bekliyorum, Julia

XO

Çarşamba öğleden sonra Julia, Profesör Emerson'un seminerinden hemen önce, posta kutularının önünde Paul'le buluştu. Biraz şakalaştılar, çene çaldılar, ama Julia'nın cep telefonu bu sohbeti kabaca kesti. Arama (sürpriz) Dante Alighieri'den geliyordu. Tabii cevap verecekti.

Paul'e özür dileyen bir sesle "Buna cevap vermeliyim," deyip koridora doğru yürüdü.

"Alo?"

"Julianne."

Onun sesini duyunca keyifle gülümsedi. "Merhaba."

"Akşam yemeğinde bana katılır mısın?"

Çevresine bakındı, kimse olup olmadığını kontrol etti. "Şey ne var aklında?"

"Benim evde yemek. Seni cumartesinden beri görmedim. Yeni adresim var diye sanki benimle yalnız telefonda görüşmeye kararlıymışsın gibi geliyor." Gabriel gülüyordu.

Julia derin bir soluk aldı. Onun kızgın olmadığına memnundu. "Katherine'le randevuma hazırlanıyorum. Sen de konferansına çalışıyordun, o yüzden..."

"Seni görmem gerek."

"Ben de seni görmek isterim. Ama birkaç dakikaya kadar görüşeceğiz zaten."

"O konuda seninle konuşmam gerek. Geçen seminerimde hiçbir şey olmamış gibi yapmak zorundayız. Herhâlde sana bakmayacağım, etki meselesi... Onceden söylemek istedim ki

kızmayasın." Bir anlığına sustu. "Tabii aslında tek istediğim sana dokunmak... Ama bu görünümü sürdürmeliyiz."

"Anlıyorum."

"Julianne..." diye başladı, sesini kıstı. "Bu durum benim de hiç hoşuma gitmiyor. Ama bu gece yemeği birlikte yiyelim istiyorum. Telafi etmek için. Sonra şömine başında sakin bir akşam geçirir, birbirimizin keyfine varırız. Yatmadan önce."

Julia'nın yanakları hemen pembeleşti. "İsterdim, ama akşam uzun süre çalışmayı planladım. Katherine'in istediği okumaları daha bitiremedim, oysa onunla yarın buluşuyoruz. Çok şey bekleyen bir hoca."

Gabriel, soluğunun içine saklanmış küfürler mırıldanmaya koyuldu.

"Üzgünüm, Gabriel, ama onu mutlu etmek istiyorum."

"Ya beni mutlu etmek?"

"Ben..." Julia söyleyecek şey bulamıyordu.

Gabriel biraz daha homurdandı, sonra "Bu akşam yerine Cuma gelmeye söz verir misin?" dedi.

"Konferansından sonra mı?"

"Yemeğe gideceğim. Daha sonra benim evde buluşalım diyorum."

"Fazla geç olmaz mı?"

"Benim planladığım şeyler için geç olmaz. Söz vermiştin, unutma."

Julia yeni keşfettiği yatılı misafirlik keyfini düşününce gülümsedi.

"Seni cuma gecesi görüyor muyum?" Sesini baştan çıkarıcı bir fısıltı düzeyine indirmişti.

"Evet. Paul'e söyleyecek bir mazeret bulmalıyım. Konferansa birlikte geleceğiz."

Telefon hattının öbür ucunda bir sessizlik titreşti.

"Alo?" Julia daha net duyabilmek için koridorda birkaç adım attı. "Hâlâ orada mısın?"

"Buradayım," dedi Gabriel. Sesi birden buzullar kadar soğumuştu.

Scheisse, diye düşündü Julia.

Gabriel bir süre daha sessiz kaldı, sonunda konuşmaya başladı. "Paylaşma yok diye bir anlaşmaya varmış mıydık, varmamış mıydık?"

Çifte Scheisse.

"Şey, elbette."

"Ben kendi verdiğim sözü tutuyorum."

"Gabriel, lütfen..."

Sözü hemen kesildi. "Demin söylediğin şeyi yanlış duydu-ğumu söyle bana."

"Biz arkadaşız. Senin konferansına birlikte gitmemizi teklif etti bana. Bunda yanlış bir şey göremedim."

"Benim de başka kadınları arkadaş olarak görmeye devam etmemi istiyor musun? Halka açık yerlere onlarla gitmemi?"

"Hayır," diye fısıldadı.

"O halde sen de bana aynı nezaketi göster."

"Lütfen kızma bana."

Bu ricası, sessizlikle karşılandı.

"Tek arkadaşım o. Yabancı bir kentte lisansüstü öğrencisi olmak çok... Yalnızlık içeriyor."

"*Ben* senin arkadaşınım sanıyordum."

"Elbette arkadaşımsın. Ama okuldan falan konuşabileceğim bir arkadaşa ihtiyacım var."

"Üniversiteyle ilgili her şeyi benimle konuşman gerekir."

"Lütfen senin dışında sahip olduğum tek arkadaşımdan vaz geçmemi isteme. O zaman gerçekten yapayalnız kalırım, çünkü her an seninle olamam."

Gabriel irkildi. "Ona biriyle çıkmakta olduğunu söyledin mi?"

Julia yutkundu. "Hayır. Bunu sır sanıyordum."

"Hadi hadi Julia. Sen çok daha akıllısın." Yüksek sesle içini çekti. "Peki. Bir arkadaşa ihtiyacın olduğunu kabul ediyorum. Ama senin artık *müsait* olmadığını bilmeli. Şimdi bile çok yatırım yapmış durumda. Bu bize sorun çıkarabilir."

"Ona yeni bir erkek arkadaşım olduğunu söylerim. İki haftaya kadar onunla müzeye gidiyoruz, orada ser..."

Gabriel telefona homurdandı. "Hayır, gitmiyorsun. Ben götürürüm seni."

"Herkesin içine mi? Nasıl götürebilirsin?"

"Ona bırak da ben kaygılanayım. Yani demek ki birkaç dakika içinde senin kitaplarını taşıyarak bu odaya girecek, öyle mi?" Sesine alaycı bir ton gelmişti.

"Lütfen, Gabriel."

Gabriel soluğunu saldı. "Pekâlâ. Bu konuyu unutalım. Ama gözüm onun üstünde olacak. Cumaya gelince, sana anahtar veririm ya da apartman görevlisine söylerim, seni içeriye alır."

"Peki."

"Birkaç dakikaya görüşürüz."

Julia ile Paul seminer odasına girdiğinde Profesör çoktan içerdeydi. Onlara şöyle bir baktı, Paul'e kaşlarını çattı, sonra dikkatini kendi konferans notlarına çevirdi. Ama Julia'nın elinde ulak çantasını görünce memnun olmuştu. Hatta çok memnun olmuştu.

Geri kalan lisansüstü öğrencileri, Christa da dâhil olmak üzere, en azından üç dört kere, bir Julia'ya, bir Profesöre bakıp duruyorlardı. Sanki Wimbledon'da maç seyrediyorlardı.

Julia her zamanki yerine, Paul'ün yanındaki sandalyeye oturdu, hemen saygılı bir poza büründü.

"Korkma. Bütün hafta iyiydi keyfi. Bugün seni rahatsız edeceğini sanmam." Paul onun kulağına fısıldayabilmek için eğilmiş, ona çok fazla yaklaşmıştı. "Önceki hafta sonu biriyle yattı herhâlde. Birden fazla kere."

Profesör Emerson odanın ön tarafında yüksek sesle öksürdü. Paul, Julia'dan uzaklaştı.

Julia'ya gelince, Paul'ün bu sözü onu sarsmıştı. Başını eğmiş, defterine birtakım notlar yazmaktaydı. Aklını dağıtmasına yardımcı oluyordu. En azından cumartesi sabahını, Gabriel'in duştan ıslak çıkmış, kalçasında *ufacık mor havluyla* nasıl göründüğünü düşünmemiş oluyordu.

Profesör ona hemen hemen hiç bakmadı, ondan hiç yorumda bulunmasını ya da bir soruya cevap vermesini istemedi. Genelde bu ders, eğlenme açısından koskoca bir hayal kırıklığı olmuştu. Lisansüstü öğrencilerinin çoğu, bir eksiklik hissediyorlardı. Ama Christa, işlerin sonunda rayına oturduğuna, (hemen hemen) olması gerektiği gibi akmaya devam edecek gibi göründüğüne sevinmişti.

"Cuma öğleden sonra saat üçte, Victoria Koleji'de Dante'nin *Cehennem*'iyle ilgili vereceğim konferansa hepiniz davetlisiniz. Haftaya görüşmek üzere. Ders bitmiştir." Profesör çabucak eşyalarını topladı, arkasına bakmadan seminer odasından çıkıp gitti.

Paul, Julia'ya doğru eğildi. "Seninle evine kadar yürüyelim mi? Yolda lokantaya uğrayıp Thai yemeği de yiyebiliriz."

"Eve benimle yürümen iyi olur. Ama yemek saati dâhil, bütün akşam çalışmak zorundayım. Hem sana söylemek istediğim bir şey var..."

Cuma sabahı Julia küçük gardırobunun önüne dikilmiş, ne giyeceğini düşünüyordu. Gabriel'in onu Paul'le birlikte otururken görmekten hoşlanmayacağının farkındaydı. Akşamın daha geç

saatlerinde Gabriel'le onun evinde görüşeceğini de biliyordu. Orada yatıya kalacaktı. Ulak çantasına koyacaklarını şimdiden hazırlamıştı.

İyi bir izlenim bırakmak istiyordu. Gabriel'in oradaki tüm kadınlar arasında onu fark etmesini, güzel bulmasını istiyordu. Bu nedenle de, sömestrin başından bu yana ilk defa olarak, okula tuk gitmeye karar verdi. Siyah bir elbise, siyah opak çoraplar giydi. Ayaklarına dize kadar gelen, yüksek topuklu, siyah deri çizmelerini geçirdi. Bunları birkaç yıl önce Rachel ona zorla aldırmıştı. Basit mücevherler seçti. Babaannesinden kalma inci küpeleri taktı. Boynuna da mor paşmina şalını doladı. Gündüz konferansında, açık yakasının biraz yersiz kaçacağından korkmuştu.

Julia ile Paul, koskoca konferans salonuna ilk gelenler arasındaydı. Arka tarafta, koridora yakın yerler seçtiler. Göze çarpmak istememişlerdi. Akademisyenler genelde ön sıralara otururlardı. Lisansüstü öğrencileri de onların arasına karışmaya cesaret edemezlerdi.

Julia salona adımını atar atmaz onun varlığını hissetti. Uzak mesafeye rağmen aralarında garip bir gerilim gidip geldi. Onun gözlerini de üstünde hissediyor, kendisine bakmakta olduğunu biliyordu. O bakışın çabucak kaş çatıklığına yol açacağının da farkındaydı. Ön tarafa bir anlığına göz attıası, tahminlerinin doğru olduğunu göstermeye yetti. Paul onu oturacakları yere doğru götürürken elini beline dayadığında, Gabriel onlara ateş saçan gözlerle bakmaya başlamıştı.

Gabriel, Julia'nın biçimini süzerken ona hafifçen bir yarım gülümseme sundu. Gözleri çizmelerin topuklarında biraz takılmıştı. Sonra döndü, yanındaki profesörlerden biriyle konuşmaya sürdürdü.

Julia da, Gabriel'in şıklığını incelemeye birkaç saniye ayırdı. Yine her zamanki gibi soluk kesiciydi. Siyah Armani takımıyla, Fransız manşetleri olan beyaz bir gömlek giymiş, siyah ipek kravat

takmıştı. Gözünde de gözlüğü vardı. Siyah zarif ayakkabıları bereket versin o kadar sivri burunlu değildi. Ama asıl şaşılacak şey, ceketinin içine yelek giymiş olmasıydı. Ceketin düğmeleri açıktı. Julia yeleğin düğmelerinden birine bir altın saat takılmış olduğunu gördü. Zinciri oradan, ceplerinden birine uzanıyordu.

"Şuna bak. Yelek ve köstekli saat, ha?" diye mırıldandı Paul. Başını iki yana sallayıp duruyordu. "Kaç yaşında bu adam? Eminim evinin tavan arasında bir portresi asılıdır ve o portre orada son hızla yaşlanıp duruyordur."

Julia gülümsemesini saklamaya çalıştı, ama bir şey söylemedi.

"Dün bana neler yaptırdı, biliyor musun?"

Julia başını iki yana salladı.

"Bir sürü değerli kalemini koli kutusuna koyup sigortalattırdı, dolmakalem hastanesine yollattı. Buna inanabiliyor musun?"

"Dolmakalem hastanesi de nedir?"

"Bozulan dolmakalemler için bir tür tamirhane. Parası fazla gelen manyaklara hizmet veriyor. Zamanı da fazla olanlara."

Julia güldü, cep telefonunu kapattı.

İtalyan Araştırmaları Bölümü Başkanı Profesör Jeremy H. Martin, domuz gribini atlatmış, burada yüz kadar kişiyi karşılıyor, onlara Profesör Emerson'un parlak araştırmalarını ve başarılarını anlatıp duruyordu. Julia, Gabriel'in sandalyesinde rahatsızmış gibi kıpırdandığını gördü. Bunca iltifat fazlaymış gibiydi. Gözleri Julia'nınkileri buldu, Julia ona cesaret verircesine gülümsedi. Gabriel'in omuzları, gözle görülür biçimde, rahatladığını belli etti.

Profesör Martin, Profesör Emerson'dan büyük gurur duyuyor, bunu açıkça göstermekten de çekinmiyordu. Ona göre Gabriel, bölümün bu yılki en istikbal vadeden transferiydi, potansiyelini de gerçek anlamda ortaya koymayı başarmıştı. Oxford University Yayınevinin bastığı ilk kitabından gelen güçle, çok geçmeden asıl

kadroya alınmış, ikinci bir Katherine Picton olma yolunda sağlam adımlarla ilerliyordu. Ya da Profesör Martin öyle umuyordu.

Zayıf bir alkıştan sonra Gabriel sahnede yerini aldı, notlarını kürsünün üstüne serdi, PowerPoint sunumunun gösterilmeye hazır olup olmadığını kontrol etti. Bir an gözleriyle salondaki kalabalığı taradı. Profesör Martin'in yüzünde beklenti dolu bir gülümseme vardı, Bayan Peterson öne eğilmiş, tek parmağını sinsice açık yakasının kenarında gezdiriyordu, fakültedeki meslektaşları da sessizce oturuyor, konferansın konusuna ilgi duyuyormuş gibi görünüyorlardı.

En ön sırada oturan bir tek çarpıcı istisna vardı. Bu profesör onun araştırmalarına da, başarılarına da hiç ilgi duymuyordu. Hayır, onun ilgisi çok daha hovarda anlamdaydı. Gabriel'a sanki şimdi bunları ortaya seriyormuş gibi görünmekteydi. Pembe dilini al dudakları üzerinde kayarak onları nemlendiriyordu. Sapık gibi bir şeydi. Yamyam gibi. Gabriel o yılan gözlerin kendisine bakmasından hayli rahatsız olmaktaydı. Hem de Julia ile aynı odadayken. Gerçi geçmişinin her köşeden başkaldırabileceği ihtimalinin farkındaydı, ama bu iki kadın karşılaşırsa, Tanrı yardımcısı olsundu.

Gözlerini sarışın profesörden ayırdı, kendini zorlayarak dinleyicilerine gülümsedi. Çabucak Julia'nın güzel yüzünü aradı, onun sıcak ifadesinden güç aldı, konuşmaya başladı.

"Konferansımın konusu *Dante'nin Cehennemi'nde Şehvet. Kişinin Kendine Karşı Ölümcül Günahı*. Daha ilk adımda, şehvetin neden kişinin kendine karşı bir günah olduğu merak edilebilir, çünkü genellikle her zaman başkasına yönelik bir şeydir... Bir başka kişiyi, özel cinsel zevkleri için kullanmakla ilişkilidir."

Ön sıradan boğuk bir homurtu yükselip Gabriel'in kulaklarına kadar vardı, ama o duymazlıktan geldi, tepkisini ancak ifadesindeki gerginleşme belli etti.

"Dante'nin günah kavramları büyük ölçüde St. Thomas Aquinas'ın yazılarıyla biçimlenmişti. Aquinas, *Summa Theologiae*'sinde, her tür kötü eylemin bir tür 'kendini imha' girişimi olduğunu iddia eder. İnsanların rasyonel ve iyi bir yaşaya sahip olduğunu varsaymaktadır. Aquinas insanın yapısını ve tabiatını rasyonel bir hayvan olarak tanımlar. Tanrı tarafından, iyiliğin, daha doğrusu sevapların peşine düşmek üzere yaratılmış olduğunu savunur.

Eğer bir insan bu doğal amaçtan saparsa, kendine zarar verir, çünkü yapısı diye yaratılmadığı bir şeyi yapmaktadır. Kendine ve yapısına, tabiatına karşı savaş açmış durumuna düşer."

Bayan Petersen, müthiş bir dikkatle dinliyormuş gibi kafasını öne eğdi.

"Aquinas neden bu garip günah anlayışını benimser?

Bunun nedenlerinden biri, Boethius'un aksiyomunu, iyiliğe varoluşun dönüşebilir olduğu aksiyomunu kabul etmiş olmasıdır. Bir başka ifadeyle, var olan her şeyin içinde biraz da iyilik bulunur, çünkü onu Tanrı yaratmıştır. O varlık ne kadar lekelenmiş, bozulmuş, ya da günahkâr olursa olsun, var olduğu sürece içinde hep iyilik de olacaktır."

Gabriel bir düğmeye bastı, solundaki ekranda ilk slayt belirdi. Julia onu Botticelli'nin Lucifer tablosu olarak tanıdı.

"Bu görüşe göre hiç kimse, hatta cehennemin en dibinde bulunanlar bile, tam anlamıyla kötü değildir. Kötülük tıpkı bir parazit gibi ancak iyilikten beslenebilir; eğer bir yaratığın içindeki tüm iyilik tükenirse, söz konusu yaratık artık var olmayı sürdüremez."

Gabriel bir çift kurnaz gözün üstüne dikildiğini hissetti. Onunla alay eden, *iyilik* ve *kötülük* gibi birçok kavramları oldu olacak diye onu için için gülen bir çift göz.

Boğazını temizledi. "Birçoğumuz için bu çok yabancı bir düşünme tarzıdır. Ömrünün geri kalanını cehennemde geçirmeye

mahkûm edilen bir düşmüş meleğin bile içinde biraz iyilik kalmış olması, alıştığımız bir düşünüş değildir." Gözleri Julia'ya doğru kaydı, onun bu bakışlarda bir yakarı izi görebilmesini sağlayacak kadar orada oyalandı. "Düşmüş meleğin günaha olan hasmı ve umutsuz tiryakiliğine rağmen, fark edilmek için yalvaran bir iyilik."

Ekranda yeni bir Botticelli resmi belirdi. Bu da Dante ile Beatrice'i cennetin sabit yıldızları altında gösteriyordu. Julia onu, Gabriel'in kendisine özel koleksiyonunu gösterdiği zamandan hatırlamaktaydı.

"Şimdi bu iyilik ve kötülük formunun önünde, Dante ile Beatrice'in karakterlerini düşünün. Onların aşkı, temiz aşkın tipik örneğiydi. *Hahi Komedi* bağlamında, Beatrice, Virgil ile bağlantılıdır. Sevgili Dante'sini cehennemde dolaştırması için ona ikisi de bulunur, çünkü kendisi cennette daimi kalacak biri olduğundan, oraya gitmesine izin yoktur. Beatrice ile Virgil arasında bu bağlantıyı kurmakla Dante bize, temiz aşkın ihtiras değil, mantığa dayalı olduğunu ifade etmektedir."

Beatrice'in adı geçmeye başlayınca Julia kıpırdandı, yüzünden bir şey belli olmasın diye başını öne eğdi. Paul onun hareketlerini fark edince durumu yanlış yorumladı, uzanıp onun elini avucuna aldı, hafifçe sıktı. Gabriel'in olup bitteni görmeyeceği kadar uzakta oturuyorlardı ama Paul'ün Julia'ya dönüp baktığını, elinin Julia'nın kucağında gözden kaybolduğunu fark etmişti. Bu durum biz an için aklını dağıttı.

Ekranda, Julia'nın gözleri onunkilere döndü, elini çabucak Paul'ün elinden çekti.

"Ama ya şehvet? Eğer aşk tavşansa, o zaman şehvet de kurttu. Dante şehvetin kurt gibi bir günah olduğunu söylerken bunu hiçbir açıkça ifade etmektedir... Yani ihtiras burada mantığın önüne geçmiştir."

Bu söz üzerine Christa koltuğunun ön kenarına kadar gitti, açık yakasından memeleri arasındaki vadinin kürsüden görülmesine yetecek kadar eğildi. Ne yazık ki Gabriel bir sonraki slaydını gösterme uğraşı içinde olduğundan, onu fark etmemişti. Bu seferki slayt Rodin'in *Le Baiser* (Öpücük) heykeliydi.

"Dante, Paolo ile Francesca'yı bir Şehvet Çemberi içine yerleştirmiştir. Şaşırtıcı olan şey, onların aşkının temiz aşk geleneğiyle bağlantılı olmasıdır. Şehvet dolu anlarında onlar Lancelot ile Kraliçe Guinevere'nin zinasını okumaktadırlar." Gabriel hınzır hınzır sırıttı. "Belki de bu, günümüz porno destekli ön sevişmelerinin Orta Çağ karşılığı olabilir."

Konferans salonunda terbiyeli gülüşmeler duyuldu.

"Paolo ile Francesca'nın açısından ihtiras, onların mantığının önüne geçmişti ve bu da onlara, birbirlerine bağlı olduklarına göre, ellerini birbirlerinin üzerinden çekmeleri gerektiğini göstermeliydi."

Gabriel, Paul'e anlamlı bakışlarla baktı, ama Paul bu bakışın başka bir yere yönelik olduğunu sandı. Belki Julia'ya ya da önde oturan kadınlardan birine. Bu yüzden de hiçbir şey yapmadı. Paul'den tepki gelmeyince Gabriel'in mavi gözleri, ejderha gözleri gibi yeşile dönüştü. Tek eksiği, ağzından alevler püskürtmekti.

"Belki de bu, birbirine kur yapmakta olan çiftler arasındaki o sahiplenme, 'benim' sayma ilişkisine benzetilebilir. Kur yapan çiftlerin kendilerine ait olduğunu düşündükleri bazı özel zevklere bir başkası burnunu sokarsa, ortaya çıkan sonuç, öfke ve kıskançlık olacaktır." Gabriel'in sesi keskinleşmişti.

Julia irkildi, hafif sola, Paul'den uzağa doğru kaydı.

"Ama Dante'nin Lancelot'la Guinevere'de ve Paolo ile Francesca'da gördüğü şey, temiz aşk geleneğinin çöküşüydü. Bu durumun, kendisinin Beatrice'e bağlılığı konusunda gerçek tehlikeler içerdiğini görüyordu. Eğer Dante'nin ihtirası, mantığının önüne geçerse, böyle bir şey hayatlarını mahvedebilir, ikisini de

skandallara maruz bırakabilirdi. Yani Paolo'yla Francesca'nın değil, Dante'ye çok kişisel bir uyarı niteliği taşıyor. Beatrice'e olan sevgisini temiz olarak sürdürmesi gerektiğini söylüyordu. Tabii Beatrice'in muhteşem güzelliği ve cazibesi, kendisinin ona duyduğu arzunun derinliği ve gücü düşünüldüğünde, bunun hiç de kolay bir şey olmayacağı belliydi."

Julia kızardı.

"Açık konuşmak istiyorum. Yıllarca ayrı kalmış olmalarına rağmen, Dante ona özlem duyuyor, bunun acısını hissediyordu. İstiyordu onu. Onun tümünü. Bu arzusunun gücü ve umutsuzluğu, onun temiz aşkta direnişini çok daha değerli bir sevap bilinе getirmekteydi."

Bir anlığına sustuğunda, yılan gözler önce onun bakışlarını izleyip Julia'ya döndü, sonra tekrar Gabriel'a baktı, bakışları karşılaştı. Buna cevap olarak Gabriel'in ifadesi öfke yansıttı, sonra sözlerine devam etti.

"Dante'nin felsefesinde şehvet, yanlış bir aşktır, ama yine de bir tür aşktır. Bu nedenle de Yedi Ölümcül Günah arasında en az kötü olanıdır. Dante bu nedenle Şehvetliler Çemberini 'Araf'a yerleştirmektedir. Şehvet, dünyevi zevklerin en büyüğüyle ilişkilidir..."

Gabriel'in bakışları Julia'dan tarafa uçtu, Julia ona hipnotize olmuş gibi bakmayı sürdürdü.

"Seks ancak, yalnız fiziksel değil, aynı zamanda manevi bir kavram olarak doğru anlaşılabilir... İki beden ve iki ruhun estetik birleşmesi, cennetin ilahiliği içindeki birleşmenin sevincini ve dostazını taklit etme amacındadır. Zevk içinde birleşmiş iki vücut ve tüm benliğin hevesle, bencillikten uzak şekilde verilmesi."

Julia geçen gece Gabriel'in dudakları onun parmak uçlarındaki çikolataları birer birer emerken neler hissettiğini hatırlayınca, koltuğunda büzülmemek için kendini zor tuttu. Salon

çok fazla sıcak olmaya başlamıştı. Birkaç kişinin yerlerinde kıpırdandığı görüldü.

"Taraflardan birinin kendini geri tutmasının, birleşme sırasında kendini tam olarak vermemesinin, orgazmın yer almamasına yol açacağını söylemek belki de gereksiz olacaktır. Bunun sonucu gerginlik, çaresizlik ve mutsuz bir birleşme olabilir. Orgazm anı, salt aşkınlığın ve gönülden gelen patlayıcı bir zevkin ön tadılmasıdır. Bu zevk sırasında kişinin en derin itkileri ve özlemleri, tümüyle ve yürek durduracak biçimde tatmin olur."

Gabriel kendi kendine gülümserken Julia üst üste attığı bacaklarının birini indirip diğerini üste yerleştiriyor, bu tepkisinden bir keyif alıyordu. Gabriel önünde duran bardaktaki sudan biraz içti.

"Paylaşılan orgazm düşüncesi, çiftlerden birinin ekstazının diğerindekini tetiklemesi, fiziksel ve manevi birleşmenin paylaşılan yakınlığını vurgulamaktadır. Soluk soluğa kalmalar, kıvrılıp bükülmeler, dokunmalar, özlemler, vermeler ve en sonunda da muhteşem bir biçimde doruğa varmalar."

Gabriel durakladı, Julia'ya bakmamak, onun kızaran yüzüne dikkatleri çekmemek için mücadele verdi. Boğazını temizledi, deminki hafif çarpık gülümsemesi yüzünde yine belirdi. "Kimsenin içi geçmeye başladı mı?"

Neşeli ama ihtiyatlı gülüşmeler yankılandı, Christa saçlarını ensesinden kaldırarak boynundan uzaklaştırdı, elindeki (Gabriel'in yazdığı) kitapla kendini yelpazeledi.

"Sanıyorum bu sözlerim Dante'nin tezini, yani şehvetin aklı, mantığın bir fonksiyonu olan aklı dağıtacak kadar, onun odağını çelerek, ilahi amaçlara, Tanrıya yükselmek yerine dünyanın cinsel zevklerine odaklanmasını sağlayacak kadar güçlü olduğu tezini izah edebilmiştir. Kuşkusuz bazılarınız, benim yavan konferansımın geri kalanını dinlemek yerine evlerine koşup kendilerini sevgililerinin kollarına atmayı tercih ediyordur."

Güldü. Ön sırada oturan, onu kışkırtmak için çantasından küçük (ama çağrıştırıcı) bir nesne çıkaran bir profesörü görmezlikten geldi.

"Fâni bir günah olan şehvetin tersi, aşktır. Aquinas âşık kişinin sevgilisine, sanki o kendisinin bir parçasıymış gibi bağlı olduğunu iddia etmektedir."

Bu sözle birlikte Gabriel'in ifadesi yumuşadı, yüzüne tatlı bir gülümseme yayıldı.

"Seks ilişkisinin, cinsel birleşmede ifade bulan sevinçleri ve güzelliği, aşkın doğal uzantılarıdır. Böyle bir durumda, açıkça görülüyor ki seks, şehvetle aynı şey değildir. Çağdaş konuşma dilimizde, bu bayağılığı bağışlayacağınızı umuyorum, 'sevişmek ile 'aşk yapmak' arasında gördüğümüz fark da buradan doğmuştur. Ama seks aslında aşkla da aynı şey değildir ve bunu da bize temiz aşk geleneği net olarak göstermektedir. Kişi arkadaşını, onunla seks ilişkisine girmeden de temiz ve ihtiraslı biçimde sevebilir.

Dante'nin *Paradiso*'sunda şehvet, cömert vericiliğe, aşkın en saf biçimine dönüşmüştür. Cennette ruh, özlemden kurtulmuştur, çünkü en derin arzuları artık tatmin olmuştur, içi coşkuyla dolmuştur. Artık eski günahlarının pişmanlığını duymaz, salt bir özgürlük ve doyumu hisseder. Ama zamanın sınırlılığı, cenneti daha ayrıntılı tartışmama izin vermemektedir.

Dante'nin *İlahi Komedi*'sinde şehvetle o cömertliğin ikiliği ve temiz aşkın günahsızlığının güçlü bir örneğini, Dante-Beatrice ilişkisinde görmekteyiz. Bu ideal temiz aşk belki de Beatrice'in kendi sözlerinde en iyi şekilde ifade edilmiştir. *'Apparuit iam beatitudo vestra.'* Anlamı, *'İşte şimdi güzelliğin görünür oldu.'* Bundan doğru bir söz hiçbir zaman söylenmiş değildir. Teşekkür ederim."

Konferans salonunda terbiyeli alkışlar patladı, takdir dolu mırıltılar dolaştı. Profesör dinleyicilerinden gelen soruları almaya başlıyordu. Yine her zamanki gibi, ilk konuşanlar, fakülte

mensupları oldu, lisansüstü öğrencileri sabırla, sıranın kendilerine gelmesini beklediler.

(Çünkü akademisyenler, tıpkı Orta Çağ Avrupa'sı gibi, bir sınıf sistemine göre organize olurlardı.)

Julia sessiz oturuyor, Gabriel'ın konferansı sırasında duyduğunu sandığı şeyleri sindirmeye çalışıyordu. Bazı çok derin cümleleri içinden tekrarlarken, Paul ona doğru eğildi.

"İzle de bak. Emerson, Christa'yı görmüyormuş gibi yapacak."

Oturdukları yerden Christa'nın yaka açıklığını (bereket versin) göremiyorlardı, ama onun öne eğildiğini, elini havaya kaldırmış, Profesör'ün dikkatini çekmeye çalıştığını görüyorlardı. Gabriel'ın bakışları onun üzerinden (bile bile) kayıp geçti, sözü hep başkalarına verdi, sorulanları mantıklı yollarla cevapladı. Sonunda Profesör Martin'in ayağa kalkması, tartışma süresinin dolduğunu herkese belirtti. Christa ancak o zaman elini indirdi. Güzel hatlarını karartan çatık bir ifade vardı yüzünde.

Bir alkış tufanı daha patladı, Gabriel sahneden indi. Onu aşağıda hemen, orta boylu bir esmer karşıladı. Otuzlarının ortalarında bir profesöre benziyordu. İkisi el sıkıştılar.

Paul homurdandı. "Gördün mü? Açık forumda bile sözü Christa'ya vermedi. Ayağa kalkarsa ona bir sutyen fırlatacağından ya da 'Emerson'u Seviyorum' yazılı poster falan göstereceğinden korktu." Julia kıkırdayarak ön tarafa bakıyor, Gabriel'in esmer profesörle konuşmasını seyrediyordu. Sonunda Gabriel yana adım attı, başkasıyla konuşmaya başladı.

Paul düşünceli bir tavırla favorilerini kaşıyarak "Emerson'un yaptığı yanlışı kimsenin düzeltmeyişine şaştım," dedi.

"Hangi yanlış?"

"'*Apparuit iam beatitudo vestra*' lafını Beatrice söyledi dedi, oysa onu söyleyenin Dante olduğunu hepimiz biliyoruz. *La Vita Nuova*'nın ikinci bölümünde söylüyor onu. Beatrice'le ilk karşılaştığında."

Bunu Julia da biliyordu tabii. Ama üzerinde yorum yapmaya hiç niyeti yoktu. O yüzden, sessiz kaldı.

Paul omuz silkti. "Eminim dil sürçmesidir. O metinlerin hepsini hem İtalyanca hem İngilizce olarak ezbere söyleyebilir. Benim şaştığım, Profesör Mükemmel'in uluorta bir hata yapması ve onu kimsenin düzeltmemesi." Kendi kendine kıkırdadı. "Belki de Christa elini bunun için kaldırmıştı."

Julia başıyla evetledi. Aslında Gabriel'ın o hatayı bilerek yaptığından emindi. Ama kimseye bunu söylemezdi. Hele Paul'e, hiç...

Paul'ün gözleri onu hayranlıkla süzdü. "Bugün çok güzel görünüyorsun. Her zaman güzel görünüyorsun ama bugün... Pırıl pırılsın." Yüzüne ciddi bir ifade geldi. "Bunu söylemekle umarım erkek arkadaşının ayağına basmış olmuyorumdur. Adı ne demiştin?"

"Owen."

"Eh gözlerinden okuyorum. Belli ki onunla yeniden bir araya geldiğin için memnunsun. Haftalardır seni hep hüzünlü gördükten sonra, yeniden mutlu olduğuna sevindim."

Julia "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Peki ama süslenme neden?"

Julia salona göz gezdirdi. "İnsanların böyle yerlerde şık giyinip giyinmediğini bilmiyordum. Bütün profesörlerin burada olacağını tahmin ettiğim için iyi görünmek istedim."

Paul güldü. "Akademisyen kadınların çoğu modaya hiç aldırış etmez." Başını iki yana salladı, onun eline yavaşça dokundu. "Umarım eski sevgilin bu sefer sana iyi davranır. Yoksa kalkıp Philadelphia'ya, onun ardına bir tekme patlatmaya gidebilirim."

Bu sırada Julia onu ancak yarım kulak dinliyordu, çünkü ufak tefek, sarışın bir profesör Gabriel'i iki yanağından öperek selamlamaktaydı.

Julia kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı.

Bir de beni Paul için haşlıyordun, Profesör. Paylaşmamaya karar vermiştik sanıyordum.

Paul soluğunun arasında bir şeyler mırıldandı.

"Ne oldu?" diye sordu Julia.

"Eh, konferans harikaydı. Neden buraya, onunla çalışmaya gelmeyi seçtim, anlıyorsundur." Anlamlı bakışlarını Gabriel'a çevirmişti. "Ama şu hâle bak."

Tam o anda sarışın kadın başını arkaya atıp gürültülü bir kahkaha patlattı, Emerson ona gergin bir şekilde gülümsemekle yetindi. Boyu bir altmış bile yoktu kadının. Sarı saçlarını sımsıkı arkaya tarayıp ciddi görünen bir topuz yapmıştı. Gözündeki Armani gözlük hem eski moda, hem de kırmızıydı. Pahalı takımının eteği dapdardı ve dizlerine ulaşıyordu. Julia onun çok yüksek topuklu pabuçlar ve file çoraplar giymiş olduğunu da görüyordu.

Çok güzel bir kadındı, ama diğer profesyoneller arasında biraz... Sanki yanlış yere gelmiş gibi görünüyordu. Ayrıca genel havasında kesinlikle saldırgan bir ifade vardı.

Paul yüzünü buruşturarak "Bu da Profesör Singer," dedi.

"Sarışın olanı mı?"

"Evet. Sol taraftaki esmer de Profesör Leaming. Harikadır. Onunla tanışmalısın. Ama Singer'dan uzak dur. Tam anlamıyla bir canavar-kadın."

Profesör Singer, Gabriel'ın koluna yapışıp parmaklarını ceketinin koluna bastırarak parmak uçlarına yükselmiş, kulağına bir şey fısıldamaya çalışıyordu. Julia'nın midesi yerinden oynarken, Gabriel'ın ifadesi tümüyle donuktu.

"Neden öyle diyorsun?" diye sordu Julia.

"Bu kadının web sitesini gördün mü?"

"Hayır."

"Kendini şanslı say. Nelerle uğraştığını görsen şoka girersin. Ona *Profesör Pain** diyorlar."

Julia istemeye istemeye gözlerini 'Profesör Pain'le Emerson' şovundan ayırdı, ellerini ovalamaya başladı. Acaba Profesör Pain'in ilk adı Paulina olabilir mi, diye düşünüyordu.

Gördüğü manzaradan duyduğu tiksintiyle mantosunu kaptı, ayağa kalktı. "Herhâlde gitme zamanımız geldi," dedi.

"Seninle evine kadar yürüyeyim." Paul kibarlıkla onun mantosunu giymesine yardım etti.

Sıradan çıktılar, kapıya doğru yürüyecekleri sırada, İtalyanca Çalışmaları Bölümü Başkanı Profesör Martin, uzaktan Paul'le göz göze geldi, ona yaklaşmasını işaret etti.

"Sadece bir dakika. Bekle beni."

Julia tekrar yerine oturdu, mantosunun düğmeleriyle oynayarak oyalanmaya çalıştı.

Gabriel ona hiç bakmıyor, vücut dilinden, ondan bilerek kaçındığı anlaşılıyordu. Paul başkanla kısaca konuştuktan sonra döndü, eliyle Julia'nın bulunduğu tarafı işaret etti. Başkan başıyla evetledi, Paul'ün sırtını tıpışladı. Paul dönerken sevinçle sırıtıyordu.

"Ne dediğini dünyada bilemezsin."

Julia sol kaşını kaldırdı.

"Emerson'un konferansı onuruna verilen fakülte yemeğine davet edildik."

"Şaka ediyorsun."

"Hayır. Görünüşe göre bütçede bir iki lisansüstü öğrencisini de davet edecek para varmış, başkan da beni davet etti. Buraya seninle geldiğimi söyleyince, seni de benim misafirim olarak davet etti." Göz kırptı. "Zavallı Christa listede yok. Galiba bugün senin şanslı günün."

* Pain = Acı, ıstırap

O sırada Gabriel'ın gözleri, Paul'ün arkasından, Julia'nın gözlerini buldu. Sıkkındı, hatta kızgındı Gabriel. Julia'ya bakarak başını iki yana sallıyordu. Gözleri bir an Paul'e kaydı, tekrar Julia'ya döndü, yine başını salladı.

Julia dudaklarını inatla büzdü. *Profesör Pain üstüne başına tırmanırken Gabriel nasıl Paul'ü kıskanabiliyor? Buna da çifte standart denmezse...*

"İstemiyorsan gitmek zorunda değiliz." Paul boğazını temizledi. "Biliyorum, Emerson sana çok eşekçe davrandı. Onun son başarısını *paella* yiyerek kutlamak istemeyebilirsin."

"Başkandan gelen bir daveti reddetmek kabalık olur," diye karşılık verdi Julia yavaşça.

"Herhâlde hakkın var. Çok eğleneceğiz, söz veriyorum. Segovia'ye gidiliyor. Harika bir restorandır. Ama yemek saat yediye kadar başlamıyor. Bir kafeye gitmek ister misin? Ya da başka bir yere?" Paul onun ayağa kalkmasına yardım etmek üzere elini uzattı.

"Kafe iyi."

Binadan çıktıktan birkaç dakika sonra Julia nihayet cesaretini toplayıp kafasını kurcalayan soruyu sordu.

"Profesör Singer'i iyi tanır mısın?" Sesini normal çıkarmaya çalışıyordu.

"Hayır. Ondan uzak dururum." Paul peş peşe birkaç küfür savurdu. "Keşke Emerson'a yolladığı e-mail'leri hiç görmeseydim. Beynime dağlandı o mesajlar."

"İlk adı ne?"

"Ann."

karar verdiğini seçti. Birinci sınıf malt viskilerini sulandırmak istemezdi herhâlde.

Özetle Julia, Gabriel'i biraz şımartma fırsatı bulduğu için sevinç içindeydi. Kahvaltı tepsisini kusursuz düzenlemek için çaba gösteriyordu. Garnitür olsun diye tezgâhın üstündeki saksıdan birkaç dal maydanoz kopardı, beykınların yanına dizdiği portakal dilimlerinin kenarına koydu. Çatal bıçağı bile keten bir peçeteye sardı, ama peçeteyi beceriksizce, cep gibi katladı. *Keşke cepten farklı bir şekil verebilseydim*, diye hayıflandı. *Tavus kuşu ya da yelpaze falan.* Bir daha sefere bilgisayarını açtığında, bunların nasıl yapılacağını araştırmaya karar verdi. Martha Stewart bilirdi, onun sitesine bakmalıydı. O her şeyi bilirdi.

Julia cesaretle Gabriel'in çalışma odasına yürüdü, bir bloknotla bir dolmakalem buldu, notunu yazdı:

Ekim 2009

Sevgili Gabriel, umudum artık kesilmişti ki, dün gece gözlerime baktın ve sonunda beni gördün. *Apparuit iam beatitudo vestra.* Kutsallığın şimdi görünür oldu. Senin, Beatrice'in.

Julia notu onun portakal suyu içmek için kullandığı bardağa dayadı. Henüz onu uyandırmak istemiyordu. Tepsinin tümünü, kokteyl de dâhil olmak üzere, kocaman, yarı boş buzdolabına koydu. Sonra dolabın kapısına dayandı, mutlu mutlu içini çekti.

Tak. Tak. Tak.

Julia'nın *yuvalar tanrıçası* programı, kapıya birinin vurmasıyla kesintiye uğramıştı.

Ulu Tanrım, diye düşündü. *Sakın bu...?*

Önce ne yapacağını bilemedi. Bekleyip Paulina'nın kapıyı kendi anahtarıyla açıp açamayacağını mı görmeliydi? Yoksa gerisin geri

"Güvenilebilecek biri olduğumu hareketlerimle göstererek. Ve bunu yaparak."

Gabriel onun karşısında durdu, yüzünü onunkine yaklaştırdı. Julia gözlerini kapadı, soluğunu tuttu, dudaklarının buluşmasını bekledi.

Ama öyle olmadı.

Gabriel'in kıvrılan dudakları arasından çıkan sıcak hava, onun dudaklarına doğru akıyordu. Julia diliyle yavaşça dudaklarını nemlendirdi. Beklenti içindeydi. Onun soluğu, bu nemin üzerine değince, omurgasına bir ürperti yolladı.

"Titriyorsun," diye fısıldadı Gabriel. Yine sıcak hava yolladı ona.

Julia kızardığını hissetti. Sıcaklık yüzüne ve boynuna yayılıyordu.

"Isındığını hissediyorum. Tenin tomurcuklanıyor, hem ısınıp hem renkleniyor."

Gabriel onun kaşlarını okşadı, Julia gözlerini açtı, koca man, koyu mavi iki havuza baktı.

"Göz bebeklerin irileşti." Gabriel gülümsedi, dudaklarını onunkilere çok hafif değdirdi. "Soluklarının hızlandığını da duyuyorum. Bunun anlamını biliyorsun."

Julia onun gözlerini aradı. "*O bana*... Frijidsin dedi." Sesinden utandığı belli oluyordu. "Karlar kadar soğuk. Bu onu kızdırıyordu."

"Ancak kadınları hiç tanımayan bir çocuk bu kadar kör, bu kadar gülünç olabilir. Asla bunu kendine kondurma Julianne. Bunun gerçekle hiç ilgisi olmadığını ben kendim biliyorum." Dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tahrik olduğunu anlayabiliyorum. Şu anda olduğu gibi. Gözlerinden okuyorum. Teninden hissediyorum. Bunu... Seziyorum."

Gabriel tek parmağını onun kaşlarından kaydırarak sakin olmasını sağlamaya çalıştı. "Lütfen utanma. Ben utanmıyorum. Bu çok sarsıcı ve çok erotik bir şey."

Julia gözlerini kapadı, onun kokusunu içine çekti. Aramis ve biberli bir rayiha, Gabriel'i kutsuyordu.

Gabriel güldü. "Sanırım losyonumu beğendiğini söylemeye çalışıyorsun bana." Eğildi, onun burnunun kendi boynuna değmesini sağladı. Orada Aramis kokusu daha da güçlüydü.

"Ne yapıyorsun?"

"Arzuyu arttırıyorum, Julianne. Şimdi ne istediğini söyle bana. Kızardın, çarpıntın hızlandı, soluğunun da hızlandığını duyabiliyorum. *Nedir arzun?*" Onun yüzünü yine avuçlarına aldı, dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Yakındı, ama dokunmuyordu.

"Öpüşmek istiyorum," diye soludu Julia.

Gabriel gülümsedi. "Ben de öpüşmek istiyorum."

Julia bekledi. Ama o yine hareketsizdi.

Gabriel "Julianne," diyerek onun dudaklarına bir öpücük üfledi.

Julia gözlerini açtı.

"*Al istediğini.*"

Julia keskin bir soluk aldı.

"Eğer ara sıra sen başlatmazsan, beni istemediğin sonucuna varırım. Fazla talepkâr olduğumu düşünürüm. Bu gece gibi bir geceden sonra, tek talepte bulunan sen olmalısın." Gabriel'in gözleri iri ve koyu renkti. Bakışları Julia'nın içine batıyordu.

Julia'nın ikinci bir davete ihtiyacı yoktu. İkisini de şaşırtacak bir şekilde kollarını onun boynuna sardı, kendine çekti. Dudakları birleştiğinde, Gabriel'in elleri onun sırtından beline kaydı, çıplak tenini okşuyormuş gibi hayal etti. Julia onun alt dudağını dudağıyla okşarken onun daha önce kendisine yaptığı bir şeyi deniyordu. Becerisi daha azdı, ama Gabriel'in memnuniyeti hiç az değildi.

Julia'nın acelesiz girişimi onu mest etmiş, cildinin alevlenmesine, kalp atışlarının hızlanmasına yol açmıştı. Tecrübeli dili onun ağzının içini yoklarken en çok istediği şey, onun dizlerini kendi dizıyle aralamak, bedenini onunkine bastırmaktı. Sonra da onu yatak odasına götürerek *yakınlaşmak*...

Geri çekildi, iki eliyle onun kollarını tuttu. "Durmam gerek." Alnını onunkine dayadı, soluğunu saldı.

"Özür dilerim."

Dudaklarını onun alnına değdirdi. "Arzularına göre davrandığın için asla özür dilememelisin. Çok güzel ve çok tahrik edicisin. Daha fazla yakınlaşmadan bunun keyfini çıkarabiliriz, ama seni bir daha öpemem. Yani şu anda."

Donmuş gibi durdular, birbirlerine tutunarak birkaç saniye beklediler, sonunda Gabriel gözlerini açtı, onun yanağını okşadı.

"Ne istersen onu yaparız, Julianne. Bu gece seninim. Seni eve götürmemi mi istiyorsun? Burada kalmak mı istiyorsun?"

Julia burnunun ucunu onun çenesinde gezdirdi. "Kalmak istiyorum."

"O halde sanırım yatma vakti geldi." Elini uzatıp onun ayağa kalkmasına yardım etti.

"Sana garip gelmiyor mu? Benimle yatak paylaşmak?"

"Seni her gece yatağımda ve kollarımda istiyorum."

Julia bir an sessiz kaldı, sonra ulak çantasını aldı.

"Bu seni rahatsız mı ediyor?" Gabriel'in kaşları çatılmıştı.

"Hayır. Belki etmesi gerekir."

"Bu hafta seni çok özledim."

"Ben de seni özledim."

"Sen kollarımdayken daha iyi uyuyorum." Ona sıcacık gülümsedi. "Ama bu gece nerede yatacağın da senin kararın."

"Senin yatağını paylaşmak istiyorum," dedi Julia utangaç bir sesle. "İzin verirsen."

"Hiçbir zaman buna hayır demem." Onu koridordan kendi odasına doğru yürüttü.

Julia yatağın kenarına oturdu, Gabriel de çekmecelerin üzerinden çerçevelenmiş fotoğrafı eline aldı.

"Yastığının altında benim resmim var. Ben de bu nezaketi iade etmek istedim." Gabriel hafif gülümseyerek fotoğrafı ona uzattı.

Julia beynini çatlatırcasına, evindeki o eski fotoğrafı onun ne zaman görmüş olabileceğini düşünüyordu.

"Bunu nereden buldun?"

"Asıl ben sana, Princeton kürek takımındayken çekilmiş o eski resmi nereden bulduğunu sormalıyım." Gabriel gömleğinin eteklerini pantolonundan çekti, düğmelerini açmaya koyuldu. İçinden göğsüne yapışmış tişörtü göründü.

Julia utanıp gözlerini kaçırdı, için için erkeklerin iç gömleği giymeye karar verdiği güne lanet okudu. Onu soyunurken görmek, ufacık mor havluyla görmekten bile daha seksi bir şeydi.

"Şey, Rachel'in odasındaki panodaydı. İlk gördüğümde aldım."

Gabriel eğilip onun yüzünü çenesinden kaldırdı, ifadesini inceleyerek "Aldın mı?" dedi. "Yani çaldın mı?"

"Yapmamalıydım, biliyorum. Ama harika bir gülümsemen vardı, Gabriel. On yedi yaşımdaydım ve çok budalaydım."

"Budala mı, yoksa vurgun mu?"

Julia gözlerini yerden kaldıramıyordu. "Sanırım biliyorsun."

"Rachel üniversiteye, beni görmeye geldiğinde, cep telefonuyla resimler çekmişti, bu onlardan biri. Bu da benim en sevdiklerimden biri, o yüzden de çerçevelettim." Julia'yı dikkatle inceledi. "Beğenmedin mi?"

Julia'nın aklı karışmış gibiydi. "İyi çıkmışsın."

Çerçeveyi onun elinden alıp dikkatle tekrar çekmecelerin üstüne koydu. "Ne düşünüyorsun? Söyle bana."

"Dans ederken bana bakışın... Anlamıyorum."

"Çok güzel bir kadınsın. Neden bakmayayım sana?"

"Bakış biçimin."

"Sana her an öyle bakıyorum." Onu yavaşça öptü. "Şimdi de öyle bakıyorum sana." Saçlarını yüzünden kaldırdı. "Bir iki dakikaya kadar dönerim."

Julia pijama yerine kullanacağı kıyafeti giydikten sonra banyonun kapısında durdu. Arkasından beyaz ışık vuruyordu.

"Dur," dedi Gabriel. Onun yokluğunda odaya dönmüş, yatağa uzanmış, onu seyrediyordu.

Julia üstündeki kıyafete baktı, tedirgin, kıpırdandı. Ne giyeceğini bilememişti. Pijamalarının çoğu çocukça şeylerdi, onun önünde giyilecek gibi değildi. Yatarken giyecek türde çamaşırları da yoktu. Hoş, olsaydı da, onunlayken kombinezonla yatağa yatacak cesareti yoktu. Bu yüzden de şimdi üstünde göğsünü saklayacak kadar bol, lacivert bir tişörtle St. Joseph Üniversitesinin arması işlenmiş bir jimnastik şortu vardı.

"İnanılmazsın."

Julia yüzünü buruşturdu, ışığı söndürmek üzere düğmeye uzandı.

"Bekle. Orada, o ışık arkandayken tıpkı meleğe benziyorsun."

Julia duyduğunu belirtecek biçimde başını salladı, sonra sessizce onun yanına geldi.

Gabriel hemen onu sıcacık kucakladı, Julia bu arada, onun da şort ve tişört giymiş olduğunu gördü.

Ne biçim bir çifttiler! Ama çarşafların altında bacakları birbirine mutluluk içinde dolanıyordu. Gabriel onu şefkatle öptü, sonra yastığına uzandı, onun başı kendi göğsüne yaslandığında mutlu mutlu içini çekti, kollarını onun beline sardı.

"Yalnızlığın için üzgünüm, Julianne."

Julia onun bu ilgisiz sözüne şaşırmış gibiydi.

"Bu hafta bir ara telefonda konuşuyorduk, sen kendini izole hissettiğini, hiç arkadaşın olmadığını söyledin."

Julia bunu hatırlayınca irkildi.

"Sana bir yavru kedi ya da tavşan alsam nasıl olur? Evinde sana arkadaş olabilecek bir şey?"

"Gabriel, bunu düşünmen çok güzel, ama benim sorunlarıma para ziyan etmen yersiz."

"Biliyorum. Ama seni gülümsetmek için para harcayabilirim." Onu tekrar öptü.

"Anlayışlı davranış, dünyanın bütün parasından daha değerlidir."

"Ona sahipsin. Çok daha fazlasına da."

"İstediğim o kadar."

"Hafta sonu burada kal. Benimle."

Julia bir an kararsızlık geçirdi, sonra "Peki," diye fısıldadı.

Gabriel rahatlamış göründü. "Balığa ne dersin? Balıklar en yeni moda arkadaş."

Julia güldü. "Sanmıyorum. Kendime zar zor bakabiliyorum, nerede kaldı bir başka zavallı yaratığa bakmak."

Gabriel göz göze bakabilmeleri için onun çenesini kaldırdı. "O halde sana benim bakmama izin ver." Bakışları yoğundu, gözleri hiç kırpılmıyordu.

"Hangi kadını istesen elde edebilirsin, Gabriel."

Gabriel'in kaşları çatıldı. "Yalnız seni istiyorum."

Julia başını onun göğsüne dayayıp gülümsedi.

"Julianne, sensiz kalmak, yıldızların olmadığı sonsuz bir geceye tahammül etmek gibi."

22. Bölüm

İki (neredeyse) sevgili koskoca yatakta, buz mavisi yorganla beyaz çarşafların altında, bacakları birbirine dolanmış durumda yatıyorlardı. Kadın uykusunda mırıldandı, tedirginlik içinde kıpırdandı, adam hareketsiz, onun beraberliğinin zevkine vararak yatmayı sürdürdü.

Onu kaybedebilirdi. Yanında yatarken, bu gecenin çok daha farklı sonuçlanabileceğinin farkındaydı. Julia onu bağışlamak zorunda değildi. Kabul etmek zorunda değildi. Ama etmişti. Belki de umut etmeye cesaret edebilir ve...

"Gabriel?"

Cevap vermedi. Onun uyuyor olduğunu, uykusunda konuşuyor olduğunu sanmaktaydı. Saat gecenin üçüydü, yatak odası karanlıklara bürünmüştü. Kentin panjurlar arasından giren ışıklarıyla pek az aydınlanabiliyordu.

Julia, o yüzünü görebilsin diye döndü. "Gabriel?" diye fısıldadı. "Uyanık mısın?"

"Evet. Bir şey yok, tatlım, uyuyabilirsin." Onu hafifçe öptü, saçlarını okşadı.

Julia tek dirseği üzerinde doğruldu. "Ben tümüyle uyandım."

"Ben de."

"Seninle... Konuşabilir miyim?"

Gabriel de dirseği üzerinde doğruldu. "Elbette. Bir şey mi var?"

"Şimdi eskiden olduğundan daha mutlu musun?"

Gabriel bir an ona baktı, parmağının ucunu onun burnuna değdirdi. "Gecenin yarısında bu derin soru da nereden çıktı?"

"Geçen yıl mutsuz olduğunu söylemiştin. Şimdi mutlu musun diye merak ettim."

"Mutluluk pek az tanıdığım bir şeydir. Ya sen?"

Julia elinde çarşafın kenarını büküyordu. "Mutlu olmaya çalışıyorum. Küçük şeylere odaklanıp onlarda mutluluk bulmaya uğraşıyorum. Senin turtan beni mutlu etti."

"Turtanın seni mutlu edeceğini bilsem, onu sana daha önce verirdim."

"Şimdi neden mutlu değilsin?"

"Ben doğum hakkımı bir kâse çorbaya feda ettim."

"Kutsal kitaptan alıntı yapıyorsun." Julia inanamamıştı.

Gabriel dikleşti. "Ben pagan değilim, Julia. Episkopal mezhebinde büyütüldüm. Richard'la Grace çok inançlıydılar. Bilmiyor muydun?"

Julia başıyla evetledi. Unutmuştu.

Gabriel'in yüzüne ciddi bir ifade yerleşti. "Hâlâ inanıyorum, öyle yaşamıyor olsam da... Bunun beni riyakâr biri yaptığının farkındayım."

"Tüm inananlar riyakârdır, çünkü hiçbirimiz inançlarımızın düzeyine ulaşamıyoruz. Ben ayinlere ancak hüzünlü olduğum zamanlar giderim. Bir de Noel'de ve Paskalya'da." Elini uzatıp onun elini tuttu. Sımsıkı tuttu. "Eğer hâlâ inanıyorsan, umudun var demektir. Mutluluğun senin için de mümkün olduğuna inanıyor olmalısın."

Gabriel onun elini bırakıp sırtüstü yattı, tavana baktı. "Ben ruhumu kaybettim, Julianne."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şu anda sen, *ölüme karşı günah* işlemiş nadir insanlardan birine bakıyorsun."

"Nasıl?"

Gabriel içini çekti. "En acı ironi, benim adım. Melekten çok şeytana yakınım, bağışlanamam da, çünkü bağışlanamayacak şeyler yaptım."

"Yani... Profesör Singer'la mı?"

Gabriel acı acı güldü. "Keşke tek günahlarım onlar olsaydı. Ama değil, Julianne. Daha kötülerini de yaptım. Lütfen dediklerimi kabul et."

Julia birkaç santim daha yaklaştı. Narin hatları kaygıyla kırışmış, kaşları neredeyse bitişmişti. O Gabriel'in söylemediği sözleri düşünürken, Gabriel de pişmanlık dolu parmaklarını onun kolunda yukarı aşağı gezdiriyordu.

"Senden sır saklamanın incitici bir şey olduğunu biliyorum. Bunları senden sonsuza kadar saklayamayacağımı da biliyorum. Lütfen bana biraz zaman ver."

Soluğunu yavaşça salıp sesini kıstı. "Söz veriyorum, sana kim olduğumu anlatmadan seninle aşk yapmayacağım."

"Sence bunu konuşmak için biraz erken değil mi?"

Gabriel kaşlarını çatıp onun gözlerini aradı. "Erken mi?"

"Gabriel, biz birbirimizi tanımaya daha yeni başladık. Daha şimdiden birkaç sürprizle karşılaştık."

O yüzünü buruşturdu. "Niyetlerimi bilmen gerek. Seni baştan çıkarıp, sonra da çekip gitmeye niyetim yok. Açıklanması gereken sırları, seni tümüyle kendimin yaptıktan sonraya bırakmak gibi bir niyetim de yok. İyi biri olmaya çalışıyorum."

Gabriel'in kararları iyi niyetliydi. Julia'yı istiyor, onun tümünü istiyordu, ama gece karanlığında, orada yatarken, ona kendi gerçek kimliğimi açıklamadan bekâretini almak istemiyordu. Gerçi Julia'nın Ann olayına verdiği son tepki ona umudun ne demek olduğunu öğretmişti, ama açıklamalarının onu uzaklaştıracağından

hâlâ korkmaktaydı. Daha iyisine layıktı o. Yine de, Julianne'i bir başkasıyla düşünmek bile kalp atışlarını tekletiyordu.

"Senin bir vicdanın var mı?"

"Bu nasıl soru böyle," diye homurdandı.

"Doğruyla yanlış arasında bir fark olduğuna inanıyor musun?"

"Elbette!"

"O farkın ne olduğunu biliyor musun?"

Gabriel yüzünü iki eliyle ovaladı, ama ellerini indirmedi. "Julianne, ben psikopat değilim. Sorun olan bilmek değil... Yapmak."

"O halde ruhunu kaybetmemişsin. Doğru ile yanlış arasındaki farkı ancak ruhu olan bir varlık bilebilir. Evet, hatalar yapmışsın, ama suçluluk duyuyorsun. Pişmansın. Ve eğer ruhun hâlâ varsa, bağışlanma şansını kaybetmiş değilsin."

Gabriel üzgün üzgün gülümsedi, onu öptü. "Grace gibi konuştun."

"Grace çok bilge bir insandı."

"Sen de öylesin, Bayan Mitchell. Öyle görünüyor," diye takıldı ona.

"Aslında öyleyim. Aquinas'tan biraz yardım alarak, Profesör."

Gabriel onun çıplak tenini gıdıklayabilmek için uzanıp tişörtünü biraz çekti.

"Ah! Gabriel! Kes şunu!" Julia kıkırdadı, kıvrılıp büküldü, ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Gabriel onu gıdıklamayı biraz daha sürdürdü, onun gülüşünün karanlık odada yankılanışının keyfini sürdü, sonra onu bıraktı. "Teşekkür ederim, Julianne." Yanağını okşadı. "Beni hemen hemen inandırmanın eşiğine geldin."

Julia kolunu onun beline sardı, yanına sokuldu, kokusunu keyifle içine çekti. "Her zaman güzel kokuyorsun."

"Rachel'le Grace'e şükret. Bana Aramis almaya çok erken başladılar. Ben de alışkanlıkla devam ettim." Sırıttı. "Başka kokuya dönmemi ister misin?"

"Grace sana bunu aldıysa, istemem."

Gabriel'in gülümsemesi söldü, ama yine de onun alnına bir öpücük kondurdu. "Herhâlde Brut almadığı iyi olmuş."

Julia güldü.

Birkaç dakika sessiz yattılar, sonra Julianne onun kulağına fısıldadı. "Sana söylemek istediğim bir şey var."

Gabriel dudaklarını büzdü, başını evet anlamında salladı.

Odanın karanlığına rağmen Julia utangaç bir tavırla gözlerini kaçırdı. "Elmalıkta beni elde edebilirdin. İzin verirdim."

Gabriel tek parmağının ucunu onun yanağından kaydırdı. "Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Bir kadının vücudunu okuma tecrübem vardır, Julianne. O gece sen çok... *Alıcıydın.*"

Julia şaşırmıştı. "Demek o zaman biliyordun ki ben..."

"Evet."

"Ama yine de sen asla..."

"Hayır."

"Bana nedenini söyler misin?"

Gabriel düşünceli bir tavırla durakladı. "Doğru değil diye düşündüm. Hem seni bulduğuma, kollarıma aldığıma o kadar memnundum ki, o yetti. Her şeye değdi."

Julia eğilip dudaklarını onun boynuna dayadı. "Mükemmeldi."

"Şükran Bayramı için eve dönünce seni yine elmalığa götürmek isterim. Gelir misin benimle?"

"Tabii." Julia onun dövmesinin çok yakınına bir öpücük kondurdu. Çünkü oraya ne zaman eli değse Gabriel'in irkildiğini biliyordu.

"Öp beni," diye mırıldandı o.

Julia bu isteği yerine getirdi, aralık dudaklarını onun dudaklarına bastırdı, tadını aldı, bunu onun istediği sürece sürdürdü. Gabriel içini çekip biraz uzaklaşınca, ani temas kaybından ötürü hüzünlendi, eski bir kaygısı o anda dirildi.

Gabriel onun gerildiğini hissetti. "Geri duruşumu isteksizlik sanma, Julianne. Yanıyorum senin için." Onu yavaşça kıpırdatıp yatakta kendi tarafına kaydırdı, arkasından onu kaşık gibi kucakladı, yüzünü onun saçlarına gömdü. "Burada olduğun için mutluyum," diye fısıldadı.

Julia ona, yanındayken daha iyi uyuduğunu söylemek istedi. Hep onunla uyumak istediğini, onu gerçekten ve tam anlamıyla istediğini söylemek istedi.

Ama söylemedi.

Ertesi sabah uyandığında yalnızdı. Gabriel'in başucunda tuttuğu eski tip saate baktı, neredeyse öğlen olduğunu görünce şaşırdı. Çok fazla uyumuştu.

Gabriel ona bir kahvaltı tepsisi hazırlamış, portakal suyu doldurduğu şarap bardağına da bir not dayamıştı. Julia çikolatalı ekmeği yerken notu okudu Profesör Gabriel O. Emerson'un masasından:

Sevgilim, çok derin uyuyordun, seni uyandırmak istemedim. Bazı işler için çıkıyorum, uyanınca beni ara. Bütün gece kollarımda olduğun ve bana o sözleri söylediğin için minnet duyuyorum. Benim ruhum var ve o ruh senin.

Gabriel

Julia keyifle gülümsedi, kahvaltısını yavaş yavaş yemeyi sürdürdü. Gabriel mutlu gibiydi. Bu onu da mutlu ediyordu. Banyoda temizliklerini yaptı, tam yatak odasından çıkarken ayağı bir şeye takılınca sendeledi. Doğruldu, küfretti, yere bakınca,

takıldığı şeyin üç alışveriş torbası olduğunu gördü. Üstlerinde *Holt Renfrew* yazıyordu. Onları neredeyse öfkeyle kenara itti, mutfağa yürüdü.

Gabriel'i kahvaltı tezgâhının başında oturur görünce şaşırdı. Kahvesini içiyor, gazeteyi okuyordu. Üstünde açık mavi, önden düğmeli bir gömlekle her zamanki gibi siyah pantolon vardı. Gözlüğü gözündeydi ve yine her zamanki kadar yakışıklıydı. Julia şortu ve tişörtüyle kendini giyinmemiş gibi hissetti.

"Hey, merhaba." Gabriel gazeteyi katladı, fincanını elinden bıraktı, kollarını iki yana açıp onu bekledi.

Julia onun iki dizi arasına yürüdü, Gabriel onu sıcacık kucakladı.

"İyi uyudun mu?" diye fısıldadı kulağına.

"Çok iyi."

Gabriel onu yavaşça öptü. "Çok yorgundun. Şimdi nasıl hissediyorsun?" Yüzüne kaygıyla bakıyordu.

"İyiyim."

"Öğle yemeğini hazırlayayım istersen."

"Sen yedin mi?"

"İlk kahvemle birkaç lokma. Öğleyin seninle yeriz diye bekliyordum."

Onu yine, bu sefer daha derin öptü. Julia çekingen bir hareketle kollarını onun sırtına sardı, saçlarına uzandı. Gabriel onun alt dudağını ısırır gibi yaptı, geri çekilip gururla gülümsedi.

"Benliğimin bir yarısı, uyandığımda seni burada bulamam diye korku içindeydi."

"Bir yere gittiğim yok, Gabriel. Dün her tarafa o yüksek topuklarla yürümek zorunda kalınca, ayaklarım haşat oldu. İstesem bile eve kadar gidemem sanıyorum."

"Ben ona çare bulurum. Sıcak bir banyonun yardımıyla." Kaşlarını anlamlı biçimde kaldırdı.

Julia kızarıp konuyu değiştirdi. "Ne kadar uzun kalmamı istiyordun?"

"Sonsuza kadar."

"Gabriel, ciddi ol." Gülerek başını iki yana sallıyordu.

"Pazartesi sabahına kadar."

"Giyeceğim şeyler ancak bugüne yeter. Eve gidip bir şeyler almam gerek."

O yine gülümsedi. "Seni eve götürürüm... Israr edersen. Ya da sana Land Rover'ı ödünç veririm. Ama gitmeden önce, yatak odasında seni bekleyen bir iki şey var. Belki de eve gitmene gerek olmaz."

"Nasıl şeyler?"

Gabriel ellerini havada salladı. "İnsanın bir arkadaşında kalırken ihtiyaç duyabileceği türden şeyler."

"Nereden geldi o şeyler?"

"Rachel'in sana ulak çantasını aldığı dükkândan."

"Demek pahalı şeyler." Julia kaşlarını çatarken kollarını göğsünde çaprazladı.

"Sen benim konuğumsun. Konukseverlik kuralları, *tüm* ihtiyaçlarını karşılamamı gerektiriyor." Sesi boğuk gibiydi. Diliyle alt dudağını yaladı.

Julia büyük çaba harcayarak onun ağzına bakmamaya çalıştı. "Bana... Bu doğru değil gibi geliyor... Giyecek şeyler alman."

"Neden söz ediyorsun?" Bu sefer sesi kızgındı.

"Sanki ben bir..."

"Kes artık." Onu hemen bıraktı, gözlerinin rengi koyuldu.

Julia ona bakıyor, kendini gelmekte olan fırtınaya hazırlıyordu. "Julianne, cömertliğe karşı bu düşmanlığın nereden geliyor?"

"Öyle bir şeyim yok."

"Evet, var ve biliyorsun. Sana rüşvet verip benimle seks yapmanı sağlamaya çalıştığımı mı düşünüyorsun?"

Julia'nın yüzü kızardı. "Tabii ki hayır."

"Bunları alıyor olmam, bedelini sana seks ticaretiyle ödetmek için diye mi düşünüyorsun?"

"Hayır."

"O halde sorun ne?"

"Sana borçlu olmak istemiyorum."

"Borçlu olmak mı? Yani ben Orta Çağ simsarları gibi faiz mi alacağım? Vaktinde ödemezsen bedeninden bir kilo et mi isteyeceğim?"

"Öyle bir şey düşünmüyorum," diye fısıldadı Julia.

"O halde ne düşünüyorsun?"

"Kendi ayaklarımın üzerinde durabilmek istediğimi düşünüyorum. Sen profesörsün, ben öğrenciyim ve..."

"Onu dün gece konuştuk. Bir arkadaştan gelen hediye, serbest iradeni de, kişisel özerkliğini de rehin alacak değil." Son derece öfkeliydi. "Eve gitmek zorunda kalmanı istemedim. Birlikte geçireceğimiz zaman zaten kısa. Karşı kaldırıma geçip her zaman gittiğim dükkâna uğradım, özel asistanım bir şeyler seçmeme yardım etti. Nazik olmaya çalışıyordum. Ama sen istemediğine göre, iade ederim."

Ayağa kalktı, kahve fincanını tezgâha bıraktı, sonra tek kelime söylemeden onun yanından geçip çalışma odasına girdi.

Julia, *bunun daha iyi olmaya payı vardı*, diye düşündü.

Ne yapacağını bilmez durumda, tırnaklarını kemirmeye başladı. Bir yandan, bağımsızlığına değer veriyor, kanadı kırık zavallı kuş rolü oynamak istemiyordu. Beri yandan, yumuşak bir yüreği vardı, başkalarına acı vermekten de hoşlanmıyordu. Gabriel'in gözlerini görmüştü. Bu ani öfke gösterisinin altında, gerçekten incindiğinin işaretlerini okumuştu. Derin bir incinme.

Onu incitmek istememiştim...

Gabriel o kadar güçlü, o kadar sağlamdı ki, bu kadar hassas olacağını tahmin edememişti. Hele birkaç hediye gibi önemsiz bir konuda. Belki de ondaki bu hassasiyeti tek gören kendisiydi. Bu da, onu incitmekten duyduğu acıyı arttırıyordu.

Kendine bir bardak su doldurup yavaş yavaş yudumladı, onu rahat bırakmaya, kendine de düşünecek vakit tanımaya çalıştı. Çalışma odasına yaklaştığı sırada, telefon çaldı. Julia başını kapıdan uzattı, içeriye göz attı.

Gabriel masasının başına oturmuş, telefonda konuşurken önündeki kâğıtları karıştırıyordu. Julia'ya doğru baktı, parmağıyla elindeki telefonu işaret etti, dudak hareketiyle arayanın adını bile belirtti: *Richard.*

Julia başıyla evetledi, masadan pek pahalı görünmeyen bir kalem aldı, bir kâğıda bir şeyler yazdı: *'Affet beni'.* Ona kâğıdı gösterdi, gözleri karşılaştı. Gabriel aşırı gergin, başıyla evetledi.

Duşa giriyorum. Sonra konuşur muyuz?

O kâğıdı okuyup yine başını salladı.

Bu kadar düşünceli davrandığın için teşekkür ederim. Üzgünüm.

Bu sefer Gabriel uzanıp Julia'nın bileğini tuttu, dudaklarını onun avucunun ortasına bastırdı, eli hafif sıkıp sonra bıraktı.

Julia yatak odasına girdi, kapıyı arkasından kapadı. Hemen alışveriş torbalarını yatağın üzerine koydu, isteksizce açmaya başladı.

Birinci torbada kadın giysileri buldu. Hepsi kendi giydiği bedendi. Gabriel ona bir klasik, siyah, dar etek, bir siyah Theory pantolonu, bir beyaz koton gömlek elbise (kolları manşetli), bir de Santorini mavi ipek bluz almıştı. Ayrıca bir çift desenli çorap, pantolon çorapları, bir de siyah, sivri burunlu, bileğe kadar bot, kıyafetleri tamamlıyordu. Tek bir tasarımcıdan gelen 'esas giysiler' koleksiyonu gibiydi. Nankörlük etmek istemiyordu ama... Bir blucin, bir uzun kollu tişört, bir çift de jimnastik pabucuyla çok daha mutlu olabilirdi.

İkinci torbada iç giysileri bulunca şoka uğradı. Gabriel çok şık, besbelli çok da pahalı bir bornoz-sabahlıkla ona uyan gecelik almıştı. Ayak bileklerine kadar inen, 'V' yakasında volanlar olan bir gecelik. Hiç açık saçık olmayışı onu hem şaşırttı hem de sevindirdi. Aslında ilişkilerinin bu evresinde bile, onun yanında yatarken bunu rahatça giyebilirdi. Torbanın dibinden mor bir çift topuklu saten terlik çıktı. Seksi yatak odası terliği iddiasında olan, ama sağlık tehlikesi taşıyabilecek terlikler.

Gabriel'in kesinlikle topuklulara bir zaafı var... Her türlü kadın ayak giysisinde.

Üçüncü ve son torba, iç çamaşırlarının torbasıydı. Julia, yüzü kızararak, torbadan üç dantel yarım sutyen çıkardı. Üçünün de kendi külotları yanındaydı. Hepsi bir Fransız tasarımcıya aitti. Takımlardan biri şampanya rengi, biri buz mavisi, biri de açık pembeydi. Külotların hepsi şort biçiminde, danteldi. Julia gözünde Gabriel'in raflardan bunları seçmeye çalışıp en güzel, en zarif ve doğru numara olanları alışını canlandırırken yüzü daha da kızardı.

Ah cömert erkek arkadaşların(?) arkadaşların(?) tanrıları, onu tahrik edici ürünlerden uzak tuttuğunuz için teşekkürler... Şimdilik.

Afallamıştı. Biraz utanmıştı. Ama her şey o kadar güzel, o kadar zarif, o kadar mükemmeldi ki! *Beni sevmiyor olabilir ama mutlu olmam onu sevindiriyor,* diye düşündü.

Şampanya rengi çamaşır takımını, beyaz gömleği ve siyah pantolonu kapıp Gabriel'in banyosuna daldı, duş yaptı. Lavanta rengi puf orada onu bekliyordu. Ama ne hikmetse onun kendi kullandığı marka şampuan, saç bakımı ve duş jeli de oradaydı. Gabriel o tutkucu huyuyla, her şeyi düşünmüştü.

Yeni bornozunu gururla giyip havluyla saçlarını kurularken kapının vurulduğunu duydu.

"Girin."

Gabriel kapıdan başını uzattı. "Emin misin?" onun ıslak saçlarına baktı, sonra gözleri mor bornoza, çıplak ayaklara indi, sonunda boynunun çıplak teninde durdu.

"Giyiniğim, tamam."

Gabriel ona doğru yürüdü. Gözleri koyu renkti ve aç bakıyordu. "Giyinik olabilirsin, ama ben o kadar ak-pak değilim."

Julia ona gülümsedi, o da karşılık verdi. Açlığını bir derece kontrol altına almıştı.

Lavaboya yaslanıp ellerini ceplerine soktu. "Özür dilerim."

"Ben de."

"Aşırı tepki gösterdim."

"Ben de."

"Barışalım."

"Lütfen," dedi Julia.

"Bu kolay oldu," diye güldü Gabriel. Havluyu elinden alıp yana fırlattıktan sonra onu kollarına çekip sıkıca kucakladı. "Sabahlığı beğendin mi?" Parmağını ipek kısımlardan tereddütlü bir hareketle kaydırdı.

"Çok güzel."

"Ötekileri geri göndereceğim."

"Hayır, hepsini çok sevdim. Sen seçtiğin için, daha da çok sevdim. Teşekkür ederim."

Gabriel'ın öpücükleri hafif ve tatlı olabilirdi, ama bir erkek çocuğun ilk sevgilisini öpüşü gibiydi genelde. Oysa bu sefer öyle olmadı. Dudakları onunkilere bastırmayı sürdürdü, sonunda Julia'nın dudakları açılmak zorunda kaldı. Gabriel onu uzun uzun, ateşli ateşli öptü, ancak ondan sonra geri çekildi. Elinin tersini onun yanağının kavisinde yukarı aşağı kaydırdı.

"Bluein alacaktım ama Hilary, satış asistanım, başkasına bluein almanın çok zor olacağına beni inandırdı. Daha rahat bir şey giymek istersen, seni götürürüm, başka şey alırsın."

"Bir blucine daha ihtiyacım yok."

"İç çamaşırları hariç her şeyi benim seçtiğimi bil. Onları Hilary seçti." Sonra onun yüzündeki şaşkınlığı görünce çabucak açıkladı. "Seni utandırmak istemedim."

"Çok geç," diye mırıldandı Julia. Bu son açıklama onu hayal kırıklığına uğratmışa benziyordu.

"Julianne, bir şeyi izah etmem lazım." Gözleri ciddileşti, Julia teninde bir ürpertinin dolaştığını hissetti. Gabriel ağırlığını birkaç kere bir ayağından ötekine kaydırıyor, doğru kelimeleri seçmeye çalışıyordu.

"Babam, annemle ilişki kurduğunda, evli, aile sahibi bir adamdı. Onu baştan çıkardı, fahişe gibi kullandı, sonra da terk etti. Sana aynı şekilde davrandığımı düşünmen beni üzüyor. Tabii benim geçmişimi hesaba katarsan, öyle düşünmende şaşılacak bir şey yok, ama..."

"Gabriel, öyle düşünmüyorum. Yalnızca, bakıma muhtaçmışım gibi algılandığımı hissetmek hoşuma gitmiyor."

Gabriel ona dikkatle baktı. "Sana bakıyor olmam, ihtiyacın olduğu için değil. Tabii kendine bakabilecek durumdasın. Küçüklüğünden beri bunu bayağı iyi de başarmışsın. Ama artık yalnız olmak zorunda değilsin. Ben varım artık.

Seni şımartmak, gösterişli jestler yapmak istiyorum, çünkü sana çok değer veriyor, seni seviyorum." Tedirgin bir tavırla kıpırdandı. "Hissettiğim her şeyi söyleyemiyorum. Tek yapabileceğim göstermek. Sen buna izin vermeyince de..." Omuzlarını kaldırdı. Yüzünde acılı bir ifade vardı.

Julia alçak sesle "Bunu hiç böyle düşünmemiştim," dedi.

"Ne zaman senin için bir şey yapsam, kelimelerin söyleyemediği bir şeyleri ifade etmeye çalışıyorum." Başparmakları onun yanak kıvrımlarını izledi. "Beni bundan yoksun bırakma. Lütfen."

Julia ona cevap olarak, parmak uçlarında yükselip kendini onun göğsüne sımsıkı yasladı, kollarını onun boynuna sardı,

kendi ağzıyla onun ağzının içini yokladı. Bunların tümü açlığı, vaatleri, vericiliği ve ihtiyaçları ifade eden şeylerdi.

Gabriel de verdi. Çenesindeki gerilim hissedilebiliyordu. Tüm benliği bir noktaya, o mükemmel ağza odaklanmıştı. Ayrıldıklarında ikisi de soluk soluğaydı.

Gabriel çenesini onun omzuna dayadı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Bir başka insana yaslanmak bana zor gelen bir şey."

"Biliyorum."

"Beni planlarına dâhil etmen benim yerime kararlar vermenden daha kolay olabilir. Kendimi daha çok senin... Eşin gibi hissedebilirim. Hoş, öyle bir şey yok ama..." Yanakları pembeleşti.

Gabriel onu tekrar öptü. "Eş olalım istiyorum, Julianne. Seninki haklı bir istek. Bazen boş bulunuyorum yalnızca. Hele sen söz konusu olunca."

Julia başıyla evetledi, Gabriel boğazını temizleyince geri çekildi, gözlerine baktı.

"Babam ölmeden bir yıl kadar önce bir vicdan krizine kapıldı, vasiyetnamesine benim adımı da ekledi. Mirasından bana da meşru çocuklarına verdiği kadar pay verirse, günahlarını affettirebileceğini düşündü. Şu anda karşında, yaşayan, soluk alan bir 'lütuf' var."

"Çok üzgünüm, Gabriel."

"Parayı istemedim. Ama bana bıraktığı yatırımlar nedeniyle, şimdi param o öldüğü günkünden daha fazla. Ne kadar hızlı harcarsam harcayayım, hiçbir zaman o paradan kurtulamayacağım. Babamdan da hiçbir zaman kurtulamayacağım. Yani eşyaların kaç para olduğunu düşünmen yersiz. Fiyatının önemi yok."

"Mirası neden kabul ettin?"

Gabriel gözlüğünün altına ellerini sokup gözünü ovalayabilmek için onu bıraktı. "Richard'la Grace benim hatalarımın

bedelini ödemek için evlerini ipotek ettiler. Uyuşturuculara da para gerekiyordu... Yani tehlikedeydim. Başka şeyler de vardı..."

"Bilmiyordum."

"Baban biliyordu."

"Babam mı? Nasıl?"

"Richard beni kurtarmaya ahdetmişti. Ben başımın ne kadar dertte olduğunu itiraf edince, borçlu olduğum tüm insanları dolaşıp benim borçlarımı ödemeye karar verdi. Bereket versin ilk önce senin babanı aramış."

"Bunu neden yapsın?"

"Çünkü baban, Boston'da tanıdıkları olan bir özel dedektif tanıyordu."

Julia'nın gözleri iri iri açıldı. Anlamıştı. "Amcam Jack."

Gabriel kaşlarını çattı. "Onun amcan olduğunu bilmiyordum. Richard çok saftı. Borçlu olduğum adamlardan bazılarının çok karanlık tipler olduğunu, parayı alıp onu da öldürebileceklerini kavrayamıyordu. Tom, amcan ve bazı arkadaşları aracılığıyla benim borçlarımın Richard'ın parasıyla güven içinde ödenmesini ayarladı. Ben rehabilitasyondan çıkınca, babamın New York'taki avukatını aradım, mirası alacağımı söyledim. İpoteği ödedim, ama o utançtan asla kurtulamadım. Richard benim yüzümden öldürülebilirdi."

Julia yanağını onun göğsüne dayadı. "Sen onun oğlusun. Elbet kurtarmak ister oğlunu. Seni seviyor."

"Haylaz evlat," diye mırıldandı Gabriel.

Ellerini onun kalçalarına indirdi ve konuyu değiştirdi. "Burada rahat etmeni istiyorum. Çekmecelerimden birini boşalttım, dolapta da giysilerin için yer ayırdım. Bazı şeyleri burada bırakmanı, rahatça gelip gidebilmeni istiyorum. Yedek anahtarımı da sana vereceğim."

"Kıyafetlerimi burada bırakmamı mı istiyorsun?"

"Aslında kendin burada kal istiyorum, ama kıyafetlerine de razıyım," diye homurdanırken yüzünde yine aynı yarım gülümseme vardı.

Julia parmak ucuna yükselip onun dudağına bir pişmanlık öpücüğü kondurdu. "Senin hediyelerinden bazılarını burada bırakırım, gelecek gelişimde burada hazır bulurum."

Gabriel gülümsedi, sonra gülümsemesine bir gurur gölgesi sızdı. "Burada bir şeyler bırakmaktan söz etmişken, belki birkaç da resim bırakırsın."

"Resmimi mi çekmek istiyorsun? Bu hâlimle mi?"

"Neden olmasın? Çok güzelsin, Julianne."

Julia'nın cildi alev alev oldu. "Erotik resimlerimi çekmene hazır olduğumu sanmıyorum."

Gabriel'in kaşları çatıldı. "Ben aslında siyah beyaz profilini düşünüyordum. Boynun, yüzün..." Parmakları onun sırtında yuvarlak desenler çizmekteydi. Ona sevgisini ifade edecek yumuşak bir mesaj gibi.

"Neden?"

"Çünkü sen burada yokken de sana bakabilmek istiyorum. Evim sensiz çok boş oluyor."

Julia düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü.

"Bu seni tedirgin mi etti?" Gabriel onun çenesini okşuyordu.

"Hayır. Resmimi çekebilirsin. Ama giyinik olmayı tercih ederim."

"Kalbimin çıplak hâline dayanabileceğini zaten sanmıyorum."

Julia ona gülümsedi, Gabriel güldü.

"Senden bir şey isteyebilir miyim, Gabriel?"

"Elbette."

"Şükran Bayramı'nda eve gittiğinde, Richard'da mı kalacaksın, yoksa otelde mi?"

"Herkesle birlikte evde kalacağım. Neden?"

"Rachel oraya gittiğinde otelde kaldığını söylemişti."

"Doğru."

"Neden?"

O omuzlarını kaldırdı. "Çünkü ailenin kara koyunuydum. Scott da bunu unutmama asla izin vermiyordu. Otelde kalırsam, tatsızlık çıkarsa oradan hemen ayrılmak daha kolay olurdu."

"Hiç eve bir kız getirdin mi?"

"Asla."

"Hiç getirmeyi istedin mi?"

"Senden önce, hayır." Onu öpmek üzere tekrar eğildi. "Bana kalsa, ailemin evinde yatağımı paylaşacağım ilk kız sen olasın isterim. Ne yazık ki mümkün değil... Eğer seni gece karanlığında gizlice içeriye almazsam."

Julia kıkırdadı, ama aslında için için çok memnun olmuştu.

"Richard bana uçak biletlerimizi gecikmeden ayırtmamı hatırlattı. İstersen bu işleri bana bırak, parayı sonra hallederiz, olur mu?"

"Ben kendi biletimi ayırtabilirim."

"Tabii ayırtabilirsin. Ama yan yana oturalım istiyorum. Benim seminerimden sonra hemen havaalanına doğru yola çıkmamız gerek. Bu da, Toronto'ya kalkan son uçağa bineceğiz demek. Saat dokuz dolaylarında."

"Ne kadar geç!"

"Ben Çarşamba gecesi için Philadelphia'da bir otel odası ayırtmak niyetindeyim, çünkü oraya on bir dolaylarında iniyoruz. Sen Selinsgrove'a hemen gitmeyi mi tercih edersin?"

Julia başını iki yana salladı. "Neden doğrudan Harrisburg'a uçmuyoruz?"

"Harrisburg'a son uçak, benim seminerimin ortasına rastlıyor. Tabii ertesi gün de gidebiliriz istersen. O zaman otelde kalmak

zorunda olmayız." Gabriel'ın gözleri onunkilere çakılmıştı, sanki onu ölçüp biçiyordu.

"Bir gün daha kaybetmek istemem. Hem, seninle otelde kalmak güzel olur." Gülümsedi.

"İyi. Rezervasyonları yapar, bir de araba kiralarım."

"Ya Rachel'le Aaron? Onlarla gitmemiz gerekmez mi?"

"Onlar Çarşamba, işten çıkınca gidiyorlar. Rachel bana, seni eve sağ salim vardırmanın benim sorumluluğum olduğunu söyledi. Senin şoförün ve uşağın olmamı bekliyor." Ona göz kırpıp sırıttı.

"Biliyor, değil mi?"

"Rachel her şeyi bildiğini düşünür." Gülümsemesi gerildi. "Kaygılanma. Ben idare ederim onu."

"Ben Rachel'e kaygılanmıyorum."

"Hiçbir şeye kaygılanman gerekmiyor. Biz uzak bir kentte karşılaşmış iki aile dostuyuz. Senden çok bana zor gelecek."

"O neden?"

"Çünkü seninle aynı odadayken sana dokunamadan beklemek zorunda kalacağım."

Julia çıplak ayaklarına baktı, utangaç utangaç gülümsedi.

Gabriel onun elini kendi avucuna aldı, okşamaya koyuldu. "Doğum günün ne zaman?"

"Onu kutlamıyorum."

"Neden?"

"Kutlamıyorum işte." Sesinden savunmaya geçtiği belli oluyordu.

"Eh, ben birlikte kutlayalım istiyorum. Beni bundan yoksun bırakma Julianne." Gabriel'in mavi gözleri, tedirginlikten çok çaresizlik yansıtıyordu.

Julia giysiler konusundaki tartışmalarını hatırladı, onunla bu kadar çabuk bir kavgaya daha girmek istemediğine karar verdi.

"Eylülün birriydi. Kaçırdın."

"Yo, kaçırmadım." Kollarını ona sardı, yanağını onunkine sürttü.

"Gelecek cumartesi boş musun? O gün kutlarız."

"Ne yaparak?"

"Bazı ayarlamalar yapmam gerek, ama dışarı çıkacağız."

"İkimizin birlikte dışarı çıkıp herkese gözükmesi iyi bir fikir değil gibi geliyor."

Gabriel kaşlarını çattı. "Bırak da ona ben kaygılanayım. Şimdi... Sen davetimi kabul ediyor musun, etmiyor musun?" Elini Julia'nın yan tarafındaki gıdıklanan yerinden aşağıya kaydırdı.

"Minnetle kabul ediyorum. Lütfen beni gıdıklama." Bu sefer beklentiyle kıkırdamaya başladı.

Gabriel onun ricasını duymazdan gelip onu gıdıklamaya koyuldu, çığlık attırana kadar da sürdürdü. Onun gülüşünü dinlemeye bayılıyordu. Julia da onu şakacı görmeye bayılıyordu.

Sonunda Julia'nın nefes alış verişi normale dönünce, özür dilemeler başladı. "Demin seni kırdığım için üzgünüm. Biliyorum, izah etmeye yetmez ama... Dün çok zor bir gün geçirdim, üstelik de hormonal durumdayım."

Hormonal? diye düşündü Gabriel. *Ahhh...* Ona kaygıyla baktı. "Hasta mısın?"

"İyiyim. Birkaç gün önce böyle olurum. Herhâlde dinlemek istemiyorsundur."

"Eğer seni hasta ediyor ya da sinirlerini bozuyorsa, duymak istiyorum demektir. Sen önemlisin benim için."

"Takvimine işaretlersen, ne zamanlar benden uzak durmak isteyeceğini bilirsin. Yani eğer..." Sesi söndü.

"Öyle bir şey yapmaya niyetim yok," dedi Gabriel gergin bir sesle. "Ben seni istiyorum, senin tumunu, yalnız tek tek parçalarını değil. Hem durumumuz tabii devam edecek." *Umarım.*

Julia'nın bu açıklaması, Gabriel için ilginç bir durum yaratmıştı. Yo, biyoloji bilgilerini unutmuş değildi. Daha çok, yaşam biçiminden ötürü bunlar ona hiç sorun yaratmamıştı. Hormonal kadınlar, âdet gören kadınlar... Onlar *Vestibule*'e gelip seks aramazlardı.

Yatağında aynı kadını ikinci kere ağırladığı nadirdi. Böyle bir şey olsa bile, kendi özel konularını hiç konuşmazlardı. Julianne ile böyle konuları konuşmak onu rahatsız etmiyordu. Onun çeşitli ruhsal durumlarını anlamayı istiyordu... Ağlamaklı ya da öfkeli olanlarını bile. Bu düşünce onu hem kaygılandırıyor hem de hoşuna gidiyordu.

"Seni bırakayım da giyin. Ama konuşmamız gereken bir şey daha var." Gabriel ona ciddi bakışlarla baktı, Julia hemen kendini çelikleştirdi.

"Avukatımla tekrar konuştum."

"Ve?"

"Bana senden uzak durmamı öğütledi. Üniversitenin bu konuda, öğrenciler için de, fakülte mensupları için de sıfır tolerans politikası benimsemiş olduğunu söyledi."

"O ne anlama geliyor?"

"Sen benim sınıfımda öğrenciyken aramızda yakınlaşma olursa, ikimiz de tehlikedeyiz demek oluyor. Seni okuldan atabilirler, belli durumlarda..."

Julia gözlerini kapadı, dudaklarından bir inilti kurtuldu. *Üniversite neden hep bize karşı komplo kuruyor?*

"Bu politikanın yürürlükte olduğunu biliyorduk, ciddi olduğunu da biliyorduk. Birkaç hafta daha, şimdiki durumu sürdürüp dikkatli davranmalıyız. Katherine sana benim seminerimle ilgili notu verdiğinde, birbirimizi görmekte özgür oluruz."

"Korkuyorum."

Gabriel uzanıp onun yanağına dokundu. "Neden korkuyorsun?"

"Bizi birlikte gören ya da bir şeylerden kuşkulanan herhangi bir kimse, şikâyet başvurusu yapabilir. Christa seni çok istiyor, benden de nefret ediyor. Paul senin bana nasıl davrandığını bildiği için, eminim beni taciz ettiğini iddia etmeye yatkındır. Profesör Singer'a gelince..." Julia ürperdi. Profesör Singer'ın ne düşündüğünü tahmin etmek bile istemiyordu.

"Seni atmalarına izin vermeyeceğim. Ne olursa olsun. İşin ucu hiçbir zaman oraya varmayacak."

Julia itiraz etmeye hazırlanırken Gabriel onu dudaklarıyla susturdu, ona güvenceler fısıldadı, onu ne kadar çok sevdiğini kelime kullanmadan göstermeye çalıştı.

Birlikte çok güzel bir gün geçirdiler. Güldüler, öpüştüler, saatlerce konuştular. Gabriel, Julia'nın çeşitli rahat pozlarda birkaç resmini çekti, sonunda Julia'nın utangaçlığı artınca, kamerayı ortadan kaldırmak zorunda kaldı. Gece o uyurken bir iki resmini daha çekmekte kararlıydı, çünkü Julia huzurluyken yüzü melek gibi oluyordu. Uyuyan Julianne resminin büyüleyici bir süje olacağını biliyordu.

Akşam yemeğinden sonra kendilerini şöminenin önünde dans eder buldular. Gabriel, Sting'den birkaç güzel şarkı seçip hazırlamıştı, ama Julia müziğe konsantre olamıyordu. Gabriel'in onu her öpüşünde olduğu gibi, kafası bulutlarda yüzüyordu. Fiziksel duygulara öyle kapılmıştı ki, başı dönüyordu.

Gabriel'ın elleri onun saçlarındaydı, ensesini okşuyordu. Elleri ensesinde hareket ederken tenine dokunuyor, omuzlarına kayıyor, teninin kıvrımlarından beline iniyor, yavaşça göğüslerini tutuyor, onlara hafif hafif masaj yapıyordu.

Julia geri çekildi.

Gabriel ellerini çekmeden gözlerini açtı. Önce şaşırmış göründü. Julia geri çekilmişti. Gabriel'ın parmakları, onun kalbinin hızlandığını hissediyordu.

"Julianne?" diye fısıldadı.

Julia başını iki yana salladı. Yüzü kızarmış, ağzı açıktı. Yaklaştı, ama göz temasını kesmedi. Gabriel ellerini biraz kıpırdattı, onun tepkisini ölçmeye çalıştı. Julia gözlerini kapattı, tekrar açtığında Gabriel o kahverengi gözlerde daha önce hiç görmediği bir şey gördü: ateş.

Julia'nın bu ani ve yoğun uyanışı onu çok sarstı. Yalnız kendi yükselen heyecanından ötürü değil, duygusal olarak sarstı. Daha önce hiç ona böyle bakmamıştı; istekli ve hevesli... Sanki daha önce hiç kimse ona dokunmamış gibi.

Gabriel bu düşünceyle birlikte, göğsünde bir hırıltı hissetti. Gözleriyle ona, öpüşmek üzere yaklaşmasını işaret etti, dudaklarını onunkilere yapıştırdı, göğüslerini daha kuvvetli ovdu, tişörtten görünmeye başlayan meme başlarından başparmaklarını kaydırdı. Julia onun ağzının içinde soluk almaya savaştı, bu onu daha da heveslendirdi. Çok geçmeden dudak dudağa inliyor, vücutlarını birbirine bastırıyor, sürüyorlardı.

Daha! diye emir veriyordu vücudu. Yaklaş. Daha hızlı. Daha sıkı. Daha. Daha. *Daha.*

"*Ağğhhh,*" diye inledi, onun dudaklarından ayrıldı, ellerini güvenli alana, omuzlarına aldı.

Julia yanağını onun göğüs kaslarına dayamıştı. Duyguları fırtınalıydı. Gözleri kapalıyken, ayakları üzerinde dengesiz gibiydi, ama Gabriel onu belinden yakaladı.

"Nasılsın?"

"Mutlu."

"İhtiras yapar bunu." Yarım gülümsedi.

"Senin parmakların da," diye fısıldadı Julia.

Gabriel onu şöminenin yanındaki kırmızı koltuğa oturttu. "Benim bir duşa girmem gerek."

Julia kendini toparlamaya çalıştı. Gabriel'ın baştan çıkarma becerileri onu hevese getirmiş, henüz hazır olmadığı şeyleri istemesine yol açmıştı.

Profesör Emerson göğüslere eğilimli, diye düşünürken sıcacık gülümsedi. Gabriel bir süre görünmeyince, ona ne olduğunu merak etti. Durup dururken neden ikinci bir duş yapmak gereğini duymuştu? Bu sessiz sorusunun cevabı kafasında belirince bir kere daha kendi kendine gülümsedi.

23. Bölüm

Julia'nın Gabriel'le geçirdiği hafta sonu belki de ömrünün en mutlu günleriydi. Bütün hafta o anıları bir tılsım gibi her yere yanında taşıdı: çarşamba Gabriel'in seminerinde olanları, Christa'nın onu aşağılama ve utandırma yolundaki ısrarlı çabalarını, Profesör Singer'i şikayet etmesi için Paul'un iyi niyetli, ama istenmeyen ısrarlarını.

Gabriel'in haftası ise tam cehennemden çıkma bir haftaydı. Seminerinde gözlerini Julianne'dan uzak tutmak çok zor gelmiş, kendini zorladıkça siniri, tersliği artmıştı. Christa neredeyse sabrını taşırmanın eşiğine gelmiş, habire ondan ekstra randevular istemiş, tez önerisini tartışmak istediği bahanesini ileri sürmüştü. Gabriel bu önerileri elinin bir hareketiyle reddettikçe, o da çabalarını iki katına çıkarmıştı.

Profesör Singer'a gelince... O da Gabriel'a bir e-posta göndermişti;

Gabriel, seni tekrar görmek güzeldi. Küçük sohbetlerimizi özledim. Konferansın teknik olarak çok iyiydi, ama bu kadar dar kafalı bir şey sunman beni hayal kırıklığına uğrattı. Sen macerasever biriydin. Özgür. Belki de profesör çok fazla şeye itiraz ediyor... Gerçek kimliğini kucaklamalı, biraz eğitimden geçmelisin. Sana tam ihtiyacın olan şeyi verebilirim. Tam olarak özlediğin şeyi, Mme. Ann

Gabriel, Profesör Singer'ın imzasına kadar sızan o tahakküm edici kışkırtmasına gözlerinden alevler püskürterek baktı. Onun kelimelerine ve şahsına duyduğu tiksinti, son karşılaşmalarından

bu yana Gabriel'in ne kadar değiştiğini ortaya koyuyordu. Hiçbir cazibesi yoktu onun. Belki de Julianne hayatına girmeden önce başlamıştı ışığa doğru yürümeye. Sonra Julianne gelince, o yürüyüş, ondan beslenip teşvik görmüştü. Bu düşünce hoşuna gitti.

E-mail'i cevaplamamaya ve silmemeye dikkat etti. Onun yerine, daha önceki yazışmalarına yaptığını yaptı: Yazıcıdan çıkardı, çalışma odasındaki bir dosyaya kaldırdı. İlk başlangıçta tarafların rızasıyla başlamış oldukları için, onun hakkında şikâyet yazma konusunda isteksizdi. Ama gerektiğinde onu kendi kelimeleriyle tehdit etmeyecek kadar da hoşgörülü değildi. Tek umudu, onun kendisine olan ilgisinin devam etmesi, o sayede Julianne'i unutmasıydı.

Aklını dağıtmak için o hafta zamanının çoğunu, ya Julianne'in doğum gününe hazırlık yaparak ya da üniversitedeki eskrim kulübünde kılıç tokuşturarak geçirdi. Bunların her ikisi de, daha önceki deşarj alışkanlıklarından çok daha sağlıklı şeylerdi.

Her gece yatağında uyanık yatıp tavana bakıyor, Julianne'i düşünüyor, onun sıcak, yumuşak vücudunun o an yanında olmasını istiyordu. Onsuz uykuya dalmak zorlaşmaya başlamıştı. Hiçbir deşarj yöntemi de o zorluğu aşamıyor, açlığını da kesemiyordu.

Çoktan beri hiç kimseyle doğru dürüst bir akşam gezmesine çıkmamıştı Harvard'daki günlerinden beri aslında. *Vestibül*'deki kaçamakların gerçek ve temiz bir ilişkinin yerine geçebileceğini sandığı günlerdeki o eski budalalıkları yüzünden kendine küfürler ediyordu.

Seksi özlüyordu, bu bir gerçekti. Zaman zaman bu sekssiz yaşamı nasıl sürdürebileceğini düşünüyor, *acaba açlığım galip gelir de, baştan çıkarma becerilerimi kullanıp Julianne'in tatlılığından yararlanmaya kalkar mıyım*, diye kaygılanıyordu. Ondan uzaklaşmak gibi bir niyeti yoktu. Bir sevgilinin evinden yalnız döndüğü, hemen banyoya dalıp üzerinden o bulaşıcı izleri yıkamaya

çalıştığı geceleri özlediği de. Asla Grace'le tanıştıramayacağı kadınlarla ilişkilerini de, sayısız fetihlerini de, özlemiyordu.

Julianne farklıydı. O söz konusu olduğunda, ihtirası ve heyecanı istiyor, ama şefkat ve dostluğu da beraberinde istiyordu. Bunu fark etmek, yepyeni bir duygu olmasına rağmen, onu hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu.

Cumartesi öğleden sonra Julia, doğum günü kutlamasıyla ilgili ayrıntıları sayıp döken e-posta'yı tekrar tekrar okudu.

Doğum günün kutlu olsun, Sevgilim. Lütfen bu Cumartesi akşamı saat altıda Ontario Kraliyet Müzesi'ne gelerek beni onurlandır. Bloor Caddesi kapısında buluşalım. Sen kapıdan girerken ben takım elbise, kravat ve kocaman bir gülümsemeyle seni bekliyor olacağım. Buluşmamızı büyük bir hevesle bekliyorum. Sevgi ve derin özlemlerle senin Gabriel'ın

Bu davete hemen uydu, Rachel'in aldığı mor elbiseyi ve siyah çorapları, ayaklarına da Christian Louboutin topuklu pabuçları geçirdi. Evinden müzeye kadar olan mesafe, bu ayakkabılarla yürümek için fazla uzak (ve fazla acılı) olacağından, taksiye bindi. Tam altıda oraya vardığında gözleri parlıyordu, yanakları da heyecandan pembe pembe olmuştu.

Gabriel'le ilk defa akşam çıkıyorum. İlk gerçek buluşmamız.

Doğum gününü kutlamak için ısrar etmiş olması neredeyse hiçbir önem taşımıyordu. Gabriel'ın bir romantik akşam boyunca onun olması, başka her şeyi kenara itmiş gibiydi. Kaçamak mesajlara, e-posta'lara, ara sıra gerçekleşen telefon konuşmalarına rağmen özlemişti onu.

Müze önemli bir onarımdan geçmişti. Eski taş duvardan şimdi kristal bir gemi biçimindeki heykelin burnu dışarı uzanıyordu. Julia çağdaşla Victoria döneminin bir araya gelişinden

hoşlanmadı. Ona göre, ya biri ya öteki olmalıydı. Ama belki kendi gibiler azınlıkta kalıyordu.

Kapı girişine yaklaşırken, müzenin kapalı olduğunu fark etti. Kapıya konmuş yazıdan, otuz dakikadan beri kapalı olduğunu öğrendi. Yine de kapıya doğru yürüdü, bir güvenlik görevlisi onu karşılayınca da çok şaşırdı.

"Bayan Mitchell?" diye soruyordu adam.

"Evet."

"Ev sahibiniz sizi hediye dükkânında bekliyor."

Julia ona teşekkür etti, bibloların, oyuncakların dizili olduğu raflar arasından ilerledi. Uzun boylu, kusursuz, lacivert çizgili takım giymiş bir adam, ilerde, ona arkası dönük duruyordu. Julia onu, o geniş omuzları, kumral saçları gördüğü anda, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpmaya başlayınca tanıdı. *Hep böyle mi olacak? Onu her görüşümde soluğum kesilip dizlerim mi eriyecek?*

Cevabı daha ona yaklaşmadan önce biliyordu. O dönmeyince, hafif öksürüp boğazını temizledi. "Profesör Emerson herhâlde?"

Gabriel çabucak döndü, onu görür görmez de soluğu tıkanır gibi oldu. "Merhaba, dünya güzeli." Dudaklarını onunkilere biraz fazla hevesle bastırdı, mantosunu çıkarmasına yardım etti.

"Dön şöyle," dedi boğuk bir sesle.

Julia kendi etrafında bir dönüş yaptı.

"Akılımı alıyorsun." Onu kollarına çekip daha kuvvetli öptü, dudağını kendi dudakları arasına çekip ağzını yokladı.

Julia utanarak geri çekildi. "Gabriel."

Gabriel ona ateşli bakışlarla baktı. "Buna daha sonra da devam edeceğiz. Müzenin tümü bize ait. Ama önce..." Uzandı, yakındaki alçak bir masanın üstünde durmakta olan kutuyu aldı. Kutuda iri, beyaz bir orkide vardı.

"Bana mı?"

O bilgiç bilgiç gülümsedi. "Okul dansını kaçırmış olmamı telafi ediyorum. İzin verir misin?"

Julia ona pırıl pırıl gülümsedi.

Gabriel çiçeği kutudan aldı, onun bileğine ustalıkla bağladı, beyaz saten kurdeleyi en zarif şekilde doladı.

"Çok güzel, Gabriel. Teşekkür ederim." Onu tatlı tatlı öptü. "Gel."

Julia hevesle yürüdü, ama Gabriel yaptığı yanlışı bir anda fark edip durdu. "Yani, *lütfen gelir misin?*"

Julia gülümsedi, parmaklarını onunkilere kenetledi.

Geniş, açık bir alana adım attılar. Oraya küçük bir bar kurulmuştu. Gabriel onu elinden ve belinin arkasından tutarak yönlendiriyordu.

"Bunu nasıl ayarladın?" diye fısıldadı Julia.

"Floransa sergisinin sponsorlarından biriydim. Özel ziyaret imtiyazı istedim... Seve seve kabul ettiler." Ona yarım bir gülümseme sunduğunda, Julia neredeyse *Amelie* filmindeki gibi eriyip yerde bir su birikintisine dönüşecekti.

Barmen onları sıcak karşıladı. "Bayan?" diye sordu.

"Flirtini yapmasını biliyor musunuz?"

"Elbette, Bayan. Hemen geliyor."

Gabriel'in kaşları havaya kalkmıştı. Kulağına fısıldamak üzere eğildi. "Bir içki için ilginç bir isim. Sergideki eserlere bir giriş mi?"

Julia güldü. "Ahududu votkası, kızılcık ve ananas suyu. Daha önce hiç içmedim, ama internette okudum, tadı iyi olacak gibi geldi."

Gabriel başını iki yana sallarken gülüyordu.

Barmen Julia'ya, kadehin kenarında küçük bir ananas dilimiyle süslenmiş içkisini verirken, "Bayım?" diye sordu.

"Tonik ve içine limon, lütfen."

Julia şaşırmıştı. "Sen içmiyor musun?"

"Evde çok özel bir şişe şarap var, onu bekleyeceğim." Gülümsedi.

Julia kadeh tokuşturmak için Gabriel'ın içkisinin gelmesini bekledi.

"Bir kadehi bütün geceye yayabilirim. Enikonu sertmiş."

"İstersen... Neydi adı... *Flirtini*'ni getirebilirsin. Burada tek konuk biziz. Dünya kadar vaktimiz var, Julianne. Akşamın tümü senin çevrende dönüyor... Senin isteklerin, senin arzuların, senin ihtiyaçların." Ona göz kırptı, bu sefer onu asansöre yönlendirdi.

Asansöre bindiklerinde Gabriel ona döndü. "Bu hafta seni ne kadar çok özlediğimi söylemiş miydim? Günler de geceler de geçmek bilmedi."

Julia utanarak "Ben de seni özledim," dedi.

"Çok güzel görünüyorsun." Yüksek topuklularına beğenerek baktı. "Bir hayal gibisin."

"Teşekkür ederim."

"Seni Victoria stili mobilyalar bölümüne kaçırıp dört direkli yataklardan birinde aşk yapmamak için tüm öz-kontrolümü kullanmak zorunda kalacağım."

Julia kaşlarını kaldırıp gülerken, bu hareketinin ne gibi bir tepki getireceğini merak etmekteydi.

Gabriel soluğunu salıp rahatladı. Bu ileri sözün, Julia'nın geri çekilmesine yol açmadığına sevinmişti. Daha dikkatli davranmak zorundaydı.

Floransa eserlerinin getirilmesi işinde, yalnız finansman açısından değil, eserlerin seçiminde de çok katkısı olmuş, bütün ayrıntılarla ince ince uğraşmıştı. Bir salondan diğerine gezip dolaşırlarken, bazı çok etkileyici parçalarla ilgili birkaç kısa açıklamada bulundu. Ama daha çok, el ele, sessizlik içinde yürümekle yetindiler. Gezintiye çıkmış âşıklar gibiydiler. İkide bir

durup kucaklaşıyor, içlerinden geldikçe öpüşüyorlardı. Sık sık da geliyordu içlerinden.

Julia içkisini zamanından biraz erken bitirdi. Gabriel kadehleri bırakabilecekleri uygun bir yer buldu. Sonunda elleri boş kaldığı için memnundu. Julia bir 'siren'di onun için, karşı konulmaz bir sesti. Onun boynunu, yanağını, köprücük kemiğini okşadı. Dudaklarını onun ellerine, dudaklarına, boğazına bastırdı. Yavaş yavaş düğümlerini çözüyordu Julia onun. Hele gülümsediği ya da güldüğü zaman, alev alıp tutuşacağından korkuyordu Gabriel.

Fra Filippo Lippi'nin *Madonna'yla Çocuk, İki Melekle* adlı eserinin önünde epey vakit geçirdiler. İkisinin de çok sevdiği bir eserdi. Gabriel onun arkasında durmuş, kollarını onun beline dolamıştı.

"Beğeniyor musun?" diye fısıldadı kulağına. Çenesini onun omzuna dayadı.

"Çok. Meryem'in yüzündeki o asude ifadeyi her zaman çok sevdim."

"Ben de," dedi Gabriel. Dudaklarını onun çenesinden kulak memesine doğru kaydırdı. "Asudeliğin çok çekici."

Julia'nın gözleri kayar gibi oldu. "*Mmmmmmm,*" diye inledi.

Gabriel güldü, ayanı hareketi tekrarladı, dilinin ucunun onun tenine değmesine izin verdi. Yalnızca bir fısıltı, yalnızca bir vaat. Öyle yumuşaktı ki, Julia o değenin onun dudakları olduğunu sandı.

"Bu hoşuna gidiyor mu?"

Julia cevap olarak uzanıp onun saçlarına sarıldı. Gabriel'ın ihtiyacı olan tek teşvik de buydu. Onu kendine çevirdi, kollarını onun belinin arkasına indirdi. "Asıl sanat eseri sensin," diye mırıldandı onun boynuna doğru. "Sen bir şahesersin. Doğum günün kutlu olsun, Julianne."

Julia dudaklarıyla onun kulağını çekiştirdi, sonra yavaşça öptü. "Teşekkür ederim."

Gabriel onu tekrar öptü, içinden ona kendisine açılması için yakardı. Dilleri yavaşça birlikte hareket etti. Gabriel'in acelesi yoktu. Hemen hemen boş bir müzede, ikisi yalnızdılar. Onun dudaklarını, yanaklarını öptü, onu odanın köşesine yürüttü, kararsızlık içinde sırtını duvara dayadı.

Gözlerinde kuşku vardı. "Bu iyi mi?"

Julia soluksuz, başıyla evetledi.

"Durmamı istiyorsan, söyle yeter. Fazla ileri götürecek değilim. Ama... Sana ihtiyacım var."

Julia kollarını boynuna sarıp onu kendine çekti.

Gabriel onu yavaşça duvara yasladı, kendi vücudunu ona dayadı. Her kası, her düzlemi, kıvrımlarla ve yumuşaklıklarla karşılandı. Elleri aşağıya, onun kalçalarına kaydı... Tereddütle.

Julia da kendini ona sımsıkı dayadı. Bu esnada dilleri ve dudakları birbirini yokluyor, hiç doymuyordu. Gabriel'in ince uzun parmakları onun arkasına dolandı, iki yuvarlak, güzel kalçayı tuttu. Biraz sıktı, Julia inleyince hafifçe gülümsedi.

"Mükemmelsin. Her tarafın. Ama bu..." Bir daha sıktı, sonra onu yeni bir ateşle öpmeye koyuldu.

"Bana popomu beğendiğinizi mi söylüyorsunuz, Profesör?"

Gabriel biraz çekilip onun gözlerine baktı. "Bana öyle deme," diye homurdandı.

"Neden?"

"Çünkü şu anda ihlal etmekte olduğum bütün o üniversite kurallarını düşünmek istemiyorum."

Gabriel'in gülümsemesi yok olmuş, içinde müthiş bir pişmanlık duygusu yükselmişti.

Bu sefer Julia güldü, Gabriel onu iki eliyle sıktı.

Profesör Emerson popolardan hoşlanıyor.

Julia'nın parmakları onun saçlarını tercih ediyordu. Saçlarını okşuyor, parmağına doluyor, onun yüzünü kendine doğru

çekiyordu. Onun kalbinin çarpışını kendi göğsünde hissetmekteydi. Soluması ritmini kaybetti, ama bu umurunda olmadı. Seviyordu Gabriel'i. On yedi yaşından beri seviyordu. O da ona çok tatlı davranmıştı. Şu anda ona ne istese verebilir, sonuçları da vız gelirdi. *Hangi sonuçlar?* Aklı buna cevap bile veremiyordu.

Gabriel'in parmakları harekete geçti, onun kıvrımlarını okşayıp teninin altındaki etini yoğurdu. Sağ eli aşağıya kaydı, oyluğunu tuttu. Julia bacağını onun kalçasına sardı, kendini ona yasladı. Duvara dayalı egzotik bir tango gibiydi. Gabriel artık hareket edebiliyordu. Kalçalarını ileri itti, eli onun bacağının altına destek verdi. Julia onun sertliğini hissedebiliyordu: harika bir basınç ve tereddütlü bir sürtünme.

Julia öpüşmeye ara veremediği için, dengede durmayı ya da Gabriel'in ağzının içinde soluk almayı nasıl öğrenebildiğini düşünmeye fırsat bulamıyordu. Kendini cesaretlenmiş hissetti, ellerini onun saçlarından çekip omuzlarına, beline indirdi, onun narin kıvrımlarını keşfetmeye koyuldu. Birden fazla kere hayran hayran bakmıştı o kıvrımlara. Parmaklarının altındaydı sert ve gergin kaslar. Onu kendine doğru çekip daha sıkı yasladı, teşvik edercesine kendine doğru bastırdı.

Gabriel'in cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu. Elleri onun çorapları üzerinde yukarı aşağı dolaşıyor, oyluğunu okşuyordu. Cennetteydiler. Soluyor, geriliyor, öpüşüyor, hissediyorlardı. Karşısında hiçbir direnme yoktu Gabriel'ın. Hiçbir tereddüt yoktu.

Julia kabul ediyordu onu. İstiyordu. Vücudu yumuşacık ve çok konukseverdi.

"Julia, ben... Biz... Durmalıyız." Geri çekildi.

Julia'nın gözleri kapalı, dudakları kırmızıydı. Şu anda onun ağzını her zamandan fazla istiyordu.

Gabriel onun saçlarını yüzünden kaldırarak yavaşça "Sevgilim?" dedi.

Julia'nın göz kapakları titreyerek açıldı.

Gabriel alnını onun alnına dayadı, onun soluğunu içine çekti. *Baştan aşağı parfüm ve lezzet.* Son kez onu okşayarak, bacağını yere indirmesine yardım etti, o da ellerini bastırdığı kalçalardan çekti. Gabriel, acı duymasına rağmen, aralarındaki mesafeyi açtı, onun iki elini avuçlarına aldı.

"Seni öyle köşeye sıkıştırmamalıydım. Bu kadar ileri gitmemize izin vermemeliydim." Başını iki yana sallıyor, ağzından bir küfür fırlamasını zorla engelliyordu. "Seni korkuttum mu?"

"Ben *hayır* demedim ki, Gabriel." Kısık sesi koca salonda yankılandı. "Korkmadım da."

"Daha önce korkmuştun benden. Fotoğraflardan birini bana sorduğun geceyi hatırlıyor musun? O saldırgan olanını..." Gabriel'in dudakları gerildi.

"Artık seni daha iyi tanıyorum."

"Julianne, senden hiçbir zaman bir şey almam, seni istemediğin bir şeye yönlendirmem. Lütfen inan bana."

"İnanıyorum, Gabriel." Onun bir elini tutup kendi kalbinin üzerine koydu. "Dinle kalbimi de bak."

O kaşlarını çattı. "Fazla hızlı. Minik kuş kanatları gibi."

"Senin yanındayken hep öyle oluyor. Sen bana dokununca. Senin etkinin altında bocalayan benim, Gabriel. Bunu bilmiyor musun?"

O başparmağını onun tenine sürdü, dikkatini yavaşça şişmiş alt dudağa çevirdi.

"Sana bunu ben yaptım. Acıyor mu?" diye fısıldadı.

"Ancak senin yokluğunda acıyor."

Gabriel dudaklarını saygıyla onunkilere bastırdı. "Beni öldürüyorsun."

Julia başını arkaya atıp sırıttı. "Ama çok tatlı bir ölüm olur bu."

Gabriel güldü, onu çekip kucakladı. "Şimdi turumuza devam edelim artık, ev sahibimiz bizi ahlaka aykırı hareketten dışarı

atmadan... Güvenlik kameralarından videoteypleri alma konusunda onunla konuşmam gerek."

Videoteypler? Güvenlik kameraları? Scheisse, diye düşündü Julianne.

Hmmmmmm. Ama beri yandan...

Gabriel'in evine vardıklarında gülüşüyorlardı. Başları da dönüp duruyordu. Birbirine yönelik açıklarının baskısı bir dereceye kadar yavaşlamış olmakla birlikte, hâlâ sıcak, hâlâ şefkat doluydu. Julia olağanüstü mutluydu. Üstelik önlerinde koskoca bir gece vardı.

Gabriel onu mutfakta öptü, her işi kendisine bırakmasın için ısrar etti.

"Ama yardım etmek istiyorum."

"Yarın akşam birlikte pişiririz."

Julia bunu bir an düşündü. "Ne dersin, bilemem ama bende Grace'in *Kirvaki* tarifi var. Birlikte onu yapabiliriz." Yüzüne karanlık bakışlarla baktı.

"Scott ona 'Vıcık Piliç' derdi." Hüzünle gülümsedi, onu tekrar öptü. "Yıllardır yemedim. Bana öğretirsen sevinirim."

O da herhâlde benim sana öğretebileceğim tek şey olacak, Gabriel. Sen diğer şeylere ek olarak, tam bir aşk tanrısısın. Julia dudaklarını onunkilere değdirdi, sonra bar taburesine rahatça yerleşti.

"Bu gecelik yemeğimizi sana Scaramouche ikram ediyor. *Deli yürümezse akıllı yürür,* derler, onlar da yemeği buraya yollamışlar."

"Sahi mi?"

"Hepsi burada. Ek olarak da, çok güzel bir Grand Marnier ile La Ogagnac'dan çikolatalı pasta. Bende de çoktandır sakladığım olağanüstü bir şişe şarap var, hemen açacağım, yemek hazır olana kadar biraz hava alsın." Ona göz kırptı. "Pastaya dikecek mumlarım bile var."

SYLVAIN REYNOLDS

"Bu harika akşam için teşekkür ederim, Gabriel. Bu şefkeli... Geçirdiğim en güzel doğum günü oldu."

"Akşam daha bitmedi." Sesli sesli sohbet, mavi gözlerinde ışıklar uçuşuyordu. "Daha sana hediyeni vermedim."

Julia'nın teni koyu kırmızıya döndü, gamzeleri belirginleşti, başını eğip kucağındaki ellerine baktı, acaba sesini bilerek mi bu kadar duygulu çıkarıyor, diye merak etti. *Acaba bana ne hediye vermek istiyor. Ben ne isterdim, onu biliyorum. Kesinlikle. Ben şu anda Gabriel ile sevişmeyi hayal ediyorum...*

Julia'nın erotik hayalleri, cep telefonunun çalmasıyla kesildi. Kalkıp çantasına yürüdü, telefonu isteksizce kontrol etti.

"Numarayı tanımıyorum ama Philadelphia bölge kodu var." Cevap verdi. "Alo?"

"Merhaba, Jules."

Julia içine soluğunu yavaş yavaş çekti, ciğerlerinden elektrik süpürgesinin sesi gibi bir ses geldi. Yanaklarındaki tüm renk kayboldu, Gabriel hızla ona yürüdü. Bir şeylerin fena halde ters gittiğini anlamıştı.

Julia, bacakları kesilirken "Bu numarayı nereden buldun?" diye sordu. Bir sandalyeye yürüdü, oraya çöktü.

"Bu pek de sıcak bir selam olmadı, Julia. Daha iyisini yapman gerekir."

Julia alt dudağını kemirip duruyor, ne cevap vereceğini bilemiyordu.

Arayan, dramatik bir iç çekişi sundu ona. "Numaranı baban verdi. Onunla konuşmaktan her zaman hoşlanmışımdır. Sıcak bir insan... Ama senin için aynı şeyi söyleyemem. Sen şımarık çocuklar gibi davranıyorsun."

Julia gözlerini yumdu, hızlı hızlı solumaya başladı. Gabriel elini tutup onu ayağa kaldırmaya çalıştıysa da, o kıpırdamadı. "Ne istiyorsun?"

"Bu cadılığını görmezden geleceğim, çünkü seninle epeydir konuşmadım. Ama şansını fazla zorlama." Sesini alçalttı, neredeyse fısıltı düzeyine indirdi. "Seni aradım, çünkü Toronto'da nasılsın, merak ettim. Hâlâ Madison Caddesi'nde mi oturuyorsun?"

Arayan ses bunu söyledikten sonra güldü, Julia elini boğazına dayadı.

"Benden uzak dur. Seninle konuşmak istemiyorum, babamı aramayı da kesmeni istiyorum."

"E-posta'larıma cevap versen, babanı aramazdım. Sen kalkmış, e-posta hesabını kapamışsın."

"Ne istiyorsun?" diye bir daha sordu Julia.

Gabriel'ın kaygısı, çatık kaşlarından belli oluyordu. Ona telefonu kendisine vermesi için işaret etti, ama Julia başını iki yana salladı.

"Geçen gün Natalie ile ilginç bir konuşma yaptık," diyordu ses.

"Eee?"

"Sende bana ait birkaç fotoğraf olabileceğini söyledi."

"Bende senin hiçbir şeyin yok. Hepsini geride bıraktım. Bunu biliyorsun sanıyorum."

"Belki. Ama belki de değil. Sana söylemek istediğim, o resimler basının eline geçerse çok kötü olur." Ses durakladı. "Bende ikimizin bir videosu var, onu ortaya sürebilirim. Acaba baban seni resimde dizlerinin üstünde benim..."

Onun bayağı tarifi kulaklarında çınladığı anda Julia'dan hışırtılı bir ses yükseldi, telefon elinden düştü, parkeye çarpıp sekti, Gabriel'ın ayaklarının dibine kaydı. Ama o zamana kadar Julia çoktan kalkmış, misafir banyosuna doğru koşuyordu. Koridordan kuru hıçkırıklarının sesi duyulmaktaydı.

Arayan kişinin şanssızlığı, Gabriel'ın bu son tehdidi duymuş olmasıydı. Gabriel telefonu alıp kulağına götürdü.

"Kimsin?"

"Ben Simon. Sen kimsin?"

Gabriel elinde olmadan tısladı, gözleri kısılıp iki çizgiye dönüştü.

"Ben Julianne'ın erkek arkadaşıyım. Ne istiyorsun?"

Simon bir an sessiz kaldı.

"Jules'un erkek arkadaşı yok, eşek kafalı. Kimse de onu *Julianne* diye çağırmaz. Ona ver telefonu!"

Gabriel homurdandığında, ses göğsünden geliyordu. "Kendi iyiliğine önem veriyorsan, onun dediğini yapar, rahat bırakırsın onu."

Simon'dan karanlık bir gülüş kurtuldu. "Sen kiminle konuştuğunun farkında değilsin. Julia dengesizdir. Çok sorunlu bir kızdır ve profesyonel yardıma ihtiyacı var."

"Öyleyse, bir profesyonelle çıkıyor olması iyi bir raslantı."

"Profesyonel ne? Eşek kafalı mı? Sen kiminle konuştuğunun farkında mısın? Benim babam..."

"Bana bak, orospu çocuğu, aynı odada bulunmadığımız için şansın var, yoksa geceyi ameliyathanede, kafanı bedenine dikerlerken geçirmek zorunda kalırdın. Eğer onunla bir daha, *herhangi bir yolla* temasa geçtiğini öğrenirsem, peşine düşerim, baban da, kim olursa olsun, seni bir daha ayıltamaz. Anlıyor musun? Bir daha asla onunla temas kurmayacaksın." Gabriel telefonu kapadı, olanca gücüyle karşı duvara savurdu. Telefon parça parça oldu, her yana dağıldı.

Gözlerini yumup içinden elliye kadar saydı, ancak ondan sonra kendine Julia'yı izleme izni verdi. Ömründe bu kadar öfkelenmemişti. Bu tür cinayet düşünceleri geçmemişti kafasından. Bereket versin Julia'nın ona ihtiyacı vardı. Yoksa o çocuğun peşine düşüp onu öldüreceğinden emindi.

Bir bardağa su doldurdu, ona götürdü. Julia misafir banyosunda, küvetin soğuk seramik kenarına oturmuştu. Başı eğik,

kolları göğsüne sarılmış, bileğindeki çiçek elinin titremesiyle sarsılıp duruyordu.

Ne yaptı bu serseri ona?

Julia eteğinin ucunu yerden alıp dizlerine örtmeye çalıştığında, namus görünümünü korumaya yönelik bu içgüdüsel hareket Gabriel'ın yüreğini burktu.

"Julia?" Suyu ona uzattı.

Julia bir yudum aldı, ama cevap vermedi. Gabriel banyonun kenarına, onun yanına oturdu, onu kendi yanına çekti.

"Onunlayken olanları anlattı sana, değil mi?" Sesi kısık ve boştu.

Gabriel onu daha sıkı kucakladı. "Seninle konuşmak istedi, ama ona bir daha aramamasını söyledim."

Gözünden bir damla yaş yanağına süzülürken Julia başını kaldırıp ona baktı. "Benim hakkımda... Bir şey söylemedi mi?"

"Tutarsız bir şeyler geveliyordu, sonunda onu tehdit ettim." Gabriel yüzünü buruşturdu. "Üstelik ciddiydim."

"O gerçekten çok kötü," diye fısıldadı Julia.

"Onu bana bırak. Yüz yüze konuşmak için Philadelphia'ya uçmam gerekiyorsa, bunu da hemen yaparım. Yaparsam başına gelecekler den hoşlanmayacaktır."

Julia yarım kulak dinliyordu. Simon onun kendisini kullanılmış hissetmesine yol açmaktaydı. Kirli. Patetik. Gabriel'ın kendisini öyle görmesini istemiyordu. Olup bitenleri onun bilmesini istemiyordu. Asla.

"Sevgilim, ne istiyordu?"

"Bende kendi resimleri var sanıyor, onları geri istiyor."

"Ne tür resimler?"

Julia burnunu çekti. "Bilmiyorum. Bu kadar kaygılandığına göre, kötü bir şeyler olmalı."

"Sende öyle bir şey var mı?"

"Yok! Ama elinde benim videolarım olduğunu söylüyor. Kişisel videolar." Ürperdi. "Olduğunu sanmıyorum, ama ya yanılıyorsam? Ya bir şeylerle oynar, babama yollarsa? Ya da internette yayınlarsa?"

Gabriel tiksintisini yutmaya çalıştı, uzanıp onun gözyaşlarını sildi. "Büsbütün aptal değilse, öyle bir şey yapmayacaktır. Senin elinde onun başını derde sokacak bir şey bulunduğuna inandığı sürece, acele bir şey yapmaz. Babanla konuşup bu salağın seni tehdit ettiğini söyleyebilirim. O zaman da, internette bir şey yayınlasa bile, peşine düşen, sana musallat olan birinin uydurması olduğunu söyleyebilirsin."

Julia ona vahşi gözlerle baktı. "Yapamazsın. Babam zaten Selinsgrove yolculuğunu seninle yapacağım için bozuk. Birlikte olduğumuzu bilmemeli."

Gabriel onun saçlarını okşadı, sonra gözyaşlarını yine sildi. "Bunu bana söylememiştin. Tabii onu suçlayamam. Ama ona bu akşam olanları söyle ki bir daha Simon'a bilgi vermeye kalkışmasın."

Julia başıyla onayladı.

"Yarın avukatımla konuşabilirim. Sen şikâyet başvurusu yaparsın, ona karşı engelleme kararı çıkarttırırız. Ayrıca, gerçekten elinde senin videoların mı var, yoksa blöf mü yapıyor, onu öğrenebiliriz."

"Onu düşman edecek bir şey yapmak istemem. Anlamıyorsun... Onun çok güçlü bağlantıları var."

Gabriel'ın dudakları gerildi. Onu eyleme itmek ya da kendisi onun yerine eyleme geçmek istiyordu, ama belli ki Julia bir travma içindeydi. Onu daha fazla üzmek istemedi.

"Seninle tekrar temasa geçerse, avukatımla konuşurum, o serseri kendini yepyeni bir dizi dertle karşı karşıya bulur. Yarın seni, yeni bir cep telefonu almaya götürürüm, bir de yeni Toronto numarası alırız. Babana yeni numarayı gizli tutmasını söylersin."

Uzanıp çenesini kaldırdı, gözlerine baktı. "Sana dokunamayacak. Söz veriyorum." Rahat bir ifadeyle gülümsedi. "Gözlükle papyon kravatın seni aldatmasına izin verme. Kendimi korumayı bilirim. Seni kimsenin incitmesine de izin vermem." Dudaklarına temiz bir öpücük kondurdu, sonra da onu alnından öptü. "Şükran Bayramı için oraya gittiğimizde, babanla olmadığın zaman benim yanımda olacaksın. Ben her an, bir telefonla ulaşabileceğin yerde olacağım. Tamam mı?"

Julia söylenenleri duyduğunu ifade edecek bir mırıltı çıkardı.

"Julia?"

"Efendim?"

Gabriel onu çekip ona daha sıkı sarıldı. "Bu benim suçum."

Soru soran kahverengi gözler ona döndü.

"O sabah seni yalnız bırakmasaydım. Selinsgrove'a, seni aramaya gelseydim..."

Julia başını iki yana salladı. "Ben on yedi yaşındaydım, Gabriel. Gelseydin babam sana silah çekerdi herhâlde."

"Beklemeliydim."

Julia içini çekti, yüzünde acılı bir ifade belirdi. "Seni beklemediğim için ne kadar pişman olduğumu tahmin bile edemezsin. Doğum günümü hiç kutlamayışımın nedeni de 'o' aslında. İşte bu seferkini de mahvetti." Sessizce ağlamaya başladı.

Gabriel onun gözyaşlarını öperek yok etti. "Unut onu. Artık yalnız biz ikimiz varız. Başka hiç kimse yok."

Julia ona inanmak istiyordu. Ama ne yazık ki geçmişinin onu kovalamaya daha yeni başladığını anlamaktaydı. Bayram tatilinin neler getirebileceğini düşününce korkuyla titredi.

Şükran Bayramı'nın her gelişinde Julia'nın kötü talihi de başını kaldırıyordu.

24. Bölüm

Salı akşamı Julia, geçmiş hafta sonu olanlar konusunda babasıyla çok gergin, ama oldukça örtülü bir telefon konuşması yaptı. Onu yeni iPhone'undan aradı, numarasını neden değiştirmek zorunda kaldığını anlattı. Babası onu üç gün boyunca hep aramış, yalnızca sesli mesajına erişebilmişti. Canı çok sıkkındı.

"Baba, numaramı değiştirmek zorunda kaldım, çünkü beni Simon aradı."

"Aa, öyle mi?" Tom'un sesinde kararsızlık vardı, bu da Julia'yı kuşkulandırıyordu.

"Evet, öyle. Numaramı ona senin verdiğini söyledi. Arayıp beni taciz etti!"

"İtoğlu it!" diye mırıldandı Tom.

"Sana yeni numaramı veriyorum, ama kimseye söylemeni istemiyorum, özellikle de Deb'e. Öğrendiği anda Natalie'ye söyler."

Tom kendi kendine mırıldanmayı sürdürüyordu. Bu onun hep yaptığı bir şeydi. Sonunda telefonun öbür ucunda birinin beklediğini fark edebildi. "Deb'i merak etme."

"Yo, baba, merak ediyorum! Kızı hâlâ Simon'la arkadaş. Ya ona benim oraya geliyor olduğumu söylerse? Senin kapına dayanabilir!"

"Aşırı tepki gösteriyorsun. Arabayla onca yol tepip buraya gelmez. Geçen hafta onunla tatlı bir konuşma yaptık. Çok terbiyeliydi, sende ona ait bir şeyler olduğunu söyledi. Seni rahatsız

etmek istemediğini söyledi, ama ben ona numaranı verdim, seni aramasında bir mahzur olmadığını söyledim."

"Bende ona ait hiçbir şey yok! Olsaydı da, onunla konuşmak istemediğimi biliyorsun. İyi bir insan değil o, baba. Senin yanında rol yapıyor, benimleyken..." Julia hafif titredi.

"Bir yanlış anlama olmadığından emin misin?"

"Tehditleri ve tacizi yanlış anlamak kolay değildir, baba. Benimle konuşamaz. Benim arkadaşım olamaz. Hiçbir özür de onun bana yaptığını telafi edemez."

Tom telefonda içini çekti.

"Peki, Jules. Üzgünüm. Numaranı kimseye vermeyeceğim. Ama ona ikinci bir şans tanımak istemediğinden emin misin? Harika bir aileden geliyor. Hem, herkes hata yapabilir."

Julia gözlerini öyle hırsla devirdi ki, neredeyse iki gözü yerinden fırlayıp yere düşecekti. O anda içinden intikamcı olmak geldi. Babasına, annesini geri kabul eder miydi diye sormak istedi... On iki yaşındaki Julia yerine babası mutfağa girseydi de Sharon'u mutfak masasına kapanmış, erkek arkadaşlarından birini de arkasına geçmiş görseydi, onu geri kabul eder miydi? Ama Julia intikamcı bir insan değildi. Bunları söylemedi.

"Baba, babası senatör olabilir, ama o tam bir orospu çocuğu. Ayrıca, kırılan şey asla onarılamaz. Güven bana."

Tom soluğunu sesli bir şekilde saldı. "Peki. Ne zaman geliyorsun?"

"Perşembe."

"Rachel ve Aaron'un arabasında mı geleceksiniz?"

"Plan öyle. Gabriel de geliyor." Julia yalanını yutulur kılmaya uğraşıyordu.

"Aaron'a yakın olmaya, Gabriel'dan mümkün olduğu kadar uzak durmaya çalış."

"Neden?"

"Çünkü o çürük elma. Şu anda hapiste olmayışına şaşıyorum. Tek diyebileceğim, Kanada'ya yerleşmiş olduğu için şanslı olduğu."

Julia başını iki yana salladı. "Öyle bir serseri olsa, Kanadalılar ona çalışma vizesi vermezlerdi."

"Kanadalılar kapıyı herkese açar. Terosistlere bile."

Julia babasının Kanada düşmanlığına dilini çıkardı, sonra ona yapacağı ziyareti planlamaya döndü. İnşallah verdiği sözleri tutar, diye umuyordu.

Christa'nın Gabriel'le utanmazcasına flört etmeye çalıştığı bir Dante seminerinden sonra, Julia, Paul ile birlikte evine doğru yürümekteydi. Paul sevimli ve dostça davranmayı sürdürüyordu. Christa'nın yeni 'çok seksi' kıyafetlerini ve 'ne olur seni baştan çıkarmama izin ver' diye bağıran çizmelerini konuştular, sonra Julia ona iyi akşamlar dileyip evine girdi, kendine şehriyeli tavuk çorbası ve Lady Grey çayından oluşan mütevazı bir akşam yemeği hazırladı, doğum günü hediyelerini hayran hayran incelemeye koyuldu.

Julia'nın doğum günü Simon'un telefonuyla kabaca kesintiye uğradıktan sonra Gabriel ona bir kadeh şarap doldurmuş, onu şöminenin yanındaki koltuğa oturtmuş, kendisi yemekleri hazırlayana kadar orada dinlenmesinde ısrar etmişti. Yemekten ve mum ışıklı pastadan sonra, onu yatağa yatırmadan hediyelerini vermişti.

Hemen hemen gece hiç uyumamış, bacakları birbirine dolanıp dururken onun sırtını, kollarını ovalayıp durmuştu. Julia birkaç kere kâbuslarla uyanmış, tam ayılamamış, ama Gabriel onu avutmuş, daha sıkı sarılarak yeniden yatırmıştı. Julia onunlayken kendini güvende hissediyor, ama gerçeği öğrenince nasıl tepki vereceğine de kaygılanıyordu. Tabii eğer kendisi cesaretini toplayıp o kelimeleri telaffuz edebilirse.

iPhone bir hediyeydi bir bakıma. Pazar sabahı, Gabriel ona kırık telefonunun parçalarını mahcup bir bakışla uzattığında, gülmüştü Julia. O da buna minnet duymuştu. Sonra Gabriel, Simon'un onun canını sıkması üzerine çok kızıp telefonu parçaladığını anlattığında da gülümsemişti. Onun aldığı daha değerli telefonu zarafetle kabul etmiş, lanet olası şeyi nasıl kullanacağını ona öğretmesine de izin vermişti.

Gabriel bu telefona Rachel'in Lobby'de çektiği resimleri yükleyince çok hoşuna gitmişti. Tüm telefon numaralarını da girmişti yeni telefona Gabriel. Ama kendi numarasını Dante Alighieri olarak girerken tek kaşı yukarı kalkmıştı. Kendisi aradığı zaman çalacak zil sesini de kendi seçmekte direnmişti.

Julia'nın esas doğum günü hediyesi, Gabriel'in Boticelli baskılarının dijital kopyalarıydı. Onları özel bir albüme yerleştirmiş, defterin kapağına altın kabartma harflerle Julia'nın adını yazdırmıştı. Bunlar yalnız kopya olsa da, koleksiyonun değerine paha biçilemezdi. Kapak içindeki giriş sayfasına da, o özenli el yazısıyla bir sunu yazmıştı:

Sevgili Julianne'a, Doğum günün kutlu olsun. Her günün bir öncekinden iyi geçsin, mutluluğun hiç bitmesin. Sonsuz sevgilerle, Gabriel

Julia yazıya parmağıyla dokundu, büyük harf G'nin kıvrımlarını izledi. Bu resimler, hiç kuşku yok, ömründe ona verilen en güzel hediyeydi.

Buna ek olarak Gabriel ona bir de siyah-beyaz fotoğraflarla dolu küçük albüm vermişti. Bazı resimlerde Julia'nın kim olduğu belliydi. Diğerlerinde yüzü az görünüyor, saçları boynunu örtüyor ya da gözleri kapalı, gülen bir güzel kız olduğu ancak belli oluyordu. Gabriel onu öptüğü, ona dokunduğu zaman kendini çok güzel hissediyordu Julia. Ama bu resimlere bakarken, Gabriel'in onun güzelliğini gördüğünü, görüp kaydetmek, ebedi kılmak istediğini hissetmekteydi.

Bazıları seksi resimlerdi, bazıları masum, bazıları da tatlı. Hiçbiri de, babasına yollanırsa ya da internette yayınlanırsa onu küçük düşürecek türden değildi. En sevdiği, profilden çekilen, uzun parmaklı beyaz elleriyle saçlarını ensesinden kaldırdığı, geri planda, gölgede kalmış bir erkek yüzünün dudaklarını onun ensesine değdirdiği resimdi. Bu resmi poster boyunda büyütebilir, yatağının yanındaki duvara asabilirdi... Holiday'in resmini de cehennemin dibine...

Oldu mu, salak Simon!

"Neden arıyorsun? Bir şey mi oldu? Julia'ya bir şey mi yaptın? Bak, yemin ediyorum, Gabriel, eğer sen..."

Gabriel kız kardeşinin çığlıklarından sağır olmamak için telefonu kulağından uzaklaştırdı. "Julia'ya hiçbir şey yapmadım," diye onun sözünü kesti. "Eski erkek arkadaşı onu cumartesi aradı, Julia da parça parça oldu. Bazı sorulara cevap istiyorum."

"Lanet olsun. Şimdi iyileşti mi?"

"Çok bozulmuştu, ama bana fazla bir şey söylemedi."

"Elbette söylemez. Profesörüne neden öyle şeyleri anlatsın ki!

Gabriel tedirginleşerek "Biz Şükran Bayramı'nı ve yolculuğu planlarken itoğlunun telefonu konuşmamızı yarıda kesti," dedi.

"Biraz öfkeli misin sen, Gabriel? Sana ne ki?"

"Çünkü o hayvan, her kimse, gidip kızın babasına yağ çekmiş, onun telefon numarasını almış... Sırf onu taciz edebilmek için."

"Kahretsin!" dedi Rachel.

"Öyle. Yani onu Selinsgrove'a getirmeden önce ki eminim orada o herif ona bir ziyarette bulunmaya kalkışacaktır, karşıma ne gibi bir şey çıkacağını önceden bilsem iyi olur diyorum."

Kız kardeşi sessizdi.

"Rachel? Bekliyorum."

"Ne söylememi bekliyorsun, anlamadım. Bunlar Julia'nın geçmişi. Ona sorman gerekir."

"Söylüyorum sana, bu konuda konuşmuyor."

"Onu suçlayabilir misin? Onun itin teki olduğunu biliyorsan, Julia'nın neden onunla konuşmak istemediğini de anlıyorsundur. Adını bile yüksek sesle söyleyemiyor... O kadar pireli." Rachel biraz durakladı, derin bir soluk aldı. "Simon'un babası Senatör John Talbot," dedi.

Gabriel bu adı tanıyınca gözlerini kırpıştırdı. "Yani?"

"Julia, Simon'la lise birdeyken tanıştı. Başlangıçta Simon onu çok etkilemişti, ama ben sanki onun zor bir tip olduğunu seziyordum. Julia üniversite üçte Floransa'ya gitti, geri döndüğünde, ayrıldılar. Ben Julia'yı bir daha, seni ziyarete gelene kadar görmedim. Aaron, Simon'dan nefret ederdi. O yüzden, onlarla pek vakit geçirmiyordum."

Gabriel öfkeleniyordu. "Soruma cevap vermedin. Ne tür zorluklardan söz ediyoruz biz burada? Saldırı mı? Sadakatsizlik mi? Duygusal sömürü mü?"

"Doğrusunu istersen, ben de her şeyi bilmiyorum. Natalie ile konuşurken duyduklarımı yan yana getirerek çıkarabildiğim kadarıyla, Simon küstah itin biri, ama Julia'yı koluna takıp dolanmaktan hoşlanıyor. Besbelli ki onun ruhunu kırıp parçalamış. Bence geri kalanını kendimiz de çıkarabiliriz."

"Bana Julia'nın ruh hastası olduğunu söyledi. Profesyonel yardıma ihtiyacı var, dedi."

"O yalancı bir piç, Gabriel. Ne demesini bekliyordun ki?" Rachel çaresizlik içinde soluğunu saldı. "Julia'nın en büyük sorunu *o serseri*. Eğer ona yardım etmek istiyorsan, hayatını kolaylaştırman gerekir, zorlaştırman değil. Umarım o ukala saçmalıklarınla onu ürkütmekten vazgeçmişsindir. 'O' da aynı şeyleri çok yaşattı Julia'ya."

"Aslında oldukça iyi geçiniyoruz," diye kasıldı Gabriel.

"Sana e-posta'da yolladığım resimlerdeki kadar iyi mi?" Rachel kıkır kıkır güldü.

"Bizim profesyonel bir ilişkimiz var."

"Başka herkesi kandırıyor olabilirsin ama beni kandıramazsın. Julia boş bulundu, cumartesi akşamı biriyle çıktığını söyledi bana. Sen de, ne tesadüf, cumartesi Simon aradığında onun yanındaydın. Söyle bana, Gabriel, Julia'yı o akşam, gezmeye çıkmasından önce mi gördün, yoksa sonra mı? Ve nasıl geçti?"

"Selinsgrove'a perşembe varıyoruz. Julia'yı eve getireceğim." Gabriel'in sesi soğuktu.

"İyi. Bence babasına, bizde kalmak istediğini söylemeli. Simon oraya gelirse, Julia'yı bizim evde arayamaz. Hem, Gabriel, ev konusunda yaptıkların için teşekkür ederim. Babam çok rahatladı. Sanırım hepimiz öyle; Scott da dâhil."

"Elimden gelen o. Görüşürüz, Rachel."

"Onu incitirsen seni öldürürüm. Şimdi git, neşelendir onu. Yumuşak davran. Yoksa asla onu kabuğundan çıkaramazsın. Sevgiler."

"Ben... Güle güle." Gabriel telefonu kaparken oldukça rahatsızdı. Masasında dönüp, gelecek haftaki Dante seminerinin hazırlıklarını sürdürdü.

Dönem sonu yaklaşırken Julia'nın iş yükü geometrik düzende bir artış gösteriyordu. Tezini yazmaya ek olarak, seminerleriyle ilgili denemeler de yazmak zorundaydı. Onları 4 Aralık'ta teslim etmeliydi. Hepsi yetmiyormuş gibi, doktorası için bazı üniversitelere yapacağı başvurularla da uğraşıyordu.

Gabriel'le ikisi, bir gece geç saatte o başvurular üzerinde çalışıyorlardı. Gabriel onun Harvard'a gitmek istediğini, dikkatinin çoğunu o başvuruya yönelttiğini görmekteydi. Ama bilmediği şey, Toronto'dan ve kendisinden ayrılmanın ona dayanılmaz

geleceği, bu nedenle Julia'nın ondan gizli, Toronto Üniversitesine de bir başvuru hazırladığıydı.

Julia günlerinin çoğunu, gecelerinin de tümünü çalışarak geçirirken, Gabriel de ikinci kitabının yazıları ve okumalarıyla meşguldü. Akşamlarını Julia'yla geçirmeyi tercih etmekteydi, ikisinin de çok işi olsa bile... Bazen onu, kendi evinde çalışmaya razı edebiliyordu. Kendisi çalışma odasına geçerken, o da kâğıtlarını yemek masasına açıp çalışabiliyordu. Ama Julia genellikle o masada uzun süre kalamıyordu. Her nasılsa sonunda ateşin karşısındaki kırmızı koltuğa geçiyor, kaleminin ucunu çiğneyip defterine bazı notlar alarak zaman geçiriyordu.

Bir süre boyunca böyle seyrek görüştükten sonra, Şükran Bayramı tatiline gitmek üzere bavullarını bekleyen taksiye yüklemek onları çok rahatlattı. Şoförün bavulları bagaja yerleştirmesini beklerken Julia başını kaldırdı, sonbahar rüzgârının Gabriel'in saçlarını nasıl uçurduğuna, nasıl saç tellerini çevirip gözüne soktuğuna baktı. Fazla düşünmeden uzanıp onun yüzünü şefkatle okşadı, saçları gözlerinden çekti, dudaklarını onunkilere bastırdı. Kelimelerle söylemekten korktuğu şeyi ona gözleriyle anlatmaya çalışıyordu.

Gabriel ona baktığında gözleri alev alevdi. Onu belinden yakaladı, kendi göğsüne doğru çekti, öpüşü daha derinleştirdi, belinin arkasını okşadı. Julia önce geri çekildi, okul çocukları gibi kıkırdarken Gabriel sırıtarak onun poposunu okşadı.

"Hâlâ doğru sıfatı aramaya mı uğraşıyorsun," diye takıldı ona. "Şımarık nasıl?"

"Uslu dur," diye uyardı onu Julia. Hâlâ onun saçlarıyla oynuyordu.

Gabriel kaşlarını oynatarak "Bu konuyu sistemimden çıkarmak zorundayım," dedi. "Üç gün boyunca soğuk nevale gibi davranmalıyım."

Pearson Havaalanı'na geldiklerinde, Gabriel onu çekip Air Canada'nın Birinci Sınıf kontuarına götürünce Julia pek şaştı.

"Ne yapıyoruz?" diye fısıldadı.

"Çek-in yapıyoruz." O da fısıldıyordu. Yüzünde bilgiç bir gülümseme vardı.

"Ama benim param ekonomi biletine ancak yeter."

Gabriel başparmağıyla onun yanağını okşadı. "Rahat etmeni istiyorum. Hem son kere ekonomide uçtuğumda, kendimi çişler içinde buldum, dünya kadar para harcayıp yeni pantolon almak zorunda kaldım."

Julia ona tek kaşını kaldırarak baktı.

"Mil puanlarım birikmişti, biletleri ekonomi aldım, sonra puanları kullanıp yükselttim. Teknik olarak, senin bana borcun ekonomi bileti kadar. Zaten paranı istiyor da değilim."

Julia onu ölçüp biçer gibi bakıyordu. "Çiş mi, Gabriel? Air Canada'nın altını tutamayanlar için de bir bölümü olduğunu bilmiyordum."

O elini havada sallamakla yetindi. "Hiç sorma. Ama bu başıma bir daha gelmemeli. Hem, bize içki verirler, çörekten daha iyi bir şeyler de yiyebiliriz." Onu yavaşça öptü, o da gülümsedi.

Philadelphia'ya uçuş oldukça olaysız geçti. Telefonun çağrı kullanımını kapattıktan sonra, Gabriel ona iPhone 101'i kullanma dersleri vermeye devam etti. Ona çeşitli uygulamaları kendi telefonunda gösterdi, aynılarını isteyip istemediğini sordu. Julia onun telefonunu alıp programlara girdi, iPod işlevini buldu, aşağıya doğru tarayıp sonunda müzik dosyalarına ulaştı: Mozart, Chopin, Berlioz, Rachmaninoff, Beethoven, Matthew Barber, Sting, Diana Krall, Loreena McKennitt, Coldplay, U2, Miles Davis, Arcade Fire, Nine Inch Nails ...

Julia yanlışlıkla bir düğmeye basınca karşısına Gabriel'in üniversite e-posta'sı çıktı. Fotoğraf albümünü tıklamadan önce hızla bakarken, son hafta içinde Gabriel'a hem Profesör Singer'dan, hem

de *Paulina Gruscheva*'dan mail gelmiş olduğunu gördü. Mailleri okuma merakını gemledi, uygulamayı kapattı. Gabriel gözlüğünü takmış, bir dergi makalesini incelemekte olduğundan, olup biteni fark etmemişti.

Ona niye e-posta yolluyorlar? Cevabı belliydi, ama böyle olması, onun kendine aynı soruyu sorup durmasını engellemiyordu. Dalgın dalgın tırnağını kemirmeye koyuldu.

Gabriel Julia'nın siyah-beyaz fotoğraflarından birkaç tanesini telefonuna yüklemişti. Bunlar arasında onun daha önce görmedikleri de vardı. Onları tararken, Gabriel nasılsa onun ne yapmakta olduğunun farkına vardı. Utanarak telefonu onun elinden kapmaya çalıştı, Julia gülerek sımsıkı tuttu, vermedi. Gabriel diğer yolculara seyirlik sunmak istemediğinden, ona sokuldu, fısıldayarak, onu bayıltana kadar öpeceğini söyleyip tehdit etti.

Julia telefonu verdi.

Sonra Gabriel'ın yanına sokuldu, o da araştırmalarını ortadan kaldırdı, evrak çantasından ciltli bir kitap çekti.

"O ne?" Yumuşak sesi, Gabriel'ın düşüncelerini bölmüştü.

Kapağı ona gösterdi. Graham Greene'in *The End of the Affair* romanıydı.

"Güzel mi?"

"Yeni başladım. Çok iyi bir yazar olarak bilinir. *Üçüncü Adam*'ın senaryosunu yazmıştı. Benim en sevdiğim filmlerden biridir."

"İsmi hüzünlü."

"Sandığın gibi değil." Yerinde kıpırdandı. "Biraz öyle, ama biraz da değil. İnanç, Tanrı ve şehvetle ilgili... Bitirdiğimde veririm, okursun." Gülümsedi, fısıldarken kulağına dudaklarıyla dokunabilmek için yaklaştı, "Belki de yatakta sana yüksek sesle okurum," dedi.

Julia'nın yanakları pembeleşti, ama yine de gülümsedi. "Hoşuma gider."

Gabriel onun alnına ufak bir öpücük kondurdu, Julia ona sokulup gevşedi. Gabriel ara sıra gözlüğünün kenarından ona göz atıyordu.

O yanındayken neler hissettiğini kelimelere dökmek güç geliyordu Gabriel'a. O kendisine dokunduğunda, birlikte müzik ya da edebiyat paylaştıklarında, yemek yiyip şarap içtiklerinde, nasıl bir memnuniyet hissettiğini ifade etmesine olanak yoktu. Julia ona çok garip duygular ve arzular ilham ediyordu: Ona kitap okumak, temiz anlamda yatak paylaşmak gibi, her türlü hediyeler yağdırmak, onu her tür zarardan korumak, hep gülümsemesini sağlamak gibi.

Belki de mutluluk bu, diye düşündü. *Belki Richard'la Grace'in sahip olduğu şey de buydu.* Bu düşünce ilginç geldi ona.

Onu seviyorsun.

Gabriel birden sarsıldı. *O ses de nereden gelmişti öyle? Biri yüksek sesle mi söylemişti bunu?* Çabucak çevresine bakındı, ama diğer yolcular ya uyukluyor ya da başka şeylerle meşgul görünüyorlardı. Kimsenin asabi profesöre de, yanında uyuyan güzele de dikkat ettiği yoktu.

Çok erken. Mümkün olamaz. Onu seviyor olamam. Gabriel, nereden geldiği belli olmayan o sese cevap olarak başını iki yana salladı, tedirginlik içinde yeniden kitabına döndü.

Philadelphia'ya vardıklarında Gabriel kiraladığı Jeep Grand Cherokee'yi garajdan aldı.

Julia pencereden dışarıdaki karanlığa bakarak "Hangi oteli seçtin?" diye sordu.

"The Four Seasons. Biliyor musun?"

"Nerede olduğunu biliyorum, ama hiç kalmadım."

"Çok güzeldir. Beğeneceksin."

Gabriel ona, Logan Meydanı'nı panoramik olarak gören bir süit tuttuğunu söylemedi. Odada harika bir mermer banyo ve

küvet bulunduğunu da. Julia o banyoyu, manzarayı keşfetmeden önce fark etti. Müdüriyetin önemli konuklara sunduğu meyve sepetini bile görmeden önce.

"Gabriel," diye soludu. "Çok güzel. Köpük banyosu yapmak isterdim ama..."

Gabriel gülümsedi, onu dirseğinden tutup banyoya soktu.

"Yalnız olacaksın, arkadaşın da tam bir centilmen gibi davranacak." Durakladı, gözlerine yaramaz bir pırıltı geldi. "Meğer ki sırtını ovmamı isteyesin. Öyle bir şey olursa, önce gözlerimi bağlamak zorundasın."

Julia sırıttı. "Papyonlarından birini kullanırız," diye fısıldadı.

Gabriel'in ağzı açık kaldı, sonra o da gülmeye başladı. Onun şaka yaptığını ancak anlayabilmişti.

Julia'nın mor bornozuyla terliklerini bavuldan çıkarışını seyrederken, birden farkına vardı. Julia köpük banyosu yaparken kendisinin bu süitte oturmasına imkân yoktu. Bunun tuhaf görüneceğini bildiğinden, lobiye inip gazete bulmaya çalışmak gibi bir bahane mırıldandı. Barda oturmayı cam istemedi. Orası bir sürü aç bakışlı kadınla doluydu. Lobinin köşesindeki bir koltuğa yerleşip bir kadeh şarabını içti, sandviçini yedi. *The Philadelphia Inquirer* gazetesini açtı, bir saat kadar, bardaki kadınların gözünden uzak, yukarda banyo yapan güzeli düşünmemeye çalışarak bekledi.

Odaya döndüğünde her taraf buram buram vanilya kokuyordu, Julia da yatağa kediler gibi kıvrılmıştı. Göğsü yumuşak bir ritimle inip kalkıyor, uzun, koyu renk saçları çağla rengi yorganın üzerinde yayılmış duruyordu. Üzerinde hâlâ mor sabahlığı vardı, terlikleri de ayağındaydı.

Gabriel bir an onun uyuyuşunu seyrettiğinde, benliğini bir duygu seli kapladı. Hissettiklerini analiz etmeye çalışırken, ilişkilerinin ilerlemesini durduran şeyin yalnız üniversite olmadığını anladı. Kendisiydi geri tutan onları. Kendi sırları.

Ve de onunkiler.

Bir kere, ona her şeyi açıklamadan sevişmeyecekleri konusunda kesin karar almıştı. Şimdi de, düşünmesi acı verse bile, onun da her şeyi açıklamasını beklemenin en iyi yol olduğunu görmekteydi. Yani Julianne kendini yeterince rahat ve güvende hissedip, Simon'la neler olduğunu ona anlatabilmeliydi. Yoksa sonsuza kadar onun ancak yarısını tanır, tümünü tanıyamazdı. Birbirlerinin her şeyini tanımak zorundaydılar.

Mesafeli olma politikasını ihlal etmemenin kendisi için çok önemli olduğunu biliyordu. İlkenin ruhunu zaten ihlal ediyor olsalar bile. Buna ek olarak, kendisi her ne kadar zaman zaman aralarındaki fiziksel yakınlığı ilerletmenin hayallerini kurmuş olsa da, Simon'un tehditlerinin niteliği bu hayallere de son vermişti.

Gözlemlediği kadarıyla, bu sömestr boyunca Julia'nın, el ve dudakla temaslara istekli olduğunu biliyordu. Bu Gabriel'in kendi özlemlerini ve arzularını bir dereceye kadar ve geçici olarak dengede tutmaya yarardı. Ama Simon'un onu özellikle özel bir durumda videoya almış olabileceğini duyduktan sonra, Gabriel'in onu bu tür şeylere yönlendirmesi ihtimali de ortadan kalkmıştı. Ona saygılı ve nazik davranmakta kararlıydı. Kendi tatmini için olayları hızlandırmaya çalışmayacaktı. Gabriel cinsel temasın yanı sıra gelen özel yakınlaşmalardan yanaydı. Julia'nın geçmişinde olup bittiğini sandığı şeyleri dikkate alarak, ilk birleşmelerinin cinsel ilişki dışında bir şey olmasına asla izin vermeyecekti.

Bu kararı almakla, tıpkı sırlar açıklanmadan sevişmeme kararında olduğu gibi, onunla ilerde bu tür ilişkilerin gerçekleşmesi ihtimalini çok daraltmakta olduğunun da farkındaydı. Ama ondan bekledikleri, küçük şeyler değil, büyük şeylerdi. Eski erkek arkadaşının ondan aldıkları değildi. Sekste var olan gerçek birleşmeyi taklit etme amacıyla karanlıkta yer alan bir kargaşadan ibaret de değildi. Öyle şeyler Gabriel'i hiçbir zaman doyurmuş değildi.

Julianne, her şeyini verebilen bir erkeği hak etmekteydi. Aynı zamanda şefkatli, sabırlı, birleşmeye yoğunlaşmış bir erkeği. Onu kendi fiziksel ihtiyaçları için kullanmakla yetinecek birini değil. Sevilmeyi, tapılmayı hak ediyordu o. Özellikle de ilk seferinde. Gabriel ona daha azını verirse lanetleneceğinden emindi.

Derin derin içini çekti, saatine baktı. Gecenin ikisi olmuştu neredeyse. İkisinin de uykuya ihtiyacı vardı. Yaklaşıp terlikleri yavaşça çıkardı, onu kucaklayıp yorganın altına yatırmaya çalışırken sabahlık biraz açıldı, Julia'nın zarif boynu, köprücük kemiği ve bir memesi göründü. Mükemmeldi. Pembe bir meme başı, kremsi teninin üzerinde harikaydı. Öyle narin, öyle yuvarlak...

O anda Gabriel'ın hiç görmemesi gereken bir şeydi.

Gabriel onu örtünün altına yerleştirirken bir yandan da sabahlığın daha fazla açılmamasına uğraşmaktaydı. Yakayı çekip kapattı, parmaklarını ya da dudaklarını o meme başına hafifçe değdirme dürtülerini gemledi. Bu onun asla unutmayacağı bir görünümdü. Julianne giyinikken de akıl durdurucuydu, ama giysileri yokken, tıpkı Boticelli'nin Venüs'ü gibiydi.

Pencereye yürüdü, Logan Meydanı'na baktı, bir yandan meyve sepetini yokladı. Kendine bir bardak Perrier suyu doldurdu, bir elma yedi, artık kendini kontrol edebileceğinden emin olunca da tişörtüyle pijama pantolonunu giyip yavaşça yatağa süzüldü.

Julia bu hareketi hissedip yerinde ona doğru döndü. Bu ufacık hareket, Gabriel'ın yüreğini kabarttı. Uykusunda bile onu tanımış, istemişti. Onu giyinik hâliyle kucaklayıp öperek iyi uykular diledi.

Uykuya dalarken, sömestr sonuna sadece bir hafta kaldığı için Tanrı'ya şükretti.

Ertesi gün öğleden sonra Selinsgrove'a vardıklarında, hemen Richard'ın evine yöneldiler. Bahçe yoluna girerlerken Julia babasına telefon açtı.

"Jules! Hoş geldin. Uçuş nasıl geçti?"

"İyiydi. Yola çok erken çıkmak zorunda kalmıştık, ama buraya dönmek güzel."

Tom hızlı hızlı soludu. "Ha, o konuda, Jules... Richard'a söyledim, oraya hiç gelemeyeceğim. Deb pek iyi değildi, ben de ona bakıyorum. Akşama yemeği onunla ve çocuklarla yiyeceğimi söylemek zorunda kaldım. Rachel de, evde yalnız kalmayasın diye, onlarda kalmanı önerdi."

"Ya." Julia, Gabriel'a baktı. Aklı karışmıştı.

"Deb senin de katılmanı çok istediğini söyledi. Gelirsen sevinecek."

"Dünyada olmaz."

Tom içini çekti. "O halde belki yarın sabah kahvaltıya Kinfolks Restoranda buluşabiliriz."

Julia parmaklarını durmadan kıpırdatarak, neden babasının hayatında hep ikinci ya da üçüncü planda kaldığını sorguluyordu.

"Peki. Rachel'den beni getirmesini rica ederim. Dokuz dolaylarında mı?"

"Olur herhâlde. Ha, Jules, Rachel'le Aaron'a çok selamlarımı söyle. Gabriel'dan da uzak dur."

Julia fena halde kızardı. "Güle güle, Baba."

Telefonu kapadı, Gabriel'a baktı. "Duydun, değil mi?"

"Duydum." Onun elini tuttu, başparmağıyla avucunu okşadı. "Birileri geldiğimizi fark edene kadar birkaç dakikamız var. Tom'a Simon'u söylediğin zaman nasıl tepki verdiğini anlatır mısın bana? Daha önce anlatmadın."

Julia kenetlenmiş ellerine baktı, sonra Gabriel ona dokununca da sessiz kaldı.

"Julianne?"

"Özür dilerim. Şey, numaramı kimseye vermeyeceğini söyledi."

Gabriel'ın yüzü çok ciddiydi. "Ona videodan söz ettin mi?"

"Hayır, edecek de değilim."

"O senin baban, Julianne. Seni koruyabilmesi için olup biteni bilmesi gerekmez mi?"

Julia omuz silkip gözlerini pencereden dışarıya çevirdi. "Ne yapabilir ki? Benim sözüme karşı *onun* sözü."

Gabriel onun elini okşamayı kesti. "Baban sana böyle mi söyledi?"

"Tam öyle sayılmaz.""

"Bu durumu ciddiye alacak mı?

"Simon onu kandırmış, herkesi kandırdığı gibi... Babam olayı bir yanlış anlama sanıyor."

"Nasıl yanlış anlama zannedebilir? Sen onun kızısın, Tanrı aşkına!"

"Babam onu çok sevmişti. Aramızda olanları da hiç bilmiyor."

"Neden anlatmadın ona?"

Julia gözlerinde umutsuzluk ifadesiyle Gabriel'a baktı. "Çünkü bilmesini istemiyorum. Bana zaten inanmaz, ben de ailemden birini daha kaybetmek istemiyorum."

"Julia, erkek arkadaşınla ayrıldın diye baban seni reddedecek değil ya!"

"Bütün hayatım boyunca, *acaba annem gibi mi olurum* diye hep gözü üstümdeydi. Bana o gözle bakmasını istemem. Tek ailem o."

Gabriel gözlerini yumdu, başını koltuğun kafalığına dayadı. "Eğer o çocuk seni istemediğin şeyleri yapmaya zorladıysa, sana saldırdı ya da senden yararlandıysa, babana söylemek zorundasın. Bilmesi şart."

Julia soluğunu yavaşça saldı. "Artık çok geç."

Gabriel gözlerini açtı, onun yüzünü avuçlarına aldı. "Julia, beni dinle. Günün birinde birine anlatmak zorunda kalacaksın."

Julia gözlerini kırpıştırıp yaşları yok etmeye çalıştı. "Onu biliyorum."

"O kişi ben olayım isterdim."

Anlamış gibi başıyla evetledi, ama bir vaatte bulunmadı.

Gabriel eğilip onun dudaklarına temiz bir öpücük kondurdu. "Hadi gel. Herkes bekliyor olmalı."

Ön kapıdan içeri adım atar atmaz Julia kendini... Bir tuhaf hissetti. Mobilyalar yine eski yerlerindeydi. Dekor da aynıydı. Yalnız Grace'in vazolara hep yerleştirdiği taze çiçekler eksikti. Ama Julia daha adımını atarken buranın boş, soğuk, yalnızlık kokan bir yer olduğunu hissetmişti. İçerde bir sürü insan olduğu halde. Grace bu evin kalbiydi. Şimdi onun yokluğunu herkes hissediyordu.

Julia elinde olmadan ürperdi. Gabriel'ın sağ eli onun sırtına doğru uçtu... Küçük bir baskı, güvence vermek için. Sonra geri çekildi. Bakışmamışlardı bile. Julia onun verdiği rahatlığın vücudundan eksildiğini hissetti, acaba bu ne anlama geliyor, diye merak etti.

"Julia!" Rachel mutfaktan fırlamış, koşarak geliyordu. "Geldiğine öyle sevindim ki!"

İki arkadaş kucaklaştılar, sonra Rachel, Gabriel'i de kucakladı. Scott, Aaron ve Richard oturdukları yerden kalktılar, sırayla yaklaşıp yeni gelenleri selamladılar.

Julia, Richard'a, cenazeye gelemediği için ne kadar üzüldüğünü ifade edecek sözleri bulmaya çabalıyordu, ama Rachel araya girdi. "Şu paltondan kurtulalım. Ben Flirtini'leri hazırlıyorum. Gabriel, sen de istediğini al. Bira buzdolabında."

Julia, Gabriel'ın duyamadığı bir şey mırıldandı, sonra ikisi mutfağa girip gözden kayboldular, erkekleri futbol seyretmek üzere salonda bıraktılar.

Rachel malzemeleri martini kabına koymaya başlarken "Umarım Gabriel yolda sana karşı nazik davranmıştır," dedi.

"Nazik davrandı. Beni arabayla getirmeyi kabul ettiği için minnet duydum. Yoksa otostop yapmak zorunda kalacaktım. Babam

akşamı Deb ve çocuklarıyla geçirmeye karar verdi. Herhâlde bu gece burada kalıyorum." Julia gözlerini devirdi. Babasının kız arkadaşını ona tercih etmesi onu hâlâ üzüyordu.

Rachel anlayışla gülümsedi, ona bir bardak Flirtini uzattı. "Bir içkiye ihtiyacın var. Burada bütün hafta sonu da kalabilirsin istersen. Benimle kokteyller içmek varken niye eve gidesin ki?"

Julia kıkırdadı, içkisini hevesle yudumladı. Bu arada Rachel'la birbirlerine son olup bitenleri anlatıp duruyorlardı. Sıra ikinci Flirtini'lere gelip onların konuşmalarına yaramazlıklar sızmaya başladığında, futbol maçı da bitti, erkekler salondaki kocaman plazma televizyonun esaretinden kurtuldular. Grace o çirkin şeyi bodruma mahkûm etmişti, ama Richard sonradan af çıkarmıştı televizyona.

Erkekler de mutfağa geldiler, atıştırma tabakları ve biralar elden ele geçmeye başladı. Herkes Rachel'e, organik yetiştirilmiş hindinin özelliklerini sayıp dökmekteydi.

"Çok uzun süre pişirdin onu. Kuruyacak, saman gibi olacak." Scott, Rachel'in arkasından Julia'ya göz kırpıyordu.

"Kes sesini, Scott, yoksa elimde bıçakla geliyorum." Rachel fırının kapağını açtı, hindinin suyundan kaşık kaşık alıp üstüne dökerken, kuşun göğsüne sapladığı et termometresine kaygıyla baktı.

"Çok güzel görünüyor tatlım." Aaron onun yanağına bir öpücük kondurdu, kaşığı onun elinden aldı. Onunla ağabeyine saldırmasından korkuyormuş gibiydi.

Scott, Grace'le Richard'ın biyolojik çocuklarının büyüğüydü. Rachel'den beş yaş büyüktü. Komik, neşeli, dili de küfre yatkın biriydi. Boyu Gabriel'dan iki santim daha uzun, kilosu da biraz daha fazlaydı. Rachel gibi onun da saçları ve gözleri babasına çekmişti. Yufka yürekli biriydi, ama iş üvey ağabeyine gelince, o konu biraz farklılaşıyordu.

"Julia, seni yine görmek ne güzel. Rachel bana lisansüstü çalışmalarında çok başarılı olduğunu söylüyordu." Richard, Julia'nın yanındaki tabureye oturmak üzere yaklaştı.

Julia gülümsedi. Richard klasik anlamda yakışıklı bir insandı. Açık kumral saçları ağarmaya başlıyordu artık. Gözlerinde son derece anlayışlı bakışlar vardı. Susquehanna Üniversitesinde biyoloji profesörüydü, uzmanlık alanı da insan biyolojisi, daha spesifik olarak, insan beynindeki nöronlardı. Tüm zekâsına ve çekiciliğine rağmen, genelde en son konuşan o olurdu. Onun sessizliğini genellikle Grace'in tatlı dili kapatır, boşluğu doldururdu. O olmayınca, Richard sanki... Havada yüzüyormuş gibi bir izlenim yaratıyordu. Julia ondaki yalnızlığı hissedebiliyor, gözlerinin köşelerindeki kırışıklarda da görebiliyordu. Her zamankinden daha zayıf ve daha yaşlı göründüğüne de dikkat etmişti.

"Buraya döndüğüme gerçekten çok memnunum Richard. Eylülde gelemediğim için çok üzülmüştüm." Ona suçlu suçlu baktı, o da onun elini hafifçe okşadı. Julia "Derslerim iyi, çok memnunum," diye ekledi.

Kıpır kıpır hareketler yapmamaya uğraşıyordu. Özellikle de bir çift mavi gözün kendi üstüne kilitlendiğini hissettiği anlarda.

"Gabriel bana, senin de onun sınıfında olduğunu söyledi."

Scott atıldı. "Ya, öyle! O nasıl gidiyor?" diye sordu. "Dediğinin tek kelimesini anlayabiliyor musun? Yoksa tercüman mı gerekli?"

Scott aslında şaka yapıyor, Julia da bunu biliyordu. Ama gözünün ucuyla, Gabriel'ın irkildiğini görmüştü.

"En sevdiğim ders o," dedi yavaşça. "Profesör Emerson'un lisansüstü seminerini üniversitede herkes türünün en iyisi olarak tanıyor. Ekim ayında yüz kişiyi aşkın bir gruba konferans verdi. Resmini üniversite gazetesine bastılar."

Rachel'ın kaşları kalkıverdi, gözleri kısıldı, bakışları Gabriel'a, sonra yine Julia'ya döndü.

"*Profesör Emerson*, ha? Bu müthiş bir keyif olmalı, Gabe. Kadınların da seni öyle mi çağırıyor? Yatak odasında çok kızıştırıcı olmalı." Scott buna kahkahalarla güldü.

"Bir kere, Scott, benim *kadınlarım* diye bir şey yok. Hem, hayır, şimdi görüşmekte olduğum *olağanüstü* kadın da beni öyle çağırmıyor." Gabriel'ın sesinin soğuk ve tatsız tonu, oradan bir kaşımla ayrılırken odanın üzerinden esti.

"Scott, sana kendini kontrol etmeni söylemiştim." Richard alçak sesle konuşmuştu ama içinde azarlama olduğu belliydi.

"Baba, ben şaka yapıyordum. Kendini öyle ciddiye alıyor ki birinin onun gevşemesine yardım etmesi şart. Hem o her zaman iyi oyuncu olmuştur. Niye mesele ediliyor ki?"

"Görünüşe göre Gabriel'ın bir kız arkadaşı var. Bırakın mutlu olsun." Aaron da alçak sesle konuşuyordu ama sesi şaşılacak kadar anlayış doluydu.

Richard'ın yüzüne garip bir ifade gelmişti.

"Bakın, ahali, bu tatil zaten zor... Bir de pasif-agresif zırvalıklar eklemenek gerek." Rachel ayağa kalktığında sesi her şeyi bastırmıştı. İki elini kalçalarına dayamış, Scott'a kaşlarını çatarak bakmaktaydı. "Kullandığım dil için özür dilerim, baba."

"Neden her şey hep onun etrafında dönüyor? Son saydığımda o da dört kişiden biriydi." Scott artık şaka yapmıyordu.

"Çünkü çaba gösteriyor! Bu da, senin için söyleyebileceğim bir şey değil. Şimdi benimle gel de şu lanet olası patatesleri süz... Ancak ondan sonra ezmeye başlayabilirsin. Aaron hindiyi fırından çıkaracak, Julia, sen de gidip Gabriel'i çağırır mısın? Şarap mahzenini bir taramasını istiyorum. Bir iki şişe seçsin bize."

Richard "Onu ben de yapabilirim," diye itiraz etti. "Belki bir iki dakika Gabriel'i rahat bıraksak daha iyi olur."

"Dakikaları doldu. Yeter ki Scott doğru dürüst davranmaya razı olsun." Rachel ona ateş saçan bakışlarını dikti, Scott başıyla evet işareti verinceye kadar da bekledi. "Hem, baba, senin hindiyi kesip tabaklarımıza dağıtman gerek. *Julia.*"

Rachel başıyla üst katı gösterdi, Julia başıyla evetledi, mutfaktan dışarı süzüldü. Merdivenleri çabucak çıktı, koridoru geçti.

Gabriel'ın eski yatak odasının aralık duran kapısına varınca durakladı, parmağıyla kapıyı tıklattı.

"Girin." Sesi tersti.

Gabriel'ın odası, on yedinci doğum gününden bu yana hiç değiştirilmemişti. Yalnız eski posterleriyle, yarı çıplak kadınların resimleri kaldırılmıştı duvarlardan. Odanın orta yerinde iki kişilik bir yatak duruyordu. Ormana bakan pencerenin tam altında. Duvarların birine kocaman bir antika gardırop dayanmış, yanına da üç masif kitaplık konmuştu. Karşı duvarda eski bir stereo göze çarpıyordu. Eşyaların hemen hemen tümü erkeksi bir lacivert tonundaydı. Yerdeki halı bile.

Gabriel bavulunu boşaltırken Julia durup ona baktı. Bavuldan çıkardığı giysileri titizlikle yatağın üzerine diziyordu. Julia'yı görünce doğrulup gülümsedi.

"Neden otelde kalmayı tercih ettiğimi şimdi anladın mı?"

"Üzgünüm, Gabriel. Bir şey yapmam gerekirdi. Bir şey söylemeliydim."

"Sen de benim normalde yaptığımı yapmalısın; sesini çıkarmayıp tahammül etmelisin." Elindekini bıraktı, bir anda Julia'nın yanına geldi. "İlişkimizi sır olarak saklamaya karar vermemiz iyi olmuş. Scott beni pek beğenmez, o yüzden senin saygınlığın lekelenirdi."

"Ben aldırmam. Bırak lekelesin beni."

O gülümsedi, Julia'nın yanağını okşadı. "Ben aldırırım. Hem de çok aldırırım." Boğazını temizledi. "Bu gece herkes yattıktan sonra seni yürüyüşe çıkarmak isterim."

"Çok iyi olur."

"En azından, bekleyeceğim iyi bir şey var artık." Gabriel onu çekip ateşli biçimde kucakladı. Dili derhal onun ağzına girdi, elleri onun arkasında dolandı, utanç duymadan poposunu sıktı.

Julia önce onun babasının evinde bulunduklarını unuttu, ama sonra hemen geri çekildi. "Biz... Olmaz."

Gabriel'ın gözlerinde vahşi bakışlar vardı. "*Ama sana ihtiyacım var.*" Onu tekrar yakaladı, parmaklarını saçlarına doladı. "Sana ihtiyacım var, Julianne. Hemen şimdi."

Bu sözlerdeki çaresizlik ve umutsuzluk karşısında Julia'nın içi erir gibi oldu. Gabriel dudaklarını onun boynunun kavisinden kaydırıp gömleğinin yakasına kadar indi, köprücük kemiğini öptü. Yatak odasının kapısını ayağıyla kapattı, onun bluzunun üst iki düğmesini çabucak açtı, kumaşı iki yana çekip sutyeninin üzerinde görünen bağrının kusursuz tenine baktı. Kalçalarını yine sıktı, sonra onu kapıya dayadı, bacaklarını tutup kendi kalçalarına sardı. Julia bu yakınlık karşısında soluksuz kaldı. Aralarında çok doğrudan bir temas oluşmuştu.

Gabriel dudaklarını onun bağrında gezdirdi, bir an dilini açık pembe dantelin içine soktu. Elleri onun saçlarına sarılırken Julia başını arkaya atıp inledi, onu daha da ilerlemeye davet etti. Gabriel buna, tek parmağını sutyenin kenarında kaydırarak cevap verdi. Parmak içeri kayarken, öbür eli Julia'nın sağ oyluğunu tutuyordu.

Gabriel'ın sıcak avucu çıplak memesini avuçladığında Julia'nın gözleri bir anda açılıverdi, sonra onun dudaklarını boynunun dibinde, tenini emerken hissetti.

Ne kadar acı duysa da, onun elini tutup çekti, yerinde kıpırdandı, böylelikle boynunu da ondan kurtardı.

"Gabriel. Üzgünüm. Olmaz." Sutyenini aceleyle yerleştirdi, biraz kıvrandı, ama Gabriel onu yere indirmedi. Julia fena halde kızarırken, onun gözlerinde tutuşan alevli renge bakmaktan kaçındı. "Kızgın olduğunu biliyorum. Seni avutmayı da istiyorum. Ama aşağıda herkes bekliyor. Rachel sofraya şarapları seçmeni istiyor."

Gabriel ona yepyeni bir gözle baktı, sonra dikkatle onu yere bıraktı. Julia bluzunu çabucak ilikledi, pantolonunu düzeltmeye çalıştı.

"Beni olduğumdan çok yukarıda görüyorsun."

Julia sivri botunun burnunu halının kenarında dolaştırdı. "Bundan kuşku duyarım."

"Demin yaptığım şey, uygun da, hoş bir şey de değildi. Özür dilerim." Parmağını kendi bıraktığı çürük izinin üzerine değdirdi, sonra bluzu çekip en üst düğmeyi ilikledi. Julia rahibelere dönmüştü.

Gözlerini kaldırıp o koyulmuş, sorunlu gözlere baktı. "Gabriel, dünün yorgunluğunu hâlâ sürdürüyorsun. Bu tatil de stresli bir tatil. Biliyorum, demin kötü niyetin yoktu. Bana dokununca kendini daha iyi hissediyorsun. Aslına bakarsan, ben de öyle." Gözlerini yine yere indirmişti.

"Gel buraya," diye fısıldadı Gabriel. Uzanıp onu sıcacık kucakladı. "Yanılıyorsun, biliyor musun? Niyetim ciddiydi. Sana dokununca elbette daha iyi hissediyorum. Ama böyle birden atıldığım için özür dilerim. Düşünemedim..." Kendinden tiksinmiş gibi bir hâli vardı.

"Canımı yakmadın."

O yüzünü Julia'nın saçlarına gömerek gülümsedi, sonra alnına bir öpücük kondurdu. "Sana layık olmaya çalışacağım. Sen burada olmasan, çoktan çıkıp gitmiştim bu evden."

"Gitmezdin. Richard'ın sana ihtiyacı var. Sen onu asla ihtiyaç içinde bırakmazsın."

Gabriel'ın yüz çizgilerini acılı bir ifade gölgeledi. Onu bir kere daha öptü, ama bu sefer bir sevgiliden çok, bir dost gibi öptü. Sonra da tekrar bavuluna döndü.

Julia odadan dışarı süzüldü, merdivenlerden inerken içinden, *acaba yemek nasıl geçecek*, diye düşündü. Ara sahanlıkta durup aynada görünüşünü kontrol etti, *inşallah bu arada profesörle bir şehvet anı çaldığım belli olmuyordur*, diye umdu.

25. Bölüm

Rachel herkesi nereye oturtacağını planlamıştı. Kendisi masanın alt ucuna, Grace'in yerine yerleşti, böylelikle mutfağa en yakın yerde olmayı garanti altına aldı. Richard'ı masanın başına karşı uca oturttu. Scott'la Aaron bir yanda, Julia ile Gabriel öbür yandaydı. Julia, Gabriel'ın gözlerini üzerinde hissediyordu ama masanın altından ona bulaşmaya çalışmadığının farkındaydı... Buna biraz üzülse bile.

Rachel, Julia'nın yeni rahibe görünümüne baktı, sonra gözleri Gabriel'a döndü. Gabriel tüm dikkatini önündeki keten peçeteye yönelterek o bakışı görmezden geldi.

Yemeğe başlamadan önce, Richard ailesinden el ele tutuşmalarını, kendisinin bir şükran duası etmesini desteklemelerini istedi. Gabriel'ın elinden Julia'nınkine bir şok geçti, Julia elini çekiverdi. Rachel'ın kartal gözleri o hareketi yakaladı, ama bir şey söylemedi. Julia sonunda Gabriel'a elini verdiği için sorun kalmamıştı.

"Yüce Tanrım, sana bugün için ve bize verdiğin nice armağanlar için teşekkür ederiz. Ülkemiz için, evimiz için ve yiyeceğimiz için. Güzel ailem için sana teşekkürler... Ve bizi, hayatımın aşkı olan sevgili karımın hatırı için bir arada tut..."

Altı çift göz bir anda açıldı. Beş çift göz masanın başına döndü. Bir çift ela göz derhal kapandı, bir çift el yükselip o gözlerin üstünü örttü.

Bir hata olmuştu. Aile sofrasındaki dualarda Grace'in ağzından her zaman dökülen kelimelerdi bunlar. Ama etkisi çarpıcı ve ani olmuştu. Richard'ın omuzları sarsılmaya başladı.

Julia "Ah, Tanrım," diye mırıldandı.

Rachel bir anda yerinden fırlamış, kollarını babasının omuzlarına sarmıştı. Bir yandan kendi gözyaşlarını tutmaya uğraşıyordu. Aaron, Richard'ın yarım bıraktığı duasını, sanki hiçbir şey olmamış gibi bitirmeyi üstlendi, sıra *Amin* demeye geldiğinde, masanın etrafındaki herkes gözlerindeki yaş damlalarını sildi. Herkes sofradaki sebze ve hindi tabaklarını, Scott'un patates püresini elden ele birbirine vermeye başladı.

Bir tek Gabriel onlara katılmıyordu. O sıkılı yumruklarını iki yanına indirmiş, olduğu yerde taş gibi oturuyor, manevi babasının ağlayışına bakıyordu. Masanın altında Julia elini kararsızlıkla Gabriel'ın dizine doğru uzattı. O kıpırdamayınca, elini kendi kucağına doğru geri çekti, bekledi. Bir süre sonra Gabriel onun elini tutup avucunda sıktı.

Julia daha elleri ayrılmadan Gabriel'ın vücudunun rahatlamaya başladığını hissediyordu. Yemek süresince Gabriel sol bacağını onun sağ bacağına dolamış durumda kaldı, gizli bağlantılarını muhafaza etti.

Aile üyeleri dışarıdan alınma bir bal kabağı turtasının keyfini çıkarırken, Richard, Julia'ya, Ocak ayında Philadelphia'ya taşınacağını söyledi. Orada, Temple Tıp Fakültesinde, Nörobilimler Merkezinde araştırmacı olarak yeni bir işe başlayacaktı.

"Evi sattın mı?"

Richard'ın gözleri Gabriel'a döndü, sonra yine Julia'ya baktı. "Evet. Rachel ile Aaron'a yakın bir daire aldım. Philadelphia'da araştırmama daha iyi konsantre olurum, artık ders vermek zorunda da kalmam. Henüz emekli olmaya hazır değilim, ama farklı bir şey yapmak istiyorum."

Julia evin satılmasına üzülüyordu ama ona planları hakkında yalnızca iyi şeyler söylemeyi yeğledi. *Herhâlde Gabriel elmalığa bu gece gitmeyi bu yüzden istiyor.*

"Ee, Gabriel, herkese şu yaklaşan İtalya seyahatini anlatsana!" Richard manevi oğluna doğru bakarak gülümsedi.

Aynı anda birçok şey birden oldu. Rachel'le Aaron, Julia'ya baktılar, o hiçbir şey olmamış gibi turtasını yemeyi sürdürdü, orada donmuş bir heykel gibi görünmemek için elinden geleni yaptı. Gabriel bir yandan dişlerini kenetlerken, masanın altından uzanıp onun elini tuttu. Julia onun ağzının kapanıp kenetlenirken bir ses çıkardığına yemin edebilirdi.

Scott atıldı. "İtalya'ya mı gidiyorsun? Ahh, keşke benim de böyle doğurgan bir vakfım olsaydı da böyle şeyler yapabilseydim. Çok isterdim İtalya'ya gitmeyi." Dönüp Julia'ya göz kırptı.

Richard terbiyeli ama beklenti dolu bir ifadeyle Gabriel'a baktı. Julia bir an için Gabriel'ın yüzünden bir kızgınlık ifadesi geçtiğini gördü, ama sonra o ifade çabucak kayboldu.

"Floransa'daki Uffizi Galerisinde bir konferans vermek üzere davet edildim," diye açıklamada bulundu Gabriel. Donuktu.

Rachel "Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu.

"Aralık başında."

Aaron "Ne kadar kalacaksın?" dedi.

"Bir iki hafta, belki de daha uzun. Davet sahipleri bir şeyler planlıyor. Ben de oradayken kitabımla ilgili bazı araştırmalar yapmayı umuyorum. Ama duruma bağlı."

Gabriel masanın altında Julia'nın elini sıktı, ama Julia'nın eli felç olmuş gibiydi. Gözlerini turtasına dikmiş, ondan bir lokmayı ağzına atıyor, pek yavaş çiğniyordu. Gözlerinin sulandığını hiç kimse fark etmedi. Julia cesaretini toplayıp Gabriel'a bakamıyordu.

Yemekten sonra, herkes sofra toplamaya, mutfağı yerleştirmeye sıvanınca ortalık birden çok kalabalık oluverdi. Gabriel,

Julia ile yalnız konuşmak istiyordu ama ikide bir birileri yanlarına geliyordu. Sonunda pes etti, Richard'la birlikte arka balkona çıktı, ailenin geri kalanı salondaki kanepelere yerleşmiş, seksenli yıllardan kalma berbat şarkılar dinliyorlardı.

Scott seçmişti müzikleri. Soft Cell grubunun *Tainted Love* şarkısı başlayınca Scott dans etmek üzere kalktı, o dans ederken Rachel'le Julia onunla acımasızca dalga geçtiler. Aaron seksenlerin müziğinden de, Scott'un dans edişinden de hiçbir şey anlamıyordu, ama birasını yudumlarken nezaketle gülümsemeyi yine de sürdürdü.

Ardından *Don't You (Forget About Me)* başlayınca, Julia ikinci bir içki alma vaktinin geldiğini anladı. Mutfağa yöneldi, orada kendini pencereden Richard'la Gabriel'a bakar buldu. Kışlık paltolarını giymiş, sallanan kanepeye oturmuşlardı.

Aaron "Hey, Julia," diyerek onun arkasından yaklaştı, buzdolabından bir bira daha çekti. "Corona?"

"Sağol," Julia şişeyi minnetle aldı.

"Limon?" Tezgâhta, kâsede duran limon dilimlerini işaret ediyordu.

Julia'nın dilimi şişenin ağzından içeri tıkma mücadelesini bir süre seyrettikten sonra "Ben yapayım mı?" diye sordu.

"Lütfen."

Aaron, Corona'ların ustasıydı. Limonu şişenin içine itti, başparmağını ağzına kapatıp şişeyi baş aşağı etti, dilimin en dibe yüzmesini sağladı, parmağını çok yavaş çekerek hava basıncının yavaşça çıkmasına izin verdi, sonra gururlu bir bakışla şişeyi Julia'ya geri uzattı.

"Bu iş böyle yapılır," diye sırıttı.

Julia şişeden bir yudum içerek gülümsedi. Hakkı vardı. Tadı çok güzeldi. "Çok iyi bir insansın, Aaron." Julia bu kelimeleri yüksek sesle söylediği için kendine şaştı.

Aaron kızardı, ama o da gülümsedi. "Sen nasılsın?"

Julia omuzlarını kaldırdı. "İyiyim. Lisansüstü çok çalışma gerektiriyor, ama iyi gidiyor gibi. Gelecek yıl için çeşitli doktora programlarına başvuruyorum. Bir yerlere girerim diye umuyorum."

Aaron başıyla evetledi, ona ciddi, ama anlayışlı bir bakış yöneltti. "Rachel bana Simon'un seni aradığını söyledi. Canını sıkmak istemiyorum ama aslında ikimiz de çok kaygılandık. İyi misin?"

Julia onun ne dediğini anlamaya çalışırken hafifçe gözlerini kırpıştırıyordu. Besbelli Gabriel Rachel'e söylemişti telefon olayını.

"Korktum. O kadar uzakta olduğum halde yine de buldu beni. Konuşmamızdan da pek memnun kalmadı."

Aaron onun kolunu yavaşça okşadı. "Bizimle berabersin. Ailemizin bir parçasısın. Biz birbirini tutan bir aileyiz. Çıkagelirse, ben hallederim onu. Tanrım, zaten bir kavga etsem diye kaşınıp duruyordum. İnsan sinirini gidermek için birini tepelemekten daha iyi bir yol bulabilir mi?" Sırıttı, birasından bir yudum içti.

Julia başıyla evetledi ama gülümsemedi. "Düğün işi ne oluyor? Rachel tarihi tespit ettiğinizi söyledi, ama bu gece ne zaman olduğunu sorduğumda, dut yemiş bülbül kesildi."

Aaron başını iki yana sallıyordu. "Kimseye bir şey söyleme ama Temmuz'da evlenmeyi planlıyoruz. Daha doğrusu, planlıyorduk. Rachel babasının dua ederken yıkılışını görene kadar. Yemekten sonra beni bir kenara çekti, şu ara düğün konusunu asla açamayacağını söyledi. Yani yeniden en başa döndük... Nişanlıyız, ama kesin bir düğün tarihimiz yok." Aaron başını eğdi, ellerinin tersiyle gözlerini sildi.

Julia acımıştı ona. "Seni seviyor. Evlenecek seninle. Tek istediği, mutlu bir aile ve kocaman, mutlu bir düğün. Olacak nasılsa."

"Ya mutlu bir Aaron'dan ne haber?" diye mırıldandı o. Gözleri bir an için sertleşmişti. İçini çekti, başını iki yana salladı. "Yoo, öyle söylemek istemedim. Gerçekten istemedim. Ama onu seviyorum. Yıllardır seviyorum. Birlikte yaşamayı hiç istemedim.

Daha liseyi bitirdiğimizde istemiştim onunla hemen evlenmeyi. Ama o hep beklemeyi tercih etti. Beklemek öldürüyor beni, Jules."

"Bazı insanlar evlenmeyi bir kâğıt parçası olarak görüyor. Sen farklı düşündüğün için Rachel çok şanslı."

"Kâğıt parçası değil. Onun ve Tanrının önünde, tüm dostlarımızın önünde, ayağa kalkıp ona bazı sözler vermek istiyorum. Benim olmasını istiyorum. Kız arkadaşım olarak değil, karım olarak. Richard'la Grace'in sahip olduğu şeyi istiyorum, ama bazen, *acaba gerçekleşecek mi* diye merak ediyorum."

Julia utangaç bir hareketle kolunu Aaron'un omzuna sardı, sıktı. "Gerçekleşecek. Pes etme. Richard evden taşınıp yeni hayatına yerleşince, Rachel artık ikinizin mutlu olmanızda bir sakınca bulunmadığını görecek. Bu evde Grace'siz yaşamak herkesi mahvediyor. Onsuz burası öyle boş ki!"

Aaron başını evet anlamında salladı, şişeyi dikip birasını bitirdi. "Scott bir slow şarkı çalmaya karar vermiş görünüyor. Rachel dans etmek isteyecektir. İzninle." Salona doğru gözden kayboldu, Julia'yı mükemmel birası ve mükemmellikten uzak düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Bu arada Richard'la en büyük oğlu balkonda oturmayı sürdürüyorlardı. Richard, Gabriel'in hediyelerinin tadını çıkarmaktaydı: Kanada'dan kaçak getirdiği Küba puroları, bir şişe de, Richard'ın en sevdiği viski Glenrothes.

"Grace olsa, bunu evde içmeme asla izin vermezdi," derken Richard dumanları mürekkep rengi kadife göklere üfleyordu.

"Eminim bugün kimse itiraz etmez."

Richard oğluna hüzünlü hüzünlü gülümsedi. "Ama ben ediyorum. Onun adına. Bu arada, sana teşekkür ederim. Herhâlde ömrümde içtiklerimin en iyisi."

"Bir şey değil."

Kadehlerini tokuşturup şerefe kaldırdılar, sonra susup evin arka tarafındaki ormana, yukarıdaki yıldızlara baktılar.

"Julia iyi görünüyor. Onu sık sık görüyor musun?"

Gabriel purosunun külünü rahat bir hareketle aralarındaki kül tablasına silkti. "Benim sınıfımda."

"Çok büyümüş. Daha özgüvenli gözüküyor." Richard düşünceli bir tavırla purosundan bir soluk daha çekti. "Senin üniversite ona iyi gelmiş olmalı."

Gabriel omuzlarını kaldırdı.

"Grace onu çok severdi." Richard oğlunun yüzünü kolluyor, orada bir tepki arıyordu. "Şimdi ben taşınıyor olduğuma göre, eşyalar ve... diğer şeyler için bir aile toplantısı yapmamız gerek. Biliyorum, tedirginlik yaratacak bir şey, ama bence bunları konuşmayı Noel'e kadar ertelemesek daha iyi olur. Sen Noel'de buraya geliyorsun, değil mi?"

"Evet, yalnızca zamanını tam bilemiyorum. Eşyalara gelince, Rachel'le Scott hepsini alabilir."

Richard'ın dudakları büzüldü. "Sen de bu aileye dâhilsin. İsteyeceğin bir şey yok mu? Grace'e büyükannesinden kalan gardırobu istemez miydin? Her zaman senin odanda duruyordu. Onu almak istemez misin?"

Gabriel bir an babasını inceledi. "Grace'e ait olan her şeyi sen alırsın diye düşünmüştüm."

"Ama bu mümkün değil. Tabii asla ayrılamayacağım birkaç şey var. Ama ötekiler için..." İçini çekti. "Doğrusunu söylemek gerekirse benim için en önemlisi bu." Elini kaldırıp parmağındaki alyansı gösterdi.

Gabriel onun o yüzüğü hâlâ takmakta olduğuna şaşırdı, ama bu ancak bir an sürdü. İçinden bir ses, Richard'ın onu ömrünün sonuna kadar takacağını fısıldıyordu.

"Grace mücevherlerinin bölüştürülmesini istedi. Rachel dün onları elden geçirdi. Bizim odadaki tuvalet masasının üstünde sana ayırdıkları duruyor."

"Ya Rachel?"

"O Grace'in ona bıraktıklarından memnun. Scott da öyle. Aslında Julia'ya da bir şey verilmesini istemişti... Sence bir sakıncası yoksa."

Gabriel gözlerini ovaladı. "Hayır, itirazım yok. Ne vermeyi düşünüyorlardı?"

"Grace'in iki inci kolyesi vardı. Biri benim ona verdiğimdi, öteki ise, sanıyorum kendi ailesinden gelmeydi ya da belki onu öğrenciyken kendisi almış olabilir. Emin olamıyorum. Rachel'ın ona vermek istedikleri ikincisi."

"Olur."

"İyi. Gitmeden önce öteki parçalar için Rachel'le mutlaka konuş. Onları yanında götürmelisin."

Gabriel tedirginlik içinde başıyla onayladı, ama dikkatini purosuna yöneltti.

"Grace seni çok severdi. Çocuklarını ayırmaktan yana değildi, bilirsin, ama sen her zaman çok özeldin. Seni ona Tanrı'nın getirdiğine inanıyordu. Tek istediği senin mutlu olmandı."

Gabriel yine başını evet anlamında salladı. "Bunu biliyorum."

"Aslında iyi bir kız bulup evlenmeni, çoluk çocuk sahibi olmanı, *ondan sonra* mutlu olmanı istiyordu." Richard gülümsedi.

"O olacak şey değil, Richard."

"Şimdiden bilemezsin." Uzandı, şefkatli eliyle oğlunun kolunu tuttu. "Grace asla pes etmezdi. Sen de etme. Grace'i biraz tanıyorsam, seni hâlâ seviyor olduğundan eminim. Hâlâ mumlar yakıyor, senin için dualar ediyordur. Şimdi bile. Yalnızca kaynağa biraz daha yakın yerde, tek farkı o."

Bir an için göz göze geldiler. Bir an için, maviler de, elalar da gözyaşlarından nemlenmişti.

Dua et benim için, Grace. Sensiz nasıl yaşayacağım, diye düşündü Richard.

İkisi de balkonda purolarını tüttürüp viskilerinin ve anılarının sessizce tadına vardılar. Ama başka bir şey konuşmadılar.

Sonunda herkes yatma vaktinin geldiğine karar verince, neredeyse ikişer ikişer merdivenleri çıktılar; hayvanlar çift çift Nuh'un gemisine biniyorlardı sanki.

Gabriel, Julia'yı biraz geri tuttu, kendilerinin merdivenden son çıkanlar olmasını sağladı. Herkes odalarına girip gözden kaybolunca Gabriel, Julia'nın yatacağı odanın kapısında durdu, yüzünde aç bir bakışla ona baktı. Julia birdenbire heyecanlandı, ayaklarıyla pek ilgileniyormuş gibi göründü.

Gabriel tek elini uzattı, onun bluzunun üst düğmesini açtı, elini onun boynundan kaydırdı. "Bunun için özür dilerim." Daha önce bıraktığı ize parmağıyla dokundu.

Julia gözlerini kaldırmıyordu.

"Julianne, yüzüme bak." Tek parmağıyla onun çenesini kaldırdı, sıkıntılı gözlerine baktı. "Niyetim seni damgalamak değildi. Bana ait olmadığını biliyorum, ama eğer bana ait olsaydın, bunu dünyaya ilan etmek için o güzel tenini morartmaktan daha iyi bir yol bulurdum."

Julia'nın gözlerine yaşlar yükseldi. Tabii ona aitti. Çoktan beri. Onun elini tutup ormana doğru yürüdüğü andan beri.

"Burada bir dakika bekle." Kendi odasına girdi, döndüğünde elinde çok tanıdık yeşil kaşmir yarış kazağı vardı. "Bu sana." Uzattı.

Julia kazağı aldı, ama onun yüzüne şaşkın bakışlarla baktı.

"Üşürsün diye kaygılanıyorum. Ormana giderken bunu giyersin diye düşündüm."

"Teşekkür ederim. Ama sana lazım değil mi?"

O bilgiç bilgiç gülümsedi. "Bende başka da var. Hem benim bir şeyimin sana bu kadar yakın olması hoşuma gider. Bana kalsa, bütün hafta sonu bunu giydirirdim sana." Omuzlarını dikleştirdi, bir adım daha yaklaştı. "Belki de bu seni damgalamanın daha insanca bir yoludur."

Gabriel'ın gözleri, koridorun loş ışığında pırıl pırıldı. Onu kucaklayacakmış gibi bir adım daha yaklaştığı sırada Scott odasından çıkıverdi. Üstünde yalnızca bokser şortu vardı, gömlek de giymemişti. Şortunun deseni gülümseyen suratlardan oluşuyordu.

Onu görünce Gabriel çabucak elini uzattı, donuk bir tavırla tokalaşarak "İyi geceler, Julia," dedi.

Scott yüksek sesle homurdandı, poposunu kaşıyarak banyoya doğru yürüdü. Banyonun kapısı kapanır kapanmaz Gabriel, Julia'yı kollarına alıp dudaklarından öptü.

"Bir saate kadar gelip seni alırım. Sıcak tutacak bir şeyler giy, pabuçların da rahat olsun." Gözleri onun yüksek topuklu çizmelerinde, içini çekti. Onları çıkarttırmak acı veriyordu, ama bunun şart olduğunu da biliyordu.

"İyi geceler, benim..." Birden sustu, kendi odasına daldı, onu koridorda tek başına bıraktı.

Julia onun ne demeye niyetlendiğini merak ediyordu. Acaba 'benimsin' mi diyecekti?

Odasına girip sıcak bir şeyler giydi, Gabriel'ın kazağını başından geçirip onun kokusuna büründü, o koku onu bir sevgilinin kucaklaması gibi sardı.

26. Bölüm

Ev karanlıklara bürünmüş, görünüşe göre herkes derin uykulara dalmıştı. Gabriel ile Julia mutfakta durmuş, birbirlerine bakıyorlardı.

"Üstündekilerin seni yeterince sıcak tutacağından emin değilim. Dışarısı soğuk." Eliyle onun paltosunu gösteriyordu.

"Toronto kadar soğuk değil," diye güldü Julia.

"Seni dışarıda pek uzun süre tutmam. Bak, ne buldum." Gabriel siyah beyaz çizgili, enli bir kaşkol gösteriyordu. Onu Julia'nın boynuna sardı, uçlarını göğsündeki atkının kıvrımından ustaca geçirdi. "Bu benim Oxford günlerimden kalma."

Julia gülümsedi. "Beğendim."

"Sana yakıştı. Bir şey daha buldum." Gabriel nedense tanıdık gelen eski bir battaniyeyi gösteriyordu.

Julia battaniyenin kenarına dokunmak üzere uzandı. "Bu o muydu?"

"Sanıyorum. Ama bu yeterli sıcaklığı sağlamaz diye iki tane daha getirdim." Onu elinden tuttu, verandaya doğru yürüdü.

Hava daha da soğumuştu. Üstelik karanlıktı. Sanki Julia'nın onun elini tutup ormana yürüdüğü günden beri zaman hiç ilerlememişti. Julia bunu düşününce sesli bir soluk aldı. Arka bahçeyi mürekkep gibi karanlıklar içinde geçtiler. Julia'nın kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu.

Gabriel onun elini sıktı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Heyecanlısın. Sezebiliyorum. Konuş benimle."

Elini bıraktı, kolunu onun beline sardı ve onu kendine çekti. Julia da onun beline sarıldı. "Geçen sefer oraya gittiğimde kaybolmuştum. Beni yalnız bırakmayacağına söz vermelisin."

"Julianne, seni bırakacak değilim. Benim için ne kadar önemli olduğunu anlamıyorsun. Seni kaybetmenin nasıl bir şey olabileceğini hayal bile edemiyorum." Gabriel'ın ses tonu değişmişti. Pesten ve gergin bir sese dönüşmüştü.

Onun bu açıklaması Julia'yı şaşırttı.

"Eğer herhangi bir nedenle birbirimizden ayrılırsak, beni beklemeni istiyorum. Seni bulacağım, buna söz veriyorum." Gabriel cebinden bir el feneri çekti, parlak ışığı önlerindeki patikayı aydınlattı. Yol ilerde, ağaçların arasında gözden kayboluyordu.

Orman gece ürkütücüydü. Koyu yeşil çamlarla, baharı bekleyen kuru ağaç dallarının bir karışımıydı. Julia, Gabriel'ın beline daha sıkı sarıldı. Bir ağaç köküne ya da ona benzer bir şeye takılıp yüzükoyun kapaklanmaktan korkuyordu. Elmalığın kenarına vardıklarında Gabriel durdu.

Burası Julia'nın hatırladığından daha küçük gibiydi. Ortadaki çayır yine aynıydı, kaya da, elma ağaçları da aynıydı, ama anılarındaki kadar kocaman ve önemli görünmüyorlardı. Ve daha hüzünlüydü. Sanki her şey unutulmuş gibiydi.

Gabriel onu yıllar önce onların olan o yere götürdü, eski battaniyeyi yere özenle yaydı.

"Richard'ın evini kim satın aldı?" diye sordu Julia.

"Efendim?"

"Evi kimin aldığını merak ettim. Ne olur, Bayan Roberts olmasın. Her zaman istemişti orayı."

Gabriel onu çekip kendi yanına oturttu, battaniyeleri de ikisinin omuzlarına sardı. Julia onun yanına sokulduğunda, Gabriel kollarıyla onu kucakladı. "Ben aldım."

"Sahi mi? Neden?"

"Bayan Roberts'in oraya taşınmasına, sonra da ağaçların tümünü kestirtmesine izin veremezdim."

"Yani evi elmalık için aldın, öyle mi?"

"Buraya başka birinin sahip olmasını ve her şeyi mahvetmesini düşünmeye dayanamıyordum. Bir daha asla buraya gelememe fikri..."

"Peki, ne yapacaksın?"

Gabriel omuzlarını kaldırdı. "Emlak acentem kiraya verebilir. Yazlık ev olarak muhafaza etmek de isterim. Bilmiyorum. Ama Richard'ın burayı bir yabancıya satmasına izin veremezdim."

"Büyük cömertlik etmişsin."

"Paranın ne anlamı var? Ona olan borcumu asla ödeyemem ki."

Julia onu yanağından öptü.

Gabriel de ona gülümsedi. "Rahat mısın?"

"Evet."

"Yeterince sıcak mısın?"

Julia kıkırdadı. "Epey bir ısı yayıyorsun, o yüzden, evet."

"Çok uzaktasın."

Julia onun gözlerinin koyulaştığını ay ışığında bile görebiliyordu. Ona daha da sokuldu, o kendisini çekip kucağına yan oturttuğunda hafifçe titredi.

"Bu daha iyi," diye fısıldadı Gabriel. Paltosunun eteğini kaldırıp arka belinin çıplak tenine dokundu.

Julia düşünceli bakışlarını ona çevirerek "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Tabii."

"Soyadın neden Clark değil?"

Gabriel içini çekti. "Emerson annemin soyadıydı. Değiştirirsem, annemi reddetmiş gibi hissedecektim. Hem ben Clark değilim. Yani gerçek anlamda."

Birkaç dakika sessiz kaldılar. Her biri kendi anılarıyla ve gerçeklerle uyum sağlamaya çalışıyordu. Gabriel'in sohbet başlatmak için acelesi yok gibiydi. Julia ilk konuşanın kendisi olmasına karar verdi.

"İlk defa resmini gördüğüm anda sana tutuldum. Karşılaştığımız gece beni fark etmene çok şaşırdım: seninle gelmemi istemene."

Gabriel dudaklarını onunkilere bir anlığına değdirdi, yüzeyin altında kıpırdayan alevleri körükledi. "Sen bana, ben karanlıkların içindeyken göründün. Şimdi o kadar net görebiliyorum ki. Senin iyiliğini içtim, tüm özlemlerimi giderdin."

Julia utanıp gözlerini kaçırmaya çalıştı ama Gabriel'in kırılgan bakışı, bunu yapmasını engelledi. Julia kara gölgeli iki havuzun sularına bakmayı sürdürdü.

"Her şeyi hatırlamıyorum ama senin çok güzel olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Saçların, yüzün, ağzın. Ağzına soneler yazılabilir, Julianne. Seni ilk gördüğüm anda dudaklarını öpme arzum acı vermeye başlamıştı."

Julia göğsünü onunkine bastırdı, boynunu iki eliyle tuttu, onu çekerek ağzını kendi ağzına yaklaştırdı. Onu yavaşça, ama duygulu biçimde öptü, alt dudağını dişleriyle çekti, diliyle ağzının içini araştırdı.

Gabriel ellerini onun sırtına dayayıp onu neredeyse kaldırdı, Julia buna cevap olarak bacaklarını kıpırdattı, onun kucağına ata biner gibi oturdu. Gabriel bu ani ve yoğun yakınlık karşısında inledi, ona daha da sıkı sarıldı. Elleri onun tenini ovalıyor, yukarıya, dantel sutyeninin lastiğine kadar yükseliyor, sonra bluzunun beline kadar iniyor, teninin bu engellerinde durup geri dönüyordu. Ne kadar yumuşak, ne kadar düzgündü teni. Keşke o teni ay ışığında görebilseydi. Keşke onun tümünü görebilseydi.

Onun titrediğini hissedince dudaklarını geri çekti. "İyi misin sevgilim?"

Julia bu tanımadığı sözcük karşısında irkildi, ama sonra yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "İyiden de fazla. Ben..." Sustu, başını iki yana salladı.

"Ne oldu?"

"Sen çok... yoğunsun."

Gabriel düşünmeden başını arkaya atıp güldü. Göğsü neşeyle titredi, Julia da neredeyse kendini gülüyor bulacaktı. Tabii onun *kendisine* gülüyor olabileceği aklına gelmeseydi. Gabriel uzandı, onun alt dudağını dişlerinin arasından kurtardı.

"Benim hareketlerimi yoğun buluyorsan, iyi ki şu anda neler düşündüğümü bilmiyorsun derim."

Onun altında kıpırdandı. Julia daha önce fark etmediyse bile, o anda fark etti. Vücutlarının birbirine dayandığı yerde sertlik ve sıcaklık vardı. Esrarengiz ve doyurucu bir şeyin vaadi.

Onun vücudunun kendisine verdiği cevap kızarmasına yol açtı, ama göz temasını kaçırmadı. "Anlat bana, ne hissediyorsun."

"Seninle aşk yapmak istiyorum, çünkü sen benim için önemlisin. Çıplak vücuduna vücudumla tapmak, tüm sırlarını öğrenmek istiyorum. Sana zevk vermek istiyorum. Birkaç dakikalığına değil, saatlerce, hatta günlerce. Ekstaz içinde sırtını kavislendirmeni, gözlerine bakarak seni doruğa ulaştırmayı istiyorum." İçini çekip başını iki yana salladı. Bakışları ateşli, bir o kadar da kararlıydı. "Ama burada olmaz. Hava çok soğuk, senin ilkin olacak, daha önce konuşmamız gereken şeyler de var." Onu şefkatle alnından öperken, bu sözleri reddedilme olarak algılayabileceğine kaygılanıyordu.

"Kendini güvende ve rahat hissetmeni istiyorum. Her noktana tapmak istiyorum. Bu da zaman alacak. Hem... şey... Bu çayırın sunabileceğinden daha fazla donanım da gerek." Ona baştan çıkarıcı gülümsemesini sunarken tek kaşını kaldırmıştı. "Tabii aslında benim ne istediğimin hiç önemi yok. Mesele senin ne istediğin."

"Benim duygularımın yeterince açık olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi?" Pek emin değil gibiydi.

Julia onu öpmek üzere uzandı, ama dudakları yerine çenesini buldu. "İstemesem bu soğuk havada burada olmazdım."

"Bunu duymak güzel."

"Gabriel Emerson, seni istiyorum," diye soludu Julia. "Aslında ben..." O kelimeyi söylememek için alt dudağını fena halde ısırdı.

"Söyleyebilirsin," diye fısıldadı o. "Zararı yok. Ne hissediyorsan onu söyle."

"Ben... ilk seninle olmak istiyorum. Seninim, Gabriel. Eğer beni istiyorsan."

"Daha çok istediğim hiçbir şey yok."

Julia bu sefer onun ağzını bulabildi. Gabriel'ın öpüşü vaatlerle, kararlılıkla doluydu. Bu yoğunluk Julia'nın içini alevlendirdi, arzularını girdap gibi döndürdü.

Gabriel istiyordu onu. Öpüşlerinden her zaman hissediliyordu bu. Ama açlıkla sevgi arasındaki o çizgi, yanlış yorumlanmaya çok elverişliydi. Julia'nın umurunda değildi artık o çizgi. Yalnızca onun kendisine yaslanmış vücudu, elleri birbirini yoklarken birleşen dudakları vardı. Kendi elmalıklarında, bu cennette, bir tek o ikisi vardı, başka da hiç kimse ve hiçbir şey yoktu.

Öpüşmeleri ihtirasla daha da dolarken Gabriel yavaşça arkaya doğru kayıp battaniyeye uzandı, onu da üzerine çekti. Julia'nın dizleri onun iki yanındaydı. Göğsü onunkine yaslanıyor, kalçaları arasında tatlı bir sürtünme doğuyordu. Julia onun üzerine uzandı, kendi kıvrımlarını utanç duymaksızın ona bastırdı. Daha önce hiç hissetmediği duygulardı bunlar.

Gabriel onun devam etmesine izin verdi, ama bunu fazla sürdürmedi. Onun dudaklarını serbest bıraktı, başparmaklarıyla yanaklarının kıvrımını okşadı. Bakışları sımsıcaktı.

"Senin için yanıp tutuşuyorum, Julianne, ama bu yalnızca fiziksel açlık değil. Seni, senin tümünü istiyorum." İçini çekip başını iki yana salladı. "Bu yaptığımdan nefret ediyorum ama konuşmamız gereken birkaç şey var."

Julia'nın iç çekişi de onunkiyle örtüştü. "Ne gibi?"

"İtalya seyahatim gibi. İlk sana söylemeliydim."

Julia yavaşça doğrulup oturdu. "Profesörler işleri için seyahatlere giderler. Onu biliyorum." Gözlerini altlarındaki battaniyeye indirdi.

Gabriel de doğruldu. "Julianne." Tek parmağıyla onun çenesini kaldırdı. "Benden saklama. Ne düşündüğünü söyle bana."

Julia ellerini ovalayıp duruyordu. "Biliyorum, talepte bulunmaya hakkım yok... Ama seyahatini benden önce Richard'ın bilmesi acı verdi."

"Talepte bulunmaya hakkın var tabii. Ben senin erkek arkadaşınım. İlk sana söylemeliydim."

"Benim erkek arkadaşım mısın?" diye fısıldadı Julia.

"Ondan da fazlası. Ben senin âşığınım."

Gabriel'in seçtiği kelimeler ve o kısık, duygulu sesi, Julia'nın omurgasında ürpertiler dolaşmasına yol açtı.

"Seks hayatımız olmamasına rağmen mi?"

"Sevgililer birbirlerine birçok farklı şekillerde yakın olurlar. Ama bilmeni isterim, ben seninle en derin yakınlığı ve yalnızca seninle yakınlığı istiyorum. Yani *erkek arkadaş* sözü yetersiz. Ayrıca, duygularını incittiğim için de üzgünüm. Richard'la ev konusunu konuşurken, muameleleri hazırlayıp tarihleri kararlaştırırken, İtalya konusu kendiliğinden açıldı.

"Uffizi'den davet aylar önce gelmişti. Sen Toronto'ya gelmeden çok önce. Konuyu açmak istedim, ama birbirimizle biraz daha... rahat olana kadar bunu erteleyip duruyordum."

Julia ona ilgi dolu bir bakış yöneltti.

"Yılbaşı hediyen, bir Floransa yolculuğu olsun istedim. Tabii ki yalnız gitmek istemiyorum. Seni geride bırakma, senden ayrı kalma düşüncesi..." Sesi pürüzlü çıkmıştı. "Hayır dersin diye korktum. Bunu bir baştan çıkarma aracı olarak görürsün diye."

Julia ona kaşlarını çattı. "Gerçekten seninle gelmemi istiyor musun?"

"Sen gelmezsen, gitmemeyi tercih ederim."

Julia keyifle gülümsedi, onu öptü. "O halde davetin için teşekkürler. Seninle geliyorum."

Gabriel rahatlayarak gülümsedi, yüzünü onun saçlarına gömdü. "Kıyafetler konusunda olanlardan sonra, hayır diyeceğinden emindim. Ayrı yerlerde kalırız istersen. Dönüş biletini de açık alırım, istediğin anda, karar verirsen..."

"Gabriel, ben evet dedim. Tüm kalbimle. Birlikte Floransa'yı ziyaret etmek isteyeceğim başka hiç kimseyi düşünemiyorum. Hem lütfen seninle kalmama izin ver." Ona utangaç bakışlarla baktı. "Sömestr bitmiş olacak. Kural falan ihlal etmiş olmayız eğer... beni yatağına almayı ve senin olmamı istersen..."

Gabriel coşkulu bir öpüşle onun sözünü kesti. "Emin misin? Senin ilkin olmamı istiyor musun?"

Julia ona samimi ve dürüst bir bakış yöneltti. "O her zaman sendin, Gabriel. Hiçbir zaman başka kimseyi istemedim. Beklediğim erkek sensin."

Julia'nın başlattığı yumuşak öpüş çabucak alevlendi. Birkaç saniye içinde Julia onun üstüne yatmış, vücutları birbirine yapışmıştı. Öyle yakındı ki ona... her şeye. Hiçbir zaman bu kadar istememişti yakın olmayı... Müzedeyken bile.

Gabriel kendini geri çekti, soluk soluğa dudaklarını onun boynuna kaydırdı. Daha önceki öpücük izinden uzak durmaya çalışıyordu. Saçlarını öptü, Julia inleyip onun saçlarını parmaklarına doladı.

"Çok tehlikeli, sevgilim. Seni istediğim gibi öpüp sonra da durabilmem zor."

Tüm itirazlarına rağmen, elleri onun teninde yukarı aşağı kayıyor, kalçalarında geziyor, oraya bastırıyordu. Julia onu yine öpmeye çalıştı, ama o, iki eliyle onun yüzünü tuttu, yavaşça okşadı.

"Bunu ilerletirsek burada benim olursun," diye fısıldadı. "Daha iyisini hak ediyorsun. Her şeyi hak ediyorsun. Ben de sana onu vereceğim."

Julia yüzünü onun avuçlarına yasladı.

"Kararını verdiğine göre, konuşmamız gereken başka şeyler de var." Gabriel'in sesi artık şakacı da, oyuncu da değildi. Boğazını temizledi, bir iki derin soluk aldı. "Hap almak istiyorsan ya da zaten kullanıyorsan sakıncası yok. Ama sana söylemek isterim, önleyici tedbir gereksiz."

"Anlamadım."

"Ben çocuk sahibi olamam, Julianne."

Julia gözlerini kırpıştırdı.

"Hep istediğin bir şey miydi çocuk? Belki de bu konuyu daha önce açmalıydım." Tedirginlik içinde kıpırdandı.

Bu sözlerin anlamı zihninde belirince Julia durakladı. "Mutlu bir aileden gelmiyorum. Zaman zaman, kocam, bebeğim olmasının hoş olabileceğini düşünmüşlüğüm var. Ama aslında öyle bir şeyin benim açımdan iyi işleyeceğini düşünmüyordum."

"Neden o?"

Julia omuzlarını kaldırdı, gözlerini kaçırdı. "Beni sevecek birini bulabileceğimi hiç düşünmedim. Pek seksi biri sayılmam. Utangacım. Zayıfım."

"Ah, Julia." Gabriel onu kucaklayıp iki yanağından öptü. "Yanılıyorsun. İnanılmayacak kadar seksi birisin. Zayıf da hiç değilsin."

Julia bir an onun deri ceketinin yakasıyla oynadı. "Çocuğun olmayacağını duyduğuma üzüldüm. Çiftlerin pek çoğu o konuda zorluk çeker."

Gabriel gerildi. "Onların durumu çok farklı."

"Nasıl?"

"Onların dölsüzlüğü doğal."

Julia, Gabriel'ın gözlerinin kısılışına, yüzüne kaygılı bir ifade gelişine baktı.

Elini uzatıp yavaşça onun yanağına dokundu. "Öğrenince çok üzüldün mü?"

Gabriel onun bileğini yakaladı, elini kendi yüzünden uzaklaştırdı. "Rahatladım, Julianne. Hem ben... öğrenmedim."

"O halde nereden ..."

"Rehabilitasyondan çıktığım zaman kendimi sterilize etme kararı aldım."

Julia zorlukla yutkundu.

"Ah, Gabriel, neden?"

"Çünkü benim gibi biri... üremeli. Sana babamdan söz etmiştim. Uyuşturucu kullanırken nasıl olduğumu da anlatmıştım. Herhangi bir şekilde babalığa kapıyı açık bırakmanın sorumsuzluk olacağını düşündüm. Ve çaresine baktım. Hiçbir zaman da geri adım atmam. Benim için çoluk çocuk olmayacağına karar verdim. Asla."

Delici bakışlarını ona çevirdi. "Ama seni hesaba katmamıştım. Şimdi de, kararımdan neredeyse pişmanlık duyuyorum. Ama gerçekten, Julianne, en iyisi bu. Güven bana." Vücudu birden gerildi. Sanki kendini, bir saldırıyı karşılamaya hazırlıyordu. "Şimdi belki benimle ilişki kurmamaya karar verebilirsin."

"Gabriel, lütfen. Yalnızca... Bir dakikaya ihtiyacım var." Julia bu yeni bilgileri kafasında işlerken onun yanına etrafı.

Gabriel da kıpırdadı, battaniyelerden birini çekip ona sardı. Julia onun kendisine yarım bir itirafta bulunmuş olduğunu anlıyordu. Esas sır, onu umutsuzluğa iten olayda ya da olaylarda yatıyor olmalıydı. İşin içinde yalnız büyüme dönemiyle uyuşturucular olamazdı.

Önemi var mı? Onun açıklayabileceği hangi sır Julia'nın sevgisini öldürebilir ki?

Üstüne yayılan ay ışığının altında Gabriel hâlâ heykel gibiydi. Onun cevabını bekliyordu. Dakikalar ona saatler gibi gelmekteydi.

Onu seviyorum. Söyleyeceği hiçbir şey bunu değiştiremez. Hiçbir şey.

"Çok üzgünüm, Gabriel." Kollarını onun boynuna doladı. "Ama seni hâlâ istiyorum. İlerde bu konuşmamıza geri döneceğimiz zamanın geleceğini de biliyorum, ama söylediklerini şimdilik kabul ediyorum."

Gabriel önce onun bu tepkisi karşısında afalladı. Sonra yavaş yavaş, onun bu yumuşak kabulü onu etkilemeye başladı. Bu durum, söyleyecek doğru kelimeleri bulmasını zorlaştırıyordu.

"Julia, sana kim olduğumu açıklamalıyım. Ne olduğumu." Birdenbire ısrara yönelmişti.

"Söyleyeceğin her şeyi dinlerim, ama yine de seni istiyorum. Benim için her zaman sendin o, Gabriel."

Gabriel onun yüzünü avuçlarına aldı, yavaşça öptü. Ruhu onunkiyle birleşmek için yalvarıyormuş gibiydi. "Her zaman sendin, Julianne. Yalnız sen."

Onun rahatlığını soluyordu. Birdenbire, geleceği görebilmeye başlamıştı. Umut vardı içinde. Belki... yalnızca belki, her şeyi öğrendiğinde yine yüzüne o iri, kahverengi gözleriyle bakar, onu hâlâ istediğini söylerdi.

Onu seviyorsun. O ses yine, nereden geldiği belli olmadan gelip onu bulmuştu. Ama bu sefer sesi tanımıştı Gabriel. İçinden ona bir teşekkür yolladı.

"Uzaklara daldın, sevgilim." Julia bu yeni kelimeyi kullanırken gülümsedi.

Gabriel onu yavaşça öptü. "Ben olmak istediğim yerdeyim. Belki de bu gece, tüm sırlarımızı paylaşmak için en uygun zaman değil. Ama her şeyi söylemeden de seni İtalya'ya götüremem. Ayrıca, senin de bana her şeyi söylemeni isteyeceğim." Çok ciddi bir ifadeyle onun gözlerine baktı. "Ruhunu bana açmanı istemeden, vücudunu açmanı isteyemem. Umarım anlıyorsundur." Duygularını gözleriyle ifade etmeye çalışıyordu. Bu ön şartı koşmakla, yalnızca onu düşünüyor olduğunu anlamasını istiyordu.

Julia yavaşça başıyla evetledi. Gabriel'ın dudakları kapandı, Julia içini çekti, başını onun göğsüne dayadı, kalbinin düzgün, memnun ritmini dinledi. Zaman ilerliyor ya da belki yerinde duruyordu. Sevgili olmak yolunda ilerleyen iki kişi, yalnızca yıldızlarla ayın aydınlattığı kasım gökleri altında, birbirine sarılmış durumdaydılar.

Ertesi sabah Julia erkenden uyandı, koridora çıkıp duş yapmak üzere ilerledi. Giyinip bavulunu hazırladıktan sonra, saat sekizde Gabriel'ın kapısına vurdu. Cevap gelmedi. Kulağını kapıya dayayıp dinledi. İçerde hareket yoktu. Ses de yoktu.

Tekerlekli bavulunu, koridor boyunca çekip merdivenlerden indirdi. Salonun köşesini döndüğü sırada, Richard'la Rachel'in kanepede oturmakta olduklarını gördü. Rachel ağlıyor, babası da onu avutmaya çalışıyordu.

Julia çantasını birdenbire yere düşürünce ikisinin de gözleri ona döndü. Julia hemen özür dilemeye koyuldu.

"Ziyanı yok, Julia," dedi Rachel. "İyi uyudun mu?"

"İyiydi, teşekkür ederim. Rachel, sen iyi misin?"

Arkadaşı gözlerini sildi. "İyiyim."

"Siz ikiniz konuşurken ben kahvaltıyı hazırlasam olur mu? Rachel yaban mersinli *pancake* sever. Sen ne istersin, Julia?" Richard ayağa kalkmış, eliyle mutfağı işaret ediyordu.

"Teşekkür ederim ama babam kahvaltıya dokuzda Kinfolks'ta buluşmamızı istemişti."

"Ben seni götürürüm. Önce bir iki *pancake* çırpmama izin ver." "

Richard gözden kayboldu, Julia, Rachel'in yanına oturdu, kolunu arkadaşının omzuna sardı.

"Ne oldu?"

"Aaron'la kavga ettik. Bu sabah huysuzluğu üstündeydi, ben de nedenini sordum. Düğünden söz etmeye koyuldu, acaba tarihi belirleyecek miyim diye merak ettiğini söyledi. 'Beklemek istiyorum,' dediğimde, 'Ne kadar?' diye sordu." Rachel bir çaresizlik duygusuyla iki elini havaya kaldırdı. "Daha önce söylediğimi söyledim yine. '*Bilmiyorum,*' dedim. O zaman bana, nişanı bozmak isteyip istemediğimi sordu!"

Julia şaşkınlık içinde, sesli bir soluk aldı.

"Biz hiç kavga etmeyiz. Ama öyle sıkkındı ki, yüzüme bile bakmıyordu. Derken lafın orta yerinde kapıya yöneldi, arabasına binip çekti gitti. Nereye gittiğini de, dönüp dönmeyeceğini de bilmiyorum." Rachel hıçkırmaya başlamıştı.

Julia onu sımsıkı kucakladı. "Tabii dönecek. Eminim kavga ettiğiniz için kendine kızmış, yatışmak için dolaşmaya çıkmıştır."

"Babam bizi duydu. Bu sefer o da bana düğünü neden erteleyip durduğumu sordu." Elleriyle bir kere daha gözlerini sildi. "Aaron'un haklı olduğunu söyledi, 'Kendi hayatını askıya alman yanlış,' dedi. 'Annen kendisi yüzünden böyle bir şey yaptığını bilse üzülürdü,' diye ekledi." Rachel'in yüzü kırıştı, gözlerine yeniden yaşlar doldu.

"Babanın hakkı var. İkiniz de mutluluğu hak ediyorsunuz. Aaron seni çok seviyor. Tek istediği evlenmek. Sen ürktükçe, o da kaygılanıyor."

"Ben ürkmüyorum. Ben onu her zaman sevdim."

"O halde söyle ona bunu. Cenazeden sonra seni o adaya bunun için götürdü. Her konuda hep sabırlı davrandı. Düğünün ne zaman olacağı değil, o bunu dert ediyor. Yalnızca bir tarih belirlemeni istiyor."

Rachel üzüntüyle burnunu çekti. "Bu kadar bozulduğunun farkında değildim."

"En iyisi, önce kahvaltını et, sonra da onu ara. O zamana kadar sakinleşmiş olur, ikiniz çıkıp bir yere gider, konuşursunuz. Burada bunca insanın arasında yapamazsınız o işi."

Rachel ürperdi. "Bereket versin Scott kavganın üstüne gelmedi. Beni tutar, Aaron'u daha da çok üzerdi."

O sırada kapı açıldı, uzun boylu, kumral saçlı biri, koşmaktan ter içinde, salona girdi. Saçları nemli ve yapış yapıştı. Üstünde koşu eşofmanı vardı. İki genç kıza doğru yürürken kulaklarından kulaklıkları çıkardı, iPhone'unun düğmesine bastı.

Gözleri Rachel'la Julia'da, bakışları karanlıktı. "Ne oldu?"

"Aaron'la kavga ettik." Rachel'in yanaklarından durmaksızın aşağıya süzülen gözyaşları Gabriel'in içini eziyordu.

İlerleyip onu kollarına aldı, saçlarının tepesinden öptü. "Üzüldüm, Rach. Nerede şimdi?"

"Gitti."

Gabriel çaresizlik içinde başını sallıyordu. Kız kardeşini ağlıyor görmek acı veriyordu ona.

O ayrıntıları soramadan Richard mutfaktan çıktı, kahvaltının hazır olduğunu duyurdu. "Julia, bana birkaç dakika daha verirsen seni Kinsfolk'a götüreceğim."

Gabriel, Rachel'i bırakırken "Neler oluyor ki?" diye sordu.

"Julia'nın dokuzda babasıyla buluşması gerekiyor."

Gabriel kolundaki saate baktı. "Daha sekiz buçuk bile değil."

"Ziyanı yok," diye atıldı Julia. "Restoranda bir kahve içer, beklerim." Gabriel'ın bakışlarından kaçınıyordu. Kimseyi rahatsız etmek istemiyordu aslında.

"Bir duş yapayım, ben oraya bırakırım seni. Emlakçımın ofisine uğramam gerek nasılsa."

Julia başıyla evetledi, sonra üçü mutfağa geçerken Gabriel yukarıya çıktı. Yaban mersinli *pancake*'lerini yerken Rachel çantasından bir şey çıkarıp Julia'nın boynuna taktı.

Julia parmaklarını şaşkınlıkla incilere dokundurdu. "Bu nedir?"

"Annemindi. Ona ait bir şeyin sende kalmasını istedik."

"Olmaz, Rachel. Bu senin olmalı."

"Bende de başka şeyler var," diye gülümsedi o.

"Ya Scott?"

Rachel güldü. "Scott bunun kendisine yakışmayacağını söyledi."

Richard ona iyilik dolu gözlerle bakarak "Senin olmasını istedik," dedi.

"Emin misiniz?"

"Elbette!" Rachel onu kucaklarken, onun iyiliklerine karşılık minnetini somut bir şeyle ifade edebildiği için memnundu.

Julia çok etkilenmişti, ama Richard'ı düşünerek ağlamamaya çalışıyordu. "Teşekkür ederim. İkinize de."

Richard onun saçlarına babaca bir öpücük kondurdu. "Grace ona ait bir şey takmana çok sevinirdi," dedi.

"Scott'a da teşekkür etmem gerek."

Rachel gözlerini devirerek homurdandı. "Öğlene kadar kalkmaz o. Dün gece onun horlamalarını duymamak için Aaron'la ikimiz stereo'yu açmak zorunda kaldık. Duvarları aşıyordu sesi." Babasının biraz ayıplayan ifadesine baktı. "Özür dilerim, baba, ama

doğrusu bu. Her neyse, Julia, sen babanı yarın akşam buraya yemeğe getir. O zaman Scott'a teşekkür etme fırsatını da bulursun."

Julia başıyla onaylarken düşünceli bir tavırla parmaklarını incilerin üzerinde gezdiriyor, düzgün yüzeylerini hissetmekten keyif alıyordu.

Gabriel'le Julia restorana giderken fazla bir şey konuşmadılar. Söylenecek ne varsa daha önce söylenmişti zaten. Arabada liseliler gibi el ele tutuşmuşlardı. Gabriel, Julia'ya Magdalen Koleji kaşkolünü uzatıp bunu onun olmasını istediğini söylediğinde, Julia keyifle gülümsedi. Restorana ulaştıkları zaman, Tom'un kamyonetinin henüz görünürlerde olmadığını fark ettiler.

Julia rahatlayarak "Şanslı günümüzdeyiz," dedi.

"Er ya da geç ona söylemek zorundayız. Ben söylerim istersen."

Julia başını çevirip ona baktı, ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştı. "Bana senden uzak durmamı söyledi. Seni sabıkalı bir suçlu sayıyor."

"O halde ona benim söylememe izin vermelisin. Ömrün boyunca yeterince darbe yemişsin zaten."

"Gabriel, babamdan hiçbir zaman darbe yemedim ben. Kötü bir insan değildir. Yalnızca... yanılıyor."

Gabriel dudaklarını ovaladı, bir şey söylemedi.

"Toronto'ya dönüp sömestr bitene kadar, bir şey söylemem. Telefonda anlatmak daha kolay. Ama benim artık inmem gerek. Neredeyse gelir."

Gabriel onu kucaklayıp öptü, elinin tersiyle yanağını okşadı. "Sonra beni ara."

"Ararım." Julia da onu öptü, cipten indi.

Gabriel onun bavulunu arkadan indirip getirdi, ayaklarının dibine bıraktı, eğilip kulağına fısıldadı. "İlk seferimizin hayalini şimdiden kurmaya başladım."

Julia kızardı "Ben de," diye fısıldadı.

Tom Mitchell az konuşan insanlardandı. Görünüşü inanılmaz derecede sıradandı. Orta boylu, kumral saçlı, kahverengi gözlüydü. Baba olarak başarısız biri olmasına rağmen, hatta koca olarak da türlü eksikliklerine rağmen, gönüllü olduğu işlere kendini adayan, yerel yönetim düzeyinde son derece aktif biriydi. Selinsgrove halkı arasında büyük saygınlığı vardı ve her tür olayda onun fikrine danışılırdı.

Julia ile Tom birlikte güzel bir gün geçirdiler. Kinsfolks restoranının çalışanları Julia'yı çok sıcak karşıladı, Tom da onlara kızının lisansüstü çalışmalarının ne kadar başarılı gittiğini, doktorası için Harvard'a başvurduğunu övünerek anlattı.

Onu arabasıyla kentte dolaştırdı, yeni inşaat projelerini gösterdi, Selinsgrove'un onun kısa süreli yokluğunda bile ne kadar büyüdüğüne dikkatini çekti. İtfaiye merkezinde verilmekte olan ilk yardım kursuna götürdü, arkadaşlarının ona, babasının sürekli ondan söz ettiğini söylemesine fırsat tanıdı. Daha sonra yiyecek alışverişi için markete uğradılar. Türlü nedenlerden ötürü, Tom evinde fazla erzak bulundurmuyordu. Öğleden sonra Tom maçı seyretmek yerine, kızıyla birlikte eski bir film seyretti. *Blade Runner*'dan bir kesimdi, ama ikisinin de görmek istediği bir filmdi. Çok hoş zaman geçirdiler.

Film bitince Julia ona bir bira verdi, kendisi akşam yemeği için Grace'in Kievski'sini hazırlarken maçı seyretmesini önerdi. Sonunda yalnız kaldığında, Gabriel'a kısa bir mesaj çekti:

G, şu anda babama Grace'in Kievski'siyle limonlu turta yapıyorum. O maç seyrediyor. Umarım harika bir gün geçiriyorsundur. 6:30 sularında seni ararım. Senin Julia'n. XO

Birkaç dakika sonra, Julia iki tencerede iki ayrı Kievski hazırlayıp birini Tom'un derin dondurucusuna koymayı planlarken, iPhone'u mesaj geldiğini belirterek çıngırdadı:

Julia'm, seni özledim. Biz de maçı seyrediyoruz. R ile A öpüşüp barıştılar, tarihi de belirlediler. Richard sihirbaz gibi bence... Ya da belki... sensindir sihir yapan. Benim olduğunu söylemen ne kadar önemli, anlatamam. Aramanı bekliyorum. Gabriel'in XO

Julia mutfakta uça uça çalışıyordu. Gabriel'in sözleri ve gece paylaştıkları dakikalar nedeniyle çok mutluydu. Rüyası gerçek olacaktı. Yıllarca hayaller kurduktan sonra, Gabriel onun ilki olacaktı.

Simon'la ilgili tüm gözyaşları, tüm sorunlar, tüm küçük düşme duyguları unutulup gitmişti şu anda. Sevdiği adamı beklemişti, şimdi de hep arzuladığı ilk defaya doğru gidiyordu. Üstelik *Floransa*'da, başka herhangi bir yerde değil! Şükretmesi gereken çok şey vardı. Buna boynundaki inci kolye de dâhildi. Bütün bunlarda Grace'in parmağı bulunduğundan son derece emindi. İçinden ona teşekkürlerini yolladı.

Hazırlıklarını bitirince Kievski tencerelerinden birini fırına yerleştirdi, ikincisini bodrumdaki derin dondurucuya taşıdı. Dondurucunun kapağını açınca, orada bir sürü, önceden pişirilmiş yemek görünce şaşırdı. Kimi kutulara yerleştirilmiş, kimi folyolara sarılmıştı. Üstlerinde *Sevgiler, Deb* diye notlar vardı.

Julia içinin bulantısını zor bastırdı. Deb Lundy şeker bir kadındı, görünüşe göre Tom'a da iyi bakıyordu. Ama konu kızı Natalie'ye gelince, durum başkaydı. Deb'le Tom'un birlikte yaşamaya, ya da Tanrı korusun, evlenmeye karar vermesi ihtimalini düşündükçe Julia'nın tüyleri diken diken oluyordu. Böyle bir şey, birçok bakımdan tam bir sıkıntı olurdu.

Julia, Deb ve Natalie ile ilgili düşüncelerini kafasından uzaklaştırıp tüm dikkatini babasının en sevdiği tatlıyı hazırlamaya verdi: limonlu möreng'li turta. Tom aslında bunu Kinsfolk'da yemeyi tercih ederdi, ama Julia ona kendi eliyle bir tane pişirmek istiyordu.

Tam turtayı fırına koyacağı sırada telefon çaldı. Tom açtı, hemen ardından da yüksek sesle küfürler savurmaya koyuldu.

Birkaç cümleyi dinleyince, Julia konunun işle ilgili olduğunu kavradı. Tom telefonu çarparak kapattı, merdivenlerden yukarı çıktı. Döndüğünde üstünde üniforması vardı.

"Jules, benim gitmem gerek."

"Ne oldu?"

"Bowling salonunda yangın çıkmış. Bizimkiler oraya varmış bile. Ama sabotaj olabileceğini düşünüyorlar."

"Best Bawl salonunda mı? Nasıl?"

"Onu öğrenmeye gidiyorum. Ne zaman döneceğimi bilemiyorum." Hemen hemen kapıya varmıştı ki, dönüp omuzlarını büktü. "Akşam yemeğini berbat ettiğim için üzgünüm. Çok hevesle bekliyordum. Görüşmek üzere."

Julia babasının kamyonetini bahçe yolundan geri geri çıkarıp uzaklaşmasına baktı. Herhâlde Gabriel şu anda ailesiyle yediği yemeğin ortalarına gelmiş olmalıydı. Julia ona mesaj çekmemeye karar verdi. Altıya kadar bekleyip onu planlanan saatte aramalıydı.

Fırının alarmı çalınca kalkıp turtayı çıkardı, o tatlı narenciye kokusunu içine çekti. Onun soğumasını beklerken, Kievskileri sarıp buzdolabına kaldırdı. Yarına kadar dayanırdı, akşam yemeği için kendine sandviç de yapsa olurdu.

On beş dakika kadar sonra, ön kapının açılıp kapandığını duydu. Tom'a bir dilim turta vermek üzere aceleyle bir tabak kaptı.

"Nasıl bu kadar erken kurtuldun? Turta yeni hazır oldu," diye seslendi.

"Bunu duyduğuma sevindim, Jules."

O sesi duyduğu anda tabak elinden kaydı, yere düşüp mermer zemin üzerinde parçalandı.

27. Bölüm

Simon mutfağa girdi, durdu, göğsünde çaprazladığı kollarından biriyle kapının kenarına dayandı. Julia kısa kesilmiş sarı saçların çevrelediği mavi gözlü, yakışıklı yüze şok içinde baktı.

Sonra bir çığlık atıp kapıya atıldı, onun yanından geçip kaçmaya çalıştı. Simon'un kocaman eli uzanıp kapının kulpunu yakaladı, onun yolunu son anda kesmeyi başardı. Julia sırtüstü düşmemek için o kola sarıldı.

"Lütfen," diye yakardı. "Bırak gideyim."

"Beni böyle mi karşılıyorsun? Bunca zamandan sonra?" Sırıttı, dikleşip kolunu kapının kulpundan çekti.

Julia kapının hemen içinde büzülmüştü. Simon'un cüssesi çekingenlik yaratmaya yetiyordu. Sonunda Julia'yı yakalamış olduğuna kanaat getirince, kollarını beline sarıp onu kucakladı, kaldırdı.

"Simon, bırak beni," diye soludu Julia. Kıvranıyordu.

Simon onu daha sıkı kavradı. Yüzünde hain bir gülümseme vardı. "Hadi hadi, Jules. Gevşe biraz."

Julia onun kollarında mücadele ediyordu. "Benim bir erkek arkadaşım var. Bırak beni!"

"Erkek arkadaşın olup olmaması beni ilgilendirmez."

Yüzünü onunkine yaklaştırdığında, Julia onun kendisini öpeceğinden korktu. Ama o öpmedi. Kendi bedenini onunkine bastırdı, onun tedirginliğine bakıp ukalaca gülümsedi. Sonunda geri çekildi.

"Vaay, hâlâ soğuk bir balıksın! Erkek arkadaşın buna çare bulmuştur diye düşünmüştüm." Kısık gözleri onu şehvet dolu bakışlarla süzdü. "En azından, bir şey kaybetmediğimi anlıyorum. Ama yine de, bana değil de ona teslim olman bir tür hakaret gibi."

Julia ondan kurtulup ön kapıya koştu, kapıyı açtı, eliyle dışarıyı gösterdi. "Git buradan. Seninle konuşmak istemiyorum. Babam da her an gelir zaten."

Simon yavaşça onun peşinden yürüdü. Kuzuyu izleyen kurt gibiydi. "Yalan söyleme bana. Daha demin gittiğini biliyorum. Görünüşe göre Best Bawl'da bir sorun yaşıyorlar. Biri binayı tamamen yakıp kül etmiş. Baban saatlerce dönmez."

Julia gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı. "Nereden biliyorsun?"

"Radyoda dinledim. Buralardaydım, uğrayıp seni görmek hoş olur diye düşündüm."

Julia seçeneklerini düşünürken sakin görünmeye çalışıyordu. Ondan hızlı koşamayacağı ortadaydı. Buna kalkışıp onu daha da kızdırma riskini göze alamazdı. Evde kalırsa, en azından mutfaktaki cep telefonuna ulaşma fırsatı bulabilirdi.

Yüzüne yapay bir gülümseme yerleştirdi, sesini sakin çıkarmaya çalıştı. "Uğramakla nezaket göstermişsin. Ama artık her şeyin bittiğini ikimiz de biliyoruz. Başka birini bulmuşsun, onunla mutlusun. Geçmişi geçmişte bırakalım, olur mu?"

Heyecanını saklamaya çalışıyor, başarılı da oluyordu.

Ta ki o yaklaşıp ellerini onun uzun saçları üzerinde gezdirmeye başlayana kadar. Yüzüne dökülen lüleleri kaldırdı, koklamaya çalıştı.

"Onunla mutlu olmadım. Konu mutluluk değildi... seksti. Zaten o aileme tanıştırabileceğim bir kız da değildi. Ama sen, en azından iyi görünüyordun. Hayal kırıklığına yol açmış olsan bile."

"Bunu konuşmak istemiyorum."

Simon kapının kulpunu onun elinden çekti, itip çarparak kapıyı kapattı. "Daha bitirmedim. Sözümün kesilmesinden de hoşlanmam."

Julia tedbirli davranıp bir adım geriledi. "Üzgünüm, Simon."

"Zırvalamayı bırakalım. Neden geldiğimi biliyorsun. Resimleri istiyorum."

"Söyledim sana, bende değil."

"Sana inanmıyorum." Eliyle onun boynunu kavradı, kolyesinden tutup kendine çekti.

"Benimle bu oyunu oynamayı gerçekten istiyor musun? Natalie'dekini gördüm. Resimlerin var olduğunu biliyorum. Onları bana şimdi verirsen, arkadaş kalırız. Ama beni zorlama. Üç saat araba sürerek buraya senin zırvalıklarını dinlemeye gelmedim. Kaç dizi inci takarsan tak, *sen bir hiçsin.*" Kolyeyi çekiştirip her boncuğun yanındaki düğümü birer birer zorlamaya koyuldu.

Julia onu durdurmak için ellerini kaldırdı. "Lütfen yapma. Bu kolye Grace'indi."

"Aaa, demek *Grace'indi*. Özür dilerim. Benim bir haftada senin yüzünden harcadığım para bunların değerini aşar." Kolyeyi bir kere daha, meydan okurcasına çekti.

Julia yutkundu, boğazındaki damarların onun parmaklarında attığını hissetti. "Natalie yalan söylüyor. Hangi nedenle söylediğini bilemem, ama seninle ilgili tüm resimleri geride bıraktım. Sana yalan söylemem için hiçbir neden yok. Lütfen, Simon."

O güldü. "İyi rol kesiyorsun, ama rol yine de. Olup bitenden ötürü bana kızdığını biliyorum ve sanıyorum intikam olsun diye bir şeyleri aldın."

"Öyle olsa, neden sonra o şeyleri kullanmadım? Neden gazetelere yollamadım ya da senden para istemedim? Bu, mantığa aykırı!"

Simon sert bir hareketle onu kendine yasladı, dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı. "Aslında kurnaz biri değilsin, Jules. Elindekini nasıl kullanacağını bilmiyor olman, bence o kadar da inanılmayacak bir şey değil. Bu konuşmayı üst katta sürdürsek daha iyi değil mi? Ben etrafta resimleri ararım, sen de benim öfkemi gidermeye çalışırsın." Kulak memesini kendi ağzına çekti, biraz ısırdı.

Julia birkaç soluk alıp verdi, ne kadar cesareti kaldıysa onu toplamaya çalıştı. Onun buz gibi soğuk mavi gözlerine baktı. "Ellerini üstümden çekene kadar hiçbir şey yapmam. Neden nazik olamıyorsun?"

Bir an için Simon'ın gözlerinin rengi koyulaştı, elleri onu bıraktı. "Yo, sana nazik davranacağım." Yanağını okşamaya başlamıştı. "Ama karşılığında beklediklerim var. Buradan elimde resimlerle çıkamazsam, başka bir şeyle çıkmak zorundayım. O yüzden, beni gülümsetmek için ne yapacağını düşünmeye başlasan iyi edersin."

Julia büzüldü.

"Durumlar değişmiş, değil mi? Bundan kesinlikle çok zevk alacağım." Onu kendine çekti, açık duran hevesli ağzını onun ağzı üzerine kapattı.

Tam altı buçukta Gabriel, izin isteyerek sofradan kalktı, Julia'dan gelecek telefonu beklemeye hazırlandı. Ama telefon gelmiyordu.

Sesli mesajlarına baktı. Julia'dan mesaj yoktu. SMS'lere baktı. Julia'dan gelen bir şey yoktu. E-posta da gelmemişti. Yediye on kala onun numarasını çevirdi. Birkaç çalıştan sonra arama, sesli mesaja düştü.

"Julianne? Orada mısın? Ara beni."

Kapattı, iPhone'undaki Sarı Sayfalar uygulamasını kullanarak Tom'un ev numarasını buldu, çevirdi. Telefon çalıyor da

çalıyordu. Derken devreye telesekreter girdi. Gabriel mesaj bı rakmadan kapattı.

Telefonuna neden cevap vermiyor? Nerede şu anda? Hem... Tom da nerede?

Aklına korkunç bir şüphe takıldı. Bir saniye bile kaybetmek istemeyen Gabriel, kimseye bir şey söylemeden ön kapıdan fırladı, cipi çalıştırdı, son hızla Tom'un evine doğru sürdü arabayı. Yolda bir yandan da Julia'ya ya da Tom'a ulaşmaya çalışıyordu. Aşırı hızdan onu bir polis durdurursa, isabet olurdu.

Simon'un zaferi öyle yakındı ki, tadını ağzında hissedebilmeye başlamıştı. Julia'nın pek güçlü kuvvetli biri olmadığını biliyordu. Onun zaaflarını kendi avantajına kullanmaya da zaten alışıktı. Gözlerine bakıp resimlerin kendisinde olmadığına inanması için yalvardığında, inanmıştı ona. Büyük olasılıkla bu olayı Natalie kurgulamış, onun dikkatini kendi intikamcı oyunundan başka yere çekmeye çalışmıştı. Julia'yı kollarında tutarken, resimleri arama amacından da vazgeçmişti. Artık bambaşka bir amacı vardı Simon'un.

Julia'nın cep telefonunun mutfakta tekrar tekrar *Message in a Bottle* ezgisini çalıp durmasına hiç aldırmayan Simon, onu öpmeyi sürdürüyordu. Onu kendine çekmiş, babasının kanepesinde kucağına ata biner gibi oturtmuştu. Hâlâ buz gibiydi Julia. Onun bu hareketlerine zorlukla tahammül ediyordu, kolları da, vücudu da felç olmuş gibiydi. Onun dilini ağzının içinde hissetmekten hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Hiçbir şeyini ağzında hissetmekten hoşlanmamıştı. Şimdi bile, hâlâ kollarında kıvranıp duruyordu. Ama onun rahatsızlığı Simon'u daha çok tahrik etmiş gibiydi. Dilini onun ağzında dolaştırırken arzularının arttığı, blucininin fermuarını zorladığı hissedilmekteydi.

Julia cesaretini toplayıp göğsünü yumruklarıyla itene kadar onu öpmeyi sürdürdü, ancak ondan sonra, daha başka faaliyetlere

yönelme zamanının geldiğine karar verdi. Julia'nın gömlek düğmelerini açmaya başladığında, o mücadele etti.

"Lütfen yapma bunu," diye titredi. "Lütfen bırak beni."

"Hoşuna gidecek." Kıkırdadı, eğilip onun poposunu kavradı, yoğurdu, onun hâlâ kucağından kurtulmak için mücadele ediş ine aldırmadı. "Hoşuna gitmesini sağlayacağım. Ondan sonra bırakırım."

Ağzını onun ağzından çene çizgisine, sonra boynunun sol tarafına kaydırdı, boğazının orta yerinde, incilerin hemen üzerinde bir noktayı emdi. "Son kavgamızın tekrarını istemezsin herhâlde, değil mi, Julia?"

Julia titriyordu.

"Julia?"

"Hayır, Simon."

"İyi." Gözlerini yummuş olduğundan, onun boğazının sağ tarafındaki aşk çürüğünü gözden kaçırmıştı. Önemi de yoktu. Onda iz bırakmayı kafasına koymuştu zaten. Güzel, küçük bir aşk ısırığı. Kanada'daki erkek arkadaşı, kendi yokluğunda onun nelere kalkıştığını görsün diye. İkisi arasındaki hesabı eşitleyecek bir damga. Onun kanını teninin en üst katmanına çıkarmak amacıyla emdi, sağlama almak için de dişlerini batırdı.

Julia acıyla bir çığlık attı.

O, yarayı yavaşça yaladı, tadına baktı: tuzlu, tatlı, kanlı ve tam Julia. O iş bitince geri çekilip eserini gururla inceledi. Bunu kapamak için balıkçı yaka giymek zorunda kalacaktı, Julia'nın öyle yakaları sevmediğini de biliyordu. Yara izi korkunçtu. Öfkeli ve kıpkırmızıydı. Çevresinde belirgin diş izleri vardı. Kusursuzdu her şeyiyle.

Julia inanılmaz uzun kirpikleri arasından ona baktığı sırada, Simon o gözlerde bir değişimin yer almakta olduğunu gördü. Beklenti dolu bir ifadeyle öne eğilirken dudaklarını yaladı. Bir anda Julia'nın avucu onun yanağına yaman bir tokat olarak çarptı.

Julia şimşek gibi fırlayıp kendini merdivenlere attı. Üst kata kaçmaya çalışıyordu.

Simon "Lanet olası kahpe!" diye haykırarak onu izledi, kolaylıkla da ona yetişti. Julia en üst basamağa ayak basacağı sırada, Simon onun ayak bileğini iki eliyle yakaladı, büktü. Julia dizleri üzerine çöktü, acıyla bağırdı.

"Sana asla unutamayacağın bir ders vereceğim," deyip saçlarını yakalamak üzere uzandı.

Julia başını arkaya atarken âdeta uludu.

Kollarını bacaklarını çılgınca savururken sağlam ayağıyla bir tekme savurdu, mucize eseri olarak onun kasığını buldu, saçları kurtuldu, Simon devrilip merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Julia topallayarak yatak odasına vardı, girip kapıyı arkasından kilitledi. Bu arada Simon, iki büklüm, acıyla kıvranıyordu.

"Bekle de bak, seni yakaladığımda neler oluyor, kahpe!" diye haykırırken iki eli kasığındaydı.

Julia yatak odasının kapı kulpuna bir sandalye sıkıştırdı, yakındaki çekmeceli dolabı da itmeye savaştı. Dolabın üzerindeki çerçeveli, eski resimler devrildi, bir porselen bebek yere düştü. O bileğindeki sancıya aldırmadan çekmecelerin öbür ucuna topallayarak ilerledi, kısa, umutsuz yüklenmelerle dolabı kaydırmaya uğraştı. Simon kapıyı kırıp odaya dalmadan önce bir telefon edecek kadar vakit kazanmaya çalışıyordu. Başucu masasında duran telefona doğru topalladı, ama telaşından, telefonu yere düşürdü.

"Lanet olsun!"

Eğilip telefonu titreyen parmaklarıyla aldı, Gabriel'in cep numarasını girdi. Karşısına mesaj anonsu çıktı. Julia 'bip' sesini beklerken Simon'un cüssesi kapıya yüklendi. Julia eski kapının bel verdiğini, menteşelerin oynamak üzere olduğunu dehşet dolu bakışlarla seyrediyordu.

"Gabriel, lütfen hemen babamın evine gel. Simon burada ve odamın kapısını kırmaya çalışıyor!"

Simon küfürler savuruyor, homurtular çıkarıyor, kapıya yumruklar indirip duruyordu. Kapıyı parçaladığı anda, çekmece dolabını itip kolayca Julia'ya ulaşabilirdi.

Bu kadar işte. Öldüm sayılır, diye düşündü Julia.

O anda ciddi fiziksel yaralanma (ya da daha beteri) olmadan kurtulabileceği bir senaryoyu düşünemiyordu bile. Bir saniye daha bekleyemeyeceğine karar verdi, telefonu elinden attığı gibi pencereyi açtı, oradan dama tırmanmaya ya da aşağıya atlamaya hazırlandı. Tam pervazın dışına geçmeye hazırlanırken, Gabriel'in cipinin lastiklerini gıcırdatarak bahçe yoluna girmekte olduğunu gördü. Bir saniye sonra Gabriel motoru çalışır durumda bırakmış, çimenlerin üzerinden evin kapısına koşuyordu.

Gabriel, Julia'ya adıyla seslenirken, Simon da ona bir küfür savurdu. Merdivenlerde hafif, hızlı adımlar duyuldu, sonra etin ete çarpma sesleriyle galiz küfürler evde yankılanmaya başladı. Ağır bir şeyin yere *gümm* diye düştüğü duyuldu. Biri merdivenlerden yuvarlanıyordu.

Julia neredeyse parçalanmış durumda olan kapıya yaklaştı, dinlemeye çalıştı. Gürültüler evin dışına yönelmiş gibiydi. Topallayarak tekrar pencereye ulaştığında, Simon'u öndeki çimenlerin üzerinde yatar durumda gördü. Soluk soluğa küfrediyor, eliyle burnunu tutuyordu. O sendeleyerek ayağa kalkarken, Julia pencereden onu seyretmekteydi. Yüzünden kanların boşalmakta olduğunu gördü. Göz açıp kapayana kadar, Simon'un burnundan akan kanlar, ağzından boşalanlara karıştı. Gabriel'ın sağ kroşesi dudağını parçalamış, birkaç dişini yerinden oynatmıştı.

"İtoğlu it!" diye bağırıyordu Simon. Tek dişini tükürdü, Gabriel'a doğru atıldı. Yaralı olmasına rağmen, Gabriel'ın göğsüne bir yumruk savurmayı da başardı.

Gabriel geriye doğru sendeledi, hızlı hızlı soludu. Simon bir adım daha ilerledi, onun zayıf anından yararlanmaya çalıştı.

Gabriel çabucak kendine gelip Simon'un midesine bir sağ, bir sol yumruk çaktı. Simon acıyla iki büklüm oldu, dizleri üstüne çöktü.

Gabriel yavaşça omuzlarını doğrulttu, boynunu bir yana çevirerek çıtırdattı. Tvit ceketi ve Oxford gömleğiyle, inanılmayacak kadar rahat görünüyordu. Sanki üniversitedeki profesörler toplantısına gidiyordu, Philadelphia'da bir senatörün oğlunu tepeliyor gibi değildi.

"Kalk ayağa," derken Gabriel'ın sesi, Julia'nın kanını donduracak bir şekilde çıkmıştı.

Simon inledi.

"Sana *kalk* dedim!" Gabriel onun tepesine intikam meleği gibi dikilmişti. Harikulade güzel, bir o kadar korkunç ve acımasızdı.

Simon kıpırdamayınca Gabriel eliyle onun bir tutam saçını yakaladı, kafasını arkaya büktü.

"Bir dah onun yanına yaklaşmayı aklından bile geçirirsen öldürürüm seni. Şimdi sağ kalmanın tek nedeni, hapse girersem Julianne'ın üzüleceğini düşünüyor olmam. Ona bu yaptığından sonra, bir daha da onu asla yalnız bırakacak değilim, hasta, piç oğlu piç. Ona birazcık benzeyen birinin fotoğrafı ya da videosu internette belirdiği anda da hemen senin peşine düşerim. Birkaç Boston'lu ustayla on raund yapıp ayakta kaldım ben, bununla övünecek kadar yaşadım. Bir dahaki sefere kafanı kıracağımdan emin olabilirsin."

Gabriel geriye doğru esnedi, sol aperkatı Simon'un çenesini kırdı. Simon yere devrilip hareketsiz kaldı. Gabriel yünlü pantolonunun cebinden bir mendil çıkarıp kaygısız bir tavırla elindeki kanları sildi. O sırada Julia ön kapıda göründü, topallayarak ona doğru ilerledi.

"Julia!" Gabriel onu tam basamaklardan düşeceği sırada yakaladı. "İyi misin?"

Onu özenle yere indirdi, kendi göğsüne yasladı.

"Julia?" Onu görebilmek için saçlarını yüzünden kaldırdı. Dudakları kıpkırmızı ve şişti. Boynunda çizikler vardı. Gözleri vahşi bakıyordu, bir de koskocaman... ısırık izi miydi o?

Bu hayvan ısırmış onu, lanet olsun!

"İyi misin? Seni..." Gabriel'in bakışları onun giysilerine doğru kayarken, ne göreceğinden korkuyor gibiydi. Ama hayır, giysilerde yırtık yoktu, hâlâ sağlamdılar bereket versin. Sadece bluzunun düğmeleri açıktı.

Gözlerini yumdu, geç kalmadığı için Tanrı'ya şükretti. Yoksa kim bilir burada neyle karşılaşırdı!

"Gel benimle," dedi kararlı bir sesle. Ceketini çıkardı, onun omuzlarına sardı, bluzun düğmelerini çabucak ilikledi, onu cipin yolcu koltuğuna taşıyıp oturttu, kapıyı kapadı.

Sürücü koltuğuna bindiğinde "Ne oldu?" diye sordu. Julia incinen bileğini tutuyor, kendi kendine mırıldanıp duruyordu.

"Julia?" O cevap vermeyince uzanıp saçlarını gözlerinden çekti.

Julia cipin kapısına doğru çekilir gibi bir hareket yaptı.

Gabriel dondu. "Julia, benim. Gabriel. Seni hastaneye götüreceğim. Tamam mı?"

Julia bu sözleri duyduğuna dair hiçbir işaret vermiyordu. Titremiyor, ağlamıyordu. *Şokta,* diye düşündü Gabriel. Telefonunu çıkarıp bir numara girdi.

"Richard? Julia'ya bir şey oldu." Durakladı, dönüp Julia'ya doğru baktı. "Eski erkek arkadaşı çıkagelip ona saldırdı. Şimdi onu Sunbury'ye, hastaneye götürüyorum. Evet, istersen bizimle orada buluş. Görüşmek üzere."

Dönüp tekrar Julia'ya baktı, onun göz teması kuracağını umdu. "Richard bizimle Sunbury'de buluşacak. Arkadaşı olan bir doktoru da çağıracak."

Julia karşılık vermeyince, enformasyonu tuşlayıp Selinsgrove İtfaiyesinin telefonunu istedi. Tom'a acil bir mesaj bıraktı, olup biteni anlattı, Julia'yı hastaneye götürmekte olduğunu söyledi.

Hepsi babasının suçu. Ne halt etmeye onu tek başına bırakıyor?

"Ona tokat attım." Julia'nın sesi çok yüksek ve doğallıktan uzaktı. Birdenbire konuşmuştu.

"Ne dedin?"

"Beni öptü... Tokat attım. Öyle üzgünüm, öyle üzgünüm ki! Bir daha asla yapmayacağım. Onu öpmek istemiyordum."

O korkunç anda Gabriel, iyi ki onu hastaneye götürmek zorundayım, diye şükretti. Yoksa hemen geri döner, Simon'un işini bitirirdi. Temelli.

Julia garip garip şeyler mırıldanmaya başlamıştı. Onun kendisini öpmesinden, Natalie ile ilgili bir şeylerden söz etmekteydi. Sonra Gabriel'ın artık onu istemeyeceğine, çünkü artık damgalanmış olduğuna dair bir şeyler daha mırıldandı... Zaten kendisi sevişmede de becerikli biri değildi...

Ne yapmış ona?

"Şşşş, Beatrice. Yüzüme bak. Beatrice?"

Bu takma adın onun bilincine ulaşması zaman aldı, ama ulaştığında Julia'nın gözleri yavaş yavaş onun yüzüne odaklandı.

"Senin suçun değil. Tamam mı? Onun seni öpmesi senin suçun değil."

"Seni aldatmak istemedim. O kadar üzgünüm ki," diye fısıldadı Julia.

Sesinin tonu, gözlerindeki panikle birleşince... Gabriel'in ödü patlıyordu.

"Julia, beni aldatmadın. Anladın mı? Ona vurduğuna da sevindim. Hak etmişti. Çok daha fazlasını hak etmişti." Gabriel başını iki yana sallıyor, kendisi oraya varana kadar ne tür dehşet olaylar yaşanmış olabileceğini düşünüyordu.

Richard hastaneye ulaştığında, oğluyla Julia'yı bekleme odasında buldu. Gabriel onun saçlarını okşuyor, alçak sesle onunla konuşuyordu. Şefkat dolu bir sahneydi, ama ikisi arasındaki yakınlık düzeyi Richard'ı şaşırtmıştı. Hem de çok.

Richard'ın arkadaşı olan doktoru beklerlerken, Richard kendisi de Julia'nın ayak bileğini dikkatle inceledi. Eliyle dokunduğunda Julia bir çığlık attı. Richard yan gözle Gabriel'a baktı. Gabriel tepkilerini kontrol edebilmek için parmak eklemlerini kemirmekteydi.

"Bileğinin kırık olduğunu sanmıyorum, Julia, ama kesinlikle incinmiş. Gabriel, sen hepimize biraz kahve ve bisküvi falan getirsene."

Gabriel eklemlerini ağzından çekti. "Onu yalnız bırakmam."

"Julia'yla konuşmak istiyorum. Sadece bir dakika sürer."

Gabriel istemeye istemeye başını salladı, kafeteryaya doğru uzaklaştı.

Richard, Julia'nın boynuna bakmadan edememişti. Isırık izi çok belirgindi, aşk izi ise o kadar değildi. Gözleri oğlunun demin oturduğu yere döndü. Aşk izi eskiydi. En az bir iki günlüktü. Besbelli Gabriel ile Julia arasındaki durum kendi sandığından çok daha ileriydi.

"Grace hastanede gönüllü çalışırdı. Biliyor muydun?"

Julia başıyla evetledi.

"Yıllar içinde pek çok çeşit bölümde çalıştı, ama en çok, ev içi şiddet mağdurlarıyla ilgiliydi işleri." İçini çekti. "Pek çok hazin vaka gördü, bazıları da çocuklarla ilgiliydi. Bu vakaların bir kısmı ölümle sonuçlanırdı."

Julia'nın gözlerine baktı. "Grace'in hastalarına söylediği bir şeyi söyleyeyim sana. Bu senin suçun değildi. Sen ne yapmış ya da yapmamış olursan ol, bunu hak etmedin. Şu anda... Oğlumla daha önce hiç bu kadar gurur duyduğumu hatırlayamıyorum."

Julia yaralı bileğine doğru baktı, bir şey söyleyemedi.

Az sonra Uzak Doğu kökenli, sevimli bir adam yaklaştı. "Richard," diyerek onu selamlayıp elini uzattı.

Richard ayağa fırladı, dostunun elini sıktı. "Stephen, seni Julia Mitchell'le tanıştırayım. Aile dostumuzdur. Julia, bu bey de Doktor Ling."

Stephen bir baş selamı verdi, bir hemşireye, Julia'ya yardım etmesi için işaret etti, onu muayene odasına aldırdı. Kendisi de, önce Richard'a söz verip ona kendi kızı gibi bakacağını söyledikten sonra, aynı odaya yöneldi.

Julia'nın emin ellerde olmasını sağladıktan sonra, Richard kafeteryaya doğru yürüyüp oğluna katılmaya karar verdi. Koridora adım attığı anda, Gabriel'i biraz ilerde Tom'la tartışır buldu. Yüksek sesle!

Tom suratını Gabriel'a yaklaştırmış, "Ben insan karakterini senden daha iyi anlarım," diyor, Gabriel'i sindirmeye çalışıyor, ama Gabriel de ona denk bir öfke içinde karşılık veriyordu.

"Besbelli anlamıyorsunuz, Bay Mitchell. Yoksa o hayvanı, kızınıza kendi odasında tecavüz etmeye kalkmadan, evinizden sürükleye sürükleye atardınız."

"Beyler, burası bir hastane. Kavganızı dışarıda edin." Richard'ın sesi sertti. Onlara hızla yaklaşıyordu.

Tom onu hızlıca selamladı, tekrar Gabriel'a döndü.

"Julia'nın durumunun iyi olduğuna sevindim. Onu sen kurtardınsa, sana borçluyum demektir. Ama demin polisten bir telefon aldım, Senatör Talbot'un oğlunu dövüp canına okumuşsun. Bütün olayı senin başlatmadığını nereden bileceğim? Uyuşturucu bağımlısı olan sensin!"

"Bana test yapsınlar." Gabriel'in gözleri ateş saçıyordu. "Saklayacak hiçbir şeyim yok. Senatörün oğluna kaygılanacağınıza, kendi kızınıza biraz daha ilgi göstermeniz gerekmez miydi? Julia'yı korumak *sizin* görevinizdi. Baba olarak görevinizdi. Hayatı boyunca

da o görevi hep yüzünüze gözünüze bulaştırdınız. Tanrım, Tom! Daha ufacık bir çocukken onu nasıl annesinin yanında yaşamaya yollayabildiniz?"

Tom yumruklarını öyle sıktı ki, neredeyse kendi ellerindeki damarları patlatacaktı. "Sen neden söz ettiğini bilmiyorsun, o yüzden de çeneni kapaman gerekir. Bana kızımla ilgili nutuk çekecek kadar küstahsın. Sen kavgalı geçmişi olan bir eroinman, bir sarhoşsun. Onun yakınında görmek istemiyorum seni. Yoksa..."

"Yoksa tutuklatırım."

"Neden söz ettiğimi bilmiyorum, öyle mi? Hadi, Tom, kafanızı kumdan çıkarın! St. Louis'deki o eve girip çıkan, küçük kızının önünde eski karını düzen onca erkekten söz ediyorum. *Ve sen de hiçbir şey yapmadın.* Derken onu çocuk tacizi dosyalarında bir istatistik olmasına ramak kala kurtarıyorsun, ama yine oraya geri yolluyorsun! Neden? Dokuz yaşındayken suç mu işlemişti? Çok mu ihtiyaç içindeydi? Yoksa sen itfaiye gönüllüsü olmakla fazla mı meşguldün?"

Tom, Gabriel'ın yüzüne katıksız bir nefret ifadesiyle bakıyordu. Gabriel'ın suratını bir yumrukta dağıtmadan ya da kamyonetten tüfeğini alıp ona ateş etmeden kendini kontrol edebilmek için tüm gücünü harcamaktaydı. Zaten bekleme salonundaki sayısız tanığın gözü önünde bunları yapacak değildi. Onun yerine Gabriel'a birkaç küfür savurdu, Julia'nın hastane harcamalarını ödemek üzere resepsiyon masasına doğru uzaklaştı.

Julia koltuk değnekleriyle tedavi odasından çıktığında, Tom da sakinleşmişti. Acil'in kapısında, elleri ceplerinde, suçluluk duygusu içinde bekleyip duruyordu.

Gabriel hemen Julia'ya doğru yürüdü. Sarılı bileğini gördüğü anda kaşları çatılmıştı. "İyi misin?"

"Kırık değilmiş, teşekkür ederim, Gabriel. Sen yetişmesen kimbilir..." Julia sözünün sonunu yuttu, o akşam ilk defa ciddi ciddi gözlerinden yaşlar boşalmaya başladı.

Gabriel kolunu Julia'nın omzuna sarıp şefkatle onu alnından öptü.

Tom kızıyla bu eroinman, fedakâr şövalye arasındaki konuşmayı duyunca, Richard'a doğru yürüdü. İki arkadaş birkaç dakika konuştular, sonra el sıkıştılar.

"Jules? Eve gelmek istiyor musun? Ya da eğer istiyorsan, Richard onlarda kalabileceğini söyledi." Tom'un ayakları tedirgin tedirgin kıpırdıyordu.

"Eve gidemem." Julia, Gabriel'dan uzaklaşıp tek koluyla babasını kucakladı. Babasının bir anda gözleri doldu, onun kulağına özürle mahiyetli bir şeyler fısıldadıktan sonra dönüp hastaneden çıktı.

Richard da ikisine veda etti, Julia'yı gözyaşlarını silsin diye rahat bıraktı.

Gabriel hemen Julia'ya döndü. "Richard'lara dönerken yolda reçetendeki ilaçları alırız. Eminim Rachel'de ödünç alabileceğin giysiler vardır ya da ben sana bir şeyler verebilirim. Ama eve uğrayıp bavulunu almak istiyorsan..."

"Oraya gidemem," diye titredi Julia. Büzülüyordu.

"Gitmek zorunda değilsin."

"Ya *o*?"

"Artık ona da kaygılanmak zorunda değilsin. Polis onu alıp götürdü bile."

Julia onun gözlerine baktığında, neredeyse o gözlerden fışkıran sıcaklık ve kaygılar arasında kendini kaybedecekti.

"Seni seviyorum, Gabriel."

Gabriel önce bu söze tepki vermedi, duymamış gibi öylece durdu. Sonra ifadesi yumuşadı, onu koltuk değneğini kollayarak yanına çekti, yanağından öptü, ama ağzından tek kelime çıkmadı.

28. Bölüm

Yemekten sonra Scott bir arkadaşını ziyarete gitmişti. Eve döndüğünde, bahçe yolunda iki polis otosu görünce şoka uğradı. Memur Jamie Roberts salonda Julia'nın ifadesini alıyor, memur Ron Quinn de yemek salonunda Gabriel'a sorular soruyordu. Richard'ın ifadesi ise daha önce alınmıştı.

"Lütfen biri bana bu polislerin evimizde ne işi olduğunu söyleyebilir mi? Gabriel yine ne yaptı?" Scott mutfakta ayakta, sandalyelere oturmuş olan kız kardeşiyle babasına bakıyordu.

Aaron buzdolabına yürüdü, bir Samuel Adams çıkarıp açtı, Scott'a uzattı, o da minnetle, hemen bir yudum aldı. "Simon Talbot, Julia'ya saldırdı."

Scott neredeyse birasını ağzından püskürtecekti. "Ne? Julia iyi mi?"

Rachel "Isırmış onu itoğlu," diye açıkladı. "Ayak bileğini de kırmasına ramak kalmış."

"Peki, ona..." Scott'un sesi gerçekçiydi, ama yine de o kelimeyi telaffuz etmeyi göze alamamıştı.

Rachel başını iki yana salladı. "Sordum ona. Belki sormamam gerekirdi, ama sordum. Hayır dedi."

Herkesin ağzından, rahatladıklarını belli eden soluklar çıktı.

Scott birasını masaya küt diye koydu. "Nerede o it şimdi? Hadi, gidelim, Aaron. Birinin ona bir ders vermesi şart."

"Gabriel o işi halletmiş," diye açıkladı Aaron. "Ron'un bana söylediğine göre, Simon'u hastaneye götürüp çenesini tellerle bağlamışlar. Gabriel onun yüzünü dağıtmış."

Scott'un kaşları havaya kalkıverdi. "Profesör mü? Niye yapsın ki böyle bir şeyi?"

Aaron'la Rachel bilgiç bilgiç birbirlerine baktılar.

"Ben yine de o piç oğluna bir ziyarette bulunmak isterim." Scott sağ elinin eklemlerini çıtırdattı. "Sırf konuşmak için."

Aaron başını iki yana salladı. "Ağzından çıkana dikkat et. Sen savcısın, o da bir senatörün oğlu. Onu akort etmek senin harcın değil. Hem Gabriel yapmış gerekeni. Doktorların işi bitince gözaltına alacaklar onu."

"Ama Gabriel'ın neden pamuk ellerini Julia için kirletmeye kalktığını hâlâ anlatmadınız. Onu doğru dürüst tanımıyor bile."

Rachel masanın üzerinden ağabeyine doğru eğildi. "Onlar birlikteler."

Scot'un gözleri tembel trafik ışıkları gibi kırpılmaya başlamıştı. "Efendim?"

"Dediğimi duydun. Onlar... birlikteler."

"Ulu Tanrım. Ne işi var Julia'nın onunla?"

Kimse bir teori öne süremeden, Gabriel mutfağın kapısından girdi. Aile üyelerinin kaygılı yüzlerine bakıp kaşlarını çattı. "Julianne nerede?"

"Hâlâ sorguda." Richard en büyük oğluna gülümsedi, uzanıp onun omzunu tıpışladı. "Julia için yaptıklarından ötürü seninle gurur duyuyorum. Oraya vaktinde yetiştiğin için hepimiz minnet duyuyoruz sana."

Gabriel'ın dudakları kapandı, başını tedirgin bir ifadeyle, aşağı yukarı salladı.

Scott dayanamadı. "Simon Talbot'u tepelemek sana madalya kazandırdı. Ama Julia'yla fingirdemek de zılgıt yemene sebep

olacak. Sen ona layık değilsin. Hiç hem de." Scott birasını masaya bırakıp yine eklemlerini çıtırdattı.

Gabriel'ın gözleri kardeşine döndüğünde, içlerinde buz gibi ışıklar vardı. "Benim özel hayatım seni hiç ilgilendirmez."

"Şimdi ilgilendiriyor. Hangi profesör öğrencisiyle birlikte olur? Çevrende yeterince kalkık kuyruk yok muydu?"

Rachel derin bir soluk aldı, kapıya doğru kaydı. Yaklaşan Titanik çarpışmasından uzaklaşmaya çalışıyordu.

Gabriel'ın yumrukları iki yanında sıkıştı, kardeşine doğru bir adım attı. "Bir daha Julianne'dan o şekilde söz edersen başına zılgıttan fazlası gelir."

Aaron ikisinin arasına girdi. "Tamam, çocuklar, kesin şu Habil-Kabil zırvalığını. Salonumuzda polisler var, üstelik kız kardeşinizi korkutuyorsunuz." Aaron elini Scott'un göğsüne dayamıştı.

Scott, Aaron'un omzunun üzerinden Gabriel'a "Julia önce ditip sonra ekeceğin tür kızlardan değildir. Evlenilecek tür kızlardandır," dedi.

"Bunu bilmiyor muyum sanıyorsun?" Gabriel'ın sesinde belirgin bir düşmanlık vardı.

"Sence serserilerden yeteri kadar darbe yemedi mi?

Richard tek elini havaya kaldırdı. "Scott, yeter artık."

Scott babasına garip garip baktı.

Richard başını hafifçe sallayarak "Gabriel, Julia'yı bir saldırgandan kurtardı," dedi.

Scott babasına, sanki dünyanın tepsi gibi düz olduğunu söylüyormuş gibi bakıyordu. Kendinden başka herkes de düz olduğundan eminmiş gibiydi.

Rachel konuyu değiştirmek için lafa karıştı. "Ha, bu arada, Gabriel, senin Jamie Roberts'ı tanıdığını bilmiyordum. Liseden mi tanıyorsun onu?"

"Evet."

"Arkadaş mıydınız?"

"Uzaktan."

Bütün gözler Gabriel'a döndü, o topukları üzerinde dönüp mutfaktan çıktı.

Richard havadaki gerilimin biraz dağılmasını bekledikten sonra, mutfakta kalan tek oğluna döndü. "Seninle biraz konuşmak istiyorum, lütfen." Sesi sakin ama sertti.

İkisi merdivenlerden çıkıp Richard'ın çalışma odasına girdiler, Richard kapıyı kapadı.

"Gir, otur." Eliyle kendi çalışma masasının karşısındaki sandalyeyi gösteriyordu. "Seninle ağabeyine karşı olan tutumun hakkında konuşmak istiyorum."

Scott babasının karşısında oturmuş, başına gelecekleri bekliyordu. Richard çocuklarını bu odaya ancak en ciddi konuşmalar için getirirdi.

Eliyle duvarda asılı olan, Rembrandt'ın *Haylaz Evladın Dönüşü* röprodüksyonunu işaret etti. "Bu tablonun hikâyesini hatırlıyor musun?"

Scott yavaşça başını *evet* anlamında salladı. Başı fena halde dertteydi.

Julia yatağında dimdik oturmuş, soluk alabilmek için mücadele veriyordu.

Yalnızca kâbustu. Yalnızca kâbustu. Kurtuldun.

Telaşlı soluma çabalarını kontrol altına alması zaman aldı. Ama şu anda Clark'ların misafir yatak odasında, güvende olduğunu, kendi yatak odasında, yerde, Simon'un altında olmadığını anlayınca, sakinleşmeyi başardı... Bir dereceye kadar.

Uzanıp başucu masasındaki ışığı yaktı. Işık odanın karanlığını dağıttı, ama onu neşelendirmeye yetmedi. Julia başucundaki suyu ve Gabriel'ın oraya birkaç saat önce bıraktığı ağrı kesiciyi

eline aldı. Gabriel giyinik olarak yatağa yatıp onu kollarına almış, o uykuya dalana kadar öylece beklemişti. Ama şimdi gitmişti.

Ona ihtiyacım var.

Ağrı kesiciden de, ışıktan da, havadan da çok ihtiyacı vardı Gabriel'a. Onun vücudunun kendisine sarıldığını hissetmeye, kötü sesinin ona rahatlatıcı sözler fısıldamasına. Olup biteni ona unutturabilecek tek kişi oydu. Ona dokunmaya ihtiyacı vardı. Kâbusu kafasından silmek için onu öpmeye ihtiyacı vardı.

Julia yüreğindeki sancıyı yatıştırmak için ilacı yuttu, sonra tek ayağı üzerinde hoplayarak Gabriel'ın odasına yöneldi. Fare kadar sessizdi. Diğer odalardan gelebilecek kıpırtıları ya da ayak seslerini dinlemeye çalışıyordu. Kimsenin ortaya çıkmayacağını anlayınca Gabriel'ın kapısını yavaşça açıp içeriye süzüldü, kapıyı arkasından kapattı.

Gözlerinin odadaki yarı karanlığa alışması biraz zaman aldı. Gabriel panjurları kapatmamıştı. Çift kişilik yatağında, normalde Julia'nın tarafı olan yerde yatıyordu. *Orayı benim tarafım diye düşünmem doğru mu*, diye geçirdi aklından Julia. Topallayarak öbür tarafa ilerledi, yorganı açıp dizini şilteye dayadı.

"Julianne." Gabriel'ın fısıltılı konuşması onu şaşırttı, bağırmamak için elini ağzına kapattı.

"Dur."

Julian dondu. Kendine gelince başını eğdi. "Şey, özür dilerim. Seni rahatsız etmemeliydim." İçinden bir utanç duygusu kabardı, odasına gitmek üzere dönerken gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını gidermeye çalıştı.

"Onu demek istemedim. Bekle."

Julia onun yorganı fırlatıp ayağa kalkışına baktı. Arkası ona dönüktü. Çıplaktı. Yıldızların pencereden süzülen ışıkları sırtında çizgiler oluşturuyordu. Işıklar bir tür optik illüzyon gibi geziniyordu, o atletik vücudun üzerinde. Kürek kemiklerine, omurgasına,

sırtının aşağı kesimindeki kaslarına baktı. Gabriel pijama altını almak üzere eğilirken, teni o kasların üzerinde geriliyordu.

Ve tabii o güzel poposu, bacakları...

Pijamasını giyip ona doğru döndüğünde, heykel gibi göğsü, omuzları ve ejderha dövmesi, bu loşlukta biraz daha soluk olsa bile, ortaya çıktı.

"Şimdi yatabilirsin yanıma," diye güldü Gabriel. "Beni çıplak bulursan tedirgin olursun diye düşündüm."

Julia gözlerini devirdi. Gabriel'ın ona gülmesinden hoşlanmıyordu, ama niyetini anlıyordu.

(Daha doğrusu, anladığını sanıyordu.)

Gabriel "Gel buraya," diye fısıldarken elini uzattı, onu kendine çekerek uzandı, Julia'nın başı doğal olarak onun göğsüne yaslandı.

"Seni kontrol etmek için saati kurmuştum. On beş dakika sonra çalacaktı. Bileğin nasıl?"

"Acıyor."

"Bıraktığım hapları aldın mı?"

"Evet. Daha etkisini göstermedi."

Gabriel dikkatle kıpırdadı, onun elini tuttu, dudaklarını onun parmaklarına değdirdi. "Uyumakta zorluk mu çekiyordun?"

"Kâbus gördüm."

"Onu mu konuşmak istedin?"

"Hayır."

Gabriel cevabı duyduğunu belli etmek için onu daha da sıktı, fikrini değiştirip konuşmak isterse dinlemeye hazır olduğunu anlatmaya çalıştı.

"Beni öper misin?" diye sordu Julia.

"Bu olanlardan sonra bana dokunmak bile istemezsin sanıyordum."

Julia başını uzatıp dudaklarını onunkilere yaklaştırdı, konuşmalara son verdi.

Gabriel'ın dudakları yumuşak ve kollayıcıydı. Onun dudakları üzerinde pek az hareket ediyorlardı. Julia'nın dudaklarının hâlâ hassasiyetini kaybetmediğini hissediyor, buna yol açtığı için Simon'a sessiz küfürler ediyordu. Ama Julia oralarda değildi. Gabriel'i içmek istiyordu. Onun kendisini sarmalamasını, böylece ona başka bir şey düşünme olanağı bırakmamasını istiyordu.

Julia ağzını açarak onun alt dudağından dilini kaydırdı, onun tadını aldı. Dilini onun ağzının içine yöneltti, iki dilin bir arada dans etmesini, tango yapmasını sağladı. Gabriel'in parmakları onun saçlarına sarıldı, yavaşça onun başını arkaya çekti. Şimdi de onun dili Julia'nın ağzındaydı, onu okşuyordu.

Julia bu telaşsız sevginin katıksız keyfiyle inlemeye başladı. Onu öperken başka şey düşünemiyordu. Yaralı bileğini korumak için ondan uzak tutarken, elleri onun saçlarını buldu, onları kıvırmaya, çekmeye koyuldu.

Gabriel inledi ama durmadı. Julia onun vücudunun gerilip sertleştiğini, kendi çıplak oyluğuna bastırdığını hissediyordu. Gabriel sağ elini onun sağ tarafından aşağı kaydırdı, tek meme üzerinde biraz durduktan sonra kaburgalarını, sonra da kalçasını okşadı. Rachel'ın askılı tişörtüyle yoga şortunun Julia'ya çok güzel uyduğunu, onun kıvrımlarını iyi sardığını anlıyor, omuzları ve memeleri üzerindeki solgun teni açık bırakmasına bayılıyordu. Bu alaca karanlıkta bile çok güzeldi Julia. Birdenbire sırtüstü döndü. Gabriel dirseklerine dayanmış, onun üzerindeydi. Dizi bacaklarının arasına girdi, Julia bacaklarını hemen araladı.

Julia daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Soluması hızlanmış, kesik kesik duyulmaya başlamıştı. Ellerini onun saçlarından çekmek istemiyor, dudaklarını ondan uzaklaştırmaya dayanamayıp bastırıyordu.

Gabriel buna, tişörtün üzerinden onun memelerini uzun parmaklarıyla okşayarak cevap verdi. Uyguladığı basınç onu ürpertecek kadardı, ama arzularını doyuracak kadar değildi. Sonra geri

çekildi, yine dirseklerine dayandı. Gözleri kapalıydı. Sıra Julia'ya gelmişti. Julia hiç düşünmeden tişörtün yakasına sarıldı, onu çekip çıkarmaya çalıştı.

Gabriel'ın eli gelip onun hareketini durdurdu. Eğildi, dudaklarını onunkilere bastırdı, çok geçmeden yine dilleri birbirininkini yokluyor, sıcak, nemli soluklar birbirine karışıyordu. Gabriel onun oyluğunu okşamaya başladığında Julia ellerini onun ellerinin altından çekip kurtardı, bacağını kıvırıp onun kalçasına sardı, onu kendine bastırdı. Artık elleri serbest olduğuna göre, tişörtü çıkarmasına engel yoktu. Alt ucunu yakalayıp çekmeye başladı. Bir yandan, onun çıplak göğsünün altında kıvrılıp duruyordu.

Gabriel'ın iki eli birden onun ellerini yakaladı. "Julianne," diye soludu Gabriel. "Lütfen... bunu yapmayı... keser misin?" Topuklarıyla kendini iterek doğruldu, onun yanına diz çöktü, soluk alış verişini düzenlemeye çalıştı.

"İstemiyor musun?" Julia'nın sesi yumuşak ve masumdu. Gabriel'ın yüreğinin burkulmasına yol açıyordu.

O başını iki yana sallayıp gözlerini yumdu. Bu cevap Julia'nın bilincine girerken, onun yanında başka şeyler de girdi. Simon'un ona söylediği bütün zalim sözler kulaklarında yankılanıyordu.

Sen aptal bir kahpesin. Kötü sevişeceksin. Sen frijidsin. Başka hiçbir erkek seni asla istemeyecek.

Julia yan döndü, Gabriel'dan uzaklaştı, ayaklarını indirip yere bastı. Hıçkırıklar başlamadan kapıya ulaşma peşindeydi. Ama ağırlığını sağlam bileğine yükleyemeden, iki uzun, güçlü kol beline sarıldı, Julia kendini tuzağa düşmüş gibi hissetti.

Gabriel bacaklarını onun iki yanından uzattı, onu kendine çekti, böylece ikisinin de bacakları yere sarkar duruma geldi. Julia'nın sırtı onun çıplak göğsüne dayanmış durumdaydı. Omuzlarında onun kalbinin atışını, soluklarını hissedebiliyordu. Bu hayli garip ama bir o kadar erotik bir duyguydu.

Gabriel "Gitme," diye fısıldayarak kulağının ucuna hafif bir öpücük kondurdu. Eğildi, dudaklarıyla onun boynunun yan tarafını yokladı.

Julia burnunu çekti.

"Canını sıkmak istemedim. Çok mu incindin?" O cevap vermeyince kulağını tekrar öptü, onu bağrına daha sıkı bastı.

Julia hıçkırmamaya çalışarak "Fiziksel olarak değil, " demeyi başardı.

"O halde söyle bana," diye fısıldadı Gabriel. "Seni nasıl incittiğimi söyle."

Julia çaresizlik içinde kollarını havaya kaldırdı. "Beni istediğini söyledin, ama tam ben cesaretimi toplayıp kendimi sana sunacakken, beni reddettin!"

Gabriel içine sert bir soluk çekti, o soluk Julia'nın kulağını çınlattı. Onun kol kaslarının sıkıştığını, tendonlarının kendi tenine battığını hissetti. Bir şey daha... daha aşağıda, kalçasının kıvrımında hissediliyordu.

"İnan bana, Julianne, seni reddetmiyorum. Tabii istiyorum seni. Öyle güzel, öyle tatlısın ki!"

Gabriel eğilip onun yanağını öptü. "Bunu konuşmuştuk. Dönemin bitmesine az kaldı. Gerçekten ilk seferin bu akşam olmasını mı istiyorsun?"

Julia kararsızdı. Oysa onun istediği tek cevap vardı.

"Sen hazır olsan bile, sevgilim, bu akşam seninle aşk yapmazdım. Yaralısın. Bu da, bir süre sakat listesinde kalacaksın demek. İkimiz... Çeşitli... *pozisyonları* keşfetmeye başlamadan senin tamamen iyileşmiş olman gerek."

Julia onun gülümsemesinin, ağzından çıkan kelimeleri sarıp sarmaladığını duyabiliyordu. Onu güldürmeye çalıştığı belliydi.

"Ama en önemlisi de şu." Poz değiştirdi, onun solundan uzanıp boğazındaki korkunç ısırık izinin çevresinde parmağını yavaşça dolaştırdı.

Julia onun dokunuşuyla irkilince Gabriel'in içinden yeni bir öfke kabardı. Duygularını kontrol altına alabilmek için birkaç kere soluk alıp verdi, sonra yaranın çevresine yumuşak öpücükler yağdırmaya başladı. Tekrar tekrar. Sonunda Julia içini çekti, başını onun omzuna yaslayıp rahatladı.

"Bir iki saat önce fetüs gibiydin. Senin kırılganlığından yararlansam, o kadar da iyi bir sevgili olmazdım. Ne söylemek istediğimi anlıyor musun?"

Julia bir düşündü, sonra başıyla yavaşça evetledi.

"Bu gece senin başına korkunç bir şey geldi. Tabii ki kendini güvende hissetmek, seviliyor olduğunu bilmek istersin. Bu suç değil, Julianne. Ben de sana yardım etmeyi istiyorum. Öyle çok istiyorum ki, sevgilim. Ama bunu yapmanın çok çeşitli yolları var. Benim dikkatimi çekebilmek için üstündekileri çıkarmak zorunda değilsin. Dikkatim zaten sende. Tümüyle. Sana isteniyor olduğunu hissettirmem için benimle seks yapmak zorunda da değilsin."

""Nasıl?" Sesi bir fısıltıydı.

"Böyle." Gabriel dudaklarını onun boynuna bastırdı, onu döndürdü, sırtüstü yatmasını sağladı.

Yanına kendisi yan uzandı, dirseğine dayandı, onun iri, hüzünlü gözlerine baktı. Saçlarından başlayarak, yumuşak, telaşsız okşamalarla ona dokunmaya başladı. Yüzünü okşayıp gözyaşlarını sildi, çene çizgisini izledi, kaşlarına dokundu. Boynuna indi, köprücük kemiğine kaydı.

Parmakları göğüs kemiği üzerinden, iki memesinin arasından göbeğine inerken Julia keskin bir soluk çekti. Gabriel göbeğinde parmağıyla desenler çiziyordu. Avucunu oraya dayadı, eğilip memelerinin tam uçlarını öptü.

Geri çekildiğinde Julia'nın gözleri kapalıydı. "Sevgilim?"

Kirpikler titredi, gözler açıldı.

"Bu yatakta yalnız ikimiz varız. Sen ve ben. Tek önemli olan sensin." Avucunu onun bel oyuğundan sol kalçasına kaydırdı. "Odana geri dönmek istersen, seni götürürüm. Yalnız uyumak istersen seni rahat bırakırım. Yalnızca bana ne istediğini söyle, yeter. Eğer gücüm yetiyorsa onu sana veririm. Ama lütfen, sevgilim, benden bekâretini almamı isteme. Bu gece isteme."

Julia onun dediklerini düşündü, sesli sesli yutkundu. "Burada kalmak istiyorum. Sensiz o kadar iyi uyuyamıyorum."

"Ben sensiz hemen hemen hiç uyuyamıyorum. Bu duygunun karşılıklı olduğuna sevindim." Onu dudaklarından öptü, elini bacağından aşağı, sonra yine yukarı kaydırdı. "Sana çok önem verdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Julia başıyla evetledi, Gabriel eğilip boynunun lekesiz tarafına dokunurken parmağını onun göğsüne değdirdi. Bir gün öncesinden kalan, şimdi solmakta olan aşk izinin çevresine parmağıyla bir daire çizerken "Bunu yaptığım için çok üzgünüm," dedi.

Julia onun suçluluk yansıtan gözlerine baktı. "Yapma, Gabriel. O farklıydı."

"Sana karşı daha dikkatli olmalıyım."

Julia içini çekti. "Zaten dikkatlisin."

"Dön, sevgilim."

Julia'nın gözlerinde soru işareti vardı, ama yüzüstü döndü, onu görebilmek için başını çevirdi. Tümüyle güveniyordu ona.

Gabriel onun yanına diz çöktü, saçlarını yumuşak bir hareketle yana çekti. "Kendini rahat bırak. Çok güzel olduğunu hissetmeni istiyorum."

İki eliyle ona yavaşça masaj yapmaya başladı. Tepeden tırnağa her santimini yokluyordu. Sonra ayaklarına doğru uzandı, onları birer birer kaldırıp ayak kavislerini, topuklarını ovaladı.

Julia hafifçe inledi.

Gabriel güldü. "O felaket seminerden sonra bende kaldığın zamanı hatırlıyor musun?"

Julia başını evet dercesine salladı, dudağını ısırdı.

Gabriel'ın kaşları birbirine yaklaştı. "Benden son derece kuşkulanıyordun. Kuşkulanmaya hakkın da vardı tabii, ama ben daha o zamandan karar vermiştim... Benimle güvendesin, aşkım. Söz veriyorum."

Ayaklarla işi bitince Gabriel tekrar onun vücuduna döndü, ellerinin gezmiş olduğu yerleri öptü.

Julia onun gözlerini aradığında, orada derin bir sevgi gördü, sonunda Gabriel yanına uzanınca, onu derin derin öptü.

"Teşekkür ederim, Gabriel," diye soludu.

O mutlu mutlu gülümsedi, parmaklarını onun uzun saçlarından geçirdi.

Bu huzur ve güven ortamında, Julia vaktin geldiğine karar verdi. Vücutlarını birbirine açmadan, ruhlarını açacaklarına zaten karar vermişlerdi. Sır saklamaya zaten kuşkuyla bakıyordu. *Onun* sırlarını.

Gabriel kendi geçmişinin bir kısmını onunla paylaşmıştı. Kendisi neden açılmamıştı ona? O kelimeleri yüksek sesle söylemek acı verecekti, ama aralarındaki ilişki böyle devam ederse, daha büyük acılar da söz konusu olabilirdi. İçine derin bir soluk çekti, gözlerini yumdu, girizgâha gerek görmeden konuşmaya başladı.

"Onunla üniversitenin ilk yılında, bir partide karşılaştım..." Birkaç kere boğazını temizledi, fısıltıyla sözüne devam etti. "O Pennsylvania Üniversitesine gidiyordu. Babasını daha önce duymuştum, ama ona ilgi duyuşum o yüzden değildi. Ondan komik ve kibar olduğu, birlikte hep iyi vakit geçirdiğimiz için hoşlandım. O yıl Noel'de, aniden evime gelip beni şaşırttı. İtalya'yla ilgili konulardan hoşlandığımı biliyordu. Bana elma şekeri renginde bir Vespa aldı. *Julia kırmızısı* diyordu ona."

Gabriel kaşlarını kaldırdı.

"Tabii benim İtalya konularına sevgim senden kaynaklanıyordu. Ama seni bir daha görme umutlarımı tümüyle kaybetmiştim. Beni istemediğini düşünüyordum. O yüzden, bu konuyu geride bırakmaya çalışıyordum. Annesiyle babası ilişkimizi iyi karşılıyorlardı. Sık sık Washington'a gidip onları ziyaret etmek üzere davet ediliyorduk. Bazen Philadelphia'daki siyasal faaliyetlere katılıyorduk. Birkaç ay çıktık. Arkadaştık daha çok. Sonra bana, daha fazlasını istediğini söyledi. Kabul ettim.

"Ondan sonra durum değişmeye başladı. Her şeyin fazlasını istiyordu. Giderek daha talepkâr oluyordu." Julia'nın yanakları odanın karanlığında fark edilecek şekilde kızardı.

Gabriel onun tenine yükselen sıcaklığı hissetti, yavaşça onun omuzlarını ovalamaya başladı.

"Erkek arkadaşım olarak, seksin hakkı olduğunu söyledi. Ben hazır değilim deyince, bana frijid dedi. Bu benim bekleme azmimi daha güçlendirdi. Aslında seni bekliyor değildim, ama bir şeye zorla itilmek istemiyordum. Biliyorum, kulağa çocukça geliyor."

"Julianne, kiminle, ne zaman yatıp yatmayacağına dair kararın *sana* ait olması hiç de çocukça değil."

Julia ona incecik gülümsedi. "Beni zorladıkça, ben de başka tür ödünler vererek durumu telafi ediyordum. Sahiplenme duygusu çok aşırıydı. Rachel'le gezip dolaşmamı istemiyordu, herhâlde Rachel onu sevmediği için... Onunla kavga etmemek için elimden geleni yapıyordum. Ve... şey... Her zaman pek keyifli şeyler değildi."

Durakladı, bundan sonrasını nasıl anlatabileceğini düşünmeye çalıştı.

"Sana vurdu mu?" Gabriel sesini sakin çıkarabilmek için kendini zorluyordu.

"Sayılmaz."

"Bu sorumun cevabı değil, Julianne. *Sana vurdu mu?*"

Gabriel'ın vücudunun öfkeyle sarsıldığını hissediyordu. Ona yalan söyleyecek değildi, ama cevap verdiğinde ne diyeceği konusunda kaygılıydı. Bundan sonraki kelimelerini çok dikkatle seçmeye çalıştı. "Beni bir iki kere itti. Bir keresinde yatakhanedeki oda arkadaşım Natalie onu yakalayıp benden ayırmak zorunda kaldı."

"İteklemek saldırı sayılıyor, farkındasın, değil mi?"

Julia gözlerine bakmaktan kaçınınca Gabriel devam etti. "Bu konudan daha sonra bahsederiz. Başka bir zaman."

"Doğrusunu istersen, bana söyledikleri, yaptıklarından çok daha beterdi." Hafifçe güldü. "Genelde bana davranışı, annemin davranışından iyi sayılırdı. Ama bazen bana vurmasını kendim istedim. Yumruk atsa, birkaç saniyede geçerdi. Bana tekrar tekrar frijid olduğumu, değersiz olduğumu söylemesinden iyiydi." Ürperdi. "En azından, vurursa babama söyleyebilirdim. Çürük yerimi gösterebilirdim, o zaman inanırdı."

Julia'nın bu itirafı Gabriel'ın içini bulandırdı, bu da Simon'a ve babasına duyduğu öfkeyi büsbütün arttırdı. Sabırlı sessizliğine rağmen, Julia onun kafasında dönen çarkların sesini neredeyse duyabiliyordu.

"Kendimi hiç ona layık hissetmedim. O da kesinlikle aynı kanıdaydı. Onunla yatmaya razı olmadığıma göre, benden... şey... başka şeyler istedi. Ama ben pek becerikli değildim. Eğer bu konuda iyi değilsem, yatakta da becerikli olamayacağımı söyledi." Yine güldü, kendi saçlarıyla oynamaya başladı. "Bunu sana anlatmayacaktım, ama seni hayal kırıklığına uğratmadan önce duymaya hakkın var herhâlde. Frijid olmam bir yana, bir erkeği başka yollarla da tatmin edemiyorsam, beni neden isteyesin ki!"

Gabriel farkında olmadan bir dizi küfür sıraladı... Bunlar en edepsiz kişilerin bile saçlarını havaya dikecek türden laflardı.

Julia sessiz kaldı, burnu fareler gibi biraz kıpırdadı. Ya da tavşanlar gibi.

"Julianne, bak bana." Elini hafifçe onun yanağına değdirdi, gözleri buluşana kadar bekledi. "Sana söylediğim her şey yalan. Bunu söylüyorsam, bana inanmak zorundasın. Bütün bunları, seni kontrol edebilmek için söylüyordu.

Seni tabii istiyorum. Bak bir kendine! Güzelsin, sıcaksın, seksisin. Bağışlayıcı ve anlayışlısın. Belki farkında değilsin ama bende de aynı davranışları tetikliyorsun. İyi ve anlayışlı olmaya beni sen yöneltiyorsun. Seviştiğimiz zaman da sana öyle davranacağım."

Boğazını temizledi, sesine pürüzlü bir nitelik geldi. "Senin kadar verici ve ihtiraslı biri asla seksin hiçbir türünde kötü olamaz. Yalnızca kendini ifade edecek kadar güveneceğin birine ihtiyacın var. Kaplan o zaman ortaya çıkacak. O senin bu yanını görmeye layık değil. Ama biz ikimiz farklıyız. Dün gece olsun, müzedeki gece olsun, hatta daha az evvel senin ihtirasını gördüm. Hissettim. Soluk kesiciydi. Sen soluk kesicisin."

Julia onun dürüst gözlerine sessiz bir şaşkınlıkla bakmaktaydı.

Gabriel "Pişmanlığa inandığını söylemiştin bana," diye fısıldadı. "Şimdi kanıtla bunu. Kendini bağışla. Utandığın her şeyle ilgili olarak bağışla ve mutlu olmak üzere serbest bırak kendini. Çünkü aslında, Julianne, senin için istediğim tek şey bu. Mutlu olmanı istiyorum."

Julia gülümsedi, onu öptü, bir an için o temasın ve onun sözlerinin keyfini çıkardı. Biraz sonra geri çekildi. Hikâyenin en kötü kısmını şimdi anlatmak zorunda olduğunu biliyordu.

"Üniversitenin, üçüncü sınıfı başka ülkede okuma programı vardı, ona katılmak istedim. O gitmemi istemedi. Ben de başvurumu ondan gizli yaptım, yaz başına kadar da ona söylemedim. Çileden çıktı, ama sonra düzeldi.

Ben İtalya'dayken şaşılacak e-postalar yazıyor, resimler gönderiyordu. Beni sevdiğini söylüyordu." Zorlukla yutkundu. "Daha önce kimse beni sevmemişti."

Derin bir soluk aldı. "Yılbaşı tatilinde memlekete dönmedim. Bazı fazladan kurslar alıyordum, biraz da seyahat ediyordum. Ağustos sonunda döndüğümde, Rachel beni, dönüş hediyesi olarak, alışverişe çıkardı. Grace biraz para vermişti. İkisi birleşerek bana çok güzel bir elbiseyle Prada ayakkabılar aldılar."

Kızardı.

"Şey, sen o ayakkabıları gördün. Onları ilk birlikte çı... şey, beni biftek yemeye götürdüğün gün giymiştim."

Gabriel parmaklarını onun yanağında kaydırdı. "Ziyanı yok, Julianne, o günü ilk çıktığımız gün olarak düşünebiliriz. Ben öyle olduğuna inanıyorum. Eşekçe davranmış olmama rağmen."

Julia bir derin soluk daha aldı. "Doğum günümü kutlamak için müthiş planlar yaptı o. Rachel kendi evlerinde hazırlanmam için ısrar etti. Ritz-Carlton'a gidip onunla orada buluşacaktım. Ama fotoğraf makinemi unutmuştum. O yüzden, önce yatakhaneye uğradım."

Julia titremeye başlamıştı. Vücudu buz gibi soğumuştu ve her kası, her yanı tir tir titriyordu.

Gabriel onu kollarıyla sardı. "Daha fazlasını anlatmak zorunda değilsin. Dinlediklerim yeterli."

"Hayır." Sesi de titriyordu. "Birine anlatmak zorundayım. Rachel bile her şeyi bilmiyor." Birkaç soluk alıp verdi.

"Kapıyı açtığımda oda karanlıktı. Yalnız oda arkadaşımın başucu lambası yanıyordu. Buna rağmen, Natalie'nin müzik setinden sesler yükseliyordu. Nine Inch Nails'in *Closer* şarkısıydı çalan. Aptallığım tuttu, yanlışlıkla müzik setini açık unuttuğum sandım. Kapatmak üzere bir adım atınca onları gördüm." Julia taş kesildi. Heykel gibiydi.

Gabriel bekliyordu.

"Simon benim yatağımda Natalie'yle sevişiyordu. O kadar şaşkınlığa kapıldım ki, hareket edemedim. Önce, bu *o* olamaz.

diye düşündüm. Ardından, kız da o olamaz, diye geçirdim aklımdan. Ama onlardı. Ve..."

Sesi fısıltı düzeyine düştü. "Üniversitenin ilk yılından beri oda arkadaşıydık onunla. Lisede de arkadaştık. Benim orada aptal gibi durup baktığımı gördüler. Simon bana doğru baktı ve güldü. İkinci yıldan beri yatak arkadaşı olduklarını söyledi. Öylece durup yordum, çünkü ne söylediğini anlamıyordum. Natalie çıplak olarak kalktı, bana doğru yürüdü, onlara katılabileceğimi söyledi."

Julia'nın ağzı kapanıverdi. Ama iş işten geçmişti. O sözler ağzından çıkmıştı. Onları yüksek sesle söylemişti. O gün hissettiği tüm dehşet ve tüm acı, yine kaplamıştı benliğini. Kıpırdayıp yanağını Gabriel'in yüzüne dayadı. Ama ağlamıyordu.

Gabriel ona sımsıkı sarıldı, dudaklarını onun saçlarının tepesine bastırdı. *Fırsat varken onu öldürmeliymişim.*

İçinden, o sıra bunları bilmediği için bir tür memnuniyet duymaktaydı. Öldürürdü Simon'u; bundan hiç kuşku duymuyordu. *Melekbozan o asıl. Julianne'imi hayvan diter gibi kullanacaktı. Ama önce, oda arkadaşını denemeyi seçti.*

Bir süre sımsıkı sarılmış durumda oturdular. Julia duyduğu utancın üstesinden gelmeye çalışırken, Gabriel de kafasında cirit atan cinayet düşüncelerini bir kenara bırakmaya savaşıyordu. Julia'nın kalp atışlarının yavaşladığını fark edince, onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu söyledi. Kendi yanında güvende olduğunu tekrarladı. Sonra alçak sesle, kendisinin de biraz konuşmasının bir sakıncası olup olmayacağını sordu.

Julia başıyla evetledi.

"Julia, başına bunlar geldiği için üzgünüm." Başını iki yana salladı. "Ayrıca, bir kadınla bir erkeğin aynı yatağı paylaştığı ve birbirini sevdiği bir evde büyümediğin için de üzgünüm. Ben bu konuda senden şanslıydım.

Richard'la Grace nasıl davranırlardı, biliyorsun. İkide bir dokunurlardı birbirlerine. Hep gülerlerdi. Richard'ın ona sesini

yükselttiğini hiç duymadım. Grace'in igneli ya da kaba bir şey söylediğini de. Kusursuz bir çifttiler. Belki insanın, annesiyle babasının seks hayatını düşünmesi utanç verici olabilir, ama onlarınkinin çok ihtiraslı olduğundan eminim. Richard benimle o ünlü 'arılar ve kuşlar' konuşmasını yaptığında, *Dua Kitabı*'ndan bir alıntı kullanmıştı. Düğün töreni sırasında Grace'e bir söz verdiğini anlatmıştı: 'Bu yüzükle, seninle evleniyorum, vücudumla sana tapıyorum, tüm dünyevi varlıklarımla seni zenginleştiriyorum.'"

"Bunu daha önce de duymuştum. Harika bir şey."

"Öyle, değil mi? Richard benimle yaptığı o konuşmada, bunun anlamının, bir erkeğin karısıyla aşk yapması gerektiği, onu yalnız seks için kullanmaması gerektiği olduğuna işaret etmişti. Koca, bedeniyle karısına tapar, onu severek ve her şeyi vererek onu ekstaz durumuna götürür."

Gabriel boğazını temizledi. Sesi artık boğuklaşmıştı. "Herhâlde söyleyebileceğimiz en doğru şey, senin erkek arkadaşında tanık olduğun tutumun yamyamca ve iğrenç olduğu. Daha önce, St. Louis'de büyürken de buna benzer şeyler gördüğünü biliyorum. Küçük bir kız çocuğunun görmemesi gereken şeyler. Büyük olasılıkla, cinsel birleşmenin bu olacağını düşünmüş olabilirsin... Hatta belki de tüm erkeklerin onun gibi olduğuna inanmışsındır: insanları kullanan ve istismar eden hain yamyamlar.

Richard'ın sevişme konusuna getirdiği tanım tümüyle farklıydı. Sevişmenin diğer zevklerden daha az ihtiraslı olmadığını, çünkü kişiye arzularını çeşitli şekillerde araştırma özgürlüğü getirdiğini söylüyordu. O arzular umutsuz olabilir, ihtiyaç içerebilir, yavaş ve şefkatli de olabilir. Bütün mesele, temelde karşılıklı saygı ve vericilik olmasıdır; alma ve kullanma değil."

Gabriel dudaklarını onun kulağına yaklaştırıp fısıldadı. "Ben Richard'ın hayat biçiminden çok uzaklaştım, ama Grace'in sahip olduğu şeyi de her zaman istedim. Sana vücudumla tapmak

istiyorum dediğim zaman, gerçeği söylüyordum. Tüm kalbimle. Hiçbir zaman senden bir şey almayacağım. Yalnızca vereceğim. Yatağımda da, yatağımın dışında da."

Julia onun göğsünde gülümsedi.

"Seninle ben, baştan başlıyoruz ve *her şey yeni olacak* artık."

Julia uzanıp onu yavaşça dudaklarından öptü, ağzına doğru teşekkürlerini fısıldadı. Acısı dinmemiş, anıları silinmemişti, ama onun eski zaaflarını hor görmeyeceğini söylemesi rahatlatmıştı onu. Çünkü aslında onu en çok utandıran şeylerden biri, kendisine bu kadar kötü davranılmasına *izin vermiş* olmasıydı. O yüzden saklamıştı sırlarını. Açığa çıkmasından da bu nedenle hep korkmuştu.

"Şimdi düşünüyorum da, Lobby'ye gittiğimiz gece seninle Nine Inch Nails konusunda şakalaştığım için kendimi daha bile çeşek hissediyorum. O şarkının adını andığımda o kadar bozulmanda şaşılacak bir şey yokmuş."

Julia başını hafifçe salladı.

"Toronto'ya döner dönmez radyomun ayarlarını değiştireceğim. Artık o kanalı dinlemeyeceğim." Boğazını temizledi. "Tatlım, istemiyorsan bunları konuşmak zorunda değilsin, ama baban bana ne dediğini merak ediyorum. Hastanede onunla atıştığım için senden özür dilerim. Söylememem gereken bazı şeyler söyledim ona."

Julia ona merakla baktı.

"Seni annenin yanına yollamış olmasının yanlış olduğunu söyledim. Baba olarak seni korumanın onun sorumluluğu olduğunu, bunda başarısız olduğunu söyledim."

Julia şaşırmıştı. Hiç kimse, Rachel bile, Tom'a kararlarının, seçimlerinin yanlış olduğunu söyleyip karşı çıkmış değildi. Hiç kimse. Güzel yüzüne tatlı bir şaşkınlık ifadesi yayıldı.

"Bana kızmadın mı?" Gabriel'ın sesinde de şaşkınlık vardı.

"Kızamam. Teşekkür ederim, Gabriel, beni savunduğun için. Daha önce kimse böyle bir şey yapmamıştı."

Gabriel'ın ellerini kendi avuçlarına aldı, hafif şişmiş eklemlerini, derisinin yarıldığı yaralarını öptü. Bu savaş yaraları da, Julia'ya göre onun o güzel, ifadeli gözleri kadar değerliydi.

"Babama her şeyi söylemedim. Yalnızca onu Natalie ile yakaladığımı, artık onunla oda paylaşamayacağımı söyledim. Bu da sorun oldu, çünkü babam Natalie'nin annesiyle çıkıyor. Ama yine de şikâyet etmedi."

Gabriel alaycı bir sesle "Ne büyük incelik göstermiş," diye mırıldandı.

"Sakinleşmek için birkaç gün Selinsgrove'da kaldım, sonra babam beni okula getirdi. Yurttan çıkardı, bana küçük bir daire tuttu. Görsen, gülerdin, Gabriel. Şimdiki evimden bile küçüktü."

"Gülmezdim." Sesi incinmiş gibiydi.

"Çünkü sen çok titizsin. Şimdiki evimden nefret ettiğinden daha çok nefret ederdin oradan."

"Julianne, senin evinden nefret etmiyorum. Daha önce de dediğim gibi, senin orada yaşamak zorunda olmandan nefret ediyorum. Sonra ne oldu? Yani, sen okula döndükten sonra?"

"Saklandım. O olaydan sonra onlar bir çift gibi oldular. Onlarla karşılaşmaktan korkuyordum. O nedenle, görülebileceğim yerlerden uzak duruyordum. Derse giriyor, İtalyancamı çalışıyor, lisansüstü başvurularımı hazırlıyordum. Evden pek az çıkıyordum. Bir bakıma... münzevi bir hayat yaşadım."

"Rachel bundan bahsetmişti."

"Rachel'e de iyi arkadaş olamadım. O geceden sonra, telefonlarına cevap vermez oldum. Grace'le bile konuşmadım, bana çok güzel bir mektup yazdığı halde. Ailene yılbaşında bir kart yolladım, ama o kadar küçük düşmüştüm ki, neler olup bittiğinden hiç söz etmedim. Rachel onları birlikte yakaladığımı biliyor, çünkü

sonunda Natalie ona söylemiş. Ama durumun ne kadar kötü olduğunu bilmiyor. Ben de bilmesini istemiyorum."

"Bana söylediklerinin hepsi kesinlikle aramızda kalacak."

"Kendimi o duruma düşürecek kadar budala olduğumu açıklamak istemedim. O kadar uzun süre ona ayak uydurmaya çalıştığımı. Onların birlikte olduklarını göremeyecek kadar kör olduğumu. Bütün bunlar başka birinin başına gelmiş gibi davranmayı tercih ettim." Gabriel'ın yüzüne baktı. O yüz son derece anlayışlıydı.

"Lütfen bir daha kendine budala deme. Sana öyle davrandıkları için onlar utanmalı. Bu hikâyedeki kötü karakterler onlar, sen değilsin." Onu alnından iki kere öptü, yüzünü onun uzun saçlarına gömdü. "Biraz uykuya ihtiyacın var, sevgilim. Çok uzun bir gün oldu ve ikimiz de iyileşmeni istiyoruz."

"Bizim burada birlikte olmamız aileni kızdırmaz mı?"

"Bizim birlikte olduğumuzu anladılar. Ve genelde de sanıyorum, durumu onaylıyorlar."

"*Genelde?*"

Gabriel içini çekti. "Richard'ın bizim bir çift olmamıza itirazı yok; ama seks konusunda muhafazakârdır. Onun çatısı altında bir şey yapmayacağımıza söz vermiş olmama rağmen, ayrı odalarda yatmamızı tercih eder. Hoş, herhâlde senin başına gelenlerden ötürü bu geceyi ve yarın geceyi hoş görecektir."

"Ya Rachel'le Aaron? Onlar da aynı odayı paylaşıyor."

"Richard onaylamıyor, ama onun kafasında, onlar en azından evlenecekler. Rachel hep beni desteklemiştir, sanırım konu ikimiz olunca da destekler."

"Ya Scott?"

"Scott senin koruyucun. Benim *serbest aşk* hayatımı da biliyor, o yüzden de..."

"Sen *serbest aşk* tutkunu değilsin. Yalnızlık çekiyordun."

Gabriel onu yumuşacık öptü. "Çok tatlısın, ama ikimiz de biliyoruz ki bu doğru değil."

Arkaya yaslandılar, Julia başını onun göğsüne dayadı, parmaklarını onun teninde gezdirdi. Kafasında onun demin söyledikleri dolaşıyordu: ona çok önem verdiği ve ona tapmak istediği. Bunlar belki de ömründe duyduğu en önemli sözlerdi. Parmağını tereddütle onun göğsünde kaydırdı, dövmesinin kenar çizgilerini dışarıdan izledi.

Gabriel'ın eli hemen onun elinin üstüne kapandı. "Yapma," diye soludu, Julia'nın elini oradan çekti.

"Üzgünüm. M-a-i-a nedir?"

Julia onun soluğunun tıkanır gibi olduğunu duydu. "O konuyu açmak istemedim. Ama sırlarımızı açıyorduk. Düşündüm ki..."

Gabriel serbest eliyle gözlerini ovmaya başladı, ama Julia'yı da bırakmadı. "Maia bir isim." Sesi yine boğuklaşmıştı.

"Onu... seviyor muydun?"

"Tabii seviyordum."

"Uzun süre mi birlikteydiniz?"

Gabriel öksürdü. "Öyle bir şey değildi."

Julia ona daha sıkı sarılıp gözlerini kapadı.

Ama Gabriel çok uzun süre uyumadan tavana bakmayı sürdürdü.

29. Bölüm

Julia ertesi sabah uyandığında, Gabriel yatağın yanı başında, giyinmiş olarak ona bakıyordu. Hafif esnedi, gerindi, pencereden giren güneş ışığının tadını çıkardı.

"Günaydın," diye gülümsedi.

Gabriel eğilip onu sıcacık kucakladı.

"Ben epeydir ayaktayım, biraz da dolaştım, ama az önce seni kontrol etmek için döndüm. Uyurken çok huzurlusun." Onu tatlı tatlı öptü, sonra bir kazak almak üzere dolaba yürüdü.

Julia yüzüstü dönüp gözlerini ona dikti, gömleğinin omuzlarını nasıl sardığını adamakıllı ezberledi. Bulunduğu noktadan onun siyah *kot* pantolonu içindeki o harika poposunu da en iyi şekilde görebiliyordu.

İşte buna çok esaslı bir popo denir, diye geçirdi içinden.

Gabriel omzunun üstünden ona baktı. "Ne dedin?"

"Bir şey demedim."

Gabriel'ın dudakları, gülmesini tutmaya çalışıyormuş gibi büküldü. "Ya, öyle mi?"

Yaklaşıp eğildi, kulağına fısıldadı. "Senin popolara meraklı olduğunu bilmiyordum."

"Gabriel!" Yakalanmış oluşundan utanarak onun koluna şakadan bir tokat attı, birlikte gülmeye başladılar.

Gabriel onu belinden yakalayıp kucağına aldı. "Bu arada açıkça iletmek istiyorum, popom bu iltifata çok sevindi."

"Sahi mi?" Julia tek kaşını kaldırmıştı.

tedi ve... şey... Floransa'ya gittiğimizde seninle daha yakından ve daha *şahsi* tanışmayı hevesle bekliyor."

Julia başını sallayıp eğildi, bir öpücük dileyen dudaklarını ona yaklaştırdı. Ona kısa ve şefkatli bir öpücük verildi, sonra Gabriel geri çekildi.

Birdenbire ciddileşmişti. "Seninle bir iki şeyi konuşmam gerek."

Julia dudağını çiğneyerek bekledi.

"Simon tutuklandı. Birkaç suçtan birden sorgulanacak. Babası onu kurtarmak üzere aile avukatını yola çıkarmış, serbest kalması için pazarlık dedikoduları dolaşıp duruyor."

"Sahi mi?"

"Görünüşe göre senatör bu iğrenç haberlerin basına yansımasını istemiyor. Scott savcıyı aramış, o da senin davana öncelik verileceği konusunda güvence vermiş. Scott ona, hepimizin hapis cezası beklediğini, yarım yamalak ev hapsi ya da tedavi programı gibi şeylerle yetinmeyeceğimizi söylemiş. Ama Simon'ın çevresi düşünüldüğünde, bence hapis ihtimali zayıf."

Julia içinden, kendisini koruduğu için Scott'a teşekkür etmeyi kararlaştırdı.

Gabriel sırıttı. "Talbot'ların aile avukatı birtakım suçlamalarda bulunabileceğini ima etmiş. Bereket versin kardeşim ona aydınlatıcı bazı şeyler söylemiş, basının benim hikâyeme de, senin hikâyene de büyük ilgi gösterebileceğini anlatmış. Bana dava açılmayacak. Herhâlde söylememe bile gerek yok, bu evde herkes şu ana kadar Scott'tan yaka silker duruma geldi."

Julia gözlerini yumup soluğunu yavaşça saldı. Gabriel'ın başına bir şey gelmesi düşüncesi çok acı veriyordu... Özellikle de onun başına bu derdi kendisi açtığı için.

Gözlerini açtığında "Benim bir duş yapıp giyinmem gerek," dedi.

Gabriel ona ateşli bakışlarla baktı, parmağını kolundan aşağı kaydırdı. "Seninle duş yapmayı çok isterdim, ama korkarım böyle bir şeyi akrabalarım skandal sayabilir."

Julia ürperdi. "Eh, akrabalarınızı skandalla yüz yüze bırakmak istemem, Profesör Emerson."

"Çok doğru, Bayan Mitchell. Büyük şok olur. Çok büyük şok. Dolayısıyla, görünüş uğruna, iltifattan şımaran popom sizinle duş yapma fırsatından vazgeçiyor." Eğildi, gözleri pırıl pırıldı. "*Şimdilik.*"

Julia güldü, Gabriel de onu günlük temizliğini yapması için yalnız bıraktı.

Julia duştan çıkıp yatak odasına dönerken Gabriel'i koridorda bekler buldu. "Bir terslik mi var?"

O başını iki yana salladı. "Bir şeylere takılıp düşmeyeceğinden emin olmak istedim. Koltuk değneklerin nerede?"

"Odamda. İyiyim, Gabriel." Topallayarak onun yanından geçti. Saç fırçasını bulup ıslak, uzun saçlarını fırçalamaya koyuldu.

"Dur, ben yapayım." Gabriel ona doğru yürüdü, fırçayı onun elinden aldı.

"Saçımı mı tarayacaksın?"

"Neden olmasın?" Bir iskemle çekip onu oturttu, arkasına geçti, parmaklarını saçların ucundan köküne kadar kaydırıp dolaşıkları elle açmaya koyuldu.

Julia gözlerini yummuştu.

Gabriel yaptığı bu işi bir iki saniye daha sürdürdükten sonra dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı. "Bu hoşuna gidiyor mu?"

Julia, gözleri hâlâ kapalı, "Hmmmm," diyebildi.

Gabriel sesli sesli gülerek başını iki yana salladı. Ne kadar tatlıydı ve onu memnun etmek ne kadar kolaydı! Kendisi de onu memnun etmeyi umutsuzca istiyordu. Dolaşıkların hepsi açılınca

fırçayı yavaş yavaş saçların arasından kaydırmaya başladı. Yavaş çalışıyor, saçları ayrı tutamlar hâlinde ele alıyordu.

Julia en olmadık rüyalarında bile Gabriel'i kuaför olarak düşünemezdi. Ama ona dokunuşunda içgüdüsel bir şey var gibiydi. Uzun parmaklarının saçlarıyla uğraşması, teninin ısınmasına yol açıyordu. Onun tümünün tadını çıkarabileceği Floransa günlerinde kendisini ne tür zevklerin beklediğini ancak hayal edebilirdi. *Çıplak.* Çabucak bacak bacak üstüne attı.

"Sizi heyecanlandırıyor muyum, Bayan Mitchell?"

"Hayır."

"O halde demek bu işi gereğince yapamıyorum." Gülmesini tuttu, hareketlerini yavaşlattı, dudaklarını onun kulağının kenarına bastırdı. "Tabii aslında benim amacım, sizi gülümsetmek."

"Neden bana karşı bu kadar iyisin?"

Parmaklar durdu. "Bu bir âşığa sorulabilecek en olağanüstü soru."

"Ben ciddiyim, Gabriel. Neden?"

Parmaklarını yeniden onun saçları arasından kaydırdı. "Sen bana karşı ilk karşılaştığımız günden beri iyi davrandın. Ben neden davranmayayım? İyi davranılmayı hak etmediğini mi düşünüyorsun?"

Julia sorusunda daha fazla ısrar etmemeye karar verdi. Önceki gece çok gergin olduğu halde, hastanede ona olan aşkını itiraf edişi geldi aklına. Ama o, bu söze karşılık vermemişti.

Bu kadarı yeter, dedi kendi kendine. *Hareketleri, iyiliği, korumacılığı. Bu yeter de artar. Kelimelere ihtiyacım yok.*

Julia onu öyle çok seviyordu ki, bundan acı duyabiliyordu. Her zaman sevmişti onu. O aşk öyle alevliydi ki, hayatının en karanlık günlerinde bile ışığı sönmemişti. Ama görünüşe göre Gabriel'da o aşkın karşılığı yoktu.

Gabriel saç tarama işini bitirince, ona öğle yemeği hazırlamakta direndi. Yemeğin ardından, ikisi mutfakta oturup akşam için planlar yapmaya başladılar. O sırada telefon çaldı, Richard elinde telsiz telefonla mutfağa geldi.

"Baban arıyor," deyip telefonu Julia'ya uzattı.

Gabriel telefonu kapıp eliyle ağızlığı örttü. "Onunla konuşmak zorunda değilsin. Ben idare ederim."

"Eninde sonunda konuşmamız gerek." Julia bar taburesinden kayıp indi, koltuk değnekleriyle, topallayarak yemek odasına geçti.

Richard oğluna dönüp başını iki yana salladı. "Julia'yla Tom'un arasına giremezsin."

"Ona pek de babalık etmiş değil."

"Ama tek yakını o. Ayrıca, adamın hayatının ışığı o."

Gabriel'in gözleri kısıldı. "Onu birazcık sevseydi, korumayı başarırdı."

Richard elini onun omzuna dayadı. "Anne-babalar hata yapar. Bazen de kafanı kuma gömmek, çocuğun durumunun kötü olduğunu kabullenmekten kolay gelir. Olayın kendi suçun olduğunu kabullenmekten. Bunu kendi tecrübemden biliyorum."

Gabriel dudaklarını büzdü, bir şey söylemedi.

Julia on dakika sonra döndü. Richard hâlâ mutfakta olmasına rağmen, Gabriel onu kollarına alıp yanağından öptü. "Her şey yolunda mı?"

"Babam bu akşam beni yemeğe götürmek istiyor," diye patladı Julia.

Richard onun bu sözünü, kendisinin mutfaktan çıkması sinyali olarak algıladı, yukarıya, çalışma odasına çıktı.

"Onu görmek istiyor musun?"

"Rahat bir akşam olmayacak. Ama gelirim dedim."

"Julianne, hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Onun yerine, ben götürebilirim seni yemeğe."

Julia başını iki yana salladı. "Çaba gösteriyor, Gabriel. O benim babam. Ona bir fırsat tanımak zorundayım."

Gabriel çaresizlik içinde başını iki yana salladı, ama onunla tartışmamaya karar verdi.

Tam altıda Tom Mitchell, Clark'ların kapısındaydı. Resmî pantolon gömlek giymiş, kravat takmıştı. İkide bir kravatını çekiştirip duruyordu. Alışık değildi bu kıyafetlere. Ama Julia'nın hatırı için...

Richard onu hemen salona buyur etti, Julia'nın inmesini beklerken onunla sohbet etti.

"Gitmek istediğinden emin misin?" Gabriel kendi yatağının yastıklarına yaslanmış, Julia'nın ruj sürüp hazırlanmasını seyrediyordu.

"Kendi babama meydan okuyacak değilim. Hem, Richard sinemaya gidiyor, sen erkek arkadaşlarınla çıkıyorsun, burada yalnız kalmamış olurum."

Gabriel kalktı, ona doğru yürüdü, kollarını onun beline sardı. "Yalnız kalmazsın. Benimle olursun. Ben bir hanımı nasıl eğlendireceğimi iyi bilen biriyim." Onu ikna edebilmek için kulağının arkasına ıslak öpücükler kondurmaya başladı. "Harikasın," diye fısıldadı.

Julia kızardı. "Teşekkür ederim."

"Rachel sana eşarp mı bulmuş?" Kardeşinin Julia'ya, boynundaki izi saklayabilmesi için verdiği, boynuna da bağladığı mavi ipek Hermès eşarbı elliyordu.

"Grace'indi," dedi Julia yavaşça. "Richard'dan bir hediye."

"Richard onu şımartmaktan hoşlanırdı. Hele de Paris'e gittikleri zamanlar."

"Sen de onun gibisin." Julia parmak uçlarında yükselip onu yanağından öptü.

"Floransa'ya gidene kadar bekle." Ona sarılıp ihtirasla öptü, sonra bıraktı.

"Sen arkadaşlarınla ne yapacaksın? Striptiz kulübü falan mı?" Kirpiklerinin arasından ona baktı. O hâliyle aşırı güzeldi.

Gabriel kaşlarını çattı. "Öyle bir şey yapar mıyım sence?"

"Erkeklerin birlikte çıktıklarında öyle yapmazlar mı?"

O uzun parmaklı elinin tersiyle Julia'nın yanağını okşadı. "Sence Rachel öyle bir gezmeyi onaylar mı?"

"Hayır."

"Ya ben? Sence benim istediğim bu mu?"

Julia gözlerini kaçırdı, cevap vermedi.

"Dünyanın en güzel kadını her gece benimle yatağımı paylaşırken, neden başka kadınlara bakayım ki?" Onu hafifçe öptü. "Tek çıplak görmek istediğim kadın sensin."

Julia kıkırdadı. "Sorum neydi benim? Sana ne sorduğumu hatırlamıyorum bile."

Gabriel bilgiç bilgiç gülümsedi. "İyi. Gel buraya."

Akşamın geç saatlerinde, ev karanlıklara bürünüp herkes odasına çekildikten sonra, Julia üstünde sade mavi bir gecelikle Gabriel'in odasına süzüldü. Gabriel yatağında oturuyor, kitap okuyordu. Gömleği yoktu, gözünde gözlüğü vardı, dizlerini kıvırmıştı.

"Vay, merhaba." *The End of the Affair*'i kapayıp başucu masasına koydu. "Çok güzel görünüyorsun."

Julia koltuk değneklerini kenara bırakıp sevinçle geceliğine eldi. "Eşyalarımı almaya babamın evine gittiğin için teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Elini uzattı, Julia yatağa, onun yanına yerleşti.

Gabriel onu öperken, Grace'in Hermès eşarbının hâlâ boynunda olduğunu fark etti. Eşarbın uçlarından birini çekerken "Bunu neden hâlâ takıyorsun?" diye sordu.

Julia gözlerini indirdi. "Yarama bakmanı istemiyorum."

Gabriel onun çenesini kaldırdı. "Benden saklanmak zorunda değilsin."

"Çirkin görünüyor. Sana hatırlatmak istemiyorum."

Gabriel onun gözlerine derin derin baktı, orada bir şeyler aradı. Sonra eşarbı yavaşça çözdü, ucundan çekti, onun, ensesinden kayarak kendi avucuna düşmesini sağladı. Julia ipeğin teninde gezinişi sırasında tüylerinin dikildiğini hissetti. Bunda Gabriel'in delici bakışının da etkisi vardı. Gabriel eşarbı başucundaki masaya bıraktı, eğilip yara izini defalarca öptü.

"İkimizin de yaraları var, Julianne. Yalnızca benimkiler derimde değil."

"Keşke olmasaydı yaralarımız," diye fısıldadı o. "Keşke mükemmel olsaydım."

Gabriel başını hüzünle iki yana salladı. "Caravaggio'yu sever misin?

"Hem de çok. *Isaac'in Kurban Edilişi* tablosu benim favorimdir."

Gabriel başıyla evetledi. "Ben hep *St. Thomas'in Kuşkusu*'nu tercih etmişimdir. Richard'ın çalışma odasında bir kopyası asılı. Daha bugün yine baktım ona.

"Bana o tablo hep biraz... garip gelmişti."

"Garip, evet. Çarmıha gerildikten sonra İsa, St. Thomas'a görünüyor, o da İsa'nın yan tarafındaki mızrak yarasına parmağıyla dokunuyor. Çok derin."

Julia bunda pek bir derinlik göremediği için sessiz kaldı.

"Yaranın gözden kaybolmasını beklemek niyetindeysen, sonsuza kadar beklemek zorunda kalırsın, Julianne. Caravaggio'nun o tablosu öğretti bana bunu. Yara izleri asla kaybolmaz. Biz onları zaman içinde unutabiliriz, ama onlar kalıcıdır. İsa bile yara izlerini kaybedemedi." Gabriel düşünceli bir tavırla elini kaldırmış, çenesini ovalıyordu.

"Eğer bencillikten kurtulma zahmetine katlansaydım, bunu anlardım. Grace'e ve aileme daha fazla özen gösterirdim. Eylül-Ekim aylarında sana da." Boğazını temizledi. "Umarım sende açtığım yaralar için beni bağışlarsın. Sayıları çok, farkındayım."

Julia onun kucağına kaydı, onu doya doya öptü. "Çoktan bağışlanmıştın, üstelik yalnız açtığın yaralar için de değil. Lütfen bunu bir daha konuşmayalım."

İki 'neredeyse sevgili', bir sessizlik anını paylaştılar, sonra Gabriel ona akşamın nasıl geçtiğini sordu.

Julia'nın yüzü buruştu. "Ağladı," dedi.

Gabriel'in kaşları havaya kalktı. *Tom Mitchell ağlamış mıydı? İnanılır gibi değildi.*

"Evi ne halde bulduğunu anlattı, ben de ona, sen gelip beni kurtarmadan önce neler olduğunu anlattım. Ağladı. Simon'la bazı kavgalarımızı, bana neler söylediğini anlattım... ve babam ağladı. Şık bir lokantada, herkesin ortasında." Julia başını iki yana sallıyordu. "İkimiz de ağladık. Berbat bir durumdu."

Gabriel onun saçlarını yüzünden kaldırdı, onu daha iyi görmeye çalıştı. "Üzüldüm."

"Söylemem gereken bazı şeyler vardı, o da dinledi, belki ömrümde ilk defa. En azından, çaba gösteriyor. Bu büyük bir adım. Bütün o olayları hayatımdan çıkardıktan sonra, biraz senden konuştuk. Ne zamandır görüştüğümüzü sordu."

"Sen ne dedin?"

"Uzun süre geçmediğini, ama senden hoşlandığımı söyledim. Benim için çok şey yaptığını, seni önemli saydığımı söyledim."

"Senin için neler hissettiğimi söyledin mi?"

Julia'nın yüzüne utangaç bir ifade geldi. "Doğrusu, Floransa'da benimle sevişmek istediğinden söz etmedim, ama senin de benden hoşlandığını sandığımı söyledim."

Gabriel kaşlarını çattı. "Senden *hoşlanmak* mı? Julianne, tüm söyleyebileceğin bu muydu?"

O omuzlarını kaldırdı. "O benim babam. Fazla duygulu şeyleri duymaktan hoşlanmaz. Hâlâ uyuşturucu kullanıyor musun, kavgalar çıkarıyor musun, onu bilmek istiyor. Bir de, benimle ilişkinde 'monogam' olup olmadığını."

Gabriel'in yüzü buruştu.

Julia onu sımsıkı kucakladı. "Tabii ben ona senin örnek bir vatandaş olduğunu, bana da prenses muamelesi gösterdiğini söyledim. Seni hak etmediğimi de söyledim."

"O düpedüz yalan." Julia'yı alnından öptü. Asıl ben seni hak etmiyorum."

"Saçma."

Bir iki dakika öpüştüler, sonra Gabriel gözlüğünü çıkarıp kitabının üstüne koydu, ışığı söndürdü, onu midye kabuğu gibi sardı.

Uykuya dalacakları sırada Julia, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. O cevap vermeyince, *herhâlde rüya görmeye başladı*, diye düşündü. Yavaşça içini çekip gözlerini kapadı, kendini geri itip onun göğsüne daha sıkı yaslandı. Güçlü bir kol, beline dolanıp onu daha da kendine çekti.

Julia onun derin bir soluk alıp tuttuğunu duydu. "Julianne Mitchell, ben de seni seviyorum."

30. Bölüm

Julia ertesi sabah uyandığında, sıcak bir şeyin kalbine bastırdığını, bir soluğun boynundan kaydığını hissetti. Dikkat edince, Gabriel'in elinin kendi sağ memesini kavramış olduğunu anladı. Gülerek kıpırdadı.

Gabriel bu ani hareketi hissedince homurdandı.

"Günaydın, Gabriel."

"Günaydın, güzelim." Dudakları onun yanağını bulup öptü. "Açıkça görülüyor ki iyi uyudun."

"Çok iyi. Ya sen?"

"İyi, teşekkür ederim."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Eli onu geceliğin üzerinden yavaşça göğsünü okşuyordu.

"Hayır. İyi geliyor." Julia ona döndü.

Gabriel elini onun arka beline indirdi, daha iyi bir öpüşe hazırlandı.

"Julianne." Gözüne düşen birkaç tel saçı kaldırdı. "Sana söylemek istediğim bir şey var."

Julia'nın alnı kırışıverdi.

O, tek parmağını onun kaşlarından kaydırdı, kaygı çizgilerini düzledi. "Kaşını çatma. Bu seferki güzel bir şey. Bence."

Julia ona beklenti dolu bakışlarla bakıyordu.

Gabriel'in gözleri iyilik dolu, kopkoyu mavi ve ciddiydi. "*Seni seviyorum.*"

Julia gözlerini iki kere kırpıştırdı, yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Ben de seni seviyorum. Dün gece söylediğinde, hayal sanmıştım."

Gabriel onu şefkatle öptü. "Ben de senin işittiğinden tam emin olamamıştım."

"Bana daha önce de söylemiştin, biliyorsun."

"Ne zaman?"

"Seni Christa'dan kurtardığım gece. Seni yatağına yatırdım, sen de beni Beatrice diye çağırdın. Beni sevdiğini söyledin."

Gabriel sesli biçimde yutkundu. "Julianne, bunu sana bu kadar geç söyleyebildiğim için üzgünüm."

Julia kollarını onun boynuna doladı, alnını onun sakalı uzamış çenesine dayadı. "Teşekkür ederim."

"Hayır, sevgilim. Benim sana teşekkür etmem gerek. Ben... daha önce hiç böyle hissetmedim. Bu bana... ne kadar zamanı ziyan ettiğimi gösteriyor." Gabriel'ın gözleri hüzünlenmişti.

Julia onu yavaşça öptü. "İkimiz de epey büyüdük. Böylesi daha iyi."

"Diğer kadınlara yaptıklarım için pişmanım. Onlarla zamanımı boşa harcadığımdan da. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben de *onunla* olduğum için pişmanım. Ama şimdi artık ikimizin de yapabileceği bir şey yok. Ancak birbirimizi bulduğumuz için mutlu olabiliriz."

"Keşke bütün günü yatakta geçirebilseydik." Sesinde heves vardı.

Julia güldü. "Bence öyle bir şey akrabalarını şoka sürükler, bunu skandal sayarlar."

"Galiba... Ama boş ver onları."

İkisi de gülmeye başladılar, derken gülüşmeleri ihtiraslı öpüşlere dönüştü.

İlk çekilen Julia oldu. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Gabriel'in çenesi kasıldı. "Elbette." *Bu sabah çok şey sorma, Julianne. Sana her şeyi Richard'ın evinde anlatamam.*

"Kadınların ne tür iç çamaşırı giymesini tercih ediyorsun?"

Gabriel'in çenesi çabucak normale döndü, dudakları mum bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunu sorman... bir araştırma niteliği mi taşıyor?" Güldü, onun elini alıp dudaklarını parmak eklemlerine dayadı.

Julia kenetlenmiş ellerine baktı. "Yolculuğa çıkmadan alışveriş yapmak istiyorum. Senin... neyi beğendiğini bilmek istedim."

Gabriel ona ateşli bakışlarla baktı. "Julianne, erkeğim ben. Sana hangi çamaşırları tercih ettiğimi söylemeye kalksam, hiç çamaşır giymemeni isterim derdim." Çenesini kaldırıp onun gözlerine baktı. "Çok güzelsin. Seninle birlikte olmayı düşündüğümde, güzelliğini seyredebilmek isterdim; yüzünü, omuzlarını, göğüslerini, her yerini. Krem ve pembe kıvrımlar... Benim tapmama hazır."

Onu itip sırtüstü yatırdı, kendisi dizlerini onun kalçalarının iki yanına dayayarak diz çöktü. "Kendini rahat ve güzel hissedeceğin bir şey giymeni isterim, çünkü beraberken öyle hissetmeni istiyorum." Onun dudaklarını dudaklarıyla yakalayıp yoğun biçimde öptü.

Geri çekildiğinde Julia'nın gözleri cin gibiydi. "Lu lemon kıyafeti kadar rahat bir şey mi?"

Gabriel şaşırmış görünüyordu."*Lu lemon* nedir, bilmiyorum, ama seni rahat ettirecekse, eminim itirazım olmaz."

Julia boynunu eğip burunlarını birbirine sürdü. "Çok tatlısın, biliyor musun? Ama ben sana sorarken ciddiydim. Seveceğin bir şey seçmek istiyorum."

"Giyen sen olduktan sonra, her şeyi beğenirim."

Onu yine öperken, kendi göğsünü alçalttı, onunkine daha yakın hizaya indirdi, ama değdirmedi. Tenleri arasında sıcaklık ve elektrik gidip geldi, çok geçmeden Julia soluk soluğa kaldı.

"Renk?" diye soludu. "Stil tercihi?"

Gabriel gülmeye başlamıştı. Julia'nın pembeleşen yanaklarını okşadı. "Eh, siyah ya da kırmızı olmasın."

"Onlar standart renkler sanıyordum. *Baştan çıkarıcı* sayılmıyorlar mıydı?"

Gabriel yana geçip onun kulağına fısıldadı. "Beni zaten baştan çıkardın. Heyecan içindeyim ve kendimi kaybedecek haldeyim."

Oda iyice kızışmıştı. Julia bundan sonra soracağı soruyu unuttu. Ama hemen sonra hatırladı. "Demek siyah ya da kırmızı değil. Tercih ettiğin renkler?"

"İnatçısın bakıyorum. Bence açık renkler içinde daha iyi görünürsün; beyaz, pembe, mavi. Seni klasik bir kılıkta, saçların omuzlarına dökük hayal ettiğimi söyleyebilirim herhalde. Ama bu benimle değil, seninle ilgili bir şey. Bence sen seçmelisin." Sırıttı. "Tabii oradayken ben de sana bir iki şey almaya karar verebilirim. Ama ilk seferimiz için, *senin* istediğin olmalı. Kendini özel, seksi ve seviliyor hissettirecek bir şey. İstediğim bu, çünkü seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Julia ona gülümsediğinde Gabriel yüreğinin eriyeceğini sandı. Julia onun yüzünü avuçlarına alıp başparmağını onun köşeli çenesinden kaydırdığında, gözlerini kapadı, onun avuçlarına dayandı. Gözlerini açtığında, bakışları duru, parlak ve... çok açtı.

Julia gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Hazırlanmam gerek. Philadelphia'ya gitmek için kaçta yola çıkıyoruz?"

Gabriel onu köprücük kemiğinden öbür omzuna kadar defalarca öperken konuştu. "Kahvaltıdan ... *öpücük* ... sonra ... *öpücük* ...Uçağımız ... *öpücük* ... beş gibi ... *öpücük* ... ama alana ... *öpücük* ... erken ... *öpücük* ... varmalıyız." *Çifte öpücük.*

Julia onu bir daha öpüp koltuk değneklerini aldı, koridora çıktı.

Aşağıda Richard Mevlevi dervişleri gibi fır dönüyor, acıkan ailesine kahvaltı hazırlayıp servis yapıyordu. Scott, masaya çivilenmemiş ve başkaları tarafından kapılmamış olan her şeyi yiyor gibiydi. Rachel'le Aaron da, Aaron'un telefonuna eğilmiş, Philadelphia'daki düğün salonlarının resimlerini incelemekteydiler.

"İşte geldiler." Rachel ağabeyiyle en iyi arkadaşını, daha onlar kapıdan girerken karşıladı.

Julia "Bunu sana geri vermem gerek," diyerek boynundaki eşarbı çözmeye koyuldu.

"Sende kalsın. Annem olsa, sende kalmasını isterdi."

Julia arkadaşını minnetle kucakladı. Onun bu cömertliğine bir kere daha şükran duymaktaydı. Grace'inkine de. Onun cömert varlığı her zaman yanlarında gibiydi.

Scott, Julia'ya bir bardak portakal suyu doldurup masada önüne koyarken "Bu sabah mutlu görünüyorsun," dedi.

"Mutluyum. Gerçekten mutluyum."

"Sana kötü davranmasına izin verme," diye fısıldarken Scott'un ifadesi ciddiydi.

"Çok değişti, Scott. Beni... seviyor." Bunları başka kimsenin duyamayacağı kadar yavaş söylemişti.

Scott ona şaşkın şaşkın baktı. "Vay canına," diye mırıldandı. Sonra ağırlığını öte yana kaydırıp konuyu değiştirdi. "Simon dün kefaret için jüri önüne çıkarılmış. Avukatı onu serbest bıraktırmaya çalışıyor." Julia'ya doğru ihtiyatlı bir bakış yöneltti. "Sonucun ne olduğunu öğrenemedim."

Bu sözlerin bilincine girmesi biraz zaman aldı, ama girince, Julia kaygıya kapıldı. Yanlışlıkla portakal suyunu devirdi, sofrayı vıcık vıcık bir felakete çevirdi.

Kendini toparlamaya çalışırken gözlerini hızlı hızlı kırpıştırıyor, son yarattığı pisliği temizlemeye çalışıyor, bu kadar sinirli olduğu için kendine küfrediyordu.

Gabriel her şeyi devirip durmamdan usanmış olmalı. Ne aptalım.

Daha o ayağa kalkamadan, karşısında bir el belirdi, Julia kendini bir çift kaygı dolu safir göze bakar buldu. Gabriel elini hafif kıpırdattı, onu o eli tutmaya teşvik etti. Onu kendi yanına çekip başka bir tabureye oturttu, çabucak alnından öptü.

"Benimle güvendesin artık," diye fısıldadı. "Onu senin yanına yaklaştırmam." Etkili olabilmek için onun kollarını, bir yukarı, bir aşağı ovup duruyor, onu rahatlatmaya çalışıyordu.

Richard yeni bir çörek hazırlarken, Gabriel onun mahvolan kahvaltısını toparlayıp musluğa yöneldi.

"Ben yaparım. Sen kız arkadaşınla otur." Scott'un sesi, Gabriel'in direğinin dibinden geliyordu. Pesten ve pürüzlü bir sesti. "Ayrıca da, özür dilerim."

İki kardeş arasında geçen bu konuşmayı kimse duymadı; haylaz evlat ile sadık evlat. Gözleri karşılaştı, aralarında bir anlayış, belki de bağışlama ifadesi gidip geldi. Gabriel minnetle başını salladı, dönüp Julia'nın yanına oturdu, kolunu onun beline sardı, titremeleri geçinceye kadar kulağına avutucu sözler fısıldadı.

Onu Selinsgrove'dan hemen uzaklaştırmalıydı.

Arabada giderlerken Julia gözlerini yumdu, ağzından rahatladığını gösteren bir iç çekişi kurtuldu. Heyecanlı bir sabah olmuştu. Gabriel için, ailesine veda etmek her zaman zor oluyordu. Babasına o hafta yaşanan olaylardan sonra veda etmek ise tüm enerjisini almıştı.

"Buradan ayrıldığına üzülüyor musun?" Gabriel'ın eli uzanıp onun yanağını okşadı.

Julia gözlerini açtı. "Bir parçam ayrılmayı istemiyor. Bir parçam da, her şeyi geride bırakmak için can atıyor."

"Ben de aynı şeyleri hissediyorum."

"Babam seninle tokalaşırken ne dedi?"

Gabriel yerinde kıpırdandı. "Bana teşekkür etti. Senin çok daha büyük zarara uğrayabileceğinin farkında olduğunu söyledi." Gabriel uzun parmaklarını Julia'nınkilere kenetledi, elini dudaklarına götürdü. "Benden küçük kızına göz kulak olmamı istedi. Senin onun her şeyi olduğunu da ekledi."

Julia'nın yanağından aşağıya bir gözyaşı damlası yuvarlandı. Onu silip camdan dışarı baktı. Babasıyla ilişkisi enikonu değişmişti.

Uçakta Julia, Gabriel'a sarılarak oturdu, başını onun omzuna dayadı.

Gabriel onun tepesine bir öpücük kondururken "Seyahatimiz için bazı hazırlıklar yapmam gerek," dedi.

"Ne zaman gidiyoruz?"

"Ben Cuma günü dersler biter bitmez yola çıkmayı planlamıştım. Ama sen de geldiğinden, Katherine sana ne not verdiğini bildirene kadar beklemeliyiz. Konferansım 10 Aralık'ta. Sekizinde yola çıksak olur mu?"

"Olur herhâlde. Ben Cuma günü ödevlerimi teslim etmeliyim. Katherine de tezimin bir bölümüyle ilgili taslağı o gün istiyor. Herhâlde notumu birkaç gün içinde yollar. Sekizinde yola çıkabilirim sanıyorum. Sen ne zaman dönmeyi planlıyordun?"

Gabriel kolunu ona sardı, onun başını tekrar kendi omzuna dayadı. "Rachel herkesi Noel'de evde istiyor ve bu konuda çok ısrarcı. Sen de herkese dâhilsin. Yani İtalya'dan ayın 23'ü ya da 24'ünde ayrılıp, Toronto'ya uğramadan doğru Philadelphia'ya uçmalıyız. Meğer ki Noel'i İtalya'da benimle geçirmeyi tercih edesin."

Julia güldü. "Rachel'i sinirlendirmek istemem. Babam da beni bekliyor... Kendi evinde kalamayacağımı bildiği halde" İstemeyerek titredi.

Gabriel onu sımsıkı kavradı. "O halde benimle kalırsın. Otelde oda tutarız. Bir daha senden ayrı odada kalmam."

Julia kızardı, gülümsedi.

"Floransa'nın keyfini çıkarmak için iki haftamız var. İstersen Venedik'e, Roma'ya da gidebiliriz. Umbria'da villa kiralayabiliriz. Todi yakınında çok güzel bir yer biliyorum. Orayı sana göstermek isterim."

"Seninle olduğum sürece, sevgilim, nerede olduğumuz umurumda değil."

Onun dudakları bir an sıkıştı, "Bunun için Tanrı seni kutsasın," diye mırıldandı.

"Rachel düğünü Ağustos sonuna planlıyor. Neden o kadar beklemeyi seçtiğini bilemiyorum." Julia, Gabriel'ın bir şey bilip bilmediğini anlamaya çalışıyordu.

O omuzlarını kaldırdı. "Rachel'i tanıyorsam, gerekli insanlara haber verilmesi ve düğünün cnn'de gösterilmesi için yeterli süreyi aylara sığdıramaz."

Birlikte güldüler.

Julia "Bence Rachel hemen aile sahibi olmak istiyor," dedi. "Acaba Aaron ne düşünür bu konuda."

"Aaron onu seviyor. Onunla evlenmek istiyor. Herhâlde hayatının aşkı, karnında onun çocuğunu taşırsa, bu onu heyecanlandırır."

Bir an sustu, sonra dönüp onun yüzüne baktı. "Julianne, seni rahatsız ediyor mu benim...?"

"Pek sayılmaz, en azından, şimdi etmiyor. Master'ımı bitirmek, doktoram için çalışmak istiyorum. Ders vermek istiyorum." Omuzlarını kaldırdı. "Belki bu da kendinden genç bir kadınla çıkmanın avantajıdır."

Gabriel'dan bir homurtu çıktı. "Kendimi çok yaşlı hissettiriyorsun. Ama sen otuzuna geldiğinde, belki de fikrini değiştireceksin, hatta belki daha erken. O zaman ne olacak?"

Julia kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. "Ne dememi bekliyorsun? Seni istemediğimi mi? Öyle bir şey söyleyecek değilim.

Seni seviyorum, Gabriel. Seni her şeyinle seviyorum. Sonunda yakınlaşabilmişken lütfen beni itip uzaklaştırma." Gözlerini yumdu. "Bu acı veriyor."

"Bağışla beni," diye fısıldadı Gabriel. Onun elini alıp çevirdi, üst tarafını öptü.

Julia bu özrü kabul etti, gevşeyip rahatlamaya çalıştı. Çok yoğun duygularla dolu bir gün geçirmişlerdi.

Gabriel düşünebilmek için gözlerini ovaladı. Ama sonra, bunu yapabilmek için zamana ve ondan uzak bir süreye ihtiyacı olduğunu fark etti.

Sana Paulina'yı anlattığımda, iterek uzaklaştırmak zorunda kalmayacağım...

Aralığın ilk haftası, derslerin de sonu olacaktı. Genellikle sessiz bir hafta olarak geçiyordu. Gabriel'le Julia üstlerine düşeni yapıyor, aralarına mesafe koymaya çalışıyorlardı. Akşamları Gabriel kocaman evinde, Uffizi Galerisi'nde vereceği konferansı hazırlıyor, Julia da ufacık dairesinde denemeleri ve tezi üzerinde çalışıyordu.

Durmaksızın birbirine mesaj çekmekteydiler:

Sevgilim, seni özlüyorum. Gelir misin? G

Julia telefonunun ekranına öyle bir gülümsedi ki ekran utanıp kızardı. Sonra cevabını yazdı:

G, ben de seni özlüyorum. Yazıldığım o çılgın Dante semineri için bir deneme yazıyorum. Herhâlde sabaha kadar uyuyamayacağım. Profesör harika ama çok şey bekliyor. Seni seviyorum, Julia

Dikkatini tekrar dizüstü bilgisayarına çevirdi, Katherine'e vereceği denemeyi düzeltmeye başladı. Birkaç dakika dolmadan telefonu yeniden çaldı:

Sevgilim, şansın var... Ben Dante uzmanıyım. Denemeni buraya getirirsen, sana yardımcı olabilirim ...bütün gece... Sevgiler, GP.S. Bu arada profesörün ateşli mi?

Julia kıkırdadı, *cevap* tuşuna bastı:

Sevgili Dante uzmanı, Profesörüm havai fişeklere karabiber ve vindalo katılmış kadar ateşli. Senin gece çalışmalarına neler sığdırdığını biliyorum... Benim denememi bitirmem senin çalışmalarına dâhil değil. Bu programı Cuma'ya alır mısın? Sevgiler, senin, Julia. XO

Julia telefonuna bakıyor, yeni bir mesaj bekliyordu. Ama mesaj o banyoya gidene kadar gelmedi:

Sevgili Julia, demek enikonu tutuştun ateşimle. Davetimi reddetmen beni bir yalnızlık denizine itti. Efkârımı viskiyle ve Graham Greene romanından iki bölüm okumakla dağıtacağım. Senin X ve O'ların durumu telafi ediyor gibi. Seni seviyorum, G.P.S. Sen güneş kadar sıcaksın, ama çok daha güzelsin.

Julia kendi kendine gülümsedi, kısa bir mesaj çekti, onu ne kadar çok sevdiğini söyledi, ondan sonra da akşamın geri kalanını çalışarak geçirdi.

Sonunda ancak Çarşamba günü, Gabriel'ın son seminerinde karşı karşıya geldiler. Christa Peterson'un tuhaf davranışları, günü hayli ilginç kılmaktaydı. Sesi çıkmıyordu bir kere. Yine moda giysiler içindeydi. Patlıcan rengi bir triko elbise, göğsünü ve poposunu sımsıkı sarmaktaydı. Makyajı kusursuzdu, saçları mükemmel biçimlendirilmişti. Ama yüz ifadesi ekşiydi. Not falan da tutmuyordu. Kolları göğsünde çaprazlanmış durumdaydı sürekli.

Profesör Emerson, bildiği bir soru sorduğunda bile elini kaldırmıyordu. Gabriel gözlüğünün üzerinden ona baktığı, derse katılmasını teşvik ettiği zaman, kaşlarını çatıp başını çevirdi. Gabriel'in aklı Dante'nin Cennet'inde olmasa, bu durumdan tedirgin olabilirdi. Ama olmadı.

Christa'nın davranışı, yalnız sessiz kalmasından değil, Julia'ya açık bir düşmanlık yöneltmesinden ötürü de ilginçti. Ona en büyük düşmanları için sakladığı bakışlarla bakmaktaydı.

Ders bittiğinde Julia, Paul'e "Bunu ne ısırdı acaba?" diye fısıldadı.

Paul kıkırdadı. "Belki de sonunda Emerson'un, önerdiği teze geçerlik vermeyeceğini anlamıştır, kariyer değişimi falan planlıyordur," dedi. "Yonge Sokağı'nda bir striptiz kulübü var, işe alacak kızlar arıyorlar. Belki onda o tarz yetenekler vardır. Ya da belki yoktur."

Bu sefer kıkırdama sırası Julia'ya gelmişti.

"Bu arada, eşarbını çok beğendim. Çok Fransız." Paul sevimli sevimli sırıttı. "Erkek arkadaşından bir hediye mi?"

"Hayır. Lisedeki en iyi arkadaşımdan."

"Eh, sana çok yakışmış."

Julia ona gülümsedi, kitaplarını çantalarına soktular, lapa lapa karın altında kaldırımda yürürken birbirlerine Şükran Bayramı'nı nasıl geçirdiklerine dair sansürlenmiş hikâyeler anlattılar.

31. Bölüm

Cuma günü geldiğinde Profesör Emerson'un keyfi fena halde kaçıktı. Koskoca bir haftayı Julianne'sız geçirmişti, üstelik onun seminerden çıktıktan sonra kendisine bir dönüp bakmadan Paul'le uzaklaşmasını seyretmek zorunda kalmıştı. En çok istediği şey ona dokunmak, herkese onun kendisine ait olduğunu söylemek olduğu halde, mesafesini korumak zorunda kalmıştı. Gece karanlığında çıplak yatarken şeytanlar başına üşüşmüş, kâbuslar ona işkence etmişti... Bunlar *onun* varlığıyla uzaklaşan kâbuslardı. *Onun* ışığı en parlak yıldızınkinden fazlaydı. Yakında o yıldız olmadan yaşamak zorunda kalacaktı.

Sırlarını o uçağa binmeden söylemesi gerektiğini biliyordu. O yüzden de, Julianne'la (herhâlde) son haftası olacak bu haftayı yalnız geçirmiş olmak çok canını yakıyordu. Biletini değiştirmiş, Julianne'ın da Floransa'ya gelmesi için tüm rezervasyonları yapmıştı. Ama bütün bunları yaparken içinde bir burukluk vardı. Seyahatin iptali durumuyla ilgili sigorta da yaptırmamıştı, çünkü Julianne'ın kendisini terk edeceğine inanmaktaydı. Onu o iri, masum gözlerinin koyulacağı, kendisini değersiz bularak reddedeceği anı düşünmekten bile korkuyordu. Ama onun, mahremiyetini böyle bir şeytana *durumu bilmeden* teslim etmesine izin veremezdi. Onun Psyche'sine Cupid olmayacaktı.*

Tam bir şeytanlık olurdu öyle bir şey yapmak.

* Roma mitolojisinden

Bu yüzden, cuma gecesi Julianne tam vaktinde yemeğe geldiğinde, Gabriel onu saklamadığı bir soğuklukla karşıladı, alından kardeşçe öptü, yana çekilip girmesi için yol verdi.

Tüm umutlarını terk et, dedi kendine içinden.*

Julia bir terslik olduğunu anlamıştı. Anlamasının tek nedeni, salondan Puccini'nin *Madame Butterfly* operasının ezgilerini duyuyor olması değildi. Genelde Gabriel onu kucaklayarak karşılar, daha mantosunu almadan onu birkaç kere ihtirasla öperdi. Oysa bu sefer, orada öylece duruyor, göz temasından bile kaçınıyor, onun bir şeyler söylemesini bekliyordu.

"Gabriel?" Julia onun yüzüne dokunmak üzere uzandı. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır," diye yalan söyledi o. Başını çevirdi. "Sana içecek bir şey getireyim mi?"

Julia ondan bilgi koparma çabalarından vazgeçip bir kadeh şarap teklifini kabul etti. Yemek sırasında onun da normale döneceğini umuyordu.

Olmadı. Gabriel yemeğin servisini sessizlik içinde yaptı, Julia rozbif konusunda sofra sohbeti açmaya çalıştığında, hep tek heceli kelimelerle cevap verdi. Julia ona okul çalışmalarının hepsini bitirdiğini, Katherine Picton'un notu Sekiz Aralık'a kadar göndermeyi kabul ettiğini söylediğinde, Gabriel gözlerini çabucak boşalacak şarap kadehine dikip bakmayı sürdürdü.

Julia daha önce onu bu kadar çok içerken görmemişti. Lobby'de onu bulduğunda, zaten çoktan sarhoştu. Ama bu geceki farklıydı. Mutlu, flört eden biri değildi Gabriel bu gece. Acı içinde gibiydi. Julia ne zaman bir şey söylemek için ağzını açsa, onun yüzündeki hüznü görüyor, susuyordu. Her kadehle biraz daha soğuklaşıyor, daha uzaklaşıyordu. Öyle ki, sıra yardımcısının pişirdiği elmalı turtayı servis etmeye geldiğinde, Julia elinin bir hareketiyle turtayı bir kenara iter gibi yaptı, ondan Maria Callas'ı susturmasını, konuşabilmek için fırsat tanımasını istedi.

Bu, Gabriel'ın dikkatini çekmeyi başardı. Bu turta onun akşam yemeğinin tacıydı çünkü. Son Yemeğinin.*

Müziği durdurmak için stereoya doğru giderken "Hiçbir terslik yok," diye pufladı.

"Gabriel, bana yalan söyleme. Çok sıkkın olduğun belli. Anlat bana. Lütfen."

Julianne'in... masum Jullianne'in o iri kahverengi gözleriyle (ve şu anda kırışan alnıyla) kendisine bakışı Gabriel'i tam anlamıyla çökertmek üzereydi.

Bu kadar tatlı olmak zorunda mı? Bu kadar verici? Bu kadar merhametli olması şart mı, o mükemmel ruhuyla?

İçindeki suçluluk duygusu daha da kabardı. Belki de onu baştan çıkarmamış olması iyi olmuştu. Kalbi daha çabuk onarırdı kendini, birbirlerini seks bağlamında tanımamış oldukları için. Yalnızca birkaç haftalığına birlikte olmuşlardı. Göz yaşlarını çabucak siler, iyi yürekli ve istikrarlı biriyle sessiz, huzurlu bir sevgi bulabilirdi... Paul gibi biriyle.

Bu düşünce Gabriel'ın kendini hasta gibi hissetmesine yol açtı.

Tek kelime söylemeden büfeye yürüyüp eline sürahilerden biriyle bir kristal bardak aldı. Sandalyesine dönüp kadehe iki parmak viski koydu. Yarısını tek yudumda içti, bardağı masaya küt diye bıraktı. Boğazındaki yangının sönmesini bekledi, içkinin içine yayılıp onu cesaretlendirmesini, güçlendirmesini bekledi. Ama yüreğindeki acıyı dindirmek için çok daha fazla viski içmesi gerekirdi.

Derin bir soluk aldı. "Sana bazı... tatsız şeyler söylemek zorundayım. Sözlerimi bitirdiğim zaman... seni kaybedeceğimi biliyorum."

* Dante'nin 'Cehennem'inin kapısındaki yazı

* İsa Peygamber'e ve Leonardo Da Vinci'nin 'Son Akşam Yemeği' tablosuna atıf.

"Gabriel, lütfen... Ben..."

"Lütfen, izin ver, söyleyeyim." Kendi saçlarını çekiştirdi. "Cesaretimi kaybetmeden."

Gözlerini yumdu, bir soluk daha çekti. Yeniden gözlerini açtığında, ona yaralı bir ejderha gibi baktı. "Şu anda gözlerin bir katile bakıyor."

Ses Julia'nın kulağına değdi, ama bilincine giremedi. Yanlış duyduğunu sandı.

"Yalnız katil olmakla kalmadım, bir masumun canına kıydım. Benimle aynı odada bulunmaya birkaç dakika daha tahammül edebilirsen, bunun nasıl olduğunu anlatacağım." Ondan bir tepki bekledi, ama onun sessizce beklemekte olduğunu görünce devam etti. "Yüksek lisansım için Magdalen Kolej'e gitmiştim. Bunu zaten biliyorsun. Bilmediğin, oradayken Paulina adlı bir Amerikalı kızla tanıştığım."

Julia içine sesli bir soluk çekti, Gabriel sustu. Julia ona ne zaman Paulina'yı sorsa, Gabriel onu susturmuştu. Paulina'nın bir tehdit olmadığına onu inandırmaya çalışmıştı. Ama Julia ona inanmamıştı. Paulina kesinlikle onların yakınlaşmasına bir tehditti. Ekim ayında Paulina onu, birlikte yedikleri bir yemekten kaldırmıştı. Gabriel o gece kaçmadan önce perişan durumdaydı, Lady Macbeth'den satırlar geveliyordu. Julia beklerken hafif titrediğini hissetti.

"Paulina lisans öğrencisiydi. Güzeldi, uzun boyluydu, sarışındı, kraliçe gibi bir havası vardı. Herkese Rus soylularının soyundan geldiğini söylemekten hoşlanırdı... Bir tür Anastasia gibi. Arkadaş olduk, ara sıra birlikte vakit geçirdik, ama ilişkimiz fiziksel değildi. Başka kızlarla da çıkıyordum, zaten o da birine tutkundu o sıra..."

Ürkek bir tavırla boğazını temizledi.

"Ben mezun olup Harvard'a gittim. Yaklaşık bir yıl kadar e postayla haberleştik... Seyrek olarak. Bana yüksek lisansı için

Harvard'a kabul edildiğini söyledi. Dostoyevski uzmanı olacaktı Kalacak bir ev bulmaya çalışıyordu, ben de, benim binada bir daire olduğunu bildirdim. Ağustos ayında taşındı."

Julia'ya araştıran bakışlarla baktı. O başıyla evetledi, korkularını yüzüne yansıtmamak için çaba gösterdi.

"Onun geldiği yıl benim en zor yılımdı. Tezimi hazırlarken, beklentisi çok yüksek bir profesöre araştırma asistanlığı yapıyordum. Sabahlara kadar yazı yazıyor, pek az uyuyabiliyordum. Kokain kullanmaya o sıra başladım." Bakışları kendi kucağına indi, parmakları masanın üzerinde tempo tutmaya başladı.

"Hafta sonları aynı programda olduğumuz arkadaşlarla içki içmeye gidiyorduk. Ara sıra kavgalara karışıyorduk." Güldü. "Ben her zaman bu kadar nazik değildim. Bazen de bela arıyorduk. Ama işe yaradı sonunda... Simon konusunda."

Sandalyesinde öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. Julia onun dizlerinin sinirli sinirli titreyişini seyretti. Her cümleyle biraz daha tedirginleşiyor, sırrını gömdüğü kuyunun kenarına biraz daha yaklaştığını hissettiği, her hâlinden okunuyordu.

"Bir gece içimizden biri kokain çıkarıp ikram etti. Acaba gece uyumayıp tezimi yazmama yardımı olur mu, diye geçirdim aklımdan. Öyle başladı. Onu uyarıcı olarak kullandım. Bazen onu, bazen alkolü kullanıyordum. Harvard'a gidiyorum diye, kendimi sosyal bir kullanıcı olarak görüyordum. Kontrol edebileceğimi düşünüyordum." Derin derin içini çekti, sesi daha da alçaldı. "Yanılmışım."

"Paulina hep yakınımdaydı. Olmadık saatlerde kapımı vurabiliyordu, çünkü zaten hep uyanıktım. Ben yazılarımı yazarken o kanepemde oturuyor, ya okuyor ya da Rus çayları hazırlıyordu. Yemeklerimi de pişirmeye başladı. Sonunda ona bir de anahtar verdim. Artık hep gelebiliyordu. Kokain aldığım sıralarda pek fazla yemek yemiyordum. Besleyici birkaç lokmayı da onun sayesinde yiyordum."

Gabriel'in sesi daha da karanlık bir tona büründü. Sanki içindeki suçluluk, açığa çıkabilmek için tırmalıyordu onu. Julia'nın gözlerindeki soruyu görünce çenesi kasıldı.

"Kokain aldığımı biliyordu. Başlangıçta saklamaya çalışmıştım, ama o hep yanımdaydı. Sonunda pes ettim, onun önünde de çekmeye başladım. Aldırmadı."

Bu sefer Julia'nın gözlerinden kaçındı. Utanmış görünüyordu. "O her zaman korunmuş bir hayat sürmüştü. Uyuşturucular konusunda da, diğer bir sürü konuda da, tümüyle masumdu. Ben onu kötü etkiliyordum. Bir gece üstündekileri çıkardı, maddeyi birbirimizin üzerinden çekmemizi önerdi. Benim aklım tam başımda değildi tabii... O da çıplaktı..."

Soluğunu yavaşça saldı, başını iki yana salladı, gözlerini kırpıştırdı ve duran ellerinden ayırmadı. "Bahane bulmaya çalışacak değilim. Suç benimdi. O iyi bir kızdı, istediğini elde etmeye de alışmıştı. İstediği bendim; alt katta oturan uyuşturucu bağımlısı." Elinin tersiyle çenesini ovaladı. Julia onun bu sabah traş olmadığını o anda fark etti.

Gabriel sandalyesinde kıpırdandı. "Ertesi sabah ona, bir hata yaptığımı söyledim. Ben tek eşli yaşamaya niyetli değildim. Kokain, seks istememe yol açıyordu, ama zaman içinde de seksten doyum almamı zorlaştırıyordu. *Kurma*, herhâlde. Hafta sonu gecelerini hep başka başka kadınlarla geçirmeye alışmıştım. Ama ona bunları anlattığımda, umurunda olmadığını söyledi. Ne söylesem, ne yapsam, ona ne kadar kaba davransam, yine de gelmeyi sürdürdü. Ben de, onu kolay bir yatak arkadaşı olarak görmeye başladım. Onu düşündüğüm yoktu. Yalnız kendimi düşünüyordum. Bir de uyuşturucuları ve tezimi."

Julia yüreğinin yarıldığını hissetti. Gabriel'in hiçbir zaman kadın sıkıntısı çekmediğini biliyordu. Yakışıklı adamdı, çok da duygusaldı. Kadınlar onun dikkatini çekebilmek için birbirinin

üzerinden atlıyordu. Julia onun geçmişinden zaten hoşnut değildi, ama kendi kendine, ziyanı yok deyip durmuştu.

Oysa Paulina farklıydı. O ismi ilk duyduğunda anlamıştı bunu. Gabriel'in onunla ilişkisinin artık devam etmediğine inanıyordu ama şimdi anlattıkları, tek gecelik bir ilişkiyle ilgili şey değildi. Kıskançlığın yeşil canavarı kalbine dolandı, onu sıkmaya başladı.

Gabriel ayağa kalktı, odada volta atmaya koyuldu. Bir ileri bir geri. Bir ileri bir geri. "Bana, hamile olduğunu söylediğinde her şey patır patır çöktü. Ona beni tuzağa düşürdüğünü söyledim, bebekten kurtulmasını istedim." Yüzü yoğun duygularla kırıştı, içindeki acıyı yansıttı.

"Ağladı. Diz çöktü, Oxford'dan beri bana âşık olduğunu, bebeğimi istediğini söyledi. Dinlemedim. Önüne kürtaj için para fırlattım, onu kapıdan dışarı attım. Çöp atıyormuş gibi." Gabriel inledi, ruhunun derinlerinden çıkıyormuş hissi veren bir çığlık yükseldi içinden. Parmaklarıyla gözlerini ovup duruyordu.

Julia titreyen elini ağzına kapatmıştı. Bunu beklemiyordu. Ama düşünceleri birbirini kovalarken, Profesör Emerson'la ilgili bulmacanın bazı parçaları yerine oturmaya başlıyordu.

"Onu uzun süre görmedim. Kürtajı yaptırdığını düşünüyordum. Araştırmaya bile çalışmadım, kafam o kadar karışıktı. İki ay kadar sonra bir gün sendeleyerek mutfağa girdiğimde, buzdolabıma yapıştırılmış bir ultrason fotoğrafı gördüm. Üzerinde de bir not."

Gabriel sandalyesine yığıldı, başını masaya koyduğu ellerine dayadı. "'*Bu senin kızın, Maia. Ne güzel, değil mi?*' diye yazmıştı." Gabriel'in göğsünden, sözlerini boğan bir hıçkırık yükseldi.

"Küçücük başının, burnunun çizgisini, kollarını, bacaklarını görebiliyordum. Mini mini ellerini, ayaklarını. Çok güzeldi. Dünya güzeli, kırılgan bir bebek. Benim kendi kızım. *Maia*." Yeni bir hıçkırığı yutkunur gibi yaparak giderdi. "Bilmiyordum.

Gerçek değil gibiydi. Resmi görene kadar gerçek olmamıştı sa ..." Gabriel ağlıyordu.

Julia onun gözyaşlarının yanaklarından yuvarlanışına bakarken yüreği sızladı. Kendi gözleri de dolarken ona yaklaşmak üzere kıpırdadı, ama o elini kaldırıp onu durdurdu.

"Paulina'ya, bebek konusunda yardım edeceğimi söyledim. Tabii beş param yoktu. Tüm paramı uyuşturuculara harcamıştım, üstelik satıcıya borcum da yığılmaya başlamıştı. Paulina bunu biliyordu, ama yine de beni istiyordu. Tekrar bir araya geldik, o kanepede okurken ben tezimi yazmayı sürdürdüm. Uyuşturucuyu kesmeye çalıştım, ama yapamadım."

Başını zorla kaldırıp Julia'ya baktı. "Gerisini duymak istiyor musun? Yoksa şimdiden gitmeye hazır mısın?"

Julia hiç kararsızlık göstermedi. Uzanıp kollarını onun omuzlarına sardı. "Tabii istiyorum gerisini dinlemeyi."

Gabriel ona sımsıkı sarıldı, ama bu bir an sürdü, sonra onu itip ellerinin tersiyle yanaklarını sildi. O itiraflarını sürdürürken Julia kenara çekilmiş, bekliyordu.

"Paulina'nın annesiyle babası Minnesota'da yaşıyordu. Zengin değildiler, ama ona para gönderiyorlardı. Grace de bana para yolluyordu, ben telefon açıp istedikçe... Her nasılsa, geçinebilmeyi başarıyorduk. Ya da en azından, kaçınılmaz sonu erteleyebiliyorduk. Ama ben yine de paranın çoğunu uyuşturucuya harcıyordum." Ağzından karanlık bir gülüş kurtuldu. "Hamile bir kadının parasını alıp uyuşturucuya veren biri nasıl bir erkektir?"

Sonra çabucak devam etti. "Eylül'de bir gece bir içki âlemine gittim. İki gün geçtikten sonra döndüğümde, kanepeye yıkıldım. Yatak odasına bile gidemedim. Ertesi sabah uyandığımda, aklım hiç başımda değildi. Koridorda yürürken yerde kanlar gördüm."

Gabriel gözlerini avuçlarıyla kapadı. Bir hayali yok etmeye çalışıyor gibiydi. Julia onun az sonra söyleyeceklerini beklerken soluğunu tuttu.

"O izi takip ettim, Paulina'yı banyoda, yerde, bir kan gölünün ortasında yatar buldum. Nabzına bakmak istedim, bulamadım. Öldü sandım." Birkaç dakika sessiz kaldı.

"Eve gelir gelmez onu kontrol etsem, hemen ambulans çağırırdım. Ama yapmamıştım. Sarhoştum, yıkılmıştım, kendimden başka hiç kimseyi düşünmüyordum. Onun bebeği kaybettiğini söylediklerinde, bunun benim suçum olduğunu anladım. Olay baştan sona, önlenebilir bir ölümdü. Onu kendi ellerimle öldürmüştüm."

Elleri yüzünün tam önündeydi. Onları çevirdi, avuçlarına onları ilk defa görüyormuş gibi baktı. "Ben bir katilim, Julianne. Uyuşturucu bağımlısı bir katil."

Julia itiraz etmek üzere ağzını açtı, ama o hemen sözünü kesti.

"Paulina haftalarca hastanede yattı. Önce fiziksel sorunlar, sonra da depresyon. Ben Harvard'dan süre istemek zorunda kaldım. Çalışamayacak kadar madde etkisindeydim ya da sarhoştum. Birtakım tehlikeli insanlara binlerce dolar borcum vardı, parayı bulma umudum da yoktu. Paulina hastanede kendini öldürmeye kalktı, bu yüzden onu özel bir ruhsal tedavi merkezine yatırmak zorunda kaldım. Ona iyi davranacakları bir yere. Ailesini arayıp yardım etmeleri için yalvardığımda, bana... kendimden utanmam gerektiğini söylediler. 'Onunla evlenmen gerekir, o zaman yardım ederiz,' dediler."

Durakladı. "Yapardım da. Ama Paulina bunları konuşamayacak kadar dengesiz durumdaydı. İçimden, ona karşı görevimi yapmaya, sonra da intihar etmeye karar verdim. O zaman tüm sorunlarımız çözülmüş olurdu."

Gabriel ona soğuk, ölü gözlerle baktı. "Şimdi anlıyorsun ya, Julianne. Ben lanetlenmiş ruhlardan biriyim. Kendi yoz kaygısızlığım yüzünden, bir bebeğin ölümüne, bir kadının parlak geleceğinin ebediyen mahvolmasına yol açtım. *Boynuma koca bir taş bağlayıp beni denize atmış olsalar daha iyiydi.*"

"Bir kaza bu," dedi Julia alçak sesle. "Senin suçun değil."

O acı acı güldü. "Paulina'yla seks yapmam, hamile kalmasına yol açmam benim suçum değil mi? Ya ona fahişe muamelesi etmeme ne demeli, uyuşturucuya bulaşmam? Onu kürtaja zorlamam? Sendeleyerek eve girip acaba o burada mı diye kontrol bile etmemem?"

Julia onun ellerini kendi avuçlarına aldı, sımsıkı tuttu. "Gabriel, dinle beni. Duruma katkıda bulundun, tamam, ama yine de kazaydı. Orada o kadar çok kan varsa, demek bebekte bir sorun vardı. Sen sonunda ambülans çağırmasan Paulina da ölmüş olacaktı. Onu kurtardın."

Gabriel başını kaldırmayınca Julia onun çenesini tuttu, onu kendisine bakmaya zorladı. "Onu kurtardın. Kendin de, o bebeği istediğini söyledin. Bebeğin ölmesini istemedin."

Gabriel onun dokunuşu altında kıvrandı, ama Julia bırakmadı. "Sen katil değilsin. Bu yalnızca trajik bir kaza."

"Anlamıyorsun." Sesi soğuk, koftu. "Ben de tıpkı *onun* gibiyim. O seni kullandı, ben de Paulina'yı kullandım. Kullanmaktan da fazlasını yaptım. Ona oyuncak muamelesi ettim, uyuşturucu verdim, oysa onu korumam gerekirdi. Ne tür bir şeytanım ben!"

"Senin *ona* benzer bir yanın yok," diye tısladı Julia. Duygularına kendini tümüyle kaptırmıştı. "O bana yaptıklarından ötürü hiçbir pişmanlık duymuyor. Fırsat bulsa, yine aynısını yapar. Ya da daha beterini."

Derin bir soluk çekip tuttu. "Gabriel, birtakım hatalar yaptın. Korkunç şeyler yaptın. Ama bunlardan pişmanlık duyuyorsun. Yıllardır bunları telafi etmeye çalışıyorsun. Bunun hiçbir değeri yok mu?"

"Dünyadaki tüm paraları toplasan, bir canın bedelini ödeyemezsin."

"O canı sen almadın," diye itiraz ederken Julia'nın gözleri alev alevdi.

Gabriel yüzünü onun ellerine sakladı. Konuşmalarının bu yöne doğrulacağını tahmin etmemişti.

Neden hâlâ burada? Neden beni terk etmedi?

Julia bir adım gerileyerek ona bir an baktı. Kafası yıldırım gibi çalışıp ona ulaşacak bir şeyler ararken, ondan dalga dalga yayılan umutsuzluğu hissediyordu.

"Victor Hugo'nun *Sefiller*'ini biliyor musun? Kahramanı günahlarından vazgeçiyor, pişman oluyor; bir genç kıza, kendi kızıymış gibi bakıyor. Ama bu arada bir polis onun peşine düşmüş, çünkü onun iyiliğe dönmediğine inanıyor. Sen o pişman adam mı olmak isterdin, yoksa o polis mi?"

Gabriel cevap vermedi.

"Günahın için sonsuza kadar acı çekmen gerektiğine mi inanıyorsun?"

Cevap gelmedi.

"Çünkü anladığım kadarıyla, bunu yapıyorsun... Kendine mutlu olma izni vermiyorsun. Çocukların olmasına izin vermiyorsun. Ruhunu kaybettiğini düşünüyorsun. Ama ya pişmanlık, Gabriel? Ya bağışlanmak?"

"Hak etmiyorum."

"Hangi günahkâr hak ediyor?" Julia başını iki yana salladı. "Ben sana *onunla* olanları anlattığım zaman, sen bana kendimi affetmemi, kendime mutlu olma izni vermemi söylemiştin. Sen neden aynı şeyi yapamıyorsun?"

Gabriel'ın gözleri yerdeydi. "Çünkü sen kurbandın, ben ise katilim."

"Diyelim ki bu doğru. Senin için uygun olan bağışlanma nasıl olmalı, Gabriel? Nasıl olursa adil olur?"

"*Göze göz*," diye mırıldandı o.

"Tamam. *Göze göz* demek, şimdi sen bir çocuğun hayatını kurtarmalısın demek. Mademki bir çocuğun ölümünden sorumlusun,

adalet gereği, bir hayatı geri vererek bunu ödemen gerek. Para vererek, hediyeler vererek değil, hayat vererek."

O hiç hareketsiz oturuyordu, ama Julia onun dinliyor olduğunun farkındaydı.

"Sen Paulina'nın hayatını kurtardın, ama onu saymayacağını biliyorum. Demek ki bir başkasının çocuğunun hayatını kurtarmalısın. O zaman günahının bedeli ödenmiş olmaz mı? Ya da bir çeşit telafi sayılmaz mı?"

"Maia'yı geri getirmez. Ama yine de bir şeydir. Beni... daha az kötü birine dönüştürür." Gabriel'ın omuzları bükük, başı eğikti.

Sesindeki acı neredeyse Julia'nın kalbini yaracaktı, ama o cesaretle devam etti. "Ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kalmış bir çocuk bulup onu kurtarmalısın. İşte bu, kefaret sayılır."

Gabriel başını hafifçe onaylar gibi salladı, iniltisini engellemeye çalıştı.

Julia dizleri üzerine çöktü, onun ellerini yine avuçlarına aldı. "Anlamıyor musun, Gabriel? Ben o çocuğum işte."

Gabriel başını kaldırıp ona, aklını kaçırmış birine bakıyormuş gibi baktı, ıslak gözleri onunkilere saplandı.

"Simon beni öldürebilirdi. Ben tokat atınca öyle kızmıştı ki, odamın kapısını kırıp beni öldürecekti. Polisi arayabilsem bile, asla vaktinde yetişemezlerdi. Ama sen beni kurtardın. Onu kapımdan çektin. Tekrar evime girmesini engelledin. Ben bugün hayattaysam, bunu sana borçluyum. Ben Tom'un küçük kızıyım ve sen benim hayatımı kurtardın."

Gabriel hareketsiz kaldı. Hiç sesi çıkmıyordu.

"*Hayatı karşı hayat*; bunu kendin söyledin. Bir hayatı yok ettiğini düşünüyorsun, tamam, ama bir başka hayatı kurtardın. Kendini affetmen gerek. Paulina'dan seni affetmesini iste. Tanrı'dan seni bağışlamasını iste, ama hepsinden önce, sen kendini affetmelisin."

"Yetmez," diye fısıldadı Gabriel. Hüzünlü gözleri hâlâ ıslaktı. "Kızını geri getirmez, o doğru. Ama Tom'a verdiğin hediyeyi düşün. Bizim bu borcumuzu bir kefaret olarak düşün. Sen şeytan değilsin, benim meleğimsin. Benim meleğim."

Gabriel ona sessizce bakıyor, gözlerinden, dudaklarından, ifadesinden bir şeyler okumaya çalışıyordu. Sonra ellerini uzattı, onu kollarına aldı, kucağına oturttu, gözlerinden yaşlar onun omuzlarına boşalırken onu sonsuz gibi gelen bir süre boyunca öylece tuttu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Sana söylemek için bu kadar beklediğime üzülüyorum. Anlattıklarımın doğru olduğuna üzülüyorum. Bana olan inancını öldürdüm. Bunu biliyorum."

"Seni hâlâ seviyorum."

Julia kulağına fısıldayarak onu avutmaya, yatıştırmaya çalışıyor, ağlamanın onu rahatlatmasını bekliyordu. Sonunda gözyaşları tükenince, Julia onun beyaz gömleğinin düğmelerine uzandı, onları hızlı hızlı açmaya koyuldu, daha o ne yaptığını soramadan. Gömleğin önünü açtı, yakayı geriye itti, parmaklarını dövmenin üzerinden kaydırdı. Sonra yavaşça, çok yavaşça, dudaklarını dövmedeki ejderhanın ağzına yaklaştırdı, onu öptü.

Doğrulduğunda, Gabriel ona ses çıkarmadan, şaşkınlıkla bakıyordu.

Julia eşarbını yavaşça çıkardı, onun elini alıp kendi boynundaki ısırık izine değdirdi. Yara solmuş ama tam geçmemişti. Kendi elini de onun dövmesine dayadı. Gabriel ürperip gözlerini yumdu.

"İkimizin de yaraları var. Haklısın, belki bunlar yok olmayacaklar. Ama ben senin kefaretinim, Gabriel. Benim hayatım, evladını ebediyen kaybedebilecek bir babaya senin verdiğin hediye. Teşekkür ederim."

"Ben riyakâr biriyim." Sesi pürüzlüydü. "Tom'a çok kötü bir baba olduğunu söyledim. Kendim nasıl bir babaydım?"

"Genç bir baba. Tecrübesiz bir baba. Uyuşturucu almamalıydın. Ama Maia'yı istiyordun. Kendin söyledin."

Gabriel ürperdi, ardından birbirlerine sarıldılar.

"Söyleyebileceğim hiçbir şey onu geri getirmez. Ama eğer seni avutacaksa, küçük kızının cennette kutsanmışlarla birlikte şarkı söylüyor olduğunu söyleyebilirim. Grace'le." Uzanıp onun gözyaşlarını sildi. "Eminim, Grace'le Maia senin sevgiye ve bağışlanmaya kavuşmanı istiyorlardır. Bağışlanman için dua ediyorlardır. Seni kötü biri olarak düşünmüyorlardır."

"Nasıl emin olabilirsin?" diye fısıldadı Gabriel.

"Senden öğrendim. Dante'nin *Paradiso*'sunun otuz ikinci Canto'su, Tanrının çocuklar için orada bir yer ayırdığını söylüyor. *Tanrının ülkesi öyle bir yer.* Ve cennette yalnızca sevgi ve bağışlama var. Nefret yok. Kötülük yok. Yalnızca huzur."

Gabriel onu kendine çekti, birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Julia, Gabriel'ın sırrının böyle bir şey olduğunu asla düşünemezdi. Ama şu anda, onun melankolisinin duyduğu yeisi nasıl biçimlendirdiğini öğrendiği için üzgün olmasına rağmen, o üzüntülerin gerçek olduğunu inkâr edemeyeceğini de biliyordu.

Kendisi bir çocuğu sevip sonra onun ölümüyle yüzleşmiş değildi. Bu yüzden ona büyük bir merhamet duyuyor, kendi değerini anlayıp geçmiş günahlarına rağmen sevilecek biri olduğunu kabul etmesi için yardım etmek istiyordu. Onun kucağında, gözyaşları bluzunu ıslatırken öylece oturuyor, Gabriel Emerson'un kim ve ne olduğunu çok daha net görüyordu. Birçok bakımdan, korku içinde bir küçük çocuktu o. Kabahatlerini kimsenin affetmeyeceğini düşünen bir çocuk. Ya da kimsenin kendisini o kabahatlere rağmen sevemeyeceğini.

Ama Julia sevecekti.

"Gabriel, bu sandalyede rahat ediyor olamazsın."

Gabriel başını salladı.

"Gel." Ayağa kalktı, onu da elinden tutarak kaldırdı. Kanepeye götürdü, oturmasını sağladı, dönüp şöminenin düğmesine bastı.

Gabriel ayakkabılarını çıkardı, Julia onu kanepeye uzanmaya teşvik etti, başını kendi kucağına dayadı. Parmağını onun kaşlarından geçirdi, sonra saçları arasından kaydırmaya başladı. Gabriel gözlerini kapamıştı.

"Paulina şimdi nerede?"

"Boston'da. Miras gelince onun adına bir vakıf kurdum, bir de daire aldım. Birkaç kere rehabilitasyona girip çıktı. Ama iyi bakılıyor. Bir iki yıl önce Harvard'da yarı zamanlı derslere de gitti."

"Biz akşam yemeğindeyken aradığı akşam ne olmuştu?"

Gabriel ona şaşkın bir bakış yöneltti, sonra anladı. "Senin o telefonu duyduğunu unutmuşum. İçki içiyormuş, bir araba kazası olmuş. Telefonda isteri hâlinde ağlıyordu. Ben uçağa atlayıp oraya gitmeye karara verdim. Ancak başı dertteyse arar. Ya da bir şey istiyorsa."

"Ne oldu sonra?

"Eve gittim, ama havaalanına gitmek için çıkmadan, Boston'daki avukatımı aradım. O hemen hastaneye koştu, beni aradı, kazada bana anlattığı kadar ağır yaralanmadığını söyledi. Ama bir iki gün sonra aleyhinde dava açıldı. Onu mahkemede savunacak birini tutmak zorunda kaldım. Son zamanlarda iyi, ama böyle şeyler zaman zaman oluyor."

Belki şöminede canlanan ateşin pırıltılarından, belki de en karanlık sırlarını açıklamanın stresindendi, ama o anda Gabriel otuzlu yaşlarına göre dikkati çekecek kadar yaşlı ve yorgun görünmekteydi.

"Onu seviyor musun?"

O başını iki yana salladı. "Duygularımı aşk olarak düşünmüyorum, ama ona karşı bir şeyler hissettiğim doğru. Bana hiçbir zaman *yakın ve tanıdık* gelmemişti, bu da benim ayıbım. Ama onu terk edemezdim. Hele ailesi o kadar uzaktayken ve yardım

etmeyi reddetmekteyken. Sorunlarının sebebi bendim. Belki hiç iyileşemeyecek, başka çocuk sahibi olamayacak..."

"Çocuk sahibi olmamaya bu yüzden mi karar verdin?"

"*Göze göz*, unuttun mu? Kollarımda ağladığını gördüğümde kararımı verdim. Uygulanacak prosedür için bir doktor bulup ikna etmem kolay olmadı. Hepsi bana, çok genç olduğumu, fikrimi değiştirebileceğimi söylediler. Ama sonunda, bu işi yapacak birini buldum. Garip ama... o sıra beni rahatlattı da."

Elini kaldırıp Julia'nın yanağını okşadı. "Ona seni anlattım. Baştan beri kıskançtı, ama ona istediklerini veremeyeceğimi biliyor. Bizim ilişkimiz... karmaşık. O her zaman hayatımın bir parçası olacak, Julianne. Bunu anlamana ihtiyacım var. Yani, eğer sen hâlâ..."

Julia dudaklarını onunkilere bastırdı. "Elbette hâlâ seviyorum seni. Onu destekliyorsun, sorunları olduğunda yardım ediyorsun. Bu çok onurlu bir davranış."

"İnan bana, Julianne, ben onurlu olmaktan çok uzağım."

"Bana... dövmeni anlatır mısın?"

Gabriel gömleğini çıkarabilmek için doğrulup oturdu, sonra onu yerdeki Acem halısının üzerine atıverdi. Julia'nın kucağına yeniden uzandı, onun kabul ve kaygı yansıtan gözlerine baktı.

"Onu Boston'da, rehabilitasyondan çıktığımda yaptırdım."

Julia ejderhayı bir kere daha, çok yavaşça öptü.

Gabriel onun dudaklarını kendi teninde hissedince içine sesli bir soluk çekti.

Julia elleriyle onun saçlarını okşadı, bunun onu avutacağını umdu. "Ejderha neyi temsil ediyor?"

"Ejderha ben ya da uyuşturucular ya da ikisi birden. Kalp. benim kalbim ve kırık, belli. Maia her zaman kalbimde olacak. Sen herhâlde korkunç buluyorsun... vücudumda bu kadar ürküntü verici bir şeyin olmasını. Kalıcı olarak."

"Hayır, Gabriel, öyle düşünmüyorum. O daha çok, bir abide gibi."

"Paulina bebeği kaybettiğinde hamileliği beşinci ayında falandı. Aklı tam başında değildi... Benim de değildi, o yüzden cenaze töreni yapmadık. Bir iki yıl önce Boston'da onun için bir mezar taşı diktirdim." Julia'nın elini yakalayıp avucunu öptü. "Orada gömülmüş değil." Sesinde acı vardı.

"Orada olamaz zaten, Gabriel. O şimdi Grace'le birlikte."

O durakladı, yeniden Julia'nın gözlerine yaşların doluşuna baktı. "Bunun için teşekkür ederim," diye fısıldadı, onun elini bir kere daha dudaklarına götürdü. "Mezar taşının iki yanında birer melek var. Güzel olsun istedim."

"Eminim çok güzeldir."

"Sende o abidenin bir parçası zaten var."

Julia şaşırmış görünüyordu.

"Bursun. Ona ... *Maia Paulina Emerson* adını verdim."

Julia birdenbire yükselen bir gözyaşı damlasını gözünden sildi. "Onu sana geri vermek istediğim için o kadar üzgünüm ki! Bilmiyordum."

Gabriel uzanıp onu burnundan öptü. "Biliyorum, sevgilim. O sırada ne kadar anlamlı bir burs olduğunu henüz anlatmaya hazır değildim. Yalnızca onun sende olmasını istemiştim. Başka hiç kimse yeterince değerli değildi." Onu tekrar yavaşça öptü.

"Sana söylemem gerekir. Rachel'e sordum bu konuyu. Hiçbir şey bilmiyordu."

"Maia ile Paulina'yı tek bilen Richard. Bir de Grace biliyordu. Her şeyden öyle çok utanıyordum ki! Rachel'la Scott'un uyuşturucu meselesini bilmesinin yeterli olduğuna karar verdiler. Ama dövmeyi hiç bilen yok. Bir tek sen."

Julia parmaklarını onun saçları arasında dolaştırıyor, onu sakinleştirmeye çalışıyordu. "Senin Puccini beni korkuttu," diye fısıldadı.

"Bana... uygun gibi gelmişti."

Julia başını iki yana sallıyordu.

"Paulina'ya davranış biçimimden ötürü. O yıllarca beni sevdi, ben onu sevemedim." Omuzlarını garip bir hareketle kaldırdı, gözleri Julia'nın gözlerine ateşler boşalttı. "Sana asla *kelebek* muamelesi etmem. Sana keyfim için yakaladığım bir şeymiş gibi davranmam. İğne batırıp bir karta tutturmam, kanatlarını yolmam."

Julia başını iki yana sallarken yüzünden acılı bir ifade gelip geçti. "Gabriel, lütfen. Ben sana güveniyorum. Sen Puccini'nin Pinkerton'u değilsin. Bunu biliyorum."

Bu açıklamasının kanıtı olarak onu öptü, dudakları onunkilerle birlikte kıpırdadı, sonunda soluk alabilmek için çekildi.

"Gabriel "Seni hak etmiyorum," diye fısıldadı.

"Belki ikimiz de birbirimizi hak etmiyoruz, ama ben kimi seveceğini kendim seçerim. Seni seçtim."

Gabriel ona inanmıyormuş gibi kaşlarını çattı.

"Lütfen seni sevmeme izin ver." Sesi sonunda çatlarken bir gözyaşı damlası yanağından aşağı yuvarlandı.

"Sanki sensiz yaşamayı düşünebilirmişim gibi." Gabriel onu kendine çekti, ışkence içindeki ruhunun umutsuz ihtirası ikisini birbirine kenetledi.

Julia kucağında yatan bu güzel erkeğin yorgun başına doğru eğildiğinde, her hareketi onunkilere uyuyordu. Gabriel'in dudakları onun bileklerine yöneldi, solgun damarların beyaz teninden göründüğü alana ıslak öpücükler yağdırdı.

"Beni affet, Julianne, ama sana ihtiyacım var. Benim tatlı kızım... Sana öyle çok ihtiyacım var ki!" Gözleri mavi alevler gibiydi, ama sesi pürüzlüydü.

Julia neye uğradığını anlayamadan Gabriel yerinde kıpırdadı, Julia onu doğrulmuş, kendini de onun kucağında ata biner gibi oturmuş buldu. Üst bedenleri birbirine yapışmıştı. Gabriel'in eleri Julia'nın bel oyuğuna tapıyor, yünlü pantolonunun üzerinden orayı okşuyordu.

Julia zihninin gerilerinde bir yerden, Gabriel'ın yatak odasındaki o güzel, siyah-beyaz fotoğraflardan birinin anısını çekip çıkardı. Resmin güzelliğini ve ihtirasını ilk kez birinci tekil kişi perspektifinden anlıyordu. Arzu, ihtiyaç, umutsuzluk ve derin, çok derin bir koşulsuz sevgi, karanlık sırların açıklanmasıyla serbest kalmıştı.

Onun öpüşündeki, kucaklayışındaki sevgiyi hissediyor, parmaklarıyla onun ensesini, dövmesinin üzerini okşuyor, öpüşlerini onun göğsünde gezdiriyordu. Her şeyini veridi ona. Acısını gidermek için her şeyi yapardı. Buna kendini vermek de dâhildi.

Isaac'ın kurban edilmesi.

Titreyen parmaklarıyla kendi bluzunun düğmelerini açtı, onu omuzlarından kaydırıp çıkardı. Gabriel'ın ağzından çıkan hafif soluk, ipeğin yere düşerken çıkardığı sesle örtüşüyordu.

Julia onun kefaretiydi.

32. Bölüm

Julia ertesi sabah uyandığında çırılçıplaktı.

Ya da o öyle sanıyordu.

Gabriel'in yatağındaydı, birbirlerine sarılmış durumdaydılar. Başı Gabriel'in omzuna yaslanmış, onun sol kolu Julia'nın sağ kalçasına inmiş, bacakları birbirine dolanmış, kalçaları birbirine yaslanmıştı.

Elini onun sırtından kaydırdığında, onun en güzel kaslarını ve kıvrımlarını saran koton kumaşı buldu, kuşkuyla yokladı. Başını eğip ikisinin arasına baktığında, kendi üzerinde pembe sutyeniyle pembe külotunun olduğunu gördü.

Rüyasında çıplak olarak yatağa yatmış, saatlerce sevişmişlerdi. Gabriel onun üzerine geçmiş, yavaşça içine kayarken onun gözlerini mıknatıs gibi yakalamıştı. Sonunda ikisi birleşmiş, tek olmuşlardı. Başı ve sonu olmayan ebedî bir halka gibi. Gabriel vücudu ve sözleriyle tapmıştı ona. Julia'nın hiçbir zaman hayal edemeyeceği kadar duygulu ve güzel olmuştu sevişmeleri.

Ama o yalnızca rüyaydı. İçini çekti, gözlerini kapadı, önceki akşam olanlar zihninde akmaya başladı. Hüzünle rahatlama birbirine karışıp yüreğine yayıldı; hüzün, Gabriel'in kaybı ve o acılı umutsuzluğu için, rahatlama da artık tüm sırlar açıklanmış olduğu içindi.

Gabriel onun adını mırıldandı, gözleri kapalı göz kapaklarının altında, rem uykusunda kıpırdadı. Dün gece o kadar yorulmuştu ki! Öyle kızgın görünüyordu ki! Julia onun yanağını öptü, yavaşça kollarından sıyrıldı, banyoya yöneldi.

Aynada kendine baktığında, çılgınca dağılmış saçlarını, sıvanmış göz makyajını, öpüşmekten şişmiş dudaklarını gördü. Birkaç aşk çürüğü, renkleri solgun, acısız, boynuna ve göğsüne yayılmıştı. Gabriel şefkatli ama hevesli bir sevgiliydi.

Yüzünü yıkadı, saçlarını fırçaladı ve atkuyruğu yaptı, mor sabahlığı bilerek bir kenara bırakıp Gabriel'ın gömleklerinden birini giydi, düğmelerini ilikledi. Kapının dışından *Globe and Mail*'i aldı, Gabriel'ın asabi ama sevimli bitişik komşusuna utangaç bir tavırla el sallayıp "Günaydın," dedi. Adam çerçevesiz gözlüğünün üzerinden onun biçimli bacaklarına baktı, sonra korkmuş bir fare gibi evine çekilip kapıyı kapadı. Sabah sabah bu kadar güzel birini görmeye alışkın değildi, üstelik üstünde yalnızca Süpermen desenli bir pijama altı vardı.

Julia mutfağa girince, orada da bir keşmekeşle karşılaştı. Yemekten sonra sofrayı toplayan, bulaşıkları yerleştiren olmamıştı. Zihinleri bu tür işleri düşünemeyecek kadar doluydu. Önce bir dilim elmalı turtayı çedar peyniriyle yedikten sonra, Gabriel'ın evini eski kusursuz hâline geri döndürebilmek için işe başladı. Bu iş sandığından uzun sürdü.

Mutfak pırüpak olduğunda Gabriel hâlâ yatağından kalkmadığı için kendine koca bir fincan kahve yaptı, şöminenin yanındaki en sevdiği koltuğa oturup gazeteyi kucağına aldı. Onun Oxford gömleğiyle kendi bluzunu yerde üst üste yatıyor görmek yanaklarını kızartırken dudaklarına da bir gülümseme getirdi.

"Ve işte yapıp yapacağımız bu kadar oldu."

Onu Gabriel durdurmuştu. Kendini ona seve seve verirdi, çünkü seviyordu onu. Julia'ya göre, sorun onunla sevişip sevişmeyeceğinde değil, ne zaman sevişeceğindeydi. Gabriel yine onun çıplak göğsüne doğru bir şeyler mırıldanmış, ilerlemeyi durdurmuştu.

Julia'nın, Paulina'yla ilişkisini ve çocuklarının kaybını duyunca onu terk edeceğinden çok korkmuştu. O itiraflar, bir etki yapmıştı, doğru. Ama onları birbirine daha da yaklaştırmıştı. En azından bunu anlatabilmişti Julia ona.

Üç güne kadar da, iki insan birbirine ne kadar yakın olabilirse, biz de öyle yakın olacağız. İki gün sonra İtalya'ya doğru yola çıkacaklardı. Kendisi Gabriel'ın kız arkadaşı olarak onun konferansına gidecekti. Floransa ziyaretleri sona erince, belki birlikte, iki sevgili olarak Venedik'e ya da Umbria'ya giderlerdi.

Gabriel'le birlikte ne tür olaylar yaşamış olurlarsa olsunlar, onun gömleğiyle onun koltuğunda otururken kendini çok huzurlu hissediyordu. Birbirlerine aitti onlar, buna inanıyordu. Kader onlara komplo kurmazsa, mutluluklarına kavuşacaklardı. Öyle umuyordu. Ama Paulina'nın bir telefon edip Gabriel'i her an telaşa düşürebileceğini bilmek de onu içten içe endişelendirmekteydi.

Bir saat daha geçtiğinde Gabriel başını kaşıyarak ve esneyerek salona geldi. Saçları karmakarışıktı... Okşar vaziyette alnına yerleşen bukle dışında. Üstünde solmuş bir blucin vardı, başka da bir şey yoktu. Çorap bile giymemişti. (Burada Gabriel'ın ayaklarının çok güzel olduğunu da kaydetmek gerekir.)

"İyi günler, tatlım." Julia'nın yanağını parmağıyla okşadı, onu öpmek üzere eğildi. "Bu kıyafetini beğendim." Gözleri gömleğin altından görünen çıplak tenine takıldı.

"Ben de seninkini beğendim. Bu sabah pek gayriresmî görünüyorsunuz, Profesör."

Gabriel eğildi, ona ateşli bir bakış yöneltti. "Bayan Mitchell, üstüme bir şey giymeye karar verdiğim için şansınız var." Onun yüzünde aniden beliren pembeleşmeye güldü, mutfağa doğru gözden kayboldu.

Ah, aşk-tanrısı erkek arkadaşlarıyla sevişmeyi planlayan tüm bakirelerin tanrıları, sonunda beni yatağa götürdüğünde kendiliğinden alev almayayım lütfen. Gabriel kökenli bir orgazma gerçekten ihtiyacım var, özellikle dün geceden sonra. Ne olursunuz!

Birkaç dakika sonra Gabriel yine belirdi, elinde kahve fincanıyla kendini kanepeye attı, tek eliyle uzayan sakallarını sıvazladı. Sonunda kaşlarını çatarak Julia'ya döndü.

"Çok uzaktasın." Davet edercesine elini dizine tıp tıp vurdu.

Julia sırıttı, kalkıp ona yürüdü, onun kendisini kucağına en rahat pozda oturmaya yönlendirmesine izin verdi. Gabriel kolunu minnetle onun kalçasına sardı, gömleğini yukarı çekip elini dantel külotunun arkasına attı.

"Bayan Mitchell bu sabah nasıllar?"

"Yorgun," diye içini çekti Julia. "Ama mutlu." Bakışları onunkilere uçtu. "Eğer söylememde bir sakınca yoksa."

"Sakınca yok. Ben de mutluyum. Hem de, Tanrım, o kadar rahatladım ki." Gözlerini yumup başını arkaya yasladı, derin bir soluk saldı. "Seni kaybedeceğimden emindim."

"Neden?"

"Julianne, eğer burada maliyet-yarar analizi yapıyor olsak, ben yüksek maliyetli, yüksek riskli, düşük getirili bir yatırım sayılırım."

"Saçma. Ben seni hiç öyle görmüyorum."

Gabriel ona yarım bir gülümseme yöneltti. "Sen bağışlamanın ve merhametin ruhusun da o yüzden. Ama kabul etmem gerekir, benim en parlak yeteneklerim şu ana kadar hep saklı kaldı." Sesi boğuklaşmış, mavi gözlerinde çok tanıdık gelen o duyusal kıvılcımlar yine parıldamaya başlamıştı. "Ama onları yeniden, tümüyle ve *sonsuza kadar* hizmetine sunmayı planlıyorum, ta ki sen onlardan da, benden de usanıncaya ve tamamen doyuma varıncaya kadar."

Julia yutkundu. Sesli şekilde.

Gabriel onu alnından öpmek üzere uzandı, onu kucaklayabilmek için kahvesini sehpaya bıraktı. "Kaldığın için teşekkür ederim."

"Seni seviyorum, Gabriel. Bir yere gitmeyeceğim gerçeğini kabullenmen gerek."

O cevap olarak Julia'yı kucakladı, ama sessiz kaldı.

Julia "Hem beni cinsellikle kazanmak zorunda da değilsin. Zaten kazanmış durumdasın beni," diye fısıldadı. "Senin en iyi niteliğin yüreğin, Gabriel, cinsel hayatındaki ustalığın değil. Ben senin kalbine âşık oldum."

Gabriel o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Julia onu kızdırdığını sandı. Ya da hakaret sayılacak bir şey söylemiş olduğundan korktu.

Sevgilin olacak birinin aşk yapma becerilerini, daha denemeden küçümsemek, akıllıca bir şey sayılmaz. Özür dilemek üzere ağzını açacakken Gabriel onu durdurdu.

Uzanıp onu öptü. Kapalı dudak öpücüğüydü, ama çok geçmeden dudak çekiştirmelerine, dil danslarına, yanak okşamalarına dönüştü.

Gabriel geri çekildiğinde, onu göğsüne bastırıp kulağına fısıldadı. "Beni kat kat soyup çırılçıplak bırakıyorsun. Her şeyin içini görebiliyorsun. Her şeyi bilip de beni hâlâ isteyen tek kişisin. Yalnız sen, sevgilim."

Gabriel'in cinselliğini, gerçek yakınlıkla aşkı uzak tutmak için siper olarak kullandığını içgüdüsel olarak biliyordu. Ama onun bunu kabullenmesi, aradaki onca yıl boyunca onun ne büyük acılar ve ne korkunç yalnızlıklar çekmiş olduğunu gösteriyordu. Bütün bunlar da, annesinin onu görmezden geldiği o ruh çöktürücü yılların ve evlat edinilmiş bir çocuk olduğunda yaşadığı acılı uyumu sağlama yıllarının ardından gelmişti. Bütün bunları bilip Maia konusundaki üzüntüsünü de eklediğinde, Julia'nın gözyaşlarını tutmak için çok büyük çaba göstermesi gerekiyor, ağlayıp da onu üzmek istemiyor, ama yine de kendini kontrol etmekte pek başarılı olamıyordu.

"Şşşş, ağlama," diye soludu Gabriel. Gözyaşlarını silip onu alnından öptü. "Seni seviyorum. Lütfen ağlama. Benim için ağlama."

Julia onun kollarına sığındı, ağlamama mücadelesini güçlendirmeye çalıştı. Sakinleşince, konuştu.

"Seni seviyorum, Gabriel. Grace'in seninle ne kadar gurur duyacağını düşünmeden edemiyorum."

O kaşlarını çattı. "Bundan pek de emin değilim. Ama senden ve senin başardıklarından kesinlikle gurur duyardı."

Julia gülümsedi. "Grace'de merhamet gösterme özelliği vardı."

"Vardı, evet. Kelimeleri seçişin çok ilginç. *Ödünsüz Merhamet* kitabı, Grace'in en sevdiği kitaplardan biriydi. Yıllarca bana onu okutmak için uğraştı. Çalışma odamda o kitaptan bir tane var. Belki de arayıp bulsam iyi olur."

"Ne hakkında?"

"Genç bir çift. Adam Oxford'da okuyor, galiba da sonunda C.S. Lewis'in koruduğu bir genç oluyor. Gerçek bir hayat hikâyesi."

"Oxford'a gitmeyi çok isterdim. *Inkling*'ler biralarını nasıl içiyormuş, hikâyelerini nasıl uyduruyormuş, görmek için. Katherine Picton, Oxford'u çok övüyor."

Gabriel onun alnını öptü. "Seni götürmeyi çok isterim. Sana Magdalen Kolej'deki, C.S. Lewis'e ilham veren o heykelleri göstermek büyük keyif olur. *Arslan, Cadı ve Gardırop*'taki taştan hayvanları yazarken. Haziran'da gidebiliriz istersen."

Julia gülümsedi, o da onu öptü. "Grace'in kitabını verirsen, İtalya'ya giderken yanıma alırım. Tatilde okuyacak bir şeyim olması güzel olabilir."

Gabriel bilgiç bilgiç gülümseyip parmağını onun burnunun ucuna değdirdi. "Sana okuyacak zaman bırakacağıma nereden hükmediyorsun?"

Julia kızardı, bir cevap uydurmaya çalıştı, ama Gabriel ciddi bir ifadeyle devam etti.

"Dün gece yarı yolda durduğumuz için özür dilerim. Seni öyle kışkırtıp sonra durdurmam hoş değildi." Gözleri onun tepkisini arıyordu.

Julia onu şefkatle kucakladı. "İnanılmaz duygusal bir akşamdı. Sana yakın olmaktan ve kollarında uyuyakalmaktan çok memnunum. Seni elimden geldiğince rahatlatmak istiyordum yalnızca. Özür dilemen gerekmiyor."

Gabriel onun yüzünü iki eliyle avuçladı. "Julianne, senin yalnızca varlığın beni rahatlatmaya yetiyor. Ama çok yorulmuştum üstelik içiyordum... Tam felaket reçetesi." Başını sallıyor, utanmış görünüyordu. "İlk seferimizin o kadar ağır yük altında olmasını, geçmişimin hayaletleri arasında gerçekleşmesini istemedim. Yalnız bizim olan bir yere gidip yeni anılar yaratmak istiyorum. Mutlu anılar."

"Tabii. Ama dün geceki *ilişkimizden* de oldukça mutlu olduğumu söylemem gerek." Hafifçe gülüp onu öptü.

Gabriel bu öpücüğe hevesle karşılık verdi. "Yani bozulmadın mı?

"Gabriel, sen beklemeye değecek bir centilmensin. *Dur* dedin diye fırtına koparsaydım, nasıl bir insan olurdum? *Dur* diyen ben olduğumda, umarım sen de kabul edersin ve bana kızmazsın."

Gabriel kaşlarını çattı. "Tabii, Julianne. Her zaman *dur* diyebilirsin."

"Eh, tavuk için geçerli olan, horoz için de geçerli olur."

"Yani şimdi *horoz* oldum, öyle mi?" Onu tekrar öptü.

"Kart horoz olmaktan iyidir."

"Yo, olamaz." Gabriel onu kucağında sıktı. "Yaş şakaları yok. Yaş farkımız konusunda zaten yeterince hassasım."

Julia saçlarını savurdu. "Ruhlarımız aynı yaşta olmalı. Kim sayıyor ki?"

Gabriel onun atkuyruğunu çekiştirdi. "İnanılmazsın. Hem zeki, hem komik, hem de, Allah kahretsin, harikulade güzelsin. Dün gece göğüslerini öperken..." Elini saygıyla onun kalbine dayadı. "Boticelli'nin *müz*'üne taş çıkartırsın."

"Boticelli mi?"

"Bir sürü tablosunda hep aynı kadın olduğunu fark etmedin mi? Uffizi Galerisi'ndeki konferansımın konusu o. Boticelli'nin *müz*'ü."

Julia ona tatlı tatlı gülümsedi, o da elini onun kalbine dayadı. "Hevesle bekliyorum."

"Ben de."

Tek başına aldığı duştan sonra Julia, tek başına alışverişe çıkmak için Gabriel'i ikna etmeye bir hayli uğraşmak zorunda kaldı. O, birlikte gitmekte direniyordu. Sonunda Julia, çamaşır alışverişini yalnız başına yapmak istediğini söyleyince, teslim oldu.

"İtalya için yola çıkana kadar benden ayrılmayacağına söz vermeni istiyorum." Ona çatık kaşları arasından bakıyordu.

"Bavul hazırlamam gerek. Bavulum da, içine koyacaklarım da, hep evde."

"Alışverişini bitirince taksiye bin, eve uğra, taksiyi beklet ve bavulunu yap. Aynı taksi seni buraya getirsin. Benim de bir şeyler için çıkmam gerek, ama sende anahtar var, güvenlik kartın da var, ben yokken de girebilirsin."

"Profesör Emerson'un bugün yapması gereken *bir şeyler* neymiş acaba?"

Gabriel ona baştan çıkarıcı gülümsemesini sundu, Julia giydiği külotun kendiliğinden düşmeye çalıştığını hisseder gibi oldu.

"Belki benim de almam gereken şeyler vardır... *Kişisel şeyler.*" Eğilip dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı. "İyi bir sevgiliyim demiştim sana, Julianne. Güven bana. Her ihtiyacını önceden düşüneceğim."

Julia onun soluğunu boynunda hissedince ürperdi. Yarasını saklamak için taktığı eşarp da ürperiyor gibiydi. Onun neyi ima ettiği hakkında zerrece fikri yoktu, ama o sözlerin onun dilinden yuvarlanıp çıkışı, çok etkiliyordu Julia'yı.

Gabriel sahibiydi onun. Vucudunun da, ruhunun da.

Julia mağaza raflarından çamaşırları çekip elindeki torbalardaki seçimlerine eklerken telefonu çaldı. Hemen baktığında, bir yazılı mesaj buldu:

Neye bakıyorsun? - G

Güldü, kısa bir cevap yazdı:

Küçücük şeylere - J

Gabriel hemen cevap verdi:

Ne kadar küçük? GP.S. Resimi yolla.

Julia gözlerini devirip cevap tuşuna bastı:

Aşırı küçük. Resim yok; sürprizi bozar. Sevgiler, Julia

Gabriel'in buna cevap vermesi biraz daha uzun sürdü:

Sevgilim, hiçbir resim, seni tüm ihtişamınla ilk sefer görme tecrübesini bozamuz... O kadar güzelsin ki. Sevgiler, G

Julia'nın parmakları, istediği kadar hızlı yazmaya yetişemiyordu:

Teşekkür ederim, Gabriel. Seni seviyorum. J

Gabriel'in son mesajı tam o deneme kabinine dalarken geldi:

Ben de seni seviyorum, hayatım. İyi eğlenceler... Bir an önce eve, bana dön - G

Onu izleyen iki gün, anafora kapılmış gibi geçti. Gabriel üniversiteyle ilgili kalan işlerini bitirdi, tüm öğrencilerin notlarını teslim etti. Sömestr nihayet bitmişti.

Julia birtakım İtalya-öncesi bakım ve şımartılma seansları için spa'ya özel bir ziyaret yaptı. Acıya duyarlı olduğundan, estetisyenin Brezilya uygulamaları önerisini nezaketle reddetti.

Gabriel seyahat planlarıyla ilgili her şeyi sır gibi saklamış, onu şaşırtmayı planlamıştı. O nedenle de mutlu çift Floransa'ya aralık ayının mevsim dışı sıcak bir gününde vardı, Gallery Hotel Art'ın kapısından girdi. Otel lüks ve moderndi, Julia'nın en çok sevdiği köprü olan Ponte Vacchio'ya da çok yakındı. Holiday'in Dante ve Beatrice tablosundaki Santa Trinita köprüsüne uzaklığı ise, yürüyerek birkaç dakikaydı.

Otel görevlisi Paolo, onları hemen karşıladı. Gerçi Gabriel daha önce bu otelde hiç kalmamıştı, ama Uffizi Galerisinin Müdürü Dottore Massimo Vitali ona gerekli talimatı vermiş, Profesör Emerson ile *fidanzata*'sına* her türlü nezaketin ve kolaylığın gösterilmesini istemişti. Paolo, bavulları taşıyan delikanlıyla birlikte, onları yedinci kattaki süite çıkardı. Süitin adı, Ponte Vecchio Süiti'ydi.

Erkekler önünde Kızıl Deniz gibi yarılıp önce onun girmesi için yol verdiğinde, Julia'nın soluğu kesildi. Yerler koyu renk parke, duvarlar ise açık renkti. Oturma odası zarif modern mobilyalarla döşenmiş, yatak odasından kayarak açılan cam kapılarla ayrılmıştı.

Yatak odası genişti. İki kişilik kocaman yatağa beyaz keten çarşaflar yayılmıştı. Birkaç adım ötesinde, *terrazza*'ya açılan cam kapı bulunuyor, gün ışığının yatağa dökülmesine, onu aydınlatmasına izin veriyordu. Banyoların birinde koskoca bir ayaklı küvet vardı. Julia'nın Philadelphia'da kaldıkları otelde keyfini çıkardığı banyoyu biraz andırıyordu. Öbür banyoda duş ve bir örnek iki tuvalet masası bulunmaktaydı. Gabriel büyük banyoya ilk göz attığında, hemen bu gece burayı Julianne ile paylaşması gerektiğine karar verdi.

Ama buranın en göz kamaştırıcı zenginliği, *terrazza*'nın kendisiydi. Duomo'nun, Palazzo'nun ve etrafı çevreleyen tepelerin manzarası soluk kesiciydi. Julia terasa hâkim o rahat japon

* Nişanlısı

şiltesi yatağa Gabriel'le birlikte, ellerinde Chianti kadehleriyle kıvrılıp yıldızlara baktığını gözünün önünde canlandırmaya çalıştı. Ya da belki (biraz kızardı), o yıldızların altında, mum ışığında onunla aşk yapmayı.

Yıldız ışığında Gabriel'le orgazmlar...

Yalnız kaldıklarında Julia onu sımsıkı kucakladı, bu kadar güzel bir oda seçtiği için ona tekrar tekrar teşekkür etti.

"Hepsi senin için, sevgilim." Gabriel onu yumuşacık öptü. "Hepsi sana."

Doğrusu o anda dünyada en çok istediği şey, Julinne'i hemen yatağa yatırıp onu ditmekti, ama Julia uçakta iyi uyuyamamıştı. Zaten onun yorgun olduğunu da biliyordu. İki kere üst üste esnemiş, onu öpmeye çalıştığında kıkır kıkır gülmüştü.

"Ben duş yapıp Uffizi'ye bir ziyarette bulunmalıyım. Seni yalnız bırakmamın bir sakıncası var mı? İstersen biraz kestir, ya da görevli sana spa'da bir masaj randevusu ayarlasın."

Julia'nın gözleri bu ikinci teklif üzerine ışıldadı, ama keyfini çıkaramayacak kadar uykulu olduğunun o da farkındaydı. "Uyuma fikri iyi geliyor, biliyorum, jet etkisini gidermek için en iyi yol değildi, ama uyursam akşam yemeğinde ve... *daha sonrasında*... çok daha iyi bir arkadaş olabilirim." Kızardı.

Gabriel tek parmağıyla onun çene çizgisini izledi. "Bunu bir kez söyleyeceğim, Julianne. *Acelemiz yok.* Bu gece zamanı akışına bırakıp gevşeriz. Hoş, bence banyoyu bir denesek de fena olmaz. *Birlikte.*" Dudakları seksi bir yarım gülüşle kıvrıldı.

"Güzel olur," dedi Julia.

Gabriel gülerek onun burnunu öptü. "*Farmacia di Santa Maria Novella*'dan birkaç özel malzeme ısmarladım. Kokulara bakıp beğendiklerini seç, onları kullanırız. Bu arada, akşam yemeği rezervasyonumuzu dokuzla dokuz buçuk arasında yaptım."

"Tamam. Nereye gidiyoruz?"

Gabriel neşeyle gülümsedi. "Palazzo dell'Arte dei Giudici. Orayı biliyor musun?"

"Önünden geçmişliğim var, ama lokantaları da olduğunu bilmiyordum."

"Orayı sana göstermek için sabırsızlanıyorum." Elini tutup dudaklarına götürerek öptü. "Meyve sepetiyle birkaç şişe kabarcıklı su ısmarladım. Ne istersen ısmarla, oda hesabına kaydetsinler." Sırıttı. "Ama şampanyayı sonraya bırak. Birlikte içelim. *Küvette.*"

Julia ayaklarına baktı. "Beni şımartıyorsun."

Gabriel onun çenesini kaldırdı. "Hayır, sevgilim, şımartmıyorum. Yalnızca baştan beri görmen gereken muameleyi gösteriyorum. Tüm hayatın boyunca budalalar arasında yaşamışsın. En başta geleni de ben olmak üzere."

"Gabriel, pek çok şey olabilirsin, ama budala olmadığın kesin." Duş yapmak üzere dönmeden, parmak uçlarına yükselip onu dudaklarından öptü.

Birkaç saat sonra Gabriel, dostu Massimo Vitali'ya yaptığı nezaket ziyaretinden döndü. Birlikte *espresso* içerek Gabriel'ın ertesi akşam vereceği konferansı konuşmuş, ardından onuruna Uffizi içinde verilecek şölenin ayrıntılarıyla ilgili planlar yapmışlardı. Gabriel bu jest için müteşekkirdi, ama kendi adına olmaktan çok, Julianne için seviniyordu. Bu kadar hoş bir davete katılmanın onu çok memnun edeceğinden emindi. Hem de en sevdiği sanat galerisinde.

Süite döndüğünde Gabriel salondan yürüyüp yatak odasına girdi, Julia'yı yatağın tam ortasında, yorganların üzerinde uyur buldu. Şampanya rengi saten pijamalarını giymişti. Uzun saçları başının çevresinde akaju bir hale gibiydi. Kumral saçlı bir 'Uyuyan Güzel' olmuştu.

Bir an onun uyuyuşunu seyretti, sonra onu yanağından öptü. O kıpırdamayınca, terasta kendine bir içki doldurup onu uyandırma saatine kadar beklemeye karar verdi. Aslında bir süre kendi

başına kalıp bundan sonraki birkaç günle ilgili planlar yapmak, hayaller kurmak iyi olurdu. Omuzlarından bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Artık Paulina ile Maia hakkındaki gerçekleri bilmekle kalmıyor, üstelik onu yine de seviyordu. Ayrıca Hukuk Komitesi'nin önüne çıkmaktan kurtulmuş, akademik sömestrin sonuna birlikte gelebilmişlerdi. Şükretmesi gereken çok şey vardı. Hepsinden önemlisi de, Julianne iki hafta boyunca onunla baş başa olacaktı.

Julia birlikte olup terk edeceğin tip kızlardan değildir. Evlenilecek kızlardandır. Scott'un sözleri kulaklarında çınlıyordu.

Hakkı vardı Scott'un. Julia çok özeldi: zeki, merhametli, tüm kalbiyle sevebilen ve cömertçe verebilen bir kızdı. Bir aşk macerasından çok daha fazlasını hak eden biriydi... Ama zaten, herkes ne derse desin, Gabriel ilişkilerini bir aşk macerası olarak düşünüyor değildi. Ceketinin cebine sakladığı küçük kadife kutuyu gizlice okşadı. Uzun süreli ilişki fikri her zaman öyle uzak bir hayaldi ki... Ama Julianne bunların hepsini değiştirmişti.

Bu akşam için planı, onu ne kadar çok sevdiğini anlatmaktı. Ona hayranlığını ifade edecek, rahatlamasını sağlayacaktı. Bir köpük banyosu, bir masaj... Vücudunu ona açarken rahat hissetmesini sağlamak için elinden ne gelirse. Julianne hâlâ utangaçtı onunla birlikteyken. Gabriel onun kendini seksi ve arzulanır hissetmesini istiyordu. Simon onun özgüveninde derin yaralar açmıştı. Julianne kendini frijid sanıyordu. Sakar ve cinsel açıdan yetersiz olduğunu hissediyordu. Sonunda seviştiklerinde Gabriel'i hayal kırıklığına uğratacağından korkuyordu.

O yalanları onun kafasından silip o yaraları iyileştirmenin uzun zaman alacağını biliyordu Gabriel. Onun özgüvenini adım adım onarmakta kararlıydı. Onun da kendini, Gabriel'ın gördüğü gibi görmesine, seksi, çekici ve ihtiraslı olduğunu anlamasına yardımcı olacaktı.

Bunu yapmanın tek yolu, zamanı kullanmak, sabırlı ve kararlı davranmaktı. Ona sevgisini göstermeyi, tüm erotik sanat bilgilerini onun hizmetine sunmayı hevesle bekliyordu. O kendisi hiçbir zaman böyle şeyleri, böyle bir dikkati talep etmeyecekti, bu da ona hepsini sunmayı daha da doyurucu kılıyordu.

Eğer ilişkileri daha ilerlemiş olsa, Julianne daha az utangaç olsa, ona terasta sevişmeyi önerirdi. Julianne'in pembe beyaz teninin yıldız ışığında parıldayışını düşünmek, yüreğinin kabarmasına, pantolonunun seğirmesine yol açıyordu. Ama dışarıda seks yapmak herhâlde ona çok fazla gelirdi... Kendisi de onu rahatsız edecek bir şey yapmaya niyetli değildi.

Buraya bir daha gelmemiz gerekecek...

33. Bölüm

Akşam saat sekizde Bayan Julianne Mitchell saçlarına son düzeltmeleri uyguluyor, sevgilisi de banyo kapısının kenarından onu özlemle seyrediyordu. Bayılıyordu ona. Bu her bakışından, her dokunuşundan belliydi. Gözlerini hiç kırpmıyor, en küçük hareketini kaçırmamaya çalışıyordu.

Julia saçlarını kıvırıp tepesine toplamış, birkaç bukleyi yüzünün çevresine düşürmüştü. Gabriel onları parmaklarına dolamak istiyordu. Toronto'daki estetisyeni Julia'ya bir tüp 'saklayıcı' krem vermişti. En kötü yaraları bile saklayabiliyordu. Öyle de etkili çıkmıştı ki, Julia artık Simon'un ısırık yarasını saklamak için eşarp takmak zorunda kalmıyordu. O yarayı unutabilmek Julia'yı neşelendiriyordu. Özellikle de Grace'in eşarbı, yeni elbisesinin rengiyle uyuşmadığı için.

Elbise ipeksi, zümrüt yeşiliydi; uzun kollu, 'V' yakalıydı. Eteği dizlerinin hemen üzerinde bitiyordu. Siyah ince çoraplar giymişti. Siyah Prada ayakkabılarını giymek üzere eğildiğinde, Gabriel içinden ona bu ayakkabılardan çok çok almaya karar verdi. Bacaklarını harika gösteriyor, eğildiğinde göğsünün yakasından görünüşüne bile katkıda bulunuyorlardı.

"İzin ver," dedi, yeni ütülenmiş kıyafetiyle onun önüne diz çöktü. Elini tutup kendi omzuna koyarak dengede durmasına yardımcı olurken, her bir ayağı kaldırıp ayakkabıları giydirdi.

Julia "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Gabriel gülümseyip onun elini öptü. "Senin için yapılmayacak şey yoktur, Kül Kedisi."

Julia dolaptan trençkot ceketini çekti, tam giyecekken Gabriel uzanıp ceketi ondan aldı.

"Ben giydireyim," diye itirazını seslendirdi. "Sana ikramlarda bulunmak istiyorum."

"Alt tarafı bir ceket, Gabriel. Kaygılanma."

"Ceket olduğunu biliyorum. Ama bana centilmen gibi davranıp seni onurlandırma fırsatı tanıyor. Lütfen beni bundan mahrum bırakma, Julianne."

Julia hafif kızardı, başıyla evetledi. Böyle bir dikkate alışık değildi, bir tek Gabriel'dan gelen hariç... Zarif davranmak, onun kendisine yardım etmesine izin vermek istiyordu, ama bu kadarını beklemiyor, ayrıca kendisinin bunu hak ettiğini de düşünmüyordu. Onu öpmek üzere uzandı, dudaklarına bir teşekkür fısıldadı. Gabriel kolunu tutup onu yönlendirdi, alt kata inip lokantaya doğru yürüdüler.

Julia ile Gabriel, Palazzo Vecchio'dan Palazzo dell'Arte dei Giudici e Notai'ye kadar olan, parke taşı döşeli yolda yavaş yavaş yürüyor, gülüşüyor, Floransa'ya yaptıkları daha önceki ziyaretlerin anılarını paylaşıyorlardı. Yavaş yürümeye de mecburdular, çünkü Floransa sokaklarında yüksek topuklarla yürümek kolay iş değildi. Bereket versin Gabriel, Julia'nın koluna girmiş, ona ustaca kavalyelik etmekteydi. Julia o sayede dik yürüyebiliyor, Floransa'lı gençlerin kurt ıslıklarının ve iltifat çığlıklarının da çoğundan kaçınabiliyordu. Dante'nin zamanından bu yana bu kent pek de fazla değişmemişti.

Gabriel'in seçtiği lokantanın adı *Alle Murate*'ydi. Duomo'dan fazla uzak olmayan, on dördüncü yüzyıldan kalma bir lonca binasındaydı. Binanın freskleri inanılmaz olduğu gibi, orada Dante'nin de bir portresi vardı. Julia sanat eserlerinin güzelliği karşısında

mest oldu, garson onları masalarına götürürken kendini biraz sersemlemiş hissetti.

Gabriel asma katta, aşağıdaki salona bakan sessiz taraftaki masa ayırtmıştı. Tonozlu tavanın tam altındaydılar. Orası bu yerin en iyi masasıydı, çünkü Orta Çağ illüstrasyonlarının en yakından seyredilebileceği yerdi. Julia, Gabriel'ın elini tutup sıkarken, tepelerindeki fresklerde dört melek uçuşmaktaydı. Kendinden geçmişti Julia.

"Çok güzel. Teşekkür ederim. Bu fresklerin burada olduğundan hiç haberim yoktu."

Gabriel onun bu hevesine gülümsedi. "Yarın akşam daha da güzel olacak. Massimo bana konferansının müze kapandıktan sonraki saatlere planlandığını söyledi, ardından da önemli yerel konuklarla ve üniversite hocalarıyla bir resepsiyon var. O bitince, Galeri'nin içinde bir ziyafete davetliyiz. Yarı resmî bir şey olacak, biz de şeref misafiri olacağız."

Julia incecik gülümsedi. "Ben yarı resmî bir kıyafet getirmedim."

"Eminim getirdiğin her şey seni çok güzel gösterecektir. Ama aynı kıyafeti iki kere giymek istemiyorsan, bunu anlarım. Yarın alışveriş de yapacağız demektir."

"Sence ben seni yalnız bıraksam daha iyi olmaz mı? O ziyafet senin konferansının kutlaması. Herhâlde çok işin olacaktır. Belki ben yokken, dolaşıp konuklarla sohbet etmen daha kolay olur."

O uzanıp bir buklesini yüzünden kaldırdı. "Julianne, senin gelmeni yalnızca teşvik ediyor değilim, gelmen zaten gerekli. Ben sosyal topluluklara yalnız gitmekten hoşlanmam. Hep yalnız gitmişimdir. Senin yanımda olman, gecenin tek zevkli yanı olacak, inan bana. Benimle gelmek istemiyor musun?" Yüzüne kaygılı bir ifade gelmişti.

"Ben seninle olmaktan her zaman zevk alırım. Ama insanlar benim kim olduğumu, ne işle meşgul olduğumu soracaklar... Bu seni tuhaf duruma düşürmez mi?"

Gabriel'ın yüz hatları birden karardı. "Tabii ki hayır! Benim sosyal yaşamda varlığını sağlamak, seni kız arkadaşım olarak herkese tanıştırmak için sömestrin bitmesini bekledim. Lisansüstü öğrencisi olmanın hiç utanç verici bir yanı yok. O şölendeki insanların yarısı lisansüstü öğrencisi olacak. Sen yetişkin bir kadınsın, zekisin, güzelsin..."

Muzip muzip sırıttı. "Rakiplerimi senden uzak tutabilmek için senin yanında olmak zorundayım. Çevrende Etrüsk kurtları gibi dolanıp duracaklar, partideki en güzel kızın dikkatini çekmeye çalışacaklar."

Julia minnetle gülümsedi, onu öpmek üzere eğildi. "O halde ben de seninle gelmekten mutluluk duyacağım."

Gabriel cevap olarak onun eline dudaklarını değdirdi, avucunun içini öptü, sonra dudaklarını yavaşça elbisesinin koluna kadar kaydırdı. Kumaşı dirseğine kadar itip onun çıplak tenini dudaklarına sundu. O kolunun narin tenini ıslak öpücükleriyle yavaşça süslerken, Julia'nın göz kapakları titredi. Gabriel dudaklarını dirsek içindeki duyarlı yere kaydırıp hafifçe emdi. Çünkü Gabriel'in bildiği, ama Julia'nın bilmediği şey, bir kadının dirseğinin özel tahrik noktası olduğuydu.

Tam arkasında garsonun boğazını temizlemesi, Gabriel'ın öpücüklerini ancak yavaşlatmaya yaradı. Julia yakalanmış olmaktan ötürü kıpkırmızı kesilince, o da onun kolunu istemeyerek bıraktı.

Toscana şarabını içip *antipasti*'lerini yerken, Gabriel ona yurt dışı eğitim programıyla ilgili sorular sordu. Nerede oturmuş, neler yapmıştı? Julia ona Uffizi'ye hemen hemen her gün gelip Boticelli'nin şaheserlerine baktığını söylediğinde, acaba kader diye bir şey gerçekten var mı, diye düşünüyordu. Ayrıca da,

nasıl olup da onu bir kere değil, iki kere bulacak kadar şanslı olabildiğine şaşıyordu.

Esas yemeği bitirdiklerinde, arkalarına yaslanıp birbirlerinin gözlerine baktılar, ara sıra temiz öpücüklere fırsat tanıdılar. Gabriel onun elini bırakıp ceketinin cebini yokladı.

"Senin için bir şeyim var," dedi.

"Gabriel, bu gezinin kendisi bir hediye, üstelik bana elbise almaya da kalkışıyorsun. Olmaz."

O başını iki yana salladı. "Bu farklı. Ama sana vermeden önce, reddetmeyeceğine söz vermeni istiyorum."

Julia onun ciddi mavi gözlerine baktı. Şaka yapmıyordu. Aslında... çok ciddileşmişti. Sağ avucunda sakladığı şeyin ne olduğunu merak etti.

"Ne olduğunu bilmeden söz veremem."

Gabriel yüzünü buruşturdu. "Peki, açık fikirli olacağına söz verir misin?"

"Tabii."

"Uzat elini."

Julia isteneni yaptı, Gabriel onun avucuna küçük, siyah bir kadife kutu koydu. Julia keskin bir soluk aldı.

"Yüzük değil. Rahat nefes alabilirsin." Gülümsüyordu, ama gözleri çok yoğun bakıyordu.

Julia kutuyu açtı, gördüğü şey onu afallattı. Siyah ipek kumaşın kıvrımları arasında bir çift iri, yuvarlak, mükemmel tek taş küpe yatmaktaydı. Her biri yaklaşık bir karat kadar vardı.

"Gabriel, ben..." Söyleyecek kelime aradı, ama bulamadı.

"Reddetmeden önce, sana bunların hikâyesini anlatmam gerek. Dinler misin? Hatırım için?"

Julia başını evet manasında sallarken, taşların parıltısından hipnotize olmuş gibiydi.

"Bunlar Grace'indi. Richard bunları ona, ilk defa onu sevdiğini söylediği gün vermiş. Çok geçmeden, Richard ona tümüyle âşık olmuş. Söylentilere göre Richard ona bunları alabilmek için arabasını satmış."

Julia'nın ağzı açık kalmıştı. Evet, şimdi tanımıştı küpeleri. Grace onları hemen hemen her zaman takardı.

"Bunlar senin olsun istiyorum."

Julia başını iki yana salladı, sonra kutuyu yavaşça, saygıyla kapadı, ona uzattı. "Yapamam. Senin annenin onlar. Sende kalmalı."

"Hayır."

"Gabriel, lütfen. Ya Rachel'e ya da Scott'a verilmeli bunlar."

"Rachel'le Scott'ta başka parçalar var. Richard bunları bana verdi." Gabriel paniklemeye başlarken tek yapabildiği, porselen tenin ortasındaki kadifeye konsantre olmaktı. Gözleri biraz kısıldı. "Bunları reddedersen beni yaralamış olursun." Sözleri fısıltı düzeyinin pek az üzerindeydi, ama Julia'ya etkisi, çığlık atmış gibi güçlü oldu.

Aklını toparlayabilmek için bir dakika kadar sustu. "Çok üzgünüm. Bunlar çok güzel. Bana vermek istediğin için kendimi ne kadar harika hissettiğimi de ifade edemem, ama bu yanlış."

Julia onun ifadesinin kırgınlıktan yaraya dönüşmekte olduğunu görüyordu. Hemen gözlerini indirip masanın örtüsüne dikti.

"Beni yanlış anlıyorsun, Julianne. Sana bunları, Grace'in bir şeyi sende bulunsun diye vermiyorum. Bunlar eşarba ya da bir dizi inciye benzemiyor."

Julia onun devam etmesini beklerken avurdunu çiğneyip duruyordu.

Gabriel masanın üzerinden uzanıp avucunu onun yanağına dayadı. "Bunları, kalbimi sana verdiğimi ifade etmek için veriyorum." Gözleri onunkileri ararken yutkundu. "Julianne, sen hayatımın aşkı olduğunu, benim olan bir şeyin ebediyen senin

olduğunu bilmek istediğimi ifade etme şeklim bu benim. Anlamıyor musun? Bu pırlantalar benim kalbimi temsil ediyor. Bunu reddedemezsin."

Julia onun son derece ciddi olduğunu gözlerinden okuyordu. Bunun yerine bir yüzük verse, şaşıracağını, ama kabul edeceğini de biliyordu. Julia için dünyada ondan başka hiç kimse yoktu, yalnız o vardı. O halde neden kararsızdı?

Bir yanda kendi gururu, diğer yanda da, hediyesini reddederse onu inciteceğine dair o kabul edilmez, acılı düşünce duruyordu. İstemiyordu onu incitmeyi. Seviyordu onu. Demek ki karar şimdiden verilmişti.

"Çok güzeller. Senin aşkın dışında, ömrümde bana verilen en güzel hediye. Teşekkür ederim."

Gabriel minnetle onun parmaklarını öptü. "Grace birbirimizi bulduğumuza memnun olacak. Buna inanıyorum, Julianne. Şu anda bize baktığına, bizi kutsadığına inanıyorum. Küpeleri sevdiğim kadına verebildiğim için çok sevineceğini biliyorum."

Gülümsedi, elini uzatıp onu kendine doğru çekerek ihtirasla kucakladı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Onu öptükten sonra, kutuyu elinden aldı, açıp küpeleri onun kulaklarına taktı, her kulağa şefkatli birer öpücük kondurdu. "*Meraviglioso*. Harika."

Julia utanarak güldü. "Aşağıdan herkes bize bakıyor."

"Herkes değil. Garson mutfakta." Ona aynı bilgiç gülümsemeyi sundu, birlikte güldüler.

Gabriel onun gözlerine baktı, eğildi, kulağına fısıldadı. "*Bil ki çok güzelsin, sevgilim.*"

Julia bu erotik ibranı dizesini duyunca fena halde kızardı, onun boynuna doğru fısıldayarak cevap verdi. "*Gece yatağımda, ruhumun sevdiğini aradım. Aradım, ama bulamadım. Şimdi kalkıp kentin sokaklarına çıkacağım, geniş sokaklarda onu arayacağım.*"

Gabriel buna yavaşça, şaşırmış bir ifadeyle gülümseyerek karşılık verdi, garson geri dönene kadar da onu öpmeyi sürdürdü.

Julia tatlıyı reddedip şarap şişesini de boşalmış gördüklerinde, mutlu çift otellerine doğru yola koyuldular.

"Ayakların nasıl?" Gabriel endişeyle onun o güzel, topuklu ayakkabılarına bakıyordu.

Julia onun elini sıktı. "Ayaklarımı hissedemiyorum bile. Şu anda mutluluktan başka hiçbir şey hissedemiyorum."

Gabriel şefkatle gülümsedi. "Benim tatlı kızım."

Bir tek bukle seçti, yavaşça parmağına doladı, sonra bıraktı. "Bir tur atmaya dayanabilir misin? Duomo geceleri çok güzel oluyor, hem ben seni hiç onun gölgesinde öpmedim."

Julia başıyla evetledi, Brunelleschi'nin kubbesini seyretmek üzere kiliseye doğru yürüdüler. Rönesans mimarisinin inanılmaz bir şaheseriydi. Kocaman, yumurta biçimindeki kubbe, güzel kilisenin üzerinde, fayanslarla kaplı olarak yükseliyordu. Yapının önüne ilerlediler, tam karşısındaki Vaftizhane'nin önünde durup kilisenin ön cephesine ve kubbesine baktılar. Gece olduğu halde soluk kesiciydi yapı.

Gabriel onu göğsüne yaslayıp sevgiyle öptü, parmakları onun saçlarının bukleleriyle oynadı.

Ağzı kulak memesine kayıp onu dudakları arasına aldığında, Julia yarı inleyen bir ses çıkardı.

"Sana bunları vermiş olmanın ne tür bir his olduğunu bilemezsin." Küpeye burnuyla dokundu. "Benim sevgimi, herkes görsün diye üzerinde taşıdığını bilmek..."

Julia buna, onu hevesle öperek cevap verdi.

Parmakları birbirine kenetlenmiş olarak, kendilerini Ponte Santa Trinita'ya, Dante'nin Beatrice'i gördüğü yere doğru mıknatıs gibi çekilir buldular. Köprünün üzerinde durup altta akan Arno'ya baktılar. Nehri iki yamaçtaki binaların ışıkları aydınlatıyordu.

"Julianne," diye mırıldandı Gabriel. Onu kollarına aldı, birlikte nehrin akışını seyre daldılar.

"Gabriel." Julia ona gülümsedi, öpülmeyi bekler gibi yüzünün açısını ayarladı.

Gabriel onu önce yumuşak öptü, ama sonra öpüşü giderek yoğunluk kazandı. Birden geri çekildi. Köprüdeki yayaların dikkat odağı olduklarını fark etmişti.

"Seni yeniden bulduğuma o kadar memnunum ki, ömrümde bu kadar mutlu olmamıştım." Onun yanağını tembel tembel okşadı, dudaklarını onun alnına dayadı.

Julia içgüdüsel bir hareketle onu kravatından tutup kendine doğru çekti, yüzlerinin arasında birkaç santim mesafe kaldı. "Seni istiyorum," diye soludu Julia. Sonra onu daha da çekip öptü.

Hem de ne öpüş! Kedi yavrusu görünüşünün altından, kaplan ortaya çıkmaya başlamıştı. Julia, Gabriel'in sevgisiyle ateşlenen tüm ihtirasını onun ağzına boşaltırken, neler hissettiğini ona göstermeye çalıştı. Elleri normalde onun omuzlarında ya da saçlarında kalırken, şimdi kravatını bırakıp göğsünü, sırtını keşfediyor, kaslarını giysilerinin altından hissediyor, onu kendine sımsıkı bastırıyordu.

Onun bu saldırganlığı Gabriel'i mest etti. Makul çerçevede karşılık verdi, çünkü köprünün arkada kalan ucunda birikmiş birtakım küstah genç grupların sağdan soldan sürekli geçmekte olduklarını fark ediyordu.

İkisi de soluksuz kalınca, Julia dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı. "Senin olmak istiyorum. Şimdi."

"Emin misin?" diye soludu Gabriel. Onun kalçalarını ve poposunu okşuyordu.

"Tüm kalbimle."

Gabriel başparmağını onun şişmeye başlayan alt dudağına değdirdi. "Ancak sen hazırsan."

"Seni her zaman istedim, Gabriel. Lütfen beni daha fazla bekletme."

O yavaşça güldü. "O halde bu köprüden ayrılmalıyız."

Onu bir daha öpüp izin istedi, kısa bir telefon konuşması yaptı. İtalyanca ve hızlı hızlı konuştu. Otel görevlisinden bir şeyi yapmasını istiyor gibiydi, ama Julia her söyleneni duyamadı. Gabriel bilerek ona arkasını dönmüş, çok kısık sesle konuşmuştu.

Julia neler olduğunu sorduğunda, sırıttı. "Göreceksin," demekle yetindi.

Otele dönmeleri gerekenden uzun sürdü, çünkü iki adımda bir durup ihtirasla öpüşüyorlardı. Gülüşmeler, öpüşmeler, şefkatli kucaklaşmalar, baştan çıkarma şakaları ve karanlık bir sokakta duvara dayanarak yaptıkları bir tangodan sonra, otele vardılar.

Ama gerçekte baştan çıkarma olayı zaten olup bitmişti. O aslında yıllar önce, bir elmalıkta gerçekleşmişti.

Gabriel ile Julia çatıdaki süitlerine girip *terrazza*'ya çıktıklarında, çok ihtiyaç içeren bir elektriğin titreşimini paylaşıyorlardı. Bu durumda, Julia'nın değişiklikleri fark etmesi biraz zaman aldı. Etrafa sütun mumlar dikilip yakılmış, yıldızların ışığına sıcak bir katkı getirmişlerdi. Hava yasemin kokuyordu. Yastıklarla kaşmir battaniye onları, gelip şilteye yaslanmaya davet ediyordu.

Bir buz kovasında soğumakta olan şampanya şişesi, hemen yanı başlarındaydı. Julia bir tabakta çikolataya batırılmış çilekleri, onun yanındaki tiramisu'yu gördü. En son da, Diana Krall'ın müziğini duydu.

Gabriel arkasından yaklaşıp kollarını onun beline sardı, burnuyla sol kulağını gıdıkladı. "Bu hoşuna gidiyor mu?"

"Çok güzel."

"Bu akşam senin için planlarım var, aşkım. Korkarım o planlar daha uzun süre uyumamamızı gerekli kılıyor."

Julia onun sevgi ve duygu dolu sesinin tonunu duyunca ürperdi.

Gabriel onu daha sıkı tuttu. "Seni ürkütüyor muyum?"

O başını iki yana salladı.

Gabriel yavaşça onun boynunu öpmeye başladı, dudaklarını teninde kaydırdı. "Bir arzunun ilanı," diye mırıldandı. "Ama bugün o ilanı gerçekleştirip seni yatağa götüreceğim ve benim olmanı sağlayacağım."

Julia bir daha titredi, bu sefer Gabriel kolunu onun köprücük kemiğinden dolaştırarak onu kendine sımsıkı yasladı. "Rahat ol, sevgilim. Bu gece zevk gecesi. Senin zevkin. Bütün akşam sana zevk vermeye çalışacağım."

Yanağından öptü, sonra onu yavaşça döndürdü. "Ön sevişme şart. Bu her ikimiz için de yeni olduğuna göre, öncesinde yapmak istediğim bir iki şey var." Tepkisini ölçmek için onun gözlerini aradı.

"Ben seninim, Gabriel."

O gülümsedi, Julia'yı hafifçe kucakladı. "Duyularını keşfetmek istiyorum... Ses, tat, görüş, dokunuş. Seni tahrik etmek, heyecanlandırmak için yavaş hareket etmek istiyorum." Sesini alçalttı. "Ama en çok da, senin vücuduna, sana tapan bir erkeği tanımayı öğretmek istiyorum, yalnızca dokunuşlarımla."

"Seni zaten tanıyorum, Gabriel. Başka kimse yok."

Onu doya doya öptü, *Besame Mucho* çalmaya başladığında durakladı. "Benimle dans eder misin?"

"Tabii." *Sanki seni kollarımda tutma fırsatını reddedebilirmişim gibi...*

Gabriel onu kendine çekti, Julia minnet dolu dudaklarını onun çenesine bastırdı.

"Bu bizim şarkımız mı?" Julia tek parmağıyla onun alt dudağını okşuyordu.

"Öyle olmalı. O gecenin her ayrıntısını hatırlıyorum. Saçını, elbiseni. Vizyon gibiydin. Ben de tam bir hayvandım. O söylediğim sözler." Başını iki yana salladı. "Beni nasıl bağışlayabildin?"

Julia ona gözleriyle sitem etti. "Gabriel, bana hiç sahip olamayacağımı sandığım bir peri masalı yaşatıyorsun. Lütfen bunu mahvetme."

Gabriel onun dudaklarını bir pişmanlık duygusu içinde öptü, sonra ona sımsıkı sarılıp elini kaburgalarından kaydırdı. Çünkü Gabriel'in bildiği, ama Julia'nın bilmediği bir şey de, kaburgalarının, kadınların bir başka tahrik noktası olduğuydu.

Müziğe uyup sallanırlarken Gabriel ona şarkıyı mırıldanıyor, ruhunu ona İspanyolca olarak açıyor, ama ara sıra da, kendisinin onu asla bırakmayacağını anlasın diye, şarkının sözlerini biraz değiştiriyordu. Ona ebediyetten eksik bir şey vermeyecekti ve sözünü tutmasını cehennem bile engelleyemeyecekti. Yalnızca bu sözleri yüksek sesle söylemiyordu, o kadar.

Henüz.

Julia başını kaldırdı, onun ağzına baktı, dolgunluğunu, kıvrımlarını, alt dudağının aşağıya doğru kıvrılışını ezberledi. O dudakları yavaşça, acele etmeden kendi ağzına aldı, parmaklarını onun saçlarına doladı. Gabriel tatlılığın ta kendisiydi, ıslak sıcaklıktı, açlıktı, ihtiraslı ihtiyaçtı, sevgi ve bağlılıktı. Onun öpüşü de Julia'nın ruhuna değdi, ayak parmaklarının uçları bile Gabriel'in hayranlığını ve arzusunu hissetti.

İki vücut, beklenti içinde bir aşk dansıyla birbirine kenetlendi.

34. Bölüm

Julia terasın parmaklığına dayandı, Gabriel'ın pırıltılı gözlerine mutlu mutlu baktı. Gabriel ceketinden kurtulmuştu, kravatını gevşetmiş, ama çıkarmamıştı. Ponte Santa Trinita'da Julia'nın o kravatı çekmesinin ne kadar tahrik edici olduğunu unutamıyordu.

Julia'ya gelince, o kendini tümüyle kaptırmıştı. Gabriel'ın burnu, elmacık kemikleri, köşeli çenesi, muhteşem koyu renk kaşlarının altındaki harikulade mavi gözleri, beyaz gömleğinin içindeki tişörtün tepesinden görünen göğüs tüyleri mest ediyordu onu.

Gabriel, Julia'nın yanında, parmaklığa yan dayanmış dururken, başını kıvırdığı koluna dayamış, sağ bacağı kıvrık, kadehlere şampanya koymaktaydı. Aşklarının şerefine içtiler, Gabriel'in favorisi olan hasat yılının Dom Perignon'undan haz aldılar, sonra Gabriel dönüp onun dudaklarını kendi dudakları içine aldı.

"Seni beslemek istiyorum," diye mırıldandı.

"Evet, lütfen."

"Yum gözlerini. Yalnız tadını hisset"

Julia ona güveniyordu. Gözlerini kapadığında, alt dudağına bir şey değdiğini hissetti; az sonra o şey ağzındaydı. Bol çikolatalı, sulu, tatlı bir çilek, ona ek olarak da Gabriel'in alt dudağa dokunan başparmağı.

Gabriel'in gözleri irileşti, ağzından bir inilti kurtuldu. Julia dilini onun başparmağını kaydırdı, hafifçe dokundu, parmak ucunu kararlılıkla emdi, sonra dilini parmağın çevresinde dolaştırıp kalmış olabilecek çikolatayı almaya çalıştı. Gabriel onun kendisine

kirpikleri arasından bakışını görünce tekrar inledi, gözleri onu ihtiras ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle inceledi.

Julia onu bırakıp gözlerini kaçırdı. "Umutlarını kabartmak istemedim. Başparmak farklı bir şey, ama beceriksizliklerim ..."

Gabriel onun kendini alçaltan sözlerini dudaklarıyla durdurdu, onu neredeyse sert denilebilecek şekilde öptü. Boynunu tek parmağıyla yukarı aşağı okşadı, ağzının içini diliyle yokladı. Geri çekildiğinde gözlerinde alevler vardı.

"Artık kendini aşağılamanı istemiyorum. Duymak istemiyorum. Bizim aramızdaki, yalnız bize ait. Kendine ya da bana, ya da ikimizin birlikteliğine önyargıyla bakma." Yanağına hafif bir öpücük kondurdu, sanki sert sözlerini yumuşatmak istermişçesine dudaklarını onun kulağına değdirdi.

"Hem *o konuda* da mükemmel olacağından eminim. Seninki kadar yetenekli bir ağız asla hayal kırıklığı yaratamaz." Ona göz kırptı. Sanki bir cindi.

Julia yediği çilek gibi kıpkırmızı kesildi, cevap vermedi.

Gabriel ona çilek yedirme işine geri döndü, arada biraz da şampanya yudumladılar. Sonunda Julia artık yemek istemediğini söyleyip bu jesti ona iade etmek istedi.

Eline bir çatal aldı, tiramsu'dan bir parçaya sapladı, tek kaşını kaldırıp ona döndü. "Gözlerini kapa."

Gabriel denileni yaptı, Julia çatalı özenle onun dudakları arasına itti. O sesli sesli inledi. Tiramisu gerçekten çok güzeldi. En iyisi de, ona bunu sevgilisinin yedirmesiydi. Julia yeni bir lokma hazırlarken Gabriel onu durdurdu.

"Sanıyorum bir şey unuttunuz, Bayan Mitchell."

Onun elini yakalayıp iki parmağını pastaya değdirdi, sonra ağzına götürüp keyifle yaladı. Her zamanki gibi, bu sefer de acele etmiyordu. Parmakları birer birer dilinden kaydırarak uçlarından diplerine kadar emdi.

Gabriel onun parmaklarını ağzıyla takdir ederken Julia'nın vücudu ona duyduğu arzudan çığlıklar atıyordu. Onun o yetenekli dilinin göbeğine ve daha aşağısına dokunuşunu hayalinde canlandırmaktaydı... Hiçbir ağzın değmediği yerlere...

"Mutlu musun, sevgilim?"

Julia gözlerini açtı, sonra kırpıştırdı. "Evet." Sesi titrek çıkıyordu.

"O halde öp beni."

Julia onu (tam onun umduğu gibi) kravatından çekti, o yaklaştı, eğildi... Neredeyse Julia'nın üzerindeydi, dizi de onun bacaklarının arasındaydı. Gabriel yine sıcaklıktı, ıslak öpücüklerdi, kaburgalarını ve poposunu okşayan uzun parmaklardı. Julia onun sıcaklığını gömleğinin altından hissediyor, sertliğini oyluklarında duyuyor, fazlasını, daha fazlasını istiyordu... Üstte, arada, *içte*...

Gabriel geri çekilip onun elini kendi eline aldı. "Yatağa gel."

"Bana burada da sahip olabilirsin."

Önce Gabriel'ın alnı kırıştı, sonra gülümsemesi geri döndü, onu burnundan öptü. "Yo, hayır. Seni yatağımda istiyorum. Hem... burası serin, zatürre olmanı istemem."

Julia biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

Gabriel onu avutmak için aceleyle ekledi. "Eğer yine aynı duyguları hissedersen, yarın burada tekrarlarız. Ama bu gece, kapalı kapılar ardında olmalıyız. İçerde buluşalım. İstediğin kadar zaman sana."

Ona kontrollü bir öpücük verdi, o yatak odasına doğru yürürken güzel poposunu seyretti. Parmaklığa dayanıp kolunu yüzüne kapadı, lacivert yünlü pantolonuna uzanıp kendini yerleştirmeye çalıştı. Beklenti öldürüyordu onu. Daha önce hiç bu kadar heyecanlanmamış, onu yatırıp hiç düşünmeden elde etmeye bu kadar hazır olmamıştı. Ama bunu asla yapmazdı.

Hele bu gece.

Hiç tanımadığı bir kadınla Lobby'nin tuvaletlerinde birlikte olmayı nasıl heyecan verici bulabilmişti? İsmi, yüzü olmayan orgazmların kendisini tatmin edeceğine nasıl inanabilmişti? Her şeyi vaat edip ancak uçucu şeyler sunabilen bir tanrının sunağında tapınarak bir ömür geçirmiş, her seferinde doyumsuz kalmıştı. *Eros* olduğunu sanarak şehvet yollarını arşınlayıp durmuştu ama hiçbir şey gerçeklerden bu kadar uzak olamazdı.

Kibrin doruğu. Hepsi kibir.

Julia'yı tekrar bulduğunda her şey değişmişti, özellikle de ona âşık olduktan sonra. Julia onun içini açmış, duygusal bekâretini almış, ama bunu çok büyük bir sabırla ve çok yumuşak yapmıştı.

Gabriel ona nasıl tapacağının yollarını düşünürken, Julia banyodaki tuvalet masasının üzerine eğilmiş, soluğunu yeniden düzene sokmaya çalışıyordu. Gabriel'ın o duyulara yönelik önsevişmesi, baştan çıkarma yangını gibiydi. Bunun geri dönüşü yoktu. Birbirlerine hissettikleri o koskoca, karşı durulmaz çekimi yavaşlatmanın olanağı yoktu.

Ah Tanrım, ne çok istiyorum onu.

Aynada kendine baktı, saçlarını düzeltti, makyajını tazeledi, dişlerini temizledi. Nane kokuları arasında geceliğine ve sabahlığına uzandı, ama beyni sisliyken yanlış banyoya girmiş olduğunu fark etti. Çamaşırları diğer banyodaydı.

*Merda.**

Üstündekileri çıkarabilir, kapının arkasında asılı duran havlulardan birine sarınabilirdi. Ancak böyle bir şey, çamaşır satın almış olmanın amacına ters düşerdi. Gizlice öbür banyoya geçmeye çalışabilirdi, ama o zaman da yatak odasından geçecekti, oysa Gabriel çoktan terastan içeri girmiş, yatağa Sultan Süleyman gibi uzanmış, onu bekliyor olmalıydı.

* Merda. Türkçe '*Kahretsin!*' ünlemi yerine kullanılan İtalyanca bir kelimedir.

Julia bunu düşünürken titredi. Önce duş yapıp oraya havluyla mı girsem? İç çamaşırlarıma kadar soyunuk mu girsem?

Julia'nın beyni en iyi girişin hangisi olabileceğini ararken, Gabriel terası derleyip toplamış, her şeyi içeriye taşımıştı. Sütun mumları odanın orasına burasına yerleştirmiş, birkaç tanesini de yatağın yanında gruplamıştı. Müziği ayarladı, özellikle bu gece için seçtiği şarkıların ilk ezgileri odayı doldurdu. Bu şarkı listesine 'Julia'yı Sevmek' adını vermişti ve bundan da oldukça gurur duyuyordu. Başucu masasına birkaç özel eşya yerleştirdi, sonra ışıkları söndürdü.

Beklemeye başladı.

Beklemeyi sürdürdü. Ama Julia görünmüyordu. Kaygılanmaya başladı.

Banyoya yürüyüp kulağını kapıya dayadı. Hiçbir şey duyulmuyordu. Akan su sesi, hışırdayan ipek sesi bile yoktu. Yüreği ağzına gelir gibi oldu. Korkuyor muydu yoksa? Üzgün müydü?

Ya kapıyı kilitleyip beni dışarıda bıraktıysa?

Derin bir soluk aldı, kapıyı tıklattı.

"Girin."

Böyle davet edilmek onu şaşırttı. Kapı kanadını dikkatle itip içeriye göz attı. Julia aynanın karşısında duruyor, utangaç görünüyordu. "İyi misin?"

"Evet."

Gabriel kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Hiç. Yalnızca... Gabriel, bana sarılır mısın? Bazı planlarım vardı, sonra buraya geldim ve dondum ..." Julia, Gabriel'a doğru koştu.

Gabriel'in yüzü kaygılarla doluydu. "Yalnızca benim, sevgilim. Belki biraz abarttım."

Julia başını iki yana sallayıp yüzünü onun göğsüne gömdü. "Hayır, ben yine her zamanki gibi büyütüyorum."

"O zaman, ne kadar çok sevildiğini düşün, tatlı, tatlı kızım benim. Bu gece sana ne kadar çok sevildiğini göstereceğim."

Onu şefkatle öptü, o gülümseyip başıyla evetleyince, onu kucaklayıp yatağa taşıdı.

Julia korkmuyordu. Korkacağını sanmıştı, ama Gabriel onu kucağında taşırken, ikide bir durup dudağına öpücük kondurduğu için sinirleri rahatlamaya başlamıştı. Seviyordu onu. İstiyordu. Onun da kendisini istediğini biliyordu.

Gabriel onu yatağın kenarına bıraktı, yüzüne iyilik dolu bakışlarla baktı. Julia'nın soluk alış verişi sakinleşti. Elmalıkta da böyle bakmıştı Gabriel ona. Kendi elmalıklarında. Onu daha da çok istiyordu artık.

"Işıkları söndürmüşsün," dedi.

"Tenin çok güzel. Mum ışığında çok daha nefis görünecek." Onu alnından öptü. "Seninki gibi bir vücut, mağara adamlarına duvar resmi yaptırır." Önüne diz çöküp yüksek topuklu ayakkabıları yavaşça çıkardı.

"Emin misin?" diye fısıldadı Julia.

Gabriel arkaya doğru biraz eğilip onun yüzüne baktı, uzanıp bir bukleyi onun yüzünden çekti. "Ancak sen eminsen, tatlım."

Julia gülümsedi. "Ben... ayakkabıları demek istemiştim. Ayağımda kalabilirler."

Bu düşünce Gebriel'in içini kaynattı. İnkâr edemezdi. Ama onun rahatını düşünüyordu. Oyunlara daha sonra bol bol zamanları olacaktı.

"Seni bu sokaklarda bu kadar yüksek topuklarla yürütmemeliydim. Acı vermiş olmalı. Bu gece ayakkabı yok."

Yavaşça onun ayaklarını okşadı, başparmağını her iki ayağın ayalarından kaydırdı. Bu hareket onu sakinleştirmek içindi, ama uyarmıştı da. Julia titremeye başladı; öyle güzel bir duyguydu ki!

O başparmağın, vücudunun başka taraflarında nasıl duygular yaratabileceğini düşündü, omurgasında bir ürperti tırmanıp indi.

Gabriel durakladı. "Titriyorsun. Bunu yapmak zorunda değiliz."

"Hoş bir ürpertiydi," diye mırıldandı Julia.

Gabriel onun ayaklarını okşamayı birkaç dakika daha sürdürdü, sonra elleri baldırlarının arkasına, dizlerinin arkasına yükseldi. Sihirli parmakları gizli tahrik noktasına değdiğinde Julia neredeyse çığlık atacaktı. Gözlerini açık tutamıyor, soluklarının hızlanmasını engelleyemiyordu.

Kadın vücudunu ne kadar iyi biliyor! Ne diyorum ben?

Aslında Gabriel onun vücudunu ondan iyi biliyordu, bu da iyi bir durum sayılmazdı. Ama ne olursa olsun, o eller biraz daha yukarıya tırmandığında neler hissedeceğini düşününce Julia titredi.

Gabriel onun zihnini okuyormuş gibi, dizleri bırakıp ellerini oyluklara yükseltti, onları birbirinden ayırıp iç taraflarını okşadı, çorapların tepesine vardığında durakladı. Yavaş ilerlemeye çalışıyor, ona her dakikanın zevkini tattırabilmek için hiçbir şeyi atlamamaya uğraşıyordu.

"Gabriel, ne olur, yere oturma." Elini ona uzattığında, o eli tutup öptü.

"Akşamın tümü bir hediye. En iyisi, kabul et." Mükemmel dudaklarının köşelerinde bir gülümseme oynaştı. "Assisi'li Aziz Francis olsa, o da bu durumu onaylardı."

"Ama ben de seni mutlu etmek istiyorum."

"Beni zaten mutlu ettin, Julia. Tahmininden fazla. Ben de heyecanlıyım desem, yardımı olur muydu?"

"Sen neden heyecanlı olasın ki!"

"Seni memnun etmek istiyorum. Ben bekâretimi kaybettiğimden beri bir bakireyle olmadım... O da çok, çok uzun zaman önceydi. Bu işi yavaş götüreceğiz. Sakin olmanı, mümkün olduğu kadar rahat olmanı istiyorum. Ve herhangi bir...

rahatsızlık duyarsan, bana söylemeni istiyorum. Hemen. Yapabilir misin bunu benim hatırım için?"

"Tabii."

"Seni seviyorum. Benim için değerlisin. En değerli şeylerinden biri de sesin. Lütfen bana ne istediğini, neye ihtiyaç duyduğunu, *neyi arzuladığını* söyle..." Son kelimelerde sesi pürüzlenmişti. Julia'nın vücudundan, istemediği halde, bir titreşim geçti.

Dudaklarını onunkilere bastırmak üzere eğildi. "İstediğim, önümde diz çökmekten vazgeçmen, Gabriel. Kalk yerden." Sert görünmeye çalışıyordu, ama o sırıtmakla yetindi.

Merhaba, Kaplan...

"Bana bir dakika ver, hemen dönerim." En yakın banyoya yöneldi. Julia lavaboya akan suyun sesini duyabiliyordu.

Gabriel çabucak döndü, onu ayakta, elbisenin arkasındaki fermuara uzanmaya çalışır buldu. Elleri hemen onun ellerine doğru uçtu.

"Onu ben yapmak isterim," dedi boğuk bir sesle.

Farmuarı yavaşça açarken gözlerine derin derin bakıyordu. Sonra yeşil ipeği yavaşça onun omuzlarından kaydırdı. Elbise yere düşerken iç çekişi gibi bir ses çıkardı. Gabriel elbiseyi de baştan çıkarmıştı sanki.

Julia fildişi rengi saten kombinezonuyla ayakta durmaktaydı. Kombinezonun eteği, jartiyerli siyah çoraplarının üst kısmını hayal gibi gösteriyordu. Gabriel onu öyle görünce soluğu kesildi, çünkü tam bir meleğe benziyordu. Taranmamış kumral saçlarıyla çelişki oluşturan beyaz teni, üzerinde fildişi rengi kombinezon ve siyah dantel iç çamaşırlarıyla. Bir yanda *sevapkârlık*, öbür yanda belki *eros* olasılığının örtüşmesi.

Gabriel'in tek parmağı onun jartiyerine doğru uzandı. "Bunu beklemiyordum."

Julia kızardı. "Siyah istemediğini biliyordum, ama aslına bakarsan, beni bu kılıkta göreceğini de sanmıyordum. Çamaşırlarımı değiştirmeyi planlamıştım."

"Hey." Gabriel onun çenesini yavaşça kaldırdı, kızaran yanağını okşadı. "*Akıl alıcısın.* Hem ben siyah sevmem demedim. Yine de, değişmek istiyorsan, beklerim."

Ona beklentiyle baktı, ama o başını iki yana sallıyordu. Yeterince beklemişti artık. Önce elini onun güçlü göğsünün kaslarından kaydırdı, sonra onu kravatından tutup kendine çekti. Onu derin derin öperken, bir yandan kravatın düğümünü açıyordu. Kravatı onun başından geçirip yere attı. Gömleğin düğmelerine döndü, bu işi çabucak bitirdi, gömleği tişörtle birlikte kravatın üstüne attı. O karşısında yarı çıplak dururken, Julia dudaklarını onun göğsüne dayadı, iki kolunu onun sırtına sardı, kürek kemiklerinin üzerindeki ve daha alttaki kaslarını hissetmeye çalıştı.

"Kalbinin atışını hissediyorum," diye fısıldadı.

"Senin için." Yüzünde kıvrak bir gülümseme vardı.

Julia da gülümsedi, onun karnına ve beline dokundu. Teni sıcaktı. Kendininkinden çok daha sıcaktı. Ve çok da davet ediciydi. Onun kemer tokasını açmak ve pantolonunun belini çözmek epey sağlam sinirler gerektiriyordu, ama o elini onun elinin üstüne kapattı, zorlukları aşmakta ona yardım etti. Gabriel karşısında bokser külotuyla kaldığında (bu arada ayakkabılarıyla çoraplarından zaten kurtulmuştu), Julia derin bir soluk aldı, onun, başıyla yapacağı şeyi onaylamasını bekledi ve bokseri kalçalarında aşağıya itti.

Bir adım geri basıp onu hayran hayran seyretti. Dudaklarını yalayıp sırıttı. Gabriel bir harikaydı.

Belki kalıtımdı, belki tanrıların armağanıydı, ya da ikisinin birleşimiydi, üstüne de beslenme ve egzersizler eklenmişti. Ama Julia'nın gözleri onun adaleli vücudunda ve belirgin karın kaslarında kayarken, içinde bir şey ısındı ve eridi. Yüreği rahmine ve onun aşağısına kaymıştı... Özellikle de onun kalçalarından eğimli çizgilerle aşağıya uzanan V oyuklarına baktığında. Mikelanj'ın *Davut*'unun modern versiyonu gibiydi, ama oranları daha da iyiydi. İfade edilemeyecek kadar güzel de elleri vardı. Belki söylemek uygun olmayabilirdi, ama onun kendinden ne kadar iri olduğunu fark edince Julia'nın içinde bir gurur duygusu kabardı.

Karma... diye alkışladı yüreği. Kıkır kıkır gülmemek için kendini güç tuttu, bu muhteşem keşif karşısında okul çocukları gibi davranmamak için dudağını sertçe ısırdı.

Gabriel onun bu garip tepkisini gördü, ama bir şey söylemedi. Bilgiç gülümsemesini tuttu, *Herhâlde onunla cüssemi tartışmak için en uygun zaman değil,* diye düşündü. Onu baskı altına almak istemiyordu. Ne kadar iyi göründüğünün kendi de farkındaydı. Hele de şimdiki gibi hazır ol vaziyette dururken.

Hepsi onun sayesinde.

"İzin verir misin?" Yaklaştı, ellerini onun saçlarına uzatırken duraklayıp izin bekledi.

Julia izin verince Gabriel onun tokalarını birer birer çıkarıp bukleleri omuzlarına döktü. Julia gözlerini yumdu, Gabriel'in parmaklarının saçları arasında gezinmesinin zevkini çıkardı. Bu ona, Richard'ın evinde Gabriel'ın nasıl kuaförlük yaptığını hatırlatmıştı.

Gabriel her bukleyi sevgiyle elleyip dolaşıkları açtı, sonunda saçlar tutam tutam yüzünün çevresine dökülüp koyu renk bir perde oluşturdu. Sonra ellerini onun boynunun oyuğuna uzatıp kombinezonun askılarını buldu, onları omuzlarına itti. Julia karşısında, siyah dantel sutyeni ve siyah dantel şortuyla kalmıştı. O şorttan uzanan jartiyerler, ince siyah çorapları tutuyordu.

Erotik mükemmellik, masumiyetin pembeliğiyle yan yana.

Gerçekten çok güzeldi. Ama onun dikkatli bakışları altında, biraz ürkekti. Uzun süre kendisine bakılmasından hoşlanmıyordu

utanıyordu bundan. Gabriel onu tutup kendine yaklaştırdı, omuzlarının gevşediğini hissedinceye kadar öptü.

"Julia, seni bütünüyle görmek istiyorum," diye fısıldadı.

Julia başıyla evetledi. Gabriel yavaş yavaş onun jartiyer klipslerini açarak çoraplarını, bacakları boyunca aşağıya doğru kıvırarak çıkardı, ama yolda dizlerinin arkasında biraz duraklamayı unutmadı, orayı ayrıca okşadı. Julia'nın zorlanan soluklarını duyduğunda, bu işi doğru yapmakta olduğunu anladı. Sonra onun arkasına geçti, sutyenini açmadan önce omuzlarına öpücük üstüne öpücük yağdırdı. Julia sutyeni öne çekip ayaklarının dibine attı, içinden o seksi giysilerin yerde bir arada nasıl göründüğünü düşündü.

Gabriel bir an durup arkadan uzanarak onun memelerini tuttu, hafifçe okşadı, başparmaklarıyla meme başlarına değdi, ağzını açıp kulak altındaki tenine saygılarını sundu. Sonra ellerini onun kaburgalarına kaydırdı, onları yukarı aşağı okşadı, ardından parmaklarını kalçalarındaki kumaşa indirdi. Külotu çıkarırken dili kulak altını okşamayı sürdürüyordu.

Julia sonunda, şahane biçimde çıplaktı.

Gabriel onun belini kucakladı, karşısına geçmek için hareket etti, bu arada onun gözlerinin yere inmiş olduğunu gördü. Dolgun alt dudağı yine dişlerinin arasındaydı. Julia ellerini kıpırdatmaya başlamıştı. Gabriel onun içgüdüsel olarak örtünmesine birkaç saniye kalmış olduğunu sezdi.

"Sen bir tanrıçasın." Dudağı dişlerin arasından kurtardı, başparmağını ağzının kıvrımında dolaştırdı, ancak ondan sonra çenesini kaldırdı, kendi yüzündeki hayranlığı onun görmesini sağladı.

"İhtiyarladığımda, hiçbir şeyi hatırlamasam, bu anı yine de hatırlayacağım. Meleğimin ilk defa etten bir melek hâline dönüştüğü anı.

Vücudunu, gözlerini, güzel yüzünü ve memelerini, kıvrımlarını ve bunu." Elini onun göbeğine kaydırdı, yavaşça onun alt bukleline indi.

"Senin kokunu, temasını, seni sevmenin nasıl olduğunu hatırlayacağım. Ama hepsinden fazla, gerçek güzelliğe, iç ve dış güzelliğin bir araya gelişine bakmanın nasıl bir şey olduğunu. Çünkü çok güzelsin, sevgilim. Bedeninle ve ruhunla, cömert ruhun ve cömert kalbinle. Cennetin bu tarafında gözlerim hiçbir zaman senden güzel bir şey görmeyecek."

Kollarını ona sardı, sürekli hafif öpücüklerini teninde gezdirdi, onu ne kadar çok sevdiğini dudaklarıyla ifade etmeye çalıştı. Parmağı kulaklarındaki küpelerin üzerinden geçti, dudakları kulak memesini kavradı. "Seni bir kere çıplak gördükten sonra, bundan böyle benimleyken üstünde yalnız bu küpelerin olmasını istemem gerekir. Başka her şey fazlalık."

Julia onun dudaklarına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra yürüyüp yatağa uzandı, ona utangaç gözlerle baktı. Gabriel derin bir soluk alıp sonra saldı. Julia'nın çıplakkenki davetkâr hâli onu neredeyse yıkacaktı.

"Yüzükoyun yatsana, tatlım! Sırtını seyretmek istiyorum."

O gülümseyip yüzüstü döndü, kollarını çaprazlayıp başını o kolların üstüne dayadı, böylece ona bakmayı sürdürebiliyordu. Gabriel, yüzünde memnun bir ifadeyle başına dikilmişti. Eğilip her kürek kemiğine birer öpücük kondurdu.

Tıpkı en sevdiğim siyah-beyaz fotoğraftaki gibi, diye geçirdi içinden Julia.

"Soluk kesicisin, Julia. Her açıdan. Gerçek bir sanat eserisi." Tek parmağını omurgası üzerinden aşağıya kaydırdı, Julia bu dokunuşun altında ürperince durdu, sonra tek elini onun alt yanağına uzattı.

"Müziği değiştirmişsin," diye gülümsedi Julia. Matthew Barber'ın romantik şarkısı *And You Give*'i tanımıştı.

"Sen ilham verdin."

Gabriel kenardan küçük bir şişe aldı, sandal ağacı ve tatsuma karışımı masaj yağından avucuna biraz boşalttı, avuçlarını ısıttı, sonra onun omuzlarını ovmaya koyuldu, Julia gözlerini yumdu, içini çekti.

"Yalnızca hisset." Gabriel onu yanağından öptü, yumuşak hareketlerini sürdürdü, acele etmeden sırtının aşağılarına indi, sonunda harika poposunun hemen üzerindeki iki gamzeyi keşfedecek yere geldi.

"Bunlar çok güzel." Dudaklarını her gamzeye ayrı ayrı değdirdi.

Julia irkilince Gabriel durdu. Devam ettiğinde Julia rahatlamaya başladı. Ona bir saat gibi gelen bir sürenin sonunda, Gabriel kulağına fısıldıyor, ondan dönmesini istiyordu. Julia kendini bir bulutun üzerinde uçuyormuş gibi hissediyordu. Yüzüne tembel bir gülümseme yayıldı.

Gabriel eğilip burnunu onunkine sürdü, üstüne doğru geçti. Bir dizi onun bacakları arasında, diğeri yanda, dirsekleri onun dirseklerinin yakınına dayanmış durumdaydı.

"Harikuladesin," diye fısıldadı, bedenini alçalttı, vücutları birbirine fısıklar gibi oldu. Sonra yumuşacık öpücüklerini onun boynunda ve köprücük kemiğinde gezdirirken, tek eliyle vücudunun ön tarafına masaj yapmayı sürdürdü.

Julia memelerinin onun sert göğsüne değmesinden, kendi yumuşaklığının karşısında onun gergin karnını hissetmekten... güçlü elinin, kalçasının altına kayıp onu kendi kalçalarına doğru çekmesinden çok memnundu.

Gabriel onun boynuna doğru "Seni ne kadar arzuladığımı bilemezsin," diye fısıldadı. Boğazının altındaki çukuru burnuyla gıdıkladı, duraklayıp orayı diliyle okşadı.

Julia hiçbir uyarıda bulunmadan yay gibi büküldü, bir zevk çığlığı attı. Elleri onun sırtına uçtu, kasları izleyip kalçalarına indi, kavrayıp kendine doğru itti.

"Henüz değil, aşkım."

Ona ağzıyla, dudaklarıyla, dişlerinin hafif dokunuşlarıyla tapttı, sevgilisinin vücudunu hiç acelesiz onurlandırdı. Kalça kemiğini öptüğünde Julia gerildi. Gabriel dilini, onun tenini tattıktan sonra ağzına aldı.

Dili karnının alt kısmında bir yanından diğerine kayarken "Ne oldu?" diye mırıldandı.

"Hiç kimse hiçbir zaman..." Julia sustu. Utanmıştı.

Gabriel onun kalçasından doğru hınzır hınzır gülümsedi, onun tenini öpücükleriyle, diliyle okşamayı sürdürdü. *Elbette yapmamıştır bunu sana. Orospu çocuğu olmasının yanı sıra, aynı zamanda da budalanın biriydi.*

"Tatlım, aç bacaklarını bana."

Julia'nın gözleri koyulmuş, yüzüne biraz kuşkulu bir ifade gelmişti, ama yine de denileni yaptı. Onun kendisine beğeniyle bakışını seyretti, derken Gabriel'ın bakışları yükselip onun gözlerini buldu. Gülümsedi, parmaklarıyla onu okşamaya koyuldu. Julia inledi.

Gabriel önce ona yavaşça dokundu, tek parmağını kıpırdattı, dikkatli hareket etti. Sonra iki parmağıyla onu gerdi, yukarıya doğru kıvırdı, başparmağı küçük daireler çizmeye başladı. Gözlerini onun yüzünden hiç ayırmıyor, bir rahatsızlık belirtisi var mı diye kontrol ediyor, soluklarını dinliyordu. Parmaklarını kıvırdı, onun içerdeki noktasını buldu. Başını hayranlıkla eğdi, dudaklarını onun oyluk içinin tepesine yaklaştırdı, tene dudaklarını değdirmeden birkaç kere parmağıyla dokundu, sonra ağzını yaklaştırdı, bir yandan emerken, bir yandan da elinin hareketlerini sürdürdü. Bu olağanüstü bir bileşimdi.

Julia'nın vücudu yatakta yukarı fırladı, ağzından çığlık düzeyinde bir ses çıktı. Gabriel ona dokunmayı sürdürdü, ama emmeyi yavaşlattı, sonunda Julia çırpındı, bacaklarını birleştirmeye çalıştı. Gabriel dudaklarını onunkilere yaklaştırıp onu şefkatle öpüştü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Julia. Kendini tüy gibi hafif hissediyordu. *Bu kadar marifetli parmaklara sahip olmak suç sayılmalı... ve de ağza ...*

"Hoşuna gitti mi?"

Julia başıyla evetlerken hızlı hızlı soluyor, gözleri biraz vahşi bakıyordu.

Senatörün oğlunun ondaki o noktayı bulabileceğinden kuşku duyuyordu Gabriel. Bunu düşünmek, göğsünün gururla kabarmasına yol açtı. Onun vücudundaki zevk verebilecek her noktayı birer birer ona tanıtmayı planlıyordu. Parmağını onun boynundan aşağıya kaydırdı, tek memesinin çevresinde daire çizdi, sonunda yeni bir aşk izinin oluşmaya başladığı oyluk içine vardı. Yeni renklenmeye başlayan tene parmağıyla bastırdı.

"Acıyor mu?"

"Hayır. Ama nasıl...?"

"Oyluğunun bu kısmı çok hassas. Bencil biri ya da acelesi olan biri bunu görmezden gelebilir, ilk oraya dokunabilir." Parmağını kaydırarak onun bacaklarının arasını okşamaya başladı.

Julia orgazmının hassasiyetinden hâlâ kurtulmamış olduğundan, bir daha sıçradı. Gabriel elini çekti, oyluğunu bir kere daha izledi.

"Julia, geçmiş tecrübelerimi mazur gösterebilecek tek şey, onları şimdi senin hizmetine sunabilmem. Bundan böyle zevk vermek isteyeceğim tek kadın sensin."

Julia onun yüzüne dokunmak üzere uzandı, o yanağını Julia'nın avucuna dayadı. Julia başparmağını onun ağzına götürüp dolgun alt dudağını hissetti, onu kendine çekip ihtirasla öptü. Gabriel buna, kendi vücudunu onun üzerine indirmekle karşılık verdi. Julia'nın kalbi hızlandı. Birleşmelerine az kaldığını düşünüyordu.

Bir kere daha onun güzel poposuna sarıldı, onu kendine yaklaşmaya zorladı. Gabriel sabırlı sabırlı gülümsedi, tek kolu üzerinde doğruldu. "Bu iyi bir pozisyon değil. Seni kıpırdatmam gerek."

"Sanıyordum ki... ben senin altındayken... Doğru değil mi?"

"Bekâretini kaybetmenin en kötü pozisyonudur o," diye açıkladı, omuzlarına bebek öpücükleri serpiştirdi.

"Galiba hoşuma gidecek."

Gabriel geri çekildi. "İlk seferinde olmaz; farkında olmadan senin canını yakabilirim."

Canını yakmak mı?.. diye düşündü Julia.

Onun gözlerinden bir anda geçen kaygıyı görünce Gabriel'in kalbi tekledi. Ellerini onun yüzünün iki yanına dayadı. "Canını acıtmayacağım, Julianne. Ben ergen bir çocuk değilim. Ben o değilim. Çok çok yumuşak davranacağım. O yüzden bu pozda yapamayız."

"Neden?"

"Açılar. Ağırlığımın senin üstünde olması. Yayıp dizlerime bölüştürsem bile. Yerçekimi. Sen üstte olursan, hareketleri, içine girme derinliğini kontrol edebilirsin. Kontrolü sana veriyorum. Güven bana," diye soludu, onu kulağından öptü.

Onu okşamayı sürdürdü, düzgün, hemen hemen yarı saydam cildine hayranlıklarını mırıldandı. Sonra kollarını onun sırtının altına kaydırdı, onu yataktan kaldırarak poz değiştirdi. Julia onu sırtüstü yatmış, kendini de onun üstüne uzanmış buldu.

Julia onun göğsü üzerinde dinlenirken, o Dante'nin sözlerini İtalyanca olarak fısıldadı:

"Color di perle ha quasi in forma, qualeconvene a donna aver, non for misura;ella è quanto de ben pò far natura; per esemplo di lei bieltà si prova.De li occhi suoi, come ch'ella li mova,escono spirti d'amore inflammati,che fèron li occhi a qual che allor la guati,e

passan si che 'l cor ciascun retrova:voi le vedete Amor pinto nel viso,là 've non pote alcun mirarla fiso."

Gabriel onun güzelliğini ve iyiliğini övüyor, onu bir inci tanesiyle kıyaslıyor, yüzünde 'Aşk'ın ta kendisini gördüğünü ifade ediyordu. Julia bu güzel sözler için ona teşekkür etti, sustu, kulağının altında onun kalbinin atışını dinlemeye çalıştı. Bu insanı, o kadar uzun zamandır sevdiği bu erkeği kollarında tutmakta olduğunu düşünmek onu çok fazla etkiliyordu. Ona dokunmaktan, her kasını izlemekten, gepgergin, mükemmel tendonlarına temastan geri duramıyor, kendini tutamıyordu. Kaşlarının çizgisini izliyor, duyularla dolu üst dudağının ortasındaki çukura, favorilerine, kulaklarına dokunup duruyordu...

Gabriel onu öpmek üzere uzandı, dudaklarının çizgilerini diliyle izledi, dolgun alt dudağını ağzına doğru çekti. Birkaç dakika boyunca ten tene, iki çıplak vücut birlikteydi. Julia'nın elleri Gabriel'in biçimini keşfetmeyi sürdürüyordu. Yüzünü, göğsünü, kalçalarını. Yavaşça ereksiyonunu okşamaya başladı, çekingen bir tavırla boynuna ve boğazına öpücük üstüne öpücük kondurdu, ellerini onun her tarafında kaydırmayı sürdürdü.

Gabriel onun kulağına inledi, hoşnutluğunun sinyalini verdi. Julia'nın içinden kabaran bir cesaret, onu daha emin biçimde okşamaya yönelmesine yol açtı, temposunu hızlandırdı, dudaklarını onun göğsüne eğdi, kaslarını ve sonra da dövmesini öptü. Gabriel artık soluk soluğaydı.

"İzin ver, vücuduna vücudumla tapayım, Julia," diye soludu. Beklettiği doyumun onun elinde yer almasını istemiyordu.

Julia onu bırakırken o Julia'nın oyluklarını yakaladı, yavaşça birbirinden ayırdı, dizlerini kendi dar kalçalarının iki yanına getirdi. Julia onu altında hissediyor, bacaklarının arasında yükseldiğini fark ediyordu. Hafif kıpırdadı, güzel yüzüne kaygılı bir ifade geldi.

Gabriel elini onun kalbine dayadı. Elinin altındaki o çarpıp duran küçük şey, onun bu dokunuşuyla delice çırpındı, hızlandı. "İyi misin?"

Julia öne eğildi, saçlarının yüzünün iki yanına sarkmasına izin verdi.

Gabriel uzanıp saçları onun omuzlarının arkasına aldı, onu daha iyi görmeye çalıştı. "Lütfen saklanma. Seni seyretmek istiyorum."

Julia alt dudağını ısırdı, gözlerini kaçırdı.

"Ne?"

Julia başını iki yana salladı.

"Sevgilim, şu an, utangaç olmaman gereken bir an. *Söyle bana.*"

Julia onun göğsüne baktı, daimî varlığıyla sanki kendisiyle alay ediyormuş gibi görünen ejderhaya bakmamak için kendini zorladı. "Ben böyle hayal etmemiştim," diye fısıldadı. Sesi o kadar hafifti ki, Gabriel duymakta zorlanıyordu.

"O halde nasıl olduğunu söyle bana."

"Sanmıştım ki... sen *üzerimde* olacaksın." *Onun üzerimdeki varlığı aşkın bayrağıdır.*

"Üstte olmayı seviyorum, inkâr edecek değilim, ama sen çok ufak tefeksin, sevgilim... ve çok da narinsin. Beni kaygılandıran ..."

"Seni çok beklettiğimi biliyorum, Gabriel." Sesi fısıltının biraz üzerindeydi. "Bana bu kadar dikkatli davranmasan da sakıncası yok. Eğer... agresif davranmak istiyorsan."

Onun bu sözü Gabriel'i derinden rahatsız etti, çünkü bu sözlerin altında, onun değil, Simon'un sesini duyuyormuş gibi hissetti. *Tabii öyle düşünüyor çünkü o öyle davranmış ona. Erkekler öz-kontrolden yoksun köpeklerden farksız, o da onların cinsel boşalması için bir oyuncak.* Bu düşünce içini bulandırdı, tiksintisinin yüzünden belli olmaması için savaş verdi. Elini onun yanağına uzattı, yavaşça okşadı.

"Julia, seni seviyorum. Beni beklettin diye agresif davranacak bir erkek olsaydım, o zaman benimle yatmaman gerekirdi. Sen bir insansın, oyuncak değil. Seni kullanmak değil istediğim. Sana zevk vermek. Bol bol." Rengi koyulmuş gözleriyle onun yüzüne baktı, sesini kısıp fısıltı düzeyine indirdi. "Seni ebediyen istiyorum, yalnız bu gece değil. O yüzden, bırak bu işi benim dediğim biçimde yapalım."

Gözleri kendisine inanması için ona yalvarıyordu. Neden kaygılandığını açıklamak istemiyor, ne tür bir sonuçtan kaçmaya çalıştığını söylemiyordu. Sabaha bunlar için bol bol zamanları olacaktı.

Julia alçak sesle "Tek istediğim birinin beni sevmesiydi," diyebildi.

"Şimdi buna sahipsin."

Dudaklarını onun göğüslerine yöneltti, birini elinde yumuşacık tutarken diğerine burnunu sürdü. Mükemmeldiler. Ağırlık olarak da, boyut olarak da, doğal ve güzeldiler. *Gül goncaları ve krema.* Philadelphia'daki otelde kaldıkları gece, onlardan birini mor sabahlığın arasından nasıl gördüğünü hatırladı. O meme başını ağzına almayı ne çok istemişti. Onu diliyle yumuşacık yaladı, hafifçe çekiştirdi, daha da kabardığını hissetti.

Julia başını arkaya attı, sözcüklere benzemeyen sesler çıkardı. Gabriel onun tepkisini dikkatle ölçüyordu. Eğer sırf bununla orgazma varacaksa, varsın olsundu. Geri kalan kısmı çok daha kolaylaştırırdı böylesi.

"Bırak, sevgilim. Mücadele etmek zorunda değilsin." Öteki memesine fısıldıyor, dikkatini oraya yöneltiyordu.

Julia bu sözleri duyunca ürperdi, sallanmaya başladı. Gözleri kapalı olarak bir öne, bir arkaya, gidip geliyordu. Birkaç dakika içinde Gabriel onun gerilip sonra gevşediğini hissetti. Oturuşu sarkmış, sanki her şey bitmişti. Gözlerini açtı, kırpıştırdı, sonra ona bakıp gülümsedi.

İki numaralı orgazm için teşekkürler...

İnisiyatifi alıp Gabriel'i öptü, şişen dudaklarıyla sevgisini ifade etti. O geri çekilince, Gabriel uzanıp başucu masasından bir şey aldı. Julia'nın bakışları altında, onun altından biraz kaydı, elindekinden duru bir maddeyi sağ avucuna sıktı, sert bir hareketle kendine sürmeye koyuldu.

Onun yüzündeki ifadeyi görünce çabucak açıklamaya çalıştı. "Senin açından her şeyi kolaylaştıracak."

Julia kıpkırmızı kesildi. Böyle şeyleri duymuştu, ama daha önce bunları kullanma fırsatı olmamıştı. Kendisi böyle bir şey satın almayı akıl etmediği için utanç duyuyordu. Floransa'ya hazırlıksız gelmişti.

"Çok iyisin."

Gabriel'in ağzı, kibirli bir yarım gülümseyişle kıvrıldı. "Sana her ihtiyacını gidereceğim demiştim." Onu öptü, sonra tekrar yastığına yaslandı. "Fikrini değiştirdinse, kondom da kullanabilirim."

"Onca testten geçmişsin. Kaygılanmamız için bir sebep olduğunu sanmıyorum."

"Yine de seçim senin."

"Bana her şeyin doğrusunu söylediğine güveniyorum."

"Senin için ilk olduğuma memnunum."

Julia bu sözü duyunca neşeyle güldü. "Benim için sonuncu olmanı istiyorum, Gabriel." Onu ihtirasla öptü. Söyledikleri yüzünden kalbi deli gibi çarpıyordu. Davranışları yüzünden. "Ama şimdi senden bir şey istiyorum."

"Ne istersen."

"Senin üstte olmanı istiyorum."

Onun alnının kırıştığını gördü. Kaşların çatılmasına ramak kalmıştı. Bunu fark edince, samimiyetle ona doğru eğildi. "Cömert bir sevgili olduğunu zaten gösterdin. Ama ben ne yaptığımı bilmiyorken kontrolü bana vermek, iyi bir fikir değil. Beni

ürkütüyor. Rahatlayamıyorum, bana verdiğin duygulara konsantre olamıyorum. Lütfen..." Son kelimeyi yarı isteksiz eklemişti, çünkü ona yalvarmak zorunda kalmak istemiyordu. Arzularını söylemesini o istemişti, yaptığı da buydu.

Gabriel o anda, üzerinde çıplak ve apaçık otururken ve olup biteceklerin sorumluluğunu taşırken onun ne kadar büyük bir stres altında olacağının farkına vardı. Daha sonra, belki, ama ilk seferinde değil. Tüm kaygılarına rağmen, ona hayır diyemezdi. Gabriel başını evet anlamında sallarken çenesinde hafif bir gerilim belirdi, onun kaygan bir hareketiyle Julia kendini yatakta sırtüstü yatar buldu, o da bacaklarının arasına diz çökmüştü.

Julia'nın gülümsemesi güneşin doğuşu gibiydi. Hep hayalinde canlandırdığı buydu işte.

Gabriel onu şefkatle öperken Julia "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Ufacık bir şeyle mutlu oluyorsun."

"Pek de *ufak* sayılmaz." Julia kıkırdadı, oyluklarını ona sürdü.

Gabriel tepeden bakarak gülümsedi, bu samimiyet anının keyfini çıkardı.

O sırada müzik değişti, Julia onun yüzüne ilgiyle baktı. "Bu şarkının adı ne?"

"Dave Matthews grubundan *Lying in the Hands of God*."

"Beğendim."

"Ben de."

Julia ona merakla bakıyordu. "Neden bunu seçtin?"

"Sözleri ve müziği..." Gülümsemesi genişledi, gözleri parladı. "*Ritmi*."

"Ya, öyle mi?"

"Hisset de bak. Ritme odaklan. Aşk yapmak için mükemmel." Julia'nın kalçalarını yakaladı, kendini ona yasladı, müziğin

ritmine uyarak öne arkaya sallandı. Bu temastan onun da kendisi kadar zevk alacağını biliyordu.

Julia inledi. Tüm gülmeler kaybolmuştu. Kendini ona doğru itmeye başladı.

"Derin soluk al, aşkım," diye fısıldadı Gabriel.

Julia soluk alırken o kendini onun içine doğru biraz bastırdı. Julia gözlerini yumdu, bu duyguyu içer gibi yaşadı.

Gabriel, onun nasıl hissedeceğini bildiğinden, vücudu ona hemen ve kuvvetli şekilde bastırmasını emretmeye başlamıştı. Ama bastırırsa... onda yırtılma olacağını biliyordu. İstiyordu onu. Onun içinde olmak istiyordu. Ama bir an için arzularını bastırdı, son derece sakin durdu, ağırlığını onun omuzlarının iki yanına dayadığı dirseklerine yükledi, memelerine doğru eğilip onlara diliyle dokundu, emdi.

Julia artık onunla birleşmenin nasıl bir şey olacağına dair, onunla dolmaya dair biraz fikir sahibi olmuştu. Daha fazlasını istiyordu. Çok, çok daha fazlasını. Tümünü istiyordu onun.

Julia kalçalarını kaldırıp onu daha çok içine almaya çalışırken, "Dikkat," diye uyardı o. "Bir sonraki adım... rahatsızlık verecek."

Julia gözlerini açmayınca, elini onun yanağına dayadı, başparmağını yanak oyuğundan kaydırdı.

"Bak bana. Gözlerime bak." Gabriel'ın gözleri onunkilere dikilmişken Julia'nın göz kapakları titreyerek açıldı.

"Sana her şeyimi veririm. Vücudumu, ruhumu... Al onları. Her şeyi al."

Birbirlerine bakarlarken o kendini biraz daha itti, derine, yavaşça ...

Julia'nın gözleri iri iri açıldı, o içine girerken sert bir soluk çekti.

Gabriel bir anda dondu, elini kalçasına dayayıp onu sakinleştirmeye çalıştı, ikisinin de hiç kıpırdamamasını sağladı.

"Özür dilerim, tatlım," diye inledi. Eliyle onun yüzünü okşadı. "Bu en kötüsüydü, söz veriyorum. İyi misin?" Yüzünü dikkatle inceliyor, gözyaşı belirtisi var mı diye kontrol ediyordu.

Ama yoktu. Julia'nın sandığı kadar acılı olmamıştı. Çok rahat da sayılmazdı, ama onu kendi içinde hissetmenin verdiği duygu, onun yüzünde, gözlerinde gördüğü duygular, kendi içindeki kıpırtıları unutturuyordu. Çok fazla geliyordu bütün bunlar ona.

Dahasını da istiyordu. Daha fazlasını. Hem bunun fazlasını, hem de hepsini. Onu üstünde parçalanır, çökerken görmek istiyordu, bunu birlikte yapmış olduklarını anlamasını istiyordu. Kendi güzel ritmini bulmak istiyordu. Müzik yükselip çevrelerini sardı, Julia o hızlı ritme uymaya çalıştı. Gülümsedi, o gülümsemenin ta onun kalbine kadar ulaştığını hissetti. Gabriel'in kaygıları geçiyordu. Göz temasını kesmeden o da hareket etmeye başladı. İnsanı delirtecek kadar yavaş.

Julia gözlerini hızla kırpıştırdı. Elleri aşağıya, onun sırtına kaydı, kalçasına indi, kıvrımlarını yokladı, onun itişlerini kendi elinin teninde hissetti. Gabriel kendini tek dirseği üzerinde dengeliyor, diğeriyle onun kaburgalarını, omzunu okşuyordu. Harikuladeydi Julia: Uzun kumral saçları beyaz yastığa yayılmış, kahverengi gözleri onunkilere kilitlenmiş, dudakları kırmızı ve açık, her hareketle inlemeye başlamıştı.

Gabriel tek elini onun kalçasının altına kaydırdı, onu yönlendirerek hareket ettirdi, ama temposu yavaştı. O kadar uzun süre beklemişti ki!

Julia onun kaşlarının çatıldığını, dişlerinin alt dudağını ısırmakta olduğunu gördü. Hareket ediyorlardı. Hızlı değil, ama kararlıydı hareketleri. Gözlerini birbirlerinden ayırmadan iki sevgilinin senkronize bağlantısı.

Julia onun gözlerinde pek çok duygular görüyordu: sevgi, kaygı, ihtiras, tapınma, şefkat, *erotik arzu*... Kendisine dünyadaki tek kadın oymuş gibi bakıyordu. Sanki kendi özel evrenlerinde başka

hiçbir şey yoktu. Gabriel onunla aşk yaparken, müziğin sesi havada dolaşıyor, onların bağrından çıkan seslere noktalama işaretleri koyuyordu.

Julia kendi ağzından iniltilerin, sesli soluklaşın çıktığını duydu. Tüm utancını bir kenara atmış, boğazından yükselen seks seslerini serbest bırakmıştı. Gabriel bayılıyordu onun çığlıklarına. Onu teşvik ediyordu o sesler. Daha fazla tahrik ediyordu, eğer öyle bir şey mümkünse... Aralarına doğru uzandı, temposunu hızlandırdı, itmelerine uygun tempoda onu okşamaya koyuldu. Julia onun kalçalarına daha sıkı sarıldığında, onun zevk almakta olduğunu gördü. Gözlerini açık tutmak için de mücadele ettiği belliydi.

"*Bak bana.* Doruğa ulaştığında gözlerini görmek istiyorum." Sesinin yoğunluğu yüzünün ifadesine uyuyordu.

Erotik fısıltılar, mırıltı hâlindeki hayranlık ifadeleri Julia'nın kulaklarını dolduruyordu. Küfretmemişti. Julia'nın aklı fazla dağınık olduğundan, bu şaşılacak duruma daha önce odaklanamamıştı. Onun sesli sevişen biri olduğunu, inlemelerle, çığlıklarla, duyularını arzularıyla uyumlandırdığını bilemezdi tabii. Ama bu yerde, kutsal olup olmadığını bilemediği bu yerde, onun ağzından çıkan her şey çok temiz ve çok lekesizdi.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum," diyordu üzerinde, hareketlerine uyarak.

Julia, daha önce hiç bilmediği, şu anda içinde yüzen bu yoğun, eşsiz doyumun keyfini çıkarmaktaydı. Kendi orgazmına giden yolu bulamadan, onun derin bir itme sırasında kendi adını haykırdığını duydu.

Gabriel yıkıldı, ama yıkılırken de ağırlığını dirseklerine vermeye dikkat etti. Doruğundan inerken vücudunda bir duygu dalgası dolaştı. Julia'ya sımsıkı sarıldı, kulağına İtalyanca tatlı sözler fısıldadı, onun gözlerini açmasını bekledi.

Bu kadını seviyorum. Kendimden fazla...

Güzel Beatrice'i artık bakire değildi. Dante'nin asla yaşayamadığı bir şeyi yaşamış, ona vermiş, ondan almıştı. İçinden sessizce onu yatağına getiren kararı aldığı için hiçbir zaman pişmanlık duymamayı dileyen bir dua etti; onun da ilk sevgilisinden pişmanlık duymamasını umuyordu.

Kıpırdadı, onun yanına uzandı, parmağıyla onun çene çizgisini izledi. Julia'nın boynuna, göğsüne ve daha aşağılarına yayılan kızarıklığı ancak o zaman fark etti. Oyluklarının içindeki derisi de kırmızıydı. Gabriel kendini hasta gibi hissetti, yutkunarak bu duygusunu gidermeye çalıştı.

Ah Tanrım, canını yaktım onun.

"Julia?"

Julia'nın göz kapakları açıldı. İlk başta bakışı odaksız ve bulanıktı. Sonra bir anda değişti. Gabriel'i görünce yüzüne dünyanın en güzel gülümsemesi yavaşça yayıldı, beyaz dişleri göründü. Julia kendini yaz rüzgârıyla titreyen bir tüy gibi hissediyordu. O kadar iyiydi ki ... Onu görmek ve duymak, ona dokunmak ve tatmak, sonunda da, muhteşem bir şekilde, o çıplak, ham, nadir doruklar.

Gabriel soluğunu saldı, onu derin derin öptü. "İyi misin?"

"Evet," diye mırıldandı Julia.

"Seni seviyorum. Tek istediğim seni mutlu etmek, gülümsediğini görmek. Ebediyen."

"Beni ağlatacaksın." Julia devam edemedi; hissettikleri kelimelerin çok ötesindeydi. Gabriel'i öptü, gözleri kapalı, sevgilisinin kollarındaydı. İlk. Ve son.

"Ağlama, benim tatlı, tatlı kızım." Onun göz kapaklarını öptü, eliyle yanağını okşadı.

Birdenbire, Gabriel'in gitmiş olduğunu fark etti. Koskoca yatakta kendisini yapayalnız buldu. Onun yokluğundan kaynaklanan soğukluğun içinde, yatak olduğundan da büyük görünüyordu. Bu acı veren kayıp duygusu bir anda gelmişti, ama kafası

hâlâ yavaş çalışıyordu. Ekstaz duygusunu ilk defa tatmak uyuşturmuştu onu. Elini uzatıp aranmadan, birden onu yanında hissetti.

"Bir bakmama izin ver, sevgilim." Fısıltısında tereddüt vardı.

Onun ne istediği konusunda hiçbir fikri yoktu Julia'nın. Mırıldanarak izin verdi. Yumuşacık bir dokunuş dizlerini kavradı, birini yavaşça kaldırdı, açıyı genişletti, ama bunu fazla da abartmadı. Julia'nın gözleri artık açıktı.

Gözleri karşılaştığında Gabriel dondu. "İyi olduğundan emin olmak için çabucak bir bakacağım yalnızca."

Banyoda kendi işlerine bakarken, kan falan görmemişti. Böyle olması onu ifade edemeyeceği kadar rahatlatmıştı. Gözleri aşağıya baktı, çok geçmeden içini çekti, omuzları rahatladı. Julia'nın bacaklarının arasına sıcak ve yumuşak bir şeyi bastırdı.

Julia irkildi.

"Özür dilerim." Nemli bezi onun hassas cildine bir daha bastırdı. Bezde birkaç pembe leke belirmişti, ama telaş edecek bir şey yoktu. Aslında hiç pembelik olmamasını tercih ederdi Gabriel... Ama pembe de, kırmızıdan iyiydi.

"İyiyim ben. Şaşırttın beni." Julia'nın sesi titriyordu, ama nedeni hâlâ uçuyor olmasındandı. Onun oraya dokunması, duyularını daha da yoğunlaştırmıştı.

Gabriel başucu masasından bir bardak su aldı, onun eline tutuşturdu, öbür avucuna da ufacık bir şişeden iki hap düşürdü.

"Ibuprofen," diye izah etti çabucak. "Acıya karşı."

"O kadar kötü değil, Gabriel. Buna acı denemez bile."

"Lütfen," diye yalvardı o.

Bu aşırı tepkisi Julia'yı şaşırtıyordu, ama inatçılık etmemeye karar verdi, hapları ağzına attı, bardaktaki suyu dibine kadar içti. Susamıştı.

Gabriel onu yatıştırıp temizledikten sonra kucağına aldı, alnından tekrar tekrar öptü. Onu banyoya taşıdı.

Julia akan suyun sesini daha banyoya girmeden duymuştu. Başını dikleştirerek, "Ne oluyor?" demeyi başardı.

"Seninle ilgilenmeme izin ver, bebeğim." Tekrar alnını öptü, sonra onu yavaşça o kocaman, davetkâr küvete bıraktı.

Sıcak sudan yükselen güzel kokulu köpükler rahatlatıcıydı. Julia hâlâ rüyada gibiydi, ama gözlerini yavaş yavaş daha iyi odaklayabilmeye başlıyordu. Gabriel'i yanında, ayakta gördü. Hâlâ çıplak, hâlâ harikuladeydi. Parmaklarıyla suyun sıcaklığını kontrol ediyor, muslukları ayarlıyordu.

"Tekrar su istiyor musun?"

Julia başıyla evetledi.

O bir an gözden kayboldu, sonra şarap kadehinde kırmızı bir sıvıyla döndü.

"Kızılcık suyuyla soda," dedi. "İyi gelecek."

Julia tek kaşını kaldırarak ona baktı, nasıl olup da kadınlara özgü sorunlar hakkında bu kadar çok şey bildiğine şaştı, ama üstelememeye karar verdi. Kadehi alıp dibine kadar kana kana içti, geri uzattı.

"Müziği değiştirmişsin. Nedir bu?"

"*Sogno.* Andrea Bocelli'den."

"Çok güzel," diye mırıldandı.

"Senin kadar güzel değil."

Muslukları kapayıp Julia'nın arkasından küvete girdi, uzun bacaklarını onun iki yanına yerleştirdi, onu çekip göğsüne yasladı. İkisi de mutlu mutlu içlerini çektiler. Julia başını onun omzuna dayadı, Gabriel onun saçlarını okşadı. Dokunuşu hafif ve yumuşaktı.

Julia "Senin için... iyi miydi?" diye fısıldadı.

Gabriel içinden, *iyi de laf mı*, diye geçirdi.

"Daha önce hiç tatmadığım gibiydi. Mükemmeldin. Mükemmelsin." Dudaklarını onun tepesine bastırdı, Julia onun kollarına sığındı. "Ve çok, çok da seksi. Ya sen nasıl hissettin?"

"Hayal ettiğimden bile iyiydi. Teşekkür ederim."

Gabriel ellerini onun kaburgalarını çevreleyen ıslak tende dolaştırdı.

"Banyo niye?" diye sordu Julia. Biraz kıpırdamıştı. Onun yine heyecanlanmakta olduğunu arkasında hissediyordu.

Gabriel'in dudakları onun kulağını buldu. "Seni nazlamak istedim."

"Teşekkür ederim, Gabriel, bana karşı bu kadar iyi olduğun için. Başka biriyle olsaydım bu kadar güzel olmayacağını biliyorum."

Saçlarına bir öpücük daha kondu. "Benden çok daha iyisini hak ediyorsun, Beatrice. *La gloriosa dona della mia mente.* Zihnimin muhteşem kadını."

"Dante'm benim." Onun ıslak göğsünü öpmek üzere döndü. "Bunu bir daha ne zaman yapabiliriz?"

Gabriel gülümsedi. "Yarından önce olmaz. Önce sağalman, iyileşmen gerek."

Julia hafifçe yüzünü buruşturdu. "Ama o kadar kötü değilim. Çok dikkatli davrandın."

"Paylaştığımız bunca şeyden sonra, yalnızca seni kucaklamak, sana yakın olmak istiyorum. Kollarımda yat ve seni sevdiğimi bil. Çok yakında yine sevişeceğiz."

Julia rahatladığını hissediyordu. Kendini tümüyle onun kollarına bıraktı. İçinden büyük banyoların, yakışıklı, seksi âşıkların, kokulu köpüklerle dolu suların tanrılarına şükretti. (Belki o sıraya göre değil.) Sonra aşk-tanrısı sevgilileriyle sevişmeye hazırlanan bakirelerin tanrılarına, tüm orgazmların şahı için de teşekkür etti. Üç kere üst üste.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, 'Cennet'teki âşıklar birbirlerine sarıldılar, kocaman, beyaz yatakta ten tene, öylece yattılar. Işıkla karanlık, masumiyetle tecrübe, aşklarının yarattığı sıcaklık içinde öpüşüp birbirlerini okşadılar. Karanlık melek, 'müz'üne İtalyanca fısıldamayı, o kollarında uykuya dalana kadar sürdürdü. Julia ömründe olmadığı kadar mutluydu. Seviliyordu.

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5.Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.

.....SON.....

Buraya Yüklediğim E-Bookları Download Ettikten 24 Saat Sonra Silmek Zorundasınız.
Aksi Taktirde Kitabın Telif Hakkı Olan Firmanın Yada Şahısların Uğrayacağı Zarardan Hiç Bir Şekilde Sitemiz Sorumlu Tutulamaz ve Olmayacağım.
Bu Kitapların Hiçbirisi Orijinal Kitapların Yerini Tutmayacağı İçin Eğer Kitabı Beğenirseniz
Kitapçılardan Almanızı Ya Da E-Buy Yolu İle Edinmenizi Öneririm.
Tekrarlıyorum Sitemizin Amacı Sadece Kitap Hakkında Bilgi Edinip Belli Bir Fikir Sahibi Olmanız Ve Hoşunuza Giderse Kitabı Almanız İçindir.
Benim Bu Kitaplar Da Herhangi Bir Çıkarım Ya Da Herhangi Bir Kuruluşa Zarar Verme Amacım
Yoktur.
Bu Yüzden E-Bookları Fikir Alma Amaçlı Olarak 24 Saat Sureli Kullanabilirsiniz.
Daha Sonrası
Sizin Sorumluluğunuza Kalmıştır.
1)Ucuz Kitap Almak İçin İlkönce Sahaflara Uğramanızı
2)Eğer Aradığınız Kitabı Bulamazsanız %30 Ucuz Satan Seyyarları Gezmenizi
3) Ayrıca Kütüphaneleri De Unutmamanızı Söyleriz Ki En Kolay Yoldur
4)Benim Param Yok Ama Kitap Okuma Aşkı Şevki İle Yanmaktayım Diyorsanız
Bizi Takip Etmenizi Tavsiye Ederiz
5)İnternet Sitemizde Değişik İstediğiniz Kitaplara Ulaşamazsanız İstek Bölümüne
Yazmanızı
Tavsiye Ederiz

Bu Kitap Bizzat Benim Tarafımdan **By-Igleoo** *Tarafından*
www.CepSitesi.Net - www.MobilMp3.Net - www.ChatCep.Com - www.İzleCep.Com
Siteleri İçin Hazırlanmıştır. E-Book Ta Kimseyi Kendime Rakip Olarak Görmem Bizzat Kendim Orjinalinden Taratıp Ebook Haline Getirdim Lütfen Emeğe Saygı Gösterin.
Gösterinki Ben Ve Benim Gibi İnsanlar Sizlerden Aldığı Enerji İle Daha İyi İşler Yapabilsin. Herkese Saygılarımı Sunarım .
Sizlerde Çalışmalarının Devamını İstiyorsanız Emeğe Saygı Duyunuz Ve Paylaşımı Gerçek Adreslerinden Takip Ediniz.
Not Okurken Gözünüze Çarpan Yanlışlar Olursa Bize Öneriniz Varsa Yada Elinizdeki Kitapları Paylaşmak İçin Bizimle İletişime Geçin.
Teşekkürler. Memnuniyetinizi Dostlarınıza Şikayetlerinizi YönetimeBildirin
Ne Mutlu Bilgi İçin Bilgece Yaşayanlara.

By-Igleoo www.CepSitesi.Net



www.CepSitesi.Net

Gabriel ile Julia'nın hikâyesinin devamını,
Gabriel'in Cehennemi'nin
hevesle beklenen ikinci kitabında izleyin.
Yakında, Optimum Kitapta

Giriş

Floransa 1290

Şair titreyen elindeki notu yere düşürdü. Birkaç saniye sessizlik içinde oturmayı sürdürdü. Heykel kadar hareketsizdi. Sonra, dişlerini sımsıkı kenetleyip ayağa kalktı, evinde heyecanlı adımlarla yürürken yolundaki masalara da, üstlerindeki kırılacak süslere de hiç dikkat etmedi, evdeki diğer insanlara hiç aldırmadı.

Görmek istediği bir tek kişi vardı.

Kent sokaklarında hızlı adımlarla yürüdü, nehre doğru ilerlerken neredeyse koşuyordu. Köprünün başında durdu. Onların köprüsü. Nemli gözleri kıyıda geziniyor, sevgilisini görmeye çalışıyordu.

O görünürlerde yoktu.

Bir daha hiç dönmeyecekti.

Sevgili Beatrice'i gitmişti.